BRANDON SANDERSON

FÂNTÂNA ÎNĂLȚĂRII

Volumul al doilea din seria *Născuți în ceață*

FANTASY

TREI

BRANDON SANDERSON

FÂNTÂNA ÎNĂLŢĂRII

Al doilea volum din seria
Născuţi din ceaţă

FANTASY
TRADUCERE DIN ENGLEZĂ DE
ANA-VERONICA MIRCEA

Titlul original: MISTBORN: THE WELL OF ASCENSION
Autor: Brandon Sanderson

Pentru Phyllis Call,

Cea care s-ar putea să nu-mi înţeleagă niciodată romanele fantasy, dar care m-a învăţat mai multe despre viaţă – şi ca urmare despre scris – decât va şti probabil vreodată.

(Mulţumesc, bunico!)

PARTEA ÎNTÂI
Moştenitoarea supravieţuitorului

Scriu aceste cuvinte în oţel, pentru că în nimic din ceea ce nu este gravat în metal nu se poate avea încredere.

1

Armata se târa de-a lungul orizontului ca o umbră.

Regele Elend Venture stătea nemişcat pe zidurile cetăţii Luthadel, privind trupele duşmane. În jurul lui, cenuşa cădea din cer în fulgi puhavi, molâi. Nu era cenuşa albă, arsă, în care rămân tăciunii stinşi; era de un negru-intens, aspru. În ultima vreme, Munţii de Cenuşă deveniseră din cale-afară de activi.

Elend simţea cenuşa pe faţă şi pe haine, dar n-o lua în seamă. În depărtare, roşu ca sângele, soarele cobora către asfinţit. În contralumină se închega în forme precise armata care venise să-i smulgă regatul.

— Câţi sunt? întrebă, cu voce scăzută.

— Cincizeci de mii, aşa credem, răspunse Ham, rezemându-se de parapet, cu braţele lui vânjoase sprijinite pe piatră.

La fel ca întreg oraşul, zidul era mânjit de negreală după atâţia ani de ninsori de cenuşă.

— Cincizeci de mii de oşteni… spuse Elend, lăsându-şi vocea să se stingă.

În ciuda recrutărilor masive, abia izbutise s-adune sub comanda sa douăzeci de mii – şi nu erau decât ţărani, trecuţi prin mai puţin de-un an de instrucţie. Până şi păstrarea unui număr atât de mic îi împuţina considerabil rezervele. Dac-ar fi fost în stare să găsească atiul Lordului Legiuitor, poate că lucrurile ar fi stat altfel. Însă, aşa cum decurgeau, regatul lui era în pericol s-ajungă la sapă de lemn.

— Ce părere ai? întrebă.

— Nu ştiu, El, răspunse Ham, cu voce joasă. Kelsier a fost întotdeauna cel cu viziune.

— Dar tu l-ai ajutat să-şi facă planurile, insistă Elend. Tu şi ceilalţi, voi eraţi ceata lui. Voi aţi născocit un plan de răsturnare a imperiului, voi l-aţi răsturnat.

Ham amuţi, iar Elend avu senzaţia că ştia ce-i trecea prin gând. *Kelsier s-a aflat în miezul tuturor lucrurilor. El a organizat totul, el a pus cap la cap toate ideile nebuneşti şi le-a preschimbat în izbândă. El a fost conducătorul. Geniul.*

Şi el murise cu un an înainte, în aceeaşi zi în care – ca parte a planului său secret – poporul se răsculase cu furie, detronându-şi împăratul-zeu. Elend pusese mâna pe tron în haosul care urmase. Iar acum părea din ce în ce mai probabil că putea să piardă tot ce dobândiseră Kelsier şi ceata lui cu atâta trudă. Să fie înfrânt de un tiran care s-ar fi putut dovedi chiar mai rău decât Lordul Legiuitor. Un bătăuş meschin şi escroc, în manieră „nobilă”. Un om care mărşăluia spre Luthadel în fruntea armatei sale.

Tatăl lui Elend. Straff Venture.

— Ai ceva şanse să… vorbeşti cu el, să-l convingi să nu atace?

— Poate, răspunse Elend, şovăitor. Presupunând că oraşul n-o să-i fie pur şi simplu predat de Adunare.

— E pe punctul s-o facă?

— Ca să fiu sincer, nu ştiu. Mă tem că da. Armata îi înspăimântă pe membrii Adunării, Ham. *Şi pe bună dreptate,* se gândi. Oricum, am să propun ceva la întrunire, peste două zile. O să-ncerc să-i conving să nu se pripească. Dockson s-a-ntors azi, nu?

Ham dădu din cap.

— Chiar înainte ca armata să se pună în mişcare.

— Cred c-ar trebui să adunăm ceata, spuse Elend. Să vedem dacă putem găsi o cale de ieşire.

— Oricum n-o să fim toţi. Fantomă ar trebui să se-ntoarcă abia peste o săptămână şi numai Lordul Legiuitor ştie pe unde-o fi umblând Boare. N-am mai primit veşti de la el de câteva luni.

Elend oftă, clătinând din cap.

— Nu sunt în stare să mă gândesc la nimic altceva, Ham.

Ham se întoarse cu spatele şi rămase din nou cu ochii pierduţi asupra ţinutului acoperit de cenuşă. Soarele apunea şi armata aprindea focuri. În curând avea să se lase ceaţa.

Trebuie să mă-ntorc la palat şi să lucrez la propunerea aia, se gândi Elend.

— Unde s-a dus Vin? întrebă Ham, întorcându-se din nou spre rege.
Elend şovăi.
— Ştii, răspunse, nu sunt sigur.

Vin ateriză lin pe pietrele umede ale pavajului, uitându-se cum se forma ceaţa în jurul ei. Căpăta fiinţă imediat ce cădea întunericul, crescând ca o împletitură de lujeri translucizi ce se răsuceau, înfăşuraţi unii în jurul altora.
În imensa cetate Luthadel se înstăpânise nemişcarea. Chiar şi după un an de la moartea Lordului Legiuitor şi după instaurarea noii guvernări libere a lui Elend, oamenii simpli nu ieşeau noaptea din casele lor. Se temeau de ceaţă, teama era o cutumă cu rădăcini într-un trecut mai îndepărtat decât domnia Lordului Legiuitor.
Vin înaintă fără zgomot, cu toate simţurile în alertă. Ardea în ea, ca de obicei, cositor şi fludor. Cositorul îi ascuţea simţurile, o ajuta să vadă mai bine în întuneric. Fludorul îi dădea mai multă forţă, o făcea mai sprintenă. Acestea două, alături de cupru – care-i oferea puterea de a-şi ascunde Allomanţia de cei care ardeau bronz – erau metalele pe care le lăsa să ardă aproape fără întrerupere.
Unii spuneau că era prea prăpăstioasă. Ea se considera prevăzătoare. Oricare ar fi fost adevărul, acest obicei îi salvase viaţa în nenumărate rânduri.
Se apropie de un colţ liniştit de stradă, se opri şi aruncă o privire dincolo de el. Nu înţelesese niciodată cu adevărat *cum* putea să ardă metalele; îşi aducea aminte că toată viaţa o făcuse, că folosise Allomanţia, instinctiv, chiar dinainte de a deveni eleva lui Kelsier. De fapt, pentru ea n-avea importanţă. Nu era ca Elend; n-avea nevoie de o explicaţie logică pentru orice. Îi era de-ajuns să ştie că, atunci când înghiţea bucăţele de metal, putea să asimileze puterea lor.
O putere pe care-o preţuia, fiindcă ştia foarte bine ce însemna să-ţi lipsească. Nici măcar acum nu arăta aşa cum îşi imaginau oamenii un luptător. Subţire, de numai un metru şi cincizeci şi cinci înălţime, cu păr negru şi piele palidă, era conştientă de aspectul ei fragil. Nu mai avea privirea flămândă din timpul copilăriei petrecute pe străzi, dar în mod cert apariţia ei nu-i intimida pe bărbaţi.

Asta îi plăcea. Îi oferea un avantaj – şi ea avea nevoie de toate avantajele pe care le putea dobândi.

Îi plăcea şi noaptea. În timpul zilei, Luthadelul era un loc înghesuit şi îngrădit, în ciuda dimensiunilor sale. Noaptea, în schimb, ceaţa era ca un nor gros. Domolea, îndulcea, ascundea. Fortăreţele masive se preschimbau în munţi acoperiţi de umbre, casele înghesuite se topeau, contopindu-se, ca marfa refuzată de muşteriii unui negustor de mărunţişuri.

Vin se ghemui lângă clădire, continuând să privească răspântia cu ochi atenţi. Se întinse cu grijă în interiorul său şi arse oţel – unul dintre metalele pe care le înghiţise mai devreme. În jur îi ţâşniră imediat linii albastre, translucide. Vizibile numai pentru ea, porneau dinspre pieptul ei către toate sursele de metal din apropiere. Grosimea liniei era proporţională cu dimensiunile bucăţii de metal la care ajungea. Unele mergeau către lacătele de bronz ale uşilor, altele, la cuiele din fier brut care ţineau laolaltă scândurile.

Vin aştepta în tăcere. Nicio linie nu se clintea. Arzând oţel, îşi dădea cu uşurinţă seama dacă în apropierea ei se mişca ceva. În urma celor care purtau asupra lor obiecte din metal se târau viclene linii albastre. Dar principalul scop al arderii oţelului era, fireşte, altul. Vin îşi strecură cu grijă mâna în punga de la cingătoare şi scoase una dintre numeroasele monede adăpostite în interior, ascunse în vatelină. Ca orice altă bucată de metal, se afla în capătul unei linii albastre, pornite din pieptul lui Vin.

Ea aruncă moneda în sus cu un bobârnac, apoi se prinse mental de linie şi – arzând oţel – împinse. Bucata de metal se avântă în aer şi, silită de împingere, se îndepărtă arcuindu-se prin ceaţă. Se opri în mijlocul străzii, zornăind.

Ceaţa continua să se învârtejească. Groasă şi misterioasă, chiar şi pentru Vin. Mai groasă decât ceaţa obişnuită şi mai stabilă decât orice alt fenomen meteorologic, se învolbura şi curgea, zămislind pârâiaşe în jurul tinerei femei. Ochii ei puteau să le străpungă. Cositorul îi ascuţea vederea. Pentru ea, noaptea părea mai luminoasă, ceaţa, mai subţire. Însă continuau să existe.

Prin piaţa oraşului alunecă o umbră, răspunzând la chemarea monedei – a cărei împingere fusese un semnal. Vin înaintă furişându-se şi-l recunoscu pe OreSeur, kandra. Acum purta un alt corp, îl schimbase pe cel avut cu un an în urmă, când jucase

rolul lordului Renoux. Însă ei îi devenise între timp familiar trupul acela de bărbat chel, altminteri greu de descris.

OreSeur ajunse lângă ea.

— Ai găsit ce căutai, stăpână? o întrebă, pe un ton respectuos, deşi cumva uşor ostil.

Ca de obicei.

Ea clătină din cap, scrutând întunericul din jur.

— Poate m-am înşelat, spuse. Poate *n-am fost* urmărită.

Recunoştea cu un strop de tristeţe. Aşteptase cu nerăbdare să se lupte din nou cu Pânditorul. Încă nu aflase nici măcar cine era; în prima noapte, îl luase drept asasin. Şi poate nici nu greşise. Totuşi, părea prea puţin interesat de Elend – în schimb plin de interes pentru ea.

— Ar trebui să ne-ntoarcem pe zid, spuse Vin, ridicându-se. Elend se-ntreabă, probabil, unde-am dispărut.

OreSeur dădu din cap. În clipa aceea, o rafală de monede ţâşni prin ceaţă, parcă azvârlindu-se direct spre ea.

Am început să mă-ntreb dacă sunt singurul om cu mintea încă întreagă. Oare ceilalţi nu pot vedea? Aşteaptă de atât de multă vreme să le sosească eroul – cel despre care vorbesc profeţiile din Terris – încât se grăbesc să tragă concluzii, presupunând că toate poveştile şi legendele i se potrivesc numai acestui singur om.

2

Vin reacţionă imediat, schimbându-şi locul dintr-o săritură. Se mişcase cu o viteză incredibilă, cu mantia din panglici răsucindu-i-se când alunecă pe pietrele ude ale pavajului. Pe cele din spatele ei le izbiră monedele, azvârlind în aer aşchii de piatră şi umplând prin ricoşare ceaţa de dâre.

— OreSeur, fugi! se răsti ea, deşi kandra alerga deja către o alee alăturată.

Vin se răsuci ghemuindu-se, cu mâinile şi picioarele pe pietrele reci. Metalele Allomantice ardeau cu flacără înaltă în stomacul ei. Arse oţel, urmărind cu privirea liniile albastre translucide apărute în jur. Aşteptă, se încordă, se uită cu atenţie…

Din ceaţa întunecată ţâşni un alt vârtej de monede, fiecare trăgând după sine o linie albastră. Vin îşi incendie imediat oţelul şi le împinse, abătându-le din drum înspre întuneric.

Noaptea redeveni liniştită.

Era o stradă mare – pentru Luthadel – cea pe care se afla, mărginită de o parte şi de alta de case înalte. Iar ceaţa se învârtejea alene şi ascundea capetele străzii într-o pâclă mohorâtă.

Un grup de opt bărbaţi se ivi din ceaţă, apropiindu-se. Vin zâmbi. Avusese dreptate. O urmărea cineva. Însă nu Pânditorul. Necunoscuţilor le lipseau şi eleganţa lui robustă, şi acel simţ al forţei care-l caracterizau. Erau nişte mojici. Asasini.

Avea sens. Dacă tocmai ar fi sosit în fruntea unei armate ca să cucerească Luthadelul, ea ar fi început prin a trimite un grup de Allomanţi să-l ucidă pe Elend.

Simţi o apăsare bruscă într-o parte şi înjură când îşi pierdu echilibrul, cu punga de monede smucindu-i-se la centură. Îi rupse şnurul, lăsându-l pe Allomantul duşman să împingă monedele, azvârlind-o departe de ea. Asasinii aveau cel puţin un Monedazvârlitor – un Ceţurian care putea să ardă oţel şi să împingă metale. De fapt, doi asasini erau urmaţi de linii albastre, îndreptate către propriile lor pungi cu monede. Vin se gândi să le întoarcă favoarea, împingându-le pungile de lângă ei, dar şovăi. Încă nu era necesar să-şi joace toate cărţile. Monedele lor i-ar fi putut prinde bine mai târziu.

Rămasă fără punguţa ei, nu putea ataca de la distanţă, însă, dacă acţionau ca o echipă închegată, ar fi fost lipsit de sens să-ncerce —Monedazvârlitorii şi Deviatorii lor ar fi fost gata să facă faţă atacului cu monede. Nici fuga nu era o soluţie. Grupul nu venise numai după ea; dacă fugea, şi-ar fi continuat drumul către adevărata lui ţintă.

Nimeni nu trimitea asasini să ucidă gărzi de corp. Asasinii omorau oameni importanţi. Oameni ca Elend Venture, regele Stăpânirii Centrale. Bărbatul pe care-l iubea.

Vin aprinse fludorul – trupul i se încordă, intră în alertă, deveni primejdios. *Patru Brutali în faţă,* se gândi, cu ochii la bărbaţii care înaintau. Arzătorii de fludor aveau să fie inuman de puternici, capabili să supravieţuiască suportând extrem de multă durere fizică. Foarte periculoşi de aproape. *Iar cel cu scutul de lemn e Deviator.*

Se prefăcu că voia să înainteze, apropiindu-se. Brutalii se traseră înapoi dintr-un salt. Opt Ceţurieni împotriva unui Născut-din-Ceaţă însemna că aveau o şansă rezonabilă – dar numai dacă erau prudenţi. Cei doi Monedazvârlitori se retraseră pe marginea străzii, ca s-o poată împinge din ambele părţi. Ultimul bărbat, care stătea liniştit lângă Deviator, trebuia să fie Fumegător – relativ lipsit de importanţă în luptă, rolul lui fiind s-ascundă grupul de Allomanţii duşmani.

Opt Ceţurieni. Kelsier le-ar fi putut face faţă; omorâse un Inchizitor. Însă ea nu era Kelsier. Încă nu putea spune dacă asta era de rău sau de bine.

Respiră adânc, dorindu-şi să fi avut un strop de atiu la îndemână, şi arse fier. Ceea ce îi permise să Tragă de o monedă din apropiere – una dintre cele care fuseseră aruncate spre ea – în aceeaşi măsură în care oţelul i-ar fi permis să împingă în ea. O prinse, o lăsă să cadă, apoi sări, astfel încât să împingă ea, lansându-se în aer.

Însă unul dintre Monedazvârlitori împinse moneda, aruncând-o. De vreme ce Allomanţia nu lăsa pe cineva decât să împingă în linie dreaptă faţă de corpul său – sau să Tragă în linie dreaptă către el, Vin rămase fără ancora potrivită. Împingând în monedă, ar fi fost azvârlită într-o parte.

Se lăsă să cadă la loc pe caldarâm.

Lasă-i să creadă că m-au încolţit, îşi spuse, ghemuindu-se în centrul străzii. Brutalii se apropiară cu mai multă încredere. *Da*, cugetă Vin. *Ştiu la ce vă gândiţi. Asta e Născuta-din-Ceaţă care l-a ucis pe Lordul Legiuitor? Creatura asta sfrijită? E cu putinţă?*

Uneori îmi pun aceeaşi întrebare.

Primul Brutal se repezi s-o atace, iar ea ţâşni, reacţionând imediat. Pumnalele de obsidian smulse din teci sclipiră în întuneric şi sângele împroşcă noaptea atunci când se ghemui sub bastonul Brutalului şi-şi înfipse armele, tăindu-l de-a lungul coapselor.

Omul urlă. Tăcerea nopţii se frânse.

Când Vin se strecură printre bărbaţi, aceştia o acoperiră cu vorbe de ocară. Al doilea Brutal o atacă – cu o mişcare atât de rapidă încât părea o umbră, cu muşchii stimulaţi de fludor. Bastonul lui biciui o panglică din mantia-de-ceaţă a lui Vin când ea se aruncă la pământ, pentru a se împinge apoi, ridicându-se iarăşi, astfel încât să n-o atingă lovitura celui de-al treilea Brutal.

O rafală de monede zbură spre ea. Vin se întinse şi împinse în ele. Monedazvârlitorul continua să împingă – iar împingerea ei se izbi de a lui.

Împingerea şi Tragerea metalelor avea legătură cu greutatea. Şi – cu monedele dintre ei – aceasta însemna că greutatea lui Vin împingea într-a asasinului. Amândoi se treziră azvârliţi înapoi. Vin zbură prea departe ca s-o mai poată lovi Brutalul; Monedazvârlitorul căzu la pământ.

Din cealaltă direcţie se năpusti o rafală de monede. Încă rostogolindu-se prin aer, Vin incendie oţel, oferindu-şi un surplus de forţă. Liniile albastre se amestecau într-un vârtej, dar ea n-avea nevoie să le izoleze ca să le împingă şi să le îndepărteze.

Monedazvârlitorul le dădu drumul imediat ce simţi atingerea ei. Bucăţele de metal se împrăştiară în ceaţă.

Vin lovi caldarâmul mai întâi cu umărul. Se rostogoli – incendiind fludor ca să-şi poată ţine mai bine echilibrul – şi sări în picioare. În acelaşi timp, arse fier şi Trase din toate puterile de monedele care începeau să dispară.

Toate se repeziră către ea. Când ajunseră destul de aproape, sări într-o parte şi le împinse spre Brutalii ce se apropiau. Însă monedele îşi schimbară imediat direcţia, răsucindu-se prin ceaţă către Deviator. El n-avea cum să se ferească împingându-le – ca orice alt Ceţurian, nu deţinea decât o singură putere Allomantică ce îi permitea să Tragă, arzând fier.

Luptă cu pricepere, apărându-i pe Brutali. Îşi înălţă scutul şi gemu sub forţa impactului când monedele se izbiră în lemn şi ricoşară.

Vin se puse iar în mişcare. Alergă drept către Monedazvârlitorul descoperit din dreapta ei, cel căzut la pământ. Bărbatul scoase un strigăt ascuţit, surprins, în timp ce Monedazvârlitorul celălalt încerca să abată atenţia lui Vin, dar acţionă prea târziu.

Monedazvârlitorul muri cu un pumnal în piept. Nu era Brutal; nu putea arde fludor ca să-şi întărească trupul. Vin îşi scoase pumnalul, apoi îi smulse punga. El bolborosi ceva abia auzit şi recăzu pe caldarâm.

Unu, îşi spuse Vin răsucindu-se în timp ce stropi de sudoare îi picurau pe de frunte. Acum avea de înfruntat şapte bărbaţi pe strada îngustă ca un coridor. Probabil se aşteptau ca ea să dea bir cu fugiţii. În schimb, îi atacă.

Ajunse aproape de Brutali, sări – apoi lăsă să cadă punga luată de la muribund. Cu un strigăt, Monedazvârlitorul rămas o împinse imediat într-o parte. Însă Vin apucase să se înalţe cu ajutorul monedelor, aşa că sări peste capetele Brutalilor.

Unul dintre ei – cel rănit – se dovedi din nefericire destul de inteligent ca să rămână în urmă, să-l apere pe Monedazvârlitor. Îşi înălţă bastonul în timp ce ateriza Vin. Ea se feri de primul lui atac, îşi înălţă pumnalul şi…

Zări o linie albastră. Fulgerătoare. Reacţionă instantaneu, răsucindu-se şi împingând zăvorul unei uşi ca să se poată da într-o parte. Ajunse pe caldarâm într-o rână şi se săltă în picioare sprijinindu-se în mâini. Alunecă pe tălpile umede de ceaţă şi se opri.

În spatele ei, o monedă lovi pământul ricoşând pe caldarâm. Nu ajunsese destul de aproape ca s-o lovească. De fapt, aceasta părea că-i fusese destinată asasinului Monedazvârlitor ce mai rămăsese în viaţă. Iar el fusese, probabil, nevoit s-o împingă.

Însă cine-o aruncase în el?

OreSeur? se întrebă Vin. Dar era o prostie. Kandra nu era Allomant – şi, în plus, el n-ar fi luat iniţiativa. OreSeur nu făcea decât ceea ce i se cerea în mod explicit.

Asasinul Monedazvârlitor părea la fel de nedumerit. Vin îşi ridică privirea, incendie cositor şi zări un bărbat care stătea în picioare, pe acoperişul unei clădiri din apropiere. O siluetă întunecată. Nici măcar nu se ostenea să se-ascundă.

El e, se gândi. *Pânditorul.*

Pânditorul rămase în acelaşi loc, fără să se mai amestece când Brutalii se năpustiră asupra lui Vin. Înjură când văzu cum trei bastoane o aţintesc în acelaşi timp. Se ghemui ca să n-o nimerească unul, se răsuci în jurul altuia şi apoi înfipse pumnalul în pieptul bărbatului care-l rotea pe al treilea. Acesta, fără să cadă, se dădu înapoi împleticindu-se. Fludorul îl menţinea în picioare.

De ce s-a amestecat Pânditorul? se gândi Vin, îndepărtându-se dintr-un salt. *De ce-a aruncat moneda, când era evident că Monedazvârlitor avea s-o respingă, împingând-o?*

Interesul faţă de acţiunile Pânditorului ar fi putut s-o coste viaţa căci un Brutal pe care nu-l observase o atacă din lateral. Era cel cu coapsele spintecate. Vin reacţionă exact la timp ca să

se ferească de lovitura acestuia. Însă mişcarea o apropie de ceilalţi trei.

O atacară în acelaşi timp.

Ea izbuti să se răsucească şi scăpă de două lovituri. Însă a treia o nimeri în coaste. Forţa izbiturii o azvârli de-a curmezişul străzii şi o izbi de uşa din lemn a unei prăvălii. Auzi un pocnet – din fericire al uşii, nu al oaselor ei – şi căzu la pământ pierzându-şi pumnalele. Un om obişnuit ar fi fost mort. Însă trupul ei fortificat de fludor era mult mai rezistent.

Se strădui să-şi recapete răsuflarea, silindu-se să se ridice în picioare şi incendiind cositor. Metalul îi ascuţi simţurile – mai ales durerea – şi şocul brusc îi limpezi mintea. O dureau coastele. Dar nu se putea abţine. Nu când o ataca un Brutal, rotindu-şi bastonul deasupra capului.

Vin se ghemui în faţa uşii, incendie fludor şi-i apucă arma cu amândouă mâinile. Boscorodi ceva, îşi retrase braţul stâng, apoi izbi bastonul cu pumnul, sfărâmând lemnul tare, din cel mai bun soi, dintr-o singură lovitură. Brutalul se împletici, iar Vin îl pocni peste ochi cu jumătatea ei de baston.

Deşi năucit, bărbatul rămase în picioare. *Cu Brutalii nu te joci,* se gândi Vin. *Trebuie să fiu mereu în mişcare.*

Se repezi de-o parte, fără să se sinchisească de durere. Brutalii încercară s-o urmărească, dar ea era mai uşoară, mai subţire şi – cel mai important – mai rapidă. Îi ocoli şi se întoarse către Monedazvârlitor, Fumegător şi Deviator. Brutalul rănit se retrase din nou ca să-i apere pe cei trei.

Când Vin se apropie, Monedazvârlitorul aruncă spre ea cu doi pumni de monede. Ea le împinse, îndepărtându-le, apoi se întinse şi Trase de cele din punga prinsă de mijlocul bărbatului.

El bodogăni când punga i se îndreptă către Vin. O avea legată de talie cu o funie scurtă şi, fiind smucită cu toată forţa greutăţii ei, îl îndoi brusc, Brutalul redându-i echilibrul.

Şi, fiindcă ancora ei era de neclintit, Vin fu, în schimb, Trasă către ea. Îşi incendie fierul şi se înălţă în aer cu pumnul ridicat. Monedazvârlitorul scoase un strigăt şi trase de sfoară ca să elibereze punga.

Prea târziu. Avântul căpătat o purtă pe Vin mai departe şi, în trecere, pumnul ei îl lovi pe Monedazvârlitor drept în obraz. Capul îi zvâcni într-o parte, frângându-i gâtul. Când ateriză, Vin îşi înălţă cotul, pocnindu-l pe Brutalul ce-i stătuse în cale chiar în

bărbie şi îl aruncă pe spate. Urmă o lovitură cu picioarele, care-l nimeri pe bărbat în gât.

Niciunul nu se mai ridică. Doborâse trei. Desprinzându-se, punga cu monede căzu, se rupse şi se împrăştie o sută de bucăţi scânteietoare de aramă în jurul lui Vin pe pietrele caldarâmului. Fără să ia în seamă cotul ce-i zvâcnea, se întoarse spre Deviator. Bărbatul nefiresc de calm îşi susţinea scutul cu mâna.

În spatele ei *pocni* ceva. Vin ţipă, reacţionând exagerat la sunetul pe care auzul ei fortificat de cositor îl percepuse sporit. Durerea îi săgetă capul şi-şi duse mâinile la urechi. Uitase de Fumegător, care ţinea în mâini două bucăţi de lemn, cioplite astfel încât să răsune zgomotos când erau lovite una de alta.

Mişcări şi reacţii, acţiuni şi consecinţele lor – aceasta era esenţa Allomanţiei. Cositorul îi ajuta ochii să străpungă ceaţa – dându-i un avantaj asupra asasinilor. Însă îi amplifica auzul. Fumegătorul îşi ridică din nou beţele. Vin scoase un sunet asemănător unui mârâit, strânse o mână de monede de pe pavaj şi le aruncă spre acesta. Deviatorul le Trase în schimb, bineînţeles, către el. Se izbiră de scut şi ricoşară, eliberate. În timp ce se răspândeau în aer, Vin împinse cu grijă una, astfel încât să cadă în spatele bărbatului.

El îşi lăsă scutul în jos, neavând habar de moneda mişcată de Vin. Ea Trase direct spre sine, smucind unicul bănuţ – şi către spatele lui. Bărbatul căzu fără să scoată niciun sunet.

Patru.

Totul încremeni. Brutalii care alergau spre ea se opriră brusc, iar Fumegătorul îşi lăsă beţele în jos. Nu mai aveau nici Monedazvârlitori, nici Deviatori – nu mai rămăsese nimeni care să poată împinge metale sau să le Tragă – iar Vin se afla în mijlocul unui câmp de monede. Dacă le folosea, până şi Brutalii ar fi fost doborâţi repede. Ea nu trebuia decât să…

O altă monedă ţâşni prin aer, trimisă de pe acoperişul Pânditorului. Vin înjură şi se ghemui. Însă moneda nu-i era destinată ei. Îl nimeri pe Fumegătorul cu beţe drept în frunte. Bărbatul căzu pe spate, mort.

Ce? se miră Vin, holbându-se la bărbatul lipsit de viaţă.

Brutalii o atacară, dar ea se retrase, încruntându-se. *De ce l-a ucis pe Fumegător? Nu mai reprezenta o ameninţare.*

Doar dacă nu cumva…

Vin îşi stinse cuprul, apoi arse bronz, metalul care îi permitea să simtă dacă în apropiere alţi Allomanţi îşi foloseau puterile. Nu-i simţi pe Brutali arzând fludor. Încă se aflau sub Fum, Allomanţia lor era în continuare ascunsă.

Altcineva ardea cupru.

Totul căpătă brusc sens. Căpătă sens îndrăzneala cu care riscase grupul s-atace o Născută-din-Ceaţă pe deplin instruită. Căpăta sens atacul Pânditorului asupra primului Monedazvârlitor. Căpăta sens uciderea Fumegătorului.

Vin se găsea în mare pericol.

Avea la dispoziţie numai o clipă ca să se hotărască. Luă decizia bazându-se pe intuiţie, căci ea crescuse pe străzi, hoaţă şi vicleană. Pentru ea, intuiţia era mai firească decât ar fi putut fi vreodată logica.

— OreSeur! strigă ea. Fugi la palat!

Vorbise cifrat, fireşte. Se trase înapoi dintr-un salt, ignorându-i pe Brutali în timp ce servitorul ei ieşi în goană de pe o alee. Şi aruncă spre ea un obiect scos de la cingătoare: un mic flacon de sticlă, din soiul celor folosite de Allomanţi ca să-şi păstreze aşchiile de metal. Ea se grăbi să-l Tragă spre ea. La o mică distanţă, al doilea Monedazvârlitor – care zăcuse la pământ ca mort – înjură şi se ridică în picioare.

Vin se răsuci şi sorbi conţinutul flaconului dintr-o singură înghiţitură. Conţinea doar un bob de metal. Atiu. Nu putea risca să-l poarte asupra ei – nu putea risca să-i fie Tras în timpul unei lupte. Îi poruncise lui OreSeur ca în noaptea aceea să stea în apropiere, gata să-i arunce flaconul, la nevoie, în orice clipă.

Monedazvârlitorul scoase un pumnal de sticlă ascuns în centură şi se năpusti spre ea în fruntea Brutalilor, ce se apropiau tot mai mult. Vin şovăi doar un moment – regretând hotărârea luată, dar înţelegând că era inevitabilă.

Asasinii ascunseseră printre ei un Născut-din-Ceaţă. Un Născut-din-Ceaţă ca Vin, un om care putea să ardă toate cele zece metale. Un Născut-din-Ceaţă care aşteptase momentul potrivit ca s-o atace, ca s-o ia prin surprindere.

Probabil că avea atiu, iar cu cineva care avea atiu nu te puteai lupta decât într-un singur mod. Atiul era un metal Allomantic esenţial, pe care nu-l putea folosi decât un Născut-din-Ceaţă pe deplin antrenat şi care putea hotărî cu uşurinţă

soarta luptei. Fiecare bob valora o avere – dar la ce mai folosea averea dacă urma să moară?

Vin îşi aprinse atiul.

Lumea din jur păru să se schimbe. Din fiecare obiect în mişcare – din obloanele care se legănau, din cenuşa purtată de vânt, din Brutalii în atac, chiar şi din dârele de ceaţă – se desprinse copia sa translucidă. Copiile se mişcau chiar în faţa perechilor lor reale, arătându-i lui Vin ce avea să se întâmple în viitor, peste numai câteva clipe.

Numai Născutul-din-Ceaţă era imun. În loc să-i apară o singură copie, eliberă câteva zeci – semn că ardea atiu. Ezită şi el o fracţiune de secundă. Probabil că şi trupul lui Vin tocmai explodase în zeci de umbre derutante de atiu. Acum, când putea să întrezărească viitorul, vedea ce intenţii avea el. Ceea ce schimba planul ei. Fapt care modifica proiectul lui. Şi posibilităţile continuau astfel la infinit, ca reflexiile din două oglinzi aflate faţă în faţă. Niciunul nu avea vreun avantaj.

Deşi Născutul-din-Ceaţă se oprise, cei patru Brutali ghinionişti îşi continuară atacul, neavând de unde să ştie că Vin ardea atiu. Ea se întoarse spre ei, oprindu-se lângă Fumegătorul căzut. Azvârli în aer cu o lovitură de picior cele două beţe zgomotoase.

Un Brutal sosi, rotindu-şi bastonul. Diafana umbră de atiu a unei lovituri trecu pe lângă Vin. Ea se răsuci, aplecându-se în lateral şi simţi arma reală trecându-i pe deasupra capului. Cu aura de atiu, manevra părea simplă. Prinse din zbor unul dintre cele două beţe zgomotoase şi-l pocni pe Brutal peste ceafă. Cu o altă răsucire, prinse şi al doilea băţ şi-şi lovi atacatorul cu toată forţa în cap. El căzu cu faţa în jos, gemând, iar Vin se răsuci iarăşi, strecurându-se cu uşurinţă printre alte două bastoane.

Îl pocni pe al doilea Brutal cu cele două beţe în capul prins ca într-o menghină. Se frânseră – răsunând găunos, ca o tobă spartă – când ţeasta bărbatului crăpă.

Brutalul căzu şi nu se mai clinti. Vin îi lansă bastonul în aer cu o lovitură de picior, apoi lăsă să cadă cele două beţe zgomotoase rupte şi îl prinse. Se răsuci încă o dată, rotind bastonul şi punându-le piedică, în acelaşi timp, celor doi Brutali supravieţuitori. Cu o mişcare suplă, lovi de două ori – cu toată puterea – pocnindu-i pe amândoi drept în faţă.

În timp ce bărbaţii îşi dădeau sufletul, ea se ghemui, cu bastonul într-o mână şi sprijinindu-se cu cealaltă de pe pietrele ude de negură ale caldarâmului. Născutul-din-Ceaţă se retrase, iar ea îi citi nesiguranţa în privire. Puterea nu însemna neapărat şi pricepere, iar cele mai mari dintre avantajele lui – surpriza şi atiul – fuseseră eliminate.

El se întoarse, Trase nişte monede de pe pavaj şi le azvârli. Nu către Vin, ci spre OreSeur, care rămăsese la intrarea unei alei. Născutul-din-Ceaţă sperase, fireşte, că grija lui Vin pentru siguranţa servitorului ei avea să-i distragă atenţia şi să-i ofere lui, poate, prilejul să fugă.

Se înşelase.

Vin nu luă în seamă monedele şi se repezi spre el. Chiar şi când OreSeur urlă de durere – cu pielea sfâşiată de o duzină de monede – Vin îşi azvârli bastonul către capul Născutului-din-Ceaţă. Însă, odată ce se desprinse din mâna ei, arma avea doar o umbră.

Asasinul se ghemui, punându-se la adăpost. Dar atacul îi abătu atenţia destul de mult pentru ca Vin s-ajungă lângă el. Trebuia să-l atace repede, bobul de atiu pe care-l înghiţise fusese mic. Avea să se mistuie cu iuţeală. Şi, odată ce-l termina, ar fi fost expusă. Ar fi fost întru totul în puterea duşmanului. Şi…

Duşmanul ei îngrozit înălţă pumnalul. Şi, în clipa aceea, atiul lui se termină.

Condusă de instinctele de prădător, Vin reacţionă imediat, pregătindu-se să-i tragă un pumn. El ridică braţul ca să pareze lovitura, dar ea văzu ce avea de gând şi schimbă direcţia atacului. Lovitura îl nimeri în plină faţă. Apoi, cu degete abile, Vin îi smulse pumnalul, înainte de a apuca să cadă şi să se spargă. Şi i-l înfipse în gât.

Bărbatul se prăbuşi în tăcere.

Vin rămase în picioare, răsuflând greu, cu o mulţime de asasini morţi în jurul ei. Pentru o singură clipă, simţi gustul puterii copleşitoare. Cu atiu, era invincibilă. Se putea feri de orice lovitură, îşi putea ucide duşmanul.

Atiul i se termină.

Totul păru să devină dintr-odată monoton. Durerea din coastă îi reveni şi tuşi, gemând. Probabil că era plină de vânătăi – vânătăi imense. Poate şi coaste rupte.

Dar învinsese iarăşi. Cu greu. Ce urma să se-ntâmple când avea să dea greş? Când n-avea să vegheze cu destulă atenţie, când n-avea să lupte cu destulă îndemânare?

Elend avea să moară.

Oftă şi se uită în sus. El era încă acolo, privind-o din vârful unui acoperiş. În ciuda a şase urmăriri, răspândite pe durata mai multor luni, nu izbutise niciodată să-l prindă. Într-o zi avea să-l încolţească în întuneric.

Dar nu în ziua aceea. Nu mai avea destulă putere. De fapt, o parte din ea se temea că urma s-o doboare. *Dar*... se gândi. *M-a salvat. Aş fi murit dacă mă apropiam prea mult de Născutul-din-Ceaţă ascuns. O singură clipă cu el arzând atiu şi cu mine neavând habar c-o face, şi pumnalele lui ar fi ajuns în pieptul meu.*

Pânditorul mai rămase în acelaşi loc câteva clipe – învăluit, ca de obicei, în răsucirea fuioarelor de ceaţă. Pe urmă se întoarse cu spatele şi sări, dispărând în noapte. Vin îl lăsă să plece; trebuia să se ocupe de OreSeur.

Se împiedică de el şi se opri. Trupul lui greu de descris – în pantaloni şi cămaşă de servitor – fusese ţinta unei ploi de monede şi sângele i se prelingea din răni.

Îşi ridică privirea spre ea.

— Ce e? o întrebă.

— Nu m-aşteptam să fie sânge.

OreSeur pufni.

— Probabil nu te-aşteptai nici să simt durerea.

Vin deschise gura, şovăia. De fapt, nici măcar nu se gândise vreodată la asta. Apoi îşi împietri inima. *Cu ce drept mă dojeneşte* creatura *asta?*

OreSeur îi fusese totuşi de folos.

— Îţi mulţumesc că mi-ai aruncat flaconul, îi spuse.

— Era de datoria mea, stăpână, răspunse OreSeur, mormăind în timp ce-şi sălta trupul zdrobit, sprijinindu-l de marginea aleii. Stăpânul Kelsier m-a însărcinat să te apăr. Slujesc învoiala, ca de obicei.

Ah, da. Atotputernica învoială.

— Poţi să păşeşti?

— Numai cu efort, stăpână. Monedele au rupt câteva din oasele astea. O să am nevoie de un corp nou. Poate al unuia dintre asasini?

Vin se încruntă. Se uită în urmă, către morţi, şi, cu ochii la înspăimântătoarea privelişte a trupurilor lor căzute, îşi simţi, vag, stomacul întorcându-se pe dos. Ea îi ucisese, omorâse opt oameni, cu priceperea plină de cruzime dobândită în urma lecţiilor lui Kelsier.

Asta sunt, se gândi. *O ucigaşă, ca şi oamenii ăştia.* Aşa trebuia să fie. Cineva trebuia să-l apere pe Elend.

Totuşi, gândul la OreSeur mâncându-l pe unul dintre ei – digerând cadavrul, lăsând straniile lui simţuri de kandra să memoreze poziţia muşchilor, a pielii, a tuturor organelor, ca să-l poată reproduce – o îngreţoşă.

Se uită într-o parte şi desluşi batjocura ascunsă în ochii lui. Ştiau amândoi ce părere avea ea despre el, fiindcă mânca leşuri omeneşti. Ştiau amândoi ce părere avea el despre prejudecata ei.

— Nu, spuse ea. N-o să-l folosim pe unul dintre oamenii ăştia.

— Atunci va trebui să-mi găseşti un alt trup, răspunse OreSeur. În învoială scrie că nu pot fi silit să omor oameni.

Stomacul lui Vin se întoarse iarăşi pe dos. *O să mă gândesc la ceva,* îşi spuse. Actualul lui trup era al unui ucigaş, luat după execuţia acestuia. Vin încă se mai temea să nu-i fie recunoscut chipul de cineva din oraş.

— Poţi ajunge până la palat? îl întrebă.

— Cu timpul, răspunse OreSeur.

Vin dădu din cap, sugerându-i că putea pleca, şi se întoarse din nou către cadavre. Bănuia, cumva, că noaptea aceea avea să reprezinte un moment decisiv pentru soarta Stăpânirii Centrale.

Asasinii trimişi de Straff făcuseră mai mult rău decât ar fi putut şti vreodată. Îşi consumase ultimul bob de atiu. La următorul atac al unui Născut-din-Ceaţă avea să fie vulnerabilă.

Şi probabil c-avea să moară cu tot atâta uşurinţă ca Născutul-din-Ceaţă ucis de ea în noaptea aceea.

Confraţii mei nu cunosc celelalte fapte. Nu pot face legătura cu celelalte lucruri stranii care se-ntâmplă. N-au urechi pentru protestele mele şi ochi pentru descoperirile pe care le-am făcut.

Elend lăsă tocul să-i cadă pe masa de lucru, se rezemă de spătarul scaunului şi-şi frecă fruntea.

Îşi imagina că ştia, despre teoria politicii, la fel de multe ca oricare om în viaţă. Printre toţi cunoscuţii săi, nu exista cu siguranţă nimeni care să fi citit mai mult decât el despre gospodărirea ţării şi despre guvernare sau care să fi susţinut mai multe dezbateri politice. Înţelesese toate teoriile despre cum poţi aduce unei naţiuni stabilitatea şi corectitudinea şi încercase să aplice toate acestea în noul lui regat.

Dar pur şi simplu nu-şi dăduse seama cât de incredibil de sâcâitor putea fi un consiliu de guvern.

Se ridică să-şi ia nişte vin rece. Însă se opri după ce aruncă o privire dincolo de uşile balconului. Prin ceaţă se zărea, în depărtare, o strălucire voalată. Focurile din tabăra tatălui său.

Lăsă vinul jos. Era deja obosit şi probabil că alcoolul nu putea să-l ajute. *Nu-mi pot permite s-adorm înainte de a termina asta!* îşi spuse, silindu-se să se întoarcă pe scaun. Consiliul avea să se-ntrunească în curând, iar el trebuia să-şi scrie în noaptea aceea propunerea, în întregime.

Ridică foaia de hârtie şi îi studie conţinutul. Până şi lui i se părea că avea scrisul prea înghesuit, iar pagina era presărată cu tăieturi încrucişate şi cu notaţii – expresii ale nemulţumirilor sale. De apropierea armatei ştiau deja de câteva săptămâni, şi în Adunare încă se mai certau, neizbutind să decidă ce era de făcut.

O parte dintre membri voiau să propună încheierea unui tratat de pace; alţii erau de părere că ar fi trebuit să predea pur şi simplu cetatea. Iar alţii simţeau c-ar fi trebuit să atace fără întârziere. Elend se temea că facţiunea care prefera predarea căpăta din ce în ce mai multă putere; de aceea se gândise să vină cu o propunere. Dacă era votată, avea să câştige timp. Ca rege, era deja primul îndreptăţit să poarte tratative cu un despot străin. Propunerea, odată aprobată, urma să-i interzică Adunării să acţioneze în pripă, cel puţin până când se întâlnea cu tatăl lui.

Oftă din nou, lăsând foaia să cadă. Adunarea era alcătuită din numai douăzeci şi patru de oameni, dar să-i facă să cadă de acord într-o anumită privinţă era, pentru el, o provocare mult mai dificilă decât aproape toate problemele pentru a căror rezolvare adusese vreodată argumente. Se răsuci şi îşi lăsă ochii

să cadă pe lampa stingheră de pe masa lui de lucru, apoi privirea îi alunecă dincolo de uşile deschise ale balconului către focuri. Deasupra capului, pe acoperiş, se auzea cineva alergând – Vin pleca în raidurile ei nocturne.

Elend zâmbi cu afecţiune, dar nici măcar gândul la Vin nu-i putea readuce buna dispoziţie. *Grupul de asasini cu care s-a luptat în seara asta. N-aş putea folosi cumva întâmplarea?* Poate, dacă le-ar fi vorbit tuturor despre atac, Adunarea şi-ar fi adus aminte de dispreţul lui Straff pentru viaţa omenească şi ar fi fost mai puţin probabil să-i predea cetatea. Dar… poate s-ar fi şi înspăimântat, temându-se că avea să trimită asasini peste ei, şi ar fi fost încă şi mai dispuşi să se predea.

Elend se întreba uneori dacă Lordul Legiuitor nu făcuse cumva ceea ce se cuvenea. Nu oprimând oamenii, ci păstrând toată puterea pentru sine. Dacă nu fusese durabil, atunci Ultimul Imperiu nu fusese nicicum. Rezistase o mie de ani, făcând faţă răzvrătirilor şi având autoritate asupra unei lumi întregi.

Însă Lordul Legiuitor era nemuritor, se gândi. *Un avantaj pe care eu nu-l voi avea, cu siguranţă, niciodată.*

Existenţa Adunării era o metodă mai bună. Le oferea oamenilor un consiliu învestit legal cu autoritate. Elend avea să facă un guvern stabil. Poporul urma să aibă un rege – un om care să ofere continuitate; un simbol al unităţii. Un om care să nu fie corupt de dorinţa de a fi reales. Însă avea să existe oricum şi Adunarea – un consiliu alcătuit din egalii lor, care-şi puteau exprima îngrijorările.

În teorie, totul suna minunat. Presupunând că aveau să le supravieţuiască următoarelor câteva luni.

Elend se frecă la ochi, îşi umezi tocul în cerneală şi începu să adauge câteva fraze în partea de jos a documentului.

Lordul Legiuitor era mort.

Chiar şi după un an de la moartea lui, ideea i se părea lui Vin greu de priceput. Lordul Legiuitor fusese totul. Rege şi zeu, făuritor de legi şi autoritate supremă. Fusese etern şi absolut, iar acum era mort.

Ea îl omorâse.

Fireşte că adevărul nu era tot atât de impresionant ca poveştile. Nicio forţă eroică şi nicio putere mistică n-o purtaseră către înfrângerea împăratului. Descoperise ce înşelătorie folosea

ca să-şi asigure nemurirea şi, din fericire – şi mai ales din întâmplare —, profitase de partea lui slabă. Nu era nici curajoasă, nici inteligentă. Era doar norocoasă.

Oftă. Vânătăile continuau să-i zvâcnească, dar îndurase dureri şi mai mari. Stătea pe acoperişul palatului – numit cândva Fortăreaţa Venture – chiar deasupra balconului lui Elend. Poate că reputaţia ei o fi fost nemeritată, dar îl ţinuse pe el în viaţă. Cu toate că zeci de lorzi războinici se încăierau pe teritoriul care se numise Ultimul Imperiu, niciunul dintre ei nu mărşăluise spre Luthadel.

Până atunci.

În afara cetăţii ardeau focuri. Straff avea să afle în curând că asasinii trimişi de el dăduseră greş. Şi ce urma? Asaltarea zidurilor? Ham şi Ciomege îi avertizaseră că Luthadelul nu putea face faţă unui atac decisiv. Probabil că Straff ştia asta.

Totuşi, deocamdată, Elend se afla în siguranţă. Vin se descurcase. Foarte bine în privinţa descoperirii şi uciderii asasinilor; cu mai puţin de o lună înainte prinsese pe cineva care voia să se furişeze în palat. Mulţi nu erau decât spioni, şi foarte puţini erau Allomanţi. Totuşi, cuțitul de oţel al unui om obişnuit l-ar fi ucis pe Elend cu tot atâta uşurinţă ca şi pumnalul de sticlă al unui Allomant.

Ea nu putea îngădui una ca asta. Chiar dacă s-ar fi întâmplat altceva – indiferent de sacrificiile necesare – Elend *trebuia* să rămână în viaţă.

Începu dintr-odată să se frământe, se furişă deasupra lucarnei, să vadă ce făcea el. Aşezat, la adăpost, la masa lui de lucru de jos, întocmea o nouă propunere sau un nou edict. De când era rege, se schimbase incredibil de puţin. Cu vreo patru ani mai vârstnic decât ea – având, aşadar, cu doar puţin peste douăzeci – Elend era un bărbat care punea mare preţ pe studiu şi nu se sinchisea aproape deloc de înfăţişare. Nu se obosea să-şi pieptene părul decât atunci când lua parte la vreo ceremonie importantă şi reuşea, cumva, să-şi poarte hainele bine croite dând impresia de neorânduială.

Era, probabil, cel mai bun bărbat pe care-l cunoscuse vreodată. Serios, hotărât, inteligent şi tandru. Şi, dintr-un anumit motiv, îndrăgostit de ea. Ceea ce o uimea uneori mai mult decât rolul ei în uciderea Lordului Legiuitor.

Vin îşi ridică privirea şi se uită din nou la focurile armatei. Pe urmă se uită în lateral. Pânditorul nu se reîntorsese. În astfel de nopţi o ispitea adesea, apropiindu-se periculos de mult de camera lui Elend, înainte de a se face nevăzut în oraş.

Bineînţeles că, dac-ar fi vrut să-l omoare pe Elend, ar fi putut s-o facă în timp ce mă luptam cu ceilalţi…

Gândul acesta o tulbura. Ea nu-l putea supraveghea pe Elend clipă de clipă. Era vulnerabil teribil de mult timp.

Avea, într-adevăr, şi alte gărzi de corp, printre care se numărau şi Allomanţii. Însă şi aceştia erau tot atât de solicitaţi ca ea. Asasinii din noaptea aceea fuseseră foarte abili şi periculoşi, şi izbutise totuşi să le facă faţă. Se cutremură la gândul că Născutul-din-Ceaţă stătuse ascuns printre ei. Nu fusese foarte bun, dar n-ar fi avut nevoie de cine ştie ce îndemânare ca să ardă atiu şi s-o lovească exact unde trebuia.

Ceaţa mişcătoare continua să se rotească. Prezenţa armatei îi şoptea un adevăr supărător: lorzii războinici din jur începeau să-şi consolideze domeniile şi se gândeau să le extindă. Chiar dacă Luthadelul reuşea să respingă cumva atacul lui Straff, aveau să vină şi alţii.

Fără să facă niciun zgomot, Vin închise ochii şi arse bronz, încă temându-se că Pânditorul – sau vreun alt Allomant – s-ar fi putut afla în apropiere, având de gând să atace. Cei mai mulţi Născuţi-din-Ceaţă considerau bronzul un metal relativ inutil, pentru că acţiunea lui se putea anula cu uşurinţă. Născuţii-din-Ceaţă îşi puteau masca Allomanţia arzând cupru – ceea ce îi apăra, în plus, de manipularea emoţională, cu zinc sau alamă. Cei mai mulţi erau de părere că făceai o prostie dacă nu-ţi menţineai cuprul aprins tot timpul.

Şi totuşi… Vin avea puterea de a străpunge norii cuprici.

Un nor cupric nu era vizibil. Reprezenta ceva cu mult mai nedesluşit. Un buzunar de aer tăinuitor, în care Allomanţii îşi puteau arde metalele fără să se teamă că i-ar fi putut simţi arzătorii de bronz. Însă ea putea să-i simtă, chiar dacă se aflau într-un nor cupric. Nu ştia sigur de ce. Nici măcar Kelsier, cel mai puternic Allomant din câţi cunoscuse ea, nu putea străpunge un nor cupric.

Însă în noaptea aceea Vin nu simţi nimic.

Deschise ochii cu un oftat. Puterea ei stranie devenise năucitoare, dar nu era numai a ei. Marsh îi confirmase că şi

Inchizitorii de Oţel puteau străpunge norii cuprici, iar ea ştia în mod cert că şi Lordul Legiuitor putuse s-o facă. Dar… de ce ea? De ce s-o facă Vin – o fată care se antrena, ca Născută-din-Ceaţă, numai de doi ani?

Şi asta nu era tot. Amintirea dimineţii în care se luptase cu Lordul Legiuitor îi stăruia în minte, încă vie. Atunci se petrecuse ceva despre care nu povestise nimănui – în parte fiindcă se temea, deşi numai foarte puţin, că zvonurile şi legendele legate de ea puteau fi adevărate. Cumva, în loc de metale, trăsese în trup ceaţa şi o folosise pentru Allomanţie.

Numai mulţumită acelei puteri, a ceţii, izbutise în final să-l înfrângă pe Lordul Legiuitor. Îi plăcea să-şi spună că descoperise trucurile Lordului Legiuitor printr-un simplu noroc. Dar… în noaptea aceea se petrecuse ceva straniu, ceva realizat de ea. Ceva pe care n-ar fi trebuit să-l poată face şi pe care nu mai reuşise niciodată să-l repete.

Clătină din cap. Erau atât de multe lucruri pe care nu le ştiau, şi nu numai despre Allomanţie. Ea şi ceilalţi conducători ai nevârstnicului regat al lui Elend se străduiau din răsputeri, dar, fără Kelsier, care să-i călăuzească, Vin se simţea oarbă. Planurile, izbânzile şi chiar ţelurile erau siluete neguroase în ceaţă, informe şi neclare.

N-ar fi trebuit să ne părăseşti, Kell, se gândi. *Ai salvat lumea – dar ar fi trebuit s-o poţi face fără să mori.* Kelsier, Supravieţuitorul de la Hathsin, omul care concepuse şi pusese în faptă căderea Ultimului Imperiu. Vin îl cunoscuse, lucrase cu el, fusese antrenată de el. Era o legendă şi un erou. Dar, în acelaşi timp, fusese om. Supus greşelii. Imperfect. Pentru poporul skaa era uşor să-l venereze pe Kelsier, şi apoi să dea vina pe Elend şi pe ceilalţi pentru situaţia teribilă pe care o crease Kelsier.

Gândul o umplu de amărăciune. I se întâmpla adesea, când se gândea la Kelsier. Poate fiindcă se simţea abandonată, sau poate nu era decât stânjenitoarea conştientizare a faptului că el – ca şi ea însăşi – nu se ridicase pe deplin la înălţimea propriei reputaţii.

Vin oftă şi închise ochii, continuând să ardă bronz. Lupta din seara aceea o secătuise de puteri, iar gândul la orele în care îşi propunea să stea în continuare de veghe începea s-o îngrozească. Avea să-i fie greu să rămână pe mai departe în alertă când…

Simţi ceva.

Deschise brusc ochii şi îşi incendie cositorul. Se răsuci şi se înclină, sprijinindu-se de acoperiş, ca să-şi camufleze conturul. Cineva ardea metal în apropiere. Pulsaţiile bronzului păreau bufnituri slabe, estompate, aproape imperceptibile – ca nişte bătăi anemice de tobă. Erau înăbuşite de un nor cupric. Allomantul – oricine ar fi fost – se credea ascuns de cuprul său.

Până atunci, în afară de Elend şi Marsh, Vin nu lăsase în viaţă pe nimeni care să ştie de existenţa straniei sale puteri.

Vin înaintă tiptil, cu degetele mâinilor şi picioarelor îngheţate pe tabla de cupru a acoperişului. Încercă să-şi dea seama de unde porneau pulsaţiile. Aveau ceva… straniu. Îi venea greu să distingă ce metale ardea duşmanul. Erau bufniturile iuţi ale fludorului? Sau doar ritmul fierului? Pulsaţiile păreau neclare, ca vălurirea unui noroi gros.

Izvorau de la o distanţă foarte mică… De pe acoperiş…

Chiar din faţa ei.

Vin încremeni, ghemuită, cu vântul nopţii suflând peste ea un zid de ceaţă. Unde era Allomantul? În interiorul său se dădea o luptă; bronzul îi spunea că se afla ceva chiar în faţa ei, însă ochii refuzau să se declare de acord.

Privi cu atenţie ceaţa întunecată, uitându-se şi în sus doar ca să fie absolut sigură, apoi se ridică în picioare. *E prima oară când bronzul meu dă greş,* se gândi, încruntându-se.

Apoi observă.

Nu era ceva *în* ceaţă, ci ceva *din* ceaţă. Creatura stătea la câţiva paşi de ea, putând cu uşurinţă să treacă neobservată, căci ceaţa îi contura forma foarte vag. Vin se trase înapoi, cu răsuflarea tăiată.

Creatura rămase pe loc. Vin n-ar fi putut spune mare lucru despre ea: avea trăsături imprecise, neclare, conturate de învolburarea haotică a ceţii purtate de vânt. Dacă silueta nu ar fi rezistat, neschimbată, s-ar fi putut să nu-i dea nicio atenţie – cum se întâmplă cu forma unui animal, întrezărită printre nori pentru o scurtă clipă.

Însă aceea nu dispărea. Fiecare nou rotocol de ceaţă îi definea mai ferm trupul subţire şi capul prelung. O formă întâmplătoare, dar persistentă. Sugera o siluetă omenească, dar îi lipsea soliditatea Pânditorului. Părea… arăta… nefirească.

Creatura înaintă cu un pas.

Vin reacţionă instantaneu, aruncând un pumn de monede şi împingându-le prin aer. Bucăţele de metal străbătură ceaţa cu iuţeală, lăsând dâre în urmă şi trecură prin silueta neguroasă.

Creatura rămase o clipă nemişcată. Pe urmă dispăru pur şi simplu dintr-o suflare, risipindu-se în ceaţa ce se încolăcea aiurea.

Elend caligrafie ultimul rând cu eleganţă, deşi ştia că ar fi putut pune un scrib să copieze propunerea. Însă se simţea mândru. Izbutise să găsească argumente care aveau să convingă în sfârşit Adunarea că nu i se puteau preda pur şi simplu lui Straff.

Fără să-şi dea seama, îşi îndreptă privirea spre teancul de hârtii de pe masa lui de lucru. Deasupra stătea o scrisoare galbenă aparent nevinovată, încă împăturită, cu sigiliul din ceară sângerie rupt. Era scurtă, Elend îşi amintea cu uşurinţă toate cuvintele.

Fiule,

Cred că te-ai simţit bine ocupându-te de interesele Casei Venture în Luthadel. Eu am făcut din Stăpânirea Nordică un loc sigur şi mă voi întoarce în curând în fortăreaţa noastră din Luthadel. Atunci îmi vei putea preda conducerea cetăţii.

Regele Straff Venture

Dintre toţi lorzii războinici care terorizau Ultimul Imperiu de când murise Lordul Legiuitor, Straff era cel mai periculos. Elend o aflase nemijlocit. Tatăl său era un adevărat nobil imperial. Vedea viaţa ca pe o întrecere între lorzi, în urma căreia se stabilea cine putea dobândi cea mai măreaţă reputaţie. Se descurcase bine în acel joc, făcuse din Casa Venture cea mai puternică familie dinainte de Prăbuşire.

Tatăl lui Elend nu vedea în moartea Lordului Legiuitor o tragedie sau o izbândă – ci doar un prilej favorabil. Faptul că fiul lui lipsit de voinţă se considera regele Stăpânirii Centrale îl umplea de o nesfârşită voioşie.

Elend clătină din cap, venind la propunere. *Câteva recitiri şi câteva modificări de fineţe, şi-o să mă pot duce în sfârşit la culcare. Pur şi simplu…*

O siluetă în mantie sări prin lucarnă şi ateriză pe podea, în spatele lui, cu o uşoară bufnitură.

Elend înălţă dintr-o sprânceană şi se-ntoarse spre silueta ghemuită.

— Ştii, Vin, am lăsat balconul deschis dintr-un anumit motiv. Dac-ai fi vrut, ai fi putut intra pe acolo.

— Ştiu, răspunse ea.

Traversă încăperea în grabă, mişcându-se cu nefireasca agilitate a unui Allomant. Se uită sub pat, apoi îi inspectă dulapul, deschizând brusc uşile. Făcu un salt înapoi, încordată ca un animal în alertă, dar, după toate aparenţele, înăuntru nu se afla nimic care s-o nemulţumească, aşa că se duse s-arunce o privire dincolo de uşa celorlalte camere ale lui Elend.

El o urmărea cu priviri afectuoase. Avusese nevoie de ceva timp ca să se-nveţe cu... ciudăţeniile ei. O tachina, spunându-i că o bântuiau spaimele; ea pretindea că nu era decât prudentă. Oricum, când îl vizita în apartamentele lui, jumătate din timp se uita pe sub pat şi în dulap. Cu alte ocazii se abţinea – dar el o surprindea adesea aruncând priviri bănuitoare către posibile ascunzători.

Era cu mult mai puţin nervoasă când n-avea motive să se teamă pentru viaţa lui. Oricum, Elend tocmai începea să înţeleagă că, dincolo de înfăţişarea fetei pe care-o cunoscuse cândva drept Valette Renoux, se ascundea o personalitate extrem de complexă. Se îndrăgostise de partea ei graţioasă fără să i-o fi întâlnit vreodată pe cea secretă, de Născută-din-Ceaţă fără astâmpăr. Încă îi mai era greu să le unească pe amândouă într-o singură persoană.

Vin închise uşa, apoi rămase o clipă locului, privindu-l cu ochii ei rotunzi, întunecaţi. Elend se pomeni zâmbind. În ciuda bizareriilor ei – sau, mai degrabă, *datorită* lor – o iubea pe femeia aceea suplă, cu priviri hotărâte, de o sinceritate brutală. Nu semăna cu nicio altă femeie pe care-o mai întâlnise vreodată – avea o frumuseţe şi o inteligenţă de om simplu, cinstit.

Totuşi, uneori îl îngrijora.

— Vin? o întrebă, ridicându-se în picioare.

— Ai văzut ceva bizar în seara asta?

Elend şovăi.

— În afară de tine?

Ea se încruntă şi străbătu încăperea cu paşi mari. Elend îi urmări silueta măruntă, înveşmântată în pantaloni negri şi o cămaşă cu nasturi, bărbătească, cu panglicile mantiei-de-ceaţă târându-i-se în urmă. O purta cu gluga lăsată pe spate, ca de obicei, şi păşea cu o graţie suplă – cu inconştiența eleganţă a cuiva care ardea fludor.

Concentrează-te! îşi spuse el. *Începi într-adevăr să oboseşti.*

— Vin? Ce nu e în ordine?

Ea aruncă o privire către balcon.

— Acel Născut-din-Ceaţă, Pânditorul, e din nou în cetate.

— Eşti sigură?

Vin dădu din cap.

— Dar... nu cred c-o să vină în noaptea asta după tine.

Elend se încruntă. Uşile balconului erau tot deschise şi vântul purta înăuntru dâre de ceaţă ce se târau pe podea, evaporându-se în cele din urmă. Dincolo de uşi era... întuneric. Haos.

Nu e decât ceaţă, îşi spuse. *Vapori de apă. Nimic de temut*

— Ce te face să crezi că Născutul-din-Ceaţă n-o să vină după mine?

Vin ridică din umeri.

— Pur şi simplu simt că n-o s-o facă.

Dădea adesea astfel de răspunsuri. Crescuse pe străzi şi se încredea în propriile instincte. Şi, în mod ciudat, asta credea şi Elend. O privi şi citi în poziţia ei nesiguranţa. În noaptea aceea o neliniştise altceva. O ţintui cu privirea o clipă, până când ea îşi întoarse ochii în altă parte.

— Ce e? o întrebă.

— Am văzut... altceva, răspunse ea. Sau cred că am văzut. Ceva în ceaţă, un fel de om din fum. Şi l-am şi simţit, cu Allomanţia. Însă a dispărut.

Elend se încruntă mai tare. Se apropie de ea şi o luă în braţe.

— Vin, te forţezi prea mult. Nu poţi continua să colinzi oraşul noaptea şi să rămâi treează toată ziua. Până şi Allomanţii au nevoie de odihnă.

Ea dădu din cap, în tăcere. În braţele lui, nu părea puternica luptătoare care-l omorâse pe Lordul Legiuitor. Vedea în ea o femeie trecută dincolo de hotarele oboselii, copleşită de evenimente – o femeie care probabil se simţea, într-o foarte mare măsură, aşa cum se simţea el însuşi.

Ea se lăsă îmbrăţişată. La început, trupul se contractă uşor. Ca şi cum o parte din ea încă s-ar mai fi aşteptat să i se facă rău – ca şi cum în adâncul fiinţei ei n-ar fi fost în stare să înţeleagă că era cu putinţă să fie atinsă cu dragoste, nu cu mânie. Pe urmă totuşi se destinse. Elend era unul dintre puţinii în prezenţa cărora putea s-o facă. Când îl îmbrăţişă şi ea – când îl îmbrăţişă cu adevărat, se agăţă de el cu o disperare vecină cu groaza. Cumva, în ciuda puternicelor ei deprinderi de Allomantă şi a unei fermităţi îmbibate de încăpăţânare, Vin era înspăimântător de vulnerabilă. Părea să aibă nevoie de Elend. Iar el se simţea norocos pentru asta.

Şi, uneori, înciudat. Dar norocos. Elend şi Vin nu vorbeau despre cererea lui în căsătorie şi despre refuzul ei, deşi el se gândea adesea la discuţia de atunci.

Femeile sunt greu de înţeles, cugetă, *iar eu a trebuit s-o găsesc pe cea mai bizară dintre ele.* Totuşi, nu se plângea. Ea îl iubea. El putea face faţă ciudăţeniilor ei.

Vin oftă şi îşi ridică privirea, destinzându-se în sfârşit când el se aplecă spre ea. O sărută preţ de o clipă prelungită, iar ea suspină. Pe urmă îşi sprijini capul pe umărul lui.

— Mai avem o problemă, spuse, cu voce scăzută. În seara asta am folosit ultimul bob de atiu.

— În lupta cu asasinii?

Ea dădu din cap.

— Ei, ştiam c-o să se-ntâmple până la urmă. Proviziile nu ne puteau ajunge la nesfârşit.

— Provizii? exclamă Vin. Kelsier nu ne-a lăsat decât şase boabe.

Elend oftă, apoi o strânse mai tare. Ar fi fost de aşteptat ca noul său guvern să moştenească rezerva de atiu a Lordului Legiuitor – o presupusă ascunzătoare a metalului, care conţinea o comoară uimitoare. Kelsier contase pe faptul că noul lui regat avea să deţină bogăţia aceea; murise aşteptându-se la asta. Nu exista decât o singură problemă. Nimeni nu reuşise să găsească provizia. Descoperiseră o cantitate foarte mică – atiul din brăţările întrebuinţate de Lordul Legiuitor drept baterie Feruchimică, în care-şi stoca vârsta. Însă o cheltuiseră ca să aprovizioneze oraşul şi, de fapt, nu fusese decât o fărâmă. Nicidecum pe măsura cantităţii ascunse despre care se vorbea.

Undeva, în oraş, ar fi trebuit să existe o avere în atiu, o cantitate de mii de ori mai mare decât cea din brăţări.

— Va trebui să ne descurcăm aşa, spuse Elend.

— Dacă te atacă un Născut-din-Ceaţă, n-o să-l pot ucide.

— Numai dac-o să aibă atiu. A devenit din ce în ce mai rar. Mă îndoiesc că vreun alt rege ar mai putea avea prea mult.

Kelsier distrusese Puţurile din Hathsin, singurul loc de unde se putea extrage atiul. Totuşi, dacă Vin se vedea nevoită să lupte cu cineva care mai avea…

Nu te mai gândi la asta, îşi spuse el. *Mulţumeşte-te să continui căutările. Poate reuşim să cumpărăm nişte atiu. Sau poate vom descoperi comoara Lordului Legiuitor. Dacă există…*

Vin se uită la el şi îi citi îngrijorarea din ochi, iar Elend ştiu că şi ea ajunsese la aceleaşi concluzii. Pe moment, nu era mare lucru de făcut; Vin se descurcase foarte bine, îşi păstrase atiul cât mai mult cu putinţă. Totuşi, când ea se retrase cu un pas şi el se întoarse la masa de lucru, Elend nu putu să nu se gândească la un alt mod de întrebuinţare a acelui atiu. Poporul lui avea nevoie de hrană pe durata iernii.

Dar, cugetă, aşezându-se, *astfel am fi pus* o *mai mare parte din cea mai periculoasă armă Allomantică din lume în mâinile duşmanilor noştri.* Era mai bine că o folosise Vin.

Când el se apucă din nou de lucru, Vin îşi iţi capul peste umărul lui, acoperind lumina ce-i venea de la lampă.

— Ce e asta? îl întrebă.

— O propunere care să blocheze orice acţiune a Adunării până când voi purta discuţia la care am dreptul.

— Alta? întrebă ea, lăsându-şi capul pe-o parte şi îngustându-şi ochii în timp ce încerca să-i descifreze scrisul.

— Adunarea a respins ultima versiune.

Vin se încruntă.

— De ce nu le spui, pur şi simplu, că *trebuie* s-accepte? Tu eşti regele.

— Ei, vezi, spuse Elend, tocmai asta-ncerc să dovedesc cu propunerea aceasta. Nu sunt decât un simplu om, Vin – poate părerea mea nu e mai demnă de urmat decât a lor. Dacă discutăm propunerea asta împreună, vom ajunge la un rezultat mai bun decât e în stare să obţină cineva de unul singur.

Vin clătină din cap.

— Va fi o dovadă de slăbiciune. O lipsă de curaj. Ar trebui să ai mai multă încredere în tine.

— Aici nu e vorba de încredere. E vorba de corectitudine. Ne-am petrecut o mie de ani luptând împotriva Lordului Legiuitor – dacă guvernez în stilul lui, care e diferenţa?

Vin se întoarse spre el şi-l privi în ochi.

— Lordul Legiuitor a fost un om rău. Tu eşti un om bun. *Asta* e diferenţa.

Elend zâmbi.

— Pentru tine e chiar atât de simplu, nu?

Ea încuviinţă.

Elend îşi lăsă capul pe spate şi o sărută din nou.

— Ei, unii dintre noi complică lucrurile ceva mai mult, aşa că va trebui să ne suporţi. Acum fii bună şi nu-mi mai sta în lumină, ca să mă pot întoarce la lucru.

Ea pufni, dar se ridică şi trecu de cealaltă parte a mesei, lăsând în urmă o dâră de parfum. Elend se încruntă. *Când s-a dat cu ăsta?* Multe din gesturile ei erau atât de rapide, încât lui îi scăpau.

Parfumul – o altă aparentă contradicţie din alcătuirea femeii pe nume Vin. Nu se parfuma când ieşea în ceaţă; o făcea de obicei pentru el. Nu-i plăcea să atragă atenţia, dar adora parfumurile —şi se supăra când el nu observa că încercase o aromă nouă. Părea suspicioasă şi vedea în jur numai ameninţări, însă avea încredere în prieteni, dând dovadă de o loialitate dogmatică. Ieşea noaptea îmbrăcată în negru şi gri, străduindu-se din răsputeri să se-ascundă – dar Elend o văzuse cu un an în urmă la baluri, îmbrăcată cât se poate de firesc în rochii.

Dintr-un anumit motiv, încetase să le mai îmbrace. Nu-i explicase niciodată de ce.

Elend clătină din cap şi se întoarse la propunerea lui. Pe lângă Vin, politica părea simplă. Ea îşi sprijini braţele de tăblia mesei şi căscă în timp ce-l privea cum lucra.

— Ar trebui să te odihneşti, spuse el, înmuindu-şi din nou tocul în cerneală.

Ea şovăi, apoi dădu din cap. Îşi scoase mantia-de-ceaţă, se înfăşură în ea, apoi se ghemui pe covorul de lângă masa de lucru.

Elend făcu o pauză.

— N-am vrut să spun să te culci *aici*, Vin, zise, amuzat.

— Undeva, afară, încă se mai află un Născut-din-Ceaţă, răspunse ea, cu voce obosită. Nu te las singur.

Se răsuci în mantie şi Elend îi surprinse o strâmbătură de durere. Îşi menaja partea stângă.

Nu-i povestea prea des amănunte despre luptele ei. Nu voia să-l îngrijoreze. Nu folosea la nimic.

Elend îşi alungă neliniştea şi se strădui să-şi reia lectura. Aproape că terminase – mai avea foarte puţin şi…

Cineva bătu la uşă.

Se răsuci, iritat, întrebându-se ce mai însemna şi asta. O secundă mai târziu Ham îşi strecură capul pe uşă.

— Ham? se miră Elend. Încă nu te-ai culcat?

— Din păcate, răspunse el, intrând.

— O să ai de-a face cu Mandra fiindcă munceşti din nou până târziu, spuse Elend, şi puse tocul jos.

El se plângea de ciudăţeniile lui Vin, dar cel puţin aveau în comun obiceiul de a nu dormi noaptea.

În loc de răspuns, Ham se mulţumi să-şi dea ochii peste cap. Încă mai purta vesta şi pantalonii din totdeauna. Fusese de acord să devină căpitanul gărzii lui Elend cu o singură condiţie: să nu fie niciodată obligat să poarte uniformă. Vin întredeschise un ochi la venirea lui, apoi se lăsă din nou să cadă în somn.

— Oricum, zise Elend, cărui fapt îi datorez vizita ta?

— M-am gândit că vrei să afli cine sunt asasinii care-au încercat s-o ucidă pe Vin.

Elend dădu din cap.

— Probabil nişte oameni pe care-i cunosc.

Cei mai mulţi Allomanţi erau nobili şi el îi ştia pe toţi cei din suita lui Straff.

— Mă-ndoiesc, răspunse Ham. Erau din Vest.

Elend şovăi, încruntându-se, iar Vin redeveni atentă.

— Eşti sigur?

Ham dădu din cap.

— E foarte puţin probabil să-i fi trimis tatăl tău – dacă n-a făcut cumva o mulţime de recrutări în cetatea Fadrex. Cei mai mulţi erau din Casele Garde şi Conrad.

Elend se lăsă pe spătarul scaunului. Tatăl său îşi stabilise cartierul general în Urteau, căminul strămoşesc al familiei Venture. Fadrex se afla la jumătatea imperiului, departe de

Urteau, drumul până acolo dura câteva luni. Erau foarte puţine şanse să fi intrat în legătură cu un grup de Allomanţi din Vest.

— Ai auzit de Ashweather Cett? îl întrebă Ham.

Elend dădu din cap.

— Unul dintre cei care s-au înscăunat regi în Stăpânirea Vestică. Nu ştiu mare lucru despre el.

Vin se încruntă, săltându-se în capul oaselor.

— Crezi că el i-a trimis?

Ham dădu din cap încă o dată.

— Probabil c-au aşteptat o ocazie potrivită ca să intre în oraş şi presupun că, în ultimele zile, le-a oferit-o forfota de la poartă. Ceea ce face din sosirea armatei lui Straff şi atacul asupra lui Vin un soi de simplă coincidenţă.

Elend se uită la ea. Ochii li se întâlniră şi-şi dădu seama că nu se simţea pe de-a-ntregul convinsă că asasinii nu fuseseră trimişi de Straff. Însă nu era atât de neîncrezător. Aproape toţi despoţii din jur încercaseră să-l ucidă într-un moment sau altul. De ce nu şi Cett?

E din cauza atiului, se gândi, înciudat. Nu găsise rezerva Lordului Legiuitor – ceea ce nu-i împiedica pe despoţii din imperiu să presupună c-o ascunsese pe undeva.

— Ei, cel puţin nu i-a trimis tatăl tău, spuse Ham, optimist ca de obicei.

Elend clătină din cap.

— Legătura noastră de rudenie nu l-ar împiedica s-o facă, Ham. Crede-mă.

— E tatăl tău, zise Ham, oarecum tulburat.

— Pentru el n-are importanţă. Probabil n-a trimis asasini crezând că nu merită osteneala. Însă, dac-o să rezistăm prea mult, o să trimită.

Ham dădu din cap.

— Am auzit de fii care-şi ucid taţii ca să le ia locul… dar taţi care să-şi ucidă fiii… Mă-ntreb ce ne dezvăluie despre mintea lui această dorinţă de a te omorî. Crezi că…

— Ham? îl întrerupse Elend.

— Hmm?

— Ştii că de obicei sunt dispus să stăm de vorbă, dar acum n-am timp de filosofie.

— Oh, sigur. Ham schiţă un surâs vag şi se ridică să plece. Oricum ar trebui să mă-ntorc la Mandra.

Elend încuviinţă, frecându-şi fruntea şi luându-şi din nou tocul în mână.

— Ai grijă s-aduci ceata la o întrunire. Trebuie să ne organizăm toţi aliaţii, Ham. Dacă nu găsim ceva incredibil de ingenios, regatul e posibil să piară.

Ham se întoarse spre el, încă zâmbind.

— O spui cu-atâta disperare, El.

Elend îl privi.

— Adunarea e o harababură, şase lorzi războinici cu armate mai mari decât a mea îmi suflă-n ceafă, rareori trece o lună fără să trimită cineva asasini ca să-mi curme zilele, iar femeia pe care-o iubesc mă-mpinge uşor-uşor în braţele nebuniei.

Vin pufni la auzul ultimei părţi.

— Oh, atâta tot? spuse Ham. Vezi? Nu-i chiar atât de rău. Vreau să zic că, în schimb, s-ar fi putut s-avem de-a face cu un zeu nemuritor şi cu preoţii lui atotputernici.

Elend ezită, apoi chicoti fără să vrea.

— Noapte bună, Ham, spuse, şi se întoarse la lucru.

— Noapte bună, Maiestate.

Poate au dreptate. Poate sunt nebun, sau invidios, sau pur şi simplu tâmpit. Mă numesc Kwaan. Filosof, cărturar, trădător. Eu sunt cel care l-a descoperit pe Alendi şi am fost primul care l-a proclamat Eroul Evurilor. Eu sunt cel care-a-nceput toată povestea asta.

4

Leşul n-avea răni deschise. Încă mai zăcea acolo unde căzuse – celorlalţi săteni le fusese teamă să-l mişte. Braţele şi picioarele îi erau răsucite în poziţii nefireşti şi scormonise pământul din jur zvârcolindu-se înainte să-şi dea sufletul.

Sazed întinse mâna şi-şi plimbă degetele de-a lungul unei urme. Deşi mai argilos decât în nord, solul de acolo, din Stăpânirea Estică, era mai degrabă negru decât cafeniu. Căderile de cenuşă ajungeau chiar până şi spre sud. Pământul fără cenuşă, spălat şi fertilizat, era un prinos întrebuinţat numai pentru plantele ornamentale din grădinile nobililor. Restul lumii trebuia să se descurce cum putea cu cel netratat.

— Spuneţi că era singur când a murit? întrebă Sazed, întorcându-se spre micul grup de săteni care stăteau în picioare, în spatele lui.

Un bărbat cu pielea pergamentoasă dădu din cap.

— Întocmai cum am spus, maestre terrisian. Stătea aici, fără nimeni alături. A încremenit, apoi a căzut şi s-a zbătut puţin pe pământ. Şi pe urmă… n-a mai mişcat.

Sazed se întoarse din nou spre mort, îi studie muşchii răsuciţi şi faţa ca o mască a durerii. Îşi adusese cuprumintea cu leacuri – banda metalică din jurul părţii de sus a braţului drept – şi pătrunse în ea cu mintea, scoţând câteva cărţi memorate pe care le stocase acolo. Da, existau câteva boli care ucideau cu spasme şi convulsii. Atacau rareori pe cineva atât de brusc, dar câteodată totuşi se întâmpla. Dacă omul ar fi murit în alte împrejurări, el, unul, nu i-ar fi dat prea multă atenţie.

— Te rog, mai spune-mi o dată ce-ai văzut, ceru el.

Teur, bărbatul cu pielea pergamentoasă din fruntea grupului, păli uşor. Se afla într-o situaţie ciudată – înnăscuta lui sete de faimă îl îndemna să-şi povestească experienţa. Însă, vorbind, ar fi putut stârni neîncrederea prietenilor săi cei superstiţioşi.

— Tocmai treceam prin apropiere, maestre terrisian, zise el. Pe la vreo douăzeci de metri distanţă, pe poteca de-acolo. Jed lucra pe parcela lui – era un muncitor harnic. Unii dintre noi au luat o pauză după ce-au plecat lorzii, însă bătrânul Jed i-a dat înainte. Pesemne ştia el că, cu lorzi sau fără ei, la iarnă o s-avem nevoie de mâncare.

Teur se întrerupse şi se uită într-o parte.

— Am auzit ce vorbeşte lumea, maestre terrisian, dar eu ştiu ce am văzut. Când am trecut, era ziuă, dar aici, în vale, era *ceaţă.* De-aia m-am oprit. Fiindcă eu prin ceaţă n-am umblat niciodată – soţia mea mi-e martoră că spun adevărul. Voiam să fac cale-ntoarsă, când l-am zărit pe bătrânul Jed. Îşi vedea de treabă, ca şi cum n-ar fi observat ceaţa.

Am vrut să-l strig, dar, înainte de-a apuca să deschid gura, el pur şi simplu… întocmai cum ţi-am spus. L-am văzut stând acolo, apoi a încremenit. Ceaţa s-a învârtejit puţin în jurul lui şi el a-nceput pe urmă să zvâcnească şi să se sucească, de parcă l-ar fi ţinut şi l-ar fi scuturat o forţă neştiută. A căzut. Şi nu s-a mai ridicat.

Încă îngenuncheat, Sazed se întoarse din nou spre cadavru. Teur părea să aibă renume de născocitor de poveşti. Însă leşul era o dovadă care-ţi îngheţa sângele-n vene – fără a mai pune la socoteală experienţa trăită de Sazed cu câteva săptămâni în urmă.

Ceaţă în timpul zilei.

Terrisianul se ridică şi se-ntoarse spre săteni.

— Vă rog, aduceţi-mi o lopată.

Nimeni nu-l ajută să sape mormântul. Era o trudă lentă, sufocantă, în căldura din sud, puternică în ciuda toamnei sosite de curând. Pământul argilos se strămuta greu – dar, din fericire, Sazed adunase un strop de putere suplimentară în fludorminte şi se ajută luând o doză din ea.

Avea nevoie de asta, pentru că nu era ceea ce s-ar fi putut numi un bărbat vânjos. Înalt, cu braţe şi picioare lungi, părea să aibă constituţia unui cărturar şi încă-şi mai purta robele colorate, de majordom terrisian. Îşi păstra şi capul ras, în maniera cerută de slujba pe care-o avusese în primii cincizeci şi ceva de ani ai vieţii sale. Nu mai purta cea mai mare parte a bijuteriilor – nu voia să tenteze hoţii de drumul mare – însă lobii urechilor îi erau întinşi şi străpunşi de numeroase găuri pentru cercei.

Puterea scoasă din fludorminte îi umfla muşchii, dându-i înfăţişarea unui om puternic. Dar, chiar şi aşa, când termină de săpat, robele lui de majordom erau pătate de sudoare şi ţărână. Rostogoli trupul în mormânt, apoi rămase o vreme nemişcat. Mortul fusese un lucrător devotat al pământului.

Sazed căută prin cuprumintea lui cu religii o credinţă potrivită. Începu cu un index – unul dintre multele pe care le crease. Când descoperi o religie care se potrivea, scoase amintiri amănunţite despre modul în care se practicase. Toate îi intrară în minte tot atât de proaspete ca şi cum abia le-ar fi memorat. Cu timpul aveau să pălească – intenţiona oricum să le pună la loc, în cupruminte, cu mult înainte de a se întâmpla aşa ceva. Asta făcea un Păstrător, era metoda prin care poporul lui reţinuse cunoştinţe care alcătuiau o avere imensă.

Amintirile alese în ziua aceea erau despre Hadah, o religie a oamenilor din sud, care venerau un zeu al trudei pământului. Aidoma majorităţii religiilor – care fuseseră interzise pe vremea

Lordului Legiuitor – cea numită Hadah dispăruse de o mie de ani.

Respectând ceremonia funerară Hadah, Sazed se îndreptă spre un copac din apropiere – sau, cel puţin, către un soi de tufiş, care trecea în acele locuri drept copac. Rupse o creangă lungă – sub privirile curioase ale ţăranilor – şi se întoarse cu ea lângă mormânt. Se aplecă şi o înfipse în pământul de pe fundul gropii, alături de capul mortului. Pe urmă se ridică şi începu să astupe groapa.

Ţăranii îl urmăreau cu ochi goi. Ce *trist*, se gândi el. Dintre cele cinci Stăpâniri Interioare, haosul şi tulburările domneau în cea mai mare măsură în cea Estică. Singurii bărbaţi din grup trecuseră de mult de prima tinereţe. Bandele care bântuiau ţinutul făcuseră treabă bună; soţii şi taţii din sat erau probabil morţi pe vreun câmp de luptă care nu mai avea acum nicio valoare.

Era greu de crezut că putea exista ceva mai rău cu adevărat decât asuprirea Lordului Legiuitor. Sazed îşi spuse că suferinţele acelor oameni urmau să treacă, că într-o bună azi aveau să devină prosperi, mulţumită faptei lui şi a celorlalţi. Totuşi, văzuse ţărani nevoiţi să se măcelărească între ei, văzuse copii care flămânzeau fiindcă un despot local „rechiziţionase” toate rezervele de hrană ale satului. Văzuse tâlhari omorând nestânjeniţi, fiindcă oştenii Lordului Legiuitor nu mai patrulau pe canale. Văzuse haos, moarte, ură şi răzmeriţe. Şi nu putuse să nu-şi recunoască partea de vină pentru tot ce se petrecea.

Continuă să umple groapa. Primise educaţia necesară unui cărturar şi unui servitor de casă; era majordom terrisian, cel mai util, mai costisitor şi mai prestigios dintre servitorii din Ultimul Imperiu. Ceea ce nu mai însemna aproape nimic. Nu mai săpase niciodată un mormânt, dar îşi dădea toată silinţa, încerca să arunce cuviincios pământul peste mort. Spre surprinderea lui, când ajunse cu treaba la jumătate, sătenii începură să-l ajute, împingând în groapă pământul din morman.

Poate pentru oamenii ăştia încă mai există speranţă, se gândi, lăsându-l cu recunoştinţă pe unul dintre ei să-i ia lopata şi să termine treaba. Când încheiară, vârful ramurii Hadah ieşea din pământ la capul mormântului.

— De ce-ai făcut asta? întrebă Teur, arătând spre ramură cu capul.

Sazed zâmbi.

— E o ceremonie religioasă, bunule Teur. Dacă n-aveţi nimic împotrivă, există şi o rugăciune care-ar trebui s-o însoţească.

— O rugăciune? Ceva de la Cultul de Oţel?

Sazed clătină din cap.

— Nu, prietene. E o rugăciune din vremuri vechi, dinainte de Lordul Legiuitor.

Ţăranii se uitară unii la alţii încruntându-se. Teur se mulţumi să-şi frece bărbia zbârcită. Însă păstrară tăcerea în timp ce rosti Sazed o scurtă rugăciune Hadah. Când termină, terrisianul se întoarse spre ţărani.

— Era cunoscută drept credinţa Hadah. E posibil să fi fost şi a unora dintre strămoşii voştri, aşa cred. Dacă doreşte cineva, îl pot învăţa preceptele ei.

Sătenii rămaseră tăcuţi. Nu erau mulţi – în jur de douăzeci, dintre care mai ales femei de vârstă mijlocie şi câţiva bărbaţi mai bătrâni. Exista un singur bărbat tânăr, cu un picior de lemn. Sazed se miră că supravieţuise atât de mult pe o plantaţie. Cei mai mulţi lorzi omorau invalizii, ca să nu le secătuiască proviziile.

— Când se-ntoarce Lordul Legiuitor? întrebă o femeie.

— Nu cred c-o să se-ntoarcă, răspunse Sazed.

— De ce ne-a părăsit?

— E timpul pentru o schimbare, spuse Sazed. Poate că e şi timpul să-nvăţăm alte adevăruri, alte căi.

Grupul de ţărani se îndepărtă în tăcere, târşâindu-şi picioarele. Sazed oftă fără zgomot; oamenii aceia asociau credinţa cu tot ce însemna Cultul de Oţel şi cu obligaţiile impuse de acesta. Religia nu era ceva care-i interesa pe skaa – decât, poate, ca să se ferească de ea cât mai mult cu putinţă.

Păstrătorii au petrecut o mie de ani adunând şi memorând tot ce se ştie despre religiile muribunde ale lumii, se gândi Sazed. Cine s-ar fi gândit că acum – când Lordul Legiuitor nu mai e – oamenilor n-o să le mai pese într-atât încât să vrea să recapete ce-au pierdut?

Totuşi, îi venea greu să gândească ceva rău despre astfel de oameni. Se străduiau să supravieţuiască în lumea lor oricum crudă, care devenise brusc imprevizibilă. Erau istoviţi. Nu era de mirare că o discuţie despre credinţe de mult uitate nu izbutea să le trezească interesul.

— Haideţi, spuse, întorcându-se spre sat. Vă pot învăţa şi alte lucruri – mai practice.

Şi eu sunt cel care l-a trădat pe Alendi, fiindcă acum ştiu că lui nu trebuie să i se-ngăduie niciodată să-şi ducă la bun sfârşit căutările.

5

Vin vedea semnele îngrijorării reflectându-se în oraş. Muncitorii se foiau încordaţi prin toate părţile, iar în zarva din pieţe se simţea neliniştea – trădând o teamă geamănă cu a unui şobolan încolţit. Înspăimântat, dar neştiind ce să facă. Neavând unde să fugă.

În ultimul an, plecaseră mulţi din oraş – nobili care preferaseră să fugă, negustori în căutarea unui alt loc în care să-şi vândă marfa. Şi, în acelaşi timp, un val de skaa umpluse locul. Auziseră, cumva, de proclamaţia de eliberare a lui Elend şi veniseră cu încredere – sau, cel puţin, cu toată încrederea de care era în stare o populaţie muncită până la istovire, prost hrănită şi bătută în repetate rânduri.

Şi astfel, în ciuda prezicerilor despre apropiata cădere a Luthadelului, în ciuda a ce se spunea despre armata sa mică şi prăpădită, despre micimea şi slăbiciunea armatei sale, oamenii nu plecaseră. Munceau. Trăiau. Aşa cum o făcuseră întotdeauna. Viaţa unui skaa nu fusese niciodată sigură.

Lui Vin încă i se părea straniu să vadă piaţa atât de ticsită de lume. Mergea pe strada Kenton, îmbrăcată cu obişnuiţii ei pantaloni şi cămaşa cu nasturi, amintindu-şi cum se plimbase pe aceeaşi stradă în zilele dinaintea Prăbuşirii. Pe atunci era căminul liniştit al câtorva croitori pentru înalta societate.

Când abolise Elend toate interdicţiile legate de negustorii skaa, strada Kenton se schimbase. Înflorise, preschimbându-se într-un bazar dezordonat, plin de prăvălii, cărucioare cu marfă şi corturi. Ca să-i atragă pe nou-veniţii skaa, acum în stare să cumpere – skaa care-ncepuseră să primească şi leafă pentru munca lor –, negustorii schimbaseră modul în care făceau comerţ. Acolo unde odinioară ştiuseră să atragă muşterii cu vitrine încărcate, acum strigau şi întrebau, folosindu-se de trâmbiţaşi, de băieţi de prăvălie şi chiar şi de saltimbanci.

Pe stradă era atâta înghesuială încât Vin o ocolea de obicei, şi-n ziua aceea era mai rău ca altă dată. Sosirea armatei fusese scânteia din care se iscase un du-te-vino la prăvălii pentru cumpărături de ultima clipă, căci toată lumea se străduia să se pregătească pentru ce urma să vină. Atmosfera avea o notă sumbră. Mai puţini actori ambulanţi pe stradă, mai multe ţipete. Elend poruncise să fie blocate toate cele opt porţi ale oraşului, aşa că fuga nu mai era posibilă. Vin se întrebă câţi regretau că se hotărâseră să rămână.

Înainta pe stradă cu mersul cuiva interesat de negoţ, cu mâinile încleştate una în alta ca să nu-şi trădeze prin poziţia trupului nervozitatea. Chiar şi pe vremea când era copil – o mică hoaţă pe străzile oraşelor – nu-i plăcuse înghesuiala. Era greu să nu scapi din ochi atât de mulţi oameni, greu să te concentrezi când în jur se petreceau atât de multe. Copil fiind, stătuse mereu dincolo de marginile gloatei, ascunzându-se, aventurându-se doar ca să-nhaţe câte-un bănuţ căzut din întâmplare sau câte-o fărâmă de mâncare nebăgată în seamă de nimeni altcineva.

Acum era altfel. Se silea să meargă cu spatele drept, să nu-şi lase ochii să privească-n jos sau să caute ascunzători. Se simţea mult mai bine astfel – dar, la vederea mulţimii, îşi amintea cine fusese. Ce avea să fie întotdeauna, cel puţin în parte.

Parcă răspunzând gândurilor ei, doi derbedei mărunţi trecură în goană prin mulţime, urmăriţi de strigătele unui bărbat cu şorţ de brutar. În noua lume a lui Elend, pe stradă încă mai trăiau copii din furtişaguri. De fapt, după părerea ei, faptul că skaa erau acum plătiţi îmbunătăţea oarecum viaţa copiilor străzii.

Erau mai multe buzunare din care să culegi, mai mulţi cumpărători care să abată atenţia negustorilor, mai multe resturi de adunat, mai multe mâini care să-i hrănească pe cerşetori.

Îi era greu să-şi asemene copilăria cu o astfel de viaţă. Pentru ea, un copil al străzii era cineva care-nvăţa să tacă şi să se-ascundă, cineva care ieşea noaptea să caute prin gunoaie. Numai cei mai curajoşi dintre ei îndrăzneau să taie pungi; pentru mulţi nobili, viaţa unui skaa nu valora nimic. În copilăria ei, Vin cunoscuse mai mulţi puştani de pe străzi care fuseseră ucişi sau schilodiţi de nobili în trecere, fiindcă li se păruseră agresivi.

Poate că legile lui Elend nu scăpaseră lumea de sărăcie, aşa cum îşi dorea el atât de mult, dar făcuseră viaţa mai bună chiar şi pentru copiii care furau pe străzi. Pentru asta – printre multe altele – îl iubea.

În mulţime încă mai erau câţiva nobili, oameni convinşi de Elend sau de împrejurări că averile lor se aflau în mai multă siguranţă în cetate decât în afara ei. Erau disperaţi, slabi din fire sau aventuroşi. Vin îl privi pe unul trecând, înconjurat de un grup de gărzi de corp. El nu-i aruncă mai mult de o privire; vedea în hainele ei simple un motiv suficient ca s-o ignore. Nicio femeie nobilă nu s-ar fi îmbrăcat astfel.

Asta sunt eu? se întrebă Vin, trecând pe lângă o vitrină şi uitându-se la cărţile expuse – care se vânduseră întotdeauna în număr mic, dar aduseseră câştiguri pe o piaţă destinată nobilimii imperiale trândave. Ea se folosi de imaginea reflectată de sticlă ca să se convingă că nu se furişa nimeni pe urmele ei. *Sunt o femeie nobilă?*

S-ar fi putut spune că era nobilă doar prin asociere. Regele însuşi o iubea – îi ceruse să se mărite cu el – şi fusese antrenată de Supravieţuitorul de la Hathsin. Iar tatăl ei fusese într-adevăr nobil, chiar dacă mama ei fusese o skaa. Vin ridică mâna şi-şi pipăi inelul simplu, de bronz, unicul lucru care-i amintea de ea.

Nu însemna prea mult. Pe de altă parte, nici Vin nu era sigură că-şi dorea chiar atât de mult să-şi aducă aminte de mama ei. La urma urmelor, femeia aia îi omorâse sora. Pe ea o salvase Reen, fratele ei vitreg. O smulsese, plină de sânge, din braţele mamei care-i înfipsese cercelul în ureche cu câteva clipe înainte.

Şi totuşi Vin îl păstra. Ca un soi de aducere aminte. De fapt, nu se simţea ca o femeie nobilă. Din când în când, se gândea că avea mai multe în comun cu mamă ei nebună decât cu aristocraţii din lumea lui Elend. Balurile şi celelalte petreceri la care se dusese înainte de Prăbuşire – fuseseră toate o şaradă. O amintire ca un vis. Nu-şi aveau locul în lumea aceea de domnii uzurpate şi crime nocturne. În plus, rolul ei la baluri – unde apărea drept Valette Renoux – fusese întotdeauna un fals.

Încă se mai dădea drept altcineva. Pretindea că nu era fata care crescuse flămânzind pe străzi, bătută de mult mai multe ori decât fusese ajutată de o mână prietenoasă. Oftă şi se întoarse cu spatele la prăvălie. Însă vitrina de alături îi atrase atenţia în ciuda voinţei ei.

Era plină cu rochii de bal.

Magazinul era gol; oamenilor nu le stătea gândul la rochii în ajunul unei invazii. Vin şovăi în faţa uşii deschise, reţinută aproape ca şi cum ar fi fost Trasă cu un metal. Înăuntru, manechinele purtau veşminte maiestuoase. Vin îşi ridică privirea spre ele, spre corsajele ce coborau spre talie mulându-se din ce în ce mai tare, spre fustele ca nişte clopote. Aproape că se imagină la un bal, pe fundalul melodios al muzicii, cu mese drapate într-un alb imaculat, cu Elend sus, în balconul lui, răsfoind o carte…

Şi fu cât pe ce să intre. Dar de ce s-ar fi ostenit? Cetatea avea să fie asaltată. În plus, rochiile erau scumpe. Când cheltuise banii lui Kelsier fusese altfel. Acum îi cheltuia pe ai lui Elend – iar banii lui Elend erau banii regatului.

Se întoarse cu spatele la rochii şi se îndepărtă. *Nu mă mai reprezintă. Valette nu-i e de niciun folos lui Elend – are nevoie de o Născută-din-Ceaţă, nu de o fată cu mişcări stânjenite de o rochie pe care n-o poartă cum ar trebui.* Rănile din noaptea trecută, ajunse vânătăi în toată puterea cuvântului, îi aminteau care-i era locul. Se vindecau bine – arsese fludor din belşug toată ziua – dar avea să mai simtă contractura o vreme.

Grăbi pasul, îndreptându-se spre ţarcurile cu animale. Însă zări, cu coada ochiului, pe cineva care-o urmărea.

Ei bine, poate că „urmărire” era prea mult spus – bărbatul cu siguranţă nu făcea o treabă prea bună încercând să treacă neobservat. Chelise în creştet, dar îşi lăsase restul părului lung. Purta o salopetă de skaa simplă, cafenie, cu pete negre de cenuşă.

Minunat, se gândi Vin. Era un alt motiv pentru care se ferea s-ajungă în piaţă – sau în alte locuri unde se-adunau o mulţime de skaa.

Mări din nou pasul, însă bărbatul făcu acelaşi lucru. Mişcările lui stângace atraseră în curând atenţia, dar, în loc să-l înjure, oamenii se opreau, respectuoşi. Curând i se alăturară şi alţii, iar Vin se trezi urmărită de câţiva.

O parte din ea voia s-arunce pur şi simplu o monedă şi să plece avântându-se într-un salt. *Da,* îşi spuse, cu un zâmbet strâmb, *foloseşte Allomanţia în plină zi. O să te-ajute să treci neobservată.*

Aşa că, oftând, se întoarse să-nfrunte grupul din spatele ei. Nu văzu pe nimeni cu adevărat ameninţător. Bărbaţii purtau pantaloni şi cămăşi spălăcite; femeile aveau rochii dintr-o bucată, practice. Mai mulţi bărbaţi erau în salopete murdare de cenuşă.

Preoţi ai Supravieţuitorului.

— Doamnă Moştenitoare, zise unul, apropiindu-se şi căzând în genunchi.

— Nu-mi spune mie aşa, răspunse încet Vin.

Preotul îşi ridică privirea spre ea.

— Te rog. Avem nevoie să fim călăuziţi. L-am izgonit pe Lordul Legiuitor. Acum ce facem?

Vin dădu un pas înapoi. Oare Kelsier înţelesese ce făcea? Clădise în skaa credinţa în el, apoi murise ca un martir, ca să le stârnească furia împotriva Ultimului Imperiu. Ce se gândise c-avea să se-ntâmple? Prevăzuse apariţia unei Biserici a Supravieţuitorului – ştiuse că urmau să-l înlocuiască pe Lordul Legiuitor făcând din el însuşi un zeu?

Problema era că-şi lăsase adepţii fără nicio doctrină. Singurul lui ţel fusese înfrângerea Lordului Legiuitor, în parte ca să se răzbune, în parte ca să-şi pecetluiască moştenirea şi, în parte – spera Vin –, fiindcă voise să elibereze populaţia skaa.

Dar ce urma acum? Oamenii ăia se simţeau, probabil, aşa cum se simţea şi ea. Pluteau în derivă, fără nicio lumină călăuzitoare.

Vin nu putea fi lumina aceea.

— Eu nu sunt Kelsier, spuse, cu voce scăzută, retrăgându-se încă un pas.

— Ştim, răspunse unul dintre bărbaţi. Eşti moştenitoarea lui – el şi-a dat sufletul, de data asta ai Supravieţuit *tu.*

— Te rog, Doamnă Moştenitoare, zise o femeie, apropiindu-se cu un copil mic în braţe. Dacă mâna care l-a doborât pe Lordul Legiuitor ar putea atinge copilul meu…

Vin încercă să se retragă şi mai mult, dar îşi dădu seama că-n spatele ei se afla un alt grup de oameni. Femeia veni mai aproape, iar ea întinse, în cele din urmă, o mână nesigură către fruntea copilului.

— Mulţumesc, spuse femeia.

— O să ne aperi, nu-i aşa, Doamnă Moştenitoare? întrebă un bărbat tânăr – nu mai vârstnic decât Elend –, cu faţa murdară,

dar cu ochi sinceri. Preoţii spun că poţi opri oastea de-acolo, de-afară, că niciun oştean din ea n-o să poată intra în cetate atâta vreme cât eşti aici.

Asta era prea mult pentru Vin. Mormăi un răspuns, dar se-ntoarse cu spatele şi-şi făcu loc prin mulţime. Din fericire, grupul de credincioşi nu o urmă.

Când îşi încetini paşii, răsufla greu, dar nu de oboseală. Intră pe aleea dintre două prăvălii şi rămase în umbră, cuprinzându-şi trupul cu braţele. Îşi petrecuse toată viaţa învăţând să treacă neobservată, să fie tăcută şi lipsită de importanţă. Acum nu mai putea fi nimic din toate astea.

Ce aşteptau oamenii de la ea? Credeau într-adevăr că putea opri o armată de una singură? La începutul instruirii ei, învăţase o lecţie: Născuţi-din-Ceaţă nu erau invincibili. Putea ucide un om. Zece oameni o puneau în încurcătură. O armată…

Se stăpâni şi respiră de câteva ori adânc, liniştindu-se. În cele din urmă, se întoarse în balamucul de pe stradă. Ajunse aproape de destinaţie – un cort mic, deschis în părţi, înconjurat de patru ţarcuri de animale. Alături trândăvea negustorul, un bărbat murdar, cu păr numai pe o jumătate de cap – în dreapta. Vin rămase o clipă nemişcată, încercând să-şi dea seama dacă pieptănătura lui stranie se datora unei boli sau unei răni, sau nu era decât un gen de pieptănătură.

Omul deveni atent când o văzu oprită lângă ţarcurile lui. Se ridică, stârnind o mică rafală de praf. Apoi se apropie de ea alene, zâmbindu-i cu toţi dinţii care-i mai rămăseseră şi purtându-se ca şi cum n-ar fi auzit – sau nu i-ar fi păsat – că dincolo de zidurile cetăţii se afla o întreagă oştire.

— Ah, domniţă, spuse el. Cauţi un căţeluş? Am câţiva nemernici mititei pe care-o să-i îndrăgească fără-ndoială orice fată. Uite, stai să-ţi arăt unul. O să fii de acord că-i cea mai drăgălaşă făptură pe care-ai văzut-o vreodată.

Vin îşi încrucişă braţele când negustorul se aplecă să ia un căţeluş dintr-un ţarc.

— De fapt, spuse ea, caut un câine-lup.

Negustorul îşi ridică privirea.

— Câine-lup, domniţă? Nu e un animal de casă potrivit pentru o fată ca tine. Ăştia, din soiul lui, sunt nişte brute. Dă-mi voie să-ţi găsesc un animăluţ frumos. Sunt căţeluşi frumoşi – şi deştepţi.

— Nu, îl întrerupse ea, scurt. O să-mi aduci un câine-lup.

Bărbatul şovăi din nou, uitându-se la ea şi scărpinându-se în câteva locuri ruşinoase.

— Ei, cred că pot să caut…

Se îndreptă către ţarcul cel mai îndepărtat de stradă. Vin îl aşteptă în tăcere, întorcându-şi nasul ca să nu simtă toate mirosurile, în timp ce bărbatul striga câteva animale, în căutarea celui mai potrivit. Într-un târziu, se întoarse la Vin cu unul în lesă. Era un câine-lup, unul mic – avea ochi frumoşi şi blânzi şi o fire cu siguranţă plăcută.

— Cel mai mic dintre pui, spuse negustorul. Un animal foarte bun pentru o fată tânără, aşa aş zice. Probabil c-o să fie şi-un vânător excelent. Câinii ăştia lupi au mirosul mai fin decât orice alt animal pe care l-ai văzut vreodată.

Vin îşi duse mâna la punga cu monede, dar se opri, uitându-se în jos, la faţa căţelului care respira cu limba scoasă. Părea aproape că-i zâmbeşte.

— Oh, pentru numele Lordului Legiuitor! se răsti ea, făcându-şi loc pe lângă pui şi stăpânul lui şi îndreptându-se furioasă spre ţarcurile din spate.

— Domniţă? întrebă negustorul, urmând-o nedumerit.

Vin se uită la câinii-lupi. Văzu, în spate, o dihanie mare, neagră cu cenuşiu. Stătea legată în lanţ de un stâlp cu o privire sfidătoare, şi un mârâit gros ce venea din gâtlej.

Vin o arătă cu degetul.

— Cât vrei pentru ăla din spate?

— Ce? exclamă negustorul. Bună doamnă, ăla e un câine de pază. Menirea lui e să fie lăsat liber în curtea unui lord, ca s-atace pe oricine intră! E una dintre cele mai rele creaturi pe care-o să le vezi vreodată!

— Perfect, răspunse Vin, scoţând câteva monede.

— Bună doamnă, nu pot să-ţi vând fiara asta. Nicidecum. Păi, cântăreşte o dată şi jumătate cât tine.

Vin dădu din cap, apoi deschise poarta ţarcului şi intră cu paşi mari. Negustorul ţipă, dar ea se duse drept spre câinele-lup. Animalul începu să latre la ea cu furie, cu balele scurgându-i-se pe bot.

Îmi pare rău că trebuie s-o fac, se gândi Vin. Apoi, arzând fludor, se aplecă şi-i trase un pumn în cap.

Câinele încremeni, se împletici şi căzu leşinat la pământ. Negustorul se opri brusc lângă ea, cu gura căscată.

— Lesă, porunci Vin.

El îi întinse una. Ea o folosi ca să lege picioarele câinelui-lup, apoi – incendiind fludor – şi-l azvârli pe umeri. Iar durerea din coaste n-o făcu să se gârbovească decât foarte puţin.

Creatura ar face bine să nu-şi lase balele pe cămaşa mea, se gândi, întinzându-i negustorului câteva monede, după care plecă înapoi, spre palat.

Vin trânti câinele inconştient pe podea. Străjile o priviră ciudat la intrarea în palat, dar ea începuse să se-nveţe cu aşa ceva. Îşi şterse palmele una de alta.

— Ce-i asta? întrebă OreSeur.

Izbutise să se-ntoarcă-n camerele ei din palat, dar corpul lui din acel moment ajunsese evident de nefolosit. Fusese nevoit să-şi formeze muşchii acolo unde oamenii nu-i au de obicei ca să-şi poată ţine oasele la un loc şi, cu toate că-şi vindecase rănile, trupul îi arăta ciudat. Încă mai purta hainele murdare de sânge din noaptea trecută.

— Ăsta, răspunse Vin, arătând către câinele-lup, e noul tău corp.

OreSeur şovăi.

— *Ăsta?* Stăpână, ăsta e un câine.

— Da, răspunse Vin.

— Eu sunt om.

— Tu eşti kandra, ripostă ea. Imiţi carnea şi muşchii. Nu poţi imita şi blana?

Kandra nu părea încântat.

— Nu pot s-o imit, spuse, însă pot s-o folosesc pe-a lui, aşa cum folosesc oasele. Totuşi, e cu siguranţă o…

— N-o să ucid pentru tine, kandra, îl întrerupse Vin. Şi chiar dac-o să omor pe cineva, n-o să te las să-l mănânci. În plus, aşa o s-atragem mai puţin atenţia. Lumea o să-nceapă să vorbească dac-o să-mi tot înlocuiesc slujitorii cu oameni necunoscuţi. Am tot spus de luni de zile că mă gândesc să te dau afară. Ei bine, acum o să spun c-am făcut-o în sfârşit – nimeni n-o să-şi dea seama că noul meu câine e de fapt un kandra.

Se răsuci şi arătă spre animal.

— O să ne fie foarte util. Oamenii le dau mai puţină atenţie câinilor decât oamenilor, aşa c-o să poţi asculta ce vorbesc.

OreSeur se încruntă şi mai tare.

— N-o s-o pot face cu uşurinţă. Va trebui să mă sileşti, în virtutea învoielii.

— Perfect. Ai primit porunca. Cât o să dureze?

— Pentru un trup obişnuit e nevoie de câteva ore, răspunse OreSeur. Cu ăsta o să fie nevoie de mai mult. O să fie o adevărată provocare să fac atâta blană s-arate cum se cuvine.

— Atunci începe, zise Vin, întorcându-se spre uşă.

Dar, în timp ce se îndrepta spre ieşire, văzu un pacheţel pe masa ei de lucru. Se încruntă, se apropie şi săltă capacul. Înăuntru era un bilet.

Lady Vin,

Iată următorul aliaj pe care l-ai cerut. Aluminiul e foarte greu de găsit, dar o familie nobilă a plecat de curând din oraş şi am izbutit să cumpăr o parte din vesela lor.

Nu ştiu dacă ăsta o să meargă, dar cred că merită o încercare. L-am amestecat cu patru procente de cupru şi rezultatul mi s-a părut destul de promiţător. Am citit despre acest amestec; se numeşte duraluminiu.

Servitorul tău, Terion

Vin zâmbi, puse biletul deoparte şi scoase restul conţinutului din cutie: o pungă mică, plină cu pulbere metalică şi o bară argintie subţire, probabil amândouă din acel „duraluminiu”. Terion era un maestru metalurg Allomantic. Nu era Allomant, dar îşi petrecuse cea mai mare parte a vieţii pregătind aliaje şi pulberi metalice pentru Născuţi-din-Ceaţă şi Ceţurieni.

Vin îşi puse în buzunar punga şi bara, apoi se-ntoarse spre OreSeur. Kandra o privea cu o figură plictisită.

— Asta a sosit azi pentru mine? întrebă Vin, arătând cu capul către cutie.

— Da, stăpână, răspunse el. Acum câteva ore.

— Şi nu mi-ai spus?

— Îmi pare rău, stăpână, răspunse el, cu voce plată, dar nu mi-ai *poruncit* să-ţi spun dacă primeşti pachete.

Vin scrâşni din dinţi. OreSeur ştia cu câtă încordare aşteptase ea un nou aliaj de la Terion. Toate cele pe care le mai încercaseră până atunci nu fuseseră bune de nimic. O sâcâia gândul că, undeva, exista încă un metal Allomantic, care

aştepta să fie descoperit. N-avea să fie mulţumită până când nu-l găsea.

OreSeur stătea neclintit, cu faţa lipsită de expresie, cu câinele leşinat pe podea, în faţa lui.

— Apucă-te de treabă cu corpul ăla, spuse Vin, răsucindu-se pe călcâie, apoi plecă în căutarea lui Elend.

Îl găsi în cele din urmă în camera lui de lucru, studiind nişte registre împreună cu cineva bine cunoscut.

— Dox! exclamă ea.

Cu o zi înainte, se retrăsese în camerele lui imediat după sosire, iar Vin nu-l văzuse decât în treacăt.

Dockson îşi ridică privirea şi zâmbi. Îndesat fără a fi gras, avea părul negru tuns scurt şi încă-şi mai purta obişnuita jumătate de barbă.

— Salut, Vin.

— Cum a fost în Terris? întrebă ea.

— Frig, răspunse Dockson. Mă bucur că m-am întors. Deşi mi-aş dori să nu fi sosit ca să găsesc aici toată oastea aia.

— Oricum ar fi, ne bucurăm că te-ai întors, Dockson, spuse Elend. Fără tine, regatul s-a rupt practic în bucăţi.

— Nu pare nicidecum să fie aşa, zise Dockson, închizându-şi registrul şi punându-l în teanc. Ţinând cont de toate lucrurile – şi de toate armatele – s-ar părea că toate chestiunile din regat s-au legat foarte bine între ele în absenţa mea. Aproape că nu vă mai sunt necesar!

— Prostii! exclamă Elend.

Vin se sprijini de uşă, cu ochii la cei doi bărbaţi care-şi continuară discuţia. Păstrau un aer forţat de jovialitate. Amândoi erau hotărâţi să pună noul regat pe picioare, chiar dacă asta însemna să pretindă că se simpatizau. Dockson arăta cu degetul ceva în registre, vorbind despre bani şi despre ceea ce descoperise în satele îndepărtate, aflate sub controlul lui Elend.

Vin oftă, cu ochii la peretele opus al încăperii. Lumina soarelui se revărsa prin ferestrele rozarii cu vitralii, aşternându-le culorile peste registre şi masă. Vin încă nu se obişnuise cu bogăţia neglijent împrăştiată în fortăreaţa unei familii nobile. Fereastra – pe al cărei geam se îmbinau roşul şi culoarea lavandei – era de o riguroasă frumuseţe. Însă nobilii păreau s-o găsească atât de banală încât o puseseră în încăperile dosnice

ale fortăreţei, printre care se număra şi aceea, atât de mică, folosită de Elend drept cameră de lucru.

După cum se aştepta oricine, era plină cu teancuri de cărţi. Rafturile căptuşeau pereţii din podea până-n tavan, dar nu erau de ajuns pentru întreaga colecţie a lui Elend, în continuă creştere. Vin nu fusese nicicând prea încântată de gusturile lui în privinţa cărţilor. Erau mai ales despre politică şi istorie, tratau subiecte tot atât de învechite ca şi paginile lor îngălbenite de vreme. Multe fuseseră cândva interzise de Cultul de Oţel, dar vechii filosofi izbuteau cumva să fie plictisitori chiar şi când scriau despre cele mai picante teme.

— Oricum, spuse Dockson, închizându-şi în sfârşit registrele, mai am câte ceva de făcut înainte de discursul tău de mâine, Maiestate. Ham spunea că-n aceeaşi seară avem şi o întrunire, ca să discutăm despre apărarea oraşului?

Elend dădu din cap.

— Presupunând că pot face Adunarea să fie de acord că nu e cazul să-i predea tatălui meu cetatea, vom avea nevoie de o strategie ca să putem înfrunta oastea lui. O să trimit pe cineva să te cheme mâine seară.

— Bun, zise Dockson.

Schimbând un gest din cap către Elend, îi făcu cu ochiul lui Vin şi ieşi din încăperea dezordonată.

În timp ce uşa se închidea, Elend oftă, apoi se destinse, lăsându-se pe spătarul supradimensionatului său scaun de pluş.

Vin se apropie de el.

— E într-adevăr un om bun, Elend.

— Oh, îmi dau seama. Însă, dacă eşti bun, nu înseamnă neapărat că eşti şi simpatic.

— E şi o prezenţă plăcută, spuse Vin. Robust, calm, credincios. Ceata se bizuia pe el.

Deşi nu era Allomant, Dockson fusese mâna dreaptă a lui Kelsier.

— Eu nu-i sunt pe plac, Vin, spuse Elend. E… foarte greu să mă împac cu cineva care se uită aşa la mine…

— Nu-i dai cu adevărat o şansă, se plânse Vin, oprindu-se de scaunul lui Elend.

El îşi ridică privirea cu un zâmbet uşor, cu haina descheiată, cu părul teribil de ciufulit.

— Hm… spuse, alene, luând-o de mână. Îmi place cămaşa asta. Roşul te prinde foarte bine.

Vin îşi rostogoli ochii şi-l lăsă s-o tragă cu tandreţe pe scaun şi s-o sărute. În sărutare era pasiune – poate o nevoie de stabilitate. Vin îi răspunse la sărut, simţind cum se destindea lipindu-se de el. Câteva minute mai târziu, oftă, simţindu-se mult mai bine ghemuită pe scaun, lângă Elend. El o trase mai aproape şi reîndreptă scaunul către lumina soarelui.

Zâmbi şi o privi.

— Ai… un parfum nou.

Vin pufni şi-şi lăsă capul pe pieptul lui.

— Nu e parfum, Elend. E miros de câine.

— Ah, bun, spuse el. Mă temeam că ţi-ai pierdut simţul mirosului. Ei, şi duhneşti a câine *dintr-un* motiv anume?

— Am fost să cumpăr unul din piaţă, apoi l-am cărat până aici şi l-am dat lui OreSeur, ca să fie noul lui trup.

Elend păstră o clipă tăcerea.

— Asta-i bună, Vin. E genial. Nimănui n-o să-i treacă prin cap că un câine poate fi spion. Mă-ntreb dacă, până acum, s-a mai gândit cineva la asta…

— Cineva trebuie s-o fi făcut. Pare atât de logic. Însă bănuiesc că aceia care s-au gândit nu le-au împărtăşit altora ideea.

— Bine zis, spuse Elend, recăpătându-şi liniştea.

Însă, stând atât de aproape, Vin simţea că nu-i dispăruse toată încordarea.

Discursul de mâine, medită ea. *Îşi face griji din cauza lui.*

— Totuşi, trebuie să spun, adăugă el, domol, că sunt oarecum dezamăgit fiindcă *nu* te-ai dat cu-un parfum cu miros de câine. Având în vedere poziţia ta socială, aş fi putut vedea cum o parte dintre doamnele nobile din oraş se chinuie să te imite. Ar fi fost cu adevărat amuzant.

Ea îşi lăsă capul pe spate şi-l privi cum zâmbeşte atoateştiutor.

— Ştii, Elend, uneori mi-e teribil de greu să-mi dau seama dacă mă tachinezi sau vorbeşti serios.

— Ceea ce mă face şi mai misterios, nu?

— Cam aşa ceva, zise ea, ghemuindu-se din nou la pieptul lui.

— Ei, vezi tu, nu înţelegi de câtă inteligenţă dau dovadă astfel, zise el. Cum oamenii nu-şi dau seama dacă sunt idiot sau

genial, poate că-mi vor lua neroziile drept sclipitoare manevre politice.

— Atâta vreme când nu-ţi iau mutările geniale drept boacăne.

— Asta n-ar trebui să fie greu, zise Elend. Mă tem că de-astea am făcut destule pentru ca să fie posibile confuziile.

Vin îşi ridică privirea, îngrijorată de ceea ce se simţea în vocea lui. Însă el zâmbi şi schimbă vorba.

— Aşadar, câinele OreSeur. O să te mai poată însoţi noaptea?

Vin ridică din umeri.

— Cred că da. De fapt, aveam de gând să nu-l mai iau o vreme.

— Mi-ar plăcea să-l iei, zise Elend. Îmi fac griji când te ştiu în fiecare noapte afară, ostenindu-te atât de mult.

— Mă descurc, răspunse Vin. Cineva trebuie să vegheze asupra ta.

— Da, dar asupra ta cine veghează?

Kelsier. Asta continua să fie prima ei reacţie. Îl avusese alături mai puţin de un an, dar fusese primul an din viaţa ei în care se simţise protejată.

Kelsier era mort. Ea, ca şi tot restul lumii, trebuia să se-nveţe să trăiască fără el.

— Ştiu c-ai fost rănită în noaptea când te-ai luptat cu Allomanţii ăia, spuse Elend. Pentru liniştea mea sufletească, ar fi minunat dacă aş şti că te însoţeşte cineva.

— Un kandra nu e totuna cu o gardă de corp, zise Vin.

— Ştiu. Dar e incredibil de loial – n-am auzit niciodată de vreunul care să nu fi respectat învoiala. O să vegheze asupra ta. Îmi fac griji pentru tine, Vin. Te-ntrebi de ce stau să-mi scriu propunerile până noaptea târziu? Nu pot să dorm când ştiu că s-ar putea să fii undeva, afară, luptându-te – sau, şi mai rău, că zaci pe vreo stradă, dându-ţi sufletul pentru că n-are cine să te-a ajute.

— Uneori îl iau pe OreSeur cu mine.

— Da, spuse Elend, dar ştiu că găseşti pretexte ca să-l laşi în urmă. Kelsier ţi-a cumpărat serviciile unui slujitor incredibil de valoros. Nu înţeleg de ce te străduieşti atât de mult să-l ocoleşti.

Vin închise ochii.

— Elend. L-a *mâncat* pe Kelsier.

— Şi ce dacă? Kelsier era deja mort. În plus, chiar el i-a poruncit s-o facă.

Vin oftă, deschizând ochii.

— Pur şi simplu… n-am încredere în creatura asta. E monstruoasă.

— Ştiu, răspunse Elend. Tata ţinea întotdeauna câte un kandra. Totuşi, cel puţin OreSeur e mai mult decât nimic. Promite-mi c-o să-l iei cu tine.

— O să-l iau. Dar cred că nici lui n-o să-i placă aranjamentul. Noi doi nu ne-am înţeles prea bine când juca rolul lui Renoux, iar eu pe al nepoatei lui.

Elend ridică din umeri.

— El respectă învoiala. Asta-i tot ce contează.

— O respectă, spuse Vin, dar în silă. Jur că-i place să-mi facă-n ciudă.

Elend se uită în jos, la ea.

— Vin, kandra sunt servitori excelenţi. Nu fac astfel de lucruri.

— Ba nu, Elend, îl contrazise ea. *Sazed* era un servitor excelent. Îi plăcea să fie alături de oameni, să-i ajute. N-am avut niciodată senzaţia că nu-i plac. OreSeur o fi făcând tot ce-i spun, dar nu mă găseşte pe placul lui; nu i-am plăcut niciodată. Îmi dau seama.

Elend oftă, mângâindu-i umărul.

— Nu crezi că eşti puţin iraţională? N-ai niciun motiv real ca să-l urăşti.

— Oh? întrebă Vin. Exact aşa cum nu există niciun motiv ca să nu te-nţelegi tu cu Dockson?

Elend ezită. Apoi oftă din nou.

— Cred că ai dreptate, răspunse.

Continuă să mângâie umărul ei în timp ce, dus pe gânduri, fixa tavanul cu privirea.

— Ce e? întrebă Vin.

— Nu fac o treabă foarte bună aici, nu-i aşa?

— Nu fi prost. Eşti un rege minunat.

— S-ar putea să fiu un rege acceptabil, Vin, dar nu sunt *el.*

— Cine?

— Kelsier, răspunse Elend, cu voce scăzută. De-aia nu mă are Dockson la suflet. Urăşte nobilii; se vede clar, din felul în care vorbeşte, în care se poartă. Nu ştiu dacă-i pot găsi cu adevărat vreo vină, ţinând cont de viaţa pe care-a dus-o. În plus, nu crede c-ar trebui să fiu eu rege. Crede că-n locul meu ar fi trebuit să fie un skaa – sau, şi mai bine, Kelsier. Toţi sunt de părerea asta.

— E o prostie, Elend.

— Serios? Dac-ar mai trăi Kelsier, aş mai fi eu rege?

Vin şovăi.

— Vezi? Toţi mă acceptă – poporul, negustorii, nobilii. Dar, în adâncul minţii lor, îşi doresc să fi fost Kelsier în locul meu.

— Eu nu mi-o doresc.

— Nu?

Vin se încruntă. Îşi îndreptă spatele, întorcându-se astfel încât să-ngenuncheze peste Elend în scaun, cu faţa la numai câţiva centimetri de a lui.

— Nici măcar să nu-ţi mai pui vreodată întrebarea asta, Elend. Kelsier mi-a fost profesor, dar nu l-am iubit. Nu cum te iubesc pe tine.

Elend se uită lung în ochii ei, apoi dădu din cap. Vin îl sărută apăsat, pentru a se ghemui apoi din nou lângă el.

— De ce nu? întrebă în cele din urmă Elend.

— Păi, în primul rând, era bătrân.

Elend chicoti.

— Dacă-mi aduc bine aminte, şi de vârsta *mea* ai râs.

— Asta-i cu totul altceva, spuse Vin. Tu n-ai decât cu câţiva ani mai mult ca mine. Kelsier era foarte bătrân.

— Vin, treizeci şi opt de ani nu-nseamnă foarte bătrân.

— E pe-aproape.

Elend chicoti din nou, deşi nu s-ar fi putut spune că nu se simţea satisfăcut. De ce îl *alesese* pe el, nu pe Kelsier? Kelsier era vizionarul, eroul, era Născut-din-Ceaţă.

— Kelsier a fost un mare om, spuse Vin, cu voce scăzută, în timp ce Elend o mângâia pe păr. Dar... în ceea ce-l priveşte, existau nişte lucruri, Elend. Lucruri înfricoşătoare. Era irascibil, nechibzuit şi puţin cam prea crud. Neiertător. Omora oameni fără să se simtă vinovat sau să-şi facă griji, pur şi simplu pentru că susţineau Ultimul Imperiu sau fiindcă erau în slujba Lordului Legiuitor.

Am putut să-l îndrăgesc ca profesor şi ca prieten. Dar nu cred c-aş putea vreodată să iubesc – să iubesc cu adevărat – un om ca el. Nu-l condamn, trăise pe străzi, ca şi mine. Când lupţi din greu ca să supravieţuieşti, ajungi să fii puternic – dar poţi deveni şi necruţător. Indiferent dacă era vina lui sau nu, Kelsier îmi amintea mult prea mult de bărbaţii pe care i-am cunoscut când eram mică. Era cu mult mai bun decât ei – putea într-adevăr să

fie bun, şi şi-a sacrificat viaţa pentru skaa. Dar devenise totuşi atât de neîndurător.

Vin închise ochii şi simţi căldura lui Elend.

— Tu, Elend Venture, eşti un om bun. Un om *cu adevărat* bun.

— Oamenii buni nu devin legende, spuse el încet.

— Oamenii buni n-au nevoie să devină legende. Vin deschise ochii şi se uită în sus, spre el. Ei fac ce se cuvine.

El zâmbi. O sărută pe creştet şi se lăsă din nou pe spătar. Rămaseră aşa o vreme, relaxaţi, în încăperea încălzită de razele soarelui.

— Mi-a salvat o dată viaţa, spuse el într-un târziu.

— Cine? întrebă Vin, surprinsă. Kelsier?

El dădu din cap.

— A doua zi după ce-au fost arestaţi Fantomă şi OreSeur, în ziua când a murit el. În piaţă s-a dat o luptă, când Ham şi câţiva soldaţi au încercat să elibereze prizonierii.

— Eram acolo, spuse Vin. Ascunsă pe o alee, împreună cu Boare şi cu Dox.

— Serios? se miră Elend, părând uşor amuzat. Fiindcă eu m-am dus acolo ca să te caut. Am crezut că te arestaseră şi pe tine, împreună cu OreSeur – el zicea că ţi-era unchi. Am încercat s-ajung la cuşti, să te salvez.

— Ce-ai făcut? Elend, în piaţă se purta o luptă! Acolo era un Inchizitor, pentru numele Lordului Legiuitor!

— Ştiu. Elend zâmbi uşor. Vezi tu, Inchizitorul a-ncercat să mă omoare. Îşi ridicase securea, şi tot restul. Pe urmă… Kelsier era acolo. S-a aruncat peste Inchizitor, trântindu-l la pământ.

— Probabil dintr-o simplă coincidenţă, spuse Vin.

— Nu, o contrazise Elend, cu blândeţe. A făcut-o cu bună ştiinţă, Vin. S-a uitat la mine în timp ce se lupta cu Inchizitorul şi am citit-o în ochii lui. Mă-ntreb mereu ce s-a-ntâmplat în momentul acela; despre Kelsier îmi spune toată lumea că ura nobilii chiar mai mult decât Dox.

Vin şovăi.

— Cred că… la sfârşit începuse să se schimbe puţin.

— Atât de mult încât să-şi rişte viaţa ca să salveze un nobil oarecare?

— Ştia că te iubesc, spuse Vin, zâmbind uşor. Cred că, în final, asta a cântărit mai greu decât ura lui.

— Nu mi-am dat seama…

Vocea i se stinse când Vin se răsuci, fiindcă auzise ceva. Paşi apropiindu-se. Ea îşi îndreptă spatele şi, o clipă mai târziu, Ham îşi strecură capul înăuntru. Însă se opri când o văzu pe genunchii lui Elend.

— Oh, spuse. Îmi cer scuze.

— Nu, stai, zise Vin. Ham îşi vârî din nou capul înăuntru, iar ea se întoarse spre Elend. Aproape că uitasem de ce-am venit să te caut, în primul rând. Azi am primit un alt pachet de la Terion.

— *Altul?* întrebă Elend. Vin, când ai de gând să renunţi la povestea asta?

— Nu mi-o pot permite, răspunse ea.

— Nu poate fi chiar atât de important, nu-i aşa? insistă el. Vreau să spun că, dacă toată lumea a uitat ce face ultimul metal, înseamnă că probabil nu e foarte puternic.

— Fie că e aşa, zise Vin, fie are o putere atât de uimitoare, încât Cultul s-a străduit din greu să păstreze secretul.

Se lăsă să alunece de pe scaun şi rămase în picioare, apoi scoase din buzunar punga cu bara subţire. I-o întinse lui Elend, care rămase pe scaunul lui de pluş.

Argintiu şi reflectorizant, metalul părea – ca şi aluminiul din care fusese făcut – prea uşor ca să fie real. Orice Allomant care ardea aluminiu din greşeală se trezea fără toate celelalte rezerve de metal, lipsit de putere. Cultul de Oţel păstrase secretul aluminiului; Vin aflase că exista abia în noaptea când fusese prinsă de Inchizitori, aceeaşi noapte în care-l omorâse pe Lordul Legiuitor.

Nu reuşiseră să descopere aliajul de aluminiu potrivit pentru Allomanţie. Metalele Allomantice erau întotdeauna perechi – fier şi oţel, cositor şi fludor, cupru şi bronz, zinc şi alamă. Aluminiu şi… ceva. Ceva pe care-l spera puternic. Atiul ei se terminase. Avea nevoie de un aliaj.

Elend îi înapoie bara oftând.

— Ultima dată când ai încercat să arzi un astfel de aliaj ai zăcut două zile, Vin. Am fost îngrozit.

— Nu mă poate ucide, spuse ea. Kelsier mi-a garantat că, după arderea unui aliaj nepotrivit, tot ce mi se poate întâmpla e să mi se facă rău.

Elend clătină din cap.

— Până şi Kelsier se înşela uneori, Vin. Nu spuneai tu că-nţelesese greşit cum lucrează bronzul?

Vin şovăi. Elend era atât de sincer îngrijorat, încât se simţea gata să se lase convinsă. Şi totuşi…

Când o să ne-atace armata, Elend o să moară. Populaţia skaa din oraş ar fi putut supravieţui – niciun conducător nu putea fi atât de prost încât să omoare oamenii dintr-un oraş unde se fabricau atâtea lucruri. Însă regele avea să fie ucis. Ea nu se putea lupta cu o întreagă oaste şi nici n-avea cu ce s-ajute la pregătirile de apărare.

Însă Allomanţia îi era cunoscută. Cu cât ajungea s-o cunoască mai bine, cu atât mai bine putea să-apere pe omul pe care-l iubea.

— Trebuie să-ncerc, Elend, zise, cu voce scăzută. Ciomege spune că Straff n-o să ne-atace în următoarele câteva zile – oamenii lui au nevoie de timp ca să se odihnească după drum şi ca să trimită iscoade în recunoaştere. Ceea ce-nseamnă că nu pot s-aştept. Dacă metalul ăsta îmi face rău, o să-mi revin la timp ca să ajut în luptă – dacă şi numai dacă îl încerc acum.

Elend se întunecă la faţă, dar nu-i interzise să încerce, învăţase că nu era indicat s-o facă. În schimb, se ridică în picioare:

— Ham, crezi că e o idee bună?

Brutalul dădu din cap. Era un luptător; pentru el, acea încercare a norocului avea sens. Vin îl rugase să rămână fiindcă avea nevoie de cineva care s-o ducă în pat dacă lucrurile mergeau rău.

— Bine, spuse Elend, întorcându-se resemnat către Vin.

Ea se cocoţă de scaun, se relaxă, luă praf de duraluminiu între degete şi-l înghiţi. Închise ochii şi-şi simţi toate rezervele Allomantice. Cele opt metale obişnuite erau toate acolo, depozitate în siguranţă. N-avea nici atiu, nici aur, nici vreun aliaj de-al lor. Chiar dacă ar fi avut atiu, era prea preţios ca să fie folosit altfel decât în caz de mare pericol – iar utilitatea celorlalte trei era minoră.

Noua rezervă apăru. Exact aşa cum se întâmplase şi în celelalte patru ocazii. De câte ori arsese un aliaj de aluminiu, simţise imediat o durere de cap orbitoare. *Ar fi fost de crezut că m-am învăţat minte… se* gândi. Strângând din dinţi, se întinse în interiorul său şi arse noul aliaj.

Nu se întâmplă nimic.

— L-ai încercat? întrebă îngrijorat Elend.

Vin dădu din cap cu încetineală.

— N-a apărut durerea de cap. Dar… nu sunt sigură dacă face sau nu ceva.

— Dar arde? întrebă Ham.

Vin dădu din cap încă o dată. Simţea în ea o căldură familiară, un mic foc, dovada că metalul ardea. Încercă să se mişte puţin, dar nu remarcă nicio schimbare. În cele din urmă, se uită în sus şi ridică din umeri.

Ham se încruntă.

— Dacă nu ţi s-a făcut rău, ai găsit aliajul corect. Fiecare metal nu are decât unul care dă rezultate.

— Sau cel puţin aşa ni s-a spus întotdeauna, zise Vin.

Ham dădu din cap.

— Ce aliaj e?

— Aluminiu şi cupru, răspunse Vin.

— Interesant, zise Ham. Nu simţi nimic?

Vin clătină din cap.

— Va trebui să mai exersezi.

Ea stinse duraluminiul.

— S-ar părea că sunt norocoasă. Terion a găsit patruzeci de aliaje pe care spune că am putea să le-ncercăm, odată ce facem rost de suficient aluminiu. Ăsta e abia al cincilea.

— Patruzeci? întrebă Elend, nevenindu-i să creadă. Nu ştiam că există atât de multe metale din care se pot face aliaje!

— Pentru un aliaj n-ai neapărată nevoie de două metale, spuse Vin, absentă. E de-ajuns un metal plus altceva. Uită-te la oţel – e fier plus carbon.

— Patruzeci… repetă Elend. Şi le-ai fi încercat pe toate?

Ea ridică din umeri.

— E un punct de pornire bun.

Ideea părea să-l îngrijoreze pe Elend, dar nu mai spuse nimic. Se întoarse în schimb spre Ham.

— Oricum, Ham, ai venit aici dintr-un motiv anume?

— Nu unul important, răspunse el. Voiam să văd dacă pe Vin ar interesa-o un antrenament. Armata aia mă nelinişteşte; şi cred că ei încă i-ar mai prinde bine să exerseze lupta cu bastonul.

Ea încuviinţă.

— Sigur. De ce nu?

— Vrei să vii, El? întrebă Ham. Să exersezi?

Elend râse.

— Să-l înfrunt pe unul dintre voi doi? Trebuie să mă gândesc la demnitatea mea de rege!

Vin se încruntă uşor, înălţându-şi privirea spre el.

— Chiar ar trebui să te antrenezi mai mult, Elend. Abia ştii cum se ţine o sabie, iar când încerci să foloseşti un baston de duel eşti *groaznic.*

— Ei, vezi, de ce m-aş agita pentru aşa ceva când te am pe tine ca să mă aperi?

Vin se îngrijoră mai tare.

— Nu pot să fiu tot timpul lângă tine, Elend. Aş fi mult mai liniştită dacă te-ai descurca mai bine când e vorba să te aperi singur.

El se mulţumi să zâmbească şi o ridică în picioare.

— Până la urmă o să-nvăţ, promit. Dar nu azi – în clipa asta trebuie să mă gândesc la prea multe. Ce-ar fi să vin doar să vă privesc? Poate prind câte ceva observându-vă – fiindc-a venit vorba, asta e metoda mea preferată de învăţare a mânuirii armelor, de vreme ce sunt în pericol să fiu bătut de o fată.

Vin oftă, dar renunţă să mai insiste.

Scriu aceasta acum, dăltuind cuvintele într-o placă de metal, pentru că mi-e frică. Mă tem pentru mine, da – recunosc, ţine de firea mea omenească. Dacă Alendi se-ntoarce de la Fântâna Înălţării, sunt sigur că moartea mea va fi scopul său primordial. Nu e un om rău, dar e necruţător. Cred c-a devenit astfel fiindcă a trecut prin tot ce a trecut.

6

Elend se sprijini de balustradă, privind spre câmpul de luptă. Pe de o parte îşi dorea să meargă să se antreneze alături de Vin şi Ham. Însă pe de altă parte – tot mai mult – nu vedea ce rost ar fi avut.

Orice asasin trimis să mă ucidă va fi, probabil, Allomant, se gândi. *Iar eu m-aş putea antrena zece ani şi tot n-aş fi pe măsura unuia dintre ei.*

Pe teren, Ham îşi roti de câteva ori bastonul, apoi dădu din cap. Vin se apropie aducându-şi propriul baston, care era cu vreo treizeci de centimetri mai lung decât ea. Privindu-i pe cei

doi, Elend nu putea să nu remarce cât de puţin se potriveau. Ham avea constituţia solidă şi muşchii puternici ai unui luptător. Vin părea încă şi mai subţire decât de obicei, fiindcă purta numai o cămaşă strâmtă, cu nasturi, şi o pereche de pantaloni, fără mantia-de-ceaţă care-i ascundea de obicei trupul.

Cuvintele rostite apoi de Ham amplificară diferenţa dintre ei.

— Exersăm mânuirea bastonului, nu Împingerea şi Tragerea. Nu foloseşti nimic altceva decât fludor, da?

Vin dădu din cap.

Se luptau aşa de multe ori. Ham pretindea că nimic nu putea înlocui antrenamentul şi exerciţiul, indiferent cât de puternic ai fi fost ca Allomant. Însă o lăsa pe Vin să folosească fludor, fiindcă susţinea că sporirea puterii şi a abilităţii te puteau dezorienta dacă nu erai obişnuit cu ele.

Terenul de luptă era un soi de curte. Se afla în cazarma palatului şi îl înconjura un culoar deschis în laterală. Acolo stătea Elend, cu ochii feriţi de soarele roşu datorită acoperişului. Ceea ce era plăcut, fiindcă începuse o cădere uşoară de cenuşă, ai cărei fulgi coborau când şi când, plutind lin. Când şi când treceau prin spatele lui soldaţi, pe culoar, unde activitatea era în toi. Însă unii se opreau să privească; antrenamentele lui Vin şi Ham reprezentau, pentru străjile palatului, o bine-venită pauză.

Ar trebui să lucrez la propunerea mea, îşi spuse Elend, *nu să stau aici, uitându-mă cum luptă Vin.*

Dar… încordarea din ultimele zile fusese atât de apăsătoare încât i se părea greu să găsească un motiv pentru încă *o recitire* a discursului. De fapt, avea nevoie să-şi petreacă vreo câteva momente meditând.

Aşa că se mulţumea să privească. Vin se apropie de Ham cu prudenţă, ţinând bastonul cu amândouă mâinile, într-o poziţie fermă. Cândva, lui Elend i s-ar fi părut probabil că pantalonii şi cămaşa nu erau o îmbrăcăminte adecvată pentru o doamnă, însă acum se afla alături de Vin de prea mult timp pentru ca aşa ceva să-l mai deranjeze. Rochiile de bal, ca şi cele de zi cu zi, erau frumoase – însă veşmântul simplu preferat de Vin părea mai *potrivit.* Ea îl purta cu mai multă naturaleţe.

În plus, îi plăcea cum arătau pe ea hainele strâmte.

Vin îi lăsa de obicei pe alţii să atace primii, iar ziua aceea nu era o excepţie. Bastoanele se ciocniră când începu Ham lupta şi, în ciuda trupului său mărunt, ea rezistă. După un schimb rapid

de lovituri, se retraseră amândoi, rotindu-se cu prudenţă unul în jurul altuia.

— Eu îmi pun banii pe fată.

Elend se întoarse când zări pe culoar o siluetă care se apropia şchiopătând. Ciomege se opri lângă el şi aşeză pe balustradă, cu un pocnet, o monedă de zece lacre. Elend îi zâmbi generalului, care-i răspunse cu o strâmbătură încruntată – acceptată, în general, drept versiunea lui de zâmbet. În afară de Dockson, Elend se împrietenise repede cu toţi membrii cetei lui Kelsier. Însă avusese nevoie de ceva timp ca să se-nveţe cu Ciomege. Bărbatul scund şi îndesat avea o faţă ca o ciupercă otrăvitoare noduroasă şi părea să strângă tot timpul din ochi, nemulţumit – expresie care i se potrivea de obicei cu tonul vocii.

Însă era un meşteşugar talentat, şi Allomant pe deasupra – un Fumegător, de fapt, deşi nu-şi mai folosea această putere. În cea mai mare parte a anului, era general în armata lui Elend. Regele nu ştia de unde învăţase Ciomege să conducă o oaste, dar o făcea cu o pricepere remarcabilă. Probabil căpătase această deprindere în acelaşi loc în care se alesese cu cicatricea de pe picior – din pricina ei mergea poticnindu-se, iar de la poticneli i se trăgea porecla.

— Nu fac nimic altceva decât să se antreneze, Ciomege, spuse Elend. N-o să existe un „învingător”.

— Până la urmă se vor bate de-adevăratelea, zise Ciomege, întotdeauna o fac.

Elend şovăi.

— Ştii, îmi ceri să pariez împotriva lui Vin. Ar putea fi nesănătos.

— Şi?

Elend zâmbi şi scoase o monedă. Ciomege continua să-l intimideze cumva şi nu voia să rişte să-l jignească.

— Unde e neisprăvitul meu de nepot? întrebă Ciomege, în timp ce urmărea lupta.

— Fantomă? întrebă Elend. S-a-ntors? Cum a intrat în cetate?

Ciomege ridică din umeri.

— Azi-dimineaţă mi-a lăsat ceva în faţa uşii.

— Un dar?

— O sculptură în lemn, pufni Ciomege, de la un maestru dulgher din oraşul Yelva. Cu un bilet pe care scria: „Am vrut să-ţi arăt ce pot să facă *adevăraţii* dulgheri, bătrâne”.

Elend chicoti, dar râsul îi pieri de pe buze când Ciomege îi aruncă o privire neplăcută.

— Plodul n-a mai fost niciodată obraznic până acum, bombăni generalul. Jur că voi sunteţi ăia care l-au stricat pe flăcău.

Ciomege părea că zâmbeşte. Sau vorbea serios? Elend nu reuşea nicidecum să-şi dea seama dacă era chiar atât de ursuz cum lăsa să se creadă, sau dacă făcuse din el ţinta unei glume minuţios plănuite.

— Cum merg lucrurile cu oastea noastră? întrebă, în cele din urmă.

— Groaznic, răspunse Ciomege. Vrei o armată? Dă-mi încă un an ca s-o instruiesc. În clipa de faţă, abia dac-aş avea încredere să-i trimit la luptă c-o gloată de babe înarmate cu beţe.

Grozav; se gândi Elend.

— Dar acum chiar nu pot face mare lucru, mormăi Ciomege. Straff sapă ca să-şi încropească nişte fortificaţii şi mai ales îşi lasă oamenii să se-odihnească. Atacul va fi la sfârşitul săptămânii.

Pe teren, Vin şi Ham continuau să se lupte. Deocamdată se mişcau încet, Ham făcea pauze ca să explice principii sau posturi. Elend şi Ciomege îi urmăriră câteva minute, timp în care lupta deveni treptat mai înverşunată, cu runde care ţineau mai mult, iar cei doi luptători începură să transpire lovind cu picioarele pământul bătătorit şi înălţând rotocoale de cenuşă.

Vin îi oferea lui Ham o întrecere excelentă, în ciuda ridicolei diferenţe de forţă, a lungimii braţului şi antrenamentelor, iar Elend se trezi zâmbind uşor, fără să vrea. Vin era o fiinţă specială – Elend îşi dăduse seama de asta încă de când o văzuse prima oară, în sala de bal a Palatului Venture, cu aproape doi ani în urmă. Dar abia acum începea să înţeleagă că, spunând specială, o subestima.

O monedă lovi zgomotos balustrada de lemn.

— Şi eu pariez tot pe Vin.

Elend se-ntoarse, surprins. Barba n-avea ce căuta acolo, spatele stătea prea drept, dar bărbatul pe care-l privea îi era cunoscut.

— Fantomă? întrebă, nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

Adolescentul zâmbi în spatele bărbii care părea falsă.

— Fostând acolo unde chemând.

Pe Elend începu instantaneu să-l doară capul.

— Lordule Legiuitor, nu-mi spune c-ai revenit la dialectul tău!
— Oh, numai pentru câte-o glumă nostalgică, râse Fantomă.
În cuvinte i se mai desluşea o urmă a accentului din est; după ce-l cunoscuse pe băiat, urmaseră câteva luni în care Elend nu-nţelesese absolut nimic din tot ce spunea. Din fericire, Fantomă se dezvăţase de jargonul lui de stradă, aşa cum reuşise să scape şi de mai toate hainele. Înalt de peste un metru optzeci şi cinci, tânărul de şaisprezece ani nu mai semăna aproape deloc cu băiatul greoi pe care-l cunoscuse Elend cu un an înainte.
Acum se rezemă de balustradă, lângă el, adoptând o poziţie trândavă, de adolescent, ruinându-şi, astfel, complet imaginea de soldat – ceea ce, într-adevăr, nu era.
— De ce te-ai deghizat, Fantomă? întrebă Elend încruntat.
Tânărul ridică din umeri.
— Eu nu sunt Născut-din-Ceaţă. Noi, spionii obişnuiţi, trebuie să găsim o cale de a afla noutăţi fără să zburăm până la ferestrele de sus, ca s-ascultăm de-afară.
— Cât ai stat acolo? întrebă Ciomege, aruncându-i nepotului său o privire aspră.
— Am stat dinainte de a ajunge tu aici, unchiule Morocăneală, răspunse Fantomă. Şi, ca răspuns la întrebarea ta, m-am întors acum două zile. De fapt, înaintea lui Dockson. M-am gândit să iau o mică pauză înainte de a mă-ntoarce la datorie.
— Fantomă, zise Elend nu ştiu dac-ai observat, dar suntem în război. N-avem o grămadă de timp ca să luăm pauze.
Fantomă ridică din umeri.
— Nu vreau să mă trimiţi din nou în afara cetăţii. Dac-o să fie război aici, vreau să fiu de faţă. Ştii, fiindcă e incitant.
— Şi de unde-ai luat uniforma asta? pufni Ciomege.
— Ăă… Păi…
Fantomă îşi feri privirea, lăsând să se vadă ceva din băiatul nesigur de odinioară, pe când făcuse cunoştinţă cu Elend.
Ciomege mormăi nu se ştie ce despre băieţii obraznici, dar Elend începu să râdă şi-l bătu pe Fantomă pe umăr. Băiatul îşi ridică privirea şi zâmbi; deşi la început păruse că nu era greu să nu-l bagi în seamă, se dovedea la fel de valoros ca orice alt om din fosta ceată a lui Vin. Fiind Cositorian – un Ceţurian care putea să ardă cositor ca să-şi ascută simţurile – Fantomă putea s-asculte discuţiile altora de la mare distanţă, şi tot de la mare distanţă putea să vadă totul în amănunt.

— Oricum, bine-ai revenit, spuse Elend. Ce veşti aduci din Vest?

Tânărul clătină din cap.

— Nu-mi place să vorbesc de parc-aş fi unchiul Arţag, aici de faţă, dar veştile nu sunt bune. Ştiţi zvonurile despre atiul Lordului Legiuitor, care s-ar afla, chipurile, în Luthadel? Ei, au reînceput. De data asta cu mai multă vigoare.

— Credeam că s-a terminat cu asta! exclamă Elend. Boare şi oamenii lui şi-au petrecut aproape şase luni lansând zvonuri şi manipulându-i pe lorzii războinici, ca să creadă că atiul a fost probabil ascuns în alt oraş, de vreme ce eu nu l-am găsit aici, în Luthadel.

— S-ar părea că nu s-a terminat, zise Fantomă. Şi... cred zvonurile astea sunt răspândite intenţionat. Am stat pe străzi destulă vreme ca să-mi dau seama când o poveste e născocită, şi zvonurile astea nu-mi miros a bine. Cineva chiar vrea să-ndrepte atenţia lorzilor războinici asupra ta.

Grozav, se gândi Elend.

— Nu ştii unde e Boare, nu-i aşa?

Fantomă ridică din umeri, dar nu părea să-i mai dea atenţie. Urmărea lupta. Elend îşi întoarse din nou privirea către Vin şi Ham.

Aşa cum prezisese Ciomege, cei doi începuseră să ia întrecerea mult mai în serios. Lăsaseră deoparte instrucţia; schimburile de lovituri nu mai erau scurte, repetitive. Luptau cu seriozitate, prinşi într-o încăierare cu bastoane rotite şi praf învârtejit. În jurul lor zbura cenuşă, purtată de palele de aer dislocate de atacuri, iar pe coridorul din jur tot mai mulţi soldaţi se opreau să-i privească.

Elend se aplecă în faţă. Duelul dintre doi Allomanţi avea ceva de o *intensitate* aparte. Vin încercă să atace. Însă Ham izbuti să-şi rotească bastonul în acelaşi timp, cu acea iuţeală care preschimbă în dâre obiectele în mişcare. Cumva, Vin îşi ridică la timp propria armă, însă forţa loviturii lui Ham o trânti pe spate. Izbi pământul cu un umăr. Însă abia dacă gemu de durere şi-şi duse într-un fel sau altul o mână sub ea, împingându-se ca să aterizeze în picioare. Alunecă preţ de o clipă, îşi recăpătă echilibrul şi-şi ridică bastonul.

Fludorul, se gândi Elend. Oricât de stângaci ai fi fost, te făcea abil. Iar pentru cineva în mod normal atât de plin de graţie cum era Vin…

Ea îşi îngustă ochii şi încăpăţânarea înnăscută i se citi în încordarea fălcilor şi în expresia nemulţumită a feţei. Încă nu fusese înfrântă – chiar dacă adversarul ei era mult mai puternic decât ea.

Elend îşi îndreptă spatele, vrând să sugereze încheierea luptei. În clipa aceea, Vin se repezi înainte.

Ham îşi înălţă bastonul în aşteptare, rotindu-l când Vin ajunse destul de aproape ca să o poată atinge. Ea se retrase brusc în lateral, şi lovitura o rată cu numai câţiva centimetri, apoi îşi roti arma şi-o lovi pe a lui Ham din spate, dezechilibrându-l. După care se avântă din nou, atacând.

Însă Ham îşi reveni repede. Lăsă forţa loviturii lui Vin să-l răsucească, îşi folosi inerţia ca să-şi rotească bastonul cu putere, într-o lovitură care ţintea pieptul lui Vin.

Elend ţipă.

Vin sări.

N-avea niciun metal în care să se-mpingă, dar asta nu păru să conteze. Ţâşni până la o înălţime de peste doi metri, ajungând cu uşurinţă mai sus decât bastonul lui Ham. Se învârti în aer, cu degetele trecându-i chiar pe deasupra armei, în timp ce-o rotea pe-a ei într-o singură mână.

Ateriză cu bastonul deja avântat într-o lovitură atât de joasă încât trase cu vârful o linie în cenuşă. Îl pocni pe Ham în dosul pulpelor. Izbitura îi mătură picioarele de sub el şi se prăbuşi cu un ţipăt.

Vin se avântă din nou în aer.

Ham se izbi de pământ căzând pe spate şi Vin îi ateriză pe piept. Apoi, calmă, îl lovi uşor peste frunte cu capătul bastonului.

— Am învins.

Ham rămase culcat, părând năuc, cu ea ghemuită pe piept. Praful şi cenuşa se reaşterneau pe jos, molcom.

— Fir-aş… şopti Fantomă, dând glas unui sentiment ce părea să fie împărtăşit de jumătate din soldaţi.

În cele din urmă, Ham chicoti.

— Perfect. M-ai înfrânt – acum, dacă vrei, fii bună şi adu-mi ceva de băut cât mă masez, ca să-ncep să-mi simt din nou picioarele.

Vin zâmbi, sări de pe pieptul lui şi plecă în grabă să-i îndeplinească rugămintea. Ham clătină din cap şi se ridică în picioare. În ciuda spuselor sale, putea să meargă şi nu şchiopăta decât foarte uşor; probabil că urma să se-aleagă cu o vânătaie, care n-avea să-l supere prea mult. Fludorul nu oferea doar mai multă forţă, rapiditate a mişcărilor şi un echilibru mai bun, ci şi mai multă vigoare a corpului. Ham putea să ridice din umeri, refuzând să dea atenţie unei lovituri care ar fi zdrobit picioarele lui Elend.

Brutalul li se alătură celor trei, dând din cap către Ciomege şi lovindu-i pe Fantomă uşor cu pumnul în braţ. Apoi se sprijini de balustradă şi-şi frecă pulpa stângă, aplecându-se uşor.

— Elend, îţi jur, uneori, când te lupţi cu fata asta, e ca şi cum ai încerca să te baţi c-o rafală de vânt. Nu e niciodată acolo unde te-ai aştepta să fie.

— Cum a făcut asta, Ham? întrebă Elend. Adică săritura. Neomenească, până şi pentru un Allomant.

— A folosit oţel, nu-i aşa? spuse Fantomă.

Ham clătină din cap.

— Nu, mă îndoiesc.

— Atunci cum? insistă Elend.

— Allomanţii îşi trag puterea din metalele lor, răspunse Ham şi-şi sprijini piciorul în pământ cu un oftat. Unii pot stoarce mai mult decât alţii, dar adevărata putere vine din metal, nu din trupul în care arde.

Elend ezită.

— Şi?

— Aşa că, pentru a fi incredibil de puternic, un Allomant n-are nevoie de forţă fizică. Dacă Vin ar fi fost Feruchimistă, lucrurile ar fi stat altfel – dacă l-aţi văzut vreodată pe Sazed amplificându-şi puterea, aţi observat că i se măresc şi muşchii, în Allomanţie însă, forţa vine direct din metal.

Ei, cei mai mulţi Brutali – printre care şi eu – îşi închipuie că, dacă-şi potenţează forţa trupului, o vor adăuga la puterea metalului. La urma urmelor, un om musculos care arde fludor, va avea mai multă forţă decât un om obişnuit, care deţine aceeaşi putere Allomantică.

Ham îşi frecă bărbia, cu ochii la culoarul prin care plecase Vin.

— Dar... încep să mă gândesc că s-ar putea să fie invers. Vin e scundă şi subţire, însă, când arde fludor, devine mai puternică de câteva ori decât un luptător obişnuit. Adună toată acea forţă într-un corp mic şi nu-i stă în cale greutatea unor muşchi masivi. E ca... o insectă. Mult mai puternică decât s-ar crede, judecând după trupul ei. Aşa că, atunci când sare, poate să sară.

— Dar tu rămâi în continuare mai puternic decât ea, spuse Fantomă.

Ham dădu din cap.

— Şi mă pot folosi de asta – presupunând c-ajung vreodată s-o lovesc. Dar îmi e din ce în ce mai greu.

Vin se întoarse în sfârşit cu o carafă de suc rece – se părea că preferase să se ducă tocmai în fortăreaţă, în loc să ia nişte bere caldă, păstrată la-ndemână în curte. Îi întinse lui Ham o cană, şi se gândise s-aducă şi pentru Elend şi Ciomege câte una.

— Hei! îi spuse Fantomă, în timp ce turna. Şi cu mine cum rămâne?

— Arăţi ca naiba cu barba aia, răspunse ea.

— Aşa că nu primesc nimic de băut?

— Nu.

Fantomă şovăi.

— Vin, eşti o fată ciudată.

Ea îşi dădu ochii peste cap; apoi se uită la butoiul cu apă dintr-un colţ al terenului. Una dintre cănile de cositor de lângă el se înălţă în aer clătinându-se şi traversă curtea. Vin întinse mâna şi o prinse cu un plesnet, apoi o puse pe balustradă, în faţa lui Fantomă.

— Mulţumit?

— O să fiu după ce-o să-mi torni ceva de băut, răspunse tânărul, în timp ce Ciomege mormăia, sorbind din cana lui.

Bătrânul general întinse apoi mâna, trase spre el două dintre monedele de pe balustradă şi le strecură în buzunar.

— Hei, aşa e! exclamă Fantomă. Îmi eşti dator, El. Plăteşte.

Elend îşi lăsă cana jos.

— N-am spus niciodată că-s de acord să fac prinsoare.

— Unchiului Mânios i-ai plătit. De ce nu şi mie?

Elend şovăi, apoi oftă, scoase o monedă de zece lacre şi-o puse alături de a lui Fantomă. Băiatul zâmbi şi le luă pe amândouă cu un gest rapid, de pungaş de drumul mare.

— Îţi mulţumesc c-ai câştigat lupta, Vin, spuse, făcându-i cu ochiul.

Vin se încruntă la Elend.

— Ai făcut prinsoare c-o să pierd?

El râse şi se aplecă peste balustradă s-o sărute.

— N-am vrut. Ciomege m-a intimidat.

Generalul pufni la auzul comentariului, bău restul de suc, apoi îşi întinse cana, ca să-i fie umplută. Când Vin nu-l băgă în seamă, se întoarse spre Fantomă şi-i aruncă o privire încruntată, grăitoare. În cele din urmă, tânărul oftă şi luă carafa ca să umple cana.

Vin continua să se uite nemulţumită la Elend.

— În locul tău, Elend, eu aş avea mare grijă, chicoti Ham. Poate lovi destul de tare…

Elend dădu din cap.

— Ar fi bine să nu mă declar împotriva ei când sunt arme pe-aproape, nu?

— Mie-mi spui? zise Ham.

Vin pufni la auzul comentariului şi ocoli balustrada, astfel încât să stea lângă Elend. El o cuprinse cu braţul, timp în care surprinse un licăr de invidie pură în ochii lui Fantomă. Elend bănuia de ceva timp că băiatul era îndrăgostit de Vin – dar, el, de fapt, nu-l putea învinui pentru asta.

Fantomă clătină din cap.

— Trebuie să-mi găsesc o femeie.

— Ei, barba n-o să te-ajute, spuse Vin.

— Nu e decât o deghizare, Vin. El, n-ai putea să-mi dai un soi de titlu, ceva?

Elend zâmbi.

— Nu cred c-ar avea vreo importanţă, Fantomă.

— Ţie ţi-a fost de folos.

— Oh, nu ştiu. Simt, cumva, că Vin s-a îndrăgostit de mine mai degrabă *în ciuda* titlului decât datorită lui.

— Dar ai mai avut şi altele înaintea ei, spuse Fantomă. Fete nobile.

— Două, recunoscu Elend.

— Cu toate că Vin are obiceiul să-şi ucidă rivalele, se amestecă Ham, cu sarcasm.

Elend râse.

— Ei, vezi, n-a făcut-o decât o singură dată. Şi cred că Shan a meritat-o – la urma urmelor, încerca să mă ucidă. Îşi coborî privirea către Vin, cu dragoste. Trebuie totuşi să admit că Vin e puţin cam dură cu alte femei. Alături de ea, oricare alta pare lipsită de haz.

Fantomă îşi dădu ochii peste cap.

— E mult mai interesant când începe să le omoare una după alta.

Ham chicoti şi-l lăsă pe Fantomă să-i mai toarne suc.

— Numai Lordul Legiuitor ştie ce-ar face dac-ai încerca vreodată s-o părăseşti, Elend.

Vin se crispă imediat, strângându-l mai tare în braţe. Fusese părăsită de mult prea multe ori. Chiar şi după toate cele prin care trecuseră, chiar şi după cererea în căsătorie, Elend trebuia să-i tot promită că n-avea de gând s-o părăsească.

E momentul să schimbăm subiectul, se gândi Elend, când veselia începea să se risipească.

— Ei, spuse, cred c-o să fac o vizită la bucătărie, să mănânc ceva. Vii şi tu, Vin?

Ea se uită pe cer – ca şi cum ar fi vrut să vadă cât de curând avea să se-ntunece. În cele din urmă, încuviinţă.

— Merg şi eu, zise Fantomă.

— Ba nu, spuse Ciomege, înşfăcându-l de ceafă. Tu nu te mişti de-aici şi-mi explici cu exactitate de unde-ai luat o uniformă de-a soldaţilor mei.

Elend chicoti, îndepărtându-se împreună cu Vin. La drept vorbind, deşi conversaţia se sfârşi abrupt, se simţea mai bine fiindcă venise să privească lupta. Era straniu cum izbuteau oamenii din ceata lui Kelsier să râdă şi să ia lucrurile în glumă chiar şi în cele mai cumplite situaţii. Aveau un stil al lor de a face să-şi uite necazurile. Poate era ceva rămas din trecut, de pe vremea Supravieţuitorului. După toate aparenţele, Kelsier le ceruse insistent să râdă, oricât de rău ar fi stat lucrurile. Pentru el era o formă de revoltă.

Nimic din toate astea nu făcea să dispară vreun necaz. Încă mai aveau de înfruntat o armată de câteva ori mai mare decât a lor, într-o cetate pe care abia dac-o puteau apăra. Însă, dacă cineva era în stare să supravieţuiască unei asemenea situaţii, atunci ceata lui Kelsier o putea face.

În aceeaşi seară, ceva mai târziu, după ce-şi umpluse stomacul la insistenţele lui Elend, Vin se întoarse în camerele ei împreună cu el.

Acolo, pe podea, stătea o copie perfectă a câinelui-lup adus de ea mai devreme. O privi şi-şi înclină fruntea.

— Bine-ai revenit, stăpână, spuse kandra, cu voce guturală, înăbuşită.

Elend fluieră apreciativ, iar Vin dădu ocol creaturii. Fiecare fir de păr părea perfect aşezat. Dacă n-ar fi vorbit, nimeni nu şi-ar fi dat seama că nu era câinele original.

— Cum izbuteşti să ai voce? întrebă Elend, curios.

— Beregata e construită din carne, nu din oase, Maiestate, răspunse OreSeur. Kandra mai vârstnici învaţă să-şi manipuleze trupurile, nu se mulţumesc să le copieze. Încă mai am nevoie să diger cadavrul unui om ca să-i pot memora şi recrea cu exactitate trăsăturile. Însă pot totuşi să-mbunătăţesc unele lucruri.

Vin dădu din cap.

— De-aia ai avut nevoie de mai mult timp decât spuneai ca să refaci trupul ăsta?

— Nu, stăpână, răspunse OreSeur. Din cauza părului. Îmi pare rău că nu te-am prevenit – pentru aşezarea firelor dintr-o astfel de blană e nevoie de o mare precizie şi de mult efort.

— De fapt, ai amintit asta, spuse Vin, cu o fluturare de mână.

— Ce părere ai de trup, OreSeur? întrebă Elend.

— Sincer, Maiestate?

— Desigur.

— E insultător şi degradant.

Vin ridică dintr-o sprânceană. *Eşti de-a dreptul obraznic, Renoux,* se gândi. *Azi ne simţim puţin cam agresiv, nu?*

El o privi şi ea încercă – zadarnic – să-i citească expresia figurii canine.

— Dar, spuse Elend, vei purta oricum corpul, nu?

— Bineînţeles, Maiestate, răspunse OreSeur. Mai degrabă mor decât să-ncalc învoiala. Aşa e viaţa.

Elend dădu din cap către Vin, ca şi cum tocmai şi-ar fi demonstrat un punct de vedere de mare importanţă.

Oricine poate pretinde că e loial, cugetă Vin. *Iar dacă cineva a semnat o „învoială” ca garanţie a onoarei sale, cu atât mai bine. Când îţi întoarce spatele, surpriza e cu atât mai amară.*

Elend aştepta evident ceva. Vin oftă.

— OreSeur, pe viitor vom petrece mai mult timp împreună.

— Dacă asta e ceea ce doreşti, stăpână.

— Nu ştiu sigur dac-o doresc sau nu. Dar se va întâmpla oricum. Cât de bine te poţi mişca în corpul ăsta?

— Destul de bine, stăpână.

— Haide, spuse ea, să vedem dacă poţi ţine pasul.

Mă mai tem şi că tot ceea ce am ştiut – adică întreaga mea poveste – se va pierde în uitare. Mă tem pentru lumea care va fi să fie. Mă tem că toate planurile mele vor da greş.

Mă tem de o osândă încă şi mai rea decât Adâncimea.

7

Sazed nu se gândise niciodată că ar fi putut avea de ce să aprecieze podelele murdare. Însă se dovedeau deosebit de utile pentru scrierea instrucţiunilor. Trasă mai multe cuvinte în stratul de mizerie cu un băţ lung, oferindu-le celor şase elevi ai săi un model. Ei le copiau, rescriind cuvintele de mai multe ori.

Chiar şi după ce trăise un an printre diverse grupuri de ţărani skaa, Sazed încă mai era uimit de cât erau de săraci. În întregul sat nu se găsea decât o singură bucată de cretă, şi nici urmă de cerneală şi hârtie. Jumătate dintre copii alergau de colo-colo în pielea goală, iar singurele adăposturi erau nişte cocioabe – lungi, cu câte o singură încăpere şi cu acoperişuri peticite. Din fericire, aveau unelte pentru lucrul pământului, dar niciun fel de arcuri sau praştii pentru vânătoare.

Sazed condusese o misiune de percheziţionare a conacului abandonat de pe plantaţie. Găsiseră puţine lucruri lăsate în urmă. El le sugerase bătrânilor satului să-şi mute oamenii înăuntru pe timpul iernii, dar se îndoia c-aveau s-o facă. Intraseră în conac cu teamă şi mulţi nu voiseră să se îndepărteze de Sazed. Locul le aducea aminte de lorzi – iar lorzii le aminteau de suferinţă.

Elevii lui continuară să scrie. Se străduise din greu să le explice bătrânilor de ce era atât de importantă scrierea. În cele din urmă, aleseseră câţiva elevi – Sazed era sigur că, în parte, pur şi simplu ca să-l împace. Clătină încet din cap în timp ce-i privea scriind. Învăţau fără nicio urmă de pasiune. Veneau

pentru că li se poruncea şi pentru că aşa voia „maestrul terrisian”, nu fiindcă ar fi fost cu adevărat dornici de educaţie.

În zilele dinaintea Prăbuşirii, Sazed îşi imaginase adesea cum avea să fie lumea după dispariţia Lordului Legiuitor. Şi-i imaginase pe Păstrători ieşind la lumină şi dăruind unei mulţimi entuziasmate şi recunoscătoare cunoştinţe şi adevăruri uitate. Se imaginase stând noaptea în faţa unei vetre calde şi dând lecţii unor ascultători plini de nerăbdare. Nu se gândise niciodată la un sat văduvit de bărbaţi în putere, cu locuitori prea istoviţi ca să-şi mai dea şi osteneala s-asculte noaptea poveşti din trecut. Nu-şi imaginase niciodată o populaţie mai degrabă sâcâită de prezenţa lui decât recunoscătoare.

Trebuie să ai răbdare cu ei, îşi spuse, cu asprime. Visurile lui păreau acum un semn de nemăsurată mândrie. Păstrătorii dinaintea lui, sutele care muriseră ţinându-şi cunoştinţele în siguranţă şi sub tăcere, nu aşteptaseră niciodată laude sau răsplată. Îşi îndepliniseră misiunea măreaţă păstrând o tăcere de mormânt.

Sazed se ridică şi inspectă ce scriau elevii. Se descurcau din ce în ce mai bine – erau în stare să recunoască toate literele. Nu-nsemna mare lucru, dar era un început. Dădu din cap către grup, în semn că puteau pleca s-ajute la pregătirea mesei de seară.

Se înclinară în faţa lui şi se împrăştiară. Sazed ieşi în urma lor, apoi îşi dădu seama cât de întunecat era cerul; probabil că-i ţinuse până la o oră prea târzie. Clătină din cap, mergând agale printre cocioabele ca nişte movile. Îşi purta din nou robele de majordom, cu modelele lor colorate, în formă de V, şi-şi pusese mai mulţi cercei. Îşi păstra vechile obiceiuri fiindcă-i erau familiare, deşi vedea în ele şi un simbol al opresiunii. Cum aveau să se-mbrace viitoarele generaţii de terrisieni? Oare stilul de viaţă impus de Lordul Legiuitor avea să devină o parte firească a culturii lor?

Se opri la marginea satului şi se uită în jos, spre valea ca un coridor dinspre miazăzi. Solul ei înnegrit era întrerupt pe alocuri de lujeri şi de tufe maronii. Nu era ceaţă, fireşte; ceaţa venea numai noaptea. Poveştile trebuiau să fie greşeli. Ceea ce văzuse el fusese o amăgire.

Şi, chiar dacă nu fusese, ce importanţă avea? Nu era datoria lui să cerceteze astfel de lucruri. Acum, după ce avusese loc

Prăbuşirea, trebuia să-şi răspândească toate cunoştinţele, nu să-şi irosească timpul umblând pe urmele unor istorisiri prosteşti. Păstrătorii nu mai erau căutători, ci învăţători. Purta cu el mii de cărţi – cunoştinţe despre munca pământului, despre igienă, despre guvernare şi despre ştiinţa vindecării. Trebuia să le dea pe toate populaţiei skaa. Aşa hotărâse Sinodul.

Şi totuşi, o parte din el se opunea. Fapt pentru care se simţea cumplit de vinovat; sătenii aveau nevoie de lecţiile lui, iar el îşi dorea din tot sufletul să-i ajute. Totuşi... simţea că îi scăpa *ceva*. Lordul Legiuitor murise, dar povestea nu părea să se fi sfârşit. Oare trecuse ceva cu vederea?

Poate chiar ceva mai presus decât Lordul Legiuitor – ca mărime? Ceva atât de mare, atât de imens încât era practic invizibil?

Sau vreau pur şi simplu să mă aflu în altă parte? se întrebă. *Mi-am petrecut cea mai mare parte a vieţii de adult opunându-mă şi luptând, asumându-mi riscuri pe care ceilalţi Păstrători le numeau nebuneşti. Nu m-am mulţumit cu o slugărnicie prefăcută – a trebuit să iau parte la răzvrătire.*

În ciuda izbânzii acestei răzvrătiri, fraţii încă nu-l iertaseră pe Sazed fiindcă se amestecase. Ştia că Vin şi ceilalţi îl considerau docil, dar, în comparaţie cu restul Păstrătorilor, era de-a dreptul nebun. Un nebun nechibzuit, nedemn de încredere, a cărui lipsă de răbdare era un pericol pentru întregul ordin.

Crezuseră că datoria lor era s-aştepte, să fie pregătiţi pentru ziua dispariţiei Lordului Legiuitor. Feruchimiştii erau prea puţini ca să rişte o revoltă făţişă.

Sazed dăduse dovadă de nesupunere. Iar acum îi venea greu să ducă o viaţa liniştită, de învăţător. Oare fiindcă o parte subconştientă a lui îi ştia pe oameni încă în pericol, sau pur şi simplu fiindcă nu putea accepta să stea pe margine?

— Maestre terrisian!

Sazed se răsuci. Vocea era îngrozită. O *altă moarte în ceaţă?* se gândi imediat.

Era înfiorător că toţi ceilalţi skaa rămâneau în cocioabe, deşi glasul era plin de spaimă. Câteva uşi se întredeschiseră, dar nimeni nu ieşi, să vadă – sau măcar de curiozitate –, în timp ce femeia care ţipa alerga spre Sazed. Era una dintre muncitoarele la câmp, vânjoasă, de vârstă mijlocie. În timp ce se apropia, Sazed îşi verifică rezervele; avea, fireşte, fludormintea, pentru

putere, şi un foarte mic inel din oţel, pentru viteză. Îşi dori, brusc, să fi preferat în ziua aceea să poarte ceva mai multe brăţări.

— Maestre terrisian! spuse femeia, cu răsuflarea tăiată. Oh, se întoarce! Vine după noi!

— Cine? Bărbatul mort în ceaţă?

— Nu, maestre terrisian. *Lordul Legiuitor.*

Sazed se trezi dincolo de marginea satului. Se întuneca deja, şi femeia care-l adusese se întorsese, speriată, în cocioaba ei. Sazed nu putea decât să-şi imagineze cum se simţeau bieţii oameni – ţinuţi captivi în adăposturile lor de atacul nopţii şi al ceţii, unde se-ngrămădeau unii într-alţii, speriaţi de pericolul care pândea afară.

Şi era un pericol ameninţător. Pe drumul desfundat, străinul aştepta în tăcere, în robă neagră, aproape tot atât de înalt ca Sazed. Era chel şi nu purta niciun fel de bijuterie – fireşte, dacă nu cumva puneai la socoteală piroanele din fier masiv care-i fuseseră trecute prin ochi, cu vârful înainte.

Nu era Lordul Legiuitor. Era un Inchizitor de Oţel.

Sazed nu înţelegea cum continuau creaturile alea să trăiască. Piroanele erau destul de groase ca să-i umple orbitele; îi distruseseră ochii şi vârfurile lor ieşeau în afară prin partea din spate a capului. Din răni nu se prelingea absolut nicio picătură de sânge – dintr-un oarecare motiv, asta îi făceau să pară încă şi mai stranii.

Din fericire, pe acel Inchizitor Sazed îl cunoştea.

— Marsh, spuse el, cu voce scăzută, în timp ce-ncepea să se-nfiripe ceaţa.

— E foarte greu să ţi se dea de urmă, terrisianule, zise Marsh – şi vocea lui îl ului pe Sazed.

Cumva, se schimbase, devenise mai aspră, mai scrâşnită. Avea ceva hârjâit, ca şi cum l-ar fi chinuit tuşea. Ca a oricărui alt inchizitor auzit vreodată de Sazed.

— Să-mi dea de urmă? se miră Sazed. Nu mi-am făcut planuri cu gândul că alţii vor avea nevoie să mă găsească.

— Nu contează, zise Marsh, întorcându-se spre sud. Eu te-am găsit. Trebuie să vii cu mine.

Sazed se încruntă.

— Ce? Marsh, am treabă aici.

— Lipsită de importanţă, spuse Inchizitorul, întorcându-se din nou spre el şi fixându-l cu privirea lui fără ochi.

Mi se pare mie, sau a devenit mai ciudat de când nu l-am mai văzut? Sazed se cutremură.

— Despre ce e vorba, Marsh?

— Abaţia din Seran e pustie.

Sazed şovăi. Abaţia era o fortăreaţă din sud a Cultului – un loc unde se retrăseseră, după Prăbuşire, Inchizitorii şi obligatorii de rang înalt ai bisericii Lordului Legiuitor.

— Pustie? se miră. E prea puţin probabil, eu aşa cred.

— Şi totuşi e adevărat, spuse Marsh.

Vorbea fără să folosească limbajul trupului – fără niciun gest, fără nicio tresărire a muşchilor feţei.

— Păi…

Vocea lui Sazed se stinse. Ce *informaţii, ce minunăţii şi ce secrete trebuie să conţină bibliotecile Abaţiei!*

— Trebuie să fii cu mine, continuă Marsh. Dacă ne surprind fraţii mei, s-ar putea să am nevoie de ajutorul tău.

Fraţii mei. De când îi sunt lui „fraţi" Inchizitorii? Infiltrarea lui Marsh printre ei făcuse parte din planul lui Kelsier de răsturnare a Ultimului Imperiu. Era un trădător strecurat în mijlocul lor, nu le era „frate".

Sazed era nehotărât. În lumina slabă, profilul lui Marsh părea… nefiresc, ba chiar descurajant. Periculos.

Nu fi prost, se dojeni terrisianul. Marsh era fratele lui Kelsier – singura rudă încă în viaţă a Supravieţuitorului. Ca Inchizitor, Marsh avea autoritate asupra Cultului de Oţel şi mulţi obligatori îi dăduseră ascultare, în ciuda amestecului său în răzvrătire. Fusese un ajutor valoros pentru domnia de novice a lui Elend.

— Ia-ţi lucrurile, spuse Marsh.

Locul meu e aici, se gândi Sazed. *Trebuie să-nvăţ oamenii, nu să cutreier ţara, urmărindu-mi propriul ego.*

Şi totuşi…

— Ceaţa vine în timpul zilei, adăugă Marsh.

Sazed îşi ridică privirea. Marsh se holba la el, cu capetele piroanelor strălucindu-i ca nişte discuri în ultimele crâmpeie de lumină. Superstiţioşi, skaa credeau că Inchizitorii puteau citi gândurile, însă Sazed ştia că era o prostie. Inchizitorii aveau puterile unui Născut-din-Ceaţă, prin urmare şi pe aceea de a

influenţa sentimentele altora – dar nu le puteau pătrunde în minte.

— De ce spui asta? întrebă Sazed.

— Pentru că e adevărat, răspunse Marsh. Nu s-a terminat, Sazed. Nici măcar n-a început încă. Lordul Legiuitor n-a fost decât o amânare. O înşelăciune. Acum, când el nu mai e, ne-a mai rămas puţin timp. Vino cu mine la Abaţie – trebuie s-o cercetăm cât avem ocazia.

Sazed şovăi, apoi dădu din cap.

— Mă duc să le explic sătenilor. Putem pleca în seara asta, eu aşa cred.

Marsh dădu din cap, dar nu se clinti când se retrase Sazed către sat. Rămase pur şi simplu locului în întuneric, lăsând ceaţa să i se-adune în jur.

Totul se răsfrânge asupra sărmanului Alendi. Îmi pare rău pentru el şi pentru tot ce-a trebuit să-ndure. Pentru ceea ce a fost silit să devină.

8

Vin se azvârli în ceaţă. Se avântă în aerul nopţii, trecând pe deasupra caselor şi a străzilor întunecate. În ceaţă strălucea din când în când, furişându-se, câte un strop de lumină – o patrulă de străjeri, sau poate un ghinionist nevoit să umble la vreme de noapte.

Vin începu să coboare şi se grăbi să dea un bobârnac unei monede, trimiţând-o înaintea ei. O Împinse şi, trimisă de greutatea femeii, moneda plonjă în adâncuri de tăcere. Imediat ce se izbi de caldarâmul străzii de dedesubt, propria Împingere o sili pe Vin să se înalţe, aşa că ţâşni în aer. Împingerile delicate erau foarte dificile – fiecare monedă în care împingea, fiecare săritură o azvârlea în aer cu o viteză extraordinară. Salturile unui Născut-din-Ceaţă nu semănau cu zborul păsărilor. Te duceau cu gândul mai degrabă la nişte săgeţi ricoşate.

Însă aveau o graţie aparte. Vin respira profund în timp ce plutea pe deasupra oraşului, în salturi arcuite, simţind gustul aerului rece şi umed. Ziua, Luthadelul mirosea a forje încinse, a gunoi încins de soare şi a cenuşă. În schimb, noaptea, ceaţa îi dădea aerului o prospeţime rece – aproape purificându-l.

Vin ajunse în cel mai înalt punct al săriturii şi atârnă în aer pentru o scurtă clipă, timp în care inerţia ei îşi schimbă sensul.

Pe urmă începu să cadă către oraş. Panglicile mantiei îi fluturau în jur, amestecându-se cu părul. Cădea cu ochii închişi, aducându-şi aminte de primele săptămâni petrecute în ceaţă, când se antrenase sub oblăduirea calmă – însă atentă – a lui Kelsier. El îi dăruise asta. Libertatea. Deşi ducea de doi ani viaţa unei Născute-din-Ceaţă, încă mai simţea o uimire îmbătătoare ori de câte ori plana prin pâclă.

Arse oţel cu ochii închişi; liniile apărură totuşi, ca un mănunchi de fire albastre, împroşcate pe fundalul negru al pleoapelor. Alese două, care coborau sub ea, şi împinse, avântându-se într-un alt salt arcuit.

Cum am putut să trăiesc fără asta? se minună, deschizând ochii şi adunându-şi mantia-de-ceaţă sub ea cu o zvâcnire a braţului.

În cele din urmă, reîncepu să cadă şi de data asta nu mai aruncă nicio monedă. Arse fludor ca să le dea picioarelor mai multă putere şi ateriză, cu o bufnitură, pe zidul care-nconjura curtea Fortăreţei Venture. Bronzul nu-i dezvălui nicio urmă de activitate Allomantică în apropiere, iar oţelul nu-i arătă nicio formaţiune stranie de metale în mişcare către fortăreaţă.

Rămase câteva clipe ghemuită pe zidul întunecat, stând chiar pe margine, cu degetele picioarelor curbate peste muchie. Simţea piatra rece sub tălpi şi cositorul îi făcea pielea mult mai sensibilă decât ar fi fost normal. Putea spune că zidul ar fi trebuit curăţat; pe părţile lui laterale începeau să crească licheni, încurajaţi de umezeala nopţilor şi apăraţi de un turn din apropiere de soarele zilei.

Rămase aşa, în tăcere, privind ceaţa împinsă şi învolburată de o adiere uşoară. Auzi o mişcare ce venea de pe strada de dedesubt înainte de a zări ceva. Se încordă şi îşi controlă rezervele, apoi izbuti să distingă în întuneric silueta unui câine-lup.

Aruncă o monedă dincolo de zid, apoi sări. OreSeur aşteptă până ce ateriză fără zgomot lângă el, încetinindu-şi coborârea cu o împingere grăbită într-o monedă.

— Te mişti repede, spuse ea, dând din cap în semn de apreciere.

— N-am avut de făcut nimic altceva decât să ocolesc curtea palatului, stăpână.

— Totuşi, de data asta ai fost tot timpul mai aproape de mine decât de obicei. Trupul tău de câine-lup e mai iute decât cel de om.

OreSeur şovăi.

— Cred că da, recunoscu.

— Crezi că te poţi ţine după mine prin oraş?

— Probabil, răspunse el. Dacă nu reuşesc, mă-ntorc aici, ca să mă regăseşti.

Vin îi întoarse spatele şi se repezi pe o stradă laterală. OreSeur o urmă în tăcere.

Să vedem cum se descurcă dacă e nevoie de mai mult efort, se gândi ea, arzând fludor ca să-şi mărească viteza. Alergă pe pavajul rece, desculţă ca de obicei. Un om obişnuit n-ar fi reuşit nicidecum să păstreze o asemenea viteză. Nici măcar un alergător antrenat n-ar fi putut ţine pasul cu ea, ar fi obosit repede.

Însă, arzând fludor, Vin putea alerga ore de-a rândul cu viteze ameţitoare. Îi dădea forţă şi un ireal simţ al echilibrului când gonea pe străzile întunecate, printre rotocoale de ceaţă, rafală de panglici de mantie şi de picioare desculţe.

OreSeur ţinea pasul. Alături de ea, străbătea noaptea în salturi, atent numai la fuga lui.

Impresionant, se gândi Vin, intrând pe o alee. Sări cu uşurinţă un gard de aproape doi metri, intrând în grădina vilei unui nobil mărunt. Se răsuci, alunecând pe iarba udă, şi privi.

OreSeur trecu peste gardul de lemn, şi întunecata lui siluetă canină căzu prin ceaţă pe pământul argilos din faţa lui Vin. Acolo se opri, sprijinit pe coapsele din spate, şi rămase în aşteptare, gâfâind. Privirea lui avea ceva sfidător.

Bine, se gândi Vin, scoţând un pumn de monede. *Urmăreşte-mă acum.*

Aruncă o monedă şi se avântă în aer. Se răsuci în ceaţă, apoi se împinse în lateral, în ţeava unei cişmele. Ateriză pe un acoperiş şi sări, folosindu-se de altă monedă ca să împingă peste strada de dedesubt.

Îşi continuă drumul sărind de pe un acoperiş pe altul şi întrebuinţând câte o monedă când era necesar. Se uita din când în când în urmă şi vedea o siluetă neagră străduindu-se să ţină

pasul. Pe când avea formă umană, OreSeur o urmase rareori; de obicei îi cerea să vină în anumite locuri. Drumurile pe timp de noapte, salturile prin pâclă… erau adevăratul domeniu al unui Născut-din-Ceaţă. Oare Elend înţelesese ce-i cerea când îi spusese să plece însoţită de OreSeur? Dacă rămânea jos, pe străzi, ar fi fost vulnerabilă.

Se opri brusc pe un acoperiş, cu tot trupul vibrându-i când se prinse de marginea de piatră a clădirii, aplecându-se către strada aflată cu trei etaje mai jos. Îşi păstră echilibrul, cu ceaţa învolburându-se sub ea. Liniştea era deplină.

Ei, n-a durat prea mult, se gândi. *Va trebui să-i explic lui Elend că…*

Silueta canină a lui OreSeur ateriză pe acoperiş cu o bufnitură, la mică distanţă. Veni lângă ea cu paşi uşori, se aşeză pe labele din spate şi rămase în aşteptare.

Vin se încruntă. Alergase pe deasupra acoperişurilor zece minute bune, cu iuţeala unui Născut-din-Ceaţă.

— Cum… cum ai ajuns aici, sus? întrebă.

— Am sărit pe-o clădire mai scundă, apoi m-am folosit de ea ca s-ajung pe casele astea, stăpână, răspunse OreSeur. Pe urmă te-am urmărit pe acoperişuri. Sunt atât de apropiate încât nu e greu să sari de pe unul pe altul.

Probabil că nedumerirea lui Vin era vizibilă, fiindcă OreSeur adăugă:

— Probabil că m-am… pripit şi am judecat greşit oasele astea, stăpână. Au un simţ al mirosului cu siguranţă impresionant – de fapt, au toate simţurile foarte ascuţite. Te-am urmărit cu o uşurinţă uimitoare, chiar şi pe întuneric.

— Înţeleg… Ei, e bine.

— Aş putea să te-ntreb, stăpână, ce rost a avut alergarea asta?

Ea ridică din umeri.

— Fac aşa ceva în fiecare noapte.

— Mi s-a părut c-ai vrut neapărat să-ţi pierd urma. O să-mi fie foarte greu să te apăr dacă nu mă laşi să stau în apropierea ta.

— Să mă aperi? se miră Vin. Nici măcar nu poţi să lupţi.

— Învoiala îmi interzice să ucid oameni. Însă aş putea să plec în căutare de ajutor, dac-ar fi nevoie.

Sau să-mi arunci un bob de atiu în clipa când sunt în pericol, recunoscu Vin. *Are dreptate, mi-ar putea fi de folos. De ce sunt atât de hotărâtă să scap de el?*

Se uită la OreSeur, care aştepta cu răbdare, răsuflând greu de oboseală. Ea nici măcar nu-şi dăduse până atunci seama că un kandra avea nevoie să respire.

L-a mâncat pe Kelsier.

— Haide, spuse.

Sări de pe clădire, împingând într-o monedă. Nu se opri să vadă dacă OreSeur venea după ea.

În cădere, întinse mâna după o altă monedă, dar se hotărî să n-o folosească. Împinse, în schimb, în trecere, în pervazul unei ferestre. Aidoma celor mai mulţi Născuţi-din-Ceaţă, folosea adesea bănuţi – monedele cu cea mai mică valoare – ca să sară. Erau mulţumiţi că visteria imperiului le oferea, de-a gata, bucăţele de metal de dimensiunea şi greutatea ideală pentru sărituri şi pentru atacuri. Pentru cei mai mulţi Născuţi-din-Ceaţă, valoarea unui bănuţ aruncat – sau chiar a unei pungi pline cu astfel de monede – era neînsemnată.

Numai că Vin se deosebea de cei mai mulţi Născuţi-din-Ceaţă. În anii de mai înainte ai vieţii sale, un pumn de bănuţi i s-ar fi părut o comoară uimitoare. Atât de mulţi gologani ar fi însemnat mâncare pentru mai multe săptămâni, dacă-i cheltuia cu zgârcenie. Şi, totodată, ar fi însemnat durere – sau chiar moarte – dacă ar fi prins ceilalţi hoţi de veste că dobândise o asemenea avere.

Trecuse multă vreme de când nu mai răbda de foame. Continua să păstreze în camera ei un pachet cu hrană uscată, însă o făcea mai degrabă din obişnuinţă decât din prudenţă. La drept vorbind, nu ştia sigur ce să creadă despre schimbările din viaţa ei. Era plăcut să fie lipsită de grijile pentru cele spre fiinţă – însă în locul lor apăruseră altele, mai descurajante. Fiindcă erau legate de viitorul unei naţiuni întregi.

Viitorul… unui popor. Se opri pe zidul oraşului – o construcţie mult mai înaltă şi mult mai bine fortificată decât micul zid al fortăreţei Venture. Sări pe parapet, căutând cu degetele de la mâini un sprijin pe unul dintre merloane când se aplecă peste margine, uitându-se la focurile armatei.

Nu făcuse cunoştinţă cu Straff Venture, dar ceea ce auzise despre el de la Elend era de-ajuns ca s-o îngrijoreze.

Oftă, retrăgându-se de pe parapet sări înapoi, pe coama lată a zidului. OreSeur se apropia, urcând în fugă pe trepte. Se aşeză din nou câineşte şi aşteptă răbdător.

Schimbată în bine sau în rău, viaţa simplă a lui Vin – numai foame şi bătăi – dispăruse. Încă în faşă, regatul lui Elend era în mare pericol, iar ea îşi arsese ultima fărâmă de atiu ca să-şi salveze propria viaţă. Îl lăsase pe el fără apărare – nu doar în faţa oştilor duşmane, ci şi în faţa oricărui Născut-din-Ceaţă asasin care ar fi încercat să-l omoare.

Poate în faţa unui ucigaş ca Pânditorul? A misteriosului personaj ce se amestecase în lupta ei cu Ceţurienii lui Cett? Ce voia? De ce o pândea pe ea, nu pe Elend?

Vin oftă, îşi vârî mâna în punga cu monede şi scoase bara de duraluminiu. Încă mai avea în trup o rezervă din el, bucăţica pe care o înghiţise mai devreme.

Timp de secole, se crezuse că nu existau decât zece metale Allomantice: cele patru de bază şi aliajele lor, plus atiul şi aurul, însă aceste metale erau întotdeauna perechi – unul de bază şi un aliaj al său. Lui Vin nu-i plăcuse niciodată faptul că, deşi niciunul dintre ele nu era aliajul celuilalt, atiul şi aurul erau considerate o pereche. O presupunere ce se dovedise, în cele din urmă, greşită, căci fiecare îşi avea propriul aliaj. Unul dintre acestea – malatiul, aşa-numitul al unsprezecelea metal – îi arătase ei, în final, ceea ce trebuia să ştie ca să-l înfrângă pe Lordul Legiuitor.

Kelsier aflase cumva de existenţa malatiului. Sazed încă nu izbutise să dea de urma acelor „legende”, descoperite de Supravieţuitor, despre care se presupunea că vorbeau despre Al Unsprezecelea Metal şi despre puterea sa de a aduce sfârşitul Lordului Legiuitor.

Vin îşi trecu degetul peste suprafaţa lucioasă a barei de duraluminiu. Când îl văzuse ultima oară pe Sazed, terrisianul cuprins de ciudă – sau, cel puţin, atât de înciudat cât se putuse simţi el vreodată – fiindcă nu reuşea să găsească absolut nimic care să amintească de existenţa acelor presupuse legende. Deşi pretinsese că pleca din Luthadel ca să-şi ofere cunoştinţele poporului din Ultimul Imperiu – era datoria lui de Păstrător – lui Vin nu-i scăpase că o pornise către sud. Fiindcă în sud susţinuse Kelsier că descoperise Al Unsprezecelea Metal.

Oare şi despre ăsta se aud zvonuri? se întrebă Vin, mângâind duraluminiul. *Nişte zvonuri care să-mi spună ce poate face?*

Toate celelalte metale aveau un efect imediat, vizibil; numai cuprul, cu însuşirea sa de a crea un nor ce le ascundea altora puterile unui Allomant, nu le oferea simţurilor niciun indiciu despre menirea sa. Poate că duraluminiul era asemănător. Oare efectele sale nu puteau fi observate decât de un alt Allomant, care ar fi încercat să-şi folosească puterile împotriva lui Vin? Era opusul aluminiului, care producea dispariţia altor metale. Asta însemna că el le putea face să ardă vreme mai îndelungată?

O mişcare.

Vin o întrezări în întuneric. Mai întâi, o străbătu o spaimă sălbatică. Era silueta de ceaţă, stafia din beznă pe care-o văzuse cu o noapte înainte?

Ţi s-a năzărit, pur şi simplu, îşi spuse, cu convingere. *Erai prea obosită.* Şi, de fapt, în mişcare se afla ceva prea întunecat – prea *real* – pentru a fi aceeaşi imagine fantomatică.

Era el.

Stătea în picioare în vârful unuia dintre turnurile de pază – nu se ghemuise, nici măcar nu-şi dăduse silinţa să se ascundă. Era arogant, sau prost? Vin zâmbi, iar frica îi dădu curaj. Îşi pregăti metalele, verificându-şi rezervele. Totul era pregătit.

În noaptea asta te prind eu, prietene.

Se răsuci, aruncând o rafală de monede. El fie ştia că fusese văzut, fie se aştepta la un atac în orice clipă, căci se feri cu uşurinţă. OreSeur sări în picioare, întorcându-se brusc, iar Vin îşi desprinse centura, abandonându-şi metalele.

— Urmează-mă dacă poţi, şopti către kandra, apoi sări în întuneric, după prada ei.

Pânditorul se avântă într-un salt prin noapte. Vin n-avea experienţă în privinţa urmăririi altui Născut-din-Ceaţă; nu avusese cu adevărat şansa s-o exerseze decât în timpul antrenamentelor cu Kelsier. Se trezi în curând străduindu-se din greu ca să ţină pasul cu Pânditorul şi simţi împunsătura vinovăţiei pentru ceea ce-i făcuse mai devreme lui OreSeur. Învăţa, nemijlocit, cât de greu era să urmăreşti, prin pâclă, un Născut-din-Ceaţă neobosit. Şi nici n-avea avantajul unui miros fin, de câine.

Însă avea cositor. Limpezea noaptea şi îi ascuţea auzul. Cu ajutorul lui, izbuti să-l urmărească pe Pânditorul care se îndrepta

spre centrul oraşului. În cele din urmă, el se lăsă să cadă într-una dintre pieţele cu fântână în mijloc. Vin făcu acelaşi lucru şi se izbi de pietrele alunecoase ale pavajului incendiind fludor, apoi se aruncă în lateral, ferindu-se când azvârli el un pumn de monede.

În liniştea nopţii, metalul răsună pe piatră când monedele ricoşară lovindu-se de statui şi de caldarâm. Vin zâmbi în timp ce ateriza în patru labe; apoi, cu muşchii întăriţi de fludor, făcu un salt înainte şi-şi Trase una dintre monede în palmă.

Potrivnicul ei se retrase dintr-o săritură, ajungând pe marginea unei fântâni din apropiere. Vin aterizǎ şi-şi lăsă moneda să cadă, folosind-o ca să se arunce în sus, peste capul Pânditorului. El se aplecă, privind-o prudent când îi zbură pe deasupra creştetului.

Vin se agăţă de o statuie de bronz din centrul fântânii şi se Trase, oprindu-se pe ea. Se ghemui pe suprafaţa ei neuniformă şi se uită în jos, la Pânditor. El stătea în echilibru pe marginea Fântânii, într-un picior, siluetă tăcută şi întunecată, cu ceaţa învolburându-i-se în jur. În poziţia lui era… o provocare.

Eşti în stare să mă prinzi? părea să-ntrebe.

Vin îşi scoase pumnalele şi sări de pe statuie. Se Împinse drept spre el, folosind bronzul rece drept ancoră.

Şi Pânditorul folosi statuia, Trăgându-se spre ea. Zbură chiar pe sub Vin, azvârlind în sus un val de apă în vreme ce incredibila lui viteză îi îngăduia să alunece ca o piatră pe suprafaţa încremenită a lichidului. Se desprinse de ea împingându-se şi traversă piaţa.

Vin aterizǎ pe marginea fântânii, împroşcată de apa rece. Mârâi şi sări după Pânditor.

El aterizǎ răsucindu-se şi scoţându-şi la rândul său pumnalele. Vin se rostogoli pe sub el, apoi îşi înălţă armele într-o lovitură cu ambele mâini. Pânditorul sări, ferindu-se cu iuţeală, cu apa fântânii picurându-i de pe pumnalele care scânteiau. Se opri, ghemuindu-se şi creând impresia de forţă şi supleţe. Trupul lui părea încordat şi stăpân pe sine. Eficient.

Vin zâmbi din nou, respirând scurt şi repede. Nu se mai simţise astfel din… din îndepărtatele nopţi când se antrenase cu Kelsier. Rămase ghemuită, în aşteptare, privind fuioarele de ceaţă răsucite între ea şi potrivnicul ei. Era un bărbat de înălţime medie, musculos, şi nu purta mantie-de-ceaţă.

De ce n-are mantie? Mantiile-de-ceaţă erau un însemn omniprezent al celor ca ea, un simbol al mândriei şi al siguranţei.

Se afla prea departe ca să-i desluşească trăsăturile feţei. Avu totuşi impresia că zărea o umbră de zâmbet când el sări, retrăgându-se, şi împinse într-o altă statuie. Urmărirea reîncepu.

Vin se ţinu după el prin oraş, incendiind fier şi aterizând pe acoperişuri şi pe străzi, împingându-se în salturi lungi, cu boltă. Săreau amândoi prin Luthadel ca nişte copii pe un teren de joacă – ea încercând să-i taie calea, el izbutind cu iscusinţă să rămână cu puţin înaintea ei.

Era bun. Mult mai bun decât orice alt Născut-din-Ceaţă pe care-l cunoscuse sau îl înfruntase ea, poate în afară de Kelsier. Oricum, în timpul scurs de la antrenamentele cu Supravieţuitorul, ea îşi perfecţionase deprinderile. Era cu putinţă ca acel nou-venit să fie chiar mai bun? Ideea o excita, îl considerase întotdeauna pe Kelsier un exemplu de abilitate Allomantică şi îi fusese uşor să uite că el îşi dobândise puterile cu numai doi ani înainte de Prăbuşire.

Adică un timp egal cu cel scurs de când mă antrenez eu, îşi dădu ea seama în clipa când ateriză pe o stradă mică, îngustă. Se încruntă, ghemuindu-se, şi rămase nemişcată. Îl văzuse pe Pânditor coborând în direcţia acelei străzi.

De fapt, era practic o alee, îngustă şi murdară, mărginită pe ambele părţi de clădiri cu câte trei sau patru etaje. Nimic nu se clintea – Pânditorul fie se furişase, îndepărtându-se, fie se ascundea în apropiere. Vin arse fier, dar liniile lui nu-i dezvăluiră nicio mişcare.

Însă mai exista şi o altă cale…

Se prefăcu că se uita în continuare în jur, dar îşi aprinse bronzul şi îl incendie, încercând să străpungă norul cupric pe care-l bănuia în apropiere.

Şi el era acolo. Ascuns în spatele obloanelor unei clădiri dărăpănate, mai toate închise. Acum, când ştia unde să se uite, zări şi bucata de metal de care se folosise el ca să sară la al doilea etaj, zăvorul de care pesemne Trăsese mai apoi, în grabă, ca să-nchidă oblonul în urma lui. Probabil că inspectase strada mai înainte, având de la bun început intenţia să-şi piardă urma acolo.

Ingenios, se gândi Vin.

Pânditorul n-avea de unde să ştie că ea putea străpunge norii cuprici. Dar s-ar fi dat de gol dacă l-ar fi atacat în clipa aceea. Rămase locului, în tăcere, imaginându-şi cum stătea el ghemuit deasupra, aşteptând încordat s-o vadă plecând.

Vin zâmbi. Se întinse în interior şi-şi studie rezerva de duraluminiu. Avea posibilitatea să descopere dacă, arzându-l, arăta altfel în ochii unui Născut-din-Ceaţă. Probabil că Pânditorul îşi ardea toate metalele, hotărât să afle care avea să fie următoarea ei mişcare.

Prin urmare, crezându-se incredibil de deşteaptă, Vin arse al paisprezecelea metal.

În urechi îi răsună o explozie colosală. Ea icni şi căzu în genunchi, şocată. În jurul ei, totul deveni strălucitor, ca şi cum printr-o spărtură ar fi năvălit destulă energie ca să lumineze întreaga stradă. Şi i se făcu frig; un frig copleşitor, de gheaţă.

Gemu, încercând să dea un sens sunetului. Nu… nu era o explozie, ci mai multe. Un zgomot surd, ritmat, de parcă lângă ea ar fi bătut o tobă. Bătăile propriei inimi. Şi o adiere, zgomotoasă ca urletul vijeliei. Zgrepţănările unui câine ce căuta de mâncare. Sforăitul cuiva. Era ca şi cum auzul i-ar fi devenit de o sută de ori mai puternic.

Şi apoi… nimic. Vin căzu cu spatele pe caldarâm, cu brusca năvală de lumină, frig şi zgomote dispărând dintr-odată. Prin negura din preajmă se mişca o siluetă, dar ea nu putea s-o vadă – nu mai putea să vadă în întuneric. Cositorul ei…

S-a terminat, îşi dădu ea seama, venindu-şi în fire. *Toată rezerva mea de cositor s-a mistuit. Îl… ardeam când am aprins duraluminiul.*

Le-am ars pe amândouă în acelaşi timp. Ăsta e secretul. Duraluminiul îi arsese tot cositorul, într-o singură răbufnire. Îi ascuţise simţurile uimitor de mult, pentru foarte scurt timp, dar nu-i mai lăsase nimic din întreaga rezervă. Se uită şi văzu că-i dispăruseră şi bronzul, şi fludorul – celelalte metale pe care le ardea în acel moment. Iureşul colosal al informaţiilor aduse de simţuri îi ascunsese efectele arderii intense a celorlalte două metale.

Gândeşte-te la asta mai târziu, îşi spuse Vin, scuturând din cap. Se simţea de parcă ar fi fost surdă şi oarbă, dar nu era. Nu era decât uşor ameţită.

Silueta întunecată se contură deasupra ei, în ceaţă. N-avea timp să-şi revină; se ridică în picioare împleticindu-se. Silueta era prea scundă ca să fie a Pânditorului. Era…

— Stăpână, ai nevoie de ajutor?

Vin ezită în timp de OreSeur se apropie, apoi se aşeză pe picioarele din spate.

— Ai… izbutit să mă urmezi, spuse Vin.

— N-a fost uşor, stăpână, spuse OreSeur, cu voce plată. Ai nevoie de ajutor?

— Ce? Nu, n-am. Vin scutură din cap, limpezindu-şi mintea. Cred că am scăpat ceva din vedere când te-am făcut câine. Nu mai poţi să-mi cari metale.

Kandra îşi lăsă capul pe-o parte, apoi se retrase pe o alee. Reapăru o clipă mai târziu, având ceva în gură. Centura ei.

I-o aruncă la picioare, se aşeză din nou şi aşteptă.

Vin luă centura şi scoase un flacon cu metale de rezervă.

— Mulţumesc, spuse, cu voce scăzută. A fost foarte… înţelept din partea ta.

— Respect Învoiala, stăpână, spuse kandra. Nimic mai mult.

Ei, e mai mult decât ai mai făcut vreodată până acum, se gândi ea, dând peste cap conţinutul flaconului şi simţind cum i se refăceau rezervele. Arse cositor şi-şi recăpătă vederea nocturnă, limpezindu-şi mintea de pâcla ce-o ţinea încordată; de când îşi descoperise puterile, nu mai fusese niciodată nevoită să umble noaptea printr-un întuneric deplin.

Obloanele camerei Pânditorului erau deschise; se părea că fugise în timpul crizei ei. Vin oftă.

— Stăpână! exclamă OreSeur.

Vin se răsuci. În spatele ei ateriză fără zgomot un bărbat. Arăta, cumva… familiar. Avea faţa prelungă – sub părul negru – şi-şi ţinea capul uşor înclinat, a nedumerire. Vin îi citi întrebarea din ochi. De ce căzuse?

Vin zâmbi.

— Poate-am făcut-o ca să te-atrag mai aproape, şopti – încet, şi totuşi destul de tare ca să fie auzită de urechi ajutate de cositor.

Zâmbi şi el, apoi îşi înclină fruntea, ca şi cum ar fi vrut să-şi arate respectul.

— Cine eşti? întrebă Vin, venind cu un pas mai aproape.

— Un duşman, răspunse el, întinzând mâna ca s-o oprească.

Vin şovăi. Ceaţa se învârtejea între ei pe strada tăcută.

— Atunci de ce m-ai ajutat în lupta cu asasinii ăia?

— Pentru că, răspunse el, mai sunt şi nebun pe deasupra.

Vin îl privi încruntată. Văzuse odinioară nebunia sclipind în ochii cerşetorilor. El nu era nebun. Stătea drept, mândru, controlându-şi căutătura îndreptată spre ea.

Ce soi de joc şi-a ales? se întrebă Vin.

Instinctele ei – dobândite într-o viaţă – o avertizau să fie prudentă. Abia învăţase să se-ncreadă în prieteni şi n-avea de gând să-i ofere acelaşi privilegiu unui bărbat întâlnit în noapte.

Totuşi, trecuse mai bine de un an de când nu mai stătuse de vorbă cu un alt Născut-din-Ceaţă. În ea existau conflicte pe care n-avea cum să le explice altora. Nici măcar Ceţurienii, ca Ham şi Boare, nu puteau să-nţeleagă strania viaţă dublă a unei Născute-din-Ceaţă. În parte asasină, în parte gardă de corp, în parte femeie nobilă... în parte o fată năucită, tăcută. Oare propria identitate îl făcea pe bărbatul acela să-şi pună astfel de întrebări?

Poate izbutea să şi-l facă aliat, să aducă un al doilea Născut-din-Ceaţă printre apărătorii Stăpânirii Centrale. Chiar dacă nu izbutea, cu siguranţă nu-şi putea permite să lupte cu el. Un antrenament la vreme de noapte era una, dar, dacă întrecerea lor devenea periculoasă, ar fi putut să intre în joc atiul.

Şi, dacă intra, ea ar fi pierdut.

Pânditorul o studia cu atenţie.

— Răspunde-mi la o-ntrebare, spuse el, în ceaţă.

Vin făcu semn că era de acord.

— Eşti într-adevăr cea care L-a omorât?

— Da, şopti ea.

Întrebarea nu se putea referi decât la o singură persoană.

El dădu încet din cap.

— De ce rămâi în jocurile lor?

— Jocurile cui?

El întinse braţul în ceaţă, arătând spre Fortăreaţa Venture.

— Nu sunt jocuri, spuse Vin. Când oamenii pe care-i iubesc sunt în pericol, nu e niciun joc.

Pânditorul îşi îndreptă spatele, apoi clătină din cap, ca şi cum ar fi fost... dezamăgit. Pe urmă scoase ceva din eşarfă.

Vin se retrase imediat, dintr-un salt. Însă bărbatul se mulţumi s-arunce o monedă pe caldarâm, între ei. Banul ricoşă de câteva

ori înainte de a se opri pe dale. Pe urmă el se împinse, ajungând din nou în aer.

Vin nu-l urmări. Ridică mâna să-şi frece fruntea; încă se mai simţea ca şi cum ar fi trebuit să aibă o durere de cap.

— Îl laşi să plece? o întrebă OreSeur.

Ea încuviinţă cu un gest.

— Am terminat pentru noaptea asta. A luptat bine.

— O spui aproape cu respect, zise kandra.

Vin se întoarse spre el, încruntată din cauza umbrei de dezgust care i se simţea în glas. OreSeur se aşeză, răbdător, fără să-şi trădeze emoţiile.

Ea oftă, punându-şi centura.

— Va trebui să găsim un soi de ham pentru tine, sau ceva asemănător. Vreau să-mi ţii flacoanele de rezervă, aşa cum făceai când erai om.

— N-o să fie necesar, stăpână, zise OreSeur.

— Oh?

El se ridică şi se apropie.

— Te rog, dă-mi unul dintre flacoane.

Ea se supuse, scoase una dintre micile sticluţe. OreSeur se opri, apoi se-ntoarse cu un umăr spre ea. Sub ochii ei, blana se despărţi în două şi carnea se despică, arătându-şi venele şi toate straturile. Vin se retrase puţin.

— Nu trebuie să-ţi faci griji, stăpână. Carnea mea nu e ca a ta. S-ar putea spune că am mai mult… control asupra ei. Pune flaconul în umărul meu.

Vin făcu ce i se ceruse. Carnea se închise în jurul sticluţei, ascunzând-o. Vin arse fier, de probă. Nu apăru nicio linie albastră care să trădeze flaconul. Metalul din stomacul cuiva nu putea fi influenţat de un alt Allomant; într-adevăr, metalele care străpungeau corpul, cum erau piroanele Inchizitorilor sau cercelul ei, nu puteau fi Trase sau Împinse de altcineva. Regula părea să fie valabilă şi pentru metalele din trupul unui kandra.

— O să ţi-l dau când o să fii în primejdie, zise OreSeur.

— Mulţumesc.

— Avem o învoială, stăpână. Nu-mi mai mulţumi. Nu fac decât ce mi se cere.

Ea dădu încet din cap.

— Atunci să ne-ntoarcem la palat, spuse. Vreau să văd ce face Elend.

Dar să-ncepem cu începutul. Pealendi l-am întâlnit pentru prima oară în Khlennium; pe vremea aceea era un flăcăiandru, încă nepervertit de anii petrecuţi în fruntea unor armate.

9

Marsh se schimbase. Fostul Căutător avea ceva… mai aspru. Ceva din modul în care părea să privească întotdeauna îndelung obiecte pe care Sazed nu le putea vedea, ceva din răspunsurile tăioase şi din limbajul lapidar.

Desigur, fusese întotdeauna un om care le spunea lucrurilor pe nume. Sazed îşi privea prietenul în timp ce mergeau alături, cu paşi mari, pe drumul prăfos. N-aveau cai; chiar dacă Sazed ar fi avut unul, era ştiut că aproape niciun animal n-ar fi mers alături de un Inchizitor.

Care zicea Fantomă că e porecla lui Marsh? se întrebă Sazed. *Înainte de transformare, îi spuneau… Ochi de Fier.* Numele se dovedise a fi înspăimântător de profetic. Aproape toţi ceilalţi găseau noua stare a lui Marsh neliniştitoare, aşa că-l lăsaseră să se izoleze. Deşi lui nu părea să-i pese, Sazed se străduia din răsputeri să fie prietenos.

Nu ştia dacă Marsh îi aprecia sau nu gestul. Păreau să se-nţeleagă bine; amândoi erau interesaţi de ştiinţă şi de istorie, ca şi de climatul religios din Ultimul Imperiu.

Şi a venit să mă caute, îşi continuă Sazed gândurile. *Sigur, a pretins că are nevoie de ajutor pentru cazul în care din Abaţia din Seran n-au plecat toţi Inchizitorii.* Era o scuză jalnică. În ciuda puterilor sale de Feruchimist, terrisianul nu era un luptător.

— Ar fi trebuit să te afli în Luthadel, spuse Marsh.

Sazed îşi ridică privirea. Ca de obicei, Marsh intrase direct în subiect, fără niciun preambul.

— De ce spui asta? întrebă Sazed.

— Acolo au nevoie de tine.

— Şi restul Ultimului Imperiu are nevoie de mine, Marsh. Sunt Păstrător – niciun grup de oameni n-ar trebui să pună stăpânire pe tot timpul meu.

Marsh clătină din cap.

— Ţăranii ăştia vor uita c-ai trecut pe la ei. Dar nimeni nu va uita ceea ce-o să se-ntâmple curând în Stăpânirea Centrală.

— Cred c-o să te surprindă cât de multe pot uita oamenii. Războaiele şi regatele pot părea importante acum, dar până şi Ultimul Imperiu s-a dovedit a fi pieritor. Acum, după ce a căzut, nu e treaba Păstrătorilor să se-amestece în politică.

Mulţi ar spune că n-a fost niciodată treaba noastră.

Marsh se-ntoarse spre el. Ochii ăia, orbite pline pe de-a-ntregul cu oţel. Sazed nu se cutremură, dar se simţi evident stânjenit.

— Şi prietenii tăi? întrebă Marsh.

Asta atingea ceva mult mai personal. Sazed îşi feri privirea, cu gândul la Vin, la faptul că-i jurase lui Kelsier că avea să-i poarte de grijă. *Acum nu prea mai are nevoie de aşa ceva,* se gândi. *A devenit expertă în Allomanţie, într-o mai mare măsură decât a fost vreodată Kelsier.* Însă Sazed ştia că existau moduri de apărare fără nicio legătură cu lupta. Acestea – susţinerea, sfaturile, bunătatea – erau vitale pentru oricine, dar mai ales pentru Vin. Atât de multe se sprijineau pe umerii bietei fete.

— Le-am trimis ajutor, răspunse. Ajutorul pe care-l pot da.

— Nu e de-ajuns, insistă Marsh. În Luthadel se petrec lucruri prea importante ca să fie ignorate.

— Nu le ignor, Marsh. Pur şi simplu, îmi fac datoria cât de bine pot.

Inchizitorul se uită în sfârşit în altă parte.

— Greşeşti crezând că este datoria ta. O să te-ntorci la Luthadel imediat ce terminăm aici.

Sazed deschise gura să-l contrazică, dar nu scoase niciun sunet. Ce-ar fi fost de spus? Dreptatea era de partea lui Marsh. Deşi n-avea nicio dovadă, Sazed ştia că-n Luthadel se *petreceau* lucruri importante – pentru lupta împotriva cărora era nevoie de ajutorul lui. Lucruri care puteau influenţa întregul teritoriu numit cândva Ultimul Imperiu.

Aşa că închise gura şi se strădui din greu să ţină pasul cu Marsh. Avea să se-ntoarcă la Luthadel, demonstrând încă o dată cât de rebel era. Poate că, în final, urma să-şi dea seama că lumea nu se confrunta cu nicio ameninţare a unei fantome – că el se întorsese pur şi simplu îmboldit de dorinţa egoistă de fi alături de prietenii săi.

De fapt, spera că acesta din urmă avea să se dovedească a fi adevărul. Alternativa i-ar fi creat o senzaţie foarte neplăcută.

Înălţimea lui Alendi m-a izbit la prima vedere. Era un bărbat care-i domina pe ceilalţi prin statura lui, un bărbat care – în ciuda tinereţii sale şi a hainelor modeste – impunea respect.

10

Sala Adunării se afla în fostul canton al Vistieriei. Era o încăpere cu tavanul scund, mai degrabă o sală de lectură imensă decât un loc potrivit pentru întrunirea Adunării. În faţa unui podium se întindeau, în evantai, mai multe şiruri de bănci. Pe podium, în dreapta, fuseseră rânduite, la cererea lui Elend, scaune pentru membrii Adunării. În stânga pusese să fie înălţat un singur pupitru pentru vorbitori.

Pupitrul era aşezat cu faţa către Adunare, nu către mulţime, însă oamenii simpli erau încurajaţi să asiste. Elend credea că toată lumea ar fi trebuit să fie interesată de lucrările guvernului; îl durea faptul că, la întrunirile săptămânale ale Adunării, numărul spectatorilor era de obicei mic.

Locul lui Vin era pe podium, dar în partea din spate, drept în faţa publicului. Din acel punct de observare, ea şi celelalte gărzi de corp priveau mulţimea din sală pe lângă pupitru. Un alt şir dintre gărzile lui Ham – fără uniforme – stătea pe primul rând de scaune, alcătuind o primă barieră protectoare. Elend nu fusese de acord cu dorinţa lui Vin de a avea gărzi şi în faţa, şi în spatele podiumului – credea că gărzile de corp aflate chiar în spatele vorbitorilor le-ar fi abătut atenţia. Însă Ham şi Vin insistaseră. Dacă Elend avea să stea în faţa mulţimii în fiecare săptămână, ea voia să fie sigură că putea să-l păzească – şi pe cei care-l priveau.

Prin urmare, ca s-ajungă la scaunul ei, Vin trebuia să traverseze podiumul. Urmărită de priviri. Din mulţimea de spectatori, unii erau amatori de scandal; bănuiau că era metresa lui Elend, iar un rege care se culca tocmai cu asasina ce lucra în slujba lui era un subiect de bârfă de toată frumuseţea. Pe alţii îi interesa politica; se întrebau cât de mare era influenţa ei asupra regelui, dacă se puteau folosi de ea ca s-ajungă la urechile lui. Curiozitatea altora era stârnită de

legendele ce se tot răspândeau; se întrebau dacă o fată ca Vin fusese într-adevăr în stare să-l ucidă pe Lordul Legiuitor.

Ea grăbi pasul. Trecu de membrii Adunării şi-şi găsi locul lângă Ham, care – deşi lua parte la o întrunire protocolară – nu purta decât o simplă vestă, fără cămaşă. Stând alături de el, în pantaloni şi cămaşă, Vin nu se mai simţea chiar atât de nelalocul ei.

Ham îi zâmbi şi o bătu cu afecţiune pe umăr. Ea se văzu nevoită să-şi impună să nu sară-n sus la atingere a lui. Nu fiindcă nu i-ar fi plăcut Ham – de fapt, îi plăcea foarte mult. Îl iubea, ca pe toţi ceilalţi oameni din fosta bandă a lui Kelsier. Numai că… lui Vin, îi venea greu să dea o explicaţie, fie şi numai ei înseşi. Cu gestul lui inocent, Ham o stânjenea, îi venea să intre-n pământ de ruşine. După părerea ei, oamenii n-ar fi trebuit să se-atingă unul pe altul cu atâta nepăsare.

Îşi alungă gândurile. Trebuia să-nveţe să fie aidoma tuturor celorlalţi. Elend merita o femeie normală.

El se afla deja acolo. Dădu din cap către ea când văzu că sosise, şi Vin zâmbi. El se întoarse din nou către Lordul Penrod, un nobil din Adunare, şi continuă să discute cu voce joasă.

— Elend o să fie-n culmea fericirii, şopti Vin. Sala e ticsită.

— Sunt îngrijoraţi, răspunse încet Ham. Şi oamenii îngrijoraţi dau mai multă atenţie lucrurilor de soiul ăsta. Eu nu pot spune că sunt încântat – toată mulţimea asta ne-ngreunează munca.

Vin dădu din cap, cercetând din priviri lumea adunată. Mulţimea era bizar de amestecată – o colecţie de grupuri diferite care, în zilele Ultimului Imperiu, nu s-ar fi adunat nicidecum laolaltă. În cea mai mare parte erau nobili, fireşte. Vin se încruntă, gândindu-se de câte ori încercaseră unii dintre ei să-l manipuleze pe Elend şi la promisiunile pe care el le făcea…

— Ce te face să te uiţi aşa? o înghionti Ham.

Ea se întoarse spre Brutal. Pe faţa lui hotărâtă, prelungă, ochii scânteiau în aşteptare. Când era rost de o dezbatere, Ham o mirosea cu o abilitate aproape supranaturală.

Vin oftă.

— Nu ştiu ce să zic despre asta, Ham.

— Asta?

— Asta, răspunse ea, cu voce joasă, arătând către Adunare. Elend se străduieşte din răsputeri să facă pe toată lumea fericită. Renunţă la atâtea – la puterea lui, la bani…

— Nu vrea decât să vadă că toată lumea e tratată corect.

— E mai mult decât atât, Ham. E ca şi cum ar vrea să facă din fiecare om un nobil.

— Şi-ar fi chiar atât de rău?

— Dacă toţi oamenii sunt nobili, atunci nobilimea nu mai există. Nu poate fi toată lumea bogată şi nu poate să conducă toată lumea. Pur şi simplu nu aşa merg lucrurile.

— Poate, spuse Ham, gânditor. Dar n-are Elend datoria civică de a încerca să se pună în slujba dreptăţii pentru a se asigura că se lucrează în folosul ei?

Datorie civică? se gândi Vin. *Ar fi trebuit să ştiu că nu e cazul să discut cu Ham despre aşa ceva…*

Îşi coborî privirea.

— Nu cred decât că ar fi putut avea grijă să fie toată lumea tratată corect şi fără să existe o Adunare. Oamenii ăştia nu fac altceva decât să se sfădească şi să-ncerce să-i ia puterea. Iar el îi lasă.

Ham abandonă discuţia, iar ea reîncepu să studieze mulţimea. Se părea că muncitorii de la ţesătorie sosiră, în grup mare, printre primii şi izbutiseră s-ocupe cele mai bune locuri. În zilele de început ale Adunării – cu vreo zece luni în urmă – nobilimea trimitea slujitori să-i ocupe locurile, sau mituia oamenii ca să renunţe la locurile lor. Însă, imediat ce aflase, Elend interzisese şi una, şi alta.

În afară de nobili şi ţesători, în număr mare era prezentă clasa „nouă”. Negustori şi meşteşugari skaa, cărora li se îngăduia acum să-şi impună propriile preţuri pentru ceea ce ofereau. Ei erau adevăraţii câştigători din lumea gospodărită de Elend. Sub domnia asupritoare a Lordului Legiuitor, numai câţiva skaa, nemaipomenit de talentaţi, izbutiseră să urce până la un nivel de bunăstare moderat. Odată scăpaţi de restricţii, aceiaşi oameni se dovediseră cu mult mai pricepuţi şi mai ageri la minte decât confraţii lor de sorginte nobilă. În Adunare, alcătuiau o facţiune de putere cel puţin egală cu a nobilimii.

Mulţimea era împestriţată şi de alţi skaa. Arătau aproape la fel ca înainte de a prelua Elend puterea. În vreme ce nobilii purtau costume – complete, cu pălării-de-zi şi haine – acei skaa aveau doar nişte pantaloni. Unii veneau încă murdari după o zi de muncă, iar îmbrăcămintea le era veche, uzată, pătată de cenuşă.

Şi totuşi… şi în privinţa lor se s*chimbase cev*a. Nu hainele, ci ţinuta. Stăteau ceva mai drepţi, cu frunţile ceva mai sus. Şi aveau destul timp liber ca să vină la o întrunire a Adunării.

Elend se ridică în sfârşit în picioare, ca semnal de începere. În dimineaţa aceea se lăsase îmbrăcat de valeţi şi, ca urmare, în înfăţişarea lui, neglijenţa era aproape cu desăvârşire absentă. Costumul îi venea bine, toţi nasturii fuseseră încheiaţi, culoarea vestei era de un albastru-închis, cuviincios. Şi părul fusese pieptănat cu grijă, cu buclele scurte, castanii, lipite de cap.

Elend începea de obicei întrunirile dând cuvântul altora, unor membri ai Adunării care vorbeau ore în şir despre tot felul de lucruri, cum ar fi birurile şi curăţenia oraşului. Însă în ziua aceea aveau de discutat subiecte mai presante.

— Domnii mei, începu el, vă rog să îngăduiţi o îndepărtare de la subiectele obişnuite, în lumina… prezentei stări de lucruri din ţară.

Cei douăzeci şi patru de membri ai Adunării încuviinţară, câţiva bombănind pentru sine. Elend nu-i luă în seamă. Se simţea în largul lui în faţa mulţimii, mult mai mult decât avea să se simtă Vin vreodată. În timp ce derula el foaia cu discursul, ea rămase cu ochii asupra mulţimii, ca să nu-i scape nicio reacţie şi nicio tresărire.

— Natura cumplită a situaţiei ar trebui să fie evidentă, îşi începu el cuvântarea pregătită. Înfruntăm un pericol pe care acest oraş nu l-a mai cunoscut vreodată. Invazia şi asediul unui despot din afară.

Suntem o naţiune nouă, un regat fondat pe principii necunoscute în vremea Lordului Legiuitor. Cu toate acestea, avem deja tradiţii. Libertate pentru skaa. Guvernare după bunul nostru plac şi după propriile noastre norme. Nobili care nu mai sunt nevoiţi să se umilească în faţa obligatorilor şi Inchizitorilor Lordului Legiuitor.

Domnii mei, un singur an nu e de-ajuns. Am gustat libertatea şi avem nevoie de timp ca s-o savurăm. În ultima lună, am discutat adesea şi ne-am contrazis, încercând să stabilim ce vom avea de făcut la sosirea acestei zile. E evident că, în această privinţă, avem păreri diferite. De aceea vă cer un vot de solidaritate. Să ne făgăduim atât nouă înşine, cât şi acestor oameni că nu vom preda oraşul în mâinile unei puteri străine fără a chibzui temeinic. Să luăm hotărârea de a aduna mai

multe informaţii, de a căuta alte căi şi chiar de a lupta dacă va fi într-adevăr necesar.

Discursul continuă, dar Vin îl auzise de vreo zece ori când îl repeta Elend. Se trezi cu atenţia îndreptată asupra mulţimii. Cel mai mult o îngrijorau obligatorii pe care-i văzuse aşezaţi în spate. Nu reacţionaseră aproape deloc când remarcile lui Elend aruncaseră asupra lor o lumină negativă.

Ea nu înţelesese niciodată de ce-i îngăduise Elend Cultului de Oţel să-şi continue predicile. Era ultima rămăşiţă reală a puterii Lordului Legiuitor. Cei mai mulţi obligatori refuzaseră cu încăpăţânare să-i împărtăşească guvernului lui Elend cunoştinţele lor despre conducerea şi administrarea statului şi continuau să-i privească pe skaa cu dispreţ.

Cu toate acestea, Elend le îngăduise să rămână. Ţinea cu stricteţe la respectarea legii care le interzicea să incite la răzvrătire şi la violenţă. Dar nu-i alungase din oraş, aşa cum propusese Vin. De fapt, dacă decizia i-ar fi aparţinut ei şi numai ei, probabil ar fi pus să fie executaţi.

În cele din urmă, cuvântarea regelui se apropie de sfârşit, şi ea reîncepu s-o asculte.

— Domnii mei, spuse Elend, fac această propunere cu bună-credinţă, şi o fac în numele celor pe care îi reprezentăm. Cer timp. Propun să renunţăm la orice fel de vot legat de soarta oraşului până când i se va fi acordat unei delegaţii regale o întâlnire cu armata din afară şi hotărâm apoi dacă există şanse de negociere şi care sunt acestea.

Lăsă foaia în jos şi-şi ridică privirea, în aşteptarea comentariilor.

— Aşadar, ne ceri să-ţi cedăm puterea de a decide soarta oraşului, spuse Philen.

Era unul dintre negustorii din Adunare şi îşi purta veşmintele bogate atât de firesc încât cine nu-l cunoştea n-avea de unde să ştie că le îmbrăcase pentru prima oară cu nu mai mult de un an în urmă.

— Ce? exclamă Elend. N-am spus aşa ceva – am cerut doar mai mult timp. Ca să mă-ntâlnesc cu Straff.

— Până acum nu ne-a luat în seamă niciun mesaj, se amestecă un alt membru al Adunării. Ce te face să crezi c-o să te-asculte acum?

— Nu folosim cuvântul potrivit, zise unul dintre reprezentanţii nobilimii. Ar trebui să ne hotărâm să-l *implorăm* pe Straff Venture să nu ne atace, nu să luăm hotărârea de a-l întâlni şi de a discuta cu el. Trebuie să stabilim cât mai repede că suntem dornici să trecem de partea lui. I-aţi văzut armata. Are de gând să ne distrugă!

— Vă rog, spuse Elend, ridicând o mână. Să nu ne îndepărtăm de subiect.

Un alt membru al Adunării – un reprezentant al populaţiei skaa – începu să vorbească, de parcă nu l-ar fi auzit pe Elend.

— Vorbeşti aşa fiindcă eşti nobil, spuse, arătând către bărbatul pe care-l întrerupsese Elend. Ţi-e uşor să spui că vrei să treci de partea lui Straff, fiindcă n-ai nimic de pierdut.

— N-am nimic de pierdut? ripostă nobilul. Eu şi toţi cei din casa mea am putea fi executaţi fiindcă l-am sprijinit pe Elend împotriva tatălui său.

— Pfui, zise unul dintre negustori. Vorbiţi fără sens. Ar fi trebuit să angajăm mercenari cu luni în urmă, aşa cum am propus eu.

— Şi de unde-am fi scos bani pentru ei? întrebă Lordul Penrod, conducătorul grupului de nobili din Adunare.

— Din biruri, răspunse negustorul, cu o fluturare de mână.

— Domnii mei! spuse Elend; şi repetă, cu voce mai puternică: Domnii mei!

Ceea ce atrase o mică parte a atenţiei.

— *Trebuie* să luăm o hotărâre, adăugă el. Concentraţi-vă asupra subiectului, vă rog. Ce părere aveţi de propunerea mea?

— E lipsită de sens, răspunse Philen, negustorul. De ce-ar trebui s-aşteptăm? Să-l invităm pe Straff în oraş, şi gata. Oricum o să-l cucerească.

Vin se lăsă pe spătarul scaunului în vreme ce bărbaţii se certau din nou. Problema era că – deşi nu putea să-l sufere – negustorul Philen avea dreptate. Lupta părea o decizie deloc ispititoare. Straff avea o armată atât de mare! O amânare ar fi fost cu adevărat de mare folos?

— Ei, uite, spuse Elend, încercând din nou să le atragă atenţia – şi izbutind numai în parte. Straff e tatăl meu. Poate c-aş izbuti să discut cu el. Cum îl fac să m-asculte? Luthadel a fost căminul lui ani de-a rândul. Poate am şanse să-l conving să nu-l atace.

— O clipă, zise cineva din grupul de skaa. Cum rămâne cu problema hranei? Aţi văzut cât cer negustorii pentru grâne? Înainte de a ne face griji din pricina armatei, ar trebui să discutăm despre scăderea preţurilor.

— Întotdeauna daţi vina pe noi pentru belele voastre, ripostă unul dintre negustori, arătând cu degetul.

Şi cearta reîncepu. Elend se gârbovi uşor în spatele pupitrului vorbitorului. Vin clătină din cap, părându-i rău pentru el în timp ce discuţia degenera. Se întâmpla adesea la întrunirile Adunării; după părerea ei, pur şi simplu nu-i acordau lui Elend respectul care i se cuvenea. Poate că era singurul vinovat, pentru că-i înălţase pe poziţii aproape egale cu a lui.

În cele din urmă, cearta se domoli, şi Elend scoase o foaie de hârtie, având evident de gând să noteze voturile pentru şi contra propunerii sale. Nu părea prea optimist.

— Bun, spuse. Să votăm. Vă rog să nu uitaţi – dându-mi mie timp *nu*-nseamnă că luaţi o hotărâre definitivă. Îmi veţi acorda pur şi simplu o şansă să-ncerc să-mi conving tatăl să se răzgândească, să nu mai vrea cetatea.

— Elend, flăcăule, spuse Lordul Penrod. Am trăit cu toţii aici în timpul domniei Lordului Legiuitor. Ştim cu toţii ce fel de om e tatăl tău. Dacă vrea oraşul ăsta, o să-l ia. Aşa că noi nu putem hotărî decât cum e cel mai bine să ne predăm. Poate izbutim să găsim o cale de a păstra o parte dintre libertăţile oamenilor sub domnia lui.

Grupul păstră tăcerea şi, pentru prima oară, nimeni nu mai stârni o nouă ceartă. Câţiva se întoarseră spre Penrod, care afişa o expresie calmă, controlată. Vin nu ştia mare lucru despre el. Se număra printre cei mai puternici nobili care rămăseseră în oraş după Prăbuşire şi politica lui era conservatoare. Însă nu-l auzise niciodată vorbind cu dispreţ despre skaa, acesta fiind probabil motivul pentru care se bucura de popularitate printre oamenii de rând.

— Vorbesc deschis, adăugă Penrod, pentru că spun un adevăr. Nu ne aflăm pe o poziţie care ne permite să negociem.

— Sunt de acord cu Penrod, se amestecă Philen. Dacă Elend vrea o întâlnire cu Straff Venture, presupun că e dreptul lui. Aşa cum văd eu lucrurile, regalitatea îi dă dreptul să negocieze cu alţi regi. Însă nu suntem obligaţi să făgăduim că n-o să-i predăm oraşul lui Straff.

— Jupâne Philen, spuse Lordul Penrod, cred că m-ai înţeles greşit. Am spus că predarea oraşului e inevitabilă – dar că ar trebui să-ncercăm să câştigăm prin asta cât mai mult cu putinţă. *Ceea ce* înseamnă cel puţin o întâlnire cu Straff, ca să vedem ce are de gând. Să votăm acum predarea oraşului ar însemna să ne jucăm cărţile prea curând.

Elend îşi ridică privirea, părând plin de speranţă pentru prima oară, după abaterea discuţiei de la obiectivul său.

— Prin urmare, îmi susţii propunerea? întrebă.

— E un mod stângaci de dobândire a răgazului pe care-l consider necesar, răspunse Penrod. Dar… având în vedere că oştirea lui e deja aici, mă-ndoiesc că avem timp pentru altceva. Aşadar, da, Maiestate. Îţi susţin propunerea.

Mai mulţi alţi membri ai Adunării dădură din cap în timp ce vorbea Penrod, părând să ia propunerea în considerare pentru prima oară. *Acest Penrod are prea multă putere*, se gândi Vin, privindu-l pe politicianul vârstnic cu ochi îngustaţi. *I se dă ascultare mai degrabă lui decât lui Elend.*

— Atunci votăm? întrebă un alt membru al Adunării.

Şi votară. Elend le notă voturile. Cei opt nobili – şapte, la al căror număr se adăuga el însuşi – votară în favoarea propunerii, dând mare greutate părerii lui Penrod. Cei opt skaa se dovediră în mare parte de acord cu ea, iar negustorii în majoritate împotrivă. În cele din urmă, Elend obţinu totuşi cele două treimi din voturi de care avea nevoie.

— Propunere acceptată, spuse Elend, după numărătoarea finală, părând uşor surprins. Adunarea renunţă la dreptul de a preda oraşul până la întâlnirea regelui cu Straff Venture, pentru o discuţie oficială.

Vin se lăsă pe spătarul scaunului, încercând s-ajungă la o concluzie în privinţa votului. Era bine că Elend obţinuse ceea ce voia, dar modul în care izbutise o deranja.

Regele plecă în sfârşit de la pupitru, se aşeză şi lăsă un Philen nemulţumit să preia conducerea discuţiilor. Negustorul citi o propunere, cerându-le celorlalţi să voteze pentru trecerea rezervelor de hrană ale oraşului sub controlul negustorilor. Însă de data asta Elend însuşi declară că nu era de acord şi cearta reîncepu. Vin privea totul cu interes. Oare Elend îşi dădea seama în ce mare măsură se purta la fel ca toţi ceilalţi când se ridica împotriva propunerilor lor?

Regele şi câţiva skaa din Adunare izbutiră să prelungească discuţiile destul de mult ca să nu se voteze înainte de pauza de prânz. Publicul se ridică în picioare, întinzându-se, iar Ham se-ntoarse spre Vin.

— Izbutită întrunire, eh?

Ea se mulţumi să ridice din umeri.

El râse.

— Trebuie să facem ceva în privinţa sentimentelor amestecate pe care ţi le trezeşte datoria civică, fetiţo.

— Eu am răsturnat deja un guvern, răspunse Vin. Cred că asta-mi rezolvă problema „datoriei civice” pentru o bună bucată de timp.

Ham râse, supraveghind mulţimea din sală – la fel ca Vin. Momentul acela, în care se foia toată lumea, ar fi fost perfect pentru un atentat la viaţa lui Elend. O persoană atrase în mod deosebit atenţia lui Vin, care se încruntă.

— Mă-ntorc în câteva secunde, îi spuse lui Ham, ridicându-se.

— Ai votat cum trebuia, Lord Penrod, şopti Elend în timpul pauzei, stând alături de nobilul mai vârstnic. Avem nevoie de mai mult timp. Ştii ce-o să-i facă tatăl meu oraşului dacă-l va cuceri.

Lordul Penrod clătină din cap.

— N-a fost un gest favorabil ţie, fiule. Am vrut doar să m-asigur că prostul de Philen nu predă cetatea înainte ca nobilimea să obţină de la tatăl tău promisiunea respectării dreptului la titlu.

— Ei, uite, spuse Elend, ridicând un deget. Trebuie să existe o altă cale! Supravieţuitorul n-ar fi predat nicidecum oraşul fără luptă.

Penrod se încruntă şi Elend şovăi, blestemându-se în gând. Bătrânul lord era tradiţionalist – citarea Supravieţuitorului în faţa lui avea prea puţine efecte pozitive. Mulţi nobili se simţeau ameninţaţi de influenţa lui Kelsier asupra populaţiei skaa.

— Gândeşte-te puţin, spuse Elend, aruncând o privire într-o parte la apropierea lui Vin.

Ea îi făcu semn să se îndepărteze de scaunele membrilor Adunării, şi el se scuză. Traversă podiumul şi se opri lângă ea.

— Ce s-a-ntâmplat? o întrebă, cu voce scăzută.

— Femeia din spate, răspunse ea, la fel de încet, cu ochi bănuitori. Cea înaltă, în albastru.

Femeia în cauză nu era greu de descoperit. Era de vârstă mijlocie, uscăţivă, cu părul lung până la mijloc împletit într-o coadă. Aştepta, răbdătoare, în timp ce alţii se foiau prin încăpere.

— Ce e cu ea?

— E terrisiană, răspunse Vin.

Elend ezită.

— Eşti sigură?

Vin dădu din cap.

— Culorile alea… şi atât de multe bijuterii. E din Terris, fără nicio îndoială.

— Şi?

— Şi eu n-am făcut cunoştinţă cu ea, răspunse Vin. Şi se uită la tine, chiar în clipa asta.

— Toată lumea se uită la mine, Vin, sublinie Elend. La urma urmelor, *eu* sunt regele. În plus, de ce-ar fi trebuit să faci tu cunoştinţă cu ea?

— Toţi ceilalţi terrisieni au trecut pe la mine imediat ce-au intrat în oraş. Eu sunt cea care l-a ucis pe Lordul Legiuitor, şi toţi mă consideră eliberatoarea patriei lor. Dar pe ea n-o recunosc. N-a venit niciodată să-mi mulţumească.

Elend îşi dădu ochii peste cap, o luă pe Vin de umeri şi o întoarse cu spatele la femeia din sală.

— Vin, simt că e datoria mea de om de onoare să-ţi spun ceva.

Ea se încruntă.

— Ce?

— Eşti superbă.

Vin rămase nedumerită.

— Ce legătură are?

— Absolut niciuna, zâmbi Elend. Încercam doar să-ţi abat atenţia.

Vin se destinse încet şi schiţă un surâs.

— Nu ştiu dacă ţi-a mai spus-o cineva, Vin, dar uneori vezi numai duşmani peste tot.

Ea înălţă dintr-o sprânceană.

— Oh?

— Ştiu că e greu de crezut, dar e adevărat. Ei, din pură întâmplare, eu găsesc acest fapt de-a dreptul fermecător, dar crezi cu adevărat *că femeia asta din Terris* o să-ncerce să mă ucidă?

— Probabil că nu, recunoscu Vin. Însă vechile obiceiuri…

Elend zâmbi. Pe urmă se uită peste umăr la membrii Adunării, dintre care cei mai mulţi stăteau de vorbă pe şoptite, în grupuri. Nu se amestecau. Nobilii vorbeau cu nobilii, negustorii cu negustorii, norodul skaa cu norodul skaa. Păreau atât de divizaţi, atât de încăpăţânaţi. Cele mai simple propuneri stârneau uneori certuri de mai multe ore.

Trebuie să-mi dea mai mult timp! se gândi. Dar, chiar atunci, înţelese care era problema. Mai mult timp pentru ce? Penrod şi Philen îi atacaseră propunerea pe bună dreptate.

În realitate, întregul oraş dăduse de necaz, până peste cap. Nimeni nu ştia cu adevărat ce era de făcut împotriva unei forţe invadatoare numeric superioară, iar el însuşi o ştia mai puţin decât oricine altcineva. Tot ce ştia era că nu puteau să se predea. Nu încă. *Trebuia* să existe o cale de împotrivire.

Vin continua să se uite într-o parte, în direcţia publicului. Elend îi urmări privirea.

— Tot la terrisiană te uiţi?

Ea clătină din cap.

— La altceva… la ceva straniu. Ăla e unul dintre mesagerii lui Ciomege?

Elend ezită, apoi se-ntoarse. Într-adevăr, prin mulţime îşi făceau loc câţiva soldaţi, îndreptându-se spre podium. În partea din spate a sălii, lumea-ncepuse să şuşotească şi să-şi târşească picioarele, şi unii se grăbeau deja să părăsească încăperea.

Elend o simţi pe Vin crispându-se, neliniştită, şi-l săgetă frica. *Am întârziat. Armata a atacat deja.*

Unul dintre soldaţi ajunse în sfârşit lângă podium, şi Elend se grăbi să-l întâmpine.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă. A atacat Straff?

Soldatul se încruntă, părând îngrijorat.

— Nu, lordul meu.

Elend oftă uşor.

— Atunci ce e?

— E o a doua armată, lordul meu. Tocmai a apărut dincolo de ziduri.

E ciudat, dar ceea ce m-a îndemnat mai întâi să mă împrietenesc cu

Alendi a fost neprefăcuta sa naivitate. Mi l-am luat ca ajutor în primele luni pe care le-a petrecut în marele oraş.

11

Pentru a doua oară în două zile, Elend se afla pe culmea zidului, cuprinzând cu privirea o oaste venită să-i invadeze regatul. Se uita cu ochii îngustaţi, ca să-i ferească de lumina roşie a soarelui după-amiezii, dar nu era Cositorian; nu izbutea să desluşească niciun amănunt lămuritor în privinţa noilor sosiţi.

— E vreo şansă să fi venit ca să ne-ajute? întrebă, plin de speranţă, întorcându-se spre Ciomege, care îi stătea alături.

Acesta se mulţumi să se-ncrunte.

— Poartă steagul lui Cett. Ţi-aduci aminte de el? Cel care-a trimis acum două zile opt asasini Allomanţi ca să-l scape de tine?

Elend se cutremură în aerul rece al toamnei şi aruncă încă o privire asupra celei de a doua oştiri. Îşi făcea tabăra la o bună distanţă de a lui Straff, aproape de Canalul Luth-Davn, al cărui curs se întindea în dreapta fluviului Channerel. Lângă Elend stătea şi Vin, însă Ham lipsea, ocupat să organizeze paza oraşului. În trupul lui de câine-lup, OreSeur aştepta răbdător pe zid, alături de Vin.

— Cum de nu i-am văzut apropiindu-se? întrebă Elend.

— Din pricina lui Straff. Iscoadele noastre s-au concentrat asupra lui; iar Cett a venit din aceeaşi direcţie. Straff a aflat, probabil, de a doua armată acum câteva zile, însă noi n-am avut practic nicio şansă s-o observăm.

Elend dădu din cap.

— Straff îşi formează un perimetru de soldaţi, ca să supravegheze cealaltă oaste, spuse Vin. Mă-ndoiesc că sunt prieteni.

Stătea pe una dintre înălţimile ca un dinte de fierăstrău al parapetului crenelat, cu tălpile periculos de aproape de marginea zidului.

— Poate se vor ataca unii pe alţii, spuse Elend, cu speranţă.

— Mă-ndoiesc, pufni Ciomege. Ca forţă, se apropie prea mult de egalitate, deşi Straff s-ar putea să fie ceva mai puternic. Nu-l cred pe Cett dispus să rişte atacându-l.

— Atunci de ce-a venit? întrebă Elend.

Ciomege ridică din umeri.

— Poate-a sperat c-o s-ajungă înaintea lui Venture la Luthadel, ca să-l cucerească primul.

Vorbea despre asta – despre cucerirea Luthadelului – ca şi cum ar fi fost sigură. Stomacul lui Elend se strânse ghem când se sprijini de parapet, uitându-se printr-un merlon. Vin şi ceilalţi erau hoţi şi Allomanţi skaa – proscrişi care fuseseră vânaţi aproape toată viaţa. Poate erau obişnuiţi să trăiască sub acea apăsare – a spaimei –, însă el nu era.

Cum puteau suporta lipsa de control, senzaţia de iminenţă? El se simţea neputincios. Ce-ar fi putut să facă? Să fugă şi să lase oraşul să se apere singur? Asta, fireşte, nu se punea la socoteală. Dar, având de înfruntat nu una, ci două armate pregătite să-i distrugă cetatea şi să-i ia tronul, i se părea greu să-şi astâmpere tremuratul mâinilor încleştate pe piatra aspră a parapetului.

Kelsier ar fi găsit o cale de ieşire, se gândi.

— Uitaţi-vă! îi întrerupse gândurile vocea lui Vin. Ce se-ntâmplă acolo?

Elend se întoarse. Vin fixa armata lui Cett cu ochi îngustaţi, arzând cositor ca să desluşească lucruri invizibile pentru privirea lui de om obişnuit.

— Cineva se desprinde de grosul oastei, spuse ea. Călare.

— Un sol? întrebă Ciomege.

— Poate, răspunse Vin. Călăreşte foarte repede…

Începu să alerge de pe un dinte de piatră pe altul, înaintând de-a lungul zidului. Kandra o urmă imediat, fugind fără zgomot pe zid, sub ea.

Elend se uită la Ciomege, care ridică din umeri, şi o porniră după cei doi. O ajunseră pe Vin, oprită în apropierea unuia dintre turnuri, cu ochii la călăreţul care se apropia. Sau cel puţin la asta presupuse Elend că se uita – el încă nu putea să distingă ceea ce vedea ea.

Allomanţie, se gândi, clătinând din cap. De ce nu căpătase şi el măcar una dintre puteri – chiar şi una dintre cele mai slabe, ca bronzul şi cuprul?

Vin înjură pe neaşteptate, îndreptându-şi spatele.

— Elend, ăla e *Boare!*

— Ce? se miră Elend. Eşti sigură?

— Da! E urmărit. Arcaşi călare.

Ciomege înjură şi-i făcu semn unui mesager.

— Trimiteţi călăreţi! Să taie calea urmăritorilor!

Mesagerul dispăru în goană. Însă Vin clătină din cap.

— Nu vor ajunge la timp, spuse, aproape pentru sine. Arcaşii îl vor prinde, sau, cel puţin, îl vor nimeri. Nici măcar eu n-aş putea ajunge acolo destul de repede, nu alergând. Dar, poate…

Elend se încruntă, ridicându-şi ochii spre ea.

— Vin, e mult prea departe ca să sari – chiar şi pentru tine.

Ea îi aruncă o privire, zâmbi şi sări de pe zid.

Vin îşi pregăti cel de-al paisprezecelea metal, duraluminiul. Avea o rezervă, dar nu o arse – nu încă. *Sper c-o să meargă,* se gândi, căutând o ancoră potrivită. Turnul de lângă ea avea, în partea de sus, un parapet întărit, din fier – care ar fi putut fi bun.

Trase de el, azvârlindu-se în vârful turnului. Şi sări din nou, imediat. Împingându-se în sus şi în afară, se îndepărtă de zid sub un unghi. Îşi stinse toate metalele, în afară de oţel şi fludor.

Apoi, continuând să împingă în parapet, arse duraluminiu.

O izbi o forţă neaşteptată. Atât de puternică, încât nu se îndoi că numai o răbufnire la fel de puternică a fludorului îi împiedica trupul să se rupă în bucăţi. Se îndepărtă de cetate, străbătând văzduhul ca azvârlită de mâna unui zeu uriaş, nevăzut. Aerul se scurgea pe lângă ea atât de repede încât urla, iar apăsarea neaşteptatei acceleraţii îi ţinea gândurile în loc.

Se zvârcoli, încercând să recapete controlul. Din fericire, îşi alese corect traiectoria; era aruncată drept către Boare şi urmăritorii lui. Indiferent ce-ar fi făcut acesta din urmă, fusese de-ajuns ca să-nfurie pe cineva peste măsură – fiindcă-l urmăreau peste douăzeci de oameni, cu săgeţile potrivite în arcuri.

Vin se prăbuşi, cu oţelul şi fludorul complet mistuite într-o singură străfulgerare de forţă, alimentată de duraluminiu. Înşfăcă un flacon de metal din centură şi-i dădu peste cap conţinutul. Însă, când azvârli flaconul, avu o senzaţie stranie de ameţeală. Nu era obişnuită să facă salturi în timpul zilei. Era ciudat să vadă pământul apropiindu-se de ea, ciudat să nu aibă

o mantie-de-ceaţă care să-i fluture în jur, ciudat să nu fie ceaţă…

Călăreţul din frunte îşi lăsă arcul în jos, ţintindu-l pe Boare. Nimeni nu părea s-o fi observat pe Vin, năpustindu-se ca o pasăre de pradă.

Ei, nu tocmai năpustindu-se. Căzând ca un bolovan.

Revenindu-şi cu iuţeală, ea arse fludor şi aruncă o monedă spre solul care se apropia cu mare repeziciune. Pe urmă împinse în fărâma de metal, folosind-o ca să-şi micşoreze viteza şi ca să devieze uşor în lateral. Ateriză exact între Boare şi arcaşi, cu un hârşâit, aruncând în aer praf şi ţărână.

Arcaşul slobozi săgeata.

Chiar în clipa când ricoşa, împroşcând ţărână în jur, Vin întinse mâna şi se Împinse în aer, drept spre săgeată. În care împinse. Săgeata zbură înapoi, făcută bucăţi – azvârlind în jur aşchii de lemn când se desprinse vârful de coadă în aer, pentru a se izbi apoi de fruntea arcaşului care trăsese.

Omul căzu de pe cal. Vin ateriză. Se întinse din nou şi Împinse în potcoavele celor doi cai din spatele celui din frunte, făcându-i să se-mpiedice. Împingerea o aruncă pe ea însăşi în aer, cu spatele înainte, iar urletele de durere ale animalelor se înălţară în timp ce trupurile lor izbeau pământul cu bufnituri surde.

Vin continuă să Împingă, zburând de-a lungul drumului, la nici doi metri înălţime, şi îl ajunse repede din urmă pe Boare. Bărbatul masiv se răsuci, şocat, evident uluit de apariţia lui Vin, care atârna în aer, alături de calul lui în galop, cu hainele fluturându-i în curentul de aer stârnit de trecerea ei. Ea îi făcu cu ochiul, apoi se întinse şi Trase de armura unui alt călăreţ.

Se legănă în aer. Corpul îi protestă, nemulţumit de schimbarea bruscă a direcţiei, dar îşi ignoră durerea. Bărbatul de care Trăgea izbuti să rămână în şa, până când îl smuci de picioare, trântindu-l pe spate.

Vin ateriză pe pământul negru, şi călăreţul se rostogoli lângă ea. La o mică distanţă, ceilalţi smuciră în sfârşit de hăţuri, oprindu-se brusc la vreo câţiva paşi distanţă.

Kelsier probabil că i-ar fi atacat. Erau într-adevăr mulţi, dar purtau armuri şi caii aveau potcoave. Însă Vin nu era Kelsier. Ea îi întârziase îndeajuns ca să poată scăpa Boare. Era suficient.

Întinse mâna şi Împinse într-unul dintre ei, avântându-se cu spatele înainte, şi-i lăsă să-şi adune răniţii. Însă urmăritorii

scoaseră imediat săgeţi cu vârfuri de piatră, potrivindu-le în arcuri.

Vin şuieră, înciudată, în timp ce arcaşii ocheau. *Ei, prieteni,* se gândi, *vă sfătuiesc să vă ţineţi bine.*

Se împinse uşor împotriva întregului grup, apoi arse duraluminiu. Nu o surprinse brusca răbufnire de forţă – o smucitură în piept, o vâlvătaie masivă în stomac, urletul vântului. Prin surprindere o luă efectul asupra ancorelor sale. Explozia de forţă spulberă oamenii şi caii, azvârlindu-i în aer ca pe nişte frunze purtate de vânt.

Trebuie să fiu foarte prudentă cu metalul ăsta, se gândi, strângând din dinţi şi răsucindu-se în aer. Oţelul şi fludorul i se terminaseră iarăşi, aşa că se văzu silită să-şi golească ultimul flacon. Era cazul să-nceapă să poarte asupra ei mai multe.

Atinse pământul din fugă şi fludorul o ajută să nu se-mpiedice, în ciuda vitezei ameţitoare. Încetini foarte puţin, lăsându-l pe Boare s-o ajungă din urmă, apoi îşi iuţi paşii, ca să alerge în ritmul calului său. Se avântă ca un atlet, bizuindu-se pe forţa şi pe echilibrul oferite de fludor ca să rămână în picioare în timp ce ţinea pasul cu animalul tot mai obosit. Acesta alerga privind-o, părând să-şi dea pe faţă un soi de nemulţumire cabalină, stârnită la vederea unui om care se putea măsura cu el.

Ajunseră în faţa cetăţii cu câteva clipe mai târziu. Boare îşi struni calul în vreme ce începeau să se deschidă canaturile Porţii de Fier, însă Vin aruncă o monedă şi împinse, lăsându-şi avântul s-o poarte spre zid. Când se deschiseră porţile, împinse în niturile lor, ceea ce o trimise drept în sus. Trecu foarte puţin pe deasupra crenelurilor – printre doi oşteni uluiţi – înainte de a cădea în partea opusă. Ateriză în curte şi se echilibră proptindu-se cu o mână de pietrele reci, tocmai când intra Boare pe poartă.

Se ridică în picioare. Boare trecu la trap pe lângă ea, tamponându-şi fruntea cu o batistă. De când nu-l mai văzuse, îşi lăsase părul să crească mai lung şi şi-l ţinea dat peste cap, cu vârfurile atingându-i uşor gulerul. Încă nu încărunţise, deşi avea vreo patruzeci şi cinci de ani. Pălăria îi lipsea – probabil că-i zburase din cap – dar purta unul dintre costumele lui scumpe, cu vestă de mătase. Galopul grăbit i-l presărase cu cenuşă neagră.

— Ah, Vin, draga mea, zise, răsuflând aproape tot atât de greu ca şi calul. Nu pot să nu spun că ai sosit exact la ţanc. O apariţie impresionant de grandioasă. Nu-mi place să fiu salvat făcându-se uz de forţă – dar, ei, când se-ntâmplă, e bine să aibă stil.

Vin zâmbi uitându-se cum descăleca – dovedind că nu era nicidecum cel mai agil bărbat din piaţă –, şi grăjdarii veniră să ia în primire animalul. Boare îşi şterse din nou fruntea în vreme ce Elend, Ciomege şi OreSeur coborau în fugă treptele zidului.

— Boare! exclamă Elend, apropiindu-se şi prinzându-l de braţe pe bărbatul mai scund, care-i răspunse cu acelaşi gest.

— Maiestate, spuse Boare. Presupun că eşti bine sănătos şi binedispus.

— Bine sănătos da, zise Elend. Cât despre buna dispoziţie… ei, lângă cetatea mea îşi are tabăra o armată străină.

— De fapt, sunt două armate, mormăi Ciomege, care se apropia şchiopătând.

Boare îşi împături batista.

— Ah, şi dragul meu jupân Cladent. Optimist, ca de obicei, după cum văd.

Ciomege pufni. OreSeur trecu tiptil pe lângă ei şi se opri alături de Vin.

— Şi Hammond, adăugă Boare, dând cu ochii de Ham, care zâmbea cu gura până la urechi. Aproape că izbutisem să mă amăgesc, uitând c-o să fii şi *tu* aici când mă-ntorc.

— Recunoaşte că te bucuri să mă vezi, spuse Brutalul.

— Să te văd, poate că da. Dar niciodată să te-aud. Am ajuns să-mi îndrăgesc peste măsură timpul petrecut fără neîncetatele tale sporovăieli pseudofilosofice.

Ham se mulţumi să zâmbească şi mai larg.

— Eu mă bucur să te văd pe tine, Boare, spuse Elend. Dar ţi-ai fi putut alege mai bine momentul sosirii. Speram c-ai fi izbutit să opreşti înaintarea acestor armate către noi.

— Să le *opresc*? se miră Boare. Ei, dragul meu, de ce să vreau să fac aşa ceva? La urma urmelor, mi-am petrecut trei luni străduindu-mă să-l fac pe Cett să mărşăluiască încoace.

Elend şovăi, iar Vin se încruntă în sinea ei, stând în afara grupului. Boare părea mai degrabă încântat de el însuşi – deşi trebuia să admită că asta îi cam stătea în obicei.

— Atunci… Lordul Cett e de partea noastră? întrebă Elend, cu speranţă.
— Bineînţeles că nu, răspunse Boare. A venit să devasteze cetatea şi să pună mâna pe presupusa ta rezervă de atiu.
— Tu, se amestecă Vin. Tu eşti cel care-a răspândit zvonuri despre ascunzătoarea plină cu atiu a Lordului Legiuitor, nu-i aşa?
— Evident, răspunse Boare, cu ochii la Fantomă, când băiatul ajunse în sfârşit la poartă.
Elend se încruntă.
— Dar… de ce?
— Uită-te dincolo de ziduri, dragul meu, spuse Boare. Ştiam că tatăl tău avea de gând să pornească în cele din urmă în marş spre Luthadel – nici măcar puterile *mele* de persuasiune n-ar fi fost suficiente ca să-i schimbe părerea. Aşa c-am început să răspândesc zvonuri prin Stăpânirea Vestică şi am devenit unul dintre sfetnicii Lordului Cett.
— Bun plan, mormăi Ciomege. Nebunesc, dar bun.
— Nebunesc? zise Boare. Stabilitatea minţii mele nu se numără printre subiectele luate în discuţie, Ciomege. Mişcarea n-a fost nebunească, ci sclipitoare.
Elend părea năucit.
— Nu-ţi insult sclipirile minţii, Boare. Dar, mai exact, cum poate fi aducerea unei armate ostile la porţile cetăţii noastre o idee bună?
— E o strategie de negociere fundamentală, dragul meu, începu Boare să-i explice, când un rândaş îi aduse bastonul de duel, desprins de şaua calului. El îl folosi ca s-arate spre Vest, spre oastea lui Cett. Când o negociere se poartă între doi adversari, de obicei unul e mai puternic decât celălalt. Ceea ce îngreunează foarte mult lucrurile pentru cel slab – care, în cazul ăsta, am fi fost noi.
— Da, ripostă Elend, dar, cu trei armate împotrivă, tot a noastră e cea mai slabă.
— Ah, zise Boare, ridicând bastonul, dar celelalte două părţi sunt aproape egale ca putere. Straff e probabil mai puternic, dar Cett are o armată foarte mare. Dacă oricare dintre aceşti doi lorzi războinici riscă să atace Luthadelul, oastea lui va suferi pierderi – destul de multe ca să nu se mai poată apăra de a treia armată. Cine ne atacă devine vulnerabil.

— Aşa că ne aflăm într-o situaţie incertă, spuse Ciomege.

— Întocmai, încuviinţă Boare. Ai încredere în mine, Elend, băiatule. În cazul nostru, două armate duşmane mari sunt de preferat în locul uneia singure. La o negociere în trei, partea cea mai slabă are, de fapt, cea mai multă putere – fiindcă loialitatea ei faţă de una dintre celelalte hotărăşte cine va câştiga în final.

Elend se încruntă.

— Boare, nu vreau să ofer loialitatea noastră *niciunuia* dintre aceşti oameni.

— Eu ştiu asta, răspunse Boare. Însă ei n-o ştiu. Aducând o a doua armată, am făcut rost de timp de gândire. Dintre cei doi lorzi războinici, fiecare a crezut c-o s-ajungă aici primul. Însă acum, după ce-au sosit în acelaşi timp, sunt nevoiţi să reconsidere situaţia. Cred că vom sfârşi prin a avea parte de un asediu prelungit. De cel puţin două luni.

— Asta nu-mi explică în ce fel o să scăpăm de ei, zise Elend.

Boare ridică din umeri.

— Eu i-am adus aici – tu trebuie să hotărăşti ce faci cu ei. Şi, crede-mă, n-a fost simplu să aranjez lucrurile astfel încât s-ajungă Cett exact la momentul potrivit. Ar fi sosit cu cinci zile înaintea lui Venture. Din fericire, o anumită... boală s-a răspândit în tabără acum câteva zile. După toate aparenţele, cineva a otrăvit principala rezervă de apă şi toată lumea s-a ales c-o diaree.

Din spatele lui Ciomege, Fantomă chicoti.

— Da, continuă Boare, cu ochii la băiat. M-am gândit că tu o să apreciezi asta. Încă mai eşti o pacoste de neînţeles, băiete?

— Fostând undele lui nu, răspunse Fantomă, zâmbind şi întorcându-se la jargonul din Est.

— Totuşi, pufni Boare, jumătate din timp, spusele tale au mai mult sens decât ale lui Hammond, murmură, întorcându-se spre Elend. Ei, n-are nimeni de gând să trimită după o trăsură, ca să fiu dus la palat? Nerecunoscătorilor, vă Domolesc de cinci minute bune – arătând cât de obosit şi în ce stare jalnică sunt – şi nimeni n-a avut amabilitatea să mă compătimească!

— Începi să-ţi pierzi fineţea, zâmbi Vin.

Boare era Domolitor – un Allomant care ardea alamă ca să domolească sentimentele altora. Dacă era foarte abil – şi Vin nu cunoştea niciunul mai abil decât Boare – putea să anuleze toate

sentimentele cuiva – în afară de unul singur, făcându-l să simtă exact ceea ce dorea.

— De fapt, spuse Elend, întorcându-se către zid, speram că ne putem întoarce sus, să mai studiem cele două armate. Dacă ţi-ai petrecut timpul printre oamenii Lordului Cett, probabil că ne poţi povesti foarte multe despre oastea lui.

— Pot; şi o s-o fac; dar n-o să urc treptele astea. Omule, nu vezi ce obosit sunt?

Ham pufni şi îl bătu pe umăr – ridicând un vălătuc de praf.

— Cum poţi fi obosit? Bietul cal a fost cel care-a alergat.

— Sunt obosit emoţional, Hammond, ripostă Boare, lovind uşor cu bastonul mâna bărbatului mai masiv. Şederea mea la mare distanţă a fost, cumva, neplăcută.

— Oricum, ce s-a-ntâmplat? întrebă Vin. A aflat Cett că erai spion?

Boare păru stânjenit.

— Să zicem că Lordul Cett a avut o… cădere.

— Te-a prins în pat cu fiică-sa, eh? spuse Ham, făcând grupul să chicotească.

Boare era orice altceva în afară de un bărbat cu lipici la femei. În ciuda talentului său de a se juca pe degete cu sentimentele altora, de când îl cunoştea Vin, nu-şi arătase interesul faţă de aventurile romantice. Dockson spusese, la un moment dat, că Boare era prea concentrat asupra lui însuşi ca să ia în considerare astfel de lucruri.

Domolitorul răspunse la comentariul lui Ham mulţumindu-se să-şi dea ochii peste cap.

— Ca să fiu sincer, Hammond, cred că, pe măsură ce-mbătrâneşti, faci glume din ce în ce mai proaste. Bănuiesc c-ai primit prea multe lovituri în cap în timpul antrenamentelor.

Ham zâmbi, iar Elend trimise după două trăsuri. În timp ce aşteptau, Boare începu să povestească despre călătoriile sale. Vin se uită în jos, la OreSeur. Încă nu găsise ocazia favorabilă ca să le spună celorlalţi membri ai cetei de schimbarea trupului. Poate că acum, după întoarcerea lui Boare, Elend avea să poarte o discuţie cu cercul său interior. Momentul ar fi fost potrivit. Trebuia să păstreze schimbarea sub tăcere, fiindcă voia ca servitorii din palat să creadă că se descotorosise de OreSeur.

Boare îşi continuă istorisirea şi Vin îl privi zâmbind. Nu numai că era un orator înnăscut, dar avea şi un mod foarte subtil de

întrebuinţare a Allomanţiei. Vin abia dacă-i simţea degetele pe sentimentele ei. Cândva considerase amestecul lui agresiv, însă începea să înţeleagă că atingerea sentimentelor altora făcea pur şi simplu parte din ceea ce era Boare. Aşa cum o femeie frumoasă cerea atenţie în virtutea chipului şi a siluetei sale, el o atrăgea prin folosirea inconştientă a propriilor puteri.

Bineînţeles că, astfel stând lucrurile, rămânea totuşi un ticălos. Una dintre principalele lui ocupaţii era să-i facă pe alţii să se poarte după placul său. Însă Vin nu-l mai considera un nemernic fiindcă întrebuinţa Allomanţia în acest scop.

Boare răsuflă uşurat când se apropie în sfârşit trăsura. În vreme ce aceasta se oprea, el se uită la Vin şi arătă către OreSeur cu o înclinare a capului.

— Ce-i ăsta?

— Un câine, răspunse ea.

— Ah, directă ca de obicei, după cum văd, comentă el. Şi de ce ai un câine?

— I l-am dat eu, zise Elend. Şi-a dorit unul, aşa că i l-am cumpărat.

— Şi-ai ales un câine-lup? întrebă Ham, amuzat.

— Tu te-ai luptat cu ea, Ham, râse Elend. Ce i-ai fi dăruit? Un pudel?

Ham chicoti.

— Nu, cred că nu. De fapt, i se potriveşte.

— Deşi e aproape cât ea de mare, adăugă Ciomege, privind-o chiorâş.

Vin puse mâna pe capul lui OreSeur. Ciomege avea într-adevăr dreptate; alesese un animal mare, chiar şi pentru un câine-lup. Avea cam un metru înălţime până la umăr, iar ea ştia, din experienţă, ce mult cântărea.

— Pentru un câine-lup, se poartă remarcabil de bine, spuse Ham, dând din cap. Ai făcut o alegere inspirată, Elend.

— Orişicât, zise Boare. Vă rog, putem merge la palat? Armatele sunt bune şi frumoase, ca şi câinii-lupi, dar cred că, în clipa de faţă, cina e o chestiune mai presantă.

— Ei, de ce nu le-ai spus despre OreSeur? întrebă Elend în vreme ce trăsura lor tresălta pe drumul către Fortăreaţa Venture.

Se urcaseră toţi trei în aceeaşi trăsură, lăsându-i pe ceilalţi patru în cealaltă.

Vin ridică din umeri. Kandra stătea vizavi de ea şi de Elend, ascultându-i în tăcere.

— O să le spun în cele din urmă. O piaţă plină de oameni nu mi s-a părut locul cel mai potrivit pentru o dezvăluire.

Elend zâmbi.

— Păstrarea secretelor e un obicei de care se scapă greu, eh?

Vin se aprinse la faţă.

— Nu-l ţin secret, doar că…

Vocea i se stinse şi îşi lăsă ochii în jos.

— N-ai de ce să te simţi prost, Vin. Ai trăit multă vreme pe cont propriu, fără nimeni în care să poţi avea încredere. Nu e de aşteptat să te schimbi peste noapte.

— Nu e vorba de o singură noapte, Elend. Au trecut doi ani.

El îi puse mâna pe genunchi.

— E din ce în ce mai bine. Ceilalţi spun că te-ai schimbat foarte mult.

Ea dădu din cap. *Altul s-ar fi temut că am secrete şi faţă de el. Elend se mulţumeşte să-ncerce să mă facă să mă simt mai puţin vinovată.* Era un bărbat mai bun decât merita ea.

— Kandra, spuse Elend. Vin spune că izbuteşti foarte bine să ţii pasul cu ea.

— Aşa e, Maiestate, răspunse OreSeur. Deşi dezgustătoare, oasele astea sunt bine dotate pentru urmăriri şi mişcări iuţi.

— Şi dacă e rănită? O poţi duce într-un loc unde să se afle în siguranţă?

— Nu cu mare viteză, Maiestate. Însă pot pleca după ajutoare. Oasele astea au multe limite, dar mă voi strădui din răsputeri să respect învoiala.

Probabil că Elend o surprinsese pe Vin înălţând dintr-o sprânceană, căci pufni în râs.

— O să facă aşa cum spune, Vin.

— Învoiala e totul, stăpână, zise OreSeur. Impune mai mult decât nişte simple servicii. Cere sârguinţă şi devotament. E stilul kandra. Respectând-o, ne slujim poporul.

Vin ridică din umeri. Amuţiră cu toţii, Elend scoase din buzunar o carte, iar Vin se sprijini de el. OreSeur se întinse, ocupând întreaga banchetă din partea opusă oamenilor. În cele din urmă, trăsura intră în curtea fortăreţei Venture, şi Vin se

trezi dorindu-şi cu nerăbdare o baie fierbinte. Însă, când coborau, un oştean din gardă se îndreptă grăbit spre Elend. Cositorul îi îngădui lui Vin s-audă tot ce spunea, deşi încă nu ajunsese destul de aproape.

— Maiestate, înseamnă că mesagerul nostru te-a găsit?

— Nu, răspunse Elend, încruntându-se, în timp ce ea li se alătura.

Soldatul îi aruncă o privire, dar nu se întrerupse; toată lumea ştia că Vin era cea mai importantă gardă de corp a regelui şi confidenta lui. Cu toate acestea, apropierea ei, în mod ciudat, părea să-l îngrijoreze.

— Noi… ah, nu vrem să ne amestecăm în ceea ce nu ne priveşte, continuă soldatul. De aceea am ţinut aceasta sub tăcere. Însă ne întrebam dacă… e totul în ordine.

Vorbea uitându-se la Vin.

— Despre ce e vorba? întrebă Elend.

Oşteanul din gardă se întoarse din nou spre el.

— De leşul din camera lui Lady Vin.

„Leşul” era, de fapt, un schelet. Unul cu desăvârşire curat, fără nicio urmă de sânge – sau de orice fel de ţesut – pe suprafeţele de un alb lucios. Însă multe oase erau rupte.

— Îmi pare rău, stăpână, zise OreSeur, vorbind destul de încet ca să nu-l audă decât Vin. Am crezut c-o să te descotoroseşti de astea.

Vin dădu din cap. Scheletul era, fireşte, cel folosit de OreSeur înainte de a-i aduce ea câinele. Găsind uşa descuiată – ceea ce însemna, de obicei, că Vin dorea să se facă acolo curăţenie – fetele în casă intraseră. Ea ascunsese oasele într-un coş, cu intenţia de a scăpa de ele mai târziu. Dar se pare că fetele în casă se hotărâseră să vadă ce era în coş şi rămăseseră surprinse.

— E în ordine, căpitane, îi spuse Elend tânărului oştean – căpitanul Demoux, locţiitorul căpitanului gărzii.

În ciuda faptului că Ham se ferea să poarte uniformă, Demoux părea mândru s-o ţină pe a sa curată, având mereu o înfăţişare elegantă.

— Ai făcut bine păstrând totul sub tăcere, adăugă regele. Noi ştiam de oasele astea. Nu reprezintă un motiv de îngrijorare.

Tânărul dădu din cap.

— Ne-am închipuit că-şi au un rost.

Vorbise fără să se uite la Vin.

Un rost, se gândi ea. *Minunat. Mă-ntreb ce crede omul ăsta c-am făcut.*

Puţini skaa ştiau ce era un kandra, iar Demoux n-avea cum să-şi dea seama ce-nsemnau astfel de rămăşiţe.

— M-ai putea scăpa de ele fără zarvă, căpitane? întrebă Elend, arătând către oase.

— Fireşte, Maiestate.

Probabil îşi închipuie că eu l-am mâncat pe individ, sau cam aşa ceva, se gândi Vin, cu un oftat. *Că i-am lins carnea direct de pe oase.*

Ceea ce, de fapt, nici nu era prea departe de adevăr.

— Maiestate, întrebă Demoux, vreţi să vă scăpăm şi de celălalt cadavru?

Vin înlemni.

— De celălalt? întrebă răspicat Elend.

Bărbatul din gardă confirmă cu o înclinare a capului.

— Când am descoperit scheletul ăsta, am adus câţiva câini s-adulmece. N-au găsit niciun ucigaş, dar au descoperit un alt mort. Exact ca ăsta – o grămadă de oase, complet curăţate de carne.

Vin şi Elend schimbară o privire.

— Arată-ni-l, spuse el.

Demoux dădu din cap, apoi îi conduse afară din încăpere şi ordonă ceva, pe şoptite, unuia dintre oştenii săi. Cei patru – trei oameni şi un kandra – străbătură o scurtă distanţă pe coridorul palatului, îndreptându-se către o aripă cu camere de oaspeţi rar folosite. Demoux îi ceru soldatului care păzea o anumită uşă să se retragă, apoi îi pofti pe ceilalţi înăuntru.

— Leşul ăsta nu era într-un coş, Maiestate, spuse el. Fusese îndesat într-un dulap dosnic. Fără câini, nu l-am fi găsit probabil niciodată – au urmărit mirosul cu destulă uşurinţă, deşi nu pricep cum. Din cadavrele astea n-a rămas nicio fărâmă de carne.

Şi îl văzură. Alt schelet, la fel ca primul, cu oasele stivuite lângă o masă de lucru. Elend se uită la Vin, apoi se întoarse spre Demoux.

— Eşti bun să ne laşi singuri, căpitane?

Tânărul dădu încă o dată din cap, ieşi şi închise uşa.

— Ei, spuse Elend, întorcându-se spre OreSeur.
— Habar n-am de unde-au apărut astea, veni răspunsul lui.
— Dar e un alt cadavru mâncat de un kandra, zise Vin.
— Fără nicio-ndoială, stăpână. Câinii l-au găsit din cauza mirosului aparte al sucurilor noastre gastrice, rămase pe oasele excretate.
Elend şi Vin schimbară încă o privire.
— Totuşi, spuse OreSeur, presupun că nu e ceea ce credeţi. Omul ăsta a fost ucis, probabil, la o mare distanţă de aici.
— Ce vrei să spui?
— Sunt oase eliminate, Maiestate. Oase lăsate în urmă de un kandra…
— După ce găseşte un corp nou, îi încheie Vin fraza.
— Da, stăpână.
Ea se uită la Elend, care se încruntă.
— Cât a trecut de la excretarea lor? Poate-au fost lăsate acum un an, de kandra din slujba tatălui meu.
— Poate, răspunse OreSeur.
Dar vocea îi sună ezitant. Se apropie să adulmece oasele. Şi Vin luă unul şi şi-l duse la nas. Cu ajutorul cositorului, desluşi imediat un miros pătrunzător, care-o ducea cu gândul la fiere.
— E foarte puternic, spuse, aruncând o privire spre OreSeur.
Câinele dădu din cap.
— Oasele nu sunt de mult aici, Maiestate. Numai de câteva ore. Sau chiar mai de curând.
— Ceea ce înseamnă că mai avem încă un kandra undeva, în palat, conchise Elend, uşor scârbit. Un om de-al meu a fost mâncat şi înlocuit.
— Da, Maiestate, încuviinţă OreSeur. Oasele astea nu ne ajută să-l descoperim, fiindcă sunt cele aruncate. Kandra le-a luat pe cele noi, a mâncat carnea şi poartă hainele.
Elend dădu din cap şi se ridică în picioare. Întâlni ochii lui Vin şi ştiu că se gândeau amândoi la acelaşi lucru. Era posibil ca un om din personalul palatului să fi fost înlocuit, ceea ce reprezenta o mică breşă în sistemul de pază. Exista însă şi o posibilitate cu mult mai periculoasă.
Kandra erau actori fără egal. OreSeur îl imitase pe Lordul Renoux atât de bine încât îi păcălise şi pe oamenii care-l cunoscuseră. Un astfel de talent putea fi folosit pentru imitarea unei fete în casă sau a unui servitor. Însă, dacă un duşman voia

să spioneze întrunirile secrete ale lui Elend, ar fi avut nevoie să-nlocuiască o persoană mult mai importantă.

Trebuie să fie cineva pe care nu l-am văzut în ultimele câteva ore, se gândi Vin, lăsând osul să cadă. Ea, Elend şi OreSeur fuseseră pe zidul cetăţii aproape pe întreaga durată a după-amiezii şi a serii – de când se încheiase întrunirea Adunării – dar, de la sosirea celei de a doua armate, oraşul şi palatul fuseseră un adevărat haos. Mesagerii îl găsiseră cu mare greutate pe Ham şi încă nu se ştia sigur unde se afla Dockson. De fapt, Vin nu-l văzuse pe Ciomege înainte de a li se alătura pe zid, cu puţin timp în urmă. Iar Fantomă apăruse ultimul.

Îşi coborî privirea spre mormanul de oase, cu o senzaţie de silă. Existau foarte multe şanse ca un membru al grupului lor central – al fostei bande a lui Kelsier – să fie în acel moment un impostor.

PARTEA A DOUA
Fantome în ceață

Abia peste câţiva ani am căpătat convingerea că Alendi era Eroul Evurilor. Eroul Evurilor: cel numit Rabzeen din Khlennium, Anamnesorul.
Salvatorul.

12

Prin întunericul ceţos al serii se zărea o fortăreaţă.

Se înălţa pe fundul unei adâncituri largi a terenului. Valea cu pereţi abrupţi, ca un crater, era atât de întinsă încât, chiar şi pe lumină, Sazed abia îi zărea partea opusă. În amurg, ascuns în ceaţă, celălalt capăt al adânciturii imense nu era decât o umbră densă.

Sazed nu ştia mare lucru despre tactică şi strategie; deşi metalminţile sale găzduiau zeci de cărţi despre aşa ceva, el le uitase conţinutul ca să poată crea arhivele depozitate. Însă puţinul pe care-l ştia îi spunea că fortăreaţa aceea – Abaţia din Seran – nu era uşor de apărat. Nu fusese ales un teren înalt, iar laturile craterului le ofereau maşinilor de asediu un loc excelent pentru azvârlirea pietrelor în jos, către ziduri.

Însă nu fusese construită pentru apărarea de oşti duşmane. O înălţaseră ca să ofere izolare. Craterul o făcea greu de descoperit, înainte de a ajunge foarte aproape, practic nu se vedea din cauza terenului ridicat din jurul marginilor. Nu existau nici drumuri, nici poteci, iar călătorilor le-ar fi fost foarte greu să coboare pe pantele abrupte.

Inchizitorii nu doreau oaspeţi.

— Ei? întrebă Marsh.

Stăteau amândoi pe buza dinspre nord a craterului, de unde s-ar fi putut prăbuşi câţiva zeci de metri. Sazed îşi deschise cositormintea cu vedere, scoţând o parte din ceea ce stocase în ea. Marginile câmpului vizual i se înceţoşară, dar ceea ce avea drept în faţă păru să se apropie. Extrase ceva mai multă vedere, neluând în seamă greaţa care-l cuprinse în timp ce punea laolaltă imaginile.

Vederea îmbunătăţită îi îngădui să studieze Abaţia de parcă s-ar fi aflat lângă ea. Vedea toate zgârieturile de pe pereţii de piatră întunecată la culoare – netezi, imenşi, impunători. Putea să distingă fiecare fărâmă de rugină de pe plăcile mari, de oţel, care atârnau, boltite, încastrate în piatra din exteriorul zidurilor. Vedea toate cotloanele acoperite de licheni şi toate bordurile pătate de cenuşă. Nu avea ferestre.

— Nu ştiu, rosti, pronunţând rar cuvintele şi eliberându-şi cositormintea. Nu e uşor de spus dacă e sau nu locuită. Nu se vede nicio mişcare, nicio lumină. Dar poate că Inchizitorii se-ascund pur şi simplu înăuntru.

— Nu, spuse Marsh, cu vocea lui groasă răsunând supărător de tare în aerul serii. Au plecat.

— Cum poţi fi atât de sigur?

— Nu ştiu.

— Şi unde-au plecat?

Marsh îi aruncă o privire, apoi se uită peste umăr.

— Spre nord.

— Către Luthadel? întrebă Sazed, încruntându-se.

— Altundeva, răspunse Marsh. Haide. Nu ştiu dacă se vor întoarce sau nu, dar nu trebuie să ne scape prilejul ăsta.

Sazed dădu din cap. La urma urmelor, de aceea veniseră. Totuşi, o parte din el şovăia. Era un om al cărţilor şi un servitor cu maniere alese. Călătoria prin ţară, dintr-un sat în altul, era suficient de neobişnuită pentru el cât să-l tulbure. Iar să se furişeze într-o fortăreaţă a Inchizitorilor…

Se vedea clar că Marsh nu se sinchisea de frământările interioare ale însoţitorului său. Îi întoarse spatele şi o porni pe marginea craterului. Sazed îşi aruncă raniţa pe umăr şi îl urmă. Într-un târziu, ajunseră la ceva asemănător cu o cuşcă, evident menită să fie coborâtă până jos cu frânghii şi scripeţi. Era înţepenită pe muchia de sus, iar Marsh se opri lângă ea, dar nu intră.

— Ce e? întrebă Sazed.

— Ansamblul de scripeţi. Cuşca e făcută să fie coborâtă de oameni care-i manevrează de jos.

Sazed dădu din cap, înţelegând că acesta era adevărul. Marsh înaintă cu un pas şi trase de o pârghie. Cuşca se prăvăli. Frânghiile începură să fumege şi scripeţii scârţâiră strident în

timp ce cuşca masivă cădea ca un bolovan către fundul văii. Zgomotul înăbuşit al bufniturii îşi găsi ecoul printre stânci.

Dacă acolo, jos, se află cineva, acum ştie că suntem aici, se gândi Sazed.

Marsh se întoarse spre el, cu capetele piroanelor din găvanele ochilor sclipind uşor în lumina apusului.

— Urmează-mă în ce chip doreşti, spuse.

Apoi se prinse de frânghia contragreutăţii şi începu să coboare.

Sazed păşi pe marginea platformei şi se uită cum se afunda Marsh în abisul ceţos şi întunecat, legănându-se agăţat de funie. Pe urmă, terriasianul îngenunche şi-şi deschise raniţa. Îşi desfăcu brăţările late, de metal, din jurul braţelor şi antebraţelor – principalele sale cupruminţi. Conţineau amintirile unui Păstrător, un stoc de cunoştinţe din secolele trecute. Le puse cu veneraţie deoparte, apoi scoase din raniţă o pereche de brăţări mult mai mici – una de fier şi alta de fludor. Metalminţile unui războinic.

Oare Marsh îşi dădea seama cât de nepriceput era Sazed în privinţa asta? O putere uimitoare nu te făcea luptător. Dar îşi prinse totuşi cele două brăţări în jurul gleznelor. După care scoase două inele – de cositor şi cupru. Pe acestea şi le puse pe degete.

Închise raniţa şi şi-o aruncă pe umăr, apoi îşi luă principalele cupruminţi. Căută cu atenţie o ascunzătoare bună – o adâncitură izolată dintre doi bolovani – şi le strecură înăuntru. Indiferent ce-avea să se-ntâmple jos, nu voia să-i fie găsite şi distruse de Inchizitori.

Ca să umple cu amintiri o cupruminte, ascultase un alt Păstrător recitându-şi întreaga colecţie de evenimente istorice, fapte şi poveşti. Memorase fiecare propoziţie în parte, apoi le îndesase pe toate în cupruminte, ca să le poată recupera mai târziu. Nu-şi amintea mare lucru despre acea experienţă în sine – dar era în stare să extragă şi să-şi aducă orice carte şi orice eseu dorea în memorie, ca amintire la fel de proaspătă ca în ziua când le învăţase pe de rost. Nu trebuia decât să poarte brăţările.

Fără cupruminţi se simţea neliniştit. Clătină din cap şi se-ntoarse pe platformă. Marsh cobora cu mare iuţeală către fundul craterului; ca toţi Inchizitorii, avea puterile unui Născut-din-

Ceaţă. Deşi modul în care le dobândise – ca şi cel în care izbutea să supravieţuiască, cu toate că piroanele îi fuseseră înfipte direct în creier – era un mister. Marsh nu răspunsese la niciuna dintre întrebările lui Sazed despre aşa ceva.

Terrisianul strigă ca s-atragă atenţia celuilalt, apoi îşi aruncă raniţa. Marsh întinse mâna şi raniţa se clătină, trasă de metalele din interior către palma lui. Inchizitorul şi-o aruncă apoi pe umăr şi-şi continuă coborârea. Sazed îi mulţumi cu o înclinare a capului, apoi păşi în gol. Când începu să cadă, se întinse mental către fierminte, în căutarea puterii pe care-o stocase în ea. Umplerea unei metalminţi avea întotdeauna un cost: ca să depoziteze vedere, fusese nevoit să-şi petreacă mai multe săptămâni fără aproape să vadă. În tot acel răstimp, purtase o brăţară de cositor, în care stivuise surplusul de vedere, pentru a-l folosi mai târziu.

Fierul era uşor diferit de celelalte metale. Nu stoca vedere, forţă, rezistenţă – şi nici măcar amintiri. Era ceva cu totul diferit: greutate.

În ziua aceea, Sazed nu scoase ceea ce avea în fierminte; l-ar fi făcut mai greu. Începu în schimb să o umple, lăsând-o să-i absoarbă greutatea. Avu o senzaţie familiară de lejeritate – senzaţia că propriul trup nu-l mai apăsa atât de mult.

Căderea i se încetini. Filosofii din Terris aveau multe de spus despre folosirea unei fierminţi. Explicau că puterea ei nu schimba de fapt forma sau dimensiunile cuiva, ci felul în care pământul trăgea de omul acela. Căderea lui Sazed nu era mai lentă pentru că i se micşorase greutatea – ci fiindcă, dintr-odată, în calea vântului stârnit de căderea sa exista o suprafaţă mai mare şi un trup mai uşor.

Indiferent care ar fi fost cauza ştiinţifică, Sazed nu mai cădea atât de repede. Brăţările subţiri de la glezne erau cea mai grea parte a corpului său, aşa că plutea cu picioarele în jos. Îşi ţinea mâinile întinse şi trupul uşor îndoit, lăsând vântul să-l împingă. Coborârea nu era extraordinar de lentă – nu ca a unei frunze sau ca a unei pene. Dar nici nu cădea ca un bolovan. O făcea în schimb în mod controlat – aproape tacticos. Cu hainele fluturând şi cu braţele întinse, trecu pe lângă Marsh, care-l privi cu o expresie curioasă.

Când se apropie de pământ, îşi deschise fludormintea şi extrase o fărâmă de forţă, ca să se pregătească. Se lovi de sol –

dar, având trupul atât de uşor, o făcu aproape fără niciun şoc. Abia dacă avu nevoie să-şi îndoaie genunchii ca să absoarbă forţa izbiturii.

Opri umplerea fiermінţii, renunţă la fludor şi îl aşteptă pe Marsh în tăcere. Lângă el se afla cuşca de transport, făcută zob. Observă, tulburat, mai multe cătuşe de fier sfărâmate. Părea că nu toţi oaspeţii Abaţiei veniseră de bunăvoie.

Când Marsh ateriză, ceaţa îngroşase aerul. Sazed trăise cu ea toată viaţa şi în ea se simţise întotdeauna în largul său. Însă acum se aştepta să-nceapă să-l sufoce cât de curând. Să-l ucidă, aşa cum se zvonea că se-ntâmplase cu bătrânul Jed, nefericitul ţăran a cărui moarte o cercetase.

Marsh se lăsă să cadă pe ultimii trei metri şi ateriză cu agilitatea sporită a unui Allomant. Chiar şi după ce-şi petrecuse atât de mult timp alături de Născuţii-din-Ceaţă, Sazed continua să fie impresionat de calităţile Allomanţiei. Bineînţeles că nu le invidiase niciodată – nu cu adevărat. Allomanţia era într-adevăr de mai mult folos într-o luptă; dar nu putea extinde mintea, deschizând calea către visurile, speranţele şi credinţele unui mileniu de cultură. Nu-ţi spunea cum să tratezi o rană, nici nu te ajuta să-nveţi un sat de oameni săraci să folosească tehnici moderne de fertilizare. Metalminţile Feruchimiei nu erau spectaculoase, dar valoarea lor pentru omenire era mult mai trainică.

În plus, Sazed ştia câteva trucuri Feruchimice menite să-l ia prin surprindere chiar şi pe cel mai experimentat luptător.

Marsh îi întinse raniţa.

— Haide.

El dădu din cap, şi-o puse pe umăr şi îl urmă, străbătând terenul stâncos. Era ciudat să meargă alături de Inchizitor, fiindcă nu era obişnuit să se afle în preajma unor oameni tot atât de înalţi ca el. Terrisienii erau înalţi de felul lor, iar Sazed îi întrecea pe cei mai mulţi: avea braţele şi picioarele ceva cam prea lungi faţă de trup, urmare a faptului că fusese castrat la o vârstă fragedă. Cu toate că Lordul Legiuitor murise, cultura Terrisului avea să mai resimtă vreme îndelungată efectele programelor lui de pregătire a majordomilor şi de reproducere – metodele prin care încercase să-i împiedice pe oamenii locului să moştenească puterile Feruchimice.

Abaţia din Seran avea contururi neclare în întuneric, părând chiar mai ameninţătoare acum, când Sazed se afla în crater. Marsh mergea, cu paşi mari, chiar spre uşile din faţă, şi el îl urmă. Nu se temea, nu cu adevărat. În viaţa lui, frica nu avusese niciodată un rol important. Însă îşi făcea griji. Rămăseseră atât de puţini Păstrători; dacă murea el, se micşora numărul celor care puteau călători, restituind adevăruri pierdute şi învăţând oamenii.

Deşi în prezent oricum nu fac aşa ceva...

Marsh se uită la uşile masive de oţel. Apoi izbi cu toată forţa într-una dintre ele, evident arzând fludor ca să-şi mărească puterea. Sazed i se alătură, împingând din toate puterile. Uşa nu se clinti.

Regretând risipa, Sazed se întinse spre fludormintea sa şi luă forţă. Folosi mult mai multă decât la aterizare şi muşchii i se măriră imediat. Spre deosebire de Allomanţie, Feruchimia avea adesea efecte directe asupra corpului. Sub robele sale, Sazed căpătă masivitatea şi constituţia unui războinic care lupta de-o viaţă, devenind cu uşurinţă de două ori mai puternic decât fusese cu o clipă înainte. Unindu-şi puterile, cei doi izbutiră să-mpingă uşa, deschizând-o.

Nu scârţâi. Alunecă încet şi lin către interior, lăsând să se vadă un coridor lung, întunecat.

Sazed îşi eliberă fludormintea, revenind la înfăţişarea sa obişnuită. Marsh intră în Abaţie cu paşi mari, împrăştiind cu picioarele ceaţa care începuse să se prelingă prin uşa deschisă.

— Marsh? spuse Sazed.

Inchizitorul se întoarse spre el.

— N-o să pot vedea înăuntru.

— Feruchimia ta...

Sazed clătină din cap.

— Îmi îngăduie să văd mai bine pe întuneric, dar numai dacă la început există lumină. În plus, luând atât de multă vedere, mi-aş goli cositormintea în numai câteva minute. O să am nevoie de un felinar.

Marsh şovăi, apoi dădu din cap. Se întoarse şi intră în întuneric, dispărând repede din ochii lui Sazed.

Prin urmare, se gândi terrisianul, *Inchizitorii n-au nevoie de lumină ca să vadă.* Era de aşteptat: piroanele umpleau orbitele lui Marsh în întregime, îi distruseseră complet pupilele. Oricare

ar fi fost puterea stranie datorită căreia vedeau Inchizitorii, părea să-i ajute la fel de mult şi-n beznă, şi la lumina zilei.

Marsh se întoarse, câteva clipe mai târziu, cu o lampă. Judecând după lanţurile pe care le văzuse în cuşca de coborâre, Sazed bănuia că Inchizitorii avuseseră un număr mare de sclavi şi de servitori, ca să le poarte de grijă. Dacă aşa stătuseră lucrurile, unde dispăruseră oamenii aceia? Fugiseră?

Aprinse lampa cu cremene din raniţa lui. Lumina ei fantomatică se răspândi într-un coridor gol, descurajant. Terrisianul intră în Abaţie ţinând lampa sus şi începu să-şi umple micul inel de cupru de pe deget, transformându-l într-o cupruminte.

— Încăperi mari, şopti el, fără ornamentaţie.

Nu era cu adevărat nevoie să rostească vreun cuvânt, dar descoperise că, vorbind, îi era mai uşor să-şi formeze amintiri limpezi. Pe urmă le putea pune în cupruminte.

— Inchizitorii aveau, evident, o înclinaţie către oţel, continuă terrisianul. Nu e surprinzător, având în vedere că religia lor era adesea numită Cultul de Oţel. Pe pereţi sunt atârnate plăci masive de oţel, fără nicio urmă de rugină, spre deosebire de cele din exterior. Dintre acestea, multe nu sunt complet netede, ci au, în schimb, gravate modele interesante... aproape *lustruite...* în suprafeţe.

Marsh se încruntă şi se-ntoarse spre el.

— Ce faci?

Sazed îşi ridică mâna dreaptă, arătându-i inelul de cupru.

— Trebuie să memorez o relatare a primei vizite. Va trebui s-o repet în faţa altor Păstrători când se va ivi ocazia. Din locul ăsta sunt multe de învăţat, aşa cred.

Marsh întoarse capul.

— N-ar trebui să te sinchiseşti de Inchizitori. Nu merită să memorezi nimic despre ei.

— Nu ţinem cont de merite, Marsh, răspunse Sazed, înălţându-şi lampa ca să studieze un stâlp pătrat. Cunoştinţele despre orice religie sunt valoroase. Trebuie să m-asigur că astfel de lucruri se păstrează.

Sazed privi o clipă stâlpul, apoi închise ochii şi-şi formă în minte imaginea lui, pe care o adăugă în cupruminte. Însă amintirile vizuale nu erau la fel de utile precum cuvintele rostite. Odată scoasă dintr-o cupruminte, imaginea pălea foarte repede,

influenţată de devierile gândurilor. În plus, nu puteau fi transmise altor Păstrători…

Marsh nu răspunse la comentariul lui despre religie; se mulţumi să-i întoarcă spatele şi să pătrundă mai adânc în clădire. Sazed îl urmă cu paşi mai lenţi, vorbind ca pentru sine şi înregistrându-şi cuvintele în cupruminte. Era o experienţă interesantă. Imediat ce începea să vorbească, îşi simţea gândurile absorbite din minte, lăsând în urmă un gol. Îi venea greu să-şi amintească amănunte pe care abia le descrisese. Însă, cuprumintea odată umplută, putea scoate orice mai târziu, şi totul se contura cu claritatea amintirilor proaspete.

— Plafonul e înalt, spuse. În încăpere se află câteva coloane, şi ele acoperite cu un strat de oţel. Sunt masive şi mai degrabă pătrate decât rotunde. Am senzaţia că locul e creaţia unor oameni care nu puneau mare preţ pe subtilitate. Au neglijat detaliile mărunte în favoarea liniilor şi a formelor geometrice ample.

Tema arhitecturală continuă dincolo de holul principal de la intrare. Nu sunt picturi pe pereţi, nici ornamente din lemn, nici mozaicuri pe podele. În schimb, nu există decât coridoare lungi şi late, cu contururi aspre şi suprafeţe reflectante. Podeaua e din pătrate de oţel, cu latura de câţiva paşi. Sunt… reci la atingere.

E straniu să nu vezi tapiserii, ferestre cu vitralii şi sculpturi în piatră, atât de des întâlnite în arhitectura Luthadelului. Aici nu există turle şi bolţi. Numai pătrate şi dreptunghiuri. Linii drepte… atât de multe linii. Nimic nu e moale. Nu există carpete, nici covoare, şi nici ferestre. E un loc pentru oameni care văd lumea altfel decât oamenii obişnuiţi.

Marsh s-a îndepărtat, mergând drept înainte pe acest coridor imens, tot atât de orb ca decorul din jur. Plec după el, voi reîncepe să înregistrez mai târziu. Se pare că urmăreşte ceva… ceva pe care eu nu-l pot simţi. Poate că este…

Sazed amuţi când păşi dincolo de colţ şi îl văzu pe Marsh în pragul unei încăperi imense. Lumina lămpii pâlpâi haotic când braţul terrisianului tremură.

Marsh găsise servitorii.

Erau morţi de destul de multă vreme pentru ca Sazed să nu le simtă mirosul înainte de a ajunge foarte aproape. Dar poate că Marsh îi luase urma; când ardeai cositor, simţurile îţi deveneau extrem de ascuţite.

Inchizitorii îşi făcuseră treaba până la capăt. Rămăşiţele vorbeau despre un măcel. Încăperea era mare, dar n-avea decât o singură intrare, şi morţii alcătuiau o stivă înaltă, lângă peretele din spate, ucişi, după cum se părea, cu lovituri sălbatice de sabie sau de secure. În ultimele lor clipe, se îngrămădiseră acolo.

Sazed îşi feri privirea.

Însă Marsh rămase în prag.

— Aici pluteşte ceva rău în aer, spuse în cele din urmă.

— Abia acum ai observat? se miră Sazed.

Marsh se întoarse şi se uită la el, vrând să-i prindă privirea.

— N-ar trebui să petrecem mult timp aici. În capătul coridorului din spatele nostru sunt scări. Eu o să urc – acolo sunt apartamentele Inchizitorilor. Dacă informaţia pe care-o caut se află aici, o s-o găsesc într-unul dintre ele. Tu poţi rămâne aici, sau poţi să cobori. Cum vrei, numai nu mă urma.

Sazed se încruntă.

— De ce?

— Trebuie să fiu singur acolo. Nu pot să-ţi explic. Nu-mi pasă dacă vezi atrocităţile Inchizitorilor. Pur şi simplu… nu vreau să fiu atunci cu tine.

Sazed lăsă lampa în jos, luându-i lumina de pe scena oribilă.

— Bine.

Marsh se întoarse, trecu pe lângă el atingându-l şi dispăru pe coridorul întunecat. Şi terrisianul rămase singur.

Încercă să nu se gândească prea mult la asta. Se întoarse pe coridorul principal şi descrise măcelul pentru cuprumintea sa înainte de a da mai multe explicaţii amănunţite despre arhitectură şi artă – dacă diversele modele de pe plăcile fixate de pereţi se puteau într-adevăr numi astfel.

În timp ce muncea – glasul îşi găsea ecou în elementele de arhitectură, iar lampa arunca un strop firav de lumină – ochii îi erau atraşi de capătul culoarului. Acolo se găsea o baltă de întuneric. O scară ce cobora.

Când reîncepu să descrie pereţii, ştiu că, în cele din urmă, avea să se trezească îndreptându-se spre bezna aceea. Era la fel ca întotdeauna – curiozitatea, *nevoia* de a înţelege necunoscutul. Sentimentul care-l călăuzise ca Păstrător, care-l adusese alături de Kelsier. Poate că n-avea să-şi ducă niciodată

la bun sfârşit căutarea adevărurilor, dar nici nu putea s-o dea uitării.

Aşa că, în cele din urmă, se întoarse către scară şi se apropie de ea, având drept singur însoţitor glasul său şoptit.

— Treptele seamănă cu cele pe care le-am văzut pe coridor. Sunt late şi lungi, precum acelea ce urcă spre temple şi palate. Cu deosebirea că acestea coboară în întuneric. Sunt ample, par tăiate în piatră şi apoi placate cu oţel. Şi sunt înalte, pentru paşi hotărâţi.

Cobor întrebându-mă ce secrete au considerat Inchizitorii că merită s-ascundă sub pământ, în beciurile fortăreţei lor. Întreaga clădire e un secret. Ce făceau aici, în aceste culoare imense şi în camerele mari şi goale?

Scara duce într-o altă încăpere mare, pătrată. Am remarcat ceva – la intrările încăperilor de aici nu sunt uşi. Toate sunt deschise, te poţi uita înăuntru. În trecere, arunc priviri în cele de sub pământ, descopăr că sunt cavernoase, cu mobilă puţină. Nu există biblioteci, nu există saloane. În mai multe se află blocuri metalice, care-ar putea fi altare.

Aici… e ceva diferit, în această ultimă încăpere, din capătul palierului principal. Nu sunt sigur despre ce e vorba. Poate e o cameră de tortură? Înăuntru sunt mese – mese de metal – încastrate în podea. Sunt pline de sânge, deşi nu există leşuri. Cruste şi praf de sânge uscat sub tălpile mele – în camera asta au murit o mulţime de oameni, aşa cred. Se pare că nu există instrumente de tortură, în afară de…

Piroane. Ca acelea din ochii Inchizitorilor. Obiecte masive, grele – de soiul piroanelor înfipte în pământ cu un ciocan foarte mare de lemn. Unele au vârfurile pline de sânge, deşi nu cred că eu le-aş putea mânui. Celelalte… da, nu se deosebesc de cele din ochii lui Marsh. Însă unele sunt din alte metale.

Sazed puse pironul pe o masă şi metalul se atinse de metal zăngănind. El se cutremură, rotindu-şi din nou privirea prin încăpere. Poate era un loc pentru crearea noilor Inchizitori? Avu o bruscă şi oribilă viziune a creaturilor – cândva numai câteva zeci – care-şi măriseră numărul în timpul lunilor pe care şi le petrecuseră închise în Abaţie.

Însă nu părea să se potrivească. Constituiau un grup secretos, exclusivist. Unde ar fi putut găsi destui oameni demni să le

îngroaşe rândurile? De ce nu-i transformaseră pe servitorii de sus în Inchizitori, în loc să-i omoare pur şi simplu?

Sazed bănuise întotdeauna că, pentru a fi transformat în Inchizitor, trebuia să fii Allomant. Cele petrecute cu Marsh o dovedeau. Înainte de transformare, fusese Căutător, un om care nu putea arde decât bronz. Sazed se mai uită o dată la sânge, la piroane şi la mese şi-şi spuse că nu era sigur că voia să afle cum se alcătuia un Inchizitor nou.

Se pregătea să părăsească încăperea când lumina lămpii îi dezvălui ceva din partea opusă intrării. O altă deschidere.

Înaintă, străduindu-se să nu ia în seamă sângele uscat pe care călca, şi pătrunse într-o cameră care nu părea potrivită cu arhitectura intimidantă a restului Abaţiei. Era tăiată direct în stâncă şi cobora răsucindu-se sub forma unei mici scări în spirală. Curios, Sazed păşi pe treptele de piatră tocite. Pentru prima oară de când intrase în clădire, se simţi înghesuit şi, când ajunse la baza scării, se văzu nevoit să se aplece ca să intre într-o încăpere mică. Acolo îşi îndreptă spatele şi îşi înălţă lampa, dând la iveală…

Un perete. Încăperea se termina brusc şi peretele scăpără în lumină. Era suportul unei plăci de oţel, aidoma celor de sus. Lăţimea, de un metru şi jumătate, îi depăşea cu foarte puţin înălţimea. Şi era scrisă. Brusc interesat, Sazed îşi lăsă raniţa pe podea şi înaintă, săltându-şi lampa către cuvintele de sus. Textul era în terrisiană.

Într-un dialect vechi, fireşte, dar într-unul pe care-l putea înţelege chiar şi fără cuprumintea sa cu limbi. Mâna începu să-i tremure în timp ce citea.

Scriu aceste cuvinte în oţel, pentru că în nimic din ceea ce nu este gravat în metal nu se poate avea încredere.

Am început să mă-ntreb dacă sunt singurul om cu mintea încă întreagă. Oare ceilalţi nu pot vedea?

Aşteaptă de atât de multă vreme să le sosească eroul – cel despre care vorbesc profeţiile din Terris – încât se grăbesc să tragă concluzii, presupunând că toate poveştile şi legendele i se potrivesc numai acestui singur om.

Confraţii mei nu cunosc celelalte fapte. Nu pot face legătura cu celelalte lucruri stranii care se-ntâmplă. N-au

urechi pentru protestele mele şi ochi pentru descoperirile pe care le-am făcut.

Poate au dreptate. Poate sunt nebun, sau invidios, sau pur şi simplu tâmpit. Mă numesc Kwaan. Filosof, cărturar, trădător. Eu sunt cel care l-a descoperit pe Alendi şi eu am fost primul care l-a proclamat Eroul Evurilor. Eu sunt cel care-a-nceput toate astea.

Şi eu sunt cel care l-a trădat pe Alendi, fiindcă acum ştiu că lui nu trebuie să i se-ngăduie niciodată să-şi ducă la bun sfârşit căutările.

— Sazed.

Terrisianul tresări violent, aproape scăpând lampa. Marsh stătea în cadrul uşii din spatele lui. Poruncitor, tulburător şi atât de sumbru. Se potrivea cu locul, cu liniile şi cu asprimea lui.

— Apartamentele de la etaj sunt goale, spuse Marsh. Călătoria a fost o pierdere de vreme – confraţii mei au luat cu ei tot ce putea fi de folos.

— N-a fost pierdere de vreme, Marsh, spuse Sazed, întorcându-se către textul de pe placă.

Nu-l citise pe tot; nici pe departe. Scrisul era mărunt, înghesuit, şi acoperea tot peretele. Oţelul păstrase cuvintele, în ciuda vechimii lor evidente. Inima terrisianului bătea ceva mai repede ca de obicei.

Era un fragment de text de dinainte de domnia Lordului Legiuitor. Scris de un filosof din Terris – un om sfânt. În ciuda celor zece veacuri de căutări, Păstrătorii nu atinseseră nicidecum scopul final al creării lor: nu-şi descoperiseră propria religie, religia din Terris.

La scurt timp după ce luase puterea, Lordul Legiuitor distrusese învăţăturile religioase ale poporului său. Persecuţia acestuia – a propriului său popor – fusese cea mai bine pusă la punct din timpul îndelungatei sale domnii, şi Păstrătorii nu găsiseră niciodată nimic mai mult decât fragmente vagi despre vechea credinţă din ţara lor.

— Trebuie să copiez asta, Marsh, spuse Sazed, întinzând mâna după raniţă.

O memorare vizuală nu i-ar fi fost de folos – nimeni nu putea ţintui cu privirea un perete pe care era scris un text atât de lung pentru a-şi aminti apoi toate cuvintele. Poate c-ar fi putut să le

citească pentru cupruminte. Însă voia o reproducere fizică, una care să păstreze, întru totul, structura paragrafelor şi punctuaţia.

Marsh clătină din cap.

— Nu mai rămânem aici. Cred că nici n-ar fi trebuit să venim.

Sazed şovăi, uitându-se în sus. Pe urmă scoase din raniţă mai multe coli mari de hârtie.

— Bine, spuse. Atunci o s-o copiez prin haşurare. O să fie oricum mai bine, aşa cred. O să-mi permită să văd textul exact aşa cum a fost scris.

Marsh dădu din cap, şi terrisianul îşi scoase cărbunele.

Descoperirea asta... se gândi, entuziasmant. *O să fie ca jurnalul lui Rashek. Ne apropiem!*

Însă, când începu haşurarea – cu mâinile mişcându-i-se atent, cu precizie – îi trecu prin cap altceva. Aflându-se în posesia unui asemenea text, simţul datoriei nu-i mai îngăduia să cutreiere prin sate. Trebuia să se-ntoarcă în nord şi să-şi facă descoperirea cunoscută, ca nu cumva să moară, şi textul să se piardă. Trebuia să meargă în Terris.

Sau... în Luthadel. De unde putea trimite mesaje în nord. Avea o scuză întemeiată ca să revină în centrul acţiunii, ca să-i revadă pe ceilalţi membri ai cetei.

De ce-l făcea asta să se simtă încă şi mai vinovat?

Când am avut în sfârşit revelaţia – când am făcut în sfârşit legătura dintre toate semnele Prorocirii şi Alendi – am fost atât de entuziasmat. Totuşi, când le-am vorbit celorlalţi Lume-Aducători despre descoperirea mea, am fost luat în râs. Oh, cât de mult îmi doresc să le fi dat ascultare!

13

Ceaţa se învolbura şi se răsucea, ca mai multe picturi monocrome amestecate pe aceeaşi pânză. Spre apus, lumina era pe moarte, iar noaptea se înstăpânea.

Vin se încruntă.

— Nu ţi se pare că acum ceaţa vine mai devreme?

— Mai devreme? se miră OreSeur, cu vocea lui înăbuşită.

Câinele-lup kandra stătea pe acoperiş, alături de ea.

Vin dădu din cap.

— Înainte, ceaţa nu-ncepea s-apară decât după ce se-ntuneca, este?
— E întuneric, stăpână.
— Dar ea e deja aici – se tot adună înainte ca soarele să înceapă să apună.
— Nu văd ce importanţă are, stăpână. Poate ceaţa e la fel ca toate celelalte fenomene – uneori apar modificări.
— Şi nu ţi se pare puţin cam ciudat?
— O să mă gândesc că e ciudat dacă aşa doreşti, stăpână.
— Nu despre asta era vorba.
— Îmi cer iertare, stăpână. Spune-mi despre ce vorbeai şi-o să am grijă să cred ce mi se porunceşte.
Vin oftă, trecându-şi mâna peste frunte. *Aş vrea să se fi-ntors Sazed…* se gândi. O dorinţă oricum prostească. Chiar dacă s-ar fi aflat în Luthadel, Sazed nu i-ar mai fi fost majordom. Terrisianul nu-i mai spunea nimănui „stăpâne”. Trebuia să se descurce cu OreSeur. Cel puţin kandra îi putea oferi informaţii pe care Sazed nu i le-ar fi putut da – presupunând că izbutea să le scoată de la el.
— Trebuie să-l găsim pe impostor, spuse. Pe cel care… a luat locul cuiva.
— Da, stăpână.
Vin se lăsă pe spate în ceaţă, sprijinindu-se de acoperişul înclinat, cu braţele proptite de ţigle.
— Pe urmă trebuie să aflu mai multe despre tine.
— Despre mine, stăpână?
— Despre kandra în general. Dacă vreau să-l găsesc pe impostorul ăla, trebuie să ştiu cum gândeşte, trebuie să aflu de ce face toate astea.
— Asta e simplu, stăpână. Săvârşeşte ce-i cere învoiala.
— Şi dacă nu-i supus niciunei învoieli?
OreSeur clătină din capul său de câine.
— Un kandra face întotdeauna o învoială. Altminteri nu i se îngăduie să pătrundă printre oameni.
— Niciodată? întrebă Vin.
— Niciodată.
— Şi dacă e un soi de kandra renegat?
— Aşa ceva nu există, răspunse OreSeur, sigur pe sine.
Oh? se gândi Vin, neîncrezătoare. Însă nu mai insistă. Un kandra ar fi avut puţine motive să se strecoare în palat pe cont

propriu; era mult mai probabil să fi fost trimis de unul dintre duşmanii lui Elend. Poate de unul dintre lorzii războinici, sau poate de obligatori. Chiar şi ceilalţi nobili din oraş ar fi avut motive să-l spioneze pe Elend.

— Bun, zise ea. Kandra e un spion, trimis s-adune informaţii pentru un alt om.

— Da.

— Dar, adăugă Vin, dacă a luat trupul cuiva din palat, nu l-a ucis el însuşi. Kandra nu pot ucide oameni, nu-i aşa?

OreSeur dădu din cap.

— Suntem cu toţii obligaţi să respectăm această lege.

— Prin urmare, cineva s-a furişat în palat, a ucis un slujitor, apoi şi-a pus kandra să-i ia trupul. Vin se întrerupse, încercând să lămurească lucrurile. Mai întâi trebuie luată în considerare cea mai periculoasă posibilitate – membrii cetei. Din fericire, căci crima a fost săvârşită ieri, putem să-l scoatem din cauză pe Boare, care nu se afla atunci în oraş.

OreSeur aprobă.

— Îl putem scoate şi pe Elend, continuă Vin. Ieri a fost cu noi pe zid.

— Totuşi astfel rămâne cea mai mare parte a cetei, stăpână.

Vin se încruntă, aşezându-se mai bine. Încercă să descopere ceva care să-i alunge bănuielile în privinţa lui Ham, Dockson, Ciomege şi Fantomă. Însă despre toţi nu ştia unde se aflaseră cel puţin câteva ore. Timp suficient pentru ca un kandra să-i digere şi să le ia locul.

— Bine, spuse. Aşadar, cum îl găsesc pe impostor? Cum îl pot deosebi de alţi oameni?

OreSeur rămase tăcut în ceaţă.

— Trebuie să existe o cale, insistă Vin. Imitaţia nu poate fi perfectă. Mi-aş da seama dacă le-aş face o tăietură?

OreSeur clătină din cap.

— Un kandra copiază corpul perfect, stăpână – sângele, carnea, pielea şi muşchii. Ai văzut când mi-am despicat umărul.

Vin oftă, se ridică şi se urcă pe culmea acoperişului înclinat. Ceaţa se lăsase deja în totalitate şi întunericul se îndesea cu iuţeală. Vin începu să bântuie pe culme într-o parte şi-ntr-alta, ajutată de Allomanţie să-şi păstreze echilibrul.

— Poate reuşesc să-mi dau pur şi simplu seama cine nu se poartă ciudat, spuse. Cei mai mulţi kandra se pricep la imitaţii tot atât de bine ca tine?

— Printre kandra, abilităţile mele sunt medii. Unii se descurcă mai bine, alţii mai rău.

— Dar niciun actor nu e perfect, zise Vin.

— Kandra nu obişnuiesc să greşească, stăpână, sublinie OreSeur. Dar probabil că e cea mai bună metodă pe care-o poţi folosi. Însă, te previn – ar putea fi oricine. Semenii mei sunt foarte pricepuţi.

Vin şovăi. *Nu e Elend,* îşi spuse, convinsă. *A fost cu mine toată ziua.* În afară de orele dimineţii.

Asta-nseamnă cu prea mult timp în urmă, hotărî. *Am stat pe zid mai multe ore, iar oasele alea erau expulzate de curând, în plus, dac-ar fi fost el aş fi ştiut... nu?*

— Trebuie să existe o altă cale. Pot descoperi cumva un kandra cu ajutorul Allomanţiei?

OreSeur nu răspunse imediat. Vin se întoarse spre el în întuneric şi îi studie chipul canin.

— Ce e? îl întrebă.

— Nu vorbim despre aşa ceva cu nimeni din afară.

Ea oftă.

— Spune-mi totuşi.

— Îmi porunceşti să vorbesc?

— De fapt, nu vreau să-ţi poruncesc nimic.

— Atunci pot să plec? întrebă OreSeur. Nu vrei să-mi dai porunci, prin urmare învoiala noastră se anulează?

— N-am vrut să spun asta.

El se încruntă – o expresie ciudată pe faţa unui câine.

— Mi-ar fi mai uşor dacă mi-ai spune exact ce vrei, stăpână.

Vin scrâşni din dinţi.

— De ce eşti atât de ostil?

— Nu sunt ostil, stăpână. Sunt slujitorul tău şi voi face ce-mi porunceşti. Ţine de învoiala noastră.

— Bineînţeles. Aşa te porţi cu toţi stăpânii tăi?

— Pentru cei mai mulţi dintre ei, joc un anumit rol, răspunse OreSeur. Am oase de imitat – trebuie să devin o anumită persoană, să adopt o anumită personalitate. Tu nu mi-ai dat nicio indicaţie; nimic altceva în afară de oasele acestui... animal.

Aşadar, asta e, îşi spuse Vin. *Încă-l mai enervează trupul câinelui.*

— Uite ce e, oasele astea nu schimbă de fapt nimic. Tu rămâi aceeaşi persoană.

— Nu înţelegi. N-are importanţă cine e kandra. Important e cine devine. Ce oase ia, ce rol joacă. Niciunul dintre foştii mei stăpâni nu mi-a mai cerut să fac aşa ceva.

— Ei bine, eu nu sunt ca toţi ceilalţi stăpâni, zise Vin. Oricum, ţi-am pus o întrebare. Există vreun mod de a descoperi un kandra cu ajutorul Allomanţiei? Şi da, îţi poruncesc să vorbeşti.

În ochii lui OreSeur fulgeră o sclipire de triumf, ca şi cum s-ar fi bucurat că o silise pe ea să-şi intre în rol.

— Kandra nu pot fi influenţaţi de Allomanţia mentală, stăpână.

Ea se încruntă.

— Deloc?

— Deloc, stăpână. Dacă doreşti, poţi încerca să ne Aţâţi sau să ne Domoleşti sentimentele, dar n-are niciun efect. Nici măcar n-o să ştim că-ncerci să ne manipulezi.

Ca în cazul cuiva care arde cupru.

— Nu e chiar cea mai utilă informaţie, spuse ea, plimbându-se pe lângă kandra pe acoperiş.

Allomanţii nu puteau citi gândurile şi sentimentele; când Aţâţau sau Domoleau pe cineva, nu puteau decât să spere că persoana respectivă avea să reacţioneze aşa cum doreau.

Ar fi putut pune pe cineva la încercare Domolindu-i sentimentele. Lipsa reacţiei ar fi putut însemna că era kandra – sau doar că ştia să se înfrâneze foarte bine.

OreSeur o privea foindu-se.

— Stăpână, dacă ar fi atât de uşor să descoperi un kandra, n-am mai valora prea mult ca impostori, nu-i aşa?

— Presupun că nu, recunoscu Vin. Însă, gândindu-se la spusele lui, îi veni o altă idee. Un kandra poate folosi Allomanţia? În cazul când mănâncă un Allomant?

OreSeur clătină din cap.

Atunci asta e o altă metodă, se gândi Vin. Dacă surprind un membru al cetei arzând metale, ştiu că nu e el kandra. Nu i-ar fi fost de folos pentru Dockson şi pentru servitorii din palat, dar ar fi ajutat-o să-i scoată de pe listă pe Ham şi Fantomă.

— Mai e ceva, adăugă. Înainte, când lucrai pentru Kelsier, el a spus că voia să te ţină departe de Lordul Legiuitor şi de Inchizitori. De ce?

OreSeur îşi feri privirea.

— Nu se numără printre lucrurile despre care vorbim.

— Atunci îţi poruncesc să vorbeşti despre asta.

— Atunci trebuie să refuz să răspund.

— Să refuzi să răspunzi? Poţi face aşa ceva?

El dădu din cap.

— Nu ni se cere să dezvăluim secrete despre natura unui kandra, stăpână. Face parte din…

— Învoială, îi încheie ea spusele, încruntându-se.

Chiar trebuie să recitesc chestia asta.

— Da, stăpână. Probabil c-am şi spus deja prea multe.

Vin îşi luă privirea de la el, îndreptându-şi-o spre oraş.

Ceaţa continua să se învârtejească. Vin închise ochii şi căută cu bronz, încercând să simtă în apropiere pulsaţia care dădea de gol un Allomant când ardea metale.

OreSeur se ridică şi veni lângă ea, apoi se instală din nou pe acoperişul înclinat, aşezat pe labele din spate.

— N-ar trebui să fii la întrunirea cu regele, stăpână?

— Poate mai târziu, răspunse ea, deschizând ochii.

Dincolo de zidurile cetăţii, focurile armatelor luminau orizontul. În dreapta ei, strălucea în noapte Fortăreaţa Venture, iar, în interior, Elend se sfătuia cu ceilalţi. O mare parte dintre cei mai importanţi bărbaţi din guvern, într-o singură încăpere. Elend avea să spună că era bântuită de spaime fiindcă insistase să fie ea aceea care să stea de veghe, ferindu-i de spioni şi de asasini. Ceea ce era perfect; atâta timp cât el rămânea în viaţă, putea să-i spună cum dorea.

Se aşeză din nou. Se bucura că Elend îşi alesese drept palat Fortăreaţa Venture, că nu se mutase în Kredik Shaw, locuinţa Lordului Legiuitor. Nu numai că era prea mare ca să poată fi bine apărată, dar îi mai şi aducea aminte de el. De Lordul Legiuitor.

În ultima vreme, se gândea adesea la el – sau, mai degrabă, se gândea la Rashek, bărbatul care devenise Lordul Legiuitor. Terrisian prin naştere, acesta îl ucisese pe omul care ar fi trebuit să ia puterea la Fântâna Înălţării şi…

Şi ce mai făcuse? Încă nu ştiau. Eroul plecase într-o expediţie ca să apere oamenii de o primejdie cunoscută printr-un simplu nume: Adâncimea. Atât de multe se pierduseră; atât de multe fuseseră distruse intenţionat. Singura ei sursă de informaţii despre acele vremuri era un jurnal vechi, scris de Eroul Evurilor în zilele de dinaintea uciderii sale de către Rashek. Oricum, oferea câteva indicii preţioase despre călătoria lui.

De ce-mi bat capul cu aşa ceva? se gândi Vin. *Adâncimea a fost dată uitării de o mie de ani. Elend şi ceilalţi au dreptate să-şi facă griji pentru lucruri care cer o rezolvare mai grabnică.*

Lucruri de care Vin se simţea, totuşi, bizar de detaşată. Poate că de aceea stătea afară, la pândă. Poate de aceea n-o îngrijora prezenţa armatelor. Se simţea, pur şi simplu... ruptă de aşa ceva. Chiar şi luând în considerare ameninţarea care pândea Luthadelul, mintea ei era atrasă în trecut, către Lordul Legiuitor.

Nu ştiţi ce fac pentru omenire, spusese el. *Am fost zeul vostru, chiar dacă n-aţi putut să vă daţi seama. Ucigându-mă, v-aţi osândit.* Fuseseră ultimele lui cuvinte, rostite în timp ce se sfârşea pe podeaua propriei sale săli a tronului. O îngrijorau, încă o mai înfiorau.

Avea nevoie de ceva care să-i abată atenţia.

— Ce lucruri îţi plac ţie, kandra? întrebă, întorcându-se spre creatura care continua să stea pe acoperiş, alături de ea. Ce-ndrăgeşti, şi ce deteşti?

— Nu vreau să răspund.

Vin se încruntă.

— Nu vrei, sau nu eşti *obligat*?

OreSeur şovăi.

— Nu vreau, stăpână.

Subînţelesul era evident. *Va trebui să-mi porunceşti.*

Şi ea era gata s-o facă. Însă o opri ceva, ceva din ochii lui – aşa neomeneşti cum erau. Ceva familiar.

Cunoştea genul acela de ostilitate. O simţise adesea în cei mai fragezi ani ai tinereţii, când se aflase în slujba unor şefi de ceată care-şi dominau oamenii. Într-o ceată, făceai ce ţi se poruncea – mai ales când erai un copil al nimănui sau o fată, fără niciun rang şi fără mijloace de intimidare.

— Dacă nu vrei să vorbeşti despre asta, spuse, desprinzându-şi privirea de kandra, n-o să te oblig.

El păstră tăcerea.

Vin respiră ceaţa, îi simţi umezeala rece gâdilându-i gâtul şi plămânii.

— Ştii ce-ndrăgesc *eu,* kandra?

— Nu, stăpână.

— Ceaţa, spuse ea, întinzându-şi braţele. Puterea, libertatea.

OreSeur dădu încet din cap. În apropiere, Vin simţi, cu bronzul, o pulsaţie slabă. Tăcută, stranie, descurajantă. Aceeaşi pulsaţie bizară pe care-o simţise, cu câteva nopţi înainte, pe acoperişul Fortăreţei Venture. De atunci nu mai avusese niciodată curajul s-o mai cerceteze.

E timpul să fac ceva în privinţa asta, se hotărî.

— Ştii ce detest eu, kandra? şopti, ghemuindu-se şi verificându-şi cuţitele şi metalele.

— Nu, stăpână.

Ea se-ntoarse şi-l privi în ochi.

— Detest să-mi fie frică.

Ştia că toţi ceilalţi o credeau fricoasă. Convinsă c-o înconjurau numai pericole. Trăise cu frica atât de multă vreme, încât cândva o considerase firească, aşa cum erau cenuşa, soarele, pământul însuşi.

Kelsier o scăpase de frică. Era încă prudentă, dar nu se mai simţea îngrozită în permanenţă. Supravieţuitorul îi dăruise o viaţă în care oamenii pe care-i iubea nu o băteau, îi arătase ceva mai bun decât frica. Încrederea. Acum, când ştia toate acestea, n-avea de gând să le abandoneze prea curând. Nu în faţa unor armate, a unor asasini…

Nici chiar în faţa spiritelor.

— Urmează-mă dacă poţi, şopti, apoi sări de pe acoperiş pe strada de dedesubt.

Străbătu în fugă pavajul alunecos din cauza ceţii, luându-şi avânt înainte de a avea timp să-şi piardă curajul. Bronz-pulsaţiile veneau din apropiere; de dincolo de stradă, dintr-o clădire. Nu de pe acoperiş, decise ea. De la una dintre ferestrele întunecate, cu obloanele deschise, de la etajul doi.

Lăsă să cadă o monedă şi se avântă în aer. Ţâşni în sus şi devie de la linia dreaptă împingând într-un zăvor de pe cealaltă parte a străzii. Ateriză în dreptul ferestrei deschise, care părea o groapă, şi se prinse cu braţele de părţile laterale ale ramei. Incendie cositor şi îşi lăsă ochii să se înveţe cu bezna din încăperea părăsită.

Şi era acolo. Alcătuită în întregime din ceaţă, se muta de pe un picior pe altul şi se răsucea, cu conturul neclar în camera neguroasă. Avusese un avantaj, văzuse acoperişul pe care stătuseră de vorbă Vin şi OreSeur.

Fantomele nu spionează oameni, nu-i aşa? Skaa nu vorbeau despre lucruri de soiul spiritelor morţilor. Mirosea prea tare a religie, şi religia era pentru nobili. Credinţa însemna moarte pentru un skaa. Ceea ce nu-i oprise pe unii, fireşte – dar hoţii de soiul lui Vin erau firi prea practice pentru aşa ceva.

În superstiţiile poporului skaa exista un singur lucru care se potrivea cu creatura aceea. Nălucile-de-ceaţă. Despre care se spunea că furau sufletele oamenilor destul de proşti ca să iasă din casă noaptea. Însă Vin ştia acum ce erau nălucile-de-ceaţă. Veri cu Kandra – animale stranii, semiinteligente, care se foloseau de oasele celor pe care-i mistuiau. Erau ciudăţenii, într-adevăr – dar nici pe departe fantome, nici măcar cât ele de periculoase. Noaptea nu era bântuită nici de stafii întunecate, nici de spirite, nici de vârcolaci.

Sau cel puţin aşa spusese Kelsier. Creatura din camera întunecoasă – cu silueta lipsită de substanţă, răsucindu-i-se în ceaţă – părea un contraexemplu convingător. Vin îşi încleştă degetele pe marginile ferestrei, cu frica – vechea ei prietenă – în sân.

Pleacă. Aleargă. Ascunde-te.

— De ce mă pândeşti? întrebă.

Creatura nu se clinti. Silueta ei părea să atragă ceaţa, care se rotea uşor, ca purtată de un curent de aer.

O pot simţi cu bronzul. Ceea ce-nseamnă că foloseşte Allomanţia – iar Allomanţia atrage ceaţa.

Creatura făcu un pas înainte. Vin se încordă.

Apoi spiritul se făcu nevăzut.

Vin şovăi, încruntându-se. Asta fusese tot? Ea avea…

Ceva o înşfăcă de braţ. Ceva rece, ceva îngrozitor, dar foarte real. O durere îi săgetă capul, părând să fi pornit din ureche ca să-i pătrundă în minte. Ţipă, dar se opri când propria voce o trădă. Cu un geamăt scurt – cu braţul zvâcnindu-i şi tremurându-i – căzu pe spate lovindu-se de fereastră.

Braţul încă îi mai era rece. Simţea vântul biciuitor pe lângă ea, părând să-mprăştie frig. Ceaţa trecea ca norii călători.

Vin incendie cositor. Durere, frig, umezeală, şi luciditatea îi răbufniră în minte, aşa că se avântă într-o răsucire şi arse fludor chiar în clipa când izbi pământul.

— Stăpână? spuse OreSeur, ţâşnind din întuneric.

Ea scutură din cap şi se ridică în genunchi, cu palmele reci pe pietrele umede ale pavajului. Încă mai simţea frigul străbătându-i braţul stâng.

— Să mă duc după ajutoare? întrebă câinele-lup.

Vin îl refuză cu o clătinare a capului, silindu-se să se ridice pe picioarele nesigure. Se uită în sus, la ceaţa rotitoare şi la fereastra întunecată de deasupra.

Se cutremură. O durea umărul în locul în care se izbise de pământ, iar coastele încă pline de vânătăi îi zvâcneau, dar îşi simţea puterea revenindu-i. Se îndepărtă de clădire, continuând să se uite în sus. Deasupra ei, ceaţa groasă părea… ameninţătoare. Tainică.

Nu, îşi spuse, cu convingere. *Ceaţa e libertatea mea; noaptea e căminul meu! Locul meu e aici, în ea. N-am mai fost nevoită să mă tem din noaptea în care m-a învăţat Kelsier că lucrurile stau altfel.*

Nu putea pierde asta. N-avea să se reîntoarcă la frică. Totuşi, nu reuşi să nu-şi iuţească paşii în timp ce-şi flutura mâna spre OreSeur şi se grăbea să se îndepărteze de clădire. Nu dădu nicio explicaţie pentru purtările ei stranii.

El nu ceru niciuna.

Elend puse pe masă un al treilea teanc de cărţi, care căzu peste celelalte două, ameninţând să răstoarne totul pe podea. Le echilibră pe toate, apoi îşi ridică privirea.

Boare, într-un costum de bună calitate, sorbea din vin privind amuzat masa. Ham şi Fantomă jucau o partidă de pietre în aşteptarea începerii întrunirii; Fantomă câştiga. Dockson stătea într-un colţ al încăperii, scriind pe o policioară, iar Ciomege se afundase într-un scaun de pluş, fixându-l pe Elend cu una dintre privirile lui.

Oricare dintre ei ar putea fi un impostor, se gândi regele. Ideea încă i se mai părea o nebunie. Ce trebuia să facă? Să nu-i mai acorde încredere niciunuia dintre ei? Nu, avea prea multă nevoie de toţi.

Singura soluţie era să se poarte firesc şi să-i supravegheze. Vin îi spusese să-ncerce să observe inconsecvenţele din personalitatea oricăruia dintre ei. El intenţiona să-şi dea silinţa, dar, în realitate, nu ştia sigur cât de multe ar fi fost în stare să remarce. Aşa ceva ţinea, în mai mare măsură, de domeniul ei de acţiune. El trebuia să fie preocupat mai ales de prezenţa celor două armate.

Cu gândul la ea, aruncă o privire către vitraliile ferestrei din partea din spate a camerei sale de lucru şi văzu că erau întunecate.

E deja atât de târziu? se gândi.

— Dragul meu, spuse Boare. Când ne-ai spus că trebuie să-aduni câteva referinţe importante, ar fi trebuit să ne-avertizezi c-aveai de gând să lipseşti două ore.

— Da, bine, răspunse Elend, am c-am pierdut şirul timpului…

— Pentru două ore?

Elend dădu din cap cu sfială.

— Au fost cărţi la mijloc.

Boare clătină din cap.

— Dacă n-ar fi fost în joc soarta Stăpânirii Centrale – şi dacă n-aş fi fost atât de fantastic de încântat să văd cum îşi pierde Hammond câştigul dintr-o întreagă lună jucând cu băiatul ăsta – aş fi plecat acum o oră.

— Da, bine, putem începe acum, spuse Elend.

Ham chicoti şi se ridică.

— De fapt e, într-un fel, ca pe vremuri. Şi Kell întârzia întotdeauna – şi-i plăcea să ţină întrunirile noaptea. În orele Născuţilor-din-Ceaţă.

Fantomă zâmbi, cu punga cu bani umflată.

Încă mai folosim lacrele – banii din Imperiul Lordului Legiuitor – ca monedă, se gândi Elend. *Va trebui să facem ceva în privinţa asta.*

— Mie-mi lipsesc totuşi tabla şi creta, spuse Fantomă.

— Mie cu siguranţă nu, ripostă Boare. Kell avea un scris mizerabil.

— Absolut mizerabil, zâmbi Ham, aşezându-se. Însă era cu totul aparte – trebuie s-o recunoşti.

Boare înălţă dintr-o sprânceană.

— *Era*, presupun.

Kelsier, Supravieţuitorul de la Hathsin, medită Elend. *Până şi scrisul lui e legendar.*

— Oricum, spuse, cred c-ar trebui totuşi să trecem la treabă. Încă mai avem două armate dincolo de ziduri. În seara asta nu plecăm de-aici până nu punem la punct un plan, ca să le putem face faţă!

Membrii cetei schimbară câteva priviri.

— De fapt, Maiestate, spuse Dockson, noi ne ocupăm deja de asta de ceva vreme.

— Oh? făcu Elend, surprins. *Ei, presupun că i-am lăsat aici, singuri, vreo două ore.* Atunci s-auzim.

Dockson se ridică şi-şi trase scaunul ceva mai aproape, alăturându-li-se celorlalţi, iar Ham începu să vorbească.

— Iată despre ce e vorba, El. Cu două armate aici, n-avem de ce să ne temem de un atac imediat. Dar încă mai suntem în mare pericol. Toată povestea se va transforma, probabil, într-un asediu prelungit, cu fiecare armată încercând să reziste mai mult decât cealaltă.

— Vor încerca probabil să ne înfometeze, spuse Ciomege. Să ne slăbească pe noi, şi pe duşmanii noştri, înainte de a ataca.

— Şi, continuă Ham, asta-nseamnă că suntem la strâmtoare – fiindcă nu putem rezista foarte mult. Oraşul e deja în pragul înfometării – şi probabil că regii duşmani o ştiu.

— Ce tot spui? întrebă Elend, tărăgănând cuvintele.

— Trebuie să ne-aliem cu unul dintre aceşti duşmani, Maiestate, răspunse Dockson. Amândoi o ştiu. Luptând singur, niciunul nu poate fi sigur că-l va învinge pe celălalt. Însă, cu ajutorul nostru, balanţa se va înclina.

— Ne vor strânge cu uşa, adăugă Ham. Ne vor ţine blocaţi până când vom fi destul de disperaţi ca să ne-aliem cu unul dintre ei. Şi, în cele din urmă, va trebui s-o facem – sau să ne lăsăm oamenii să moară de foame.

— Iată la ce se rezumă hotărârea noastră, spuse Boare. Nu putem rezista mai mult decât ceilalţi, aşa că trebuie să-l alegem pe cel căruia vrem să-i predăm cetatea. Şi eu sugerez să ne hotărâm repede, nu să aşteptăm până ce ni se termină proviziile.

Elend se ridică în picioare, calm.

— Făcând o înţelegere cu una dintre cele două armate, în esenţă, îi vom preda regatul nostru.

— E adevărat, recunoscu Boare, bătând cu degetul în pocal. Oricum, ceea ce am câştigat eu aducând o a doua armată e puterea de negociere. Vezi tu, cel puţin suntem pe o poziţie din care putem cere ceva în schimbul regatului nostru.

— La ce bun? întrebă Elend. Oricum vom pierde.

— E mai mult decât nimic, răspunse Boare. Cred că l-am putea convinge pe Cett să te lase în Luthadel, drept guvernator provizoriu. Lui nu-i place Stăpânirea Centrală; o găseşte stearpă şi monotonă.

— Guvernator provizoriu al oraşului, se încruntă Elend. Nu prea e totuna cu rege al Stăpânirii Centrale.

— E adevărat, spuse Dockson. Dar orice împărat are nevoie de oameni destoinici care să administreze cetăţile sub domnia lui. N-o să fii rege, dar tu – ca şi armata noastră – vei supravieţui în următoarele câteva luni, iar Luthadelul nu va fi jefuit.

Ham, Boare şi Dockson îl priveau în ochi, hotărâţi. Elend se uită în jos, la teancul lui de cărţi, cu gândul la cercetările şi la studiul său. Inutile. De când ştia ceata că nu puteau alege decât o singură cale?

Ceilalţi păreau să-i ia tăcerea drept încuviinţare.

— Atunci Cett e într-adevăr cea mai bună alegere? întrebă Dockson. Poate că Straff ar fi mai înclinat să facă o-nţelegere cu regele nostru – la urma urmelor, sunt rude.

Oh, înţelegerea o va face, se gândi Elend. *Şi-o va-ncălca în primul moment convenabil. Dar… alternativa? Să-i predăm oraşul acestui Cett? Ce-o să se-ntâmple, sub domnia lui, cu oamenii şi cu ţinutul?*

— Cred că e mai bun Cett, răspunse Boare. E foarte dornic să-i lase pe alţii să guverneze, atâta vreme cât îşi atribuie el meritele şi îşi primeşte banii. Problema va fi atiul ăla. Crede că e aici şi, dacă nu-l găseşte…

— O să-l lăsăm să caute-n tot oraşul, spuse Ham.

Boare dădu din cap.

— Va trebui să-l convingeţi că l-am minţit în privinţa atiului – şi n-o să fie prea greu, având în vedere părerea lui despre mine. Fapt care reprezintă o altă mică problemă – va trebui să-l convingeţi şi că s-au luat măsuri împotriva mea. Poate-o să creadă c-am fost executat imediat ce-a aflat Elend c-am ridicat o armată împotriva lui.

Ceilalţi încuviinţară.

— Boare? întrebă Elend. Cum se poartă Lordul Cett cu skaa, pe plantaţiile sale?

Domolitorul şovăi, apoi îşi feri privirea.

— Mă tem că nu prea bine.

— Ei, uite, spuse Elend. Cred că trebuie să ne gândim cum ne protejăm cel mai bine oamenii. Adică, dacă-i dăm lui Cett totul, ne salvăm pielea – dar cu preţul întregii populaţii skaa din regat!

Dockson clătină din cap.

— Elend, nu e o trădare. Nu şi când asta e singura cale.

— Uşor de spus, protestă regele. Dar eu sunt acela care va purta povara vinovăţiei pentru o asemenea faptă. Nu spun că n-ar trebui să luăm în considerare propunerea voastră, dar am câteva idei despre care am putea discuta…

Ceilalţi schimbară priviri. Ca de obicei, Ciomege şi Fantomă păstrau tăcerea în timpul întrunirilor; primul nu vorbea decât dacă i se părea neapărat necesar, iar cel de-al doilea avea tendinţa să rămână în afara conversaţiilor. În cele din urmă, Boare, Ham şi Dockson se uitară la el.

— E ţara *ta,* Maiestate, spuse, prudent, cel de-al treilea. Noi nu suntem aici decât ca să dăm sfaturi.

Sfaturi foarte bune, sugera tonul lui.

— Da, bine, spuse Elend, alegând la repezeală o carte.

În graba lui, răsturnă unul dintre teancuri, care se prăvăli cu zgomot pe masă, iar un volum ajunse în poala lui Boare.

— Scuze, spuse, în timp ce Boare dădea ochii peste cap, punând cartea înapoi. Ei, acest volum are ceva foarte interesant de spus despre mişcările şi aranjarea corpurilor de oaste…

— Ăă, Elend? se încruntă Ham. Aia pare să fie o carte despre transportul grânelor.

— Ştiu, răspunse Elend. În bibliotecă nu sunt prea multe cărţi despre război. Cu asta s-ar părea că ne-am ales după o mie de ani de pace. Oricum, cartea spune de cât de multe grâne e nevoie ca să păstrezi în rezervele diverselor garnizoane din Ultimul Imperiu. Aveţi idee de cât de multe alimente are nevoie o armată?

— Aici ai dreptate, spuse Ciomege, întărindu-şi cuvintele cu o înclinare a capului. Hrănirea soldaţilor e, de obicei, o mare belea; am avut adesea greutăţi cu mâncarea şi pentru luptele de la hotare, şi nu eram decât grupuri mici, trimise să-năbuşe câte-o răscoală răzleaţă.

Elend dădu din cap. Ciomege nu vorbea prea des despre luptele lui în armata Lordului Legiuitor, şi nici ceata nu-i punea prea des întrebări despre aşa ceva.

— Oricum, spuse Elend. Pun prinsoare că nici Cett, nici tata nu sunt obişnuiţi să pună în mişcare grupuri mari de oameni. Lipsa proviziilor o să-i scoată peri albi, mai ales lui Cett, fiindcă a plecat în grabă.

— Poate că nu, spuse Ciomege. Amândoi au canale, pe care se poate ajunge în siguranţă la Luthadel. O să le fie uşor să trimită după mai multă hrană.

— În plus, adăugă Boare, deşi o mare parte din ţinutul lui Cett s-a răzvrătit în momentul de faţă, cetatea Haverfrex e încă sub stăpânirea lui, şi acolo se află una dintre principalele fabrici de conserve a Lordului Legiuitor. Cett are o cantitate impresionantă de hrană la o mică bucată de canal distanţă.

— Atunci vom distruge canalele, spuse Elend. Vom găsi o cale de a împiedica sosirea proviziilor. Pe canale pot fi aduse cu mare repeziciune, dar sunt şi foarte vulnerabile, fiindcă ştim exact pe unde vin. Şi, dacă-i lăsăm fără mâncare, poate se vor vedea siliţi să se-ntoarcă acasă.

— Fie se vor întoarce, spuse Boare, fie se vor hotărî să rişte, atacând Luthadelul.

Elend şovăi.

— E o posibilitate, recunoscu el. Dar, ei bine, am studiat şi modul de apărare a oraşului. Se întinse peste masă şi luă o altă carte. Asta e *Conducerea Cetăţii în Epoca Modernă*, de Jendellah. Spune cât de greu e să asiguri ordinea în Luthadel, din cauza dimensiunilor sale enorme şi a numărului mare de mahalale locuite de skaa. Sugerează folosirea unor grupuri de gărzi aflate mereu în mişcare. Cred că putem adapta metoda asta ca să ne fie de folos în luptă – zidul nostru e prea lung ca să putem apăra fiecare bucăţică, dar putem avea grupuri mobile de soldaţi care ar putea veni să…

— Maiestate, îl întrerupse Dockson.

— Hmm? Da?

— Avem o oaste de băieţandri şi de bărbaţi care abia dac-au împlinit anul de când fac instrucţie şi n-avem de înfruntat o singură armată de o mărime copleşitoare, ci *două.* Nu putem câştiga lupta asta prin forţă.

— Oh, da, răspunse Elend. Bineînţeles. Spuneam doar că, dacă vom fi *nevoiţi* să luptăm, am câteva strategii…

— Dacă luptăm, pierdem, zise Ciomege. Probabil c-o să pierdem oricum.

Elend păstră o clipă tăcerea.

— Da, bine, eu voiam doar…

— Atacarea canalelor e totuşi o idee bună, se amestecă Dockson. O putem face pe ascuns, poate plătind nişte tâlhari din regiune ca s-atace barjele. Probabil că n-o să fie de-ajuns ca să-i trimitem pe Cett sau pe Straff înapoi, acasă, dar i-am putea face să-şi dorească cu mai multă disperare o alianţă cu noi.

Boare dădu din cap.

— Cett îşi face deja griji din pricina tulburărilor de acasă, din Stăpânirea lui. Ar trebui să-i trimitem un mesager, să-i dăm de ştire că suntem interesaţi de o alianţă. În felul ăsta, imediat ce proviziile vor deveni o problemă, o să se gândească la noi.

— I-am putea trimite o scrisoare, cu explicaţii despre execuţia lui Boare, zise Dockson, în semn de bună-credinţă. Astfel…

Elend îşi drese glasul. Ceilalţi amuţiră.

— Ăă, încă n-am terminat, spuse el.

— Îmi cer scuze, Maiestate, zise Dockson.

Elend răsuflă adânc.

— Aveţi dreptate – nu ne putem permite o luptă cu aceste două oşti. Dar cred că putem găsi o cale de a le face să se lupte între ele.

— Ideea trezeşte un sentiment încântător, dragul meu, comentă Boare. Dar nu-i poţi convinge pe ăştia doi să se ia la bătaie la fel de simplu cum îl convingi pe Fantomă să-mi aducă vin.

Se răsuci, ridicându-şi pocalul gol. Fantomă şovăi, apoi oftă şi aduse sticla.

— Ei, da, încuviinţă Elend. Dar, deşi nu există prea multe cărţi despre război, avem o mulţime despre politică. Boare, spuneai, zilele trecute, că, fiind cea mai slabă parte dintre cele trei ajunse într-un punct mort, căpătăm putere.

— Întocmai, încuviinţă Boare. Putem înclina balanţa de partea oricăreia dintre celelalte două.

— Da, întări Elend, deschizând o carte. Şi, fiind vorba de o negociere între trei părţi, nu mai discutăm despre război, ci despre politică. E ca o întrecere între case. Şi, în acest caz,

niciuna nu se poate descurca fără aliaţi. Dacă le iei pe fiecare în parte, casele mici sunt slabe, dar devin puternice când ne gândim la un grup. Noi suntem ca una dintre casele mici. Dacă ne dorim vreun câştig, trebuie să ne facem duşmanii să ne dea uitării – sau, cel puţin, să se gândească la noi considerându-ne lipsiţi de importanţă. Dacă ambele părţi presupun că pot conta pe noi – că ne pot folosi ca să-nvingă cealaltă armată, pentru a se întoarce apoi pe îndelete împotriva noastră – ne vor lăsa în pace şi se vor concentra una asupra alteia.

Ham îşi frecă bărbia.

— Propui să facem un joc dublu, Elend. Înseamnă să ne-alegem o poziţie periculoasă.

Boare dădu din cap.

— Trebuie să ne-arătăm loialitatea faţă de partea mai slabă într-un anumit moment, ca să-i păstrăm înverşunaţi unii împotriva altora. Şi n-avem garanţia că acela care va învinge va fi destul de slăbit ca să-l înfrângem la rândul nostru.

— Ca să nu mai vorbim despre problema mâncării pentru ai noştri, adăugă Dockson. Pentru ceea ce propui e nevoie de timp, Maiestate. Un timp în care ne vom afla sub asediu, cu proviziile împuţinându-ni-se. Acum e toamnă. Iarna va fi aici în curând.

— O să fie greu, încuviinţă Elend. Şi riscant. Dar cred c-o putem face. Îi putem convinge pe amândoi să creadă că ne-am aliat cu ei, fără să-l sprijinim pe niciunul. O să-i încurajăm să lupte unul împotriva altuia, o s-aşteptăm să le scadă proviziile şi moralul, o să-i împingem către luptă. După ce se vor linişti lucrurile, armata supravieţuitoare ar putea fi destul de slăbită ca s-o putem înfrânge.

Boare păru să cadă pe gânduri.

— Are stil, recunoscu. Şi, cumva, totul pare amuzant.

Dockson zâmbi.

— Spui asta numai şi numai fiindcă înseamnă să-i punem pe alţii să facă treaba în locul nostru.

Boare ridică din umeri.

— Manipularea lucrează atât de bine la nivel personal încât nu văd de ce n-ar fi la fel de viabilă în cazul politicii unei naţiuni.

— De fapt, aşa se conduce de obicei o ţară, medită Ham. Ce altceva e un guvern, dacă nu o metodă oficială prin care te asiguri că *altcineva* face tot ce e de făcut?

— Ăă, şi planul? întrebă Elend.

— Nu ştiu, El, răspunse Ham, revenind la subiect. Seamănă cu ale lui Kelsier – nesăbuit, curajos, oarecum nebunesc.

Vorbea ca şi cum ar fi fost surprins să-l audă pe Elend propunând aşa ceva.

Pot fi la fel de nesăbuit ca oricine altcineva, se gândi regele, indignat, apoi şovăi. Chiar voia să continue şirul unor astfel de gânduri?

— Am putea s-o încurcăm urât, spuse Dockson. Dacă oricare dintre părţi decide că s-a săturat de fiţele noastre…

— Ne va distruge, completă Elend. Dar… ei, domnii mei, vouă vă plac jocurile de noroc. Nu-mi spuneţi mie că planul nu vă atrage mai mult decât o simplă plecare a capului în faţa lui Cett.

Ham schimbă o privire cu Boare, şi amândoi păreau să ia în considerare ideea. Dockson îşi dădu ochii peste cap, dar părea să se opună pur şi simplu din obişnuinţă.

Nu, nu voiau să aleagă calea cea mai sigură. Erau aceiaşi oameni care-l provocaseră pe Lordul Legiuitor, oameni care-şi câştigau traiul înşelând nobilimea. Într-un fel, acţionau cu foarte multă prudenţă; puteau da dovadă de precizie în urmărirea fiecărui amănunt, aveau grijă să nu lase urme şi să-şi apere interesele. Dar, când era vorba să-şi încerce norocul pentru potul cel mare, erau dornici s-o facă.

Nu, nu dornici. Nerăbdători.

Minunat, se gândi Elend. *Mi-am umplut consiliul secret cu o şleahtă de aventurieri amatori de senzaţii tari. Ba chiar mai rău, m-am hotărât să fiu unul de-al lor.* Dar ce altceva ar fi putut face?

— Am putea cel puţin să chibzuim pe tema asta, spuse Boare. Sună incitant.

— Ei, uite, Boare, eu n-am făcut propunerea fiindcă e incitantă, zise Elend. Mi-am petrecut tinereţea străduindu-mă să pun la punct un plan care m-ar fi ajutat să fac din Luthadel un oraş mai bun după ce-aş fi ajuns şeful casei mele. Nu vreau să mă lepăd de propriile visuri la primul semn de împotrivire.

— Şi cum rămâne cu Adunarea? întrebă Ham.

— Asta e partea cea mai frumoasă, răspunse Elend. Mi-au votat propunerea acum două zile. Nu-i pot deschide porţile oraşului niciunui invadator înainte de a mă întâlni cu tatăl meu pentru o negociere.

Ceata păstră pentru câteva clipe tăcerea. În cele din urmă, Ham se întoarse spre Elend, clătinând din cap.

— Eu pur şi simplu nu ştiu, El. Sună tentant. De fapt, în timp ce te-aşteptam, am vorbit despre mai multe planuri mai cutezătoare decât ăsta. Dar…

— Dar ce? întrebă Elend.

— Un astfel de plan depinde într-o foarte mare măsură de tine, dragul meu, spuse Boare, sorbind din vin. Tu vei fi acela care se va-ntâlni cu regii – cel care-i va convinge pe amândoi că e de partea lor. Nu vreau să te jignesc, dar n-ai experienţă în arta înşelătoriei. E greu să fii de acord cu un plan cutezător care face dintr-un novice un membru cheie al cetei.

— Pot s-o fac, insistă Elend. Serios.

Ham se uită la Boare, şi amândoi se uitară la Ciomege. Generalul cioturos ridică din umeri.

— Dacă băiatul vrea să-ncerce, lăsaţi-l.

Ham oftă, apoi îşi reîntoarse privirea spre Elend.

— Cred că sunt de acord. Atâta vreme cât crezi că te descurci, El.

— Cred că da, zise regele, ascunzându-şi nervozitatea. Ştiu pur şi simplu că nu pot să renunţ, nu cu uşurinţă. Poate că n-o să meargă – poate că, după două luni de asediu, o să sfârşim prin a preda oricum cetatea. Însă, în felul ăsta, câştigăm două luni în care se poate întâmpla *ceva.* Merită să riscăm aşteptând, mai degrabă decât să le facem plecăciuni duşmanilor. Aşteaptă şi fă planuri.

— Atunci aşa să fie, spuse Dockson. Dă-ne timp, să venim cu ceva idei şi alternative, Maiestate. Ne întâlnim din nou peste câteva zile, să discutăm amănuntele.

— Perfect, răspunse Elend. Sună bine. Acum, dacă putem trece la altceva, aş vrea să amintesc…

Se auzi o bătaie în uşă. La invitaţia lui Elend, căpitanul Demoux o deschise, părând uşor jenat.

— Maiestate? Îmi cer iertare, dar… cred c-am prins pe cineva care trăgea cu urechea la discuţie.

— Ce? exclamă regele. Pe cine?

Demoux se întoarse într-o parte, făcând semn către doi oameni din garda lui. Femeia pe care-o aduseră în încăpere i se păru lui Elend oarecum cunoscută. Înaltă, ca mai toţi terrisienii,

purta o rochie viu colorată, dar practică. Urechile îi atârnau, cu lobii alungiţi ca să fie loc pentru numeroşii ei cercei.

— Te ştiu, spuse Elend. Te-am văzut acum două zile, în sala Adunării. Erai tot timpul cu ochii pe mine.

Femeia nu-i răspunse. Se uită la toţi cei din încăpere, stând băţoasă – ba chiar semeaţă – deşi avea mâinile legate. De fapt, Elend nu mai întâlnise niciodată o terrisiană; nu cunoştea decât majordomi, eunuci pregătiţi încă din primele zile ale vieţii ca să conducă servitorimea dintr-o casă. Dintr-un anumit motiv, se aşteptase ca o femeie din Terris să fie ceva mai slugarnică.

— Se ascundea în camera de alături, povesti Demoux. Îmi cer iertare, Maiestate. Nu ştiu cum a trecut de noi. Am găsit-o ascultând cu urechea la perete, deşi mă-ndoiesc c-a auzit ceva. Zidurile astea sunt de piatră.

Elend întâlni ochii femeii. Vârstnică – de vreo cincizeci de ani – nu era frumoasă, dar nici urâtă. Era robustă, cu o expresie sinceră pe faţa pătrată. Căutătura îi era calmă şi fermă, iar regele nu se simţi în largul său susţinându-i privirea câtva timp.

— Ce te-aşteptai s-auzi, femeie? o întrebă.

Ea nu-l luă în seamă. Se întoarse spre ceilalţi şi li se adresă cu un uşor accent.

— O să vorbesc numai cu regele, între patru ochi. Voi puteţi pleca.

Ham zâmbi.

— Ei, cel puţin are curaj.

— Ce te face să crezi c-o să te lăsăm singură cu regele? o întrebă Dockson.

— Eu şi Maiestatea Sa avem anumite lucruri de discutat, răspunse ea, cu aerul cuiva venit cu treburi importante, ca şi cum nu şi-ar fi dat seama – sau nu s-ar fi sinchisit – că era prizonieră. Nu trebuie să vă faceţi griji în privinţa siguranţei sale; sunt sigură că tânăra Născută-din-Ceaţă care se-ascunde dincolo de fereastră are mai mult decât puterea necesară ca să se descurce cu mine.

Elend se uită într-o parte, către mica fereastră pentru ventilaţie de lângă cea mare, cu vitralii. De unde putea şti femeia din Terris că Vin se afla acolo, veghind asupra lui? Ar fi trebuit să aibă auzul extrem de ascuţit. Poate destul de ascuţit ca să poată asculta printr-un perete de piatră?

Regele se-ntoarse spre noua sosită.

— Eşti Păstrătoare.

Ea dădu din cap.

— Te-a trimis Sazed?

— Datorită lui mă aflu aici, răspunse terrisiana. Dar n-am fost „trimisă”.

— Ham, e în ordine, spuse încet Elend. Puteţi pleca.

Brutalul se încruntă.

— Eşti sigur?

— Dacă vreţi să mă ţineţi legată, ţineţi-mă, spuse femeia.

Dacă e într-adevăr Feruchimistă, asta n-ar deranja-o prea mult, se gândi Elend. *Pe de altă parte, dacă e într-adevăr Feruchimistă – Păstrătoare, ca Sazed – n-am de ce să mă tem de ea. Teoretic.*

Ceilalţi părăsiră încăperea târşâindu-şi picioarele şi dând de înţeles, prin ţinuta lor, ce credeau despre hotărârea lui. Deşi nu mai erau hoţi, Elend bănuia că – aidoma lui Vin – aveau să simtă toată viaţa urmările educaţiei lor.

— Vom fi chiar dincolo de prag, Elend, spuse Ham – ultimul care ieşi – închizând uşa în urma sa.

Şi totuşi, oricine mă cunoaşte îşi va da seama că nu exista nicio şansă să renunţ cu atâta uşurinţă. Odată ce găsesc ceva de cercetat, îmi urmăresc ţinta cu înverşunare.

14

Terrisiana îşi rupse legăturile, şi funiile căzură pe podea.

— Ăă, Vin? zise Elend, începând să se-ntrebe care era logica întâlnirii cu femeia aceea. Poate-ar fi timpul să intri.

— De fapt, nu e acolo, spuse terrisiana, fără şovăire, înaintând. A plecat acum câteva minute, să-şi facă rondurile. De aceea m-am lăsat prinsă.

— Ăă, înţeleg. Atunci o să-mi chem garda.

— Nu fi prost! Dac-aş vrea să te ucid, aş putea s-o fac înainte de întoarcerea celorlalţi. Acum stai liniştit o clipă.

Elend rămase locului, stânjenit, în timp ce femeia înaltă dădu încet ocol mesei, studiindu-l cum studiază un negustor mobila scoasă la mezat. În cele din urmă se opri, cu mâinile pe şolduri.

— Ţine-ţi spatele drept, îi porunci.

— Poftim?

— Stai cocârjat, spuse femeia. Un rege trebuie să-şi păstreze aerul demn tot timpul, chiar şi când e cu prietenii.

Elend se încruntă.

— Ei, deşi apreciez un sfat, nu…

— Nu aşa, zise terrisiana. Nu vorbi pe ocolite. Porunceşte.

— Poftim? repetă Elend.

Femeia se apropie, îi puse o mână pe umăr şi i-l împinse cu putere spre spate, ca să-i corecteze poziţia. Pe urmă se retrase şi dădu încet din cap, pentru ea însăşi.

— Ei, uite, spuse Elend. Mie nu-mi…

— Nu, îl întrerupse ea. Trebuie să vorbeşti cu mai multă forţă. Modul în care te înfăţişezi – vorbele, acţiunile, posturile – hotărăşte cum te apreciază oamenii şi cum reacţionează când au de-a face cu tine. Dacă-ncepi fiecare frază cu moliciune şi nesiguranţă, o să pari moale şi nesigur. Fii puternic!

— Ce se petrece aici? se răsti Elend, scos din sărite.

— Iată, spuse ea. În sfârşit.

— Spuneai că-l cunoşti pe Sazed? întrebă el, rezistând imboldului de se cocârja iarăşi.

— E o cunoştinţă de-a mea. Mă numesc Tindwyl; sunt, după cum ai ghicit, o Păstrătoare din Terris. Femeia bătu o clipă din picior, apoi clătină din cap. Sazed m-a prevenit că eşti şleampăt, dar, sincer vorbind, mi-am închipuit că niciun rege nu poate neglija atât de mult importanţa propriei înfăţişări.

— Şleampăt? Poftim?

— Nu mai repeta cuvântul ăsta, se răsti Tindwyl. Nu pune întrebări; spune ce vrei să spui. Dacă nu eşti de acord, spune-o – nu mă lăsa să-ţi interpretez cuvintele după bunul meu plac.

— Da, bine, totul e fascinant, spuse Elend, luând-o spre uşă, dar în seara asta am să evit alte insulte. Te rog să mă scuzi…

— Oamenii tăi te cred un prost, Elend Venture, spuse încet Tindwyl.

El rămase nedumerit.

— Adunarea – organizată de tine însuţi – îţi nesocoteşte autoritatea. Skaa sunt convinşi că n-o să fii în stare să-i aperi. Până şi consiliul tău de prieteni îşi face planurile în lipsa ta, bănuind că n-ai mare lucru de spus.

El închise ochii şi răsuflă adânc, încet.

— Ai idei bune, Elend Venture, continuă Tindwyl. Idei regeşti. Însă nu te porţi ca un rege. Un om nu poate conduce decât

atunci când ceilalţi îl acceptă drept conducător şi n-are cu nimic mai multă autoritate decât îi acordă ei. Toate ideile geniale din lume nu-ţi pot salva regatul dacă nu le-ascultă nimeni.

Elend se-ntoarse spre ea.

— În ultimul an am citit din patru biblioteci toate cărţile necesare despre conducere şi guvernare.

Tindwyl înălţă dintr-o sprânceană.

— Atunci bănuiesc că ţi-ai petrecut o grămadă de timp în camera ta când ar fi trebuit să te afli afară, să fii văzut de oameni şi să-nveţi să-i conduci.

— Cărţile au o mare valoare, spuse Elend.

— Valoarea acţiunilor e mai mare.

— Şi de unde-o să-nvăţ care sunt acţiunile cele mai potrivite?

— De la mine.

Elend şovăi.

— Ştii că fiecare Păstrător are un domeniu de care e interesat în mod deosebit, zise Tindwyl. Deşi memorăm cu toţii acelaşi stoc de cunoştinţe, un om nu poate studia şi înţelege decât o cantitate limitată din stocul ăsta. Prietenul nostru comun Sazed îşi dedică timpul religiilor.

— Şi specialitatea ta care e?

— Biografiile, răspunse ea. Am studiat vieţile unor generali, regi şi împăraţi cărora nu le-ai auzit niciodată numele. Elend Venture, înţelegerea părţii teoretice a politicii şi a conducerii nu e totuna cu înţelegerea vieţilor unor oameni care au trăit.

— Şi… mă poţi învăţa să-i imit pe oamenii ăştia?

— Poate, răspunse Tindwyl. Încă nu mi-am dat seama dacă eşti sau nu un caz fără speranţă. Dar mă aflu aici, aşa c-o să fac tot ce sunt în stare. Acum câteva luni, am primit o scrisoare de la Sazed, care mi-a explicat în ce situaţie grea te afli. Nu mi-a cerut să vin să te instruiesc – dar, pe de altă parte, poate că Sazed e un alt bărbat care-ar trebui să-nveţe să fie mai convingător.

Elend întâlni ochii terrisienei şi dădu încet din cap.

— Atunci accepţi să-ţi dau lecţii?

El căzu o clipă pe gânduri. *Dacă e cumva măcar aproape la fel de utilă ca Sazed, atunci… ei, un astfel de ajutor mi-ar prinde bine cu siguranţă.*

— Da, răspunse.

Tindwyl dădu din cap.

— Sazed a spus şi că eşti modest. Ceea ce ar putea fi un avantaj – presupunând că nu laşi asta să-ţi stea în cale. Cred că Născuta-din-Ceaţă s-a întors.

Elend se întoarse spre fereastra laterală. Oblonul se deschise, lăsând ceaţa să se prelingă în încăpere şi lăsând la vedere o siluetă ghemuită, cu mantie.

— De unde-ai ştiut că sunt aici? întrebă încet Vin.

Tindwyl zâmbi – o expresie pe care Elend o vedea pe faţa ei pentru prima oară.

— Sazed mi-a vorbit şi despre tine, copilă. Cred că noi două ar trebui să stăm în curând de vorbă între patru ochi.

Vin se strecură în încăpere, atrăgând ceaţa pe urmele ei, şi închise oblonul. Nu se osteni să-şi ascundă ostilitatea şi neîncrederea şi se aşeză între Elend şi Tindwyl,

— Ce cauţi aici? întrebă ea.

Tindwyl zâmbi iarăşi.

— Regelui tău, aici de faţă, i-au trebuit mai multe minute ca s-ajungă la întrebarea asta, iar tu mi-o pui din primele clipe. Sunteţi o pereche interesantă, aşa cred.

Ochii lui Vin se îngustară.

— Oricum, ar trebui să mă retrag, spuse Tindwyl. Să presupun că vom sta din nou de vorbă, Maiestate?

— Da, fireşte, răspunse Elend. Ăă... aş putea începe să exersez ceva?

— Da, răspunse Tindwyl, îndreptându-se spre uşă. Încetează să tot spui „ăă”.

— Ai dreptate.

Ham îşi strecură capul pe uşă imediat ce o deschise terrisiana. Observă imediat că nu mai era legată. Însă nu spuse nimic; presupunea, probabil, că o eliberase Elend.

— Cred că, pentru seara asta, e suficient, zise regele. Ham, vrei să ai grijă ca maestra Tindwyl să primească un apartament aici, în palat? E o prietenă de-a lui Sazed.

Ham ridică din umeri.

— Bine, atunci.

Dădu din cap către Vin, apoi se retrase. Tindwyl plecă fără să le ureze „noapte bună”.

Vin se încruntă, apoi îi aruncă o privire lui Elend. Părea... cu gândul în altă parte.

— Nu-mi place femeia asta, spuse.

Elend zâmbi, stivuindu-şi cărţile pe masă.

— Ţie nu-ţi place nimeni la prima vedere, Vin.

— Mi-ai plăcut tu.

— Ca dovadă că judeci greşit oamenii.

Vin şovăi, apoi surâse. Se apropie şi începu să se uite la cărţi. Nu erau cele de pe lista lecturilor lui obişnuite – păreau cu mult mai practice decât ceea ce citea de obicei.

— Cum au mers lucrurile în seara asta? îl întrebă. Nu prea am avut timp s-ascult.

El oftă. Se întoarse, se aşeză la masă şi-şi ridică privirea către imensa fereastră rozariu din partea din spate a încăperii. Era întuneric şi culorile nu se mai desluşeau decât ca reflexii în sticla neagră.

— Au mers bine, cred.

— Ţi-am spus c-o să le placă planul tău. E din soiul celor pe care le găsesc provocatoare.

— Presupun.

Vin se încruntă.

— Bine, spuse, sărind pe masă, în picioare. Şi se aşeză lângă el. Ce s-a-ntâmplat? Ce-a spus femeia asta? Oricum, ce-a vrut?

— Doar să-mpărtăşească nişte cunoştinţe, răspunse el. Ştii cum sunt Păstrătorii, întotdeauna în căutarea unei urechi care să le-asculte lecţiile.

— Cred că da, zise Vin, lungind cuvintele.

Nu-l mai văzuse niciodată pe Elend deprimat, dar descurajat i se întâmpla să fie. Avea atât de multe idei, atâtea planuri şi atâtea speranţe, şi ea se-ntreba uneori cum izbutea să nu le-amestece. Se simţea înclinată să creadă că nu era în stare să se concentreze; Reen zicea întotdeauna că un hoţ rămânea în viaţă datorită concentrării. Însă visurile lui Elend făceau atât de mult parte din ceea ce era el. Vin se îndoia că ar fi putut să renunţe la ele. Şi nu credea că ea ar fi vrut asta, fiindcă visurile erau o parte din ceea ce iubea la el.

— Au fost de-acord cu planul, Vin, adăugă Elend, continuând să privească fereastra. Au părut chiar incitaţi, aşa cum ai spus că vor fi. Numai că… nu pot să nu mă gândesc că propunerea lor a fost mult mai raţională decât a mea. Se gândeau să treacă de partea uneia dintre armate, s-o sprijine cerându-i în schimb să mă lase aici, ca guvernator vasal al Luthadelului.

— Asta ar însemna să ne predăm, spuse Vin.

— Uneori e mai bine să te predai decât să fii înfrânt. Eu tocmai mi-am condamnat cetatea la un asediu prelungit. Ceea ceva însemna foamete, poate chiar oameni morţi de foame, înainte de a se termina totul.

Vin îi puse mâna pe umăr şi îl privi nesigură. De obicei, el era acela care o liniştea pe ea.

— E totuşi o cale mai bună, îi spuse. Ceilalţi au propus, probabil, un plan mai lipsit de îndrăzneală fiindcă s-au gândit că, altminteri, n-o să fii de acord.

— Nu. Nu s-au gândit la ceva care să mă mulţumească pe mine, Vin. Au fost cu adevărat de părere că încheierea unei alianţe strategice e un plan bun, sigur. Elend şovăi, apoi se uită la ea. De când reprezintă *grupul lor* partea rezonabilă a guvernării mele?

— Au fost nevoiţi să se maturizeze. Nu mai pot fi cei care-au fost cândva, nu când au atât de multă responsabilitate.

Elend se întoarse din nou spre fereastră.

— O să-ţi spun ce mă-ngrijorează, Vin. Mă tem că planul lor *nu* era rezonabil – poate că era, în sine, oarecum nesăbuit. Poate că încheierea unei alianţe ar fi fost o sarcină destul de grea. În cazul ăsta, propunerea *mea* e de-a dreptul absurdă.

Vin îl strânse de umăr.

— Noi l-am înfruntat pe Lordul Legiuitor.

— Atunci îl aveaţi pe Kelsier.

— Nu-ncepe din nou cu *asta.*

— Îmi cer iertare, spuse Elend. Dar, serios, Vin. Poate că planul prin care vreau să-mi păstrez domnia nu e decât o dovadă de aroganţă. Ce mi-ai povestit despre copilăria ta? Ce făceai în cetele de hoţi, unde toţi erau mai mari, mai puternici şi mai răi decât tine? Îi înfruntai pe şefi cu îndrăzneală?

Prin mintea ei scăpărară amintiri. Îşi aduse aminte cum se ascundea, cum îşi lăsa ochii în jos, cât era de slabă.

— Asta a fost cândva. Nu-i poţi lăsa pe alţii să te lovească la nesfârşit. E ceea ce-am învăţat de la Kelsier – motivul pentru care ne-am ridicat împotriva Lordului Legiuitor. De aceea a luptat răzvrătirea skaa împotriva Ultimului Imperiu atâţia ani, când n-avea nicio şansă să învingă. Reen m-a învăţat că răzvrătiţii sunt proşti. Însă Reen şi-a găsit sfârşitul – ca şi Ultimul Imperiu. Şi…

Se aplecă şi-l privi în ochi.

— Nu poţi preda oraşul, Elend, îi spuse cu voce scăzută. Nu cred că mi-ar plăcea ce-ai putea păţi din cauza asta.

El şovăi, apoi pe faţă i se aşternu încet un zâmbet.

— Uneori izbuteşti să fii foarte înţeleaptă, Vin.

— Crezi?

El dădu din cap.

— Ei, comentă ea, atunci judeci oamenii tot atât de greşit ca mine.

Elend râse, o cuprinse cu braţul şi o lipi de el.

— Să presupun, aşadar, că-n timpul patrulării din seara asta nu s-a-ntâmplat nimic?

Spiritul de ceaţă. Căderea ei. Atingerea rece pe care încă-o mai simţea – deşi şi-o amintea foarte vag – pe antebraţ.

— Nimic, răspunse.

Ultima oară când îi povestise despre spiritul de ceaţă, Elend se gândise imediat că ea avea vedenii.

— Vezi, spuse el, ar fi trebuit să vii la întrunire. Mi-ar fi plăcut să te am alături.

Ea păstră tăcerea.

Rămaseră astfel câteva minute, uitându-se la fereastra întunecată. Avea ceva de o frumuseţe stranie; fiindcă-i lipsea lumina din spate, culorile nu erau vizibile, şi ea putea în schimb să se concentreze asupra modelelor de sticlă. Aşchii, fâşii, plăcuţe, toate îmbinându-se într-o ramă metalică.

— Elend? spuse ea într-un târziu. Sunt îngrijorată.

— Eu m-aş îngrijora dacă n-ai fi. *Pe mine* cele două armate mă umplu de atâtea griji încât abia-mi mai pot păstra şirul gândurilor.

— Nu, zise Vin. Nu armatele. Pe mine mă-ngrijorează alte lucruri.

— De pildă?

— Păi… mă tot gândesc la spusele Lordului Legiuitor dinainte de a-l ucide. Ţi-aduci aminte?

Elend dădu din cap. Nu fusese de faţă, dar îi povestise ea.

— A vorbit despre ceea ce făcuse el pentru omenire, continuă Vin. Poveştile spun că ne-a salvat. De Adâncime.

Elend încuviinţă cu un gest.

— Dar, întrebă Vin, ce era Adâncimea? Tu ai fost nobil – religia nu ţi-a fost interzisă. Ce vă-nvăţa Cultul despre Adâncime şi despre Lordul Legiuitor?

El ridică din umeri.

— De fapt, nu mare lucru. Religia nu ne era interzisă, dar nu eram nici încurajaţi în privinţa ei. Cultul se purta, într-un fel, ca şi cum i-ar fi aparţinut, oamenii săi aveau un aer care sugera că de tot ce ţine de religie se ocupă ei – că noi n-aveam de ce să ne batem capul.

— Dar vă-nvăţau anumite lucruri, nu?

Elend dădu din cap.

— Ne spuneau, mai ales, de ce erau privilegiaţi nobilii, iar skaa, blestemaţi. Cred că voiau să-nţelegem ce norocoşi eram – deşi, ca să fiu sincer, mie învăţăturile lor mi s-au părut, întotdeauna, destul de jenante. Vezi tu, pretindeau că eram nobili pentru că strămoşii noştri îl sprijiniseră pe Lordul Legiuitor înainte de Înălţare. Însă asta însemna că deţineam privilegii pentru ceea ce făcuseră alţi oameni. Nu e tocmai corect, nu?

Vin ridică din umeri.

— Cred că tot atât de corect ca orice altceva.

— Da, dar tu nu erai furioasă? Nu te simţeai nedreptăţită pentru că nobilimea avea atât de multe pe când tu aveai atât de puţin?

— Nu mă gândeam la asta, răspunse Vin. Nobilii aveau o grămadă de lucruri, aşa că noi le puteam lua de la ei. De ce mi-ar fi păsat cum le dobândiseră? Uneori, când aveam mâncare, alţi hoţi mă băteau ca să mi-o ia. Ce conta cum o căpătasem? Mi-o furau şi gata.

Elend rămase pe gânduri.

— Ştii, uneori mă-ntreb ce-ar fi spus autorii teoriilor politice pe care le-am citit dacă te-ar fi cunoscut. Am senzaţia că s-ar fi luat cu mâinile de păr, neputincioşi.

Ea îl înghionti în coaste.

— Mai lasă politica. Povesteşte-mi despre Adâncime.

— Păi, cred că era o creatură de un anume fel – ceva negru, demonic, care aproape c-a distrus lumea. Lordul Legiuitor s-a dus la Fântâna Înălţării, unde i s-a dat putere ca s-o înfrângă şi ca să unească omenirea. În oraş există mai multe statui care-nfăţişează faptele.

Vin se încruntă.

— Da, dar din ele nu-ţi dai niciodată seama cum arăta de fapt Adâncimea. E înfăţişată ca un morman stâlcit la picioarele Lordului Legiuitor.

— Ultimul om care-a văzut-o vreodată a murit anul trecut, prin urmare cred că va trebui să ne mulţumim cu statuile.

— Dacă nu se-ntoarce cumva, spuse încet Vin.

Elend se încruntă şi se uită din nou la ea.

— Ce tot spui? Chipul i se îmblânzi puţin. Două armate nu sunt de-ajuns? Trebuie să-ţi mai faci griji şi pentru soarta lumii?

Ea îşi lăsă ochii în jos, cu sfială, şi el râse, trăgând-o mai aproape.

— Ah, Vin. Ştiu că-ntreci puţin măsura cu temerile tale – la drept vorbind, având în vedere situaţia în care ne aflăm, încep şi eu să-ţi calc pe urme – dar cred că ăsta e unul dintre lucrurile pentru care n-ai de ce să-ţi faci griji. N-am auzit pe nimeni vorbind despre întrupări monstruoase ale răului dezlănţuite prin fostul imperiu.

Ea dădu din cap, şi Elend se calmă, fiind evident de părere că răspunsese la întrebarea ei.

Eroul Evurilor a plecat către Fântâna Înălţării ca să nimicească Adâncimea, se gândi ea. *Dar toate profeţiile spuneau că Eroul nu trebuia să ia puterea Fântânii pentru sine. Trebuia să renunţe la ea, având încredere că ea însăşi urma să aducă pierirea Adâncimii.*

Rashek n-a făcut aşa – a luat puterea pentru el. Asta nu-nseamnă că Adâncimea n-a fost nicidecum înfrântă? Şi atunci de ce n-a fost distrusă lumea?

— Soare roşu şi plante cafenii, spuse Vin. Adâncimea le-a făcut aşa?

— Tot la asta te gândeşti? se încruntă Elend. Soare roşu şi plante cafenii? Cum altfel ar trebui să fie?

— Kelsier a spus că soarele fusese cândva galben şi că plantele erau verzi.

— E o imagine stranie.

— Sazed e de acord cu Kelsier, adăugă Vin. Toate legendele spun că, în primele zile ale domniei Lordului Legiuitor, soarele şi-a schimbat culoarea şi din cer a-nceput să curgă cenuşă.

— Păi, spuse Elend, cred că Adâncimea *ar putea* avea o legătură cu asta. Dar, sincer, nu ştiu. Căzu pe gânduri câteva

clipe. Plante verzi? De ce nu violete sau albastre? E atât de straniu…

Eroul Evurilor a mers spre nord, către Fântâna Înălţării, se gândi iarăşi Vin. Se răsuci uşor, cu privirea atrasă în direcţia munţilor Terris, aflaţi atât de departe. Oare se mai afla încă acolo, sus? Fântâna Înălţării?

— Ai izbutit să scoţi ceva de la OreSeur? se interesă Elend. Ceva care să ne-ajute să descoperim cine e spionul?

Ea ridică din umeri.

— Mi-a spus că niciun kandra nu poate folosi Allomanţia.

— Atunci l-ai putea găsi astfel pe impostor? întrebă Elend, devenind mai atent.

— Poate. Sau cel puţin îi pot verifica pe Fantomă şi pe Ham. Cu oamenii obişnuiţi o să fie mai greu – deşi kandra nu pot fi Domoliţi, aşa că aş avea astfel o şansă să descopăr spionul.

— Sună promiţător, zise el.

Vin dădu din cap. Hoţoaica din ea, fata plină de spaime pe care Elend o tachina întotdeauna, se simţi îmboldită să folosească Allomanţia asupra lui, să vadă dacă răspundea la Împingerile şi Tragerile ei. Dar se opri. În el – numai în el – voia să aibă încredere. Pe ceilalţi avea să-i pună la încercare, dar de el n-avea să se-ndoiască. Într-un fel, prefera să se-ncreadă în el şi să se-nşele în loc să se lupte cu toate temerile trezite de neîncredere.

Acum înţeleg, în sfârşit, îşi spuse, cu o tresărire. *Kelsier, înţeleg ce-ai simţit în legătură cu Mare. N-o să fac aceeaşi greşeală.*

Elend o privea.

— Ce e? întrebă ea.

— Zâmbeşti, răspunse el. Pot s-aud şi eu gluma?

Vin îl îmbrăţişă.

— Nu, spuse simplu.

El surâse.

— Bine. Poţi să-i verifici pe Fantomă şi Ham, dar sunt foarte sigur că impostorul nu e cineva din ceată – azi am vorbit cu toţi, şi toţi sunt ei înşişi. Trebuie să-i verificăm pe toţi ceilalţi din palat.

Nu ştie cât de bun poate fi un kandra. Cel aflat în slujba duşmanului îşi studiase probabil victima luni de-a rândul, aflându-i şi memorându-i toate ticurile.

— Am vorbit cu Ham şi cu Demoux, spuse Elend. Făcând parte din garda palatului, ştiu de oase – şi Ham şi-a dat seama ce erau. Din fericire, pot să verifice pe toată lumea făcând cât mai puţină vâlvă cu putinţă şi să descopere impostorul.

Încrederea nemăsurată de care dădea dovadă Elend zgândări toate simţurile lui Vin. *Nu,* se gândi ea. *Lasă-l să creadă ce e mai bine. Are şi aşa prea multe griji. În plus, poate că acest kandra imită pe cineva din afara cetei. Elend poate face cercetări în direcţia asta.*

Iar dacă impostorul e un membru al cetei... Ei, e genul de situaţie în care temerile mele fără sfârşit sunt de folos.

— Oricum, adăugă Elend, ridicându-se, trebuie să mai verific câteva lucruri înainte de a se face prea târziu.

Vin dădu din cap. El o sărută prelung, apoi plecă. Ea mai rămase câteva clipe aşezată pe masă, fără să se uite la imensa fereastră rozariu, ci la cea mică, din lateral, pe care-o lăsase uşor întredeschisă. Era o uşă către noapte. Ceaţa se învolbura, trimiţându-şi, nesigură, în încăpere fuioare ce se evaporau în tăcere, la căldură.

— Nu mi-e frică de tine, şopti Vin. Şi-o să-ţi aflu taina.

Coborî de pe masă şi se strecură prin fereastră, întorcându-se afară, ca să-l întâlnească pe OreSeur pentru un alt rond de noapte în curtea palatului.

Stabilisem că Alendi era Eroul Evurilor şi aveam de gând s-o dovedesc. Ar fi trebuit să mă plec în faţa voinţei celorlalţi. Ar fi trebuit să insist să-l însoţesc pe Alendi, spre a fi martor la călătoriile lui.

15

În a opta zi după plecare de la Abaţie, Sazed se trezi şi-şi dădu seama că era singur.

Se ridică, împingând deoparte pătura şi stratul subţire de cenuşă căzut în timpul nopţii. Locul lui Marsh de sub bolta de frunziş era gol, deşi un petic de pământ curat arăta unde dormise Inchizitorul.

Sazed urmări paşii lui Marsh cum ieşeau sub strălucirea nemiloasă a soarelui roşu. Acolo, în lipsa acoperământului copacilor, stratul de cenuşă era mai mare, adunată în mormane

de suflarea puternică a vântului, ce mătura pământul cât putea Sazed să cuprindă cu privirea. Nu se mai zărea nici urmă de Marsh.

Terrisianul se întoarse în tabără. În locul acela – în centrul Stăpânirii Estice – copacii erau diformi, noduroşi, aveau crengi ca nişte rafturi, suprapuse şi pline de ace dese, maronii. Aşa că ofereau un adăpost mulţumitor, deşi cenuşa părea în stare să se strecoare oriunde.

Sazed pregăti pentru micul dejun o supă simplă. Marsh nu se întoarse. Sazed îşi spălă robele cafenii, de călătorie, într-un pârâu din apropiere. Marsh nu se întoarse. Sazed îşi cârpi o mânecă, îşi unse cizmele cu ulei şi-şi rase capul. Marsh nu se-ntoarse. Sazed scoase copia haşurată făcută la Abaţie, transcrise câteva cuvinte, apoi se sili să pună foaia la loc – se temea că, fiindcă o desfăcea prea des sau fiindcă ajungea pe ea cenuşă, cuvintele ar fi putut deveni neclare. Era mai bine s-aştepte până când avea s-ajungă la o masă de lucru şi într-o cameră curată.

Marsh nu se întoarse.

În cele din urmă, Sazed plecă. Nu putea să explice de ce se simţea îndemnat să se grăbească – pe de-o parte, era nerăbdător să-mpărtăşească altora ceea ce aflase, iar pe de alta, voia să vadă cum se descurcau Vin şi tânărul Elend Venture în Luthadel.

Marsh ştia drumul. Putea să-l ajungă din urmă.

Sazed îşi umbri ochii cu mâna, ferindu-i de lumina soarelui roşu, şi se uită în jos, profitând de avantajul oferit privitorului de vârful de deal pe care se afla. La orizont se zărea o uşoară întunecime, la est faţă de drumul principal. Îşi deschise cuprumintea dedicată geografiei şi căută o descriere a Stăpânirii Estice.

Cunoştinţele îi umplură mintea, dăruindu-i amintiri. Întunecimea era un sat numit Urbene. Îşi răsfoi un index, vrând să descopere cronicarul cel mai potrivit. Indexul devenise neclar, îi venea greu să-şi amintească informaţiile – ceea ce însemna că-l mutase din cupruminte în memorie de prea multe ori. Într-o cupruminte totul rămânea intact, dar orice se afla în capul lui – fie şi numai pentru câteva clipe – se altera. Trebuia să rememoreze totul mai târziu.

Găsi ceea ce căuta şi îşi aduse în minte amintirile corecte. Cronicarul trecuse satul pe lista locurilor „pitoreşti”, ceea ce însemna, probabil, că un nobil important se hotărâse să-şi înalţe acolo conacul. Cronicarul spunea că skaa din Urbene erau păstori.

Sazed scrise o notiţă pentru el însuşi, apoi puse amintirile cronicarului înapoi în stoc. Citirea însemnării îi dezvălui ceea ce tocmai uitase. Ca şi indexul, amintirile cronicarului se degradaseră inevitabil, deşi foarte puţin, cât stătuseră în mintea lui. Din fericire, avea un al doilea grup de cupruminţi ascunse în Terris şi pe acelea urma să le întrebuinţeze ca să-şi transmită cunoştinţele unui alt Păstrător. Cele aflate asupra lui erau pentru uzul de zi cu zi. Cunoştinţele nefolosite nu veneau în ajutorul nimănui.

Îşi puse raniţa pe umăr. Un popas în sat îi putea fi de un oarecare folos, deşi însemna o întârziere. Stomacul îi aprobă hotărârea. Probabil că sătenii n-aveau prea multă mâncare, dar spera că i-ar fi putut oferi altceva, nu supă. În plus, ar fi putut avea veşti despre ceea ce se petrecea în Luthadel.

Coborî dealul scund, luând-o pe poteca mai îngustă, dinspre est. Cândva, prin Ultimul Imperiu se călătorise foarte puţin. Lordul Legiuitor le interzisese lucrătorilor skaa să părăsească pământurile pe care lucrau, şi numai hoţii şi răzvrătiţii cutezaseră să nu i se supună. Însă cei mai mulţi nobili trăiau din negoţ, aşa că, într-un astfel de sat, oamenii trebuiau să fie obişnuiţi cu oaspeţii.

Sazed începu să observe imediat ciudăţeniile. Caprele hoinăreau pe câmpul de lângă drum, nepăzite. Terrisianul se opri şi scoase din raniţă o cupruminte. Căută prin ea din mers. O carte despre munca la ţară spunea că păstorii îşi lăsau uneori turmele singure la păscut. Cu toate acestea, animalele nepăzite îl puneau pe gânduri, deveni nervos. Grăbi pasul.

În sud, la mică distanţă, skaa rabdă de foame, se gândi. *Însă aici au animale atât de multe, şi cum de nu tocmesc pe cineva ca să le apere de tâlhari şi de animale de pradă?*

Sătucul apăru în depărtare. Sazed aproape izbutise să se convingă că lipsa oricărei activităţi – uliţele pustii, uşile şi obloanele lăsate să se legene în bătaia vântului – se datora apropierii lui. Poate că oamenii erau atât de speriaţi încât se

ascundeau. Sau poate erau, pur şi simplu, plecaţi cu toţii, îngrijirea turmelor…

Se opri brusc. O schimbare a direcţiei vântului aduse dinspre sat un miros grăitor. Skaa nu se ascundeau şi nu fugiseră. Era o miasmă de cadavre putrezite.

Dintr-odată grăbindu-se, Sazed scoase un inel îngust – o cositorminte pentru miros – şi şi-l puse pe degetul mare. Izul adus de vânt nu părea să fie al unui măcel. Era o duhoare mai stătută, mai murdară. Nu numai de moarte, ci şi de putrefacţie, de trupuri nespălate, de gunoi. Începu să folosească invers cositormintea, umplând-o în loc să scoată din ea, şi simţul mirosului îi slăbi – împiedicându-l să fie cuprins de greaţă.

Îşi continuă drumul, intrând cu prudenţă în satul propriu-zis. Ca toate celelalte locuite de skaa, Urbene avea o alcătuire simplă. Zece colibe mari se înşiruiau, răsfirate, pe un cerc în mijlocul căruia se afla o fântână. Erau construite din lemn, iar ca să le-acopere fuseseră întrebuinţate crengi cu ace dese, ca ale copacilor pe care-i văzuse mai înainte. Barăcile supraveghetorilor şi frumosul conac al nobilului se aflau ceva mai departe, în aceeaşi vale.

Dacă ar fi lipsit duhoarea – şi senzaţia obsedantă de pustietate – Sazed ar fi fost de acord cu descrierea cronicarului. Pentru nişte locuinţe skaa, colibele din Urbene erau bine întreţinute, iar satul se întindea în tihna unei adâncituri din mijlocul ţinutului deluros.

Apropiindu-se, dădu peste primele cadavre. Erau vreo şase şi zăceau împrăştiate în jurul uşii celei mai apropiate colibe. Sazed dădu să intre cu băgare de seamă, dar văzu repede că erau morţi de cel puţin câteva zile. Îngenunche lângă primul leş, cel al unei femei, şi nu descoperi nicio cauză vizibilă a morţii. La fel stăteau lucrurile şi cu celelalte.

Neliniştit, Sazed se sili să-ntindă mâna şi să deschidă uşa. Duhoarea dinăuntru era atât de puternică încât o simţi prin cositorminte.

Aidoma celor mai multe colibe, şi aceea era alcătuită dintr-o singură încăpere. Plină cu leşuri. Cele mai multe zăceau întinse, înfăşurate în pături subţiri; altele stăteau sprijinite de pereţi, cu hârcile putrezite atârnându-le de gât. Trupuri jigărite, numai piele şi os, cu mâini şi picioare scheletice şi coaste ieşite în

afară. Ochii umbriţi de frică priveau de pe chipuri supte, fără să mai vadă.

Oamenii aceia muriseră de foame şi de sete.

Sazed ieşi din colibă împleticindu-se, cu capul plecat. Nu se aştepta să găsească altceva în celelalte, dar se uită totuşi. Văzu aceeaşi scenă, repetată iarăşi şi iarăşi. În faţa uşii, pe pământ, cadavre fără nicio rană; în interior, înghesuite, grămezi. Muştele bâzâiau în roiuri, acoperindu-le feţele. În centrul mai multor colibe găsi oase omeneşti roase.

Părăsi ultima locuinţă clătinându-se pe picioare şi respirând adânc pe gură. Zeci de oameni, în total mai bine de o sută, morţi dintr-un motiv câtuşi de puţin evident. Ce putuse să-i facă pe cei mai mulţi dintre ei să stea pur şi simplu ascunşi în case, rămaşi fără mâncare şi fără apă? De ce muriseră de foame, când afară animalele alergau în voie? Ce-i ucisese pe cei ce zăceau în faţa uşilor, în cenuşă? Nu păreau la fel de sfrijiţi ca aceia din interior, deşi la un asemenea nivel de descompunere era greu să-ţi dai seama.

Probabil că mă-nşel în privinţa foamei, îşi spuse. *Trebuie să fi fost vreo molimă de vreun fel, o boală. Există o explicaţie mult mai logică.* Căută în cuprumintea vindecătoare... Existau cu siguranţă boli care secerau brusc, lăsându-şi victimele vlăguite. Şi probabil că supravieţuitorii fugiseră. Lăsându-i pe ce dragi în urmă. Fără să adune animalele de pe păşuni...

Sazed înlemni. În clipa aceea, avu impresia că auzi ceva.

Se răsuci şi trase putere pentru auz din cositorminte. Sunetul persista – respiraţie şi mişcare, venind dintr-o colibă în care tocmai intrase. Se repezi într-acolo, deschise uşa dintr-o smucitură şi privi din nou la cadavrele lugubre. Zăceau în aceleaşi locuri ca mai înainte. Le studie cu atenţie până când descoperi unul care respira.

Pe zeii uitaţi... îşi spuse. Bărbatul nu trebuia să se străduiască prea mult să pară mort. Îi căzuse părul şi avea ochii duşi în fundul capului. Deşi nu părea îngrozitor de flămând, probabil că Sazed nu-l remarcase din pricina trupului murdar, aproape ca un leş.

Terrisianul se apropie de el.

— Îţi sunt prieten, spuse încet.

Celălalt nu se clinti. Încruntându-se, Sazed se apropie şi-i puse o mână pe umăr.

Săteanul deschise brusc ochii şi sări în picioare cu un ţipăt. Năuc, atins de nebunie, trecu peste cadavre, luând-o spre fundul încăperii. Acolo se lăsă în jos şi se ghemui, cu ochii la Sazed.

— Te rog, spuse terrisianul, lăsându-şi raniţa pe podea. Nu trebuie să-ţi fie frică. În afară de mirodeniile pentru supă, avea drept provizii doar câţiva pumni de făină, dar scoase o parte din ea. Am mâncare.

Omul clătină din cap.

— Nu există mâncare, şopti. Am terminat-o noi pe toată. În afară de… mâncare.

Aruncă o privire spre centrul încăperii. Către oasele care atrăseseră atenţia lui Sazed mai devreme. Crude, roase, stivuite sub o bucată de pânză zdrenţuită, de parcă ar fi vrut cineva să le-ascundă.

— N-am mâncat eu mâncarea, şopti.

— Ştiu, răspunse Sazed, înaintând cu un pas. Dar mai e şi altceva de mâncare. Afară.

— Nu pot să ies.

— De ce nu?

Bărbatul şovăi, apoi se uită în jos.

— Ceaţă.

Terrisianul se uită spre uşă. Soarele cobora spre orizont, dar avea s-apună abia peste vreo oră. Nu era ceaţă. Cel puţin, nu în momentul acela.

Se înfioră. Se întoarse încet către sătean.

— Ceaţă… în timpul zilei?

Omul schiţă un gest aprobator.

— Şi a rămas? întrebă Sazed. Nu s-a risipit după câteva ore?

Celălalt clătină din cap.

— Zile. Săptămâni. Tot timpul ceaţă.

Lordule Legiuitor! se minună Sazed, apoi îşi luă seama. Trecuse mult timp de când nu mai folosise numele acelei creaturi drept înjurătură, nici măcar în gând.

Dar să se lase ceaţa în timpul zilei şi să rămână – dacă omul acela era demn de crezare – mai multe săptămâni!… Sazed putea să şi-i imagineze pe skaa, înspăimântaţi în colibele lor, împiedicaţi să iasă de o mie de ani de teroare, tradiţii şi superstiţii.

Dar să rămână înăuntru până când muriseră de foame? Nici chiar frica lor de ceaţă, aşa adânc înrădăcinată cum era, n-ar fi fost de-ajuns ca să-i facă să rabde de foame până la moarte, nu-i aşa?

— De ce n-aţi plecat? întrebă cu voce scăzută.

— Unii au plecat, răspunse omul, dând din cap ca pentru sine însuşi. Jell. Ştii ce i s-a-ntâmplat.

Sazed se încruntă.

— A murit?

— Ucis de ceaţă. Oh, cum tremura! Era încăpăţânat, ştii. Bătrânul Jell. Oh, cum tremura! Cum se zvârcolea când a fost ucis!

Sazed închise ochii. *Cadavrele din faţa uşilor.*

— Unii au plecat, adăugă săteanul.

Sazed deschise brusc ochii.

— Ce?

Săteanul nebun dădu din nou din cap.

— Ştii, unii au plecat. După ce-au ieşit din sat, au strigat la noi. Au zis că e în ordine. Pe ei nu i-a omorât. Nu ştiu de ce. Însă pe alţii i-a ucis. Unii s-au zvârcolit pe pământ, dar s-au ridicat pe urmă. Pe alţii i-a ucis.

— Ceaţa i-a lăsat pe unii să supravieţuiască, dar i-a omorât pe alţii?

Bărbatul nu răspunse. Stătuse aşezat pe podea şi acum se lăsă pe spate, holbându-se la tavan fără să-şi poată limpezi privirea.

— Te rog, stărui Sazed. Trebuie să-mi răspunzi. Pe cine-a omorât şi pe cine-a lăsat să treacă? Care e legătura?

Săteanul se-ntoarse spre el.

— E timpul să mănânc, spuse, apoi se ridică.

Se apropie la nimereală de un cadavru şi-l trase de un braţ, smulgându-i carnea putredă. Nu era greu să-ţi dai seama de ce nu murise de foame, aidoma celorlalţi.

Sazed îşi învinse greaţa, traversă încăperea cu paşi mari şi-l prinse pe sătean de mână înainte de a apuca să-şi ducă la buze osul aproape fără carne. Bărbatul încremeni, apoi îşi ridică privirea spre el.

— Nu e al meu! strigă, lăsând osul să cadă şi fugind spre peretele din fund.

Sazed rămase o clipă locului. *Trebuie să mă grăbesc. Trebuie s-ajung la Luthadel. În lumea asta sunt lucruri mult mai rele decât tâlharii şi oştile.*

Nebunul îl urmări cu un soi de spaimă de sălbăticiune în timp ce-şi sălta raniţa, pentru a o lăsa din nou jos, după ce stătuse o clipă pe gânduri. Sazed scoase cea mai mare fludorminte. Îşi prinse pe antebraţ brăţara metalică lată, apoi se îndreptă spre sătean.

— Nu! strigă acesta, încercând să se repeadă într-o parte.

Sazed deschise fludormintea şi scoase o răbufnire de putere. Îşi simţi muşchii mărindu-se, robele devenindu-i prea strâmte. Îl înşfăcă pe sătean când trecu în fugă pe lângă el şi-l ţinu apoi la o distanţă destul de mare ca să-i nu-i poată face prea mult rău şi ca să nu se vătămeze singur.

Pe urmă îl scoase din colibă.

Bărbatul încetă să se mai zbată imediat ce ieşiră în lumina soarelui. Se uită spre cer, ca şi cum ar fi văzut astrul zilei pentru prima oară. Sazed îl lăsă jos şi se desprinse de fludorminte.

Săteanul îngenunche, îşi ridică privirea spre soare, apoi se-ntoarse spre el.

— Lordul Legiuitor? De ce ne-a părăsit? Unde s-a dus?

— Lordul Legiuitor era un tiran.

Bărbatul clătină din cap.

— Ne iubea. Ne conducea. Acum, după ce a plecat, ceaţa ne poate ucide. Ne urăşte.

Pe urmă se ridică, surprinzător de agil, şi plecă în goană pe potecă, spre ieşirea din sat. Sazed o luă pe urmele lui, dar se opri după un pas. Ce voia să facă? Să-l târască până la Luthadel? În fântână încă mai era apă şi existau animale care să asigure hrana. Nu putea decât să spere că amărâtul avea să se descurce.

Oftând, terrisianul se întoarse în colibă şi-şi luă raniţa. În drum spre ieşire se opri şi-şi scoase una dintre oţelminţi. Îşi petrecuse mai multe luni umplând-o, cu gândul că, într-o bună zi, avea să fie nevoit să alerge foarte, foarte repede pentru a ajunge într-un anumit loc.

Ziua aceea sosise.

Da, pe urmă el a fost cel care a alimentat zvonurile. Eu n-aş fi izbutit niciodată să fac ceea ce a făcut el însuşi, n-aş fi fost în

stare să conving lumea că el era într-adevăr Eroul. Nu ştiu dacă din mintea lui dispăruse orice îndoială, dar pe alţii i-a făcut să creadă că el trebuia să fie acela.

16

Vin își folosea rareori apartamentul. Elend îi oferise încăperi spațioase – ceea ce reprezenta, probabil, o parte a problemei.

Ea îşi petrecuse copilăria dormind prin cotloane, în bârloguri şi pe alei. Să fie stăpână în trei camere separate era oarecum intimidant.

Însă nu conta cu adevărat. Când era trează, stătea sau cu Elend, sau cu ceaţa. Camerele le avea mai degrabă ca să aibă unde dormi. Sau, aşa cum se întâmpla în clipa aceea, ca loc unde putea face dezordine.

Stătea pe podea, în centrul încăperii principale. Preocupat de faptul că ea n-avea mobilă, majordomul lui Elend insistase să i le împodobească. În dimineaţa aceea, ea împinsese într-o parte mai multe dintre obiectele decorative, strângând grămadă covoarele şi scaunele ca să se poată aşeza, cu cartea sa, pe pietrele reci.

Era prima carte adevărată care-i aparţinuse în toată viaţa ei, deşi era alcătuită dintr-o simplă colecţie de coli prinse lejer între ele de-a lungul unei margini. Ceea ce ei îi convenea de minune; cu o asemenea legătură simplă, era mult mai uşor să dezmembreze tomul.

Stătea în mijlocul unor teancuri de hârtii. Odată desprinse, numărul paginilor cărţii i se păru uimitor de mare. Se aşeză lângă o grămadă şi-i inspectă conţinutul. Clătină din cap şi se trase lângă alta. O răsfoi şi, în cele din urmă, alese o pagină.

> *Uneori mă-ntreb dacă nu cumva îmi pierd minţile. Poate e din cauza apăsării pe care-o simt ştiind că trebuie să port, cumva, povara unei lumi întregi. Poate e din cauza morţilor la care-am fost martor, a prietenilor pe care i-am pierdut. A prietenilor pe care-am fost nevoit să-i ucid.*
>
> *Oricum ar fi, uneori văd umbre urmărindu-mă. Creaturi întunecate, pe care nu le înţeleg, sau pe care nu vreau să le-nţeleg. Oare sunt plăsmuiri ale minţii mele copleşite de griji?*

Rămase o clipă nemişcată, recitind paragrafele. Apoi mută foaia într-un alt teanc. OreSeur stătea întins lângă un perete, cu botul pe labe, uitându-se la ea.

— Stăpână, spuse, în timp ce ea lăsa pagina din mână, mă uit de două ore cum munceşti şi recunosc că sunt cu desăvârşire nedumerit. Ce rost au toate astea?

Vin se târî către alt teanc de pagini.

— Credeam că nu-ţi pasă cum îmi petrec timpul.

— Nu-mi pasă, răspunse OreSeur. Mă plictiseşte…

— Şi, după cum s-ar părea, te şi sâcâie.

— Îmi place să-nţeleg ce se petrece-n jurul meu.

Vin ridică din umeri şi arătă către teancurile de hârtii.

— Ăsta e jurnalul Lordului Legiuitor. De fapt, nu al Lordului Legiuitor pe care-l ştim noi, ci al bărbatului care-ar *fi trebuit* să fie Lord Legiuitor.

— Ar fi trebuit? întrebă OreSeur. Vrei să spui c-ar fi trebuit să cucerească lumea, dar n-a făcut-o?

— Nu. Vreau să spun că el ar fi trebuit să ia puterea la Fântâna Înălţării. Omul ăsta, cel care-a scris jurnalul – de fapt, nu-i cunoaştem numele – a fost un soi de erou prevestit. Sau… aşa a crezut cineva. Oricum, cel care-a ajuns Lord Legiuitor – Rashek – a fost un cărăuş din slujba eroului. Nu-ţi aduci aminte că noi am vorbit despre asta, pe vremea când îl imitai pe Renoux?

OreSeur dădu din cap.

— Mi-aduc aminte că l-aţi pomenit în treacăt.

— Ei, asta-i cartea pe care-am găsit-o eu şi Kelsier când ne-am strecurat în palatul Lordului Legiuitor. Am crezut c-a fost scrisă de el, dar s-a dovedit c-a scris-o bărbatul pe care l-a ucis şi căruia i-a luat locul.

— Da, stăpână. Dar de ce o faci bucăţi?

— N-o fac bucăţi. I-am scos legătura ca să pot muta paginile dintr-un loc într-altul. M-ajută să gândesc.

— În… înţeleg, spuse OreSeur. Şi, de fapt, ce cauţi? Lordul Legiuitor e mort, stăpână. Când m-am uitat la el ultima oară, îl uciseseşi.

Ce caut? se gândi Vin, luând o altă pagină. *Fantome în ceaţă.*

Citi cuvintele de pe pagină pe îndelete.

Nu e o umbră.

Creatura asta neguroasă care mă urmăreşte, creatura pe care numai eu o pot vedea – nu e cu adevărat o umbră. E întunecoasă şi translucidă, dar n-are conturul rigid al umbrelor. E lipsită de substanţă – neclară şi informă. Ca şi cum ar fi făurită dintr-o pâclă întunecată.

Sau poate din ceaţă.

Vin lăsă foaia jos. *Şi pe el îl urmărea,* se gândi. Îşi aduse aminte că, atunci când citise pentru prima oară cuvintele acelea, cu mai bine de un an în urmă, se gândise că Eroul începuse, probabil, să înnebunească. Când avea atâtea pe umeri, cine-ar fi fost surprins?

Însă acum credea că-ncepuse să-l înţeleagă mai bine pe autorul fără nume al jurnalului. Ştia că nu era Lordul Legiuitor şi era în stare să-l vadă drept ceea ce ar fi putut fi. Nesigur în privinţa locului său în lume, dar silit să ia parte la evenimente importante. Hotărât să facă tot binele care-i stătea în puteri. Idealist, într-un fel.

Iar spiritul ceţii îl urmărea. Ce însemna asta? Ce semnificaţie avea pentru ea?

Se târî spre un alt teanc de pagini. Răsfoise jurnalul toată dimineaţa, căutând tot ce avea vreo legătură cu creatura din ceaţă. Însă se străduia din greu să descopere mai mult decât cele două pasaje familiare.

Făcea teancuri din paginile care vorbeau despre ceva straniu sau supranatural. Avea un mic teanc de pagini care vorbeau despre spiritul ceţii. Avea şi unul special, cu tot ce se referea la Adâncime. Acestea din urmă erau, ca o ironie, cele mai numeroase şi, în acelaşi timp, cele mai sărace în informaţii din întregul grup. Autorul jurnalului avea obiceiul să tot vorbească despre Adâncime fără să spună mare lucru despre ea.

Adâncimea reprezenta un pericol, asta era clar. Devastase ţinutul, omorând oameni cu miile. Monstrul instaurase haosul oriunde ajunsese, aducând cu sine ravagii şi frică, iar oştile oamenilor nu izbutiseră să-l înfrângă. Numai prorocirile din Terris despre un Erou al Evurilor mai ofereau speranţă.

Măcar dac-ar fi dat mai multe explicaţii! se gândi Vin, nemulţumită, răsfoind paginile. Însă tonul jurnalului era, de fapt, mai degrabă melancolic decât informativ. Era ceva scris de Erou pentru sine însuşi, ca să-şi păstreze mintea întreagă, ca să-şi

aştearnă pe hârtie temerile şi speranţele. Elend spunea că şi el scria, uneori, din aceleaşi motive. Pentru Vin, să-ncerci să înşiri cuvinte ca să scapi de astfel de necazuri părea o prostie.

Oftă şi se întoarse spre ultimul teanc de hârtii – cel cu pagini pe care încă nu le studiase. Se întinse pe podeaua de piatră şi începu să citească, în căutarea unor informaţii utile.

Îi lua mult timp. Nu numai că, de felul ei, citea încet, dar mintea continua să-i zboare în alte părţi. Mai citise o dată jurnalul – şi, lucru ciudat, ideile şi frazele îi aduceau aminte unde se aflase atunci. Cu doi ani în urmă şi la o lume distanţă, în Fellise, încă revenindu-şi după ce aproape că-şi găsise moartea în mâinile unui Inchizitor de Oţel, fusese silită să-şi petreacă zilele pretinzând că era Valette Renoux, o nobilă de la ţară, tânără şi lipsită de experienţă.

Pe vremea aceea, încă nu credea în planul urzit de Kelsier pentru răsturnarea Imperiului. Rămăsese alături de ceată fiindcă preţuia lucrurile stranii pe care i le oferea – prietenie, încredere şi lecţii de Allomanţie – nu pentru că era de acord cu ţelurile membrilor acesteia. N-ar fi ghicit nicidecum unde aveau s-o ducă. La baluri şi la petreceri, făcând-o să se maturizeze – puţin – pentru a deveni femeia nobilă drept care se dădea.

Însă aceea fusese o farsă, o prefăcătorie de câteva luni. Îşi sili gândurile să se îndepărteze de rochii cu dantele şi de baluri. Trebuia să se concentreze asupra unor probleme practice.

Şi... e asta una dintre ele? se întrebă, într-o doară, punând o pagină peste un teanc. *Studiul unor lucruri pe care abia dacă le-nţeleg, temându-mă de o ameninţare pe care nimeni altcineva nu se oboseşte s-o observe?*

Oftă şi, stând întinsă pe burtă, îşi îndoi braţele sub bărbie. Ce o îngrijora de fapt? Că avea să se-ntoarcă Adâncimea? Nu se întâmplase nimic altceva în afară de apariţia unei fantome în ceaţă – o viziune care, aşa cum sugera Elend, ar fi putut fi fabricată cu uşurinţă de mintea ei istovită. O altă întrebare era cu mult mai importantă. Presupunând că Adâncimea se dovedea a fi o realitate, ce se credea ea în stare să facă? Nu era nici erou, nici general, nici conducător.

Oh, Kelsier, se gândi, luând o altă pagină. *Acum ne-ai fi putut fi de folos.* Kelsier fusese mai presus de reguli... un om cumva în stare să sfideze realitatea. Crezuse că, dându-şi viaţa ca să-l răstoarne pe Lordul Legiuitor, avea să asigure libertatea oricărui

skaa. Dar dacă sacrificiul lui eliberase calea pentru un pericol şi mai mare, pentru ceva pe lângă care asuprirea Lordului Legiuitor era o alternativă preferabilă?

Termină în sfârşit de citit pagina, apoi o aşeză în teancul celor care nu conţineau nimic folositor. Apoi rămase pe gânduri. Nici măcar nu izbutea să-şi amintească ce citise. Oftă şi luă din nou pagina, îşi îndreptă din nou privirea spre ea. Cum reuşea Elend? Era în stare să studieze aceleaşi cărţi în repetate rânduri, însă, pentru ea, era greu să...

Îşi întrerupse gândul. *Trebuie să presupun că nu mi-am pierdut minţile,* scria în jurnal. *Altminteri nu-mi pot continua căutările cu o senzaţie raţională de încredere în mine însumi. Prin urmare, creatura care mă urmăreşte trebuie să fie reală.*

Vin se săltă în capul oaselor. De acea parte a jurnalului nu-şi aducea aminte decât foarte vag. Cartea era scrisă sub forma unui jurnal – dar nedatat. Avea tendinţa să se abată de la subiect, iar Eroului îi plăcuse grozav să scrie, monoton, despre nesiguranţa sa. Partea aceea fusese deosebit de seacă.

Însă acolo, în miezul tânguielilor sale, se găsea o informaţie. *Cred că, dacă ar fi putut, m-ar fi ucis,* continua textul.

> *În creatura de negură şi ceaţă e ceva care te face să simţi răul şi pielea mea are oroare de atingerea ei.*
>
> *Însă ceea ce poate face, mai ales în privinţa mea, pare să aibă limite.*
>
> *Dar ne poate afecta lumea. Cuţitul din pieptul lui Fedik dovedeşte măcar atâta lucru. Încă nu sunt sigur ce l-a îngrozit mai tare – rana în sine sau faptul c-a văzut creatura făcându-i-o.*
>
> *Rashek susţine, pe şoptite, că pe Fedik l-am înjunghiat chiar eu, pentru că eu şi victima suntem singurii martori ai celor petrecute în noaptea aceea. Oricum, trebuie să iau o hotărâre. Trebuie să decid că nu sunt nebun. Ca alternativă, ar trebui să admit că eu am înfipt cuţitul.*
>
> *Ştiind care e părerea lui Rashek despre toate astea îmi e, cumva, mult mai uşor să cred contrariul.*

Textul de pe pagină continua vorbind despre Rashek şi următoarele câteva însemnări nu conţineau nimic legat de

spiritul ceţii. Însă Vin găsea chiar şi acele câteva paragrafe incitante.

A luat o hotărâre, se gândi. *Pe care trebuie s-o iau şi eu.* Nu se temuse niciodată că ar fi fost nebună, însă găsise în spusele lui Elend o oarecare logică. Acum le respinse. Spiritul ceţii nu era o amăgire creată de amestecul de oboseală şi de amintiri despre povestea din jurnal. Era o realitate.

Nu însemna nici că se întorcea Adâncimea, nici că Luthadelul se afla într-un soi de pericol supranatural. Însă puteau fi luate în considerare ambele posibilităţi.

Vin puse pagina alături de celelalte două cu informaţii concrete despre spiritul ceţii, apoi îşi reluă studiul, hotărâtă să dea mai multă atenţie lecturii.

Armatele îşi consolidau poziţiile.

Elend le urmărea de pe coama zidului în timp ce planul lui vag începea să prindă formă. Straff crea un perimetru de apărare în nord, păstrându-şi controlul asupra canalului care ducea spre Urzeau, capitala regatului său şi oraşul în care locuia, aflat la relativ mică distanţă. Cett îşi întărea tabăra în vestul cetăţii, păstrând sub stăpânirea sa Canalul Luth-Davn, care făcea legătura cu fabrica lui de conserve din Haverfrex.

O fabrică de conserve. Elend îşi dorea să fi avut aşa ceva în cetate. Metoda întrebuinţată era nouă – data de numai vreo cincizeci de ani – dar citise despre ea. Cărturarii o consideraseră utilă mai ales ca să le ofere cu mai multă uşurinţă provizii soldaţilor care luptau la hotarele imperiului. Nu se gândiseră la proviziile necesare în caz de asediu – mai ales în Luthadel. Dar, pe de altă parte, cine s-ar fi gândit?

Chiar sub ochii lui, din rândurile ambelor armate începură să se desprindă patrule. Unele se pregăteau să supravegheze hotarul dintre cele două forţe, însă celelalte se plasară astfel încât să păzească toate celelalte canale, podurile peste râul Channerel şi drumurile care porneau din cetate. După un timp remarcabil de scurt, aceasta era complet înconjurată. Ruptă de lume şi de restul micului regat al lui Elend. Nimeni nu mai putea să intre sau să iasă. Armatele contau pe boli, pe foamete şi pe orice altceva putea slăbi forţele oraşului ca să-l îngenuncheze pe Elend.

Asediul Luthadelului începuse.

E bine, îşi spuse el. *Ca să-mi izbutească planul, trebuie să mă creadă disperat. Să fie atât de sigur fiecare că vreau să trec de partea lui încât să nu-i treacă prin cap că m-aş putea alia şi cu duşmanul.*

În timp ce privea, zări pe cineva care urca scările zidului. Era Ciomege. Generalul se apropie şchiopătând de Elend, care fusese până atunci singur.

— Felicitări, spuse. S-ar părea că acum tragi sforile unui asediu în toată puterea cuvântului.

— Bun.

— Presupun că ne vor lăsa ceva loc ca să răsuflăm, adăugă Ciomege. Îl măsură pe Elend cu una dintre expresiile lui colţuroase. Ai face bine să fii la înălţime, băiatule.

— Ştiu, şopti Elend.

— Ai făcut din tine însuţi punctul central, spuse Ciomege. Adunarea nu poate pune capăt asediului înainte de a avea tu o întâlnire oficială cu Straff, iar regii probabil că nu vor accepta să discute cu nimeni din ceată, în afară de tine. Totul se învârte în jurul tău. Presupun că, pentru un rege, e de folos să ocupe un asemenea loc. Dacă e un rege bun.

Ciomege tăcu. Elend rămase nemişcat, cu ochii la cele două oşti distincte. Cuvintele terrisienei Tindwyl continuau să-l sâcâie. *Eşti un prost, Elend Venture…*

Le ceruse ambilor regi să se-ntâlnească, dar încă niciunul nu-i răspunsese – deşi ceata nu se-ndoia că amândoi aveau să facă asta în curând. Duşmanii voiau s-aştepte, să-l lase să transpire puţin. Membrii Adunării solicitaseră o altă întrunire, probabil vrând să-ncerce să-l intimideze, ca să le-ngăduie să-şi retragă acordul în privinţa propunerii lui de mai înainte. El găsise un motiv convenabil ca să nu ia parte.

Se uită la Ciomege.

— Şi eu sunt un rege bun? După părerea ta.

Generalul îi aruncă o privire şi el îi desluşi în ochi o înţelepciune de neînduplecat.

— Am întâlnit conducători mai răi decât tine. Dar şi o *grămadă* care erau mai buni.

Elend dădu încet din cap.

— Vreau să fiu bun, Ciomege. Nimeni altcineva n-o să aibă grijă de skaa aşa cum merită. Cett, Straff. Ei se vor mulţumi să-i facă din nou sclavi. Eu… eu vreau totuşi să reprezint ceva mai

mult decât ideile mele. Vreau să fiu – simt *nevoia să* fiu – un bărbat căruia alţii să-i poată urma exemplul.

Ciomege ridică din umeri.

— Am învăţat, din experienţă, că împrejurările modelează omul. Kelsier era un filfizon egoist până când aproape că l-au făcut zob Puţurile. Se uită le Elend. *Pentru tine,* asediul ăsta va însemna Puţurile din Hathsin, Elend Venture?

— Nu ştiu, răspunse el cu sinceritate.

— Atunci cred că vom trăi şi vom vedea. Deocamdată, cineva vrea să-ţi vorbească.

Se răsuci şi arătă cu o înclinare a capului către strada aflată cu vreo doisprezece metri mai jos, unde se zărea o siluetă înaltă, feminină, în robe colorate, din Terris.

— Mi-a spus să te trimit jos, adăugă el. Şovăi, apoi se uită la Elend. Nu mi se-ntâmplă des să-ntâlnesc pe cineva care simte că-mi poate porunci. Şi mai e şi terrisiană pe deasupra. Am crezut întotdeauna că femeile din Terris sunt blânde, supuse.

Elend zâmbi.

— Cred că Sazed ne-a-nvăţat rău.

— S-a zis cu cei o mie de ani de împreunare planificată, eh? pufni Ciomege.

Elend dădu din cap.

— Eşti sigur că femeia nu e periculoasă? întrebă generalul.

— Da, răspunse regele. Povestea ei a fost verificată – Vin a adus mai mulţi terrisieni din oraş şi toţi au recunoscut-o drept Tindwyl, o ştiau. S-ar părea că, în ţinutul ei, e o persoană cât se poate de importantă.

În plus, îi făcuse o demonstraţie de Feruchimie, devenise mai puternică şi-şi dezlegase mâinile. Ceea ce însemna că nu era kandra. Toate laolaltă însemnau că era îndeajuns de demnă de încredere; până şi Vin recunoscuse că aşa stăteau lucrurile, deşi femeia din Terris tot nu-i cădea la suflet.

Ciomege dădu aprobator din cap şi Elend respiră adânc. Pe urmă coborî treptele, ca s-o întâlnească pe Tindwyl pentru alte câteva lecţii.

— Azi o să ne ocupăm de hainele tale, spuse terrisiana, închizând uşa camerei de lucru a lui Elend.

Înăuntru aştepta o croitoreasă durdulie, cu părul alb tuns gen castron, stând respectuoasă în mijlocul unui grup de ucenice tinere.

Elend se uită în jos, la îmbrăcămintea lui. De fapt, n-arăta rău. Haina şi vesta se potriveau destul de bine. Pantalonii nu erau chiar atât de băţoşi ca aceia preferaţi de nobilimea imperială, dar el era acum regele; n-ar fi fost normal să poate impune moda?

— Nu văd ce cusur au, spuse. Şi ridică o mână când Tindwyl începu să vorbească. Ştiu că nu arată la fel de protocolar ca ale altor bărbaţi, dar mie mi se potrivesc.

— Sunt dizgraţioase, spuse Tindwyl.

— Ei, eu nu văd…

— Nu te certa cu mine.

— Dar, uite, acum câteva zile spuneai că…

— Regii nu se ceartă, Elend Venture, ripostă ea, cu fermitate. Regii poruncesc. Iar o parte a priceperii cu care o fac e dată de ţinută. Ţinuta neglijentă conduce la o neglijenţă în deprinderi – cum e poziţia ta, despre care cred c-am vorbit deja.

Elend oftă, rostogolindu-şi ochii, în timp ce ea pocni din degete. Croitoreasa şi ucenicele ei începură să despacheteze ceea ce aduseseră în două cufere mari.

— Nu e necesar, spuse Elend. Am deja câteva costume care-mi vin bine; o să le port la ocazii oficiale.

— N-o să mai porţi astfel de costume, spuse Tindwyl.

— Poftim?

Ea îi aruncă o privire poruncitoare, iar Elend oftă.

— Explică-te, spuse, încercând s-o facă pe un ton autoritar.

Tindwyl dădu din cap.

— Ai păstrat codul vestimentar preferat de nobilimea din Ultimul Imperiu. În anumite privinţe, ideea a fost bună – a dat naştere unei legături între tine şi fosta domnie, te-a făcut să nu pari atât de ciudat. Însă acum te afli pe o altă poziţie. Oamenii tăi sunt în pericol şi vremea diplomaţiei lipsite de complicaţii s-a dus. Eşti în război. Îmbrăcămintea ta trebuie să reflecte asta.

Croitoreasa alese un anumit costum şi i-l aduse, în timp ce ucenicele ei pregăteau un paravan.

Elend îl acceptă şovăind. Era băţos şi alb, iar haina i se încheia în faţă cu nasturi care îi urcau până la gulerul tare. Una peste alta, semăna cu…

— O uniformă, spuse el, încruntându-se.

— Întocmai, încuviinţă Tindwyl. Vrei să-ţi convingi poporul că eşti în stare să-l aperi? Ei bine, un rege nu e un simplu făuritor de legi – e un general. E timpul să-ncepi să te porţi astfel încât să-ţi meriţi titlul, Elend Venture.

— Nu sunt un războinic, spuse el. Uniforma asta e o minciună.

— Prima ta afirmaţie vorbeşte despre un fapt care se va schimba în curând, zise Tindwyl. Iar a doua nu e un adevăr. Eşti comandantul armatei Stăpânirii Centrale. Ceea ce te transformă în soldat, indiferent dacă ştii sau nu să mânuieşti o sabie. Acum schimbă-ţi hainele.

El se supuse ridicând din umeri. Trecu dincolo de paravan, împinse într-o parte un teanc de cărţi ca să-şi facă loc, apoi începu să se-mbrace. Pantalonii albi îi veneau foarte bine şi îi simţea drepţi în jurul pulpelor. Avea şi o cămaşă, care rămânea ascunsă sub haina amplă, ţeapănă – cu epoleţi soldăţeşti pe umeri. Avea o mulţime de nasturi – şi observă că toţi erau din lemn, nu de metal – şi un desen straniu, ca un soi de scut, în partea dreaptă a pieptului. Avea brodat un fel de blazon, un soi de săgeată, sau poate de suliţă.

Ţinând cont de rigiditate, de croială şi de model, consideră că uniforma îi venea surprinzător de bine.

— Mi se potriveşte perfect, remarcă, punându-şi centura şi trăgându-şi apoi în jos poalele hainei, care-i acoperea şoldurile.

— Ţi-am luat măsurile de la croitorul tău, spuse Tindwyl.

Elend ieşi din spatele paravanului şi mai multe ucenice se apropiară. Una îi făcu respectuoasă semn să-ncalţe o pereche de cizme negre, lucioase, iar o alta îi prinse de epoleţi o capă. Ultima îi întinse un baston de duel din lemn de esenţă tare, bine lustruit, şi teaca sa. El şi-o agăţă de centură, apoi o scoase prin deschizătura hainei, ca s-atârne în afară; măcar atâta lucru mai făcuse şi până atunci.

— Bun, spuse Tindwyl, studiindu-l din cap până-n picioare. Odată ce-o să-nveţi să stai drept, vei arăta mai acătării. Acum aşază-te.

El deschise gura să obiecteze, apoi se răzgândi. Se aşeză, şi o ucenică îi puse un cearşaf pe umeri, apoi scoase o foarfecă.

— Nu, stai, zise Elend. Îmi dau seama ce-nseamnă asta.

— Atunci spune ce nu-ţi convine, interveni Tindwyl. Nu fi nesigur.

— Bine, atunci. Îmi place părul meu.

— Părul scurt e mai uşor de îngrijit decât cel lung, îi explică Tindwyl. Şi ai demonstrat că, în ceea ce priveşte propria înfăţişare, nu ţi se poate acorda încredere.

— N-o să-mi tăiaţi părul, spuse el, cu hotărâre.

Tindwyl ezită o clipă, apoi dădu din cap. Ucenica se retrase, iar el se ridică, descotorosindu-se de cearşaf. Croitoreasa scoase ca prin farmec o oglindă mare, iar el se apropie.

Şi încremeni.

Schimbarea era surprinzătoare. Se văzuse, toată viaţa, sub chipul unui cărturar şi al unui om de societate, deşi uneori se credea un prostănac. Era Elend – bărbatul prietenos, plăcut, cu idei bizare. Poate uşor de respins, dar greu de urât.

Bărbatul din oglindă nu era un filfizon de curte. Era un om sobru – un personaj oficial. Pe care se cuvenea să-l iei în serios. Uniforma îl făcea să-şi dorească să stea mai drept, să-şi ţină o mână pe bastonul de duel. Părul – uşor buclat, lung în creştet şi în părţi, ciufulit de vânt când urca pe coama zidului – nu se potrivea.

Se întoarse cu spatele la oglindă.

— Bine, spuse. Scurtaţi-l.

Tindwyl zâmbi, apoi îi făcu semn să se aşeze. El se supuse şi aşteptă în tăcere să-şi termine ucenica treaba. Pe urmă se ridică din nou, cu o tunsoare potrivită cu costumul. Părul nu era foarte scurt, nu ca al lui Ham, dar arăta îngrijit, pieptănat cu minuţiozitate. O ucenică se apropie şi-i înmână un cerc de lemn, acoperit de vopsea argintie. El se întoarse spre Tindwyl, încruntându-se.

— O coroană? o întrebă.

— Nimic ostentativ, răspunse ea. Suntem într-o eră mult mai subtilă decât cele dinaintea ei. Coroana nu e un simbol al bogăţiei, ci al autorităţii tale. O s-o porţi de-acum înainte, şi când eşti doar cu prietenii, şi în public.

— Lordul Legiuitor nu purta coroană.

— Lordul Legiuitor n-avea nevoie să le reamintească oamenilor cine era şeful.

Elend ezită, apoi îşi puse coroana. Nu avea pietre nestemate şi alte ornamente; era o simplă cunună. Aşa cum ar fi trebuit să se-aştepte, i se potrivea perfect.

Se întoarse spre Tindwyl, care-i făcu semn croitoresei să-mpacheteze şi să plece.

— În camerele tale te aşteaptă alte şase uniforme ca asta, spuse terrisiana. Până se termină asediul, nu mai porţi nimic altceva. Dacă vrei diversitate, schimbi culoarea capei.

Elend dădu din cap. În spatele lui, croitoreasa şi ucenicele sale ieşeau din încăpere.

— Mulţumesc, îi spuse el lui Tindwyl. La început am ezitat, dar ai dreptate. Asta schimbă ceva.

— Schimbă destule cât s-amăgeşti măcar poporul, de-acum înainte.

— Ca s-amăgesc poporul?

— Bineînţeles. Doar nu ţi-ai închipuit că asta-i tot, nu-i aşa?

— Păi…

Ea înălţă dintr-o sprânceană.

— Câteva lecţii şi crezi c-ai terminat? De-abia am început. Încă mai eşti un prost, Elend Venture – numai că nu mai arăţi ca un prost. Din fericire, şarada noastră va începe să îndrepte o parte din răul pe care i l-ai făcut reputaţiei tale. Însă va fi nevoie de încă foarte multă instruire ca să fiu sigură că poţi s-apari în faţa oamenilor fără să te faci de râs.

Elend roşi.

— Ce faci… Se întrerupse. Spune-mi ce te-ai gândit să mă-nveţi.

— Păi, în primul rând, trebuie să-nveţi cum să mergi.

— Nu merg aşa cum ar trebui?

— Pe zeii uitaţi, nu! exclamă Tindwyl, părând amuzată, deşi nu schiţă niciun zâmbet. Şi trebuie să mai lucrezi şi la expresiile pe care le foloseşti în discursuri. Pe lângă asta, fireşte, mai e şi nepriceperea ta în mânuirea armelor.

— Am fost instruit într-o oarecare măsură, zise Elend. Întreab-o pe Vin – am salvat-o din palatul Lordului Legiuitor în noaptea Prăbuşirii!

— Ştiu, spuse Tindwyl. Şi din câte am auzit, a fost un miracol c-ai scăpat cu viaţă. Din fericire, fata a fost acolo ca să se bată cineva de-adevăratelea. S-ar părea că te bizui foarte mult pe ea pentru astfel de lucruri.

— E Născută-din-Ceaţă.

— Asta nu e o scuză pentru lipsa ta de îndemânare. Nu te poţi bizui întotdeauna pe femeie ca să te apere. Nu numai că e

jenant, dar bărbaţii din ţara ta – soldaţii tăi – se aşteaptă să fii în stare să lupţi alături de ei. Mă îndoiesc că vei fi vreodată acel gen de rege care poate conduce un asalt împotriva duşmanului, dar s-ar cuveni să fii măcar în stare să te descurci dacă-ţi e atacată poziţia.

— Atunci vrei să mă antrenez împreună cu Vin şi Ham?

— Cerule, nu! Îţi dai seama ce s-ar întâmpla cu moralul soldaţilor tăi dacă ai fi înfrânt în văzul tuturor? Tindwyl clătină din cap. Nu, trebuie să te antrenezi discret, cu un maestru al duelului. După câteva luni, o să poţi lupta cu bastonul şi cu sabia. Din fericire, acest mic asediu al tău o să se prelungească măcar atât, lupta n-o să-nceapă mai curând.

Elend roşi din nou.

— Îmi tot vorbeşti de sus. Se pare că nici măcar în ochii tăi nu sunt rege – că vezi în mine un soi de surogat.

Tindwyl nu răspunse, dar satisfacţia îi scânteie în ochii. *Tu ai zis-o, nu eu,* părea să sublinieze expresia feţei ei.

Elend roşi mai tare.

— Presupun că e cu putinţă să-nveţi să fii rege, Elend Venture, spuse ea. Între timp va trebui să-nveţi să te prefaci că eşti.

O bătaie în uşă opri răspunsul lui furios. Scrâşni din dinţi şi se-ntoarse.

— Intră.

Uşa se deschise.

— Avem veşti, spuse căpitanul Demoux, intrând cu entuziasmul întipărit pe faţa lui tânără. Am…

Încremeni.

Elend îşi lăsă capul pe-o parte.

— Da?

— Am… ăă… Demoux şovăi şi se mai uită încă o dată la Elend înainte de a continua. M-a trimis Ham. Spune c-a sosit un sol de la unul dintre regi.

— Da? întrebă Elend. De la Cett?

— Nu, Maiestate. Din partea tatălui tău.

Elend se încruntă.

— Bine, spune-i lui Ham că vin imediat.

— Da, Maiestate, zise căpitanul, retrăgându-se. Ăă, îmi place noua uniformă, Maiestate.

— Mulţumesc, Demoux, răspunse Elend. Ştii cumva, din întâmplare, unde e Lady Vin? N-am văzut-o toată ziua.

— Cred că e în apartamentul său, Maiestate.

În apartamentul ei? Nu stă niciodată acolo. O fi bolnavă?

— Vrei s-o chem? întrebă Demoux.

— Nu, mulţumesc. O s-o chem eu. Spune-i lui Ham să-i găsească solului un loc confortabil ca să aştepte.

Căpitanul dădu din cap şi se retrase.

Elend se întoarse spre Tindwyl, care zâmbea ca pentru sine, satisfăcută. Elend îşi înhăţă carnetul cu notiţe, atingând-o în treacăt.

— O să-nvăţ mai mult decât să mă „prefac” că sunt rege, Tindwyl.

— Vom vedea.

El aruncă o privire către terrisiana de vârstă mijlocie, acoperită de robele şi bijuteriile ei.

— Exersează expresii ale feţei ca asta, de acum, adăugă ea, cu un gest aprobator, şi s-ar putea să reuşeşti.

— Atunci asta-i tot? întrebă Elend. Expresia feţei şi hainele? Ele fac un rege?

— Bineînţeles că nu.

Elend se opri lângă uşă şi se-ntoarse spre ea.

— Atunci ce? Ce crezi *tu* că face dintr-un bărbat un rege bun, Tindwyl din Terris?

— Încrederea, răspunse ea, privindu-l în ochi. Un rege bun e acela care se bucură de încrederea poporului său – şi care o merită.

El şovăi, apoi dădu din cap. *Bun răspuns*, recunoscu, după care deschise uşa şi se grăbi să plece în căutarea lui Vin.

Măcar dacă religia din Terris și credința în Prorocire nu s-ar fi răspândit în afara poporului nostru.

17

Teancurile de foi păreau să se-nmulţească pe măsură ce Vin scotea din jurnal tot mai multe idei pe care voia să le separe şi să le memoreze. Ce erau prorocirile despre Eroul Evurilor? De unde ştia autorul jurnalului unde să meargă şi ce credea c-avea de făcut după ce ajungea acolo?

În cele din urmă, stând în mijlocul harababurii – teancuri suprapuse, răsucite aiurea ca să nu se-amestece între ele – Vin ajunse la o concluzie neplăcută. Trebuia să ia notiţe.

Se ridică oftând şi traversă încăperea, păşind cu grijă peste mai multe teancuri în drumul ei către masa de scris. Până atunci n-o mai folosise niciodată; de fapt, chiar i se plânsese lui Elend. La ce-i servea ei aşa ceva?

Asta gândise atunci. Acum alese un toc şi scoase o călimară mică, aducându-şi aminte de zilele în care-o învăţase Reen să scrie. Mâzgăliturile ei începuseră în curând să-l nemulţumească şi se plânsese de costul hârtiei şi al cernelii. O învăţase să citească, ca să poată descifra învoieli şi să pară o femeie nobilă, dar fusese de părere că scrisul nu era câtuşi de puţin util. Ea îi împărtăşea de obicei părerea.

Însă, după toate aparenţele, scrisul îţi putea fi de folos şi dacă nu erai scrib. Elend lua întotdeauna notiţe şi făcea însemnări, şi ea era adesea impresionată de rapiditatea cu care scria. Cum izbutea să facă literele să se-aştearnă cu-atâta uşurinţă pe hârtie?

Luă două coli noi şi se-ntoarse la teancurile ei de pagini. Se aşeză cu picioarele încrucişate şi deşurubă capacul călimării.

— Stăpână, spuse OreSeur, încă întins cu labele sub bot, îţi dai seama că tocmai ai plecat de la masa de scris ca să te-aşezi pe podea?

Ea îşi ridică privirea.

— Şi?

— O masă de scris e făcută, ei bine, pentru scris.

— Dar toate hârtiile mele sunt aici.

— Hârtiile pot fi mutate, aşa cred. Dacă sunt prea grele, poţi să arzi fludor ca să ai mai multă forţă.

Vin îşi înmuie peniţa în cerneală cu ochii la faţa lui amuzată. *Ei, cel puţin îi mai inspir şi altceva, nu numai antipatie.*

— Podeaua e mai confortabilă.

— Dacă spui tu, stăpână, o să cred că e adevărat.

Ea rămase pe gânduri, încercând să-şi dea seama dacă o lua în continuare în râs. *Afurisita asta de mutră de câine*, se gândi. *Prea greu de descifrat.*

Se aplecă oftând şi începu să scrie primul cuvânt. Trebuia să tragă fiecare linie cu precizie ca să nu se-ntindă cerneala mâzgălind, şi se oprea des ca să pronunţe cuvintele cu glas

tare, străduindu-se să găsească literele potrivite. Abia izbutise să scrie două fraze când se auzi o bătaie în uşă. Îşi ridică privirea încruntându-se. Cine o deranja?

— Intră! strigă.

Auzi o uşă deschizându-se în încăperea alăturată, apoi vocea lui Elend.

— Vin?

— Sunt aici, răspunse ea, aplecându-se din nou asupra scrisului. De ce-ai bătut la uşă?

— Păi, poate te schimbai, spuse el, intrând.

— Şi?

Elend chicoti.

— Doi ani, şi intimitatea încă ţi se mai pare o idee stranie.

Vin îşi înălţă ochii spre el.

— Păi, am…

Pentru o infimă fracţiune de secundă, se gândi că nou-venitul nu era Elend, ci altcineva. Instinctul acţionă înaintea raţiunii, aşa că lăsă din reflex tocul să cadă, sări în picioare şi incendie fludor.

Apoi se opri.

— Eh, e chiar atât de mare schimbarea? întrebă Elend, ridicându-şi braţele ca să-i admire costumul.

Vin îşi duse o mână la piept, atât de uluită încât călcă pe un teanc de hârtii. Era şi nu era Elend. Costumul de un alb strălucitor, cu linii clare, ferme, se deosebea atât de mult de haina largă şi pantalonii lălâi pe care-i purta de obicei. Părea mai impozant. Mai regesc.

— Te-ai tuns, spuse, dându-i ocol pe îndelete şi studiindu-i costumul.

— A fost ideea lui Tindwyl, răspunse el. Ce părere ai?

— Mai puţine lucruri de care să fii înşfăcat în timpul unei lupte, zise ea.

Elend zâmbi.

— La atât se rezumă părerea ta?

— Nu, răspunse ea, absentă, întinzând mâna ca să-l tragă de capă.

O desprinse cu uşurinţă şi dădu aprobator din cap. Mantiile-de-ceaţă erau la fel; Elend nu trebuia să se teamă că, în luptă, putea fi prins de capa care-o purta.

Vin se retrase şi-şi încrucişă braţele.

— Înseamnă că pot să mă tund şi eu?

El ezită o clipă.

— Eşti întotdeauna liberă să faci ce vrei, Vin. Dar eu cred că părul tău e frumos mai lung.

Atunci aşa rămâne.

— Oricum, adăugă Elend. Îţi place?

— Fără nicio îndoială, răspunse ea. Semeni mai mult a rege.

Însă bănuia că o parte din ea avea să simtă lipsa lui Elend cel ciufulit şi dezordonat. Amestecul dintre priceperea unui om serios şi neglijenţa unui zăpăcit avusese ceva… care implora iubire.

— Bun, spuse Elend. Pentru c-o să am nevoie de un avantaj. Tocmai a sosit un sol… Se întrerupse, cu ochii la teancul ei de hârtii. Vin? Studiai?

Ea roşi.

— Mă uitam prin jurnal, în căutarea unor informaţii despre Adâncime.

— Chiar studiai!

El înaintă, entuziasmat. Spre nemulţumirea lui Vin, observă imediat hârtia cu notiţele încropite de mâna ei neînvăţată cu scrisul. O ridică, apoi se uită la ea.

— Tu ai scris asta?

— Da.

— Ai un scris foarte frumos, adăugă el, părând uşor surprins. De ce nu mi-ai spus că poţi să scrii aşa?

— Nu ziceai ceva despre un sol?

Elend lăsă foaia jos, surprinzând-o cu expresia lui de părinte mândru.

— Da. Un mesager din partea armatei tatălui meu. Îl las s-aştepte puţin – nu pare înţelept să m-arăt prea nerăbdător. Dar cred c-ar trebui să mergem să-l întâmpinăm.

Vin dădu din cap, făcându-i semn lui OreSeur. Kandra se ridică şi i se alătură lipăind, apoi părăsiră toţi trei apartamentul.

Cărţile şi notiţele aveau şi ceva care-i plăcea. Puteau fi lăsate oricând să aştepte.

Vin şi Elend îl găsiră pe mesager în atriumul de la al doilea etaj al Fortăreţei Venture. Intrară, şi ea se opri imediat.

Era *el.* Pânditorul.

Elend păşi în întâmpinarea străinului, dar ea îl prinse de braţ.

— Aşteaptă, şuieră, cu voce joasă.

Elend se opri, nedumerit.

Dacă omul ăsta are atiu, se gândi Vin, săgetată de panică, *Elend e mort. Suntem morţi cu toţii.*

Pânditorul aştepta în tăcere. Nu semăna prea mult a sol, sau a mesager. Era îmbrăcat în negru din cap până-n picioare, avea chiar şi mănuşi negre. Purta pantaloni şi o cămaşă mătăsoasă, fără capă sau mantie. Vin îi ţinea minte chipul. Era el.

Dar... îşi spuse, *dacă voia să-l ucidă pe Elend, ar fi putut s-o facă deja.* Gândul o înspăimântă, însă se văzu nevoită să admită că era un adevăr.

— Ce e? întrebă Elend, stând alături de ea în cadrul uşii.

— Fii prudent, şopti ea. Nu e un sol oarecare. Omul ăsta e Născut-din-Ceaţă.

Elend şovăi, încruntându-se. Se întoarse din nou către Pânditor, care stătea liniştit, cu mâinile încleştate la spate, părând încrezător în sine. Da, era Născut-din-Ceaţă; numai un astfel de om ar fi putut intra în palatul unui duşman, înconjurat de străjeri, fără să se nelinişteascâ nici măcar cât negru sub unghie.

— Bun, spuse Elend, trecând în cele din urmă pragul. Omul lui Straff. Ai un mesaj pentru mine?

— Nu doar un mesaj, Maiestate, răspunse Pânditorul. Mă numesc Zane şi sunt un soi de... ambasador. Tatăl tău a fost foarte încântat când ţi-a primit propunerea de întemeiere a unei alianţe. Îi pare bine că priveşti în sfârşit lucrurile prin ochii raţiunii.

Vin îl studie pe Pânditor, pe acel „Zane”. Ce jocuri făcea? De ce venise? Ce rost avea să dezvăluie cine era?

Elend dădu din cap, rămânând la câţiva paşi de mesager.

— Două armate, spuse, având-şi taberele în faţa uşii mele... ei, nu e ceva pe care un rege poate să nu-l ia în seamă. Mi-ar plăcea să mă-ntâlnesc cu tata şi să discutăm despre posibilităţile pe care ni le oferă viitorul.

— Cred că asta i-ar fi pe plac, zise Zane. A trecut ceva timp de când nu te-a mai văzut şi de când regretă că v-aţi certat. La urma urmelor, eşti singurul lui fiu.

— A fost greu pentru noi amândoi, recunoscu Elend. Poate c-ar fi bine să ne-ntâlnim într-un cort instalat în afara cetăţii?

— Mă tem că nu va fi cu putinţă. Maiestatea Sa se teme, pe bună dreptate, de asasini. Dacă vrei să-i vorbeşti, va fi încântat să te găzduiască în cortul lui din tabăra Venture.

Elend se încruntă.

— Ei, nu cred că asta are prea mult sens. Dacă el se teme de asasini, n-ar trebui să mă tem şi eu?

— Sunt sigur că, în tabăra lui, te poate apăra, Maiestate. Acolo n-avem de ce să ne temem de asasinii trimişi de Cett.

— În… înţeleg, spuse Elend.

— Mă tem că Maiestatea Sa e extrem de ferm în această privinţă, adăugă Zane. Tu eşti cel nerăbdător să-ncheie o alianţă – dacă doreşti să vă-ntâlniţi, va trebui să vii la el.

Elend se uită la Vin. Ea nu-l slăbea din privire pe Zane. Acesta îi întâlni ochii şi începu să vorbească.

— Am auzit vorbindu-se despre frumoasa Născută-din-Ceaţă, care-l însoţeşte pe moştenitorul Venture. Cea care l-a ucis pe Lordul Legiuitor şi a fost antrenată chiar de Supravieţuitor.

În încăpere se lăsă pentru o clipă tăcerea.

Elend o rupse în sfârşit.

— Spune-i tatălui meu că-i voi lua în considerare propunerea.

Zane îşi luă în cele din urmă ochii de la Vin.

— Maiestatea Sa spera, Alteţă, că vom stabili împreună ziua şi ora.

— Îi voi trimite un alt mesaj după ce mă voi hotărî, răspunse Elend.

— Foarte bine, spuse Zane, înclinându-se uşor, deşi o făcu mai ales ca să-ntâlnească din nou ochii lui Vin.

Pe urmă dădu din nou din cap către Elend, iar străjerii îl escortară către ieşire.

În ceaţa rece din prima oră a serii, Vin aştepta pe zidul scund al Fortăreţei Venture, cu OreSeur aşezat lângă ea.

Ceaţa era tăcută. În gândurile ei era mult mai puţină linişte.

În slujba cui altcuiva ar fi putut fi? cugetă ea. *Bineînţeles că e unul dintre oamenii lui Straff.*

Asta explica multe. De la ultima lor întâlnire trecuse ceva timp. Vin începuse să-şi spună că n-avea să-l mai revadă pe Pânditor niciodată.

Atunci urmau să se antreneze iarăşi? Vin încercă să-şi stăpânească nerăbdarea, să-şi spună că voia să-l găsească pe

Pânditor pur şi simplu pentru că reprezenta o ameninţare. Dar fiorul unei noi lupte în ceaţă – al unei alte şanse de a-şi pune la încercare abilitatea înfruntând un Născut-din-Ceaţă – presentimentul pe care-l avea o ţineau sub tensiune.

Nu-l cunoştea şi, cu siguranţă, n-avea încredere în el. Ceea ce nu izbutea decât să facă perspectiva unei lupte şi mai incitantă.

— De ce-aşteptăm aici, stăpână? întrebă OreSeur.

— Nu facem nimic altceva decât să patrulăm, răspunse Vin. Căutăm asasini sau spioni. Ca în orice altă noapte.

— Îmi porunceşti să te cred, stăpână?

Ea îi aruncă o privire aspră.

— Crezi ce vrei, kandra.

— Bine, zise OreSeur. De ce nu i-ai spus regelui că te-antrenezi cu acest Zane?

Vin îşi întoarse din nou privirea către ceaţa întunecată.

— Asasinii şi Allomanţii sunt treaba mea, nu a lui Elend. Încă nu e nevoie să-şi facă griji – deocamdată are destule pe cap.

OreSeur se lăsă pe labele din spate.

— Înţeleg.

— Nu crezi că am dreptate?

— Cred ce vreau. Nu asta mi-ai poruncit adineauri, stăpână?

— Nu contează, spuse Vin.

Avea bronzul aprins şi se străduia din greu să nu se gândească la spiritul ceţii. Îl simţea pândind în întuneric, în dreapta ei. Nu se uita într-acolo.

Jurnalul nu spune ce s-a-ntâmplat cu spiritul acela. A fost cât pe ce să-l ucidă pe unul dintre însoţitorii Eroului. Pe urmă nu se mai vorbeşte aproape de loc despre el.

Probleme pentru o altă noapte, se gândi, când simţurile ei ajutate de bronz desluşiră o altă sursă de Allomanţie. Una puternică, mai bine cunoscută.

Zane.

Vin ajunse pe creneluri dintr-un salt, dădu din cap către OreSeur în semn de rămas-bun, apoi sări în noapte.

Ceaţa se învârtejea în văzduh, din adierile vântului se năşteau torente tăcute. De alb, ca tot atâtea râuri prin aer. Vin le atingea în treacăt, ţâşnea printre ele, călătorea pe ele, ca o piatră azvârlită, ricoşând pe suprafaţa apei. Ajunse repede în locul unde se despărţise ultima oară de Zane, pe strada pustie, părăsită.

El o aştepta în centru, încă în negru. Vin coborî pe pietrele caldarâmului, în faţa lui, într-o învolburare a panglicilor mantiei-de-ceaţă. Îşi îndreptă spatele.

El nu poartă niciodată mantie. De ce?

Rămaseră în tăcere unul în faţa celuilalt preţ de câteva clipe. Zane îi cunoştea probabil nedumeririle, dar nu se prezentă, nu o salută, nu-i oferi explicaţii. În cele din urmă, îşi duse mâna în buzunar şi scoase o monedă. Aruncă bănuţul în stradă iar acesta ricoşă – zăngănit de metal pe piatră –, apoi se opri.

Zane se avântă în aer. Vin făcu acelaşi lucru, împingând în aceeaşi monedă. Greutăţile aproape că li se anihilară una pe cealaltă şi se văzură aruncaţi în sus şi spre spate, ca două braţe ale aceluiaşi „V“.

Zane se răsuci, aruncând o monedă îndărătul său. Bucăţica de metal se lovi de lateralul unei clădiri şi el împinse, azvârlindu-se către Vin. Ea simţi brusc o forţă izbindu-i punga cu monede şi ameninţând s-o trântească înapoi la pământ.

Aşa ne jucăm în seara asta, *Zane?* se gândi, trăgând de şnurul pungii şi lăsând-o să cadă, desprinsă de centură. Se împinse în ea, şi greutatea ei o prăvăli cu iuţeală. Când atinse pământul, pe Vin o trimise în sus o forţă mai puternică; ea împingea în pungă direct de deasupra, pe când Zane o făcea din lateral. Vin se înălţă deviind, trecu în linie dreaptă pe lângă Zane, prin aerul rece al nopţii, apoi îşi aruncă toată greutatea către monedele din buzunarul său.

Bărbatul începu să cadă. Însă îşi înşfăcă bănuţii – împiedicându-i să-i rupă haina şi să se-mprăştie – şi împinse în jos, în punga ei. Şi încremeni în aer – Vin îl împingea de sus, iar propria lui împingere îl trimitea în sus. Şi, fiindcă el se opri, împingerea lui Vin o aruncă brusc pe spate.

Ea se desprinse de Zane şi îşi îngădui să cadă. Însă el nu se lăsă să coboare. Se împinse din nou în aer, apoi se îndepărtă, fără să-şi lase vreodată picioarele s-atingă acoperişurile sau caldarâmul.

A-ncercat să mă trântească la pământ, îşi spuse Vin. Cel care cade primul pierde, asta e? Încă prăbuşindu-se, Vin se roti în aer. Îşi recuperă punga cu monede cu o Tragere atentă, apoi o aruncă din nou spre pavaj şi se împinse în sus.

Îşi Trase punga înapoi, în mână, încă din zbor, apoi porni cu un salt pe urmele lui Zane şi se strădui să-l ajungă Împingându-

se cu îndrăzneală prin noapte. Pe întuneric, Luthadelul părea mai curat decât ziua. Nu se vedeau clădirile pătate de cenuşă, distileriile întunecate, vălătucii de fum înălţaţi din forje. În jurul ei, fortăreţele pustii ale fostei înalte nobilimi vegheau ca tot atâţia monoliţi tăcuţi. O parte dintre clădirile maiestuoase le fuseseră încredinţate unor nobili de rang mai mic, sau intraseră în proprietatea guvernului. Celelalte – jefuite la porunca lui Elend – zăceau nefolosite, cu ferestrele cu vitralii întunecate, cu bolţile, statuile şi frescele nebăgate în seamă.

Vin nu era sigură că Zane se îndrepta înadins spre fortăreaţa Hasting, sau dacă ea îl ajunse din urmă, tocmai acolo, din întâmplare. Oricum ar fi fost, imensa construcţie li se contura în faţă când bărbatul observă că Vin era aproape şi se-ntoarse, aruncând spre ea o mână de monede.

Vin împinse în ele cu prudenţă. Aşa cum era de aşteptat, imediat ce le atinse, Zane incendie oţel şi împinse mai tare. Dacă împingerea ei ar fi fost puternică, atacul lui ar fi trântit-o pe spate. Însă, aşa cum stăteau lucrurile, izbuti să le devieze într-o parte şi-ntr-alta.

Zane împinse din nou în punga ei, avântându-se în sus, pe lângă unul dintre zidurile fortăreţei Hasting. Şi Vin era pregătită pentru o asemenea mişcare. Incendie fludor, îşi prinse punga cu amândouă mâinile şi o rupse în două.

Monedele se răspândiră sub ea, trimise fulgerător către pământ de forţa Împingerii lui Zane. Vin alese una şi Împinse la rândul său în ea, câştigând înălţime imediat ce moneda atinse caldarâmul. Se răsuci, întorcându-se cu faţa în sus, iar auzului ei ascuţit de cositor nu-i scăpă răpăitul ploii de metal ce izbea pietrele pavajului, la mare distanţă sub ea. Încă mai putea ajunge la monede, dar nu trebuia să le poarte asupra ei.

Se avântă în sus, spre Zane, cu unul dintre turnurile exterioare ale fortăreţei conturându-se vag în ceaţă, undeva în stânga ei. Fortăreaţa Hasting se număra printre cele mai frumoase din oraş. Avea în centru un turn mare – înalt, lat, impozant – cu o sală de bal chiar în vârf. Alte şase turnuri, mai mici, se înălţau în jur, egal distanţate între ele şi unite printr-un zid gros. Construcţia era înaltă, maiestuoasă. Ea bănuia, cumva, că Zane o alesese tocmai pentru asta.

Vin se uită la el, văzu că Împingerea lui îşi pierdea din forţă pe măsură ce se îndepărta tot mai mult de ancora de jos. Se răsuci

chiar deasupra ei, o siluetă întunecată pe fundalul unui cer de ceaţă în mişcare, continuând să stea cu mult mai jos de creasta zidului. Vin smuci de câteva monede de jos, Trăgându-le în aer în cazul în care ar fi avut nevoie.

Zane cădea ca un pietroi către ea. Ea Împinse din reflex în monedele din buzunarul lui, înţelegând abia apoi că el chiar asta dorea: pentru că-l ridica, în timp ce ea era silită să coboare. Se desprinse de el în cădere şi trecu în curând pe lângă grupul de monede pe care le Trăsese în aer. Trase din nou de una, aducându-şi-o în palmă, apoi Împinse în alta, trimiţând-o pieziş în zid.

Ca urmare, ea însăşi ţâşni într-o parte. Zane trecu pe lângă ea şuierând şi învolburând ceaţa. Dar se avântă curând din nou în sus – probabil folosindu-se de una dintre monedele de jos – şi azvârli doi pumni de monede drept spre ea.

Vin se răsuci, deviind din nou monedele. Îi zburară în jur şi le auzi pe unele răpăind când se izbiră de ceva aflat în ceaţa din spatele ei. Un alt zid. Ea şi Zane se înfruntau între două dintre turnurile exterioare ale fortăreţei; de o parte şi de alta a fiecăruia dintre ele exista câte un zid în pantă, iar turnul central se afla în faţă, la mică distanţă. Se luptau în apropierea vârfului unui triunghi din ziduri de piatră, deschis în partea de jos.

Zane ţâşni spre ea. Vin se întinse ca să-şi arunce greutatea către el, dar îşi dădu seama, tresărind, că nu mai avea monede asupra lui. Însă Împingea în ceva de jos – în aceeaşi monedă pe care o izbise ea de zid. Vin se Împinse în sus, încercând să se ferească din calea lui, dar şi bărbatul începu să urce pieziş.

Se lovi de ea şi începură să cadă. În timp ce se răsuceau alături, Zane o prinse de partea de sus a braţelor, ţinându-şi faţa aproape de a ei. Nu părea furios, nici măcar dornic s-o domine.

Era, pur şi simplu, calm.

— Asta suntem noi, Vin, spuse, cu voce scăzută. Vântul şi ceaţa se învârtejeau, învăluindu-i în cădere, iar panglicile mantiei sale se zvârcoleau în jurul lui. De ce intri în jocurile lor? De ce-i laşi să te controleze?

Vin îşi apăsă uşor mâna pe pieptul bărbatului, apoi Împinse în moneda pe care-o avusese în palmă. Forţa Împingerii o smulsese din strânsoarea lui, trimiţându-l în sus şi pe spate. Ea se opri la nici doi metri deasupra pământului şi se avântă din nou în aer Împingând în monedele căzute.

Urcă în noapte pe lângă Zane şi văzu că el cădea zâmbind. Vin se întinse în jos, prinzându-se de liniile albastre ce se coborau spre caldarâmul îndepărtat, apoi incendie fier şi Trase de toate în acelaşi timp. Liniile albastre porniră către ea ca nişte săgeţi, iar monezile se avântară în aer, pe lângă Zane care rămăsese uluit.

Vin alese câteva şi le Trase în palme. *Să vedem dacă mai poţi sta în aer şi-acum,* se gândi, cu un surâs, Împingând în toate părţile şi răspândind restul monedelor în noapte. Zane continuă să cadă.

Şi ea cădea. Aruncă în ambele părţi câte o monedă, apoi Împinse. Monedele se avântară în ceaţă, zburând către zidurile din dreapta şi din stânga. Se loviră de piatră, şi Vin se opri în aer.

Împinse cu putere, râmând pe loc şi anticipând o Tragere pe dedesubt. *Dacă Trage el, Trag şi eu, se gândi. Cădem amândoi, şi ţin monedele între noi, în aer. El o să se izbească primul de pământ.*

O monedă ţâşni în văzduh, trecând pe lângă ea.

Ce? De unde-a scos-o? Era sigură că Împinsese toate monedele de jos, îndepărtându-le.

Moneda urcă prin ceaţă arcuindu-se şi trasând o dâră albastră, vizibilă pentru ochii unui Allomant. Ajunse pe coama zidului din dreapta ei. Vin se uită în jos la timp ca să-l vadă pe Zane încetinind, apoi începând să urce – Trăgând de moneda ţinută acum pe zid de parapetul de piatră.

Trecu pe lângă ea cu o privire plină de satisfacţie.

Paradă.

Vin dădu drumul monedei din stânga, continuând să Împingă în cea din dreapta. Ţâşni spre stânga, aproape izbindu-se de zid înainte de a arunca în el o altă monedă, Împinse în aceasta din urmă, aruncându-se în sus şi în dreapta. O altă monedă o trimise în sus şi în stânga, şi continuă să se rostogolească printre ziduri, în dreapta şi în stânga, până când ajunse deasupra lor.

Zâmbi, răsucindu-se în aer. Planând deasupra crestei zidului, Zane dădu apreciativ din cap când trecu pe lângă el. Vin îl văzu înhăţând câteva dintre monedele abandonate de ea.

E timpul să lansez eu un mic atac, se gândi.

Împinse brusc în monedele din mâna lui Zane, care o azvârliră în sus. Bărbatul continua să Împingă în moneda aflată pe zid, sub el, aşa că nu căzu. Rămase în schimb suspendat în aer, între două forţe – propria Împingere, care-l trimitea în sus, şi Împingerea lui Vin, care-l trimitea în jos.

Ea îl auzi gemând din cauza efortului şi Împinse mai tare. Însă era atât de concentrată încât aproape că nu-l văzu deschizându-şi cealaltă mână şi Împingând o altă monedă în sus, către ea. Se întinse s-o Împingă şi ea, dar, din fericire, el nu ţintise bine şi bucăţica de metal o rată cu câţiva centimetri.

Sau poate că nu. Se întoarse imediat, coborând în viteză, şi o izbi în spate. Zane o Trase cu toată puterea, şi moneda se afundă în pielea lui Vin. Ea icni şi incendie fludor ca să n-o lase să-i intre în carne.

Zane nu se opri. Vin scrâşni din dinţi, dar bărbatul era mult mai greu decât ea. Coborî spre el în noapte, Împingând încordată ca să păstreze distanţa dintre ei, cu moneda înfigându-i-se dureros în spate.

Nu intra niciodată într-o înfruntare bazată pe Împingerea brută, Vin, o prevenise Kelsier. *Nu eşti destul de grea – o să fii înfrântă întotdeauna*.

Vin nu mai împinse în moneda din mâna lui Zane. Începu imediat să cadă, Trasă de moneda de pe spatele ei. Împinse uşor în ea, oferindu-şi loc de manevră, apoi îşi aruncă singura monedă rămasă într-o parte. Bucata de metal lovi zidul în ultima clipă, şi propria împingere o smulse pe Vin dintre Zane şi moneda acestuia.

Aceasta îl lovi pe el în piept, smulgându-i un geamăt; încercase, evident, s-o izbească pe Vin din nou de el. Ea zâmbi, apoi Trase de moneda din mâna lui.

Asta cred că vrea, asta-i dau.

Zane se întoarse la timp ca s-o vadă năpustindu-se spre el, cu picioarele înainte. Vin se răsuci, simţindu-l cum se prăbuşea sub ea. Exultă, victorioasă, răsucindu-se în aer, deasupra aleii de pe culmea zidului. Pe urmă zări ceva: mai multe linii albastre palide, pierzându-se în depărtare. Zane îi împinsese toate monedele, împrăştiindu-le.

Disperată, Vin înhăţă una şi-o Trase înapoi. Însă era prea târziu. Căută cu frenezie un obiect metalic mai apropiat, dar totul era din piatră sau din lemn. Năucită, se lovi de aleea de pe

zid, rostogolindu-se printre panglicile mantiei-de-ceaţă până se opri lângă parapetul de piatră.

Clătină din cap şi incendie cositor, limpezindu-şi vederea şi celelalte simţuri cu o străfulgerare de durere. Cu siguranţă că nici lui Zane nu-i mersese mai bine. Probabil între timp căzuse…

Zane plutea în aer, la nici doi metri distanţă. Găsise o monedă – Vin nu pricepea cum – aflată acum sub el, în care Împingea. Însă nu-şi luă avânt ca să se-ndepărteze. Plana deasupra zidului, încă pe jumătate răsturnat fiindcă-l lovise cu picioarele.

Sub ochii lui Vin, se roti încet în aer, cu mâna întinsă sub el, răsucindu-se ca un acrobat priceput în jurul unui stâlp. Concentrarea intensă i se citea pe chip şi i se încordaseră toţi muşchii – ai braţelor, ai feţei, ai pieptului. Se învârti în aer până când ajunse să se uite la ea.

Vin îl privea cu veneraţie. Era posibil să Împingi foarte uşor într-o monedă, controlând intensitatea forţei care te arunca în direcţia opusă ei. Însă era incredibil de greu – până şi Kelsier se străduise din toate puterile ca să izbutească. De cele mai multe ori, Născuţii-din-Ceaţă se foloseau, pur şi simplu, de răbufniri scurte. De pildă, când cădea, Vin îşi încetinea prăbuşirea aruncând o monedă şi împingând scurt – dar puternic – în ea, ca să se opună inerţiei.

Nu mai văzuse niciodată un Allomant cu un control atât de bun ca Zane. Abilitatea cu care împingea uşor în monedă nu era de mare folos într-o luptă, cerea, evident, prea multă concentrare. Însă avea o anumită graţie, o frumuseţe a mişcărilor, şi asta sugera ceva pe care Vin însăşi îl intuise.

Allomanţia nu însemna doar luptă şi ucidere. Însemna îndemânare şi eleganţă. Era frumoasă.

Zane se roti până când ajunse să stea în picioare, drept, într-o postură plină de nobleţe. Pe urmă se lăsă să cadă pe zid, cu tălpile atingând piatra fără zgomot. Se uită la Vin – încă prăbuşită pe dale – cu o expresie fără nicio urmă de dispreţ.

— Eşti foarte pricepută, îi spuse. Şi destul de puternică.

Era înalt, impunător. *Ca şi… Kelsier.*

— De ce-ai venit azi la palat? îl întrebă, ridicându-se în picioare.

— Ca să văd cum eşti tratată. Spune-mi, Vin, ce anume ne face pe noi, Născuţii-din-Ceaţă – în ciuda puterilor noastre –, atât de dornici să ne purtăm ca sclavii faţă de alţii?

— Sclavi? se miră ea. Eu nu sunt sclavă.

Zane clătină din cap.

— Eşti folosită, Vin.

— Uneori e bine să fii folositor.

— Cuvintele astea vin din nesiguranţă.

Vin şovăi; pe urmă se uită la el.

— Unde-ai găsit moneda aia, de la sfârşit? Nu mai era niciuna în apropiere.

El zâmbi, apoi deschise gura şi scoase o monedă. O lăsă să cadă pe pietre cu un *zăngănit.* Vin făcu ochii mari. *Metalul din trupul cuiva nu poate fi influenţat de un alt Allomant... Un truc atât de simplu! Mie de ce nu mi-a venit ideea?*

De ce nu i-a venit lui Kelsier?

Zane clătină din cap.

— Locul nostru nu e alături de ei, Vin. Locul nostru nu e în lumea *lor.* Locul nostru e aici, în ceaţă.

— Locul meu e alături de cei care mă iubesc, răspunse ea.

— Te iubesc? întrebă el, cu voce scăzută. Spune-mi, Vin, ei te înţeleg? *Sunt în stare* să te-nţeleagă? Şi poate un om iubi ceva pe care nu-l înţelege?

O privi o clipă. Vin nu răspunse, şi Zane îşi înclină uşor fruntea către ea, apoi Împinse în moneda pe care-o aruncase şi se avântă iarăşi în ceaţă.

Ea nu-l urmă. Cuvintele lui cântăreau mai greu decât îşi dădea probabil seama. *Locul nostru nu e în lumea lor...* N-avea de unde să ştie că ea se întreba unde îi era locul, dacă era femeie nobilă, asasină sau altceva.

Înţelesul vorbelor lui Zane era, aşadar, important. Se simţea pe dinafară. La fel ca ea, într-o mică măsură. În el exista o slăbiciune. Poate izbutea să-l întoarcă împotriva lui Straff – dorinţa lui de a se antrena împreună cu ea, de a dezvălui cine era, sugerau măcar atât.

Trase adânc în piept aerul ceţos şi rece, cu inima încă bătându-i cu putere după înfruntare. Era obosită, dar se simţea vie, pentru că se luptase cu cineva care, de fapt, ar fi putut fi mai bun decât ea. Stând în ceaţă, pe zidul unei fortăreţe părăsite, luă o hotărâre.

Trebuia să continue să se antreneze cu Zane.

Măcar dacă Adâncimea n-ar fi venit atunci când a venit, dovedindu-se o ameninţare care a adus disperarea în acţiunile oamenilor şi, deopotrivă, în credinţele lor.

18

— Omoară-l, şopti Zeul.

Zane plana fără zgomot în ceaţă, uitându-se prin uşile deschise ale balconului lui Elend. Pâcla i se învolbura în jur, ascunzându-l vederii regelui.

— Ar trebui să-l omori, repetă Zeul.

Într-un fel, Zane îl ura pe Elend, deşi, până în ziua aceea, nu-l mai întâlnise niciodată. Elend era tot ce ar fi trebuit să fie Zane. Preferat. Privilegiat. Răsfăţat. Era duşmanul lui Zane, bolovanul din calea lui către putere, creatura care-l împiedica pe Straff – şi, prin urmare, pe Zane – să domnească în Stăpânirea Centrală.

Dar mai era şi fratele lui Zane.

Zane se lăsă să cadă prin ceaţă, coborând fără niciun zgomot în curtea Fortăreţei Venture. Îşi Trase în mână ancorele – trei bare mici, în care împinsese ca să rămână neclintit în aer. Vin avea să se-ntoarcă în curând, iar el nu dorea să se afle atunci în apropierea fortăreţei. Mulţumită unei puteri stranii, fata îl descoperea întotdeauna; simţurile ei erau mult mai ascuţite decât ale oricărui alt Allomant pe care-l întâlnise Zane, sau cu care se luptase vreodată. Fireşte, pe ea o antrenase însuşi Supravieţuitorul.

Mi-ar fi plăcut să-l cunosc, îşi spuse, traversând în linişte curtea. *A fost un om care-a înţeles puterea Născuţilor-din-Ceaţă. Un om care nu i-a lăsat pe alţii să-l controleze.*

Un om care-a făcut ceea ce trebuia să fie făcut, indiferent cât de nemilos ar fi putut să pară. Sau cel puţin aşa se povestea.

Zane se opri lângă zidul exterior, sub un contrafort. Se aplecă, desprinse o piatră din pavaj şi găsi mesajul lăsat de spionul lui din palatul lui Elend. Îl luă, puse piatra la loc, apoi aruncă o monedă şi se avântă în noapte.

Zane nu se furişa. Nu mergea tiptil, nu stătea în umbră, nu se făcea mic ca să treacă neobservat. De fapt, nici măcar nu-i plăcea să se-ascundă.

Aşa că se apropia hotărât de tabăra armatei Venture. Avea impresia că Născuţii-din-Ceaţă îşi petreceau o prea mare parte a vieţii ascunzându-se. Era adevărat că anonimatul oferea un soi de libertate limitată. Totuşi, experienţa îi spunea că mai degrabă îi încătuşa în loc să-i elibereze. Îngăduia să fie controlaţi, îi îngăduia societăţii să pretindă că nu existau.

Zane se îndreptă cu paşi mari spre postul de strajă, unde, lângă un foc mare, stăteau doi oşteni. Clătină din cap; orbiţi de foc, nu erau, practic, de niciun folos. Oamenii obişnuiţi se temeau de ceaţă, fapt care le micşora valoarea. Nu o spunea cu aroganţă; era o simplă constatare. Allomanţii erau mult mai utili şi, ca urmare, mult mai valoroşi decât orice om normal. Din acest motiv, Zane avea Cositorieni care supravegheau, la rândul lor, întunericul. Soldaţii obişnuiţi reprezentau mai degrabă o formalitate.

— Omoară-i, îi porunci Zeul când ajunse lângă postul de strajă.

El nu-i luă în seamă vocea, deşi îi venea din ce în ce mai greu s-o facă.

— Stai! strigă unul dintre străjeri, coborând spre el vârful unei suliţe. Cine eşti?

Zane împinse suliţa cu nepăsare, azvârlindu-i vârful în sus.

— Cine altcineva aş putea fi? se răsti, intrând în lumina focului.

— Lord Zane! exclamă celălalt oştean.

— Chemaţi-l pe rege, spuse el, trecând de cei doi. Spuneţi-i să vină să ne-ntâlnim în cortul de comandă.

— Dar, lordul meu, spuse un soldat, ora e târzie. Probabil că Maiestatea Sa…

Zane se întoarse şi-i aruncă o privire aspră. Ceaţa se învârtejea între ei. Nu se văzu nici măcar nevoit să folosească asupra oşteanului Allomanţia emoţională; omul se mulţumi să-l salute, apoi dispăru în noapte, să-i îndeplinească porunca.

El străbătu tabăra cu paşi mari. Nu purta nici uniformă, nici mantie-de-ceaţă, dar soldaţii se opreau locului şi-l salutau când trecea pe lângă ei. *Aşa* trebuia să fie. Îl cunoşteau, ştiau cine era, ştiau să-l respecte.

Totuşi, o parte din Zane recunoştea că, dacă Straff nu l-ar fi ascuns pe el, bastardul său, atât de bine, n-ar fi putut fi, în prezent, puternica armă care devenise. Secretul îl obligase să

trăiască aproape în mizerie, pe când fratele lui vitreg, Elend, fusese privilegiat. Dar mai însemna şi că Straff izbutise să-l ţină pe Zane ascuns cea mai mare parte a vieţii sale. Chiar şi acum, când se răspândea tot mai mult zvonul despre existenţa unui Născut-din-Ceaţă al lui Straff, foarte puţini oameni îşi dădeau seama că Zane era fiul său.

În plus, viaţa aspră îl învăţase pe Zane să supravieţuiască pe cont propriu. Devenise rezistent şi puternic. Lucruri pe care bănuia că Elend n-avea să le-nţeleagă niciodată. Din nefericire, una dintre urmările nedorite ale copilăriei sale era că, după toate aparenţele, ajunsese să-şi piardă minţile.

— Omoară-l, şopti Zeul, în timp ce Zane trecea de un alt străjer.

Vocea îi vorbea ori de câte ori dădea cu ochii de un om – era însoţitoarea lui tăcută, permanentă. El ştia că era nebun.

De fapt, ţinând seama de toate, nu-i venise greu să priceapă. Oamenii normali n-auzeau voci. El auzea.

Însă nu găsea nebunia o scuză pentru purtările lipsite de raţiune. Unii oameni erau orbi, alţii erau slabi din fire. Iar alţii auzeau voci. Până la urmă, era totuna. Un om nu era definit de cusururile lui, ci de modul în care ştia să se ridice mai presus de ele.

Aşa că Zane ignora vocea. Ucidea când voia el, nu când îi poruncea ea. După părerea lui, era, de fapt, cât se putea de norocos. Alţi nebuni aveau vedenii, sau nu putea să-şi deosebească nălucirile de realitate. El măcar putea să se controleze.

În cea mai mare parte a timpului.

Împinse în cataramele metalice ale clapelor cortului de comandă. Acestea se retraseră brusc, deschizându-i-se în faţă, în timp ce soldaţii postaţi de-o parte şi de alta a intrării îl salutau. El intră aplecându-se.

— Lordul meu! spuse comandantul pazei de noapte.

— Omoară-l, zise Zeul. Nici măcar nu e prea important.

— Hârtie, porunci Zane, îndreptându-se spre masa mare din încăpere.

Ofiţerul se grăbi să-i dea ascultare, înşfăcând un teanc de coli. Zane Trase de peniţa unui toc, făcându-l să zboare prin încăpere către mâna lui, care-l aştepta. Ofiţerul îi aduse cerneala.

— Aici sunt concentrările de trupe şi patrulele de noapte, spuse Zane, aşternând pe hârtie cifre şi schiţe. Le-am remarcat în seara asta, în Luthadel.

— Minunat, lordul meu, spuse oşteanul. Vă suntem recunoscători pentru ajutor.

Zane se opri. Apoi continuă să scrie pe îndelete.

— Soldat, nu eşti superiorul meu. Nu-mi eşti nici măcar egal. Nu vă „ajut”. Mă ocup de nevoile armatei. S-a-nţeles?

— Desigur, lordul meu.

— Bun, spuse Zane, terminându-şi notiţele şi întinzându-i celuilalt foaia de hârtie. Acum pleacă – sau fac ce mi-a sugerat un prieten şi-ţi înfig tocul ăsta-n beregată.

Oşteanul luă hârtia şi se grăbi să se retragă. Zane continuă s-aştepte, nerăbdător. Straff nu apăru. În cele din urmă, Zane înjură cu voce scăzută, Împinse ca să deschidă clapele cortului şi ieşi cu paşi mari. Cortul lui Straff strălucea în noapte ca un far roşu, luminat de numeroase felinare. Zane trecu pe lângă străji, care ştiau că nu era bine să-l supere, şi intră în cortul regelui.

Straff lua o cină târzie. Era un bărbat înalt, cu păr castaniu, ca şi cei doi fii ai săi – sau cel puţin ca al celor doi care contau. Avea mâini fine, de nobil, pe care şi le folosea ca să mănânce cu delicateţe. Nu se sinchisi de intrarea lui Zane.

— Ai întârziat, spuse.

— Omoară-l, zise Zeul.

Zane îşi încleştă pumnii. Porunca aceea era greu de neluat în seamă.

— Da, răspunse. Am întârziat.

— Ce s-a-ntâmplat în seara asta? întrebă Straff.

Zane se uită la servitori.

— Ar trebui să vorbim despre asta în cortul de comandă.

Straff rămase la locul său şi continuă să soarbă din supă, dând de înţeles că fiul lui n-avea destulă putere ca să-i poruncească. De fapt, cu doar câteva minute mai devreme, Zane folosise aceeaşi tactică faţă de ofiţerul din schimbul de noapte. Învăţase de la cel mai bun.

În cele din urmă, tânărul se aşeză cu un oftat. Îşi sprijini braţele pe tăblie, răsucind absent un cuţit de masă în timp ce-şi privea tatăl mâncând. Un servitor se apropie să-l întrebe dacă dorea să cineze, dar el îl alungă c-o fluturare de mână.

— Omoară-l pe Straff, porunci Zeul. Ar trebui să te afli în locul lui. Eşti mai puternic decât el. Mai priceput.

Dar nu la fel de-ntreg la minte, se gândi Zane.

— Ei? întrebă Straff. Au atiul Lordului Legiuitor, sau nu?

— Nu sunt sigur, răspunse Zane.

— Fata are-ncredere-n tine? întrebă Straff.

— Începe să aibă. Am văzut-o folosind atiu, o singură dată, când s-a luptat cu asasinii trimişi de Cett.

Straff dădu din cap, gânditor. Era într-adevăr priceput; mulţumită lui, Stăpânirea Nordică fusese ferită de haosul care triumfase în restul Ultimului Imperiu. În regatul său, skaa rămăseseră sub control, iar nobilii erau ţinuţi în frâu. Fusese într-adevăr silit să execute câţiva oameni ca să le dovedească tuturor că el era şeful. Însă făcuse ceea ce trebuia făcut. O calitate pe care Zane o respecta mai mult decât pe oricare alta.

Mai ales de când îi venea greu să arate că nici lui nu-i lipsea.

— *Omoară-l!* zbieră Zeul. Îl urăşti! Te-a ţinut în mizerie. În copilărie te-a silit să lupţi ca să supravieţuieşti.

M-a făcut puternic, se gândi Zane.

— Atunci foloseşte-ţi puterea ca să-l omori!

Zane înşfăcă de pe masă cuţitul de bucătărie. Straff îşi ridică ochii de la mâncare şi nu tresări decât foarte uşor când fiul său îşi tăie carnea propriului braţ. Făcu o tăietură lungă deasupra antebraţului, lăsând în urmă o dâră sângerie. Durerea îl ajută să nu dea ascultare vocii.

Straff îl privi o clipă, apoi, cu un semn al mâinii, îi ceru unui slujitor s-aducă un prosop, ca să nu se murdărească de sânge covorul.

— Trebuie s-o faci să folosească din nou atiu, spuse Straff. Poate că Elend o fi izbutit să-i găsească un bob sau două. N-o să ştim adevărul decât după ce le termină. De fapt, nu trebuie decât s-o convingi să-ţi spună unde se află provizia, dacă o au într-adevăr.

Zane rămase locului, uitându-se la sângele care i se scurgea din braţ.

— E mult mai abilă decât crezi tu, tată.

Straff înălţă dintr-o sprânceană.

— Zane, vrei să spui că dai crezare poveştilor? Minciunilor despre ea şi Lordul Legiuitor?

— De unde ştii că sunt minciuni?

— Judec după Elend, răspunse Straff. Băiatul ăla e un prostănac; stăpâneşte Luthadelul numai şi numai fiindcă toţi nobilii cu ceva mai mult creier au fugit din oraş. Dacă fata ar fi fost atât de puternică încât să-l înfrângă pe Lordul Legiuitor, mă-ndoiesc sincer că fratele tău ar fi reuşit să-i câştige în vreun fel loialitatea.

Zane se tăie din nou pe braţ. Nu înfigea cuţitul destul de adânc ca să se vatăme cu adevărat, dar durerea îşi făcea efectul, ca de obicei. Straff reîncepu în sfârşit să mănânce, ferindu-şi privirea neliniştită. O mică parte diformă din Zane se simţi încântată când o zări în ochii tatălui său. Poate că era un efect neprevăzut al nebuniei lui.

— Oricum, te-ai întâlnit cu Elend? întrebă Straff.

Zane dădu din cap. Se întoarse către o servitoare.

— Ceai, spuse, fluturându-şi braţul cu tăieturi. Elend a fost surprins. Voia să vă-ntâlniţi, dar e clar că nu i-a plăcut ideea unei vizite în tabăra ta. Mă-ndoiesc că va veni.

— Poate că nu, zise Straff. Dar nu subestima prostia acestui băiat. Şi, fie că vine sau nu, poate c-acum înţelege cum va decurge relaţia noastră.

Ce *mult îi place să-şi dea importanţă*, se gândi Zane. Trimiţându-şi mesajul, Straff luase poziţie: n-avea de gând să primească porunci şi nici măcar să se lase stânjenit în folosul lui Elend.

Totuşi, nu-ţi convine că eşti silit s-asediezi cetatea, îşi continuă Zane gândurile, cu un zâmbet. Lui Straff i-ar fi plăcut s-atace direct, cucerind cetatea fără discuţii sau negocieri. Sosirea celei de-a doua oştiri îi transformase dorinţa într-un lucru imposibil. Dacă ataca, avea să fie înfrânt de Cett.

Ceea ce însemna s-aştepte, s-aştepte asediind, până când vedea Elend un motiv să i s-alăture de bunăvoie. Numai că lui Straff nu-i plăcea s-aştepte. Însă pe Zane aşteptarea nu-l deranja chiar atât de mult. Îi oferea mai mult timp în care să se-antreneze cu fata. Zâmbi.

Când sosi ceaiul, Zane închise ochi şi arse cositor ca să-şi ascută simţurile. Rănile se treziseră la viaţă, durerea abia simţită deveni brusc de nesuportat, limpezindu-i pe deplin mintea ca sub un tratament de şoc.

În toată povestea era ceva despre care nu-i vorbea lui Straff. *Ea-ncepe să aibă încredere în mine,* se gândi. *Şi, dinspre partea*

ei, mai e ceva. E la fel ca mine. Poate... va izbuti să mă nţeleagă.

Poate va izbuti să mă salveze.

Oftă, deschise ochii şi îşi şterse braţul cu prosopul. Propria nebunie îl înspăimânta uneori. Însă în apropierea lui Vin părea să-şi piardă puterea. Pe moment, era singurul lucru cu care trebuia să continue. Primi ceaiul adus de servitoare – păr împletit într-o coadă lungă, sâni tari, chip lipsit de frumuseţe – şi sorbi din licoarea fierbinte, din scorţişoară.

Straff îşi ridică la rândul său cana, apoi şovăi, mirosind-o cu delicateţe. Se uită la fiul său.

— Ceai otrăvit, Zane?

Zane nu scoase un cuvânt.

— Şi cu mesteacănurgie, pe deasupra, remarcă Straff. Din partea ta, e deprimant de banal.

Zane nu răspunse.

Straff făcu un gest care sugera tăierea. Fata îşi ridică îngrozită privirea când văzu un oştean din garda lui pornind-o spre ea. Se uită la Zane, aşteptând un ajutor, dar el îşi feri privirea. Ea scoase un ţipăt disperat când soldatul o târî afară, să fie executată.

Şi-a dorit să aibă ocazia să-l omoare, se gândi Zane. *I-am spus că probabil n-o să meargă.*

Straff se mulţumi să clatine din cap. Regele era Cositorian, nu Născut-din-Ceaţă. Dar, chiar şi pentru cineva cu o asemenea abilitate, descoperirea mirosului de mesteacănurgie sub cel de scorţişoară era impresionantă.

— Zane, Zane, spuse Straff. Ce-ai face dac-ai izbuti într-adevăr să mă ucizi?

Dac-aş vrea într-adevăr să te ucid, se gândi Zane, *aş folosi cuţitul ăsta, nu otrava.* Dar îl lăsă pe Straff să creadă ce voia. Regele se aştepta la încercări de asasinare. Aşa că el i le oferea.

Straff ridică între degete ceva – un mic bob de atiu.

— Voiam să ţi-l dau, Zane. Însă văd că va trebui să mai aştepţi. Trebuie să treci peste încercările astea prosteşti de a-mi lua viaţa. Dac-o să izbuteşti vreodată, de unde-o să mai primeşti atiu?

Straff nu înţelegea, fireşte. Credea că atiul era un soi de drog şi că Născuţii-din-Ceaţă se delectau folosindu-l. De aceea îşi închipuia că putea să-l controleze pe Zane cu ajutorul lui. Iar

Zane îl lăsa să-şi păstreze impresia greşită, fără să-i explice vreodată că îşi avea propria rezervă de metal.

Ceea ce îl readucea totuşi în faţa adevăratei probleme care-i domina viaţa. Durerea pălea, şi şoaptele zeului se făceau din nou auzite. Şi, dintre toţi oamenii la a căror ucidere îl îndemnau şoaptele, Straff Venture era acela care merita cu adevărat să moară.

— De ce? întrebă Zeul. De ce nu-l omori?

Zane îşi privi picioarele. *Pentru că e tatăl meu*, se gândi, recunoscându-şi în cele din urmă slăbiciunea. Alţii făceau ceea ce trebuiau să facă. Erau mai puternici decât Zane.

— Eşti nebun, Zane, spuse Straff.

El îşi ridică privirea.

— Chiar îţi imaginezi că, dacă m-ai ucide, ai fi în stare să cucereşti tu imperiul? Având în vedere… boala ta aparte, crezi c-ai putea să conduci fie şi numai un singur oraş?

El îşi feri privirea.

— Nu.

Straff dădu din cap.

— Mă bucur că-nţelegem amândoi asta.

— N-ar trebui decât s-ataci, spuse Zane. Odată ce-o să stăpânim Luthadelul, o să găsim atiul.

Straff zâmbi, apoi sorbi din ceai. Din ceaiul *otrăvit.*

Zane tresări fără să vrea, îndreptându-şi spatele.

— Nu-ţi imagina că ştii ce-am de gând, adăugă Straff. Nu înţelegi nici pe *jumătate* atât de multe cum crezi.

Zane nu scoase niciun cuvânt, uitându-se cum termina tatăl său de băut ceaiul.

— Cum stau lucrurile cu spionul tău? întrebă Straff.

Zane puse biletul pe masă.

— Se teme c-ar putea fi bănuit. N-a aflat nimic despre atiu.

Straff dădu din cap.

— Te-ntorci în oraş şi continui să te-mprieteneşti cu fata.

Zane dădu uşor din cap, apoi îi întoarse spatele şi ieşi din cort.

Straff se gândi că simţea deja mesteacănurgia prelingându-i-se prin vene şi făcându-l să tremure. Se sili să-şi păstreze controlul. Mai aşteptă câteva clipe.

Odată ce nu se mai îndoi că Zane se îndepărtase, strigă un străjer.

— Adu-mi-o pe Amaranta! îi porunci. Repede!

Soldatul se grăbi să-i îndeplinească ordinul. Straff rămase liniştit, cu pânza cortului foşnind în vântul serii şi cu vălătucul de ceaţă pătruns, când se deschisese clapa plutind către podea. Arse cositor, ascuţindu-şi simţurile. Da... putea să simtă otrava din el. Îi amorţea nervii. Însă mai avea timp. Probabil cam o oră, aşa că încercă să se relaxeze.

Pentru cineva care pretindea că nu voia să-l ucidă, Zane se străduia cam prea mult s-o facă. Din fericire, Straff avea o unealtă despre care nici măcar Zane nu ştia nimic – una care sosea sub înfăţişarea unei femei. Straff zâmbi când auzul lui ascuţit de cositor îi desluşi paşii apropiindu-se prin noapte.

Soldaţii o trimiseră imediat înăuntru. Straff nu-şi luase toate metresele în călătorie – doar vreo zece sau cincisprezece favorite. Însă printre cele cu care se culca de obicei se aflau şi câteva pe care le păstra mai degrabă pentru priceperea decât pentru frumuseţea lor. Amaranta era un bun exemplu. Cu zece ani înainte fusese deosebit de atrăgătoare, însă acum se apropia de treizeci. Sânii începuseră să i se lase, ca urmare a naşterilor, şi, ori de câte ori o privea, Straff vedea ridurile care-i prindeau contur pe frunte şi în jurul ochilor. Se sătura de majoritatea femeilor cu mult înainte de a ajunge la vârsta ei.

Însă ea avea cunoştinţe care erau utile. Dacă Zane afla că Straff trimisese în noaptea aceea după o femeie, avea să-şi închipuie că voia pur şi simplu să se culce cu ea. Şi avea să se-nşele.

— Lordul meu, spuse Amaranta, îngenunchind.

Începu să se dezbrace.

Ei, cel puţin e optimistă, se gândi Straff. Ar fi crezut că, după patru ani în care n-o mai chemase în patul lui, avea să-nţeleagă. Femeile nu-şi dădeau seama când îmbătrâneau prea mult ca să mai fie atrăgătoare?

— Rămâi îmbrăcată, femeie, se răsti.

Ei îi căzu faţa şi îşi puse mâinile în poală, lăsându-şi rochia pe jumătate descheiată, cu un sânii la vedere – ca şi cum ar fi încercat să-l ispitească arătându-şi goliciunea îmbătrânită.

— Am nevoie de antidotul tău, spuse el. Repede.

— De care anume, lordul meu? întrebă ea.

Nu era singura cunoscătoare a ierburilor pe care le păstra Straff; învăţase mirosurile şi gusturile de la patru oameni. Însă Amaranta era cea mai pricepută dintre toţi.

— Mesteacănurgie, răspunse el. Şi… poate şi altceva. Nu sunt sigur.

— Atunci, din nou un elixir bun la toate, lordul meu?

El dădu scurt din cap. Femeia se ridică şi se îndreptă spre dulapul lui cu otrăvuri. Aprinse un arzător de lângă el şi puse o mică oală cu apă la fiert în timp ce amesteca grăbită prafuri, ierburi şi lichide. Fiertura era specialitatea ei – un amestec al tuturor antidoturilor pentru otrăvurile de bază, al tuturor leacurilor şi al tuturor reactivilor de care avea ştiinţă. Straff bănuia că Zane se folosise de mesteacănurgie ca să acopere altceva, însă, indiferent despre ce altă otravă ar fi fost vorba, licoarea Amarantei avea să-i vină de hac – sau măcar s-o identifice.

Straff aşteptă, neliniştit, în vreme ce ea-şi vedea de treabă – încă pe jumătate dezbrăcată. Elixirul trebuia să fie proaspăt pregătit de fiecare dată, însă merita aşteptarea. Femeia îi aduse, în cele din urmă, o cană aburindă. El sorbi cu lăcomie, străduindu-se să-nghită lichidul cu gust rău în ciuda amărelii sale. Începu imediat să se simtă mai bine.

Oftă – încă o capcană înlăturată – şi bău tot ce mai rămăsese în cană, ca să fie sigur. Amaranta îngenunche din nou, aşteptând.

— Pleacă, îi porunci el.

Ea dădu din cap, în tăcere. Îşi strecură braţul la loc, în mâneca rochiei, apoi ieşi din cort.

Straff rămase locului, agitat, cu cana goală răcindu-i-se în mână. Ştia că avea un avantaj. Atâta vreme cât părea puternic în ochii lui Zane, Născutul-din-Ceaţă avea să i se supună.

Probabil.

Măcar dacă, cu atâţia ani în urmă, când îmi căutam un ucenic, nu i-aş fi dat atenţie lui Alendi.

19

Sazed îşi desfăcu ultima oţelminte. O ridică, şi banda metalică asemănătoare unei brăţări scânteie în lumina roşie a soarelui, în

ochii altcuiva, ar fi părut valoroasă. Pentru el însă nu mai era decât o coajă fără miez – o simplă brăţară de oţel. Putea s-o umple din nou, dacă dorea, dar, pe moment, n-o considera o greutate care merita să fie cărată.

Oftă şi o lăsă să cadă. Brăţara atinse pământul cu un zăngănit, înălţând o trâmbă de cenuşă. *Cinci luni de stocare, în care mi-am petrecut fiecare a cincea zi secătuit de viteză, cu trupul mişcându-mi-se ca printr-un strat dens de melasă. Şi-acum s-a dus toată.*

Pierderea îi oferea, totuşi, ceva valoros în schimb. În numai şase zile de drum, folosindu-şi din când în când oţelminţile, străbătuse o distanţă pentru care altminteri i-ar fi trebuit şase săptămâni. După cum îi spunea cuprumintea cartografică, Luthadelul se afla acum la numai o săptămână distanţă. Sazed era mulţumit de ce-i aduseseră cheltuielile sale. Poate că reacţia lui la descoperirea morţilor din micul sat sudic întrecuse măsura. Poate nu era necesar să se grăbească. Însă crease oţelmintea pentru a fi întrebuinţată.

Îşi săltă raniţa, acum mult mai uşoară decât o avusese. Deşi multe dintre metalminţile lui erau uşoare, luate laolaltă atârnau greu. În timp ce alerga, se hotărâse să arunce câteva, dintre cele mai puţin valoroase şi mai goale. Cum era brăţara de oţel, pe care-o lăsă în urma lui, în cenuşă.

Era clar că ajunsese în Stăpânirea Centrală. Trecuse de Faleast şi de Tyrian, doi dintre Munţii de Cenuşă din Nord. Cel de al doilea se mai întrezărea încă, spre sud – un pisc înalt, singuratic, cu vârful retezat şi înnegrit de cenuşă. Terenul devenise plat, iar locul pinilor cafenii asimetrici fusese luat de zvelţii şi mlădioşii plopi albi, des întâlniţi în apropierea Luthadelului. Se înălţau ca nişte oase crescute din solul negru, cu scoarţa de un alb cenuşiu zgâriată şi diformă. Erau…

Sazed se opri. Stătea lângă canalul central, una dintre principalele căi către Luthadel. Nu se zărea nicio barcă, în zilele acelea călătorii erau puţini, chiar mai puţini decât pe vremea Ultimului Imperiu, fiindcă se înmulţiseră tâlharii. În goana sa către Luthadel, Sazed trecuse pe lângă mai multe bande.

Da, călătorii singuratici erau o raritate. Armatele deveniseră ceva mult mai obişnuit – şi, judecând după zecile de dâre de fum pe care le vedea înălţându-se în faţa lui, avea să dea peste una. Se afla chiar între el şi Luthadel.

Rămase o clipă pe loc, cugetând, cu fulgii de cenuşă începând să-i cadă alene în jur. Era ora amiezii; dacă armata avea cercetaşi, lui i-ar fi fost foarte greu s-o ocolească. În plus, oţelminţile lui erau goale. Nu putea să scape de urmăritori cu fuga.

Şi totuşi, o armată la o distanţă de o săptămână de Luthadel… A cui era, ce ameninţare reprezenta? Curiozitatea lui, demnă de un cărturar, îl îmboldea să caute un loc potrivit, de unde să studieze trupele. Orice informaţie le-ar fi putut fi de folos lui Vin şi celorlalţi.

Hotărârea odată luată, Sazed ochi un deal cu un pâlc mare de plopi. Îşi lăsă raniţa la rădăcina unui copac, apoi scoase o fierminte şi începu s-o umple. Avu senzaţia familiară a scăderii greutăţii şi se urcă în vârful unui copac subţire – acum avea trupul destul de uşor, nu era nevoie de multă putere ca să se tragă în sus.

Stând atârnat chiar de vârf, îşi deschise cositormintea. Marginile câmpului vizual i se înceţoşară, aşa cum se întâmpla întotdeauna, dar vederea lui îmbunătăţită îl ajută să desluşească în amănunt un grup mare, oprit într-o vale din faţa lui.

Nu se înşelase, era o armată. Dar greşise crezând-o o armată de oameni.

— Pe zeii uitaţi… şopti, atât de uluit încât era cât pe ce să cadă.

Oastea era organizată în cel mai simplu şi mai primitiv mod. Nu existau nici corturi, nici vehicule, nici cai. Doar sute de focuri mari, pentru gătit, toate înconjurate de siluete.

Iar siluetele erau de un albastru intens. Foarte diferite ca înălţime, unele aveau doar un metru şi jumătate, în timp ce altele erau matahale greoaie, de trei metri sau mai mult. Sazed ştia că toate făceau parte din aceeaşi specie. Erau Kolosşi. Deşi, în esenţă, asemănătoare omului, creaturile nu încetau niciodată să crească. Continuau pur şi simplu să devină tot mai mari pe măsură ce îmbătrâneau, crescând până când propriile inimi nu-i mai puteau susţine. Pe urmă mureau, răpuşi de dorinţa nestăvilită de creştere a trupurilor lor.

Însă, înainte de asta, ajungeau să fie foarte mari. Şi foarte periculoşi.

Sazed se lăsă să cadă din copac, făcându-şi corpul destul de uşor ca să lovească pământul cu delicateţe. Scotoci în grabă printre cupruminţile sale. Când o găsi pe cea dorită, şi-o prinse de partea de sus a braţului, apoi se urcă din nou în copac.

Căută repede un index. Undeva, îşi luase notiţe dintr-o carte despre kolosşi – o studiase încercând să-şi dea seama dacă acele creaturi aveau o religie. Avusese pe cineva care repetase însemnările pentru el, ca să le poată stoca în cupruminte. Şi învăţase şi cartea pe dinafară, fireşte, dar aducerea unui număr atât de mare de informaţii în mintea sa i-ar fi distrus…

Aici, îşi spuse, descoperind însemnările. Le scoase din cupruminte, umplându-şi cu ele propria minte.

Aproape toate corpurile de kolosşi cedau înainte de a împlini douăzeci de ani. Cele mai „bătrâne” creaturi aveau adesea o înălţime de trei metri şaptezeci şi trupuri îndesate, puternice. Însă foarte puţini trăiau atât de mult – nu numai fiindcă nu le rezista inima. Societatea lor – dacă se putea numi astfel – era din cale-afară de violentă.

Cu îngrijorarea brusc învinsă de incitare, Sazed deschise din nou cositormintea ca să-şi îmbunătăţească vederea şi căută printre miile de umanoizi albaştri o dovadă vizuală a adevărului celor citite. Nu era greu să descoperi încăierări. Bătăile în jurul focurilor păreau ceva obişnuit şi, interesant, aveau loc numai între kolosşi cam de aceeaşi dimensiune. Sazed mări încă şi mai mult imaginea pe care-o privea – prinzându-se strâns de copac ca să-şi înfrângă greaţa – şi se uită pentru prima oară la un koloss.

Era unul dintre cei mai mici – avea, probabil, un metru optzeci şi cinci. Silueta semăna cu cea a unui bărbat, cu două braţe şi cu două picioare, deşi gâtul nu prea i se observa. Complet chel. Însă cea mai stranie caracteristică era pielea albastră care atârna, fleşcăită, plină de riduri. Creatura arăta ca un om gras din care dispăruse toată grăsimea, lăsând în urmă pielea lăbărţată.

Iar… pielea nu părea să se ţină prea bine. În jurul ochilor roşii, injectaţi, se lăsase în jos, dezgolind muşchii feţei. Acelaşi lucru se întâmpla în jurul gurii: pielea alunecase cu câţiva centimetri sub bărbie, iar dinţii şi falca de jos se vedeau în întregime.

Era o privelişte care-ţi întorcea stomacul pe dos, mai ales când ţi-era deja greaţă. Şi urechile creaturii atârnau, fâlfâind pe

lângă conturul fălcilor. Nasul era diform, flasc, nesusţinut de niciun cartilaj. Pielea lăbărţată spânzura de braţe şi de picioare, iar singura îmbrăcăminte era o bucată de pânză grosolană care-i acoperea şalele.

Sazed se răsuci şi alese pentru studiu o creatură mai mare – înaltă de vreo doi metri şi jumătate. Pielea acesteia nu era lăbărţată, dar tot nu părea să i se potrivească prea bine. Nasul era răsucit şi strâmb, turtit de faţă prin lăţirea capului aşezat pe gâtul scurt. Se întoarse ca să se uite urât la un însoţitor şi, din nou, pielea din jurul gurii nu părea să stea la locul ei: buzele nu se-nchideau perfect, iar găurile din jurul ochilor erau prea mari, aşa că lăsau să se vadă muşchii de dedesubt.

Ca şi cum... ar purta o mască din piele, se gândi Sazed, încercând să-şi alunge sila. *Aşadar... corpul continuă să le crească, dar pielea nu?*

Ideea îşi primi confirmarea când o bestie masivă, de vreo trei metri înălţime, pătrunse agale în grup. Kolosşii mai mici se împrăştiară din calea nou-venitului, care se apropia cu paşi grei de focul pe care se frigeau câţiva cai.

Pielea creaturii mai mari era atât de încordată încât pe alocuri începea să se rupă. Albastră şi lipsită de păr, i se sfâşiase în jurul ochilor, la colţurile gurii şi în jurul muşchilor masivi de pe piept. Sazed vedea dâre roşii, de sânge, picurând din rupturi. Chiar şi acolo unde nu crăpase, era întinsă cât pe ce să se rupă – nasul şi urechile se turtiseră atât de tare încât aproape nu se mai distingeau.

Brusc, studiul lui Sazed nu mai păru atât de teoretic. Kolosşii veniseră în Stăpânirea Centrală. Nişte creaturi atât de violente şi de greu de controlat încât Lordul Legiuitor fusese nevoit să le ţină departe de civilizaţie. Terrisianul îşi închise cositormintea, întorcându-se bucuros la vederea normală. Trebuia s-ajungă la Luthadel să-i prevină pe ceilalţi. Dacă...

Înlemni. Unul dintre dezavantajele ascuţirii văzului era pierderea temporară a abilităţii de a vedea ceea ce se afla în apropiere – prin urmare, nu era chiar atât de ciudat că nu observase patrula de kolosşi care înconjura pâlcul lui de plopi.

Pe zeii uitaţi! Se prinse zdravăn de vârful copacului, gândind cu mare repeziciune. Mai mulţi kolosşi îşi croiau deja drum printre arbori. Dacă se lăsa să cadă la pământ, s-ar fi mişcat prea încet ca să poată scăpa cu fuga. Purta, ca întotdeauna, o

fludorminte; ar fi putut căpăta, cu uşurinţă, puterea a zece bărbaţi, păstrând-o o bună bucată devreme. Poate-ar fi izbutit să lupte…

Însă kolosşii aveau săbii – grosolane, dar masive. Însemnările lui Sazed, amintirile şi cunoştinţele sale se puseseră de acord: kolosşii erau războinici foarte periculoşi. Având sau nu puterea a zece bărbaţi, el n-ar fi putut să-i înfrângă.

— Coboară! strigă, de sub el, o voce neclară. Coboară imediat.

Sazed se uită în jos. Un koloss mare, a cărui piele tocmai începea să se-ntindă, stătea lângă plop. Şi îl scutură.

— Coboară imediat, repetă creatura.

Nu-şi poate folosi prea bine buzele, se gândi terrisianul. Glasul îi sună ca şi cum ar încerca să vorbească fără să le mişte. Nu era surprins fiindcă auzise kolossul vorbind; însemnările lui spuneau că era în stare s-o facă. Dar îl surprinse calmul vocii.

Aş putea să fug, se gândi. Ar fi putut sări din vârf în vârf de copac şi poate-ar fi izbutit să traverseze distanţele dintre pâlcurile de plopi dacă-şi arunca metalminţile şi se lăsa purtat de vânt. Dar ar fi fost foarte greu – cu un rezultat extrem de imprevizibil.

Şi ar fi trebuit să-şi abandoneze cupruminţile – o mie de ani de istorie.

Aşa că, având fludormintea pregătită pentru cazul că ar fi trebuit să se lupte, Sazed se lăsă să cadă din copac. Şeful kolosşilor – terrisianul nu putea decât să presupună că asta era – îi urmări căderea fixându-l cu ochii lui roşii. Nu clipea. Sazed se întrebă dacă, având pielea atât de întinsă, *putea* să clipească.

Terrisianul se lovi de pământ lângă copac şi întinse mâna după raniţă.

— Nu, se răsti kolossul, înşfăcând-o cu o rotire neomenesc de rapidă a braţului.

Şi i-o aruncă altui koloss.

— Am nevoie de ea, spuse Sazed. O să vă-nţelegeţi mult mai bine cu mine dacă…

— *Taci!* zbieră kolossul, înfuriindu-se atât de brusc încât Sazed se retrase cu un pas.

Terrisienii erau înalţi – mai ales eunucii terrisieni – şi-l tulbura faptul că se simţea pitic pe lângă namila brutală, înaltă de peste doi metri optzeci, cu pielea de un albastru-închis şi cu ochii de

culoarea soarelui în amurg. Îl domina pe Sazed, care strânse din umeri fără să vrea.

După toate aparenţele, era tocmai reacţia potrivită, fiindcă şeful kolosşilor dădu din cap şi-i întoarse spatele.

— Vino, spuse, cu vocea lui neclară, pornind-o, cu mişcări stângace, prin pâlcul de plopi.

Ceilalţi kolosşi – vreo şapte – îl urmară.

Sazed nu voia să afle ce s-ar fi întâmplat dacă nu se supunea. Alese un zeu – Duis, despre care se spunea că veghea pe vremuri asupra călătorilor osteniţi – şi spuse, în gând, o rugăciune scurtă. Pe urmă se grăbi să înainteze, mergând alături de grupul de kolosşi către tabăra lor.

Măcar nu m-au ucis imediat, se gândi. Se aşteptase în mare măsură la aşa ceva, ţinând cont de ceea ce citise. Bineînţeles că nici măcar din cărţi nu aflai prea multe. Kolosşii fuseseră ţinuţi departe de oameni vreme de secole; Lordul Legiuitor nu-i chema decât atunci când avea de purtat o luptă grea, ca să-năbuşe o răzvrătire sau ca să cucerească diverse comunităţi omeneşti descoperite pe insule interioare. În acele momente, kolosşii pricinuiseră distrugeri absolute, masacre – sau cel puţin aşa pretindeau istoricii.

E cu putinţă să nu fi fost decât propagandă? se întrebă Sazed. *Poate kolosşii nu sunt atât de violenţi cum credem noi.*

Lângă el, unul urlă, cuprins brusc de furie. Sazed se răsuci spre creatură în timp ce sărea la unul dintre semenii săi. Nu se-atinse de sabia de pe propriul spate, dar îşi pocni în schimb duşmanul, în cap, cu un pumn cât un bolovan. Ceilalţi se opriră şi se-ntoarseră ca să privească lupta, dar niciunul nu păru să se-alarmeze.

Sazed se uită, din ce în ce mai îngrozit, cum îi trăgea pumni după pumni celuilalt. Încercând să se apere, kolossul atacat scoase un pumnal şi reuşi să cresteze braţul duşmanului. Pielea albastră se sfâşie, lăsând să se prelingă sânge de un roşu-strălucitor, în timp ce atacatorul îşi puse mâinile în jurul gâtului celuilalt şi răsuci.

Se auzi un pocnet. Cel atacat nu mai mişcă. Atacatorul îi desprinse sabia din spate şi o legă alături de a sa, apoi luă punguţa ce fusese prinsă lângă sabie. Pe urmă se ridică, fără să dea atenţie rănii din braţ, şi grupul se puse din nou în mişcare.

— De ce? întrebă Sazed. De ce-ai făcut asta?

Kolossul rănit se-ntoarse spre el.

— Îl uram, spuse.

— Mişcă! se răsti kolossul-şef la Sazed.

Terrisianul îşi impuse să o pornească din nou. Abandonară cadavrul pe drum. *Pungile,* îşi aminti Sazed, încercând să se gândească la altceva, în afară de violenţă. *Au pungi cu toţii.* Kolosşii le purtau legate lângă săbii. Nu-şi ţineau armele în teci; şi le prindeau pur şi simplu de spate, cu centuri de piele. Iar de curelele acelea erau legate pungile. Uneori doar câte una, însă două dintre creaturile mai mari din grup purtau mai multe.

Seamănă cu pungile cu bani, se gândi Sazed. *Dar ei nu folosesc aşa ceva. Poate-şi ţin în ele obiecte care le aparţin? Dar ce-ar putea preţui bestiile astea?*

Intrară în tabără. Pe margini nu păreau să fie străji – dar, pe de altă parte, la ce bun? Unui om i-ar fi fost foarte greu să se strecoare în tabăra lor.

Un grup de kolosşi mai mici – de un metru şi jumătate – se grăbi să se-apropie imediat ce-şi făcură apariţia nou-sosiţii. Ucigaşul îi aruncă unuia dintre ei sabia în plus, apoi arătă către un punct din depărtare. Păstră punga pentru sine, iar kolosşii mici se grăbiră să plece, pornind-o în direcţia mortului.

Ceata de gropari? se întrebă Sazed.

Mergea, stânjenit, în urma celor care-l prinseseră, pătrunzând tot mai adânc în tabără. Deasupra focurilor se frigeau tot soiul de animale, însă Sazed nu credea că vreunul dintre ele fusese cândva om. În plus, terenul din jurul taberei fusese golit de plante, ca şi cum le-ar fi păscut nişte capre teribil de lacome.

Şi, ţinând cont de informaţiile din cuprumintea lui, aşa ceva nu era prea departe de adevăr. După toate aparenţele, kolosşii erau capabili să supravieţuiască hrănindu-se cu mai nimic. Preferau carnea, dar puteau mânca orice soi de plantă – chiar şi iarbă, fiind chiar în stare s-o smulgă din rădăcini. Unii scriseseră despre ei că foloseau drept hrană până şi ţărâna şi cenuşa, deşi lui Sazed îi venea greu să le dea crezare.

Se ţinea după ei. În tabără, printre mirosurile de fum şi mizerie, se simţea unul ce aducea cu moscul şi despre care terrisianul presupuse că era al trupurilor kolosşilor. O parte dintre creaturi se întorceau spre el când trecea, fixându-l cu ochii roşii, care nu clipeau.

E ca şi cum n-ar cunoaşte decât două stări, cugetă el, tresărind când, lângă un foc, un koloss începu brusc să urle şi-l atacă pe un altul, de alături. *Sunt fie indiferenţi, fie furioşi.*

De ce-ar fi fost nevoie ca să se-nfurie toţi în acelaşi timp? Şi… ce soi de dezastru s-ar fi produs dacă se-ntâmpla una ca asta? Nervos, îşi analiză ideile de mai înainte. Nu, creaturile nu fuseseră hulite fără rost. Poveştile pe care le auzise – despre kolosşi alergând ieşiţi din minţi prin Stăpânirea Îndepărtată, distrugând şi omorând fără limită – erau evident adevărate.

Dar ceva îi ţinuse sub control, la marginea imperiului. Lordul Legiuitor ştiuse să-i stăpânească, deşi nicio carte nu explica în ce mod. O serie de autori considerau, pur şi simplu, că acest talent făcuse parte din atributele de zeu ale Lordului Legiuitor. Fusese nemuritor şi, în comparaţie cu asta, orice altă putere părea banală.

Numai că nemurirea lui a fost o înşelătorie, se gândi Sazed. *O simplă combinare ingenioasă a puterilor Feruchimiei cu ale Allomanţiei.* Lordul Legiuitor nu fusese nimic altceva decât un om obişnuit – însă unul care avusese parte de o combinaţie neobişnuită de haruri şi prilejuri.

Aşa stând lucrurile, cum îi controlase pe kolosşi? *Lordul Legiuitor avea ceva aparte. Ceva în plus faţă de puterile sale. Poate-a făcut ceva la Fântâna Înălţării, ceva care-a schimbat lumea odată pentru totdeauna. Poate acolo îşi dobândise talentul prin care îi ţinea sub control.*

Kolosşii care-l luaseră prizonier pe terrisian nu dădeau atenţie încăierărilor întâmplătoare şi focurilor. În întreaga tabără părea să nu existe niciun koloss de parte femeiască – sau, chiar dacă exista, nu putea fi deosebit de ceilalţi. Însă Sazed observă un leş de koloss dat uitării lângă un rug. Fusese jupuit, pielea albastră îi atârna desprinsă.

Cum e cu putinţă să existe o asemenea societate? se gândi, îngrozit. După cum spuneau cărţile lui, kolosşii năşteau la o vârstă fragedă şi îmbătrâneau foarte repede – o stare de lucruri avantajoasă pentru ei, având în vedere pe câţi îi privise deja murind. Dar, chiar şi aşa, i se părea că se ucideau prea mult între ei pentru ca specia să poată supravieţui.

Şi totuşi supravieţuia. Din nefericire. Păstrătorul din el credea cu tărie că nimic n-ar fi trebuit să se piardă, că orice societate merita să fie păstrată în amintire. Însă brutalitatea din tabăra

kolosşilor – creaturile rănite care stăteau calme, neluându-şi în seamă spintecăturile pielii, leşurile jupuite înşirate de-a lungul drumului, bruştele răbufniri de furie şi crimele care urmau – îi puneau la încercare această convingere.

Grupul care-l prinsese îl conduse pe o mică ridicătură a terenului, şi el se opri când văzu ceva la care nu se aşteptase.

Un cort.

— Du-te, spuse şeful kolosşilor, arătându-i-l.

Sazed se încruntă. În afara cortului erau câteva zeci de oameni, cu uniforme şi suliţe de străjeri imperiali. Cortul era mare şi în spatele lui se înşiruiau mai multe căruţe ca nişte lăzi.

— Du-te! zbieră kolossul.

Terrisianul se supuse. În spatele lui, un koloss îi azvârli cu nepăsare raniţa către străjerii cortului. Metalminţile din interior izbiră pământul plin de cenuşă zornăind şi făcându-l pe Sazed să se crispeze. Soldaţii urmăriră retragerea kolosşilor cu priviri prudente; unul luă raniţa. Altul îşi înălţă suliţa spre terrisian.

El ridică mâinile.

— Mă numesc Sazed, Păstrător din Terris, cândva majordom, acum învăţător. Nu vă sunt duşman.

— Da, bine, spuse străjerul, încă urmărindu-i cu privirea pe kolosşii care se retrăgeau. Totuşi, va trebui să vii cu mine.

— Îmi pot primi lucrurile înapoi? întrebă Sazed.

În locul acela păreau să nu existe kolosşi. Oamenii din garda cortului păreau dornici să-i ţină la distanţă.

Primul străjer se întoarse către însoţitorul lui, care inspecta cu atenţie raniţa. Acesta îşi ridică privirea şi înălţă din umeri.

— Nu sunt arme. Doar câteva brăţări şi inele, poate de o oarecare valoare.

— Nimic din metale preţioase, îi lămuri Sazed. Sunt unelte de Păstrător, de foarte mică valoare pentru oricine altcineva în afară de mine.

Al doilea străjer ridică din nou din umeri, întinzându-i primului raniţa. Amândoi aveau trăsăturile obişnuite ale populaţiei din Stăpânirea Centrală – păr închis la culoare, piele albă, constituţia şi înălţimea oamenilor bine hrăniţi în copilărie. Primul era mai bătrân şi era evident şeful. Luă raniţa de la celălalt.

— Să vedem ce spune Maiestatea Sa.

Ah, se gândi Sazed.

— Atunci să vorbim cu el.

Oşteanul îi întoarse spatele, deschise uşa cortului şi-i făcu semn să între. Sazed păşi, din lumina soarelui, în spaţiul cu mobilier puţin, dar util, din interior. Încăperea principală era mare şi înăuntru se aflau mai mulţi străjeri. Sazed văzuse deja vreo douăzeci.

Cel care-l călăuzea înaintă şi-şi strecură capul într-o încăpere din spate. Câteva clipe mai târziu, îi făcu semn lui Sazed să înainteze şi deschise uşa.

Terrisianul pătrunse în a doua încăpere. Bărbatul dinăuntru era îmbrăcat ca un nobil din Luthadel, într-un costum alcătuit din pantaloni şi haină. Chelea – din păr nu-i mai rămăseseră decât vreo câteva şuviţe rebele – în ciuda tinereţii sale. Stătea în picioare, bătându-se cu o mână nervoasă peste coapsă, şi tresări uşor la intrarea lui Sazed.

Acesta îl recunoscu.

— Jastes Lekal.

— *Regele* Lekal, se răsti Jastes. Te cunosc, terrisianule?

— Nu ne-am întâlnit, dar am avut de-a face cu un prieten de-al Maiestăţii Tale, aşa cred. Regele Elend Venture din Luthadel?

Jastes dădu din cap, absent.

— Oamenii mei mi-au spus că te-au adus kolosşii. Te-au găsit trăgând cu ochiul prin jurul taberei?

— Da, Maiestate, răspunse Sazed, prudent, cu ochii la Jastes, care-ncepu să măsoare încăperea cu pasul. *Omul ăsta nu e mai stabil la minte decât oastea pe care s-ar părea că o conduce,* se gândi, nemulţumit. Cum ai izbutit să convingi creaturile să te slujească?

— Eşti prizonier, terrisianule, se răsti regele. Nu pui întrebări. Te-a trimis Elend să mă spionezi?

— N-am fost trimis de nimeni. S-a-ntâmplat să fiţi în drumul meu, Maiestate. N-am vrut să vă fac niciun rău prin observaţiile mele.

Jastes şovăi, cu ochii la el, înainte de a începe să se foiască prin încăpere.

— Ei, nu contează. N-am mai avut de multă vreme un majordom priceput. De-acum înainte vei fi în slujba mea.

— Îmi cer iertare, Maiestate, răspunse Sazed, înclinându-se uşor, dar asta nu va fi cu putinţă.

Jastes se încruntă.

— Eşti majordom – îmi dau seama după robele tale. E Elend un stăpân atât de bun încât te face să mă refuzi pe mine?

— Elend Venture nu e stăpânul meu, Maiestate, răspunse Sazed, întâlnind ochii regelui. Acum, când suntem liberi, noi, terrisienii, nu-i mai spunem niciunui om „stăpâne”. Nu pot fi servitorul tău pentru că nu pot fi servitorul nimănui. Păstrează-mă ca prizonier, dacă trebuie. Dar n-o să-ţi fiu slujitor. Îmi cer iertare.

Jastes şovăi din nou. Însă, în loc să se supere, păru pur şi simplu… stânjenit.

— Înţeleg.

— Maiestate, adăugă calm Sazed, ştiu că mi-ai poruncit să nu pun întrebări, aşa că voi face în schimb câteva observaţii. S-ar părea că te-ai plasat într-o poziţie din cale afară de nesigură. Nu ştiu cum îi controlezi pe kolosşii ăştia, dar nu pot să nu am impresia că nu-i ţii destul de bine în mână. Eşti în primejdie şi pari dornic să-i pui în aceeaşi primejdie şi pe alţii.

Jastes roşi.

— „Observaţiile” tale sunt greşite, terrisianule. *Eu* comand această oaste. Kolosşii mi se supun întru totul. Câţi alţi nobili care să-i-adune într-o armată ai mai văzut? Niciunul – numai eu am izbutit.

— Nu prea par să se afle sub control, Maiestate.

— Oh? făcu Jastes. Te-au sfâşiat cumva când te-au văzut? Te-au omorât în bătaie ca să se distreze? Au înfipt în tine o ţepuşă şi te-au pus la fript pe unul dintre focurile lor? Nu. Nu fac nimic din toate astea fiindcă le-am poruncit *eu* să nu le facă. S-ar putea să nu pară mare lucru, dar, crede-mă, terrisianule – pentru un koloss, e semn de mare înfrânare şi de supunere.

— Civilizarea nu e o mare izbândă, Maiestate.

— Nu mă pune l-a-ncercare, terrisianule! se răsti Jastes, trecându-şi o mână prin ceea ce-i mai rămăsese din păr. Kolosşii ăştia despre care vorbim – din partea lor nu putem aştepta mare lucru.

— Şi îi aduci la Luthadel? întrebă Sazed. Până şi Lordul Legiuitor se temea de creaturile astea, Maiestate. Le ţinea departe de oraşe. Le aduci în cea mai populată zonă de pe toată întinderea Ultimului Imperiu!

— Nu înţelegi, spuse Jastes, am încercat să aduc propuneri de pace, dar nimeni nu te-ascultă dacă n-ai bani sau o oaste. Ei

bine, am una şi voi avea în curând şi banii. Ştiu că Elend stă pe o rezervă de atiu – şi am venit pur şi simplu ca să… mă aliez cu el.

— Să te aliezi preluând conducerea cetăţii?

— Pfui! exclamă Jastes, cu o fluturare de mână. Elend nu conduce Luthadelul – nu e decât un înlocuitor care aşteaptă sosirea cuiva mai puternic. E un om bun, dar şi un idealist inocent. O să-şi piardă tronul, învins de o armată sau de alta, iar cu mine poate face, cu siguranţă, o înţelegere mai avantajoasă decât cu Cett sau Straff.

Cett? Straff? În ce soi de belea s-a vârât tânărul Venture? Sazed clătină din cap:

— Cumva, mă îndoiesc că o „înţelegere mai avantajoasă” înseamnă întrebuinţarea kolossşilor, Maiestate.

Jastes se încruntă.

— Ai limba ascuţită, terrisianule. Eşti un indiciu – tot poporul tău este – a tot ceea ce s-a-ntâmplat rău în lume. Pe vremuri îi respectam pe oamenii din Terris. Nu e o ruşine să fii un servitor bun.

— Dar, cel mai adesea, nu e nici mare motiv de mândrie, răspunse Sazed. Însă îmi cer iertare pentru purtarea mea, Maiestate. Nu e o manifestare de independenţă a Terrisului. Am fost întotdeauna foarte slobod la gură, aşa cred. N-am fost niciodată cel mai bun majordom.

Şi nici cel mai bun Păstrător, adăugă pentru sine.

— Pfui, repetă Jastes, reîncepând să măsoare locul cu pasul.

— Maiestate, spuse Sazed, trebuie să-mi continui drumul către Luthadel. Se petrec… evenimente cărora trebuie să le fac faţă. Crezi ce doreşti despre poporul meu, dar trebuie să ştii că suntem oameni cinstiţi. Munca mea e mai presus de politică şi de războaie, de tronuri şi de armate. E importantă pentru toţi oamenii.

— Cărturarii spun asta de când lumea, ripostă Jastes. Şovăi. Elend spunea astfel de lucruri.

— Oricum, continuă Sazed, trebuie să mi se-ngăduie să plec. În schimbul libertăţii mele, îi voi duce, dacă doreşti, mesajul tău Maiestăţii Sale Regele Elend.

— Pot să-l trimit oricând printr-un om de-al meu!

— Şi să-mpuţinezi astfel numărul celor care te apără de kolossşi?

Jastes şovăi preţ de o foarte scurtă clipă.

Ah, aşadar, se teme de ei. Bun. Măcar are mintea-ntreagă.

— O să plec, Maiestate, adăugă terrisianul. Nu vreau să fiu arogant, dar îmi dau seama că n-ai tot ce-ţi trebuie ca să mă ţii prizonier. Mă poţi lăsa să plec, sau mă poţi da kolossşilor. Însă nu mă tem c-o să-i laşi să se-nveţe să omoare oameni.

Jastes îi aruncă o privire.

— Bine, zise. Atunci du-i mesajul ăsta. Spune-i lui Elend că nu-mi pasă c-a aflat de sosirea mea – nu-mi pasă nici măcar dacă-i spui ce forţe deţin. Însă ai grijă să-i dai numărul corect! Am peste douăzeci de mii de kolossşi în armata asta. Nu poate lupta cu mine. Şi nici cu ceilalţi. Dar, dacă aş avea în stăpânire zidurile oraşului… ei bine, aş putea ţine ambele oştiri la distanţă, în folosul lui. Spune-i să fie raţional. Dacă-mi dă atiul, o să-l las chiar să-şi păstreze Luthadelul. Putem fi vecini. Aliaţi.

Unul fără niciun ban şi altul fără nicio urmă de simţ al realităţii, medită Sazed.

— Foarte bine, Maiestate. O să vorbesc cu Elend. Însă va fi necesar să mi se înapoieze lucrurile.

Regele flutură din mână, iritat, şi Sazed se retrase şi aşteptă în tăcere în timp ce şeful gărzii, revenit în încăpere, îşi primea ordinele. Aşteptând să se pregătească soldaţii – cu raniţa din fericire reîntoarsă în mâinile lui – Sazed se gândi la spusele lui Jastes. *Cett sau Straff?* Câte forţe îl asaltau pe Elend ca să-i ia cetatea?

Dacă voia un loc liniştit pentru studiu, Sazed o pornise, după toate aparenţele, într-o direcţie greşită.

Abia peste câţiva ani am început să observ semnele. Cunoşteam prorocirile – la urma urmelor, sunt un Lume-Aducător terrisian. Însă nu suntem cu toţii evlavioşi; pe unii, cum sunt eu însumi, îi interesează mai mult alte subiecte. Totuşi, în timpul petrecut alături de Alendi, n-am putut să nu devin din ce în ce mai interesat de Prorocire. În el păreau să se regăsească atât de bine toate semnele.

20

— O să fie periculos, Maiestate, spuse Dockson.

— Asta nu e decât părerea ta, răspunse Elend.

Stătea la masa de lucru; era plină cu cărţi, ca de obicei. Lumina se revărsa asupra lui din spate, prin fereastra camerei de lucru, ale cărei culori cădeau pe uniforma albă, vopsind-o într-un maroniu-strălucitor.

În hainele astea arată cu siguranţă mai impozant, se gândi Vin, stând pe scaunul de pluş pe care-l prefera atunci când citea. Alături, pe podea, trândăvea OreSeur, răbdător. Ea nu ştia ce să creadă despre schimbarea lui Elend. Modificările ţineau mai ales de înfăţişare – haine noi, tunsoare nouă – dar nici alte lucruri nu mai erau ca până atunci. Stătea mai drept când vorbea, era mai autoritar. Începuse chiar şi să ia lecţii de luptă cu sabia şi cu bastonul.

Vin se uită la Tindwyl. Terrisiana între două vârste era aşezată în partea din spate a încăperii, pe un scaun tare, urmărind discuţiile. Avea o poziţie perfectă, cu bluza şi fusta colorate, părea o femeie nobilă. Nu-şi ţinea niciodată picioarele sub ea, ca Vin, şi nu purta niciodată pantaloni.

Care e secretul ei? se întrebă Vin. *Eu mi-am petrecut un an încercând să-l conving pe Elend să deprindă arta duelului. Tindwyl nu e aici nici măcar de o lună şi l-a făcut deja să se antreneze.*

De ce se simţea Vin plină de amărăciune? Elend n-avea să se schimbe chiar atât de mult, nu? Încercă să liniştească mica parte din ea însăşi care se temea că acel nou rege luptător, încrezător în sine şi elegant, n-avea să mai fie la fel cu bărbatul pe care-l iubea.

Dacă înceta să mai aibă nevoie de ea?

Se afundă ceva mai mult în scaun în timp ce Elend continua să discute cu Ham, Dox, Ciomege şi Boare.

— El, spuse Ham, îţi dai seama că, dacă te duci în tabăra duşmanului, noi n-o să te putem apăra.

— Nici aici nu sunt sigur că mă puteţi apăra, Ham. Nu când două armate îşi au taberele aproape lipite de ziduri.

— Adevărat, spuse Dockson, însă eu mă tem că, dacă intri în tabăra aia, n-o să mai ieşi niciodată.

— Numai dacă dau greş, răspunse Elend. Dacă-mi iese planul – dacă-l conving pe tata că suntem aliaţii lui – o să mă lase să mă-ntorc. Când eram mai tânăr, mi-am petrecut o grămadă de timp studiind politica de la curte. Oricum, singurul lucru pe care l-am învăţat *într-adevăr* a fost să-l manipulez pe tata. Îl cunosc

pe Straff Venture – şi ştiu că-l pot înfrânge. În plus, nu mă vrea mort.

— Putem fi siguri de asta? întrebă Ham frecându-şi bărbia.

— Da. La urma urmelor, Straff n-a trimis asasini după mine, cum a făcut Cett. Are sens. Pe cine altcineva, mai bun decât propriul său fiu, ar putea găsi ca să-i lase pe mână Luthadelul? Crede că mă poate controla – îşi închipuie că mă poate face să-i predau oraşul. Dacă intru în jocul lui, o să-l pot convinge să-l atace pe Cett.

— Are logică… spuse Ham.

— Da, zise Dockson, dar ce-o să-l împiedice pe Straff să te ia ostatic şi să forţeze astfel intrarea în Luthadel?

— Cett va rămâne pe aceeaşi poziţie, răspunse Elend. Dacă se luptă cu noi, o să piardă oameni – mulţi oameni – şi o să fie vulnerabil faţă de un atac din spate.

— Dar te va avea pe tine, dragul meu, se amestecă Boare. Nu va fi nevoit s-atace Luthadelul, ne va sili să i-l predăm.

— O să vă poruncesc să mă lăsaţi mai degrabă să mor, zise Elend. De aceea am înfiinţat Adunarea. E împuternicită s-aleagă un rege nou.

— Dar de ce? întrebă Ham. De ce să rişti, El? Să mai aşteptăm, să vedem dacă nu-l putem convinge pe Straff s-accepte o întâlnire pe teren neutru.

Elend oftă.

— Trebuie să mă ascultaţi, Ham. Asediaţi sau nu, nu putem sta pur şi simplu aici. Fiindcă fie o să murim de foame, fie una dintre armate se va hotărî să pună capăt asediului şi să ne atace, sperând să treacă de ziduri, pentru a se întoarce imediat să se apere de duşmani. Nu va izbuti cu uşurinţă, dar s-ar putea întâmpla. Şi, dacă se va întâmpla, nu vom mai avea cum să-i întărâtăm pe cei doi regi unul împotriva altuia.

În încăpere se lăsă tăcerea. Ceilalţi se întoarseră încet spre Ciomege, care dădu încet din cap. Era de acord.

Bună treabă, Elend, se gândi Vin.

— Cineva trebuie să meargă la întâlnirea cu tata, continuă Elend. Şi acela trebuie să fiu eu. Straff mă crede un prost, aşa că-l pot convinge că nu reprezint o ameninţare. Pe urmă mă voi duce să-l conving pe Cett că sunt de partea lui. Iar când se vor ataca unul pe celălalt, fiecare crezând că ne are aliaţi, ne vom

retrage şi-i vom lăsa să se-nfrunte. Învingătorul n-o să mai fie destul de puternic ca să ne ia cetatea!

Ham şi Boare dădură aprobator din capete. Însă Dockson clătină dintr-al său.

— În teorie, planul e bun. Dar să te duci în tabăra duşmanului fără nicio gardă? Pare o prostie.

— Ei, uite, zise Elend. Cred că asta e în avantajul nostru. Tata crede cu tărie în control şi dominaţie. Dacă merg în tabăra lui, îi dau de înţeles, în esenţă, că-i accept autoritatea asupra mea. O să-i par slab, o să presupună că mă poate înfrânge oricând. E un risc, dar, dacă n-o fac, *murim.*

Ceilalţi schimbară câte o privire.

Elend îşi îndreptă ceva mai mult spatele şi, cu braţele pe lângă trup, îşi încleştă pumnii. O făcea întotdeauna când era nervos.

— Mă tem că asta nu e o discuţie, spuse. Hotărârea mea e luată.

Nu vor accepta o asemenea declaraţie, se gândi Vin. *Ceata e alcătuită din oameni independenţi.*

Însă, surprinzător, nimeni nu obiectă.

În cele din urmă, Dockson dădu din cap.

— Bun, Maiestate. Vom fi nevoiţi să mergem pe un drum periculos – să-l facem pe Straff să creadă că poate conta pe ajutorul nostru, convingându-l, în acelaşi timp, că ne poate trăda cu uşurinţă. Va trebui să-l facem să-şi dorească puterea armelor noastre, în acelaşi timp refuzând să ne recunoască puterea voinţei.

— Şi, adăugă Boare, va trebui ne purtăm astfel încât să nu-şi dea seama că facem un joc dublu.

— Poţi să te descurci? întrebă Ham. Sincer, Elend?

Regele dădu din cap.

— Pot, Ham. Mă pricep la politică mult mai bine decât anul trecut.

Rosti cuvintele cu încredere, deşi Vin observă că încă mai avea pumnii încleştaţi. *Va trebui să scape de obiceiul ăsta.*

— Poate că înţelegi politica, spuse Boare, însă *asta* e înşelătorie. Recunoaşte, prietene, eşti îngrozitor de sincer – vorbeşti întotdeauna despre modul de apărare a drepturilor populaţiei skaa şi despre altele de acelaşi soi.

— Ei, uite, eşti nedrept, se plânse Elend. Sinceritatea nu e deloc totuna cu bunele intenţii. Păi, putem fi tot atât de nesinceri ca… Şovăi. De ce aduc argumente? Suntem de acord că trebuie să se facă şi ştim că eu sunt cel care trebuie s-o facă. Dox, vrei să schiţezi o scrisoare pentru tata? Dă-i de înţeles că aş fi încântat să-i fac o vizită. De fapt…

Elend se opri şi aruncă o privire spre Vin. Pe urmă continuă:

— De fapt, spune-i că vreau să discutăm despre viitorul Luthadelului şi că vreau să-i prezint pe cineva aparte.

Ham chicoti.

— Ah, nimic nu se compară cu ziua când aduci acasă o fată ca să-i faci cunoştinţă cu tatăl tău.

— Mai ales când se-ntâmplă ca fata să fie cea mai periculoasă Allomantă din Stăpânirea Centrală, adăugă Boare.

— Crezi că va fi de acord s-o primească? întrebă Dockson.

— Dacă nu e, anulăm totul, spuse Elend. Ai grijă să priceapă asta. Oricum, cred c-o să fie de acord. Straff are obiceiul să mă subestimeze – probabil dintr-un motiv întemeiat. Oricum, pun prinsoare că asta se extinde şi asupra lui Vin. O să presupună că nu e atât de bună cum spune toată lumea.

— Straff are propriul său Născut-din-Ceaţă, adăugă Vin. Ca să-l apere. Ar fi echitabil, şi nimic mai mult, ca Elend să aibă dreptul de a fi însoţit de mine. Şi, dacă sunt acolo, îl pot scoate din tabără în cazul în care lucrurile nu merg bine.

Ham râse din nou.

— Ceea ce, probabil, n-ar trece drept o retragere prea demnă – azvârlit pe umărul lui Vin şi dus la loc sigur.

— Mai bine decât mort, spuse Elend, evident străduindu-se să nu-şi iasă din fire, dar roşind uşor.

Mă iubeşte, dar e totuşi bărbat, se gândi Vin. *De câte ori i-am rănit orgoliul fiindcă sunt Născută-din-Ceaţă, în timp ce el e un om obişnuit? Un bărbat de rang mai mic nu s-ar fi îndrăgostit niciodată de mine.*

Dar nu merită oare o femeie pe care să simtă c-o poate apăra? O femeie care e mai… femeie?

Vin se îndesă din nou în fotoliu, căutând căldura pluşului. Era fotoliul în care-i plăcea lui să citească. Oare nu merita şi o femeie pasionată de ceea ce îl interesa pe el, o femeie căreia cititul nu i se părea o corvoadă? O femeie căreia să-i împărtăşească sclipitoarele lui teorii politice?

De ce mă gândesc în ultima vreme atât de mult la legătura noastră? se întrebă ea.

Locul nostru nu e în lumea lor, spusese Zane. *Locul nostru e aici, în ceaţă.*

Locul tău nu e alături de ei...

— Aş vrea să mai subliniez şi altceva, Maiestate, zise Dockson. Ar trebui să te-ntâlneşti cu Adunarea. Sunt nerăbdători să-ţi vorbească – e ceva despre monede false, strecurate în Luthadel.

— În momentul de faţă, chiar nu am timp pentru treburile oraşului, răspunse Elend. Am înfiinţat Adunarea în primul rând ca să rezolve astfel de probleme. Trimite-le un mesaj, spune-le că am încredere în judecata lor. Cere-le scuze în numele meu şi explică-le că mă ocup de apărarea cetăţii. Voi încerca să ţin o întrunire a Adunării săptămâna viitoare.

Dockson dădu din cap, scriind o notiţă pentru sine.

— Totuşi, remarcă el, ar mai fi ceva de luat în considerare, întâlnindu-te cu Straff, renunţi la puterea asupra Adunării.

— Nu e vorba de tratative oficiale, ripostă Elend. Nu e decât o întâlnire neprotocolară. Hotărârea luată mai înainte rămâne în picioare.

— Cu toată sinceritatea, Maiestate, spuse Dockson, mă îndoiesc într-o foarte mare măsură că *ei* vor vedea lucrurile astfel. Ştii ce furioşi sunt fiindcă nu pot face nimic până nu te hotărăşti să porţi discuţia.

— Ştiu, zise Elend. Dar merită să risc. Avem *nevoie* de întâlnirea cu Straff. Odată ce va avea loc, mă voi putea întoarce – sper – cu veşti bune pentru Adunare. În momentul respectiv, o să pot susţine, cu argumente, că încă n-am înfăptuit ceea ce s-a hotărât. Deocamdată, trecem mai departe.

E într-adevăr mai hotărât, se gândi Vin. *Se schimbă...*

Nu trebuia să se mai gândească la asta. Se concentră, în schimb, asupra altei probleme. Conversaţia se îndreptase către modurile în care îl putea manipula Elend pe Straff, şi fiecare membru al cetei îl sfătuia cum să-l înşele. Însă Vin se trezi urmărindu-i, căutând nepotrivirile cu personalitatea fiecăruia şi încercând să-şi dea seama dacă vreunul dintre ei putea fi spionul kandra.

Oare Ciomege era mai tăcut decât de obicei? Fantomă îşi schimbase limbajul fiindcă se maturiza sau fiindcă, pentru

kandra, jargonul lui era greu de imitat? Ham era, poate, prea jovial? Şi el părea mai puţin preocupat de micile probleme filosofice care-l măcinau cândva. Oare din cauză că devenise mai serios, sau fiindcă spionul kandra nu putea să-l imite perfect?

Nu era bine. Dacă despica prea mult firul în patru, putea găsi nepotriviri la toată lumea. Şi, în acelaşi timp, cu toţii păreau ei înşişi. Oamenii erau, pur şi simplu, prea complecşi ca să poată fii reduşi la nişte simple însuşiri. În plus, kandra ar fi putut fi priceput – foarte priceput. Avusese la dispoziţie o viaţă întreagă în care să exerseze arta imitării altora şi probabil că-şi plănuise infiltrarea în rândurile lor cu multă vreme înainte.

Aşa că venea rândul Allomanţiei. Cu toată agitaţia creată de asediu şi cu studiile ei despre Adâncime, n-avusese ocazia să-şi verifice prietenii. Gândindu-se mai bine, recunoscu că invocarea lipsei de timp era o scuză jalnică. În realitate, îşi lăsa probabil atenţia abătută spre altceva, fiindcă gândul că un om din ceată – cineva din primul ei grup de prieteni – ar fi putut fi un trădător se dovedea, pur şi simplu, prea întristător.

Trebuia să treacă peste asta. Existenţa unui spion în grup ar fi însemnat sfârşitul lor, al tuturor. Dacă regii duşmani aflau că Elend voia să-i înşele…

Cu această idee în gând, făcu o încercare, arzând bronz, începu imediat să simtă o pulsaţie Allomantică dinspre Boare – dragul, incorigibilul Boare. Era un Allomant atât de bun încât, în cea mai mare parte a timpului, nici măcar ea nu-i simţea atingerea, dar ajunsese dependent de propria putere.

Însă în momentul acela n-o folosea asupra ei. Vin închise ochii şi se concentră. Cândva, cu mult în urmă, Marsh încercase s-o antreneze în arta subtilă a întrebuinţării bronzului ca să citească pulsaţiile Allomantice. În momentul respectiv, ea nu-şi dăduse seama de proporţiile unei asemenea tehnici.

Când ardea un metal, un Allomant emitea o vibraţie invizibilă, ca o bătaie de tobă, care nu putea fi simţită decât de un alt Allomant, dacă ardea bronz. Ritmul acelor pulsaţii – rapiditatea cu care se succedau bătăile, modul în care „sunau” – spunea, cu exactitate, ce element ardea.

Era greu şi avea nevoie de exerciţiu, dar Vin devenea din ce în ce mai bună la citirea pulsaţiilor. Se concentră. Boare ardea alamă – metalul intern care împingea. Şi…

Se concentră mai tare. Simţea un tipar revărsându-se asupra ei, un bum-bum, o bătaie dublă la fiecare puls. Erau îndreptate spre dreapta. Se revărsau asupra altcuiva, altcineva le absorbea.

Elend. Boare se concentra asupra lui Elend. Nu era surprinzător, având în vedere discuţia în plină desfăşurare. Boare împingea întotdeauna asupra oamenilor când avea de-a face cu ei.

Mulţumită, Vin se relaxă. Însă pe urmă se gândi. *Marsh sugera că bronzul poate face mai multe decât îşi închipuie majoritatea oamenilor. Mă întreb…*

Strânse cu putere din ochi – fără să-i pese că oricine o vedea i-ar fi putut considera purtarea bizară – şi se concentră din nou asupra pulsaţiilor Allomantice. Îşi incendie bronzul, concentrându-se cu atâta putere încât simţi că avea să-şi stârnească o durere de cap. În pulsaţii se simţea… o vibraţie. Dar nu era sigură ce-ar fi putut însemna.

Concentrează-te! îşi spuse. Însă pulsaţiile refuzau, cu încăpăţânare, să-i mai dezvăluie şi altceva.

Bine, se gândi. *Am să trişez.* Îşi stinse cositorul – ardea aproape fără întrerupere câte puţin – apoi se întinse în interior şi aprinse al paisprezecelea metal. Duraluminiul.

Pulsaţiile Allomantice deveniră atât de sonore… atât de puternice… Vin jură că le simţea zguduind-o. Răsunau ca bătăile unei tobe masive, aflate chiar alături de ea. Însă din ele află ceva.

Teamă, nervozitate, îngrijorare, nesiguranţă, teamă, nervozitate, îngrijorare…

Dispărură. Bronzul i se termină într-o răbufnire masivă de forţă. Vin deschise ochii; în întreaga încăpere, nimeni nu se uita la ea, în afară de OreSeur.

Se simţea secătuită. Durerea de cap pe care-o presimţise începu, cu toată puterea, zvâcnindu-i în ţeastă ca o soră mai mică a tobei acum alungate. Însă reţinuse informaţiile strânse. Nu veniseră în cuvinte, ci ca sentimente – şi, în prima clipă, se temu că Boare le făcea să apară. Teamă, nervozitate, îngrijorare, însă îşi dădu imediat seama că Boare era Domolitor. Dacă se concentra asupra unor emoţii, acelea erau cele pe care le *descuraja.* Cele pe care le Domolea, folosindu-şi puterea.

Se uită de la el la Elend. *Păi... îl face mai încrezător în sine!* Dacă Elend stătea ceva mai drept, cauza era ajutorul dat de Boare în tăcere. Domolirea temerilor şi a îngrijorării. Şi Boare o făcea în timp ce îl contrazicea şi-şi rostea obişnuitele comentarii batjocoritoare.

Neluându-şi în seamă durerea de cap, Vin îl studie pe bărbatul durduliu cu un nou descoperit sentiment de admiraţie. Prezenţa lui Boare în ceată îi stârnise întotdeauna uşoare îndoieli. Într-o anumită măsură, toţi ceilalţi erau nişte idealişti. Chiar şi Ciomege, sub arţagul lui exterior, se dovedise întotdeauna un om de o uluitor de trainică bunătate.

Boare era altfel. Manipulator, uşor egoist – părea să se fi alăturat cetei de dragul provocării, nu fiindcă voia cu adevărat să-i ajute pe skaa. Însă Kelsier pretinsese întotdeauna că-şi alcătuise ceata cu grijă, alegând oamenii pentru integritatea lor, nu doar pentru abilităţi.

Poate că, la urma urmelor, Boare nu era o excepţie. Vin îl privi îndreptându-şi bastonul spre Ham, în timp ce rostea o obrăznicie. Însă, în interior, era complet diferit.

Eşti un om bun, *Boare*, se gândi, zâmbind în sinea ei. *Şi te străduieşti din răsputeri s-o ascunzi.*

Nu era el impostorul. Vin ştiuse asta; Boare nu se aflase în oraş când făcuse kandra schimbul. Însă o a doua confirmare îi mai uşura puţin povara.

Numai dac-ar mai fi putut să-i elimine şi pe alţii.

După întrunire, Elend îşi luă rămas-bun de la ceilalţi. Dockson plecă să scrie scrisorile cerute, Ham ca să se-ocupe de pază, Ciomege ca să facă instrucţie cu soldaţii, iar Boare ca să-ncerce să-mpace Adunarea nemulţumită că era neglijată de Elend.

Vin se îndreptă spre uşa camerei de lucru aruncându-i lui o privire, pentru a se uita apoi la Tindwyl. *Eh*, *încă n-ai încredere în ea?* se gândi Elend, amuzat. Dădu din cap ca s-o liniştească, dar Vin se încruntă, părând doar uşor sâcâită. Ar fi trebuit s-o lase să rămână, dar... era suficient de jenant şi când stătea în faţa lui Tindwyl de unul singur.

Vin părăsi încăperea, cu câinele-lup kandra alături. *Pare din ce în ce mai ataşată de creatură,* îşi spuse Elend mulţumit. Era bine să ştie că veghea cineva asupra ei.

Vin închise uşa şi regele oftă, frecându-şi umărul. Cele câteva săptămâni de antrenamente de luptă cu sabia şi bastonul îşi cereau preţul, era plin de vânătăi. Se străduia să nu-şi trădeze durerea – sau, mai degrabă, să n-o lase pe Tindwyl să-l surprindă trădându-şi-o. *Cel puţin am dovedit că-nvăţ,* se gândi. *Nu e cu putinţă să nu fi văzut cât de bine m-am descurcat azi.*

— Ei? întrebă el.

— Eşti o ruşine, răspunse Tindwyl, stând în picioare în faţa scaunului ei.

— Aşa-ţi place ţie să spui, ripostă Elend, începând s-adune cărţi într-un teanc.

Tindwyl spunea că ar fi trebuit să pună servitorii să-i facă ordine în camera de lucru, dar el se împotrivise întotdeauna. Talmeş-balmeşul de cărţi şi hârtii i se părea firesc, şi cu siguranţă că îşi dorea să i le mute altcineva din loc.

Însă, cu ea stând acolo şi privindu-l, era greu să nu devină conştient de dezordine. Făcu încă un teanc de cărţi.

— Ai observat, desigur, ce bine m-am descurcat, spuse. I-am convins să mă lase să merg în tabăra lui Straff.

— Eşti rege, Elend Venture, răspunse ea, cu braţele încrucişate. Nimeni nu te „lasă” să faci nimic. Prima schimbare trebuie să se vadă în atitudinea ta – tu nu trebuie să te mai gândeşti că ai nevoie de permisiunea sau de acordul celor care te urmează.

— Un rege ar trebui să conducă având încuviinţarea supuşilor săi. Nu vreau să fiu un alt Lord Legiuitor.

— Un rege ar trebui să fie puternic, îl contrazise ea cu fermitate. Să primească sfaturi, dar numai atunci când le cere. Să dea limpede de înţeles că ultimul cuvânt îi aparţine lui, nu sfetnicilor săi. Trebuie să-i ţii în frâu mai bine. Dacă nu te respectă ei, nu te vor respecta nici duşmanii – iar poporul n-o va face niciodată.

— Ham şi ceilalţi mă respectă.

Tindwyl înălţă dintr-o sprânceană.

— Mă respectă!

— Cum îţi spun?

Elend ridică din umeri.

— Sunt prietenii mei. Îmi spun pe nume.

— Sau îl modifică puţin. Nu, El?

Elend roşi, aşezând ultima carte în teanc.

— Ai vrea să-mi silesc prietenii să-mi folosească titlul?

— Da, răspunse Tindwyl. Mai ales în public. Să-ţi spună „Maiestate”, sau măcar „Alteţă”.

— Mă-ndoiesc că Ham o să se-mpace cu aşa ceva. Are ceva necazuri cu autoritatea.

— O să treacă peste ele, răspunse Tindwyl, plimbându-şi degetul de-a lungul unui raft cu cărţi.

Nu trebui să-l ridice pentru ca Elend să ştie c-avea praf pe vârful lui.

— Dar tu? o provocă el.

— Eu?

— Îmi spui „Elend Venture”, nu „Maiestate”.

— Cu mine e altceva, răspunse ea.

— Ei bine, nu văd de ce-ar trebui să fie. De-acum înainte o să mi te adresezi cu: „Maiestate”.

Ea zâmbi cu viclenie.

— Foarte bine, Maiestate. Acum poţi să-ţi descleştezi pumnii. Va trebui să te ocupi de asta – un om de stat nu trebuie să dea semne vizibile de nervozitate.

Elend se uită în jos şi desfăcu pumnii.

— Bine.

— În plus, continuă ea, încă te mai fereşti să vorbeşti cu fermitate. Aşa că pari timid şi ezitant.

— Încerc să scap de asta.

— Nu-ţi cere scuze decât atunci când o faci din convingere, adăugă Tindwyl. Şi nu veni cu justificări. N-ai nevoie de ele. Un conducător e adesea judecat după modul în care îşi poartă pe umeri responsabilitatea. Ca rege, tot ce se-ntâmplă în regatul tău – indiferent cine-ar fi săvârşit fapta – e din vina ta. Eşti răspunzător chiar şi pentru cele inevitabile, cum sunt cutremurele sau furtunile.

— Sau armatele, spuse Elend.

Tindwyl încuviinţă.

— Sau armatele. E datoria ta să le faci faţă şi, dacă nu iese bine, eşti vinovat. Pur şi simplu trebuie s-accepţi asta.

Elend dădu din cap, luând o carte.

— Acum să vorbim despre vinovăţie, spuse Tindwyl, aşezându-se. Nu mai face ordine. Nu e treabă de rege.

Elend oftă şi lăsă cartea jos.

— Vinovăţia, continuă ea, nu i se potriveşte unui rege. Trebuie să-ncetezi să-ţi plângi de milă.

— Tocmai mi-ai spus că tot ce se-ntâmplă în regat e din vina mea!

— Este.

— Şi-atunci cum aş putea să nu mă simt vinovat?

— Trebuie să fii convins că, orice-ai face, e cel mai bun lucru cu putinţă, îl lămuri Tindwyl. Trebuie să ştii că, oricât de rău ar merge lucrurile, fără tine ar fi mers şi mai rău. Când se petrece un dezastru, îţi asumi responsabilitatea, dar nu suferi şi nu te descurajezi. Nu-ţi poţi permite luxul ăsta; vinovăţia e pentru oamenii simpli. Tu trebuie, pur şi simplu, să faci ceea ce se-aşteaptă din partea ta.

— Adică?

— Să-mbunătăţeşti lucrurile.

— Minunat, spuse Elend, cu voce plată. Şi dacă dau greş?

— Îţi accepţi responsabilitatea şi îmbunătăţeşti lucrurile la a doua încercare.

El îşi dădu ochii peste cap.

— Şi dacă nu le pot îmbunătăţi? Dacă, într-adevăr, ca rege, nu sunt cel mai potrivit?

— Atunci te dai la o parte, eliberezi locul, răspunse Tindwyl. Sinuciderea e metoda preferată – presupunând, fireşte, că ai avea un moştenitor. Un rege bun ştie să nu facă vraişte succesiunea.

— Fireşte. Aşadar, spui că, pur şi simplu, ar trebui să mă sinucid.

— Nu, spun că trebuie să fii mândru de tine însuţi, Maiestate.

— Nu sună aşa. În fiecare zi îmi spui ce rege neisprăvit sunt şi cum o să sufere poporul meu din pricina mea! Tindwyl, pentru poziţia asta nu sunt eu cel mai potrivit. Cel mai potrivit s-a lăsat ucis de Lordul Legiuitor.

— Ajunge! se răsti terrisiana. Crezi sau nu, Maiestate, pentru poziţia asta *eşti* cel mai bun.

Elend pufni.

— Eşti cel mai bun, continuă Tindwyl, pentru că ocupi tronul acum. Există ceva mai rău decât un rege mediocru, şi anume haosul – de care-ar fi avut parte regatul ăsta dacă nu i-ai fi ocupat *tu* tronul. Oamenii din ambele tabere, nobilii şi skaa, te acceptă. Poate că nu cred în tine, dar te acceptă. Dacă renunţi

la tron acum – sau chiar dacă mori din întâmplare – urmează haosul, prăbuşirea, distrugerea. Prost pregătit sau nu, slab din fire sau nu, luat în râs sau nu, eşti tot ce are ţara asta. Eşti *rege*, Elend Venture.

El rămase pe gânduri.

— Nu sunt… sigur că mă faci să am o părere mai bună despre mine, Tindwyl.

— Nu e…

Elend ridică o mână.

— Da, ştiu. Nu despre ceea ce simt eu e vorba.

— N-ai loc pentru vinovăţie. Acceptă că eşti rege, acceptă că nu poţi face nimic folositor prin care să schimbi asta şi acceptă responsabilitatea. Orice-ai face, ai încredere în tine – fiindcă, dacă nu te-ai afla aici, ar fi haos.

Elend dădu din cap.

— Aroganţă, Maiestate. Conducătorii puternici au o singură trăsătură comună – sunt convinşi că pot face treabă mai bună decât oricine altcineva. Umilinţa e foarte bună când îţi iei în considerare responsabilitatea şi datoria, însă când ai de luat o hotărâre nu trebuie să te-ndoieşti de tine însuţi.

— Voi încerca.

— Bun, zise Tindwyl. Acum poate c-ar fi cazul să trecem la altceva. Spune-mi, de ce nu te-ai însurat cu fata asta?

Elend se-ncruntă. *Nu m-aşteptam la aşa ceva…*

— E o întrebare foarte personală, Tindwyl.

— Bun.

Elend se încruntă şi mai tare, însă terrisiana aşteptă răspunsul, urmărindu-l cu una dintre privirile ei severe.

— Nu ştiu, răspunse el, în cele din urmă, aşezându-se din nou pe scaun şi oftând. Vin nu e… ca alte femei.

Tindwyl înălţă dintr-o sprânceană şi vocea i se îndulci puţin.

— Maiestate, cred că, cu cât vei cunoaşte mai multe femei, cu atât mai mult te vei convinge că asta se poate spune despre oricare dintre ele.

El dădu din cap cu tristeţe.

— Oricum, continuă Tindwyl, lucrurile nu stau cum se cuvine. N-o să mă amestec între voi, dar – după cum am mai discutat – pentru un rege, aparenţele sunt foarte importante. Nu e bine să laşi impresia că ai o metresă. Îmi dau seama că aşa ceva nu e câtuşi de puţin neobişnuit pentru nobilimea imperială. Însă skaa

se-aşteaptă să vadă la tine ceva mai bun. Poate fiindcă atât de mulţi nobili au o viaţă amoroasă frivolă, skaa preţuiesc dintotdeauna monogamia. Îşi doresc cu disperare să le respecţi valorile.

— Vor fi nevoiţi să aibă răbdare cu noi, spuse Elend. De fapt, eu vreau să mă-nsor cu Vin, dar ea nu e de acord.

— Ştii de ce?

El clătină din cap.

— Ea… de multe ori pare greu de înţeles.

— Poate nu e potrivită pentru un bărbat aflat pe poziţia ta.

Elend îşi ridică spre ea o privire tăioasă.

— Ce vrei să spui?

— Poate ai nevoie de o femeie puţin mai rafinată. Sunt sigură că e excelentă ca gardă de corp, dar ca doamnă nobilă, e…

— Taci, se răsti Elend. Vin e perfectă aşa cum e.

Tindwyl zâmbi.

— Ce e? întrebă poruncitor Elend.

— Te-am insultat toată după-amiaza, Maiestate, şi abia dacă te-ai supărat. Iar despre Născuta-din-Ceaţă abia dacă am adus câteva critici, şi-ai fost gata să mă dai afară.

— Şi?

— Şi o iubeşti?

— Desigur, răspunse Elend. N-o înţeleg, dar, da, o iubesc.

Tindwyl dădu din cap.

— Atunci îmi cer iertare, Maiestate. Trebuia să fiu sigură.

Elend se încruntă, destinzându-se puţin din încordare.

— Atunci a fost un soi de punere la încercare? Ai vrut să vezi cum reacţionez la cuvintele tale despre Vin?

— Cei pe care-i întâlneşti te vor pune întotdeauna la încercare, Maiestate. Ar fi bine să te-obişnuieşti.

— Dar de ce te interesează legătura mea cu Vin?

— Pentru regi, dragostea nu e simplă, Maiestate, răspunse Tindwyl, cu o voce neobişnuit de blândă pentru ea. O să descoperi că dragostea pentru această fată poate aduce mai multe necazuri decât toate celelalte lucruri despre care am discutat.

— Şi ăsta e un motiv să renunţ la ea? întrebă Elend, băţos.

— Nu. Nu, nu cred.

El şovăi, studiind-o pe terrisiana impunătoare, cu faţă pătrată şi postură rigidă.

— Venind de la tine, sună ciudat. Cum rămâne cu datoria regelui şi cu aparenţele?

— Din când în când, trebuie să fim toleranţi, când e vorba despre o excepţie, răspunse Tindwyl.

Interesant, se gândi Elend. N-ar fi crezut că o femeie ca ea putea să admită vreo „excepţie”, de orice fel. *Poate e ceva mai profundă decât am presupus eu.*

— Ei, spuse ea, cum merg antrenamentele tale?

Elend îşi frecă braţul îndurerat.

— Bine, presupun. Dar…

Îl întrerupse o bătaie în uşă. Căpitanul Demoux intră o clipă mai târziu.

— Maiestate, a sosit un oaspete din armata lordului Cett.

— Un sol? întrebă Elend, ridicându-se.

Demoux şovăi, părând uşor stingherit.

— Păi… un fel de. Spune că e fiica lordului Cett şi-l caută pe Boare.

S-a născut într-o familie umilă, dar s-a însurat cu fiica unui rege.

21

Rochia scumpă – din mătase de un roşu-deschis, cu eşarfă şi mâneci de dantelă – i-ar fi putut oferi tinerei femei un aer demn, dacă ea n-ar fi alergat spre Boare imediat după intrarea lui în încăpere. Cu părul de culoarea deschisă a oamenilor din Vest tresăltând, scoase un strigăt de încântare şi-şi aruncă braţele în jurul gâtului Domolitorului.

Părea de vreo optsprezece ani.

Elend se uită la Ham, care părea uluit.

— Ei, se pare c-ai avut dreptate în privinţa lui Boare şi a fetei lui Cett, şopti Elend.

Ham clătină din cap.

— Nu m-am gândit… Adică am glumit, fiindcă era vorba de el, dar nu m-am aşteptat să fie *adevărat.*

Dinspre partea lui, Boare avu măcar decenţa să arate teribil de stânjenit în braţele tinerei femei. Se adunaseră în atriumul palatului, în acelaşi loc în care se-ntâlnise Elend cu solul tatălui său. Ferestrele înalte din podea până-n tavan lăsau să intre

lumina după-amiezii, iar un grup de servitori stătea lângă un perete, aşteptând poruncile lui Elend.

Boare întâlni ochii acestuia şi se împurpură la faţă. *Nu l-am mai văzut niciodată aşa*, se gândi Elend.

— Draga mea, spuse Boare, dregându-şi glasul, oare n-ar trebui să te prezinţi regelui?

Fata îi dădu în sfârşit drumul. Se retrase cu un pas şi se uită la Elend, făcând o reverenţă cu graţia unei femei de stirpe nobilă. Puţin cam durdulie, avea părul lung, aşa cum era moda după Prăbuşire, şi obrajii roşii de emoţie. Era o creatură drăgălaşă, evident bine instruită pentru viaţa de la curte – exact genul pe care se străduise Elend toată viaţa să-l evite.

— Elend, spuse Boare, îmi este îngăduit să ţi-o prezint pe Alirianne Cett, fiica lordului Ashweather Cett, regele Stăpânirii Vestice?

— Maiestate, spuse Alirianne.

Elend dădu din cap.

— Lady Cett. Şovăi, apoi adăugă, cu speranţă în glas: Te-a trimis tatăl tău ca ambasadoare?

Fata ezită.

— Ăă… nu prea m-a trimis el, Maiestate.

— Oh, cerule, zise Boare, scoţând o batistă ca să-şi tamponeze fruntea.

Elend se uită la Ham, apoi din nou la fată.

— Poate izbuteşti să ne explici, spuse, arătând către scaunele din atrium.

Alirianne dădu din cap cu înflăcărare, dar, când se aşezară, rămase în apropierea lui Boare. Elend le făcu semn unor servitori s-aducă vin rece.

Avea presentimentul că urma să-şi dorească în curând să bea ceva.

— Cer azil, Maiestate, începu Alirianne, cu voce precipitată. Trebuia să plec. Adică, probabil că Boa ţi-a povestit cum e tata.

Boare se foi, stânjenit, şi ea îi puse, drăgăstoasă, mâna pe genunchi.

— Cum e tatăl tău? întrebă Elend.

— Atât de manipulator, răspunse ea. De autoritar. L-a gonit pe Boa, şi eu trebuia să-l urmez neapărat. Nu mai puteam să petrec niciun minut în plus în tabăra aia. O tabără de război! M-a adus pe mine, o fată tânără, cu el la război! Păi, ştii cum e să fii

privită cu poftă de fiecare soldat care trece pe lângă tine? Îţi dai seama cum e când locuieşti într-un cort?

— Eu…

— Aveam foarte rar apă proaspătă, continuă Alirianne. Şi nu puteam să fac o baie mulţumitoare fără să mă tem de soldaţii care trăgeau cu ochiul! În timpul călătoriei a fost cumplit, toată ziua n-aveam de făcut nimic altceva decât să stau într-o trăsură şi să fiu hurducată, hurducată, hurducată. Şi, până când a sosit Boa, n-am purtat nicio discuţie rafinată vreme de săptămâni. Şi, pe urmă, tata l-a alungat…

— De ce? întrebă nerăbdător Ham.

Boare tuşi.

— A trebuit să plec, Maiestate, continuă Alirianne. Trebuie să-mi acorzi azil! Ştiu lucruri care te-ar putea ajuta. De pildă, am văzut tabăra tatei. Fac prinsoare că nu ştii că primeşte provizii de la fabrica de conserve din Haverfrex! Ce părere ai de asta?

— Ăă… impresionant, răspunse Elend, şovăind.

Alirianne dădu scurt din cap.

— Şi ai venit să-l cauţi pe Boare? întrebă Elend.

Ea roşi uşor şi-şi feri privirea. Însă apoi vorbi cu mai puţin tact:

— Trebuia să-l revăd, Maiestate. E atât de fermecător, atât de minunat. Nici nu m-aşteptam ca tata să-nţeleagă un astfel de om.

— Îmi dau seama, răspunse Elend.

— Te rog, Maiestate, insistă Alirianne. Trebuie să mă primeşti în oraş. Acum, după ce-am plecat de la tata, nu mai am unde să mă duc!

— Poţi rămâne – cel puţin pentru o vreme, spuse Elend, salutându-l cu o înclinare a capului pe Dockson, care tocmai intrase. Dar drumul până aici a fost greu, evident. Poate vrei să te răcoreşti, să te odihneşti…

— Oh, Maiestate, aş aprecia foarte mult aşa ceva!

Elend aruncă o privire spre Cadon, un majordom al palatului, care stătea în fundul încăperii, alături de ceilalţi servitori. Acesta dădu din cap; avea camere pregătite.

— Atunci, spuse regele, ridicându-se, Cadon te va conduce în camerele tale. În seara asta vom cina la şapte, şi vom sta din nou de vorbă.

Alirianne sări pe de scaun.

— Mulţumesc, Maiestate!

Îl îmbrăţişă din nou pe Boare, apoi făcu un pas înainte, ca şi cum ar fi vrut să-l îmbrăţişeze şi pe Elend. Din fericire, se răzgândi şi se lăsă condusă de servitori afară din încăpere.

Elend se aşeză. Boare oftă adânc, lăsându-se pe spătarul scaunului cu un aer obosit în timp ce Dockson se apropie şi se aşeză în locul fetei.

— Asta… m-a luat prin surprindere, comentă Boare.

Urmă o pauză stânjenitoare, cu arborii din atrium foşnind uşor în bătaia adierii care pătrundea pe uşile deschise ale balconului. Pe urmă – cu un strigăt ascuţit – Ham începu să râdă. Sunetul îl stârni pe Elend şi – în ciuda pericolului şi a importanţei celor întâmplate – se trezi râzând şi el.

— Oh, zău, se supără Boare, ceea ce nu reuşi decât să le înteţească hohotele.

Poate din cauza purei absurdităţi a situaţiei, sau poate fiindcă simţea nevoia să scape de încordare, Elend se pomeni râzând cu atâta poftă încât era cât pe ce să cadă de pe scaun. Ham nu se descurca nicidecum cu mult mai bine şi până şi Dockson schiţă un zâmbet.

— Nu văd ce e de râs, spuse Boare. Fiica lordului Cett – care în prezent ne asediază cetatea – tocmai a cerut azil între zidurile ei. Dacă până acum Cett nu era hotărât să ne ucidă, acum e, cu siguranţă.

— Ştiu, răspunse Elend, răsuflând adânc de câteva ori. Ştiu. Dar e…

— E mutra ta, îmbrăţişat de prăjiturică asta pufoasă de la curte. Nu mă pot gândi la nimic mai jenant decât tine, încurcat cu o femeiuşcă iraţională!

— Ne-aduce pe cap o nouă complicaţie, remarcă Dockson. Însă nu eram obişnuit să fii tu cel care ne face astfel de necazuri. Sincer, Boare, acum, când Kell nu mai e, te credeam în stare să eviţi ataşamentul neprevăzut al femeilor.

— Nu e vina mea, spuse apăsat Boare. Afecţiunea fetei e complet nelalocul ei.

— Cu siguranţă, murmură Ham.

— Bun, spuse o nouă voce. Cine era creatura roz pe lângă care-am trecut adineauri pe coridor?

Elend se-ntoarse şi o văzu pe Vin, cu braţele încrucişate, în cadrul uşii atriumului. Fără să facă niciun zgomot. *Cum se poate*

mişca pe furiş chiar şi-n palat? Vin nu purta niciodată pantofi care păcăneau, fuste care foşneau, iar pe hainele ei nu exista niciodată metal care-ar fi putut să zornăie sau să fie împins de alţi Allomanţi.

— N-a fost roz, draga mea, răspunse Boare. A fost roşie.

— E aproape totuna, zise Vin, înaintând. Bolborosea către servitori, explicându-le cât de fierbinte trebuie să fie baia ei şi asigurându-se că-şi notează care sunt mâncărurile ei preferate.

Boare oftă.

— E Alirianne. Ei, probabil c-o s-avem nevoie de un cofetar nou – sau va trebui să comandăm desertul. E foarte mofturoasă în privinţa dulciurilor.

— Alirianne Cett e fiica lordului Cett, explică Elend, în timp ce Vin – fără să dea atenţie celorlalte scaune – se aşeză pe marginea unui ghiveci de lângă jilţul lui, punându-i o mână pe braţ. După cum s-ar părea, ea şi Boare alcătuiesc un soi de pereche.

— Poftim? se supără Boare.

Însă Vin strâmbă din nas.

— E dezgustător, Boare. Tu eşti bătrân. Ea e tânără.

— N-avem nicio legătură, se răsti el. Şi nici nu-s *chiar atât de* bătrân – şi nici ea *chiar atât de* tânără.

— Vorbea de parc-ar fi avut doisprezece ani, spuse Vin.

Boare îşi dădu ochii peste cap.

— Alirianne e o copilă de la o curte provincială – destul de inocentă, ceva cam alintată – dar nu merită să se vorbească astfel despre ea. De fapt, în împrejurări favorabile, e destul de spirituală.

— Aşadar, e ceva între voi, sau nu? insistă Vin.

— Bineînţeles că nu, răspunse Boare. Ei, nu cu adevărat. În realitate nimic, deşi lucrurile ar fi putut s-o ia pe-o cale greşită. Şi chiar au luat-o, după ce-a aflat tatăl ei… Oricum, cine eşti tu ca să vorbeşti, Vin? Am impresia că-mi aduc aminte de-o anumită *tânără* fată care tânjea acum câţiva ani după *bătrânul* Kelsier.

Elend deveni brusc atent.

Vin roşi.

— N-am tânjit niciodată după Kelsier.

— Nici măcar la-nceput? întrebă Boare. Ei, haide, după un bărbat cutezător, cum era el? Te-a salvat de bătăile fostului tău şef de ceată, te-a luat în ceata lui…

— Eşti bolnav, spuse Vin, încrucişându-şi braţele. Kelsier mi-a fost ca un tată.

— Poate că în final, insistă Boare, dar…

Elend ridică o mână.

— Ajunge. Discuţia asta nu foloseşte la nimic.

Boare pufni, dar tăcu. *Tindwyl are dreptate*, se gândi Elend. *Îmi dau ascultare dacă mă port ca şi cum m-aş aştepta s-o facă.*

— Trebuie să hotărâm ce e de făcut, continuă el.

— Fiica omului care e o ameninţare pentru noi ar putea reprezenta un mare avantaj la negociere, spuse Dockson.

— Adică s-o luăm ostatică? întrebă Vin, îngustându-şi ochii.

Dockson ridică din umeri.

— Cineva trebuie să spună ceea ce e evident, Vin.

— Nu chiar ostatică, zise Ham. La urma urmelor, ea a venit la noi. Dac-o lăsăm pur şi simplu să rămână, efectul ar putea fi acelaşi.

— Am risca să-l înfuriem pe Cett, spuse Elend. Planul nostru era să-l facem să creadă că-i suntem aliaţi.

— Atunci am putea s-o trimitem înapoi, propuse Dockson. Ne-ar ajuta să înaintăm serios pe calea negocierii.

— Şi cererea ei? întrebă Boare. Fata n-a fost fericită în tabăra tatălui său. N-am putea măcar să-i luăm în considerare dorinţele?

Toţi ochii se întoarseră spre Elend. El stătea adâncit în gânduri. Cu numai câteva săptămâni în urmă, ar fi continuat să discute în contradictoriu. I se părea straniu că începuseră după un atât de scurt timp să se uite la el în aşteptarea unei hotărâri.

Cine era el? Un om care-ajunsese din întâmplare pe tron? Un palid înlocuitor al sclipitorului lor şef? Un idealist care nu se gândise la pericolele ce se puteau naşte din filosofia lui? Un prost? Un copil? Un impostor?

Cel mai bun pe care-l aveau.

— Rămâne, spuse. Deocamdată. Poate că până la urmă vom fi siliţi s-o trimitem înapoi, dar ne va fi de folos abătând astfel atenţia armatei lui Cett. Să-i lăsăm să transpire puţin. O să ne-ajute să câştigăm timp.

Membrii cetei încuviinţară, iar Boare păru să răsufle uşurat.

O să fac ce pot şi-o să iau hotărâri aşa cum cred că trebuie luate, se gândi Elend.

Pe urmă o s-accept consecinţele.

Putea să facă faţă unei discuţii cu cei mai subtili filosofi şi avea o memorie impresionantă. Aproape tot atât de bună ca a mea. Însă nu-i plăceau certurile.

22

Ceaţa era, deopotrivă, haos şi stabilitate. Pe pământ se afla un imperiu, imperiul cuprindea zeci de regate fărâmiţate, în regate se înălţaseră cetăţi, oraşe, sate, plantaţii. Şi, deasupra tuturor, în cuprinsul tuturor şi în jurul tuturor domnea ceaţa. Era mai statornică decât soarele, fiindcă soarele putea fi acoperit de nori. Era mai puternică decât furtunile, fiindcă dura mai mult decât orice dezlănţuire a vremii. Se afla într-o continuă schimbare, dar era eternă.

Ziua devenise un suspin nerăbdător, în aşteptarea nopţii. Însă, când se lăsa întunericul, Vin descoperea că ceaţa n-o mai liniştea ca odinioară.

Nimic nu mai părea să fie sigur. Noaptea îi fusese cândva refugiu; acum se pomenea uitându-se peste umăr în căutarea contururilor fantomatice. Cândva, Elend însemnase pentru ea pacea, dar şi el se schimba. Cândva izbutise să apere ceea ce iubea – dar se temea din ce în ce mai mult că oprirea forţelor pornite împotriva Luthadelului îi depăşea puterile.

Nimic nu o înspăimânta mai tare decât propria neputinţă. În copilărie, fusese sigură că ea n-avea putere să schimbe lucrurile, însă Kelsier o făcuse să fie mândră de sine însăşi.

Dacă nu putea să-l apere pe Elend, la ce ar mai fi servit?

Încă mai sunt în stare de câte ceva, îşi spuse, cu convingere. Se ghemui, fără zgomot, pe o bordură, cu panglicile mantiei-de-ceaţă atârnându-i şi unduind uşor în vânt. Chiar sub ea pâlpâiau torţele din faţa Fortăreţei Venture, luminând doi străjeri din garda condusă de Ham. Stăteau în ceaţa învârtejită cu ochii în patru, dând dovadă de un zel impresionant.

Cei doi nu puteau s-o vadă stând deasupra lor. Abia dacă puteau desluşi ceea ce se afla la şase-şapte metri distanţă, în ceaţa groasă. Nu erau Allomanţi. În afară de ceata ei, Elend abia

dacă mai avea la dispoziţie mai mult de şase Ceţurieni – ceea ce însemna că, în privinţa Allomanţiei, era slab în comparaţie cu noii regi din Ultimul Imperiu. Vin ar fi trebuit să schimbe lucrurile.

Lumina torţelor fâlfâi la deschiderea uşilor şi din palat ieşi o siluetă. Vocea lui Ham stârni ecouri firave în ceaţă când îşi salută oamenii. El reprezenta unul dintre motivele – poate chiar principalul motiv – pentru care erau atât de vigilenţi străjerii. Poate că, în sufletul lui, se simţea puţin anarhist, dar, când avea de condus un grup mic, putea fi un şef foarte bun. Deşi nici pe departe cei mai disciplinaţi şi cei mai spilcuiţi soldaţi pe care-i văzuse Vin vreodată, oamenii lui erau de o loialitate ieşită din comun.

Ham vorbi cu ei o vreme, apoi îşi luă rămas-bun cu o fluturare de mână şi ieşi în ceaţă. În curtea mică dintre fortăreaţă şi zidul său se aflau două posturi de pază şi oşteni în patrulare, iar Ham avea să treacă pe rând pe la toţi. Înainta curajos prin întuneric, bizuindu-se mai degrabă pe lumina ceţoasă a stelelor în loc să se lase orbit de o torţă. Obicei de hoţ.

Vin zâmbi, sări fără zgomot pe pământ şi alergă pe urmele lui. Bărbatul îşi vedea de drum, neavând habar de prezenţa ei. *Cum o fi să ai numai o singură putere Allomantică?* se întrebă Vin. *Să poţi deveni mai puternic, dar să ai auzul la fel de slab ca al unui om obişnuit?* Deşi nu şi le dobândise decât de doi ani, se obişnuise deja să se bizuie din plin pe puterile ei.

Ham îşi continuă drumul, cu Vin urmărindu-l discret, până când ajunseră la locul ambuscadei. Ea se încordă şi-şi incendie bronzul.

OreSeur urlă pe neaşteptate, sărind de pe un morman de lăzi. Kandra era o siluetă neagră în noapte, iar sunetul neomenesc al lătratului său o tulbură chiar şi pe Vin. Ham se răsuci în loc, înjurând în şoaptă.

Şi incendie instinctiv fludor. Concentrându-se asupra bronzului ei, Vin se convinse că pulsaţiile veneau, fără niciun dubiu, dinspre el. Ham se întoarse brusc, cercetând întunecimea, în timp ce OreSeur ateriza. Însă Vin se mulţumi să zâmbească. Allomanţia lui Ham demonstra că nu era un impostor. Putea să mai taie un nume de pe listă.

— E-n ordine, Ham, spuse ea, înaintând.

Ham şovăi, lăsându-şi în jos bastonul de duel.

— Vin? întrebă, privind prin ceaţă cu ochi îngustaţi.
— Eu sunt, răspunse ea. Îmi pare rău, s-a-ntâmplat să-mi sperii câinele. Noaptea poate fi foarte nervos.
Ham se destinse.
— Cred că e adevărat pentru noi toţi. S-a întâmplat ceva în noaptea asta?
— Nimic pe care să-l fi aflat eu. Altminteri te-aş fi înştiinţat.
Ham dădu din cap.
— Aş fi apreciat – deşi mă-ndoiesc că ai fi avut nevoie de mine. Sunt căpitanul gărzii, dar tu eşti cea care face totul.
— Eşti mult mai important decât crezi, Ham, spuse Vin. Elend are încredere în tine. De când l-au părăsit Jastes şi ceilalţi, are nevoie de un prieten.
El dădu din cap pentru a doua oară. Vin se întoarse şi scrută ceaţa, unde aştepta OreSeur, aşezat pe labele din spate. Părea să se simtă din ce în ce mai bine în trupul lui de câine.
Acum, când ştia că Ham nu era impostor, Vin trebuia să discute ceva cu el.
— Ham, începu ea, faptul că-l aperi pe Elend valorează mai mult decât îţi dai seama.
— Vorbeşti despre impostor, zise Ham, cu voce scăzută. El m-a pus să fac cercetări, să-ntreb pe toată lumea din palat cine e posibil să fi lipsit timp de câteva ore în ziua aia. E, totuşi, o însărcinare grea.
Ea încuviinţă.
— Mai e şi altceva, Ham. Am rămas fără atiu.
El căzu o clipă pe gânduri, învăluit în ceaţă, apoi îl auzi înjurând printre dinţi.
— În următoarea luptă cu un Născut-din-Ceaţă o să mor, adăugă ea.
— Numai dacă are atiu, răspunse el.
— Care sunt şansele să trimită cineva un Născut-din-Ceaţă fără atiu să lupte cu mine?
El şovăi.
— Ham, trebuie să găsesc un mod de luptă împotriva cuiva care arde atiu. Spune-mi că ştii unul.
El ridică din umeri în întuneric.
— Există multe teorii, Vin. Cândva am avut cu Boare o discuţie lungă pe tema asta – deşi el a mormăit, mai tot timpul, că-l enervez.

— Ei? întrebă Vin. Ce pot face?

El îşi frecă bărbia.

— Aproape toată lumea e de acord că, dacă vrei să ucizi un Născut-din-Ceaţă cu atiu, trebuie să-l iei prin surprindere.

— Ceea ce nu ajută dacă m-atacă el primul.

— Ei, zise Ham, în afară de surpriză, nu mai e mare lucru. Unii cred c*-ai putea* ucide un Născut-din-Ceaţă care arde atiu dacă-l aduci într-o situaţie inevitabilă. Ca la şah – uneori nu poţi lua o piesă decât încolţind-o, eliminând-o astfel, indiferent de direcţia în care s-ar mişca. Însă e destul de greu să-i faci asta unui Născut-din-Ceaţă. Pentru că atiul îi îngăduie să vadă viitorul – ştie când mişcarea ta urmează să-l încolţească, aşa că se poate feri de o asemenea situaţie. Se presupune că metalul îi măreşte, cumva, şi puterea minţii.

— Aşa e. Când ard atiu, mi se-ntâmplă să mă feresc chiar înainte de a-mi da seama că urmează un atac.

Ham dădu din cap.

— Aşadar, spuse Vin, ce altceva?

— Asta-i tot, răspunse Ham. Brutalii vorbesc des despre asta – ne temem cu toţii de lupta cu un Născut-din-Ceaţă. Astea sunt cele două soluţii între care-avem de-ales: surprinde-l sau încolţeşte-l. Îmi pare rău.

Vin se încruntă. Dintre cele două idei, niciuna nu-i era de mare folos dacă nimerea într-o cursă.

— Oricum, trebuie să plec. Făgăduiesc c-o să-ţi dau de ştire despre toate cadavrele pe care-o să le fac s-apară.

Ham râse.

— Ce-ar fi să-ncerci să eviţi situaţiile în care le faci s-apară, eh? Numai Cerul ştie ce s-ar mai alege de regatul ăsta dacă te-am pierde…

Ea dădu din cap, deşi nu era sigură că Ham putea s-o vadă în întuneric. Apoi îi făcu semn lui OreSeur şi se îndreptă spre zidul fortăreţei, lăsându-l pe Ham pe aleea pietruită.

— Stăpână, spuse OreSeur când ajunseră pe coama zidului, pot să ştiu în ce scop a trebuit să-l luăm aşa prin surprindere pe stăpânul Hammond? Îţi place să-ţi sperii prietenii?

— A fost o verificare, răspunse Vin, oprindu-se lângă un crenel şi privind oraşul.

— O verificare, stăpână?

— Am vrut să văd dacă poate folosi Allomanţia. Aşa am putut să mă conving că nu e un impostor.

— Ah, spuse kandra. Ingenioasă verificare, stăpână.

Vin zâmbi.

— Mulţumesc.

O patrulă de străjeri tocmai se apropia. Nefiind dornică să dea ochii cu ei, Vin arătă către postul de pază, construit pe coama zidului, din piatră. Sări, împinse într-o monedă şi ateriză pe acoperişul lui. OreSeur ajunse alături de ea folosindu-se de strania musculatură kandra pentru un salt de trei metri.

Vin se aşeză cu picioarele încrucişate ca să-şi adune gândurile, iar OreSeur lipăi către marginea acoperişului şi se întinse, cu labele atârnându-i în afară. Stând astfel, lui Vin îi veni altceva în minte. *OreSeur mi-a spus că un kandra nu capătă puteri Allomantice dacă mănâncă un Allomant... dar n-ar putea fi Allomant el însuşi? Atunci am lăsat discuţia neterminată.*

— Asta-mi poate spune că un om nu e kandra, nu-i aşa? întrebă, întorcându-se spre el. Poporul vostru n-are puteri Allomantice, aşa e?

Câinele nu-i răspunse.

— OreSeur? insistă ea.

— Nu-mi cere să răspund la întrebarea asta, stăpână.

Da, cugetă Vin, cu un oftat. *Învoiala. Cum aş putea să-l descopăr pe celălalt kandra dacă OreSeur nu-mi răspunde la nicio întrebare?* Se lăsă nemulţumită pe spate, fixând cu privirea nesfârşita ceaţă şi adunându-şi mantia sub cap, în chip de pernă.

— Planul tău o să meargă, stăpână, spuse încet OreSeur.

Ea şovăi, rotindu-şi capul ca să-l privească. Stătea cu botul pe labe, cu privirile pierdute asupra oraşului.

— Dacă simţi Allomanţia la cineva, acela nu e kandra.

Vin simţi în cuvintele lui o împotrivire ezitantă, văzu că nu se uita la ea. Părea să vorbească în silă, dând o informaţie pe care-ar fi preferat să o păstreze pentru sine.

Atât de secretos, se gândi ea.

— Mulţumesc, spuse.

El ridică din umerii lui de câine.

— Ştiu c-ai prefera să n-ai de-a face cu mine, adăugă Vin. Amândoi am vrea să păstrăm distanţa. Dar va trebui să facem lucrurile să meargă aşa cum sunt.

OreSeur dădu din nou din cap, apoi şi-l răsuci uşor, ca să se uite la ea.

— De ce mă urăşti?

— Nu te urăsc.

El înălţă din sprânceana lui de câine-lup. Avea în ochi o anumită înţelepciune, o înţelegere pe care Vin o descoperi cu surprindere. Nu mai observase niciodată la el aşa ceva.

— Păi… Vin lăsă vocea să i se stingă, ferindu-şi privirea. N-am putut trece niciodată peste faptul că l-ai mâncat pe Kelsier.

— Nu e asta, ripostă el, întorcându-se din nou către oraş. Eşti prea inteligentă ca să te deranjeze aşa ceva.

Vin se încruntă, indignată, dar kandra nu se mai uita la ea. Se răsuci la rândul său, privind din nou ceaţa. *De ce-a deschis discuţia?* se întrebă. *Tocmai începuserăm să ne-nţelegem.* Ea, una, ar fi vrut să uite.

Chiar vrei să afli? se gândi. *Bine.*

— Din pricină că ştiai, spuse.

— Poftim, stăpână?

— Ştiai, repetă ea, continuând să fixeze ceaţa cu privirea. Ai fost singurul din ceată care-a ştiut că el, Kelsier, avea să moară. Ţi-a spus că urma să se lase ucis şi că trebuia să-i iei oasele.

— Ah, făcu el, cu voce scăzută.

Ea îşi întoarse spre creatură privirea acuzatoare.

— De ce n-ai spus nimic? Ştiai ce simţeam cu toţii pentru Kelsier. Măcar *te-ai întrebat* vreodată dacă n-ar fi trebuit să ne spui că idiotul avea de gând să se sinucidă? Ţi-a trecut prin minte că l-am fi putut opri, că poate-am fi izbutit să găsim o altă cale?

— Eşti foarte aspră, stăpână.

— Bine, tu ai vrut să ştii, continuă Vin. După moartea lui, a fost mai rău. Când ai venit să mă slujeşti din porunca lui. Nici măcar n-ai pomenit vreodată despre ceea ce-ai făcut.

— Învoiala, stăpână, ripostă OreSeur. Poate nu-ţi place s-auzi asta, dar am fost obligat. Kelsier nu voia să-i cunoaşteţi planurile, aşa că n-am putut să vi le dezvălui. Urăşte-mă dacă trebuie, dar nu regret ce-am făcut.

— Nu te urăsc. Am trecut peste asta. Dar, sincer, n-ai fi putut încălca învoiala nici măcar pentru binele lui? L-ai slujit vreme de doi ani. N-ai simţit nici cea mai mică durere ştiind că avea să moară?

— De ce-ar trebui să-mi pese dacă-mi moare un stăpân? zise OreSeur. Există întotdeauna un altul care să-i ia locul.

— Kelsier n-a fost un asemenea stăpân.

— Nu?

— Nu.

— Îmi cer iertare, stăpână. Atunci o să cred ceea ce-mi porunceşti.

Vin deschise gura să mai spună ceva, dar o închise brusc. Dacă era hotărât să continue să gândească precum un prost, era dreptul lui s-o facă. N-avea decât să continue să nu-şi poată suferi stăpânii, exact aşa cum…

Cum nu putea ea să-l sufere pe el. Pentru că-şi ţinea cuvântul, pentru că-şi respecta învoiala.

De când îl cunosc, n-am făcut nimic altceva decât să mă port urât cu el, se gândi. *La început, când îi luase locul lui Renoux, nu mi-a plăcut că se purta cu aroganţă – dar nu era aroganţa lui, făcea parte din rolul pe care trebuia să-l joace. Apoi, ca OreSeur, l-am evitat. Ba chiar l-am urât, pentru că l-a lăsat pe Kelsier să moară. Iar acum l-am obligat să ia trupul unui animal.*

Şi, în cei doi ani de când îl cunosc, l-am întrebat despre trecutul său numai când am vrut să obţin mai multe informaţii despre semenii lui, ca să pot descoperi impostorul.

Vin rămase cu privirea pierdută în ceaţă. Dintre toţi membrii cetei, doar pe OreSeur îl consideraseră un străin. Nu-l invitaseră niciodată la discuţiile lor. Nu moştenise o poziţie în guvern. Contribuise la fel de mult ca oricare dintre ei, jucând un rol vital – al spiritului lui Kelsier, întors din mormânt să-i incite pe skaa la ultima şi decisiva lor răzvrătire. Însă, pe când toţi ceilalţi aveau titluri, prieteni şi îndatoriri, singurul lucru dobândit de OreSeur, ca urmare a răsturnării Ultimului Imperiu, era un alt stăpân.

Unul care-l ura.

Nu e de mirare că se poartă aşa cum se poartă, medită Vin. Ultimele cuvinte pe care i le adresase Kelsier îi reveniră în minte: *Încă mai ai de învăţat despre prietenie, Vin*… Kel şi ceilalţi o invitaseră în ceată, îi respectaseră demnitatea şi o trataseră cu prietenie, chiar şi atunci când nu meritase.

— OreSeur, spuse ea, cum a fost viaţa ta înainte de a te recruta Kelsier?

— Nu văd ce legătură are asta cu descoperirea impostorului, stăpână.

— Niciuna. Mă gândeam doar că poate-ar trebui să te cunosc mai bine.

— Îmi cer iertare, stăpână, dar eu nu vreau să mă cunoşti.

Vin oftă. *Şi cu asta basta.*

Însă… ei, Kelsier şi ceilalţi nu-i întorseseră spatele când le dăduse răspunsuri tăioase. Cuvintele lui OreSeur fuseseră rostite pe un ton familiar. Aveau ceva pe care-l recunoştea.

— Anonimat, spuse încet.

— Stăpână?

— Anonimat. Ascundere, chiar şi când eşti împreună cu alţii. Păstrarea tăcerii, dorinţa de a nu sări în ochi. Impunerea unei izolări – cel puţin în privinţa sentimentelor. E un mod de viaţă. De apărare.

El nu răspunse.

— Eşti în slujba unor stăpâni, continuă Vin. A unor oameni aspri, care se tem dacă te pricepi la prea multe. Nu-i poţi împiedica să te urască decât asigurându-te că nu-ţi dau atenţie. Aşa că laşi impresia că eşti lipsit de însemnătate şi de putere. Că nu reprezinţi o ameninţare. Dar se mai întâmplă uneori să spui şi ce nu trebuie, să-ţi trădezi firea rebelă.

Se întoarse spre el. OreSeur o privea.

— Da, răspunse, în cele din urmă, îndreptându-şi din nou privirea asupra oraşului.

— Ei te urăsc, adăugă Vin, cu voce scăzută. Te urăsc din cauza talentelor tale, te urăsc fiindcă nu te pot face să-ţi încâlci cuvântul, pentru că ai prea multă putere ca să poţi fi controlat.

— Încep să se teamă de tine, spuse OreSeur. Chiar şi atunci când te folosesc, ajung să fie îngroziţi – înnebuniţi de spaimă c-o să le iei locul. În ciuda învoielii, deşi ştiu că niciun kandra nu-şi încalcă jurământul sacru, se tem de tine. Toţi oamenii urăsc ceea ce îi înspăimântă.

— Şi aşa, zise Vin, îşi găsesc scuze ca să te lovească. Uneori îi provoacă până şi eforturile tale de a rămâne inofensiv. Îţi urăsc talentele, detestă faptul că n-au mai multe motive să te bată, aşa că te bat.

OreSeur se întoarse din nou spre ea.

— De unde ştii toate astea? întrebă.

Ea ridică din umeri.

— Nu doar kandra sunt trataţi astfel, OreSeur. Tot aşa se poartă şi şefii de ceată cu o fată – o ciudăţenie în lumea

netrebnicilor, cea a bărbaţilor. O copilă care avea strania putere de a face lucrurile să se-ntâmple – de a influenţa oamenii, de a auzi ceea ce n-ar fi trebuit s-audă, de a se mişca mai puţin zgomotos şi mai repede decât alţii. O unealtă şi, în acelaşi timp, o ameninţare.

— Eu… nu mi-am dat seama, stăpână…

Vin se încruntă. *Cum e cu putinţă să nu-mi cunoască trecutul? Ştia c-am fost o hoaţă de pe străzi. Numai că… ştia într-adevăr?* Îşi imagină cum o privise OreSeur cu doi ani înainte, când se cunoscuseră. Sosise în regiune după recrutarea ei şi-şi închipuise, probabil, că făcea parte din ceata lui Kelsier de ani de zile, aidoma tuturor celorlalţi.

— Când te-am întâlnit, Kelsier mă recrutase abia de câteva zile, povesti ea. De fapt, mai degrabă m-a salvat decât m-a recrutat. Am crescut slujind în cetele de hoţi, lucrând întotdeauna pentru cei mai abjecţi şi mai periculoşi oameni, pentru că erau singurii care primeau doi vagabonzi, cum eram noi, fratele meu şi cu mine. Şefii de ceată inteligenţi descopereau că eram o unealtă bună. Nu sunt sigură dacă-şi dădeau sau nu seama că sunt Allomantă – poate că unii o făceau, iar alţii mă credeau pur şi simplu „norocoasă”. Oricum ar fi fost, aveau nevoie de mine. Şi asta-i făcea să mă urască.

— Aşa că te băteau?

Vin dădu din cap.

— Mai ales ultimul. S-a întâmplat tocmai când începeam să-mi dau seama cum să-ntrebuinţez Allomanţia, deşi n-aveam habar ce era. Însă Camon ştia. Şi mă ura, cu toate că mă folosea. Presupun că se temea c-o să-mi dau seama cum să-mi folosesc puterile pe de-a-ntregul. Şi că-n ziua aceea o să-l ucid… Vin întoarse capul şi se uită la OreSeur. C-o să-l ucid ca să-i iau locul, ca şef de ceată.

OreSeur stătea tăcut, acum aşezat pe labele din spate, cu ochii la ea.

— Oamenii nu se poartă urât doar cu kandra, adăugă Vin, cu voce scăzută. Ne pricepem foarte bine şi să ne maltratăm unii pe alţii.

OreSeur pufni.

— Măcar cu tine trebuiau să se ţină-n frâu, de teamă că te-ar putea ucide. Dar ai fost vreodată bătută de un stăpân care ştie că, indiferent cât de tare te-ar lovi, n-o să mori? Nu trebuie

decât să-ţi facă rost de un schelet nou, şi-o să fii gata să-l slujeşti iarăşi a doua zi. Noi suntem servitorii supremi – poţi să ne baţi de moarte dimineaţa, şi totuşi să ne pui să-ţi servim seara cina. Poţi să te porţi ca un sadic şi nu te costă nimic.

Vin închise ochii.

— Înţeleg. Eu n-am fost kandra, dar am avut fludor. Camon ştia, probabil, că putea să mă bată mult mai tare decât ar fi trebuit să-şi permită altminteri.

— De ce n-ai fugit? întrebă OreSeur. N-aveai o învoială care să te lege de el.

— Nu… nu ştiu. Oamenii sunt ciudaţi, OreSeur, şi loialitatea ia adesea forme stranii. Am rămas cu Camon fiindcă mă obişnuisem cu el şi mi-era mai frică să plec decât să stau. Ceata era tot ce mai aveam. Fratele meu dispăruse şi singurătatea mă îngrozea. Acum, când privesc în urmă, mi se pare straniu.

— Uneori, o situaţie urâtă e totuşi mai bună decât alternativele. Ai făcut ceea ce era necesar ca să supravieţuieşti.

— Poate, răspunse Vin. Dar există şi o cale mai bună, OreSeur. N-am ştiut-o înainte de a mă găsi Kelsier, dar viaţa nu trebuie să fie aşa. Nu trebuie să-ţi petreci ani chinuit de neîncredere, stând în umbră şi ţinându-te deoparte.

— Poate, dacă eşti om. Eu sunt kandra.

— Ai putea totuşi să ai încredere, insistă Vin. Nu *trebuie* să-ţi urăşti stăpânii.

— Nu-i urăsc pe toţi.

— Dar n-ai încredere în ei.

— Nu fiindcă aş avea ceva, personal, împotriva vreunuia.

— Ba da, spuse Vin. N-ai încredere în noi fiindcă te temi că te vom face să suferi. Pot să te-nţeleg – eu am petrecut alături de Kelsier mai multe luni întrebându-mă când avea să-mi facă iarăşi cineva vreun rău.

Rămase pe gânduri.

— Dar, OreSeur, nimeni nu ne trădează. Kelsier a avut *dreptate.* Încă mi-e greu s-o cred, dar toţi cei din ceata lui Ham, Dockson, Boare – sunt oameni buni. Şi, chiar dacă m-ar trăda unul dintre ei, nu mi-aş pierde încrederea. Pot să dorm noaptea, OreSeur. Mă pot simţi împăcată, pot să râd. Viaţa e altfel. Mai bună.

— Tu eşti om, repetă kandra, cu încăpăţânare. Ai prieteni fiindcă nu se tem c-o să-i mănânci, nu-i sperie cine ştie ce altă prostie.

— Eu nu cred aşa ceva despre tine.

— Oare? Stăpână, tocmai ai recunoscut că nu mă poţi suferi fiindcă l-am mâncat pe Kelsier. În plus, nu-ţi place că mi-am respectat învoiala. Dar tu, cel puţin, ai fost sinceră. Oamenilor le e frică de noi. Ne urăsc când le mâncăm semenii, deşi nu-i devorăm decât pe cei morţi deja. Pe voi, oamenii, vă tulbură faptul că vă putem lua înfăţişarea. Nu-mi spune că n-ai auzit legendele despre cei din neamul meu. Năluci-de-ceaţă, aşa ne spuneţi – creaturi ce fură înfăţişarea oamenilor ce se pierd în ceaţă. Crezi că pe un asemenea monstru, un baubau cu care vă speriaţi copiii, o să-l primiţi vreodată cu braţele deschise?

Vin se încruntă.

— Ăsta e rostul învoielii, stăpână, spuse OreSeur, cu vocea lui înăbuşită răsunând aspră printre buzele de câine. Te-ntrebi de ce nu fugim de la voi? De ce nu ne amestecăm prin mulţime, făcându-ne nevăzuţi? Am încercat. Cu mult timp în urmă, în zilele de început ale Ultimului Imperiu. Voi ne-aţi descoperit şi-aţi început să ne nimiciţi. Pentru exterminarea noastră erau folosiţi Născuţii-din-Ceaţă, pe-atunci mult mai numeroşi. Oamenii ne urau fiindcă se temeau c-o să le luăm locul. Am fost stârpiţi aproape până la unul – şi pe urmă a apărut ideea învoielii.

— Dar ce schimbă asta? întrebă Vin. Faceţi în continuare aceleaşi lucruri, nu-i aşa?

— Da, dar acum le facem la porunca *voastră.* Oamenilor le place puterea, le place să ţină sub control ceva puternic. Semenii mei s-au oferit să-i slujească şi au întocmit o învoială obligatorie – pe care toţi kandra au jurat s-o respecte. Nu vom ucide oameni. Nu le vom lua oasele decât atunci când ni se porunceşte. Ne vom sluji stăpânii supunându-ne lor pe deplin. Am început să facem aşa, şi oamenii nu ne-au mai ucis. Continuă să ne urască şi să se teamă de noi – dar, pe de altă parte, ştiu că ne pot domina prin porunci. Am devenit uneltele voastre. Atâta timp cât rămânem slugi, supravieţuim, stăpână. De aceea prefer să mă supun. Dacă aş încălca învoiala, mi-aş trăda semenii. Nu ne putem lupta cu voi şi, atâta timp cât aveţi Născuţi-din-Ceaţă, trebuie să rămânem în slujba voastră.

Născuţi-din-Ceaţă. De ce sunt atât de importanţi Născuţii-din-Ceaţă? OreSeur îi dăduse de înţeles că puteau găsi kandra…

Vin nu-şi rosti gândul; simţea că, dacă l-ar fi scos la lumină, OreSeur s-ar fi închis din nou în sine. Aşa că, în schimb, îşi îndreptă spatele şi se uită în ochii lui prin întuneric.

— Dacă vrei, te pot elibera, anulând învoiala.

— Şi ce-ar schimba asta? Aş face pur şi simplu alta. După legile noastre, mai am de aşteptat încă zece ani înainte de a mă putea bucura de un timp în libertate – şi atunci numai de doi ani, în care nu voi putea să părăsesc ţinutul kandra. Altminteri mă pun în mare pericol.

— Atunci te rog să-mi accepţi scuzele, spuse ea. Am fost o proastă că te-am detestat pentru simplu fapt că ţi-ai respectat învoiala.

OreSeur ezită.

— Asta nu repară nimic, stăpână. Încă mai trebuie să port acest afurisit de trup de câine – n-am de imitat nicio personalitate şi niciun schelet.

— Credeam c-o să profiţi de ocazie ca să fii tu însuţi.

— Mă simt dezgolit, răspunse el. Păstră o clipă tăcerea, apoi îşi înclină capul. Dar… trebuie să recunosc că oasele astea au avantaj. Nu mi-am dat seama că mă vor ajuta atât de mult să n-atrag atenţia.

Vin dădu din cap.

— În viaţa mea au fost clipe când aş fi dat orice ca să mă pot preschimba în câine şi să-mi duc traiul fără ca nimeni să mă bage în seamă.

— Şi nu mai trăieşti astfel de clipe?

Ea negă cu o mişcare a capului.

— Nu. Cel puţin nu în cea mai mare parte a timpului. Pe vremuri credeam că toată lumea e aşa cum spui – plină de ură, gata să-i facă pe alţii să sufere. Dar printre noi sunt şi oameni buni, OreSeur. Aş vrea să ţi-o pot dovedi.

— Vorbeşti despre regele vostru, spuse el, aruncând o privire spre fortăreaţă.

— Da, răspunse Vin. Şi despre ceilalţi.

— Despre tine?

Ea clătină din cap.

— Nu despre mine. Eu nu sunt nici bună, nici rea. Mă aflu aici doar ca să ucid.

OreSeur o privi o clipă, apoi se-ntinse din nou.

— Oricum, spuse, dintre stăpânii mei, nu eşti cea mai rea. Din partea unuia ca mine, ăsta e, probabil, un compliment.

Vin zâmbi, dar propriile ei vorbe îi răsunau în minte. *Mă aflu aici doar ca să ucid...*

Privi luminile ce veneau de la taberele de dincolo de ziduri. O parte din ea – cea care-l avusese învăţător pe Reen, şi care încă îşi mai aducea aminte de cuvintele lui – îi spunea că-mpotriva acelor oşti se putea lupta şi altfel. În loc să se bizuie pe politică şi pe tratative, ceata ar fi putut s-o folosească pe ea. Ar fi putut s-o trimită, la căderea nopţii, într-o vizită secretă, care ar fi lăsat în urmă cadavrele regilor şi generalilor duşmani.

Însă ştia că Elend n-ar fi fost niciodată de acord cu aşa ceva. Venea întotdeauna cu argumente împotriva folosirii fricii ca imbold pentru acţiunile altora, chiar dacă era vorba de duşmani. Subliniase că, dacă ea avea să-i ucidă pe Straff sau Cett, locul lor ar fi fost luat de alţii, încă şi mai înverşunaţi împotriva cetăţii.

Însă răspunsul părea de o logică atât de brutală. O parte din Vin ardea de nerăbdare s-o facă, măcar ca să nu se mai mulţumească s-aştepte şi să discute. Nu era făcută să se lase asediată.

Nu, îşi spuse. *Nu e stilul meu. Nu trebuie să fiu aidoma lui Kelsier. Aspră. Neînduplecată. Pot fi o fiinţă omenească mai bună. Pot păşi cu încredere pe calea aleasă de Elend.*

Alungă acea parte din ea care voia să-i asasineze pur şi simplu pe Straff şi Cett, apoi îşi îndreptă atenţia spre altceva. Arse bronz, concentrându-se asupra căutării semnelor Allomanţiei. I-ar fi plăcut să „patruleze" străbătând locul în salturi, dar adevărul era, că, stând pe loc, făcea o treabă la fel de bună.

Era posibil ca eventualii asasini să stea la pândă în apropierea porţii principale, fiindcă de-acolo porneau toate patrulele şi tot acolo se aflau cei mai mulţi soldaţi.

Însă îşi simţea gândul hoinărind. Prin lume se mişcau mai multe forţe şi ea nu era sigură că voia să facă parte dintre ele.

Unde mi-e locul? se întrebă. Nu avusese niciodată senzaţia că şi-l descoperise – nici înainte, când jucase rolul lui Valette Renoux, nici acum, când îi era gardă de corp bărbatului pe care-l iubea. Nimic nu se potrivea pe de-a-ntregul.

Închise ochii, arse cositor şi bronz şi simţi pe piele atingerea ceţii purtate de vânt. Şi, în mod straniu, mai simţi şi altceva, foarte slab. Pulsaţii Allomantice în depărtare. Atât de şterse încât fusese cât pe ce să-i scape.

Erau ca ale spiritului ceţii. Îl auzea şi pe el, mult mai aproape. Pe acoperişul unei clădiri din oraş. Începuse să se deprindă cu prezenţa lui, căci oricum n-avea de ales. Însă atâta timp cât se mulţumea să privească…

A-ncercat să-l ucidă pe unul dintre însoţitorii Eroului, se gândi. *A izbutit cumva să-l înjunghie.* Sau cel puţin aşa pretindea jurnalul.

Dar… ce era pulsaţia din depărtare? Atât de domoală… şi totuşi puternică. Aidoma bătăilor unei tobe aflate la mare distanţă. Îşi îngustă ochii, concentrându-se.

— Stăpână? spuse OreSeur, ciulind brusc urechile.

Ea deschise imediat ochii.

— Ce e?

— Ai auzit?

Vin îşi îndreptă spatele.

— Ce…?

Şi atunci auzi. Paşi în afara zidului, la mică distanţă. Se aplecă şi zări o siluetă întunecată pe strada care ducea spre fortăreaţă. Se concentrase atât de tare asupra bronzului, încât nu mai dăduse nicio atenţie sunetelor reale.

— Bună treabă, spuse, apropiindu-se de marginea acoperişului postului de pază.

Şi remarcă abia atunci ceva important. OreSeur luase iniţiativa; o avertizase asupra pericolului fără să fi primit poruncă să stea de veghe.

Era un fapt mărunt, dar i se păru important.

— Ce crezi? întrebă ea, pe şoptite, cu ochii la silueta care se apropia.

Nu avea torţă şi părea să se simtă foarte bine în ceaţă.

— Allomant? întrebă OreSeur, ghemuindu-se lângă ea.

Vin clătină din cap.

— N-aud pulsaţii.

— Atunci, dacă, totuşi, există un Născut-din-Ceaţă, comentă kandra. Încă nu ştia că ea putea să străpungă norii cuprici. Prea înalt ca să fie prietenul tău Zane. Ai mare grijă, stăpână.

Vin dădu din cap, azvârli o monedă şi se aruncă în ceaţă. În spatele ei, OreSeur sări de pe postul de pază şi apoi de pe zid, de la vreo şase metri înălţime.

Îi place cu siguranţă să forţeze limitele acestor oase, medită Vin. Însă, având în vedere că o cădere nu-l putea ucide, îi înţelegea curajul.

Ea îşi schimbă direcţia Trăgând de cuiele dintr-un acoperiş de lemn şi ateriză la câţiva metri de silueta întunecată. Îşi scoase cuţitele şi-şi pregăti metalele, asigurându-se c-avea duraluminiu. Apoi înaintă fără zgomot pe stradă.

Luare prin surprindere, se gândi. Sugestia lui Ham nu o liniştise. Nu putea să depindă de fiecare dată de întâmplare. Îl urmări pe bărbat, studiindu-l. Era înalt – foarte înalt. Şi purta robe. De fapt, robele acelea…

Vin se opri brusc.

— Sazed? întrebă, uluită.

Terrisianul se întoarse, iar ochii ei ajutaţi de cositor îi putură vedea faţa. Şi zâmbi.

— Ah, lady Vin, spuse, cu voce familiară, chibzuită. Chiar mă-ntrebam de cât timp o să ai nevoie ca să mă descoperi. Eşti…

Ea se grăbi să-l îmbrăţişeze, întrerupându-l.

— Nu credeam c-o să te-ntorci atât de curând!

— N-aveam de gând să mă-ntorc, lady Vin, dar evenimentele au luat un asemenea curs încât nu puteam ocoli acest loc, aşa cred. Haide, trebuie să vorbim cu Maiestatea Sa. Am veşti tulburătoare, mai degrabă.

Vin îi dădu drumul şi îi privi chipul blând, observându-i oboseala din privire. Era istovit. Avea robele murdare şi mirosea a cenuşă şi a transpiraţie. Sazed era de obicei pedant, chiar şi atunci când călătorea.

— Ce e? îl întrebă.

— Probleme, lady Vin, răspunse terrisianul, cu voce scăzută. Probleme şi necazuri.

Terrisul l-a respins, dar el a venit să conducă ţara.

23

— Regele Lekal a pretins că armata lui e formată din douăzeci de mii de creaturi, spuse încet Sazed.

Douăzeci de mii! se gândi Elend, şocat. Puteau fi tot atât de periculoase precum cei cincizeci de mii de oameni ai lui Straff. Poate chiar mai periculoase.

În jurul mesei se lăsă tăcerea, şi Elend se uită la ceilalţi. Se aflau în bucătăria palatului, unde doi bucătari pregăteau grăbiţi o cină târzie pentru Sazed. Într-o margine a încăperii albe exista o nişă cu o masă modestă, la care mâncau servitorii. Nu era de mirare că Elend nu cinase acolo niciodată, însă acum Sazed insistase să nu fie treziţi toţi slujitorii de care era nevoie pentru pregătirea mesei în sufrageria principală, deşi se părea că el nu mâncase nimic toată ziua.

Aşa că stăteau pe băncile scunde de lemn, aşteptând să-şi termine bucătarii treaba – destul de departe pentru ca discuţia pe care-o purtau în nişă, pe şoptite, să nu poată fi auzită. Vin stătea lângă Elend, ţinându-l cu un braţ pe după mijloc, şi cu lupul kandra pe podea, alături. Boare era aşezat de cealaltă parte a regelui, părea răvăşit; era mai degrabă supărat fiindcă-l treziseră. Ham fusese deja treaz, ca şi Elend însuşi. Regele lucra la ceva nou – o scrisoare adresată Adunării, prin care voia să explice că se întâlnea cu Straff neoficial, nu pentru tratative.

Dockson îşi trase un taburet, alegându-şi, ca de obicei, un loc la distanţă de Elend. Ciomege stătea prăbuşit pe bancheta din partea lui, însă Elend n-ar fi putut spune dacă o asemenea poziţie i se datora oboselii sau firii lui ţâfnoase. Urma Fantomă, aşezat pe una dintre mesele de serviciu din capătul opus al încăperii, cu picioarele atârnate legănându-i-se pe când şterpelea din când în când câte o bucăţică gustoasă de la bucătarii sâcâiţi. Elend observă, amuzat, că băiatul flirta, fără sorţi de izbândă, cu o fetişcană somnoroasă de la bucătărie.

Şi mai era Sazed. Terrisianul stătea chiar în faţa lui Elend, cu o expresie de concentrare calmă, nemaiîntâlnită la altcineva. Avea robele pline de praf şi arăta ciudat fără cercei – Elend presupunea că şi-i scosese ca să nu ispitească hoţii –, dar faţa şi mâinile îi erau curate. Chiar şi prăfuit după călătorie, Sazed dădea o senzaţie de rânduială.

— Îmi cer iertare, Maiestate, spuse el, dar nu cred că Lordul Lekal e demn de încredere. Ştiu c-aţi fost prieteni înainte de Prăbuşire, dar, în momentul de faţă, pare într-o stare, cumva, delicată.

Elend dădu din cap.

— Cum crezi că-i controlează?

— Nu-mi pot da seama, Maiestate, răspunse Sazed, cu o clătinare a capului.

Ham schiţă acelaşi gest.

— Am în gardă oameni veniţi din Sud după Prăbuşire. Erau soldaţi într-o garnizoană de lângă tabăra colosşilor. Creaturile au înnebunit la nicio zi după moartea Lordului Legiuitor. Au atacat tot ce se afla în jur – sate, garnizoane, oraşe.

— La fel s-a-ntâmplat şi-n nord-vest, spuse Boare. Pământurile Lordului Cett au fost invadate de refugiaţi înfricoşaţi de colosşii sălbatici. Cett a-ncercat să recruteze garnizoana de colosşi de lângă domeniile lui, şi o vreme l-au urmat. Însă pe urmă i-a stârnit ceva şi i-au atacat pur şi simplu armata. A fost nevoit să-i măcelărească pe toţi – şi a pierdut aproape două mii de oşteni ca să omoare o mică garnizoană de cinci sute de colosşi.

Grupul amuţi iarăşi, pe fundalul zăngănitului de vase şi al bolboroselii bucătarilor, venite de la mică distanţă. *Cinci sute de colosşi au ucis două mii de oameni*, se gândi Elend. *Şi-n armata lui Jastes sunt douăzeci de mii de bestii. Lordule Legiuitor…*

— La ce distanţă? întrebă Ciomege. Cât de departe se află?

— Am avut nevoie de mai bine de-o săptămână ca s-ajung aici, răspunse Sazed. Dar mi-a făcut impresia că lordul Jastes şi-a întins tabăra cu gândul să rămână pe loc o vreme. E evident că vine încoace, dar nu ştiu cât de repede are de gând să-nainteze.

— Probabil că nu s-a aşteptat să găsească alte două armate sosite înaintea lui lângă ziduri, remarcă Ham.

Elend dădu din cap.

— Atunci, ce facem?

— Nu văd ce-am putea face, Maiestate, răspunse Dockson, clătinând din cap. Povestea lui Sazed nu-mi dă mari speranţe în privinţa unei înţelegeri cu Jastes. Şi, fiind deja asediaţi, nu e mai nimic de făcut.

— S-ar putea să ne-ntoarcă pur şi simplu spatele şi să plece, spuse Ham. Cu încă două armate deja aici…

Sazed păru să şovăie.

— Prezenţa lor îi era cunoscută, lord Hammond. Părea convins că pot fi înfrânte de colosşii săi.

— Cu douăzeci de mii, probabil că va câştiga lupta înfruntând *oricare* dintre ele.

— Dar cu amândouă ar fi greu, zise Ham. Dacă aş fi în locul lui, *asta* m-ar pune pe gânduri. Făcându-şi apariţia cu o grămadă de colosşi năzuroşi, i-ar putea cu uşurinţă pune pe jar pe Straff şi Cett cât să-şi unească forţele împotriva lui.

— Ceea ce ne-ar conveni de minune, spuse Ciomege. Cu cât se avântă şi *alţii* în luptă, cu atât mai bine ne merge nouă.

Elend se lăsă pe spătarul scaunului. O spaimă difuză ameninţa să-l ia în stăpânire, şi era bine s-o simtă pe Vin alături, cu un braţ în jurul lui, deşi ea nu spunea mare lucru. *Douăzeci de mii de colosşi.* Acea singură ameninţare îl îngrozea mai mult decât oricare dintre celelalte armate.

— S-ar putea să fie o treabă bună, zise Ham. Dacă Jastes va fi să piardă controlul fiarelor în apropierea Luthadelului, sunt multe şanse să atace una dintre celelalte oştiri.

— De acord, încuviinţă Boare, cu voce obosită. Trebuie să continuăm să tragem de timp, să prelungim asediul până când soseşte oastea colosşilor. O nouă armată intrată în joc e un avantaj în plus pentru noi.

— Nu-mi place ideea prezenţei colosşilor prin apropiere, spuse Elend, tremurând uşor. Nu contează ce avantaje ne oferă. Dacă atacă oraşul…

— Eu aş zice să ne facem griji pentru asta când şi dacă vor sosi, interveni Dockson. Deocamdată, trebuie să ne înfăptuim planul, aşa cum este. Maiestatea Sa se întâlneşte cu Straff şi-ncearcă să-l manipuleze, făcându-l să se alieze cu noi pe ascuns. Cu puţin noroc, prezenţa inevitabilă a colosşilor îl va face dornic să-ncheie înţelegerea.

Elend dădu aprobator din cap. Straff îşi dăduse acordul să se-ntâlnească şi stabiliseră data, peste câteva zile. Adunarea era furioasă fiindcă nu fusese consultată în privinţa locului şi a momentului ales, dar membrii săi nu puteau face mai nimic ca să schimbe lucrurile.

— Oricum, spuse în cele din urmă Elend, ziceai că mai ai şi alte noutăţi, Sazed? Putem spera că sunt mai bune?

Terrisianul şovăi. Un bucătar veni în sfârşit să-i aducă o farfurie cu mâncare: orz aburind, cu fâşii de friptură şi mirodenii. Aroma se dovedi de-ajuns ca să-i dea lui Elend o uşoară senzaţie de foame. Îşi înclină fruntea, în semn de mulţumire, către

bucătarul-şef al palatului, care, în ciuda orei târzii, insistase să pregătească el însuşi mâncarea şi care-şi adună oamenii cu o fluturare de mână şi se pregăti să se retragă.

Sazed păstră tăcerea, aşteptând până când îi văzu din nou destul de departe cât nu-l poată auzi.

— Am ezitat să vorbesc despre asta, Maiestate, pentru că porţi poveri prea grele pe umeri.

— Ai putea totuşi să-mi spui.

Sazed dădu din cap.

— Mă tem că, omorându-l pe Lordul Legiuitor, am pus lumea în pericol, Maiestate. Unul neaşteptat.

Boare înălţă obosit dintr-o sprânceană.

— Neaşteptat? Vorbeşti despre un altul, în afară de kolossşii care devastează tot, de tiranii însetaţi de putere şi de tâlhari?

Sazed ezită iarăşi.

— Ăă, da. Mă tem că vorbesc despre ceva mai puţin limpede. E ceva în neregulă cu ceaţa.

Lângă Elend, Vin deveni ceva mai atentă.

— Ce vrei să spui?

— Am urmărit o înlănţuire de fapte, îl lămuri Sazed. Vorbea uitându-se în jos, ca şi cum s-ar fi jenat. S-ar putea spune că am făcut cercetări. Ştiţi, am auzit multe istorisiri despre apariţia ceţei în timpul zilei.

Ham ridică din umeri.

— Se mai întâmplă uneori. Unele zile sunt ceţoase, mai ales toamna.

— Nu mă refer la asta, lord Hammond, răspunse Sazed. Există o diferenţă între ceaţa din timpul nopţii şi cea obişnuită. Poate că e greu de observat, dar un ochi atent le deosebeşte. Cea de noapte e mai lăptoasă şi… ei…

— Se mişcă în valuri mai mari, spuse Vin, cu voce scăzută. Ca nişte râuri care curg prin văzduh. Nu stă niciodată într-un loc; pluteşte în vânt, aproape ca şi cum din ea s-ar naşte vântul.

— Şi nu poate intra în case, adăugă Ciomege. Nici în corturi. Dacă o face, se evaporă imediat.

— Da, spuse Sazed. Când am auzit prima oară despre ceaţa ivită în timpul zilei, am presupus doar că unii au lăsat superstiţiile să le scape de sub control. Am cunoscut mulţi skaa speriaţi, care refuzau să iasă în dimineţile ceţoase. Însă, curios din fire, m-am îndreptat spre locurile de unde porneau poveştile

şi am ajuns într-un sat din sud. Am fost o vreme învăţător acolo şi nu s-a-ntâmplat nimic care să adeverească istorisirile. Aşa că am plecat.

Se întrerupse o clipă, încruntându-se uşor.

— Maiestate, te rog să nu mă crezi nebun. În timpul călătoriilor mele, am trecut printr-o vale izolată şi jur că am văzut ceaţă de noapte, nu ceaţa obişnuită, de pe timp de zi. Aluneca peste pământ, târându-se spre mine. În plină lumină a zilei.

Elend se uită la Ham. Acesta ridică din umeri.

— Nu te uita la mine.

— Îţi cerea părerea, dragul meu, pufni Boare.

— Ei bine, n-am niciuna.

— Halal filosof.

— Nu sunt filosof, ripostă Ham. Îmi place doar să mă gândesc la tot soiul de lucruri.

— Păi atunci gândeşte-te la *asta*, zise Boare.

Elend aruncă o privire spre Sazed.

— Ăştia doi au fost întotdeauna aşa?

— Ca să fiu sincer, nu ştiu sigur, Maiestate, răspunse terriasianul, schiţând un zâmbet. I-am cunoscut cu destul de puţină vreme înaintea ta.

— Da, aşa au fost mereu, spuse Dockson, oftând uşor. Dacă s-a schimbat ceva, s-a schimbat în rău.

— Nu ţi-e foame? întrebă Elend, arătând cu capul spre farfuria lui Sazed.

— O să mănânc după ce ne încheiem discuţia.

— Nu mai eşti servitor, Sazed, se amestecă Vin. Nu trebuie să mai ţii cont de aşa ceva.

— Nu contează dacă sunt sau nu servitor, lady Vin, spuse terrisianul. Ţine de protocol.

— Sazed, spuse Elend.

— Da, Maiestate?

Regele arătă spre farfurie.

— Mănâncă. Poţi să laşi protocolul pentru altă dată. În clipa asta pari mort de foame – şi te afli printre prieteni.

Sazed şovăi, aruncându-i lui Elend o privire ciudată.

— Da, Maiestate, spuse, luând un cuţit şi o lingură.

— Ei, întrebă Elend, ce importanţă are dac-ai văzut ceaţă ziua? Ştim că nimic din ce spun skaa nu e adevărat – n-avem niciun motiv să ne temem de ceaţă.

— Skaa s-ar putea să fie mai înţelepţi decât îi credem noi, Maiestate, răspunse Sazed, ducându-şi cu atenţie la gură bucăţi mici de mâncare. După toate aparenţele, ceaţa ucide oameni.

— Ce? întrebă Vin, aplecându-se în faţă.

— N-am văzut aşa ceva niciodată cu ochii mei, lady Vin, spuse Sazed. Dar am văzut urmările şi am reţinut ce mi-au povestit mai mulţi oameni separat. Au fost cu toţii de acord că această ceaţă a ucis oameni.

— E absurd, comentă Boare. Ceaţa e inofensivă.

— Aşa credeam şi eu, lord Ladrian, zise terrisianul. Însă câteva istorii sunt poveştile cu de-amănuntul. Totul s-a petrecut ziua şi toată lumea mi-a povestit cum se încolăcise ceaţa în jurul unui biet om, care murea apoi, de obicei pradă unui atac, ca de apoplexie. Eu însumi le-am pus întrebări celor care-au fost de faţă.

Elend se încruntă. Dacă vestea i-ar fi fost adusă de altcineva, n-ar fi luat-o în seamă. Dar Sazed… nu era un om căruia să nu-i iei spusele în considerare. Lângă Elend, Vin urmărea discuţia cu interes, muşcându-şi uşor buza de jos. În mod ciudat, nu avusese nimic de obiectat în timp ce-l asculta pe terrisian – deşi ceilalţi păreau să reacţioneze la fel ca Boare.

— E lipsit de sens, Saze, spuse Ham. Hoţii, nobilii şi Allomanţii ies în ceaţă de secole.

— E adevărat, lord Hammond. Singura explicaţie la care mă pot gândi îl priveşte pe Lordul Legiuitor. Înainte de Prăbuşire niciun zvon nu era întemeiat, însă de atunci încoace nu mi-e greu să descopăr temeiul. Cele mai multe poveşti vin din Stăpânirile Îndepărtate, însă crimele par să-nainteze către centru. La câteva săptămâni de mers către sud am dat peste ceva… extrem de tulburător, un întreg sat care părea să fi fost ţinut captiv în colibe de ceaţa lăsată în jur.

— Dar de ce-ar avea moartea Lordului Legiuitor ceva de-a face cu ceaţa? întrebă Boare.

— Nu sunt sigur, lord Ladrian, răspunse Sazed. Dar e singura legătură pe care-am izbutit s-o presupun.

Boare se încruntă.

— Aş vrea să nu-mi mai spui astfel.

— Îmi cer scuze, lord Boare. Încă mai sunt obişnuit să mă adresez oamenilor pe numele întreg.

— Te cheamă Ladrian? întrebă Vin.

— Din nefericire, răspunse Boare. Numele meu nu mi-a plăcut niciodată şi, când dragul nostru Sazed îi mai pune şi „lord” în faţă, repetarea sunetelor îl face să sune şi mai groaznic.

— Mi se pare mie, întrebă Elend, sau în noaptea asta ne abatem de la subiect mai mult decât de obicei?

— Ni se-ntâmplă când suntem obosiţi, răspunse Boare, cu un căscat. Oricum, bunul nostru terrisian a-nţeles probabil greşit. Ceaţa nu ucide.

— Eu nu pot să vă povestesc decât ceea ce am văzut, spuse Sazed. O să fie necesar să facem mai multe cercetări.

— Prin urmare, rămâi cu noi? întrebă Vin, plină de speranţă.

Sazed dădu din cap.

— Şi munca ta de învăţător? întrebă Boare, fluturându-şi mâna. Mi-aduc aminte că, la plecare, ai spus c-o să-ţi petreci restul vieţii călătorind, sau o altă absurditate de soiul ăsta.

Sazed roşi uşor şi se uită din nou în jos.

— Mă tem că îndatoririle mele vor trebui să mai aştepte.

— Eşti bine-venit şi poţi rămâne oricât de mult vrei, Sazed, spuse Elend, uitându-se urât la Boare. Dacă tot ceea ce ne-ai spus e adevărat, cunoştinţele tale ne vor fi de mai mare folos decât călătoriile.

— Poate, răspunse Sazed.

— Totuşi, spuse Ham râzând, ai fi putut s-alegi un loc mai sigur la cât eşti de învăţat – şi nu unul înconjurat de două armate şi de douăzeci de mii de kolosşi.

Sazed zâmbi, iar Elend mustăci, satisfăcut. *A spus că omorurile în care e amestecată ceaţa înaintează către centrul imperiului. Către noi.*

O temere în plus.

— Ce se petrece? întrebă pe neaşteptate o voce.

Elend se întoarse spre uşa bucătăriei, în al cărei cadru stătea o Alirianne ciufulită.

— Am auzit voci. E o petrecere?

— Nu discutăm decât probleme de stat, draga mea, se grăbi Boare să-i răspundă.

— Cealaltă fată e aici, spuse Alirianne, arătând-o pe Vin. Pe mine de ce nu m-aţi invitat?

Elend se încruntă. *A auzit voci? Apartamentele oaspeţilor nu sunt în apropierea bucătăriei.* Iar Alirianne era îmbrăcată, purta o rochie simplă, de femeie nobilă. Îşi oferise timpul necesar ca să şi-o pună în locul cămăşii de noapte, dar nu-şi pieptănase părul. Oare ca să pară mai inocentă?

Încep să gândesc ca Vin, îşi spuse Elend, cu un oftat. Ca şi cum ar fi fost nevoie să i se confirme ideile, o văzu pe Vin uitându-se la tânăra nou-sosită cu ochi îngustaţi.

— Întoarce-te în camerele tale, draga mea, spuse Boare, pe un ton mângâietor. Nu-l supăra pe Maiestatea Sa.

Alirianne răspunse cu un oftat spectaculos, dar le întoarse spatele şi se supuse, ieşind pe coridor. Elend se răsuci spre Sazed, care se uita curios la fată. El îi aruncă o privirea care spunea „întreabă mai târziu" iar terrisianul reîncepu să mănânce. În scurt timp, grupul se împrăştie. Vin rămase cu Elend, pe când ceilalţi plecară.

— N-am încredere în fata asta, spuse ea, în vreme ce doi servitori luau raniţa lui Sazed şi ieşeau, călăuzindu-l.

Elend zâmbi şi se uită în jos, la ea.

— Trebuie s-o spun?

Vin îşi dădu ochii peste cap.

— Ştiu. „Tu n-ai încredere în nimeni, Vin." De data asta nu mă-nşel. Era îmbrăcată, dar cu părul ciufulit. Probabil că şi l-a răvăşit înadins.

— Am observat

— Da?

Vin părea impresionată.

Elend dădu din cap.

— Presupun că i-a auzit pe servitori trezindu-i pe Boare şi Ciomege, aşa că s-a dat jos din pat. Probabil c-a petrecut o-ntreagă jumătate de oră trăgând cu urechea. Şi-a lăsat părul nepieptănat ca să credem că abia coborâse.

Vin deschise uşor gura, apoi se încruntă, studiindu-l.

— Te descurci din ce în ce mai bine, spuse, în cele din urmă.

— Da, sau tânăra Alirianne nu se descurcă deloc.

Vin zâmbi.

— Încerc să-mi dau seama de ce n-ai auzit-o tu, zise Elend.

— Din cauza bucătarilor. Făceau prea mult zgomot. În plus, ceea ce spunea Sazed mi-a abătut puţin atenţia.

— Şi ce crezi despre toată povestea?

Ea se gândi ce să răspundă.
— O să-ţi spun mai târziu.
— Bine, zise Elend.
Lângă Vin, kandra se ridică şi-şi întinse trupul de câine. *De ce-a insistat să-l aducă aici pe OreSeur? se* miră el. *Nu e aceeaşi creatură pe care, acum câteva săptămâni, nu putea s-o sufere?*
Câinele-lup le întoarse spatele şi se uită spre uşa bucătăriei. Vin îi urmări privirea.
— Pleci din nou afară? întrebă Elend.
Ea dădu din cap.
— Noaptea asta nu-mi inspiră încredere. O să fiu în apropierea balconului tău, dacă apare cumva vreo problemă.
Îl sărută; pe urmă o porni spre uşă. Regele se uită în urma ei, întrebându-se de ce fusese atât de interesată de istorisirea lui Sazed şi ce anume nu voia să-i spună.
Încetează, îşi porunci. Poate că-nvăţase lecţia ei ceva cam prea bine – dintre toţi oamenii din palat era singura care nu trebuia să-i trezească temerile. Însă ori de câte ori avea impresia că începuse să priceapă ce se petrecea în mintea ei, îşi dădea imediat seama cât de puţin o înţelegea de fapt.
Şi asta făcea ca totul să pară şi mai deprimant. Oftă şi plecă spre camerele sale, unde mesajul adresat Adunării, scris numai pe jumătate, aştepta să fie încheiat.

Poate n-ar fi trebuit să vorbesc despre ceaţă, se gândi Sazed, urcând scările în urma unui servitor. *L-am tulburat pe rege povestindu-i despre ceva care are şanse să nu fie decât o iluzie.*
Ajunseră în capul scărilor, şi servitorul îl întrebă dacă dorea să facă o baie. El clătină din cap. În alte împrejurări, ar fi profitat bucuros dacă i s-ar fi oferit prilejul să se spele. Însă drumul până-n Stăpânirea Centrală, străbătut în fugă, capturarea de către kolosşii care-l luaseră prizonier şi mersul pe jos pe tot restul distanţei până-n Luthadel îl aduseseră la cea mai îndepărtată limită a istovirii. Abia mai avusese puterea să mănânce. Acum nu mai voia decât să doarmă.
Servitorul dădu din cap şi-l călăuzi pe coridor.
Dacă-şi imagina legături care nu existau? Toţi cărturarii ştiau că, în cercetare, unul dintre cele mai mari pericole era dorinţa de a găsi un anumit răspuns. Mărturiile pe care le memorase nu erau rodul imaginaţiei, dar dacă le exagerase importanţa? Ce

avea, de fapt? Cuvintele unui bărbat îngrozit, care-şi văzuse prietenul murind în urma unui soi de atac de apoplexie? Mărturia unui lunatic, destul de nebun ca s-ajungă la canibalism? Singurul fapt era că el însuşi nu văzuse niciodată ceaţa ucigând.

Servitorul îl conduse într-o cameră de oaspeţi, şi el îi ură, recunoscător, o noapte bună. Apoi îl privi îndepărtându-se, numai cu o lumânare în mână, fiindcă îi lăsase lui lampa. În cea mai mare parte a vieţii sale, Sazed făcuse parte din clasa servitorilor preţuiţi pentru un simţ rafinat al datoriei şi al bunei-cuviinţe. Se ocupase de bunul mers al gospodăriilor şi al conacelor, supraveghease servitori precum acela care-l adusese în apartamentul său.

Într-o altă viaţă, îşi spuse. Fusese întotdeauna nemulţumit fiindcă îndatoririle de majordom îi lăsau prea puţin timp pentru studiu. Fusese o ironie s-ajute la răsturnarea Ultimului Imperiu pentru a se trezi apoi având încă şi mai puţin timp.

Întinse mâna să deschidă o uşă şi înlemni aproape în aceeaşi clipă. În încăpere era deja lumină.

Mi-au lăsat o lampă aprinsă? se miră. Împinse încet uşa. Cineva îl aştepta.

— Tindwyl, spuse el, cu voce scăzută.

Femeia stătea lângă masa de scris, calmă şi îmbrăcată îngrijit, ca de obicei.

— Sazed, răspunse ea, în timp ce el intra şi închidea uşa.

Şi deveni brusc şi mai conştient de murdăria de pe robele sale.

— Mi-ai îndeplinit rugămintea, zise el.

— Iar tu n-ai luat-o în seamă pe a mea.

Sazed nu o privi în ochi. Se apropie şi-şi aşeză lampa pe masa de scris.

— Am remarcat noile veşminte ale regelui şi felul său de a se purta aşa cum se cuvine poziţiei sale. Cred te-ai descurcat bine.

— Suntem abia la început, spuse ea, părând să nu dea importanţă laudei. Ai avut dreptate în privinţa lui.

— Regele Venture e un om foarte bun, spuse Sazed, îndreptându-se spre lighean ca să-şi spele faţa.

Apa caldă i se păru bine-venită; discuţia cu Tindwyl avea să-l istovească şi mai tare.

— Oamenii buni pot ajunge să săvârşească lucruri cumplite, sublinie ea.

— Însă oamenii răi nu pot ajunge regi buni, ripostă Sazed. E de preferat să-ncepi cu un om bun şi să te ocupi de rest, aşa cred.

— Poate, spuse ea.

Îl privi cu expresia ei aspră, ce o avea de obicei.

Alţii o credeau rece – sau chiar împietrită. Însă Sazed n-o văzuse niciodată astfel. Luând în considerare prin ce trecuse, o găsea remarcabilă – ba chiar uluitoare – când îi vedea încrederea în sine. De unde şi-o lua?

— Sazed, Sazed, continuă ea. De ce te-ai întors în Stăpânirea Centrală? Ştii ce porunci ţi-a dat Sinodul. Ar trebui să te afli în Stăpânirea Estică, ca învăţător al oamenilor de la graniţele ţinuturilor pârjolite.

— Am fost acolo, răspunse el. Iar acum sunt aici. Sudul o să se descurce o vreme şi fără mine, aşa cred.

— Oh? făcu Tindwyl. Şi cine-o să-i înveţe cum se fac irigaţii, ca să aibă recolte destul de bogate pentru a supravieţui în lunile friguroase? Cine-o să le explice care sunt principiile esenţiale ale întocmirii legilor, ca să se poată guverna singuri? Cine-o să le-arate cum să-şi redobândească toate convingerile şi credinţele pierdute? Ai fost întotdeauna pasionat de toate astea.

Sazed lăsă jos bucata de pânză cu care se spăla.

— O să mă-ntorc să-i învăţ când voi fi sigur că n-am de făcut nimic mai important.

— Ce-ar putea fi mai important? întrebă ea. Asta e datoria vieţii noastre, Sazed. E munca întregului nostru popor. Ştiu că Luthadelul înseamnă foarte mult pentru tine, dar aici n-ai nimic de făcut. De rege voi avea eu grijă. Trebuie să pleci.

— Apreciez ceea ce faci pentru regele Venture, spuse Sazed. Însă drumul meu are, oricum, prea puţine legături cu el. Trebuie să mă ocup de alte cercetări.

Tindwyl se încruntă, privindu-l cu răceală.

— Încă mai cauţi legătura aia fantomatică. Absurditatea aia din ceaţă.

— Ceva *nu e* în ordine, Tindwyl.

— Ba nu, oftă ea. Nu-ţi dai seama, Sazed? Ţi-ai dedicat zece ani strădaniilor de a răsturna Ultimul Imperiu. Iar acum nu te poţi mulţumi cu o muncă obişnuită, aşa c-ai inventat o mare

ameninţare care planează asupra imperiului. Te temi că n-o să mai fii interesant.

El îşi lăsă ochii în jos.

— Poate. Dacă ai dreptate, voi încerca să dobândesc iertarea Sinodului. Probabil c-o să-ncerc oricum, aşa cred.

— Oh, Sazed, spuse ea, clătinând uşor din cap. Nu pot să te-nţeleg. Când tinerii cu capete înfierbântate, ca Vedzan sau Rindel, nesocotesc sfaturile Sinodului, pot să-nţeleg. Dar tu? Întrupezi esenţa a ceea ce-nseamnă să fii terrisian – eşti atât de calm, de umil, de atent şi de respectuos. Atât de înţelept. De ce-i sfidezi sistematic pe conducătorii noştri? Nu are sens.

— Nu sunt atât de înţelept cum mă crezi, Tindwyl, răspunse el, cu voce scăzută. Sunt, pur şi simplu, un om care simte nevoia să facă aşa cum crede că e bine. În clipa de faţă, sunt convins că-n ceaţă se-ascunde un pericol şi trebuie să fac cercetări, să verific. Poate că nu e decât o simplă dovadă de aroganţă şi de prostie. Dar prefer să fiu cunoscut drept arogant şi prost decât să risc să-i las pe oamenii din imperiu în faţa unui pericol.

— N-o să descoperi nimic.

— Atunci se va dovedi că m-am înşelat, zise Sazed. Se întoarse spre ea şi o privi în ochi. Dar îţi reamintesc cu prietenie că, ultima dată când am nesocotit voinţa Sinodului, rezultatul a fost prăbuşirea Ultimului Imperiu.

Ea se încruntă, strângând din buze. Nu-i plăcea să i se reamintească asta – niciunui Păstrător nu-i plăcea. Susţineau că nesupunerea lui Sazed fusese o greşeală, dar nu-l puteau pedepsi pentru că avusese parte de izbândă.

— Nu te înţeleg, repetă ea, încet. Tu, Sazed, ar trebui să fii unul dintre conducătorii poporului nostru. Nu măreţul nostru rebel care respinge părerea majorităţii. Toată lumea vrea să-şi ridice privirea spre tine – dar nu poate. Chiar trebuie să nesocoteşti toate poruncile care ţi se dau?

El zâmbi uşor, dar nu răspunse.

Tindwyl oftă şi se ridică. Se îndreptă spre uşă, însă, când ajunse lângă el, se opri şi-i luă mâna. Îl privi o clipă în ochi, apoi el şi-o retrase.

Ea clătină din cap şi ieşi.

Le dădea porunci regilor şi, cu toate că nu-şi dorea un imperiu, a ajuns să-i întreacă în măreţie pe toţi cei care veniseră mai înainte.

24

Se petrece ceva, îşi spuse Vin, stând în ceaţă, pe acoperişul fortăreţei Venture.

Sazed nu era predispus la exagerări. Era meticulos – măcar atâta lucru se putea deduce din bunele lui maniere, din preferinţa pentru ordine şi curăţenie şi chiar din modul în care vorbea. Iar cât priveşte propriile studii, dădea dovadă de şi mai multă meticulozitate. Vin se simţea înclinată să creadă în adevărul descoperirilor terrisianului.

Iar ea văzuse cu siguranţă ceva în ceaţă. Ceva periculos. Oare spiritul ceţei putea fi explicaţia morţilor peste care dăduse Sazed? *Dar, dacă e aşa, de ce n-a vorbit despre siluete văzute în ceaţă?*

Vin oftă, închise ochii şi arse bronz. Putea s-audă spiritul, stând la pândă în apropiere. Şi mai auzi, din nou, şi straniile bătăi de tobă din depărtare. Deschise ochi, îşi lăsă bronzul aprins şi despături, fără zgomot, ceva din buzunar: o pagină din jurnal. În lumina care venea de dedesubt, din balconul lui Elend, şi cu ajutorul cositorului, citi cu uşurinţă cuvintele.

> *Nu dorm în nicio noapte mai mult de câteva ore. Trebuie să ne silim să mergem mai departe, înaintând în fiecare zi atât cât ne stă în puteri – dar, când mă întind în sfârşit, somnul mi se pare înşelător. Liniştea nopţii nu face altceva decât să amestece aceleaşi gânduri care mă tulbură peste zi.*
>
> *Şi, mai presus de toate, aud, venind de sus, bufnituri înfundate, pulsaţiile din munţi. Atrăgându-mă, cu fiecare bătaie, tot mai aproape.*

Vin se cutremură. Îi ceruse unuia dintre Căutătorii lui Elend să ardă bronz, şi el pretinsese că dinspre nord nu se auzea nimic. Sau bărbatul acela era kandra şi minţise pretinzând că putea arde bronzul, sau ea era singura care putea s-audă o cadenţă pe care n-o mai auzea nimeni altcineva. Nimeni, în afară de un om mort cu o mie de ani în urmă.

Un om pe care toată lumea îl crezuse Eroul Evurilor.

Eşti proastă, îşi spuse, împăturind din nou hârtia. *Te grăbeşti să tragi concluzii.* Alături de ea, OreSeur se foi, tăcut, cuprinzând oraşul cu privirea.

Dar Vin continuă totuşi să se gândească la spusele lui Sazed. În ceaţă se întâmpla ceva. Ceva nu era în ordine.

Zane nu o găsi pe Vin pe acoperişul fortăreţei Hastings.

Se opri în ceaţă şi rămase nemişcat. Crezuse că avea s-o găsească aşteptându-l, pentru că acela era locul ultimei lor lupte. O luptă de care era de-ajuns să-şi aducă aminte ca să se încordeze, anticipând.

În timpul lunilor în care se antrenaseră, se întâlniseră întotdeauna în locul unde o lăsase ultima oară. Însă de data asta Zane se întorsese acolo în mai multe nopţi de-a rândul şi n-o găsise niciodată. Se încruntă, cu gândul la ordinele lui Straff şi la ceea ce nu se putea evita.

Probabil că, în final, urma să i se poruncească s-o omoare pe fată. Şi nu ştia sigur ce-l nemulţumea cel mai mult – repulsia tot mai puternică ce i-o stârnea o asemenea faptă sau teama crescândă că n-avea să fie în stare s-o înfrângă.

Ea ar putea fi, îşi spuse. *Ceea ce îmi va îngădui, în final, să rezist. Ceea ce mă va convinge, pur şi simplu, să... plec.*

Nu putea să-şi explice de ce avea nevoie de un motiv. O parte din el se mulţumea să dea vina pe nebunie, deşi partea raţională simţea că scuza nu stătea în picioare. În adâncul său, putea să admită că Straff era tot ce cunoscuse vreodată. Nu putea să plece până când nu ar fi găsit pe altcineva pe care să se bizuie.

Se îndepărtă de fortăreaţa Hastings. Se săturase s-aştepte, era timpul s-o caute. Aruncă o monedă şi, o vreme, străbătu oraşul în salturi. Şi, cum era de aşteptat, o găsi: stătea pe Fortăreaţa Venture, păzindu-l pe fratele cel nătâng.

Zane ocoli fortăreaţa, rămânând la o distanţă destul de mare ca să nu poată fi zărit nici măcar de ochi ajutaţi de cositor. Se lăsă să cadă pe partea din spate a acoperişului, apoi înaintă fără zgomot. Se apropie şi o privi, aşezată pe marginea acoperişului. Văzduhul era tăcut.

În cele din urmă, ea se întoarse, tresărind uşor. El era gata să jure că putea să-l simtă când n-ar fi trebuit să fie posibil.

Oricum, fusese descoperit.

— Zane, spuse Vin, cu voce plată, recunoscându-i cu uşurinţă silueta.

Purta obişnuitele lui haine negre, fără mantie-de-ceaţă.

— Am aşteptat, spuse, cu voce scăzută. Pe fortăreaţa Hastings. Sperând c-o să vii.

Ea oftă, având grijă să nu-l piardă din ochi, dar se destinse uşor.

— În clipa asta nu sunt într-o stare potrivită pentru antrenamente.

Zane se uită la ea.

— Păcat, spuse, în cele din urmă.

Se apropie, făcând-o pe Vin să se ridice în picioare, prudentă. El se opri la marginea acoperişului şi se uită în jos, la balconul luminat al lui Elend.

Vin aruncă o privire spre OreSeur. Kandra era încordat şi se uita când la ea, când la Zane.

— Îţi faci atât de multe griji pentru el, spuse încet acesta din urmă.

— Pentru Elend?

El dădu din cap.

— Cu toate că te foloseşte.

— Am mai purtat discuţia asta, Zane. Nu mă foloseşte.

El o privi drept şi sigur pe sine în noapte, îi întâlni ochii.

E atât de puternic, se gândi Vin. *Atât de sigur de sine. Atât de diferit de…*

Se opri.

Zane îşi feri privirea.

— Spune-mi, Vin, când erai mai tânără, ţi-ai dorit vreodată putere?

Ea îşi lăsă capul pe-o parte, încruntându-se la auzul întrebării stranii.

— Ce vrei să spui?

— Ai crescut pe străzi. Când erai mai tânără, ţi-ai dorit putere? Ai visat să te eliberezi, să-i ucizi pe cei ce te brutalizau?

— Bineînţeles, răspunse ea.

— Şi acum ai puterea aia, continuă Zane. Ce-ar spune copila Vin dacă te-ar vedea? O Născută-din-Ceaţă îndoită sub povara

voinţei altuia, înclinându-se în faţa acelei voinţe? Puternică, dar, cumva, aservită?

— Acum sunt alt om, Zane. Îmi place să cred că, de când nu mai sunt copil, am mai învăţat câte ceva.

— Eu mi-am dat seama că instinctele unui copil sunt, adesea, cele mai sincere, cele mai fireşti.

Vin nu răspunse.

Zane se răsuci încet, plimbându-şi privirea pe deasupra oraşului şi părând să nu-şi facă griji fiindcă, stând cu spatele la ea, devenea vulnerabil. Vin îi aruncă o privire, apoi azvârli o monedă. Banul zăngăni pe acoperişul metalic şi Zane se uită imediat, din nou, la ea.

Nu, se gândi Vin, *n-are încredere în mine.*

El îi întoarse din nou spatele şi Vin continuă să-l privească. Înţelese ce voia el să spună, fiindcă ea însăşi gândise cândva exact la fel. Se întrebă, într-o doară, ce ar fi devenit dacă ar fi ajuns în stare să-şi folosească pe deplin puterile fără să înveţe – în acelaşi timp – de la ceata lui Kelsier ce erau prietenia şi încrederea.

— Ce-ai vrea să faci, Vin? întrebă Zane, uitându-se din nou la ea. Presupunând că nu te-ar reţine nimic – că acţiunile tale n-ar avea urmări?

Aş pleca în nord, se gândi ea, imediat. *Ca să aflu de unde vine răpăitul ăsta surd.* Dar nu pronunţă cuvintele.

— Nu ştiu, răspunse în schimb.

Zane se întoarse din nou spre ea.

— Văd că nu mă iei în serios. Îmi cer iertare fiindcă-ţi irosesc timpul.

Se pregăti să plece, trecând drept printre ea şi OreSeur. Vin îl privi şi simţi brusc îngrijorarea, ca pe un cuţit. Zane venise la ea, dornic mai degrabă să vorbească decât să se lupte – şi ea lăsa să-i scape ocazia. Dacă nu stăteau de vorbă, n-avea cum să-l atragă de partea ei.

— Vrei să ştii ce-aş face? întrebă, cu vocea răsunându-i în tăcerea ceţii.

Zane se opri.

— Dacă mi-aş putea folosi puterea aşa cum vreau eu? continuă Vin. Fără urmări? L-aş apăra.

— Pe regele tău? întrebă Zane, întorcându-se spre ea.

Vin dădu scurt din cap.

— Aceşti doi bărbaţi, care-au venit cu armate împotriva armatei lui – stăpânul tău şi celălalt, Cett. I-aş omorî. Mi-aş folosi puterea ca să m-asigur că nu-l mai ameninţă nimeni şi nimic pe Elend.

Zane dădu din cap la rândul său, şi ea citi respect în privirea lui.

— Şi de ce n-o faci?

— Pentru că…

— Văd în ochii tăi că eziţi, adăugă el. Ştii că instinctele care te-ndeamnă să ucizi nu greşesc, dar ţi le înfrânezi. Din cauza lui.

— *Ar exista* urmări, Zane. Dacă-i ucid pe regii ăştia, armatele lor ar putea trece pur şi simplu la atac. Acum încă mai e posibil ca diplomaţia să dea roade.

— Poate, spuse Zane. Până când o să-ţi *ceară* să ucizi pe cineva pentru el.

— Elend nu face aşa ceva, pufni Vin. Nu-mi dă porunci, şi singurii oameni pe care-i ucid sunt cei care-ncearcă să-l omoare pe el.

— Oh? Poate că nu faci nimic din porunca lui, dar, cu siguranţă, el îţi cere să te ţii în frâu. Eşti jucăria lui. N-o spun ca să te insult – vezi tu, şi eu sunt o marionetă, în aceeaşi măsură. Niciunul dintre noi nu se poate elibera. Nu de unul singur.

Moneda aruncată de Vin sări brusc în aer, zburând spre Zane. Ea se încordă, dar banul ajunse pur şi simplu în palma bărbatului, care-l prinse.

— E interesant, spuse el, răsucindu-l între degete. Mulţi Născuţi-din-Ceaţă au încetat să mai vadă valoarea banilor. Pentru noi, au devenit pur şi simplu ceva care te-ajută să sari. Când întrebuinţezi ceva atât de des, e uşor să-i uiţi valoarea. Când devine ceva banal, convenabil. Când nu mai e decât… o simplă unealtă.

Azvârli moneda în aer cu un bobârnac, şi o trimise în noapte.

— Trebuie să plec, spuse, întorcându-se cu spatele.

Vin ridică o mână. Văzându-l folosind Allomanţia, înţelese că acesta era un alt motiv pentru care-şi dorise să-i vorbească. Trecuse multă vreme de când nu mai stătuse de vorbă cu un alt Născut-din-Ceaţă, cu cineva care să-i înţeleagă puterile. Cu cineva asemenea ei.

Dar i se păru că fusese prea disperată ca să-l poată face să rămână. Îl lăsă să plece şi îşi reîncepu veghea.

N-a avut copii, însă toți oamenii pământului au devenit descendenții săi.

25

Vin avea somnul foarte uşor – moştenire rămasă din fragedă pruncie. Hoţii din cete stăteau împreună numai de nevoie, şi oricine nu se arăta în stare să-şi păzească lucrurile era considerat nedemn de ei. Ea se aflase, fireşte, la poalele ierarhiei – şi, cu toate că nu deţinuse niciodată prea multe obiecte, simplul fapt că era o puştoaică într-un loc plin mai ales de bărbaţi îi dăduse suficiente motive ca să doarmă iepureşte.

Aşa că, atunci când o trezi un lătrat uşor, de avertizare, reacţionă fără să se gândească. Îşi azvârli cuverturile şi întinse imediat mâna spre sticluţa de pe noptieră. Nu dormea cu metale în ea; multe metale Allomantice erau, într-o foarte mică măsură, otrăvitoare. Nu putea evita cu desăvârşire pericolul pe care-l reprezentau, dar fusese avertizată că era de dorit ca la sfârşitul fiecărei zile să-şi ardă metalele rămase.

Dădu conţinutul sticluţei peste cap în vreme ce-şi scotea pumnalele de obsidian ascunse sub pernă. Uşa dormitorului ei se deschise larg şi brusc, iar Tindwyl intră. Aceasta încremeni în prag când o văzu pe Vin la nici doi metri distanţă, ghemuită pe rama de la picioarele patului, cu cele două pumnale gemene scânteind şi trupul încordat.

Terrisiana înălţă dintr-o sprânceană.

— Aşadar, eşti trează.

— Acum.

Tindwyl zâmbi.

— Ce cauţi în camerele mele? întrebă Vin.

— Venisem să te trezesc. Mă gândeam că am putea merge la cumpărături.

— La cumpărături?

— Da, draga mea, răspunse Tindwyl, ducându-se să tragă draperiile.

Era mult mai devreme decât obişnuia Vin să se trezească.

— Din câte-am înţeles, mâine te vei întâlni cu tatăl Maiestăţii Sale. Presupun că vrei o rochie potrivită pentru o asemenea ocazie, nu?

— Nu mai port rochii.

Ce joc faci?

Tindwyl se întoarse şi se uită la ea.

— Dormi îmbrăcată?

Vin dădu din cap.

— Ai vreo cameristă?

Vin clătină din cap.

— Bine, spuse Tindwyl, întorcându-se să plece. Spală-te şi schimbă-te. Plecăm când eşti gata.

— Nu primesc porunci de la tine.

Terrisiana se opri în uşă şi se uită la ea. Chipul i se îmblânzi.

— Ştiu, copilă. Poţi veni cu mine dacă doreşti – hotărârea îţi aparţine. Oricum, chiar vrei să te-ntâlneşti cu Straff Venture îmbrăcată aşa în pantaloni şi cămaşă?

Vin şovăi.

— Vino măcar să vezi rochiile, spuse Tindwyl. O să-ţi ducă gândurile de la altceva.

În cele din urmă, Vin dădu din cap. Femeia mai vârstnică zâmbi din nou şi plecă.

Vin se uită la OreSeur, care stătea lângă pat.

— Mulţumesc pentru avertizare.

Kandra ridică din umeri.

Pe vremuri, Vin n-ar fi fost în stare să se imagineze trăind într-un loc ca fortăreaţa Venture. Tânăra Vin fusese obişnuită cu bârlogurile ascunse, cu colibele pline de skaa şi cu dormitul, din când în când, pe câte o alee. Acum locuia într-o clădire împestriţată de vitralii, cu ziduri rezistente şi arcade măreţe.

Fireşte, îşi spuse, îndepărtându-se de scară, *s-au întâmplat multe lucruri la care nu m-aş fi aşteptat. De ce mă gândesc acum la ele?*

În ultima vreme, copilăria ei petrecută cu cetele de hoţi îi ocupase în mare parte gândurile, iar comentariile lui Zane – aşa ridicole cum erau – o zgândăriseră. Oare locul ei era în fortăreaţa aceea? Era plină de lucruri minunate, dar lipseau încăperile fastuoase. Locul semăna mai degrabă cu… aleile murdare de cenuşă.

Oftă în timp ce se îndrepta, cu OreSeur alături, către uşa dinspre sud, unde-i spusese Tindwyl că avea s-o aştepte. Acolo, coridorul se lărgea, grandios, deschizându-se direct în curte. De

obicei, trăsurile se opreau chiar în faţa intrării ca să-şi ia stăpânii – pentru ca nobilii să nu fie expuşi vitregiilor vremii.

Pe când se apropia, cositorul o ajută să audă voci. Una era a lui Tindwyl, iar cealaltă…

— N-am adus cu mine prea mult, spunea Alirianne. Doar două sute de lacre. Dar am *mare* nevoie de haine. Nu pot trăi nesfârşit în rochii împrumutate!

Vin şovăi după ce trecu de un cot, intrând în ultima porţiune a culoarului.

— Darul regelui va fi cu siguranţă de-ajuns ca să-ţi cumperi o rochie, draga mea, spuse Tindwyl, observând-o pe Vin. Ah, iat-o.

Un Fantomă posac stătea alături de cele două femei. Purta uniforma gărzilor palatului, însă avea haina descheiată şi pantalonii lăbărţaţi. Vin se apropie încet.

— Nu m-aşteptam s-avem însoţitori, zise ea.

— Tânăra Alirianne a fost crescută ca o nobilă de la curte, o lămuri Tindwyl. Ştie ce e la modă, o să ne dea sfaturi la cumpărături.

— Şi Fantomă?

Terrisiana se întoarse spre băiat.

— Hamal.

Ei, asta explică de ce e în toane rele, se gândi Vin.

— Haideţi, spuse Tindwyl, pornind-o spre curte.

Alirianne se grăbi s-o urmeze, cu paşi uşori, graţioşi. Vin se uită la Fantomă, care ridică din umeri, dar se îndreptă şi el spre ieşire.

— Cum ai fost atras în aşa ceva? îl întrebă Vin, pe şoptite.

— M-am trezit devreme şi m-am furişat să caut ceva de mâncare. Doamna Impunătoare, aici de faţă, m-a văzut şi-a spus: „În după-amiaza asta o s-avem nevoie de serviciile tale, tinere”.

Vin dădu din cap.

— Fii vigilent şi-aprinde-ţi cositorul. Nu uita că suntem în război.

El îi dădu ascultare, supus. Fiind atât de aproape, Vin îi simţi şi apoi îi recunoscu pulsaţiile Allomantice ale cositorului, cu uşurinţă – ceea ce însemna că nu era spion.

Încă unul şters de pe listă, se gândi ea. *Măcar plimbarea asta nu e întru totul o pierdere de vreme.*

În faţa fortăreţei îi aştepta o trăsură. Fantomă se urcă alături de vizitiu, iar cele trei femei se îngrămădiră în spate. Vin se aşeză, iar OreSeur urcă înăuntru şi-şi găsi loc pe banchetă, lângă ea. Alirianne şi Tindwyl se instalară în timp ce vizavi tânăra se uită încruntată la câine, strâmbând din nas.

— Animalul chiar trebuie să stea pe banchetă, cu noi?

— Da, răspunse Vin, în timp ce trăsura se urnea din loc.

Alirianne se aştepta, fireşte, la mai multe explicaţii, dar Vin nu i le oferi. În cele din urmă, tânăra îşi întoarse privirea spre geam.

— Tindwyl, eşti sigură că nu ne aflăm în pericol călătorind cu un singur servitor?

Terrisiana se uită la Vin.

— Oh, sunt convinsă că vom fi în siguranţă.

— Aşa e, spuse tânăra, întorcându-se din nou spre Vin. Eşti Allomantă! Tot ce se vorbeşte e adevărat?

— Ce se vorbeşte? întrebă Vin, cu voce scăzută.

— Păi, în primul rând, lumea zice că l-ai ucis pe Lordul Legiuitor. Şi că eşti un soi de... ăă... ei... Alirianne îşi muşcă buza. Ei, un pic cam schimbătoare.

— Schimbătoare?

— Şi periculoasă, adăugă Alirianne. Ei, bine, dar asta nu poate fi adevărat. Adică, vii la cumpărături cu noi, nu?

Se străduieşte înadins să mă provoace?

— Te-mbraci întotdeauna aşa? întrebă Alirianne.

Vin purta, ca de obicei, pantaloni cenuşii şi cămaşă cafenie.

— În hainele astea mi-e mai uşor să lupt.

— Da, dar... ei... Alirianne zâmbi. Cred că de-aceea suntem azi aici, nu, Tindwyl?

— Da, draga mea, răspunse terrisiana.

O studiase pe Vin în timpul conversaţiei.

Îţi place ce vezi? se gândi Vin. *E ceea ce doreşti?*

— Eşti cea mai stranie femeie nobilă pe care-am întâlnit-o vreodată, declară Alirianne. Ai crescut departe de curte? Eu da, mama şi-a luat toate măsurile ca să fiu educată aşa cum se cuvine. Bineînţeles că s-a străduit să facă din mine o partidă bună, ca să mă poată scoate tata la mezat, să obţină în schimbul meu o alianţă.

Alirianne zâmbi. De când fusese Vin silită să aibă de-a face cu femei ca ea se scursese ceva timp. Îşi aducea aminte de orele

petrecute la curte, surâzând şi pretinzând că era Valette Renoux. Când se gândea la zilele acelea, i se întâmpla adesea să-şi amintească şi partea urâtă. Ofensele curtenilor, cărora fusese nevoită să le facă faţă, situaţia incomodă în care se afla jucându-şi rolul.

Dar fuseseră şi părţi bune. Elend era una dintre ele. Dacă nu s-ar fi dat drept femeie nobilă, nu l-ar fi cunoscut niciodată. Şi balurile – cu toate culorile şi cu muzica lor, şi cu rochiile – avuseseră un anumit farmec seducător. Dansurile pline de graţie, discuţiile purtate ţinându-se cont de etichetă, încăperile perfect împodobite…

Toate astea s-au evaporat, îşi spuse. *Nu mai avem timp pentru baluri şi întâlniri prosteşti, nu când această stăpânire e în pragul distrugerii.*

Tindwyl continua s-o privească.

— Ei? întrebă Alirianne.

— Ce e? spuse Vin.

— Ai crescut departe de curte?

— Nu sunt nobilă, Alirianne. Sunt skaa.

Tânăra păli, apoi roşi, apoi îşi duse degetele la buze.

— Oh! Biata de tine!

Auzul amplificat al lui Vin mai surprinse ceva alături de ea – un chicotit firav al lui OreSeur, destul de înăbuşit ca să nu-l poată auzi decât un Allomant.

Rezistă impulsului de a-l fulgera pe kandra cu o privire categorică.

— N-a fost chiar atât de rău, spuse.

— Atunci nu e de mirare că nu ştii cum să te-mbraci! exclamă Alirianne.

— Ştiu cum să mă-mbrac, răspunse Vin. Am chiar şi câteva rochii.

Numai că nu le-am mai purtat de nişte luni bune…

Alirianne dădu din cap, deşi era evident că n-o credea.

— Şi Boa e skaa, spuse, cu voce scăzută. Sau pe jumătate skaa. Mi-a mărturisit. E bine că nu i-a spus şi tatei – tata nu s-a purtat niciodată prea frumos cu poporul skaa.

Vin nu răspunse.

În cele din urmă, ajunseră pe strada Kenton şi mulţimea transformă trăsura într-o povară. Vin coborî prima, cu OreSeur sărind pe caldarâm, alături de ea. Strada cu prăvălii era plină de

lume, deşi nu atât de aglomerată ca ultima dată când Vin fusese acolo. În timp ce coborau şi ceilalţi, se uită la câteva preţuri ale mărfurilor din apropiere.

Cinci lacre pentru un coş cu mere cam trecute, se gândi, nemulţumită. *Mâncarea a ajuns deja la mare preţ.* Din fericire, Elend avea provizii. Dar cât puteau să le-ajungă dacă se prelungea asediul? Cu siguranţă, nu pentru toată iarna, care se apropia – cea în Stăpânire, pe plantaţiile din afara oraşului, mare parte a grânelor nu fuseseră culese, încă.

Poate că timpul ne e prieten acum, se gândi, *dar la un moment dat o să se-ntoarcă împotriva noastră.* Era necesar să facă armatele să se lupte între ele. Altminteri, oamenii din cetate ar fi putut muri de foame înainte de a încerca soldaţii să treacă de ziduri.

Fantomă sări din trăsură şi li se alătură pe când Tindwyl inspecta strada din priviri. Vin se uită la mulţimea care se foia. Oamenii încercau evident să-şi vadă de treburile zilnice, în pofida ameninţării din afară. Ce altceva ar fi putut face? Asediul dura deja de câteva săptămâni. Viaţa trebuia să meargă înainte.

— Acolo, zise Tindwyl, arătându-le prăvălia unui croitor.

Alirianne se grăbi s-o ia înainte. Terrisiana o urmă, cu gesturi degajate şi politicoase.

— O tinerică nerăbdătoare, nu-i aşa? spuse.

Vin ridică din umeri. Nobila blondă atrăsese deja atenţia lui Fantomă; mergea în spatele ei cu paşi vioi. Fireşte, lui nu era greu să-i atragi atenţia. Nu trebuia decât să ai sâni şi să miroşi frumos – deşi îndeplinirea ultimei condiţii nu părea întotdeauna necesară.

Tindwyl zâmbi.

— Probabil că nu i s-a mai ivit prilejul să meargă la cumpăniri de mai multe săptămâni, de când tatălui ei a plecat cu armata.

— Vorbeşti de parc-ar fi trecut prin cine ştie ce chinuri îngrozitoare, zise Vin. Doar fiindcă n-a putut să umble prin prăvălii.

— E evident că-i face plăcere, ripostă Tindwyl. Sunt sigură că poţi înţelege cum te simţi când eşti luat de lângă ceea ce ţi-e drag.

Vin ridică din umeri pe când se apropiau de prăvălie.

— Nu poate să-mi fie milă de o pufoşenie de la curte, despărţită în mod tragic de rochiile ei.

Tindwyl se încruntă în timp ce intrau, iar OreSeur se aşeza în faţa uşii, pregătindu-se să le-aştepte.

— Nu fi atât de aspră cu fata asta. E, ca şi tine, ceea ce-a făcut din ea propria obârşie. Dac-o judeci numai după frivolitate, eşti aidoma celor care te judecă după îmbrăcămintea simplă.

— Îmi place când sunt judecată astfel, spuse Vin. Înseamnă că nu se aşteaptă prea multe de la mine.

— Înţeleg, zise terrisiana. Atunci, ţie astea nu ţi-au lipsit absolut deloc?

Arătă cu o înclinare a capului către a doua încăpere a prăvăliei.

Vin şovăi. Locul exploda de culoare, de pânzeturi, de dantelă şi de catifea, de corsaje şi fuste. Toate îmbibate cu un parfum discret. Stând în faţa manechinelor înveşmântate în culori strălucitoare, Vin se trezi din nou – pentru o clipă – întorcându-se cu gândul la baluri. La vremurile când era Valette. Când avea nevoie de un *pretext* ca să fie Valette.

— Se spune că te-ai simţit bine printre nobili, zise Tindwyl, în şoaptă, luând-o înainte.

Alirianne ajunsese deja în partea din faţă a încăperii şi îşi plimba degetele peste un material din voal în timp ce-i vorbea croitorului cu voce fermă.

— Cine ţi-a spus aşa ceva? întrebă Vin.

Tindwyl se întoarse spre ea.

— Păi, prietenii tăi, draga mea. E de-a dreptul straniu – mi-au spus că, la câteva săptămâni după Prăbuşire, ai încetat să mai porţi rochii. Toţi se întreabă de ce. Spun că părea să-ţi facă plăcere să te-mbraci feminin, dar se pare că se înşală.

— Nu, răspunse încet Vin. Au dreptate.

Terrisiana înălţă dintr-o sprânceană, oprindu-se lângă un manechin într-o rochie de un verde-strălucitor, tivită cu dantelă şi cu partea de jos bombându-i-se peste mai multe jupoane.

Vin se apropie, cu ochii la costumul superb.

— Începuse să-mi placă să mă-mbrac aşa. Asta era problema.

— Nu văd de ce ar fi o problemă, draga mea.

Vin se-ntoarse cu spatele la rochie.

— Asta nu e totuna cu mine. N-a fost niciodată – am intrat doar într-un rol. Când porţi o asemenea rochie, e foarte uşor să uiţi cine eşti în realitate.

— Şi rochiile astea nu pot face parte din ceea ce eşti tu în realitate?

Vin clătină din cap.

— Rochiile şi toaletele de gală fac parte din ceea ce e *ea.* Arătă spre Alirianne cu o înclinare a capului. Eu am nevoie de altceva. De ceva mai durabil.

N-ar fi trebuit să vin aici.

Tindwyl îi puse o mână pe umăr.

— De ce nu te-ai măritat cu el, copilă?

Vin îşi ridică spre ea o privire tăioasă.

— Ce soi de întrebare e asta?

— Una sinceră, răspunse femeia mai vârstnică.

Nu mai părea câtuşi de puţin la fel de aspră ca în celelalte ocazii în care o întâlnise Vin. Însă atunci, fireşte, vorbise mai ales cu Elend.

— Asta nu te priveşte, spuse.

— Regele m-a rugat să-l ajut să crească în ochii oamenilor, o lămuri Tindwyl. Şi am luat asupra mea însărcinarea de a face chiar mai mult – vreau să scot din el, dacă e cu putinţă, un rege adevărat. Cred că are foarte multe însuşiri care o îngăduie. Însă nu va reuşi să şi le pună în valoare până când nu va fi sigur de anumite lucruri din viaţa lui. În special de tine.

— Păi…

Vin închise ochii şi-şi aduse aminte de cererea în căsătorie. Noaptea, pe balcon, cu fulgii de cenuşă căzând încet în întuneric. Îşi aduse aminte de spaima ei. Ştiuse, fireşte, încotro se îndreptau lucrurile. De ce se speriase atât de tare?

Din ziua aceea încetase să mai poarte rochii.

— N-ar fi trebuit să mă-ntrebe, spuse, încet, deschizând ochii. Nu se poate însura cu mine.

— Te iubeşte, copilă, zise Tindwyl. Într-un fel, e un ghinion – totul ar fi mult mai simplu dacă ar putea avea alte sentimente. Oricum, aşa cum stau lucrurile…

Vin clătină din cap.

— Nu sunt bună pentru el.

— Ah, zise Tindwyl. Înţeleg.

— Are nevoie de altceva, adăugă Vin. De o femeie mai bună. Care poate fi regină, nu doar gardă de corp. De cineva… Stomacul i se răsuci. De cineva ca ea.

Tindwyl se uită la Alirianne, căreia bătrânul croitor îi lua măsurile, pe când ea tocmai râdea de un comentariu de-al lui.

— Tu eşti cea de care s-a-ndrăgostit, copilă, spuse terrisiana.

— Când mă prefăceam că sunt ca ea.

Tindwyl zâmbi.

— Cumva, mă-ndoiesc că ai putea fi ca Alirianne, indiferent cât de mult te-ai strădui.

— Poate, răspunse Vin. Oricum, i-a plăcut cum mă purtam la curte. Nu ştia cine sunt de fapt.

— Şi te-a părăsit după ce-a aflat?

— Ei, nu. Dar…

— Oamenii sunt fiinţe mult mai complicate decât par la prima vedere, spuse Tindwyl. Alirianne, de pildă, e entuziastă şi tânără – poate şi un pic cam prea sinceră. Dar despre obiceiurile de la Curte ştie mai multe decât se-aşteaptă lumea şi s-ar părea că ştie şi cum să recunoască orice e bun în alţii. Un talent care le lipseşte multora. Regele vostru e un cărturar umil şi un gânditor, dar are voinţa unui războinic. Are şi destul curaj ca să lupte şi cred că mai aveţi – probabil – de aşteptat până când veţi vedea tot ce e bun în el. Domolitorul Boare e un bărbat cinic, batjocoritor – până când îi cad ochii pe tânăra Alirianne. Atunci se îmblânzeşte şi te-ntrebi în ce măsură e neîndurătoarea lui nepăsare doar prefăcătorie.

Tindwyl tăcu şi se uită la Vin.

— Şi tu. Tu însemni mult mai mult decât eşti dispusă să admiţi, copilă. De ce te uiţi numai la una dintre faţetele tale, când Elend vede mult mai multe?

— Despre asta e vorba? întrebă Vin. Încerci să mă preschimbi într-o regină pentru Elend?

— Nu, copilă. Încerc să te-ajut să te preschimbi în indiferent ce eşti de fapt. Acum lasă-l pe croitor să-ţi ia măsurile ca să poţi proba câteva rochii.

Indiferent ce sunt de fapt? se gândi Vin, încruntându-se. Oricum, se lăsă împinsă de terrisiana înaltă către croitorul bătrân, care-şi scoase centimetrul şi începu s-o măsoare.

După câteva clipe şi o vizită în cabina de probă, Vin reveni în încăpere purtând o splendoare de veşmânt. Din mătase albastră garnisită cu dantelă albă, rochia era strânsă pe piept şi pe talie, dar partea de jos cădea în falduri, largă. Numeroasele jupoane o

înfoiau, dându-i formă conică, picioarele erau complet acoperite şi tivul fustei se revărsa pe podea.

Era groaznic de nepractică. Foşnea la fiecare mişcare şi trebuia să se uite cu atenţie pe unde păşea, ca să n-o agaţe sau să nu mături cu ea vreo suprafaţă murdară. Dar era frumoasă şi o făcea să se simtă frumoasă. Aproape că se aştepta să-nceapă să cânte o orchestră, să-i stea Sazed alături, ca un străjer protector, şi din depărtare să apară Elend, mergând agale şi privind perechile care dansau în vreme ce el răsfoia o carte.

Vin înaintă şi-l lăsă pe croitor să vadă unde era rochia prea strâmtă şi unde stătea strânsă grămadă, iar Alirianne scoase un „Ooo“ la ivirea ei. Croitorul bătrân se sprijini în baston şi îi dictă ucenicului său ceea ce trebuia notat.

— Învârteşte-te puţin, doamna mea, îi ceru el. Trebuie să văd cum îţi vine când mai faci şi altceva în afară de a merge în linie dreaptă.

Vin se răsuci puţin, pe un singur picior, amintindu-şi paşii de dans învăţaţi de la Sazed.

N-am avut niciodată ocazia să dansez cu Elend, îşi dădu ea seama, păşind în lateral, ca şi cum ar fi auzit o melodie pe care nu şi-o amintea decât foarte vag. *A găsit întotdeauna o scuză ca să n-o facem.*

Se răsuci, începând să simtă rochia. Crezuse că instinctele i se tociseră. Însă acum, când purta din nou o rochie, era surprinsă de uşurinţa cu care-şi regăsea vechile obiceiuri – paşii uşori, întoarcerile astfel încât partea de jos a fustei să nu unduiască decât foarte puţin…

Se opri. Croitorul nu mai dicta. Se uita la ea în tăcere, zâmbind.

— Ce e? întrebă Vin, înroşindu-se.

— Îmi cer iertare, doamna mea, răspunse el, răsucindu-se ca să bată cu degetul în carnetul ucenicului şi arătându-i apoi uşa, ca să-l trimită afară. Dar nu cred c-am mai văzut vreodată pe cineva mişcându-se cu atâta graţie. Ca o… răsuflare prin văzduh.

— Mă flatezi, spuse Vin.

— Nu, copilă, se amestecă Tindwyl, stând pe margine. Are dreptate. Te mişti cu o graţie pe care cele mai multe femei nu pot decât s-o invidieze.

Croitorul zâmbi din nou, uitându-se la ucenicul său, care se întorcea cu mai multe eşantioane de material de diverse culori. Bătrânul începu să aleagă unele dintre ele cu mâna sa zbârcită, iar Vin se apropie de Tindwyl ţinându-şi mâinile pe lângă trup şi străduindu-se să nu lase rochia trădătoare s-o ia din nou în stăpânire.

— De ce te porţi atât de frumos cu mine? întrebă, cu voce scăzută.

— De ce n-aş face-o?

— Fiindcă eşti rea cu Elend. Nu nega – am tras cu urechea la lecţiile voastre. Îţi petreci timpul insultându-l şi umilindu-l. Iar acum te prefaci că eşti cumsecade.

Terrisiana zâmbi.

— Nu mă prefac, copilă.

— Atunci de ce eşti atât de rea cu Elend?

— Flăcăul a crescut ca fiu răsfăţat al unui lord din marea nobilime. Acum, când e rege, are, cred, nevoie de un strop de adevăr necruţător. Se întrerupse şi se uită la Vin. Simt că tu ai avut parte de aşa ceva într-o destul de mare măsură.

Croitorul se apropie cu peticele colorate şi le răsfiră pe o masă scundă.

— Acum, doamna mea, spuse, bătând într-un grup cu degetul său încovoiat, aş zice că nuanţa pielii tale se potriveşte foarte bine cu culorile închise. Poate cu un maron frumos?

— Dar negru n-ar merge? întrebă Vin.

— Cerule nu, se opuse Tindwyl. De acum înainte, pentru tine, categoric haine fără negru şi cenuşiu.

— Atunci asta? spuse Vin, alegând un pătrat de un albastru cu tentă violetă.

Era aproape aceeaşi nuanţă pe care-o purtase în noaptea primei întâlniri cu Elend, cu atâta timp în urmă.

— Ah, da, aprobă croitorul. Va arăta minunat în combinaţie cu pielea deschisă la culoare şi cu părul negru. Hmm, da. Acum s-alegem un stil. Îţi trebuie mâine seară, cum spune terrisiana?

Vin dădu din cap.

— Ah, atunci va trebui să modificăm o rochie din depozit, dar cred că am una de culoarea asta. Va trebui s-o strâmtăm destul de mult, dar pentru o frumuseţe ca tine putem lucra noaptea, nu-i aşa, flăcău? Acum, în privinţa stilului…

— Cred că ăsta e bun, spuse Vin, uitându-se în jos.

Rochia avea croiala la fel ca toate celelalte pe care le purtase la baluri.

— Ei, nu căutăm doar ceva pur şi simplu „bun”, nu? surâse croitorul.

— Ce-ar fi să scoatem o parte din jupoane? propuse Tindwyl, trăgând din lateral de rochia lui Vin. Şi poate să mai săltăm puţin tivul, ca să aibă mai multă libertate în mişcări?

Vin rămase pe gânduri.

— Aţi putea face asta?

— Bineînţeles, răspunse croitorul. Flăcăul zice că fustele mai strâmte se bucură de mai multă popularitate în sud, cu toate că acolo moda are tendinţa să rămână în urma celei din Luthadel. Şovăi. Deşi nu ştiu dacă-n Luthadel mai *există* cu adevărat vreo modă…

— Faceţi manşetele mai late, adăugă Tindwyl. Şi coaseţi în interiorul lor câteva buzunare pentru obiecte personale.

Croitorul dădu din cap în timp ce ucenicul lui taciturn lua notiţe.

— Pe piept şi în talie poate fi strânsă, dar fără să stânjenească. Lady Vin are nevoie de libertate în mişcări.

Bătrânul încremeni.

— Lady Vin? întrebă el.

O privi cu mai multă atenţie, mijindu-şi ochii, apoi se uită la ucenicul său. Băiatul încuviinţă tăcut.

— Înţeleg, spuse croitorul, pălind, cu mâna tremurându-i ceva mai tare. Apucă măciulia bastonului, ca şi cum ar fi vrut să-şi ofere mai multă stabilitate. Îmi… îmi cer scuze dacă te-am ofensat, doamna mea. N-am ştiut.

Vin roşi iarăşi. *Un alt motiv pentru care n-ar trebui să merg la cumpărături.*

— Nu, răspunse ea, liniştindu-l. E în ordine. Nu m-ai ofensat.

Bătrânul se destinse puţin, iar ea îl zări pe Fantomă apropiindu-se agale.

— Se pare c-am fost descoperiţi, spuse el, arătând către ferestrele din faţă.

Vin aruncă o privire printre manechine şi printre baloturile de materiale şi văzu că afară se aduna mulţimea. Tindwyl se uită la ea curioasă.

Fantomă clătină din cap.

— Cum reuşeşti să fii atât de populară?

— Le-am ucis zeul, răspunse Vin, ocolind un manechin ca să se-ascundă de zecile de ochi iscoditori de afară.

— Şi eu am dat o mână de ajutor, spuse Fantomă. Şi mi-am primit porecla de la Kelsier, în persoană! Dar nimănui nu-i pasă de sărmanul Fantomă, mititelul.

Vin se uită prin cameră, în căutarea altor ferestre. *Trebuie să existe o uşă în spate. Fireşte, e posibil să fie lume şi pe alee.*

— Ce faci? întrebă Tindwyl.

— Trebuie să plec, spuse Vin. Să scap de ei.

— De ce nu mergi să le vorbeşti? spuse terrisiana. Sunt în mod sigur foarte doritori să te vadă.

Alirianne îşi făcu apariţia dintr-o cabină de probă – purtând o rochie galbenă cu albastru – şi se învârti ca să atragă privirile. Se simţi vizibil iritată când nu reuşi să surprindă nici măcar atenţia lui Fantomă.

— Nu ies, spuse Vin. De ce-aş vrea să fac aşa ceva?

— Au nevoie de speranţă, răspunse Tindwyl. Le poţi da speranţă.

— O falsă speranţă, zise Vin. I-aş încuraja să vadă în mine un obiect al veneraţiei lor.

— Nu e adevărat, spuse pe neaşteptate Alirianne, înaintând şi uitându-se pe fereastră fără nicio urmă de stânjeneală. Te-ascunzi prin cotloane, porţi haine ciudate şi faci pe misterioasa – *asta* ţi-a atras această reputaţie extraordinară. Dacă oamenii ar ştii cât de banală eşti, nu s-ar mai înghesui atât de înnebuniţi să te vadă. Tăcu şi se uită peste umăr. Ăă… nu asta am vrut să spun, nu aşa cum cred c-a sunat.

Vin roşi.

— Eu nu sunt Kelsier, Tindwyl. Nu vreau ca lumea să mă venereze. Nu vreau decât să mă lase-n pace.

— Unii n-au de-ales, copilă, răspunse terrisiana. L-ai doborât pe Lordul Legiuitor. Ai fost antrenată de Supravieţuitor şi eşti consoarta regelui.

— Nu sunt consoarta lui, protestă Vin, roşind din nou. Suntem doar…

Cerule, nici măcar eu nu-nţeleg relaţia noastră. Cum aş putea să le-o explic altora?

Tindwyl înălţă dintr-o sprânceană.

— Bine, spuse Vin, oftând şi înaintând spre uşă.

— Vin cu tine, spuse Alirianne, prinzând-o de braţ ca şi cum ar fi fost prietene din copilărie.

Vin se împotrivi, dar nu-şi dădu seama cum ar fi putut să se desprindă de ea fără să se dea în spectacol.

Ieşiră din prăvălie. Mulţimea era deja numeroasă şi se îngroşa pe margini pe măsură ce veneau tot mai mulţi oameni să vadă ce se-ntâmpla. Cei mai mulţi skaa erau îmbrăcaţi în cafeniu, cu haine de lucru pătate de cenuşă sau în veşminte simple, gri. Cei din faţă se retraseră când apăru Vin, oferindu-i un mic inel de spaţiu liber, şi prin mulţime trecu un murmur de adoraţie entuziastă.

— Ooo, spuse încet Alirianne. Sunt cu siguranţă o grămadă…

Vin dădu din cap. OreSeur stătea exact acolo unde îl lăsaseră, lângă uşă, şi o privea plin de curiozitate cu chipul lui de câine-lup.

Alirianne zâmbi către mulţime, fluturându-şi mâna cu o neaşteptată nesiguranţă.

— Poţi, ştii să te lupţi cu toţi, sau cam aşa ceva, dacă iese urât, nu?

— N-o să fie nevoie, răspunse Vin, eliberându-şi în sfârşit braţul din strânsoarea ei şi Domolind mulţimea, ca s-o calmeze. Pe urmă înaintă, încercând să-şi alunge nervozitatea sâcâitoare, începuse să nu mai simtă nevoia să se-ascundă când se afla în public, dar să stea în faţa unui număr atât de mare de oameni… se simţea gata să le-ntoarcă spatele şi să se strecoare înapoi, în prăvălia croitorului.

Însă un glas o opri. Cel ce rostise cuvintele acelea era un bărbat de vârstă mijlocie, cu barba pătată de cenuşă şi cu o tichie neagră murdară, pe care-o ţinea, nervos, în mâini. Era puternic, probabil muncitor la forjă. Vocea lui calmă contrasta cu trupul voinic.

— Doamnă Moştenitoare, ce-o să se-aleagă de noi?

Groaza – nesiguranţa – din glasul bărbatului voinic era atât de jalnică încât Vin nu ştia ce să răspundă. El o privea cu ochi plini de speranţă, ca aproape toţi ceilalţi.

Sunt atât de mulţi, se gândi Vin. *Credeam că Biserica Supravieţuitorului e mică.* Se uită la bărbat, care-şi răsucea tichia în mâini. Deschise gura, însă apoi… nu se simţi în stare s-o facă. Nu se simţi în stare să le spună că habar n-avea ce urma

să se-ntâmple; nu se simţi în stare să le explice acelor ochi că ea nu era salvatoarea de care aveau nevoie.

— Totul va fi bine, se auzi spunând, în timp ce-şi sporea Domolirea, străduindu-se să-i scape de o parte din frică.

— Şi armatele, Doamnă Moştenitoare? strigă o femeie.

— Încearcă să ne intimideze, răspunse Vin. Dar regele n-o să le lase să pătrundă. Zidurile noastre sunt puternice, ca şi oştenii noştri. Putem face faţă asediului.

Mulţimea rămase tăcută.

— Una dintre armate e condusă de tatăl lui Elend, Straff Venture, continuă ea. Eu şi regele ne vom întâlni cu el mâine. Îl vom convinge să se alieze cu noi.

— Regele are de gând să se predea! strigă o voce. O să dea cetatea în schimbul vieţii sale.

— Nu, spuse Vin. Aşa ceva n-o să facă niciodată!

— N-o să lupte pentru noi! se auzi altă voce. Nu e oştean. E politician!

Alte glasuri îşi strigară aprobarea. Veneraţia dispăru când unii începură să strige, spunând ce-i îngrijora, pe când alţii cereau ajutor. Nemulţumiţii continuară să zbiere insulte la adresa lui Elend, strigând că nu-i putea apăra în niciun fel.

Vin îşi duse mâinile la urechi. Încercă să ţină la distanţă gloata, haosul.

— Încetaţi! strigă, Împingând cu oţel şi alamă.

Mai mulţi oameni se îndepărtară de ea împleticindu-se, şi văzu mulţimea vălurindu-se când împinse brusc în nasturi, monede şi catarame.

Toată lumea amuţi brusc.

— N-o să-ngădui nicio vorbă rea la adresa regelui nostru, strigă Vin, incendiindu-şi alama şi crescându-şi Domolirea. E un om bun şi un conducător bun. S-a sacrificat atât de mult pentru voi – sunteţi liberi pentru că şi-a petrecut ore lungi întocmind legi, şi aveţi ce mânca fiindcă se străduieşte să păzească drumurile şi să facă învoieli cu negustorii.

În gloată, mulţi îşi lăsară ochii în jos. Însă bărbatul bărbos din faţă continuă să-şi răsucească şapca în mâini, uitându-se la ea.

— Suntem pur şi simplu înspăimântaţi, Doamnă Moştenitoare. Pe bună dreptate înspăimântaţi.

— O să vă apărăm, promise Vin. *Ce tot spun?* Eu şi Elend vom găsi o cale. L-am oprit pe Lordul Legiuitor. Putem opri şi aceste armate…

Tăcu, simţindu-se ca o proastă.

Totuşi, mulţimea reacţionă. Unii erau evident încă nemulţumiţi, dar mulţi păreau calmi. Oamenii începură să se împrăştie, deşi unii înaintară, cu copii mici de mână sau în braţe. Vin şovăi nervoasă. Kelsier se întâlnise adesea cu copii skaa şi îi ţinuse în braţe, ca şi cum le-ar fi dat binecuvântarea sa. Vin se grăbi să-şi ia rămas-bun şi reintră în prăvălie, târând-o pe Alirianne după ea.

Tindwyl aştepta înăuntru, dând din cap cu satisfacţie.

— Am minţit, spuse Vin, închizând uşa.

— Nu, n-ai minţit, o contrazise Tindwyl. Ai fost optimistă, încă nu s-a dovedit în ce măsură ţi-au fost vorbele adevăr sau închipuire.

— Nu va fi aşa, spuse Vin. Elend nu poate înfrânge trei armate, nici măcar cu ajutorul meu.

Tindwyl înălţă dintr-o sprânceană.

— În cazul ăsta, ar trebui să pleci. Fugi, lasă oamenii să se descurce singuri cu armatele.

— N-am spus aşa ceva.

— Ei, atunci ia o hotărâre, zise terrisiana. Fie renunţă la apărarea oraşului, fie crezi în oamenii lui. Drept să spun, voi doi…

Clătină din cap.

— Credeam că n-ai de gând să fii aspră cu mine, îi reproşă Vin.

— Uneori am probleme în privinţa asta, răspunse Tindwyl. Haide, Alirianne. Să terminăm proba ta.

Se îndepărtară împreună. Însă, chiar în clipa aceea – ca şi cum ar fi vrut să dezmintă asigurările date de Vin – pe ziduri începură să bată mai multe tobe.

Ea încremeni, privind pe geam, la mulţimea neliniştită.

Una dintre armate ataca. Blestemându-şi întârzierea, se repezi în spatele croitoriei, să-şi scoată rochia voluminoasă.

Elend urcă în goană treptele, fiind cât pe ce să se-mpiedice în bastonul de duel. Părăsi scara în fugă şi înaintă pe coama zidului, rearanjându-şi bastonul cu o înjurătură.

Pe zid era haos. Oamenii alergau, strigând unii la alţii. Unii uitaseră să-şi pună armurile, alţii îşi uitaseră arcurile. În urma lui Elend încercau să urce atât de mulţi încât se înţepeniseră pe scară, şi el se uita deznădăjduit la soldaţii îngrămădiţi în jurul deschiderilor de dedesubt, blocându-se în curte, în grupuri mult mai mari.

Pe urmă se răsuci şi privi spre un grup numeros de oameni de-ai lui Straff – erau cu miile – care se năpustea spre zid. Stătea deasupra Porţii de Cositor, din nordul oraşului, cea mai apropiată de tabăra lui Straff. Văzu un grup separat de soldaţi, care alerga spre Poarta de Fludor, aflată ceva mai spre est.

— Arcaşi! strigă el. Băieţi, unde vă sunt arcurile?

Însă vocea i se pierdu printre strigătele celorlalţi. Căpitanii se foiau, încercând să-şi organizeze oamenii, dar se părea că spre zid se îndreptaseră prea mulţi pedestraşi, blocându-i pe arcaşi în curte, jos.

De ce? se întrebă disperat Elend, întorcându-se din nou spre armata care năvălea. *De ce atacă? Ne-am înţeles să ne-ntâlnim!*

Oare Straff aflase de planul lui Elend de aliere cu ambele armate care luau parte la conflict? Poate că-n cercul prietenilor săi *se strecurase* într-adevăr un spion.

Oricum ar fi fost, nu putea decât să privească, cu deznădejde, oastea care se apropia de zid. Un căpitan izbuti să trimită o rafală jalnică de săgeţi, care nu rezolvă mare lucru. Pe măsură ce atacatorii se apropiau, săgeţile începură să ţâşnească spre zid, amestecate cu monede zburătoare. Straff avea în grup Allomanţi.

Elend înjură, ghemuindu-se sub un merlon când ricoşară monedele de piatră. Câţiva soldaţi căzură. Soldaţi de-ai lui. Ucişi pentru că el fusese prea mândru ca să predea cetatea.

Se uită, prudent, peste zid. Se apropia un grup de bărbaţi cu un berbec, cu trupurile apărate cu grijă de scuturi ţinute de alţi soldaţi. O grijă care trăda probabil faptul că purtătorii erau Brutali, bănuială confirmată de sunet, când berbecul se izbi de poartă. Nu era o lovitură dată de oameni obişnuiţi.

Urmară cârligele. Trimise spre zid de Monedazvârlitorii de jos, căzură cu mai multă precizie decât dacă ar fi fost pur şi simplu aruncate. Soldaţii se apropiară să le desprindă, dar o rafală de monede îi lovi, doborându-i aproape imediat. Sub el continuau

să se-audă bufniturile din poartă, şi Elend se îndoi că avea să reziste prea mult.

Şi astfel cădem, se gândi. *Fără să fi opus nici cea mai mică rezistenţă.*

Iar el nu putea să facă nimic. Se simţea lipsit de orice putere, silit să stea ghemuit ca să nu i se transforme în ţintă uniforma albă. Toate manevrele lui politice, toate pregătirile, toate visurile şi toate planurile. Zadarnice.

Apoi apăru Vin. Respirând greu, ateriză pe zid, în mijlocul unui grup de răniţi. Săgeţile şi monedele ajunse în apropierea ei îşi schimbară direcţia, reîntorcându-se în aer. Soldaţii se adunară în jurul ei, grăbindu-se să-ndepărteze cârligele şi să tragă răniţii la adăpost. Cuţitele ei tăiau frânghii pe care le lăsa să cadă. Întâlni ochii lui Elend, părând hotărâtă, apoi se îndepărtă, ca şi cum ar fi vrut să sară de pe zid şi să-i înfrunte cu berbecul pe Brutali.

Elend ridică o mână, dar altcineva vorbi.

— Vin, aşteaptă! urlă Ciomege, dând buzna de pe scară.

Ea se opri. Elend nu-l mai auzise niciodată pe generalul cioturos dând un ordin cu atâta forţă.

Rafalele de săgeţi încetară. Bufniturile se opriră. Regele se ridică şovăind, uitându-se încruntat la armata care se retrăgea spre tabără, traversând câmpul plin de cenuşă. Lăsară în urmă doi morţi, oamenii lui Elend reuşiseră să nimerească totuşi câţiva duşmani. Armata lui suferise pierderi mult mai mari; erau mai mult de douăzeci de răniţi.

— Ce…? întrebă Elend, întorcându-se spre Ciomege.

— Nu şi-au pus scările de asalt, răspunse generalul, cu ochii la forţele care se retrăgeau. N-a fost un atac adevărat.

— Atunci ce-a fost? se încruntă Vin.

— Un test, răspunse Ciomege. Se obişnuieşte în război – o scurtă încăierare, ca să vezi cum răspunde duşmanul, să-i descoperi tacticile şi pregătirile.

Elend se întoarse către soldaţii dezorganizaţi, care le făceau loc vindecătorilor sosiţi să-ngrijească răniţii.

— Un test, spuse, aruncând o privire spre Ciomege. Presupun că nu ne-am descurcat prea bine.

Generalul ridică din umeri.

— Cu mult mai rău decât ar fi trebuit. Poate că asta o să-i sperie pe flăcăi şi-or să fie mai atenţi la instrucţie.

Şovăi, iar Elend văzu ceva despre care nu pomenise, îngrijorare.

Regele se uită dincolo de zid, la armata în retragere. Totul căpătă brusc sens. Era exact genul de mişcare pe placul tatălui său.

Întâlnirea cu Straff urma să aibă loc în momentul stabilit, însă, înainte de asta, voise să-i trimită lui Elend un mesaj.

Pot cuceri cetatea oricând, părea să spună atacul. *E a mea, indiferent ce-ai face. Nu uita asta.*

O *neînţelegere l-a silit să poarte războiul – şi a pretins întotdeauna că nu era un luptător – însă a ajuns să lupte la fel de bine ca oricare alt bărbat.*

26

— Nu e o idee bună, stăpână.

OreSeur stătea pe labele din spate uitându-se cum desfăcea Vin o cutie mare, plată.

— Elend crede că e singura cale, spuse ea, ridicând capacul cutiei.

Rochia albastră, somptuoasă, era înăuntru. O scoase, observând că, faţă de altele, era mai uşoară. Trecu dincolo de paravan şi începu să se schimbe.

— Şi atacul de ieri? întrebă OreSeur.

— N-a fost decât o avertizare, îl lămuri ea, continuând să-şi descheie cămaşa. Nu un atac adevărat.

Se părea că, totuşi, neliniştise Adunarea. Poate că tocmai asta urmărise. Ciomege putea să spună tot ce dorea despre strategie şi testarea rezistenţei zidurilor, dar, aşa cum vedea Vin lucrurile, cel mai mare câştig cu care se alesese Straff era spaima şi haosul din Luthadel, acum mai puternice.

După numai câteva săptămâni de asediu, în oraş încordarea ajunsese aproape în punctul unde se putea nărui totul. Mâncarea era îngrozitor de scumpă, iar Elend fusese silit să deschidă depozitele de provizii ale cetăţii. Oamenii erau cu nervii la pământ. Câţiva credeau că atacul fusese o victorie pentru Luthadel, luându-l drept un semn bun, un indiciu că armata putea „respinge” duşmanii. Însă cei mai mulţi erau, pur şi simplu, mai înspăimântaţi decât înainte.

Dar, pe de altă parte, Vin rămăsese în faţa unei probleme. Cum să reacţionezi, cum să înfrângi o forţă copleşitoare? Tremuri de frică, sau încerci să-ţi continui viaţa? Straff le pusese la încercare zidurile, era adevărat – dar îşi păstrase grosul armatei pe aceeaşi poziţie, ca să-i poată face faţă lui Cett, dacă ar fi atacat, profitând de ocazie. Dorise informaţii, şi mai dorise şi să-nspăimânte oraşul.

— Tot nu cred că întâlnirea asta e o idee bună, insistă OreSeur. Lăsând atacul deoparte, Straff nu e un om în care poţi avea încredere. Când mă pregăteam să devin lordul Renoux, Kelsier m-a pus să-i studiez pe toţi nobilii importanţi din cetate. Straff e prea viclean şi prea necruţător, chiar şi pentru un om.

Vin oftă, scoţându-şi pantalonii, apoi îşi puse juponul rochiei. Nu era atât de strâmt ca altele, îi lăsa loc să-şi mişte picioarele în voie. *Până aici e bine.*

Părerea lui OreSeur era logică. Unul dintre primele lucruri pe care le învăţase pe străzi era cum să evite situaţiile fără ieşire. Toate instinctele ei se împotriveau ideii de a intra în tabăra lui Straff.

Însă Elend hotărâse. Iar Vin înţelegea că trebuia să-l sprijine. De fapt, ajunsese deja să fie de acord cu o asemenea întreprindere. Straff voise să intimideze întreaga cetate – dar, în realitate, nu reprezenta o ameninţare atât de mare cum se credea. Nu atâta vreme cât era obligat să-şi facă el însuşi griji în privinţa lui Cett.

Vin avusese parte de destule spaime în viaţa ei. Într-un fel, atacul lui Straff asupra zidurilor îi întărise convingerea că trebuia să-l manipuleze pentru ca ţelurile celor din cetate să fie atinse. La prima vedere, vizita în tabăra lui părea oarecum o nebunie, dar, cu cât se gândea mai mult, cu atât înţelegea mai bine că era singura cale de a ajunge la el. Trebuia să-i creadă slabi, să creadă că tactica lui de a aplica teroare dăduse rezultate. Numai aşa puteau învinge.

Iar asta însemna să se pună într-o situaţie care nu-i plăcea, însemna să se lase încercuită şi să intre în bârlogul duşmanului, însă, dacă reuşea să plece de-acolo teafăr, Elend urma să ridice foarte mult moralul oraşului. În plus, Ham şi ceilalţi membri ai cetei aveau să capete mai multă încredere în el. Nimeni n-ar fi pus vreodată la îndoială ideea lui Kelsier de a intra într-o tabără străină ca să negocieze; de fapt, probabil că s-ar fi aşteptat să-i

anunţe, după întoarcere, că-l convinsese cumva pe Straff să se predea.

Eu nu trebuie decât să m-asigur că se-ntoarce teafăr, se gândi, punându-şi rochia. *Straff n-are decât să-şi arate câţi muşchi vrea – niciunul n-o să conteze dacă noi vom conduce atacurile.*

Încuviinţă ca pentru sine, netezindu-şi rochia. Ieşi din spatele paravanului şi se studie în oglindă. Deşi fusese în mod cert creată ca să păstreze o croială tradiţională, rochia nu avea în întregime forma conică a unui clopot ci, dimpotrivă, pe o anumită porţiune îi cobora, dreaptă, de-a lungul coapselor. Deşi strâmte, cu manşete deschise, mânecile erau despicate în apropierea umerilor, iar corsajul se îndoia din talie odată cu trupul, oferindu-i o libertate de mişcare confortabilă.

Vin se întinse uşor, sări, se răsuci. Fusese surprinsă că făinurile rochiei cădeau atât de uşoare, că se mişca atât de bine în ea. Fireşte, nicio fustă nu era ideală pentru o luptă – însă, faţă de modelele greoaie pe care le purtase la petreceri, aceea reprezenta o extraordinară schimbare în bine.

— Ei? întrebă, învârtindu-se.

OreSeur înălţă din sprânceana lui de câine.

— Ce e?

— Ce părere ai?

Kandra îşi lăsă capul pe-o parte.

— De ce mă-ntrebi pe mine?

— Fiindcă mă interesează părerea ta.

— Rochia e foarte frumoasă, stăpână. Deşi, ca să fiu sincer, am găsit întotdeauna că astfel de veşminte sunt oarecum ridicole. Cu atâta pânză şi culoare, nu par foarte practice.

— Da, ştiu, răspunse Vin, prinzându-şi cu două agrafe împodobite cu safire părul de pe tâmple, ca să şi-l îndepărteze puţin de pe faţă. Dar… uitasem ce distractiv e să porţi aşa ceva.

— Nu văd de ce e distractiv, stăpână.

— Pentru că eşti bărbat.

— De fapt, sunt kandra.

— Dar eşti un kandra de parte bărbătească.

— De unde ştii? întrebă OreSeur. Formele noastre fiind schimbătoare, e greu să spui cărui gen îi aparţin semenii mei.

Vin îl privi înălţând dintr-o sprânceană.

— Eu pot să spun.

Apoi îşi îndreptă din nou atenţia către caseta ei cu bijuterii. Nu avea multe; pe timpul când jucase rolul lui Valette ceata i le oferise în număr destul de mare, dar ea i le dăduse pe cele mai multe lui Elend, ca să-l ajute să-şi pună pe picioare diverse proiecte. Însă îşi păstrase câteva, din cele preferate – ca şi cum ar fi ştiut că, într-o bună zi, avea să-şi pună iarăşi rochii.

N-o port decât o singură dată, se gândi. *Asta nu e stilul meu.*

Îşi puse o brăţară cu safire. Ca şi agrafele, nu conţinea metal; pietrele preţioase erau montate în lemn masiv, de esenţă tare, şi se închidea prin răsucirea unei clame de lemn. Aşa că singurele metale aflate asupra ei aveau să fie monedele, sticluţa cu boabe şi cercelul desperecheat. Urmând sfatul lui Kelsier, îl păstra ca pe o fărâmă de metal în care să Împingă în caz de forţă majoră.

— Stăpână, spuse OreSeur, trăgând cu laba ceva de sub patul ei.

O coală de hârtie.

— A căzut din cutie, când ai deschis-o.

O prinse între două dintre surprinzător de abilele degete ale labei şi o ridică spre ea.

Vin o luă şi o citi

Doamnă Moştenitoare,

Am făcut corsajul foarte tare, ca să ofere susţinere – şi am despicat fustele ca să reziste când se umflă – dacă eşti nevoită să sari. În ambele manşete sunt despicături pentru sticluţele cu metal, iar materialul are o cută care poate ascunde câte un pumnal prins de fiecare braţ. Sper că modificările vi se vor părea potrivite.

Feldeu, croitor

Vin se uită în jos, la manşete. Într-adevăr groase şi late, iar modul în care erau tăiate ascuţit spre lateral le transforma în ascunzători perfecte. Deşi strânse în partea de sus a braţului, stăteau lejer pe braţe, şi Vin văzu unde-şi putea prinde pumnalele.

— S-ar părea c-a mai creat rochii pentru Născute-din-Ceaţă, remarcă OreSeur.

— Probabil, răspunse Vin.

Trecu în faţa oglinzii, ca să-şi dea cu puţin fard, dar descoperi că machiajul din mai toate cutiuţele i se uscase. *Cred că n-am mai făcut nici asta de ceva vreme...*

— La ce oră plecăm, stăpână? întrebă OreSeur.

Vin şovăi.

— De fapt, OreSeur, nu mi-am făcut planul să te iau cu mine. Încă nu vreau să afle lumea din palat ce eşti în realitate şi cred că aş trezi foarte multe bănuieli dacă aş merge în vizită cu câinele.

Kandra amuţi pentru o clipă.

— Oh, spuse apoi. Fireşte. Atunci, succes, stăpână!

Vin se simţi uşor dezamăgită; se aşteptase să protesteze ceva mai mult. Dar îşi alungă sentimentul. De ce să-l învinovăţească? El fusese acela care scosese, corect, în evidenţă pericolele pătrunderii în tabăra lui Straff.

OreSeur se mulţumi să se-ntindă, sprijinindu-şi capul pe labe, în timp ce ea continua să se fardeze.

— Dar, El, spuse Ham, ar trebui să ne laşi măcar să te trimitem acolo cu trăsura ta.

Elend clătină din cap, îndreptându-şi haina în faţa oglinzii.

— Pentru asta ar fi nevoie şi de un vizitiu, Ham.

— Exact. Şi vizitiul aş fi eu.

— Un singur om în plus n-o să poată schimba prea mult lucrurile în tabăra lui Straff. Şi, cu cât iau mai puţini oameni cu mine, cu atât sunt mai puţini cei pentru care va trebui să ne facem griji, eu şi Vin.

Ham clătină din cap.

— El, eu...

Regele îi puse o mână pe umăr.

— Îţi apreciez grija, Ham. Dar pot să mă descurc. Dacă în lume există un singur om pe care sunt în stare să-l manipulez, acela e tata. Când o să termin, o să fie convins că are cetatea în buzunar.

Ham oftă.

— Bine.

— Oh, ar mai fi ceva, spuse Elend, şovăind.

— Da?

— Te-ar deranja să-mi spui „Elend” în loc de „El”?

Ham chicoti.

— Cred că asta-i o treabă destul de uşor de făcut.

Regele zâmbi, recunoscător. *Nu e ceea ce voia Tindwyl, dar e un început*. *Pentru „Maiestate" o să ne facem griji mai târziu.*

Uşa se deschise şi intră Dockson.

— Elend, spuse el. Tocmai ai primit asta.

Îi întinse o coală de hârtie.

— Din partea Adunării? întrebă Elend.

Dockson dădu din cap.

— Nu sunt încântaţi fiindcă o să lipseşti de la întrunirea din seara asta.

— Ei, nu pot schimba data întâlnirii cu Straff numai fiindcă vor ei să ne-ntrunim cu o zi mai devreme. Spune-le c-o să-ncerc s-ajung acolo când mă-ntorc.

Dockson dădu din cap, apoi se-ntoarse când auzi un foşnet în spatele lui. Se trase deoparte, cu o expresie stranie pe chip, când deodată Vin apăru în cadrul uşii.

Purta o rochie – o rochie frumoasă, albastră, ceva mai dreaptă decât se obişnuia la curte. În părul negru îi scânteiau două agrafe cu safire şi părea… altfel. Mai feminină sau, mai degrabă, mai încrezătoare în feminitatea ei.

Ce mult s-a schimbat de când am întâlnit-o prima oară, se gândi Elend, zâmbind. Trecuseră aproape doi ani. Pe atunci era foarte tânără, deşi o tânără cu experienţa de viaţă a unei persoane mai în vârstă. Acum era femeie – o femeie foarte periculoasă, dar una care încă-şi mai înălţa spre el o privire uşor nestatornică şi uşor nesigură.

— Splendidă, şopti el.

Ea zâmbi.

— Vin! exclamă Ham, întorcându-se. Porţi rochie!

Ea roşi.

— La ce te aşteptai, Ham? Să merg la întâlnirea cu regele Stăpânirii Nordice în pantaloni?

— Păi… spuse Brutalul. De fapt, da.

Elend râse.

— Dacă *tu,* Ham, insişti să mergi peste tot în haine obişnuite, nu-nseamnă că aşa face toată lumea. La drept vorbind, nu te-ai săturat de jiletcile astea?

El ridică din umeri.

— Sunt uşoare. Şi simple.

— Şi-ngheţi în ele, adăugă Vin, frecându-şi braţele. Mă bucur c-am cerut ceva cu mâneci.

— Fii recunoscătoare pentru vremea asta, spuse Ham. Ori de câte ori ţi-e ţie frig, pentru soldaţii din cele două armate e cu mult mai rău.

Elend dădu din cap. De fapt, iarna începuse. Probabil că vremea nu urma să se-nrăutăţească, într-atât încât să provoace mari neplăceri – în Stăpânirea Centrală ningea foarte rar – dar era cert că nopţile reci n-aveau să ridice moralul.

— Atunci să mergem, spuse Vin. Cu cât se termină mai repede, cu atât mai bine.

Elend se apropie zâmbind şi o luă de mâini.

— Apreciez asta, Vin, spuse cu voce scăzută. Şi arăţi într-adevăr superb. Dacă nu ne-am îndrepta către o moarte aproape sigură, m-aş simţi ispitit să poruncesc organizarea unui bal în seara asta, doar ca să am ocazia să mă laud cu tine.

Ea zâmbi.

— Moartea aproape sigură e atât de irezistibilă?

— Cred că am petrecut prea mult timp cu ceata.

Se aplecă s-o sărute, dar ea ţipă şi se retrase printr-o săritură.

— Am avut nevoie de-aproape o oră ca să-mi întind machiajul aşa cum trebuie, se răsti. Fără sărutări!

Elend râdea când îşi strecură căpitanul Demoux capul pe uşă.

— A sosit trăsura, Maiestate.

Regele se uită la Vin. Ea dădu din cap.

— Să mergem, spuse el.

Din trăsura pe care Straff o trimisese să-i aducă, Elend zări pe ziduri un grup care-i privea îndepărtându-se, cu o mină gravă. Soarele era gata s-apună.

Ne-a poruncit să venim seara; va trebui să plecăm când se împrăştie ceaţa, se gândi el. *Ne-a atras cu abilitate atenţia asupra puterii pe care-o are asupra noastră.*

Acesta era stilul tatălui său – o mişcare, într-un fel, similară cu atacul desfăşurat cu o zi înainte. La Straff, totul ţinea de impresia pe care reuşea s-o creeze. Elend îl urmărise la curte şi îl văzuse manipulând până şi obligatori. Semnând o învoială care-l împuternicea să supravegheze mina de atiu a Lordului Legiuitor, Straff Venture intrase într-un joc mult mai periculos decât al celorlalţi nobili. Şi îl jucase foarte bine. Nu luase în

seamă un factor de soiul lui Kelsier, care să adauge în amalgam haosul, dar cine o făcuse?

După Prăbuşire, Straff îşi crease cel mai stabil şi cel mai puternic regat de pe teritoriul Ultimului Imperiu. Era abil şi prudent şi ştia cum să dobândească orice-şi dorea urzind planuri ani de-a rândul. Şi pe el trebuia să-l manipuleze Elend.

— Pari îngrijorat, spuse Vin.

Stătea în faţa lui, cu aerul afectat al unei doamne de origine nobilă. Era ca şi cum, îmbrăcând rochia, ar fi primit, cumva, obiceiuri şi maniere noi. Sau ca şi cum şi le-ar fi regăsit pe cele vechi – cândva fusese în stare să imite purtările nobilimii destul de bine ca să-l păcălească pe Elend.

— O să scăpăm cu bine, adăugă ea. Straff n-o să-ţi facă niciun rău – chiar dacă lucrurile merg prost, n-o să-ndrăznească să te transforme în martir.

— Oh, nu-mi fac griji pentru siguranţa mea, spuse Elend.

Ea înălţă dintr-o sprânceană.

— De ce?

— Pentru că te am pe tine, zâmbi el. Valorezi cât o armată, Vin.

Ceea ce, totuşi, nu păru s-o consoleze.

— Vino aici, zise el, trăgându-se într-o parte şi făcându-i semn să se-aşeze lângă el.

Vin se ridică şi veni mai aproape – dar se opri, cu ochii la el.

— Fardul.

— O să fiu atent, făgădui el.

Vin dădu din cap, se aşeză şi-l lăsă s-o cuprindă cu braţul.

— Fii atent şi cu părul, spuse. Şi cu haina costumului tău – să n-o mototoleşti.

— De când te preocupă atât de mult înfăţişarea?

— E din pricina rochiei, oftă ea. Imediat ce-mbrac una, mi-aduc aminte toate lecţiile lui Sazed.

— Îmi place foarte mult cum îţi vine rochia asta.

Ea clătină din cap.

— Ce e? întrebă Elend, în timp ce trăsura se hurduca, aducând-o pe Vin ceva mai aproape de el.

Încă un parfum nou, se gândi. *Măcar ăsta e un obicei la care n-a renunţat.*

— Nu sunt eu, Elend, spuse ea, cu voce scăzută. Rochia asta, purtarea asta. Sunt minciuni.

El păstră o clipă tăcerea.

— Nu mă contrazici? întrebă ea. Toţi ceilalţi spun că vorbesc prostii.

— Nu ştiu, zise el, cu sinceritate. Pe *mine,* trecerea la hainele noi m-a făcut să mă simt altfel, aşa că tot ceea ce spui are sens. Dacă ţi se pare că nu e bine să porţi rochie, nu eşti obligată s-o faci. Vreau să fii fericită, Vin.

Ea îl privi cu un zâmbet. Apoi se înclină spre el şi-l sărută.

— Credeam c-ai spus că nu e nevoie de aşa ceva.

— Din partea ta, ripostă Vin. Eu sunt Născută-din-Ceaţă – mişcările noastre sunt mai precise.

Elend zâmbi, deşi nu se simţea prea vesel. Însă discuţia îl împiedica să se zbuciume.

— Uneori nu mă simt în largul meu în hainele astea. Toată lumea aşteaptă atât de multe de la mine când le port. Se-aşteaptă să descopere un rege.

— Când port eu rochie, toţi se-aşteaptă să descopere o doamnă nobilă. Şi sunt dezamăgiţi când mă găsesc pe mine.

— Oricine s-ar putea simţi dezamăgit că te întâlneşte pe tine e un imbecil, aşa că n-are nicio importanţă. Nu vreau să fii ca ei, Vin. Nu sunt sinceri. Nu le pasă de nimic. Îmi placi aşa cum eşti.

— Tindwyl e de părere că pot fi şi una, şi alta. Femeie şi Născută-din-Ceaţă.

— Tindwyl e înţeleaptă. Puţin cam dură, dar înţeleaptă. Ar trebui s-o asculţi.

— Tocmai mi-ai spus că-ţi plac aşa cum sunt.

— E adevărat. Dar mi-ai plăcea oricum ai fi, Vin. Te iubesc. Întrebarea e cum te placi tu.

Asta o lăsă fără grai.

— Hainele nu schimbă omul cu adevărat. Dar schimbă modul în care-l tratează ceilalţi. Aşa spune Tindwyl. Eu, unul, cred… cred că trucul e să te convingi pe tine însăţi că *meriţi* reacţiile pe care le stârneşti. Poţi purta rochii ca la curte, Vin, dar fă-le să fie ale tale. Nu te gândi că nu le dai oamenilor ceea ce vor. Dă-le ceea ce eşti şi fă ca asta să fie de-ajuns. Se întrerupse şi zâmbi. Asta a fost pentru mine.

Vin îi răspunse tot cu un zâmbet, apoi se sprijini de el, cu băgare de seamă.

— Bun. Deocamdată, ajunge cu nesiguranţa. Să recapitulăm. Spune-mi mai multe despre firea tatălui tău.

— E nobilul imperial desăvârşit. Necruţător, inteligent şi mort după putere. Ţi-aduci aminte de… experienţa trăită de mine la treisprezece ani?

Ea dădu din cap.

— Ei bine, tatei îi plăceau foarte mult lupanarele skaa. Cred că-i plăcea senzaţia de putere pe care-o căpăta posedând o fată când ştia foarte bine că ea avea să fie ucisă ca urmare a pasiunii lui. Ţine câteva zeci de metrese şi, dacă nu-i oferă plăcere, sunt înlăturate.

Ca răspuns la asta, Vin murmură ceva abia auzit.

— Cu aliaţii politici se poartă la fel. Cu cei din Casa Venture nu te aliezi – te supui celor din Casa Venture. Dacă nu voiai să fii sclavul nostru, nu trebuia să-nchei nicio înţelegere cu noi.

Vin dădu din cap.

— Am cunoscut şefi de ceată ca el.

— Şi cum ai reuşit să supravieţuieşti când şi-au îndreptat privirea spre tine?

— Lăsându-le impresia că sunt total lipsită de importanţă. Târându-mă pe pământ când treceau pe lângă mine şi nedându-le niciodată motiv să mă provoace. Exact aşa cum ai tu de gând să faci în seara asta.

Elend dădu din cap.

— Fii prudent, îl sfătui ea. Nu-l lăsa să creadă că-ţi baţi joc de el.

— Bine.

— Şi nu-i făgădui prea multe, adăugă Vin. Poartă-te ca şi cum ai încerca să pari dur. Lasă-l să-şi închipuie că te terorizează ca să-i faci pe plac – o să fie încântat.

— Văd că ai mai trecut prin aşa ceva.

— Prea mult, răspunse Vin. Dar ai mai auzit toate astea.

El încuviinţă cu un gest. Plănuiseră şi replănuiseră întâlnirea. El n-avea de făcut nimic altceva decât ce-l învăţase ceata. *Convinge-l că eşti slab, sugerează-i c-o să-i predai cetatea – dar numai dacă ne-ajută mai întâi în lupta împotriva lui Cett.*

Pe geam, Elend văzu că se apropiau de armata lui Straff. *E atât de mare!* se gândi. *Unde-a învăţat tata să se descurce cu o asemenea forţă?*

Elend sperase că, poate, lipsa de experienţă într-ale războiului a tatălui său avea să se facă simţită printr-o proastă conducere a armatei. Însă corturile erau aranjate respectând o ordine clară,

iar soldaţii purtau uniforme îngrijite. Vin se apropie de geamul ei şi se uită afară cu ochi avizi, arătând mai mult interes decât ar fi cutezat o femeie de la curtea imperială.

— Uite! spuse, arătând cu degetul.

— Ce e? întrebă Elend, înclinându-se spre ea.

— Obligator, răspunse Vin.

Uitându-se peste umărul ei, Elend zări un fost preot imperial – cu un desen amplu tatuat pe pielea din jurul ochilor – scoţând un şir de oşteni dintr-un cort.

— Vasăzică asta e. Conduce folosindu-se de obligatori.

Vin ridică din umeri.

— Are sens. Ei ştiu cum să se ocupe de grupuri mari de oameni.

— Şi cum să le facă rost de provizii, adăugă Elend. Da, e o idee bună – însă totuşi surprinzătoare. Sugerează că încă mai are nevoie de obligatori – că încă se mai supune autorităţii Lordului Legiuitor. Aproape toţi ceilalţi regi au scăpat de obligatori imediat ce-a fost cu putinţă.

Vin se încruntă.

— Parc-ai spus că tatălui tău îi place să deţină puterea.

— Aşa e. Dar îi plac şi uneltele puternice. Ţine întotdeauna un kandra şi are o istorie a alierii cu Născuţi-din-Ceaţă periculoşi. Crede că-i poate controla – şi o crede probabil şi când e vorba de obligatori.

Trăsura încetini, apoi se opri lângă un cort mare. Straff Venture ieşi o clipă mai târziu.

Tatăl lui Elend fusese întotdeauna un bărbat voinic, cu o expresie fermă şi cu o ţinută impozantă. Barba pe care şi-o lăsase întărea impresia. Purta un costum bine croit, elegant, ca acelea cu care-ncercase să-l convingă pe Elend să se-mbrace în copilărie. Atunci începuse el să devină neglijent – cu nasturii descheiaţi, cu haine prea largi. Făcând orice ca să se deosebească de tatăl său.

Însă atitudinea sfidătoare a lui Elend nu fusese niciodată o chestiune importantă. Îl sâcâise pe Straff făcându-i mici farse şi purtându-se prosteşte când ştia că putea să scape nepedepsit. Nimic din toate astea nu contase.

Până în acea ultimă noapte. Luthadelul era în flăcări, răzvrătirea populaţiei skaa scăpase de sub control, ameninţând

să facă praf întregul oraş. O noapte în care domniseră haosul şi pârjolul. O noapte ce-o ţinuse captivă pe Vin.

Atunci Elend îl înfruntase pe Straff Venture.

Nu mai sunt băiatul pe care-l tratai cu dispreţ, tată. Vin îl strânse de braţ, şi el coborî din trăsură când deschise vizitiul portiera. Straff aştepta în tăcere, privindu-l cu o expresie stranie atunci când îi întinse mâna s-o ajute pe Vin să se dea jos.

— Ai venit, spuse Straff.

— Pari surprins, tată.

Straff clătină din cap.

— Văd, băiete, că eşti un idiot tot atât de mare ca de obicei. Acum te afli în puterea mea – ar fi de-ajuns o simplă fluturare de mână ca să cer să fii ucis.

Ridică braţul, ca şi cum ar fi vrut s-o şi facă.

Acum e momentul, se gândi Elend, cu inima bătându-i cu putere.

— M-am aflat *întotdeauna* în puterea ta, tată, spuse. Ai fi putut porunci să fiu ucis cu luni în urmă, ai fi putut să-mi iei cetatea într-o toană. Nu văd de ce schimbă ceva faptul că am venit aici.

Straff şovăi.

— Noi am venit la cină, adăugă Elend. Am sperat să-ţi ofer prilejul s-o cunoşti pe Vin şi să discutăm despre anumite… subiecte ce te interesează pe tine în mod special.

Straff se încruntă.

Chiar aşa, se gândi Elend. *Întreabă-te dacă încă-ţi mai pot face vreo ofertă. Ştii că de obicei cel care-şi joacă primul cărţile pierde.*

Straff n-avea să lase să scape ocazia de a câştiga ceva – nici măcar o ocazie foarte neînsemnată. Probabil îşi închipuia că Elend nu era în stare să spună nimic cu adevărat important. Însă putea fi sigur? Ce avea de pierdut?

— Du-te să-l anunţi pe bucătarul meu că vom fi într-adevăr trei la cină, îi ceru Straff unui servitor.

Elend lăsă să-i scape un suspin de uşurare.

— Atunci fata asta e Născuta-din-Ceaţă din slujba ta? întrebă Straff

Elend dădu din cap.

— O micuţă drăgălaşă, zise Straff. Spune-i să nu-mi mai Domolească sentimentele.

Vin roşi.

Straff arătă spre cort cu o înclinare a capului. Elend înaintă, conducând-o pe Vin, deşi ea aruncă o privire peste umăr, evident nemulţumită la gândul că devenea vulnerabilă întorcându-se cu spatele la Straff.

E ceva cam târziu pentru asta... se gândi Elend.

Interiorul cortului era aşa cum se aştepta să-i placă tatălui său: plin de perne şi de mobilier scump, din care Straff n-avea de ce să folosească decât o mică parte. Îl aranjase astfel încât să-i sugereze puterea. Aidoma fortăreţelor masive din Luthadel, tot ce înconjura un nobil era expresia forţei sale.

Vin aştepta tăcută, încordată, alături de Elend, în mijlocul încăperii.

— E bun, şopti ea. Am fost cât de subtilă pot fi, şi totuşi mi-a simţit atingerea.

El dădu din cap.

— E şi cositorian, spuse, la fel de tare cum vorbea de obicei. Aşa că probabil în clipa asta ne ascultă.

Se uită către uşă. Straff intră câteva clipe mai târziu, fără să dea vreun semn că auzise sau nu spusele lui Vin. Peste alte câteva clipe apăru un grup de servitori, aducând o masă mare, pentru cină.

Vin trase aer în piept, brusc şi scurt. Servitorii erau skaa – skaa imperiali, după vechea tradiţie. Erau zdrenţuiţi, îmbrăcaţi în haine de lucru rupte, cu vânătăi vizibile după o bătaie recentă, îşi cărau povara cu ochii plecaţi.

— De ce reacţionezi aşa, fetiţo? întrebă Straff. Oh, da. Eşti skaa, nu – în ciuda rochiei frumoase? Elend e foarte blând; eu nu te-aş fi lăsat să porţi astfel de haine.

Şi nici altele, sugera tonul lui.

Vin îi aruncă o privire lui Straff, dar se trase mai aproape de Elend şi i se agăţă de braţ. Din nou, vorbele lui Straff nu urmăreau decât să facă impresie: era crud, dar numai în măsura în care-i servea la ceva. Nu voia decât s-o facă pe Vin să se simtă stingheră.

Ceea ce părea să-i reuşească. Elend se încruntă, uitându-se în jos, şi surprinse pe buzele ei o umbră vagă de zâmbet viclean.

Boare mi-a spus că Allomanţia lui Vin e mult mai subtilă decât a multor Domolitori, îşi aminti el. *Tata e bun, dar până la a simţi atingerea ei...*

Ea l-a lăsat s-o simtă, fireşte...

Se uită din nou la Straff, care-l lovi pe unul dintre servitorii skaa în drum spre ieşire.

— Sper că niciunul dintre ei nu e rudă cu tine, îi spuse Straff lui Vin. În ultima vreme n-au fost prea sârguincioşi. S-ar putea să fiu nevoit să execut câţiva.

— Eu nu mai sunt skaa, răspunse încet Vin. Acum sunt nobilă.

Straff se mulţumi să râdă. Deja n-o mai socotea pe Vin o ameninţare. Ştia că era Născută-din-Ceaţă şi probabil auzise că era periculoasă, însă acum presupunea totuşi că avea prea puţină putere şi nu merita să i se dea importanţă.

Vin ştie cum să facă asta, se gândi Elend, uimit. Servitorii începură să aducă în cort de-ale gurii, ceea ce, având în vedere împrejurările, era un ospăţ impresionant. În timp ce aşteptau, Straff se întoarse spre un aghiotant.

— Trimite-o aici pe Hoselle, îi porunci. Şi spune-i să se mişte repede.

Pare mai puţin rezervat decât îmi aduc aminte, observă Elend. Pe vremea Lordului Legiuitor, un nobil cuviincios era sobru şi se controla în public, deşi, în intimitate, mulţi se dovedeau extravagant de indulgenţi cu ei înşişi. De exemplu, la baluri dansau şi purtau conversaţii discrete la cină, dar se desfătau cu târfe şi se îmbătau la orele mici ale nopţii.

— De ce ţi-ai lăsat barbă, tată? întrebă Elend. Din câte ştiu, nu e la modă.

— Acum moda o fac eu, băiete, răspunse Straff. Aşezaţi-vă.

Elend observă că Vin aşteptă, respectuoasă, să se aşeze el înainte de a o face şi ea. Izbutea să lase impresia unei nervozităţi doar pe jumătate stăpânite; se uita în ochii lui Straff, dar întotdeauna cu o tresărire instinctivă, ca şi cum o parte din ea ar fi vrut să-şi ferească privirea.

— Acum, spuse Straff, spune-mi de ce-ai venit aici.

— Credeam că e evident, tată. Am venit să discutăm despre alianţa noastră.

Straff înălţă dintr-o sprânceană.

— Alianţă? Am căzut amândoi de acord că viaţa ta e în mâinile mele. Nu văd de ce-ar fi necesar să m-aliez cu tine.

— Poate, spuse Elend. Dar mai sunt şi alţi factori în joc. Presupun că nu te-aşteptai s-apară Cett.

— Din pricina lui nu-mi fac multe griji, răspunse Straff, îndreptându-şi atenţia către mâncare: bucăţi mari de carne de vacă, foarte puţin friptă.

Vin strâmbă din nas, dar Elend nu-şi dădu seama dacă asta făcea sau nu parte din rolul pe care-l juca.

Îşi tăie carnea.

— Comandantul unei armate aproape la fel de mari ca a ta nu e un om din pricina căruia să „nu-ţi faci multe griji”, tată.

Straff ridică din umeri.

— N-o să-mi pese de el odată ce voi fi stăpân pe zidurile cetăţii. Presupun c-o să mi le predai, ca parte a alianţei noastre, nu?

— Şi-o să-l invităm pe Cett să atace oraşul? Da, împreună i-am putea rezista, dar de ce să ne mulţumim să ne apărăm? De ce să-l lăsăm să ne slăbească fortificaţiile şi, poate, să continue asediul până când armatele noastre vor ajunge să flămânzească? Trebuie să-l *atacăm*, tată.

— Şi crezi că pentru asta am nevoie de ajutorul tău? pufni Straff.

— Dacă vrei să te lupţi cu el având, într-o anumită măsură, victoria asigurată, răspunse Elend. Împreună îl putem înfrânge cu uşurinţă – dar niciodată de unul singur. Avem nevoie unul de altul. Să-l atacăm, tu în fruntea armatei tale şi eu în fruntea armatei mele.

— De ce eşti atât de nerăbdător? întrebă Straff, îngustându-şi ochii.

— Pentru că vreau să dovedesc ceva. Uite ce e, ştim amândoi c-o să-mi iei Luthadelul. Dar, dacă o să-l atacăm mai întâi pe Cett, o să las impresia c-am *dorit* de la bun început să m-aliez cu tine. O să-ţi pot preda oraşul fără să par un caraghios în toată puterea cuvântului. O să pot spune că mi-am chemat tatăl să m-ajute în lupta împotriva unei armate de a cărei apropiere aflasem. Îţi predau cetatea şi redevin moştenitorul tău. Căpătăm amândoi ceea ce dorim. Dar *numai* după moartea lui Cett.

Straff şovăi, şi Elend văzu că spusele lui aveau efect. *Da,* cugetă. *Gândeşte-te că sunt acelaşi băiat pe care l-ai lăsat în urmă – bizar, nerăbdător să ţi se opună din motive prosteşti. Iar să salvezi aparenţele ţine de stilul Venture.*

— Nu, răspunse Straff.

Elend tresări.

— Nu, repetă tatăl său, reîncepând să mănânce. N-o s-o facem aşa, băiete. Eu hotărăsc când – şi *dacă* – îl atacăm pe Cett.

Ar fi trebuit să meargă! se gândi Elend. Îl studie pe Straff, încercând să-şi dea seama unde greşea. Tatăl lui părea să şovăie oarecum.

Îmi trebuie mai multe informaţii, îşi spuse. Se uită într-o parte, spre Vin, răsucind ceva în mână. Furculiţa ei. În care bătu uşor cu degetul după ce-i întâlni privirea.

Metal, înţelese Elend. *Bună idee.* Se uită la Straff.

— Ai venit după atiu, spuse. Nu trebuie să-mi cucereşti cetatea ca să-l capeţi.

Straff se aplecă în faţă.

— De ce nu l-ai întrebuinţat?

— Nimic nu atrage rechinii mai repede decât sângele proaspăt, tată, răspunse Elend. Vehiculând cantităţi mari de atiu, n-aş fi făcut altceva decât să atrag atenţia că mă aflu cu siguranţă în posesia lui – o idee proastă, având în vedere cât ne-am chinuit să punem capăt zvonurilor.

În partea din faţă a cortului se mişcă brusc ceva şi în încăpere intră în curând o fată tânără, agitată. Era îmbrăcată într-o rochie de bal – roşie – şi-şi purta părul negru dat pe spate, într-o coadă lungă, unduitoare. Avea, probabil, vreo cincisprezece ani.

— Hoselle, spuse Straff, arătându-i scaunul de lângă el.

Fata dădu din cap, supusă, şi se grăbi să se-aşeze lângă Straff. Fardată din belşug, purta o rochie cu decolteu adânc. Elend n-avea prea multe dubii în privinţa relaţiei ei cu Straff.

Acesta zâmbi şi continuă să mănânce calm, cu eleganţă. Fata semăna puţin cu Vin – aceeaşi faţă de forma unei migdale, acelaşi păr negru, aceleaşi trăsături fine, aceeaşi siluetă delicată. *Îmi pot face rost de una exact ca a ta – doar mai tânără şi mai frumoasă.* Straff se ocupa din nou de imagine.

Clipa aceea – superioritatea din privirea lui – îi reaminti lui Elend, mai puternic ca oricând – de ce-şi ura tatăl.

— Poate reuşim să facem un târg, băiete, spuse Straff. Îmi dai atiul şi eu mă ocup de Cett.

— O să fie nevoie de timp ca să ţi-l aduc.

— De ce? Atiul e uşor.

— E foarte mult.

— Nu atât de mult încât să nu-l poţi încărca într-o căruţă, ca să-l trimiţi apoi afară.

— Lucrurile sunt mai complicate.

— Nu cred, zâmbi Straff.

Elend se încruntă.

— Nu-l avem, şopti Vin.

Straff se-ntoarse în direcţia vocii.

— Nu l-am găsit niciodată, continuă ea. Kelsier l-a răsturnat pe Lordul Legiuitor tocmai ca să pună mâna pe atiul ăla. Dar n-am izbutit să-i dăm de urmă. Probabil că nu s-a aflat niciodată în oraş.

Nu mă aşteptam la asta… se gândi Elend. Fireşte, Vin avea tendinţa să acţioneze din instinct, într-o mare măsură aşa cum se spunea că stătea în firea lui Kelsier. Cu Vin alături, toate planurile din lume puteau fi azvârlite pe fereastră – dar ceea ce obţinea în schimb era, de obicei, mai bun.

Straff rămase o clipă neclintit. Părea s-o creadă pe Vin.

— Aşa că, de fapt, n-ai ce să-mi oferi.

Trebuie să par slab, îşi aminti Elend. *Să-l las să creadă că-mi poate lua cetatea oricând, dar şi că nu merită să mi-o ia acum.* Începu să bată cu arătătorul în masă, uşor, ca şi cum ar fi fost nervos. *Dacă Straff crede că n-avem atiul… atunci e mai puţin probabil să rişte atacându-ne. Are mai puţin de câştigat. De aceea a spus Vin ce-a spus.*

— Vin nu ştie despre ce vorbeşte, zise el. Am ţinut atiul ascuns, chiar şi de ea. Tată, sunt sigur că putem găsi o soluţie.

— Nu, zise Straff, acum părând amuzat. Chiar nu-l ai. Zane mi-a spus… dar eu n-am crezut.

Clătină din cap, îndreptându-şi din nou atenţia spre mâncare. Fata de lângă el nu mânca. Stătea, tăcută, ca o podoabă, ceea ce şi se aştepta din partea ei să fie. Straff sorbi îndelung din paharul său cu vin, apoi suspină mulţumit. Se uită spre copila care-i era metresă.

— Lasă-ne singuri, îi porunci.

Ea se supuse imediat.

— Şi tu, îi spuse Straff lui Vin.

Ea se crispă uşor. Se uită la Elend.

— E-n ordine, spuse el încet.

Vin şovăi, apoi dădu din cap. De unul singur, Straff nu era un mare pericol pentru Elend, iar ea era Născută-din-Ceaţă. Dacă

nu mergea totul aşa cum ar fi trebuit, putea ajunge repede la Elend. Şi, plecând, obţinea ceea ce voiau – îl făcea pe Elend să pară mai slab. Îl aducea pe o poziţie mai bună pentru tratativele cu Straff.

Aşa spera.

— O să fiu dincolo de uşă, spuse, cu voce scăzută, şi ieşi.

Nu era un simplu soldat. Era o forță conducătoare – un om pe care părea să-l susțină însăși soarta.

27

— Bun, spuse Straff, lăsându-și furculița jos. Hai să fim sinceri, băiete. Sunt aproape gata să poruncesc să fii ucis.

— Ţi-ai executa singurul fiu? întrebă Elend.

Straff ridică din umeri.

— Ai nevoie de mine, spuse Elend. Ca să te-ajut în lupta cu Cett. Poţi să mă omori, dar n-o să câştigi nimic. Tot o să fii nevoit să iei Luthadelul în stăpânire cu forţa, iar Cett tot o să te atace când o să fii slăbit.

Straff zâmbi, îşi încrucişă braţele şi se aplecă în faţă, astfel încât silueta lui să domine masa.

— Te-nşeli în ambele privinţe, băiete. În primul rând, cred că, dac-o să te omor pe tine, următorul conducător al Luthadelului o să fie mai binevoitor. Am în oraş un anumit grup interesat, care-mi confirmă că nu mă-nşel. În al doilea rând, n-am nevoie de ajutorul tău ca să mă lupt cu Cett. Am încheiat un tratat.

Elend şovăi.

— Ce?

— Ce crezi c-am făcut în aceste ultime câteva săptămâni? Am stat şi-am aşteptat să mă supun capriciilor tale? Am discutat cu Cett prieteneşte. Nu-l interesează oraşul – vrea doar atiul. Am căzut de acord să-mpărţim ceea ce găsim în Luthadel, apoi să cucerim împreună restul Ultimului Imperiu. El va cuceri vestul şi nordul, iar eu estul şi sudul. Un om foarte îndatoritor, acest Cett.

Minte, se gândi Elend, simţindu-se rezonabil de sigur. Nu era în stilul lui Straff; n-ar fi făcut o alianţă cu cineva aproape la fel de puternic. Se temea prea mult de trădare.

— Ai impresia c-o să cred aşa ceva?

— Crezi ce vrei.

— Şi oastea de kolosşi care mărşăluieşte încoace? întrebă Elend, jucându-şi unul dintre atuuri.

La asta Straff nu găsi răspuns.

— Tată, dacă vrei să cucereşti Luthadelul înainte de sosirea kolosşilor, cred c-ai putea fi mai binevoitor faţă de cineva care vine să-ţi ofere tot ce-ţi doreşti. Nu-ţi cer decât un singur lucru – lasă-mă să obţin o victorie. Lasă-mă să lupt cu Cett, să-mi consolidez moştenirea. *Pe urmă* poţi lua în stăpânire oraşul.

Straff îi cântări vorbele, le cântări destul de mult pentru ca Elend să-ndrăznească să spere că-l convinsese. Însă Straff clătină totuşi din cap.

— Nu, cred că nu. O să-mi încerc norocul cu Cett. Nu ştiu de ce e dornic să-mi lase Luthadelul, dar nu pare să-i pese prea mult de oraş.

— Şi ţie îţi pasă? întrebă Elend. Ştii că n-avem atiu. Ce importanţă mai are pentru tine acum oraşul?

Straff se aplecă încă şi mai mult peste masă. Elend îi simţi mirosul răsuflării, parfumată de mirodeniile de la cină.

— Aici te-nşeli în privinţa mea, băiete. De aceea – chiar dacă mi-ai fi putut promite atiul ăla – n-ai fi plecat în noaptea asta din tabăra mea. Acum un an am făcut o greşeală. Dacă aş fi rămas în oraş, eu aş fi stat acum pe tronul lui. În schimb, ai ajuns să stai tu. Nu-mi pot imagina de ce – presupun că un Venture nătâng a fost totuşi mai bun decât oricine altcineva.

Straff reprezenta tot ce detestase Elend din vechiul imperiu. Insolenţa. Cruzimea. Aroganţa.

Slăbiciune, îşi spuse tânărul, calmându-se. *Nu pot fi ameninţător.* Ridică din umeri.

— Nu e decât un oraş, tată. Aşa cum văd eu lucrurile, n-are nici măcar pe jumătate importanţa armatei tale.

— E mai mult decât un oraş, spuse Straff. E cetatea Lordului Legiuitor – şi în ea se află casa mea. Fortăreaţa mea. Am înţeles c-o foloseşti drept palat.

— Pur şi simplu n-am unde altundeva să mă duc.

Straff îşi concentra din nou atenţia asupra mâncării.

— Bun, spuse, înainte de a-şi tăia încă o bucată de carne, la început, te-am crezut idiot fiindc-ai venit aici în seara asta, dar acum nu mai sunt atât de sigur. Probabil c-ai înţeles ce e inevitabil.

— Eşti mai puternic, spuse Elend. Nu-ţi pot ţine piept.

Straff dădu din cap.

— M-ai impresionat, băiete. Te-ai îmbrăcat cum se cuvine, ţi-ai luat drept metresă o Născută-din-Ceaţă, păstrezi oraşul sub control. O să te las să trăieşti.

— Mulţumesc, spuse Elend.

— Şi, în schimb, o să-mi predai Luthadelul.

— Imediat ce scăpăm de Cett.

Straff râse.

— Nu, lucrurile astea nu merg aşa, băiete. Nu negociem, îmi îndeplineşti ordinele. Mâine plecăm împreună spre cetate, călare, şi tu porunceşti să se deschidă porţile. O să intru cu armata şi-o să preiau comanda, şi Luthadelul va deveni noua capitală a regatului meu. Dacă te porţi cumsecade şi faci ce spun, te numesc din nou moştenitorul meu.

— Nu pot face asta, răspunse Elend. Am lăsat poruncă să nu ţi se deschidă porţile, indiferent ce s-ar întâmpla.

Straff şovăi.

— Sfetnicii mei s-au gândit c-ar fi posibil s-o foloseşti pe Vin ca ostatică, forţându-mă să-ţi predau cetatea, continuă Elend. Dacă mergem spre porţi împreună, vor presupune că mă ameninţi.

Straff se posomorî.

— Ai face bine să speri că asta n-o să le treacă prin cap.

— O să le treacă. Îi cunosc bine pe oamenii ăştia, tată. Vor fi nerăbdători să folosească asta drept scuză ca să-mi ia cetatea.

— Atunci de ce-ai venit aici?

— Ca să fac ceea ce-am spus. Să negociez o alianţă împotriva lui Cett. Îţi pot preda Luthadelul, dar mai am nevoie de timp. Să-l nimicim mai întâi pe Cett.

Straff înşfăcă de mâner cuţitul pentru carne şi-l azvârli, înfigându-l în masă.

— Am spus că asta nu e o negociere! Tu nu ridici pretenţii, băiete! Aş putea porunci să fii ucis!

— Nu fac altceva decât să descriu situaţia, tată, se grăbi Elend să spună. Nu vreau să…

— Ai devenit mieros, spuse Straff, îngustându-şi ochii. Ce-ai sperat să câştigi cu jocul ăsta? Venind în tabăra mea? Fără să ai nimic de oferit… Stătu pe gânduri, apoi continuă: Nimic de oferit, în afară de fata aia. O bucăţică frumoasă, da.

Elend roşi.

— Asta n-o să te-aducă în cetate. Nu uita, sfetnicii mei s-au gândit că s-ar putea s-o ameninţi.

— Perfect, se răsti Straff. Tu mori; eu pătrund în cetate cu forţa.

— Şi Cett te atacă din spate. Ţintuindu-te de zidurile noastre şi silindu-te să lupţi înconjurat de armata lui.

— Ar avea pierderi grele, spuse Straff. După asta, n-ar fi în stare să cucerească şi să păstreze cetatea.

— Chiar şi cu forţele împuţinate, va avea mai multe şanse s-o cucerească dacă aşteaptă şi încearcă s-o ia de la tine.

Straff se ridică în picioare.

— Va trebui să-mi asum riscul. Te-am mai lăsat o dată în urmă. Nu mai rămâi de capul tău încă o dată, băiete. Blestemaţii ăia de skaa ar fi trebuit să te-omoare şi să mă scape de tine.

Elend se ridică la rândul său. Vedea oricum hotărârea din ochii lui Straff.

Nu merge, se gândi, începând să intre în panică. Planul lui era riscant, dar nu se gândise niciodată cu adevărat că ar fi putut să dea greş. Îşi jucase cărţile într-adevăr bine. Însă ceva nu era în ordine, ceva pe care nu-l anticipase, şi încă nu înţelegea. De ce se-mpotrivea Straff într-o asemenea măsură?

Sunt prea novice în treburile astea, se gândi. Ironia era că, dacă şi-ar fi lăsat tatăl să-l înveţe mai multe în copilărie, poate şi-ar fi dat seama unde greşea. Astfel stând lucrurile, i se contură brusc în minte gravitatea situaţiei în care se afla. În mijlocul unei armate duşmane. Despărţit de Vin.

Avea să moară.

— Aşteaptă! exclamă, cu disperare.

— Ah, zâmbi Straff. Ai priceput în sfârşit în ce-ai intrat?

În zâmbetul lui se citea încântarea. Poftă. În Straff existase întotdeauna o parte căreia îi plăcea să-i facă pe alţii să sufere, deşi Elend o văzuse rar dezlănţuindu-se împotriva lui. Buna-cuviinţă fusese întotdeauna acolo şi îl oprise.

Buna-cuviinţă impusă de Lordul Legiuitor. În clipa aceea, Elend văzu în ochii tatălui său dorinţa de a ucide.

— N-ai avut niciodată de gând să mă laşi în viaţă, spuse Elend. Chiar dacă ţi-aş fi dat atiul şi chiar dacă ţi-aş fi predat cetatea.

— Ai fost mort din clipa în care te-ai hotărât să vii aici, zise Straff. Băiat idiot. Însă-ţi mulţumesc că mi-ai adus fata. O s-o am

la noapte. Să vedem dac-o să strige numele meu sau pe-al tău când o să…

Elend râse.

Râdea cu disperare, râdea de situaţia absurdă în care se afla, râdea de neaşteptatele sale îngrijorări şi temeri – dar, mai presus de toate, râdea gândindu-se cum ar fi încercat Straff s-o ia pe Vin cu forţa.

— N-ai nici cea mai mică idee ce stupid sună ceea ce-ai spus.

Straff roşi.

— Pentru asta, băiete, o să fiu mult mai dur cu ea.

— Eşti un porc, tată, adăugă Elend. Un bărbat bolnav, dezgustător. Te credeam un conducător strălucit, dar abia izbuteşti să faci faţă. Ai adus casa noastră în pragul distrugerii – numai moartea Lordului Legiuitor te-a salvat!

Straff îşi chemă garda.

— Poate c-o să cucereşti Luthadelul, continuă Elend, dar o să-l pierzi! Poate că eu sunt un rege rău, dar tu o să fii unul groaznic. Lordul Legiuitor a fost un tiran, dar era, în acelaşi timp, un geniu. Tu nu eşti niciuna, nici alta. Nu eşti decât un egoist care-o să irosească tot ce posedă, pentru a o sfârşi apoi cu un cuţit în spate.

Soldaţii dădură buzna înăuntru şi Straff arătă către Elend. El nu se clinti. Se maturizase alături de bărbatul acela, fusese crescut de el, chinuit de el. Şi, în pofida tuturor acestora, nu-i spusese niciodată în faţă ce gândea. Se revoltase cu timiditatea unui adolescent, dar nu rostise niciodată adevărul.

Se simţea bine. Simţea că făcea bine ceea ce făcea.

Poate, cu Straff, e o greşeală să te prefaci slab. Lui i-au plăcut întotdeauna lucrurile copleşitoare.

Şi Elend ştiu, brusc, ce avea de făcut. Zâmbi, uitându-se în ochii lui Straff.

— Omoară-mă, tată, şi-o să mori şi tu.

— Omoară-mă, tată, spuse Elend, şi-o să mori şi tu.

Vin ezită. Stătea afară din cort, în întunericul de început de noapte. Aşteptase alături de oştenii lui Straff, care se grăbiseră să intre, la porunca lui. Ea se retrăsese în întuneric şi acum se afla în spatele cortului, privind umbrele care se foiau în interior.

Fusese pe punctul de a da buzna înăuntru. Elend nu se descurcase foarte bine – nu fiindcă ar fi fost un negociator

nepriceput. Era doar prea sincer din fire. Îţi dădeai cu uşurinţă seama când minţea, mai ales dacă-l cunoşteai bine.

Dar ultima lui declaraţie sunase altfel. Nu era semn că Elend încerca să pară inteligent, nici nu era o răbufnire furioasă, aidoma celei de mai înainte. Părea, dintr-odată, calm şi puternic.

Straff râse de ameninţarea lui.

— Eşti un prost, tată, spuse Elend. Crezi c-am venit aici să negociez? Mă crezi dornic să am de-a face cu unul ca tine? Nu. Mă cunoşti destul de bine ca să ştii că nu-i aşa. Ştii că nu aş fi îngenuncheat niciodată în faţa ta.

— Atunci de ce-ai venit? întrebă Straff.

Vin aproape că auzi zâmbetul lui Elend.

— Ca să pot ajunge lângă tine, tată, şi ca să-mi aduc Născuta-din-Ceaţă în tabăra ta.

Tăcere.

În cele din urmă, Straff izbucni în râs.

— Mă ameninţi cu fetiţa aia firavă? Dacă asta e nemaipomenita Născută-din-Ceaţă din Luthadel, sunt extrem de dezamăgit.

— Pentru că aşa vrea să te simţi. Gândeşte-te, tată. Aveai bănuieli şi ea ţi le-a confirmat. Dar, dacă e atât de bună cum se zvoneşte – şi ştiu c-ai auzit zvonurile – cum de-ai simţit-o când s-a atins de sentimentele tale? Ai prins-o Domolindu-te şi i-ai spus-o. După care nu i-ai mai simţit atingerea, aşa c-ai presupus că s-a speriat. Însă pe urmă ai început să te simţi încrezător. În largul tău. Ai considerat că Vin nu e o ameninţare – dar ar neglija un om raţional un Născut-din-Ceaţă, indiferent cât de firav şi de tăcut i s-ar părea? De fapt, ar fi de crezut că tocmai cei firavi şi tăcuţi sunt asasinii cărora ar trebui să le dai *cea mai mare* atenţie.

Vin zâmbi. *Ingenios*, se gândi. Se întinse şi Aţâţă sentimentele lui Straff, incendiindu-şi metalul şi întărâtându-i furia. El icni, şocat. *Foloseşte indiciul*, *Elend.*

— Frică, spuse Elend.

Ea Domoli furia lui Straff, înlocuind-o cu spaimă.

— Pasiune.

Vin se supuse.

— Calm.

Ea Domoli totul. Îl văzu pe Straff, în cort, stând ţeapăn. Un Allomant nu putea sili pe nimeni să facă nimic – şi, de obicei,

Împingerile sau Tragerile puternice pe un anumit sentiment dădeau mai puţine rezultate, fiindcă îi atrăgeau ţintei lor atenţia că se petrecea ceva neobişnuit. Însă Vin voia ca el să fie sigur că ea urmărea totul.

Zâmbi şi-şi stinse cositorul. Pe urmă arse duraluminiu şi îi Domoli toate sentimentele cu o apăsare explozivă, lipsindu-l de toate. Umbra lui se împletici sub puterea atacului.

Alama ei se termină o clipă mai târziu, şi-şi aprinse din nou cositorul, continuând să urmărească siluetele negre de dincolo de pânza cortului.

— E puternică, tată, spuse Elend. E mai puternică decât orice Allomant pe care l-ai cunoscut. L-a ucis pe Lordul Legiuitor. A fost instruită de Supravieţuitorul de la Hathsin. Şi, dacă mă ucizi, *ea o să te ucidă.*

Straff îşi îndreptă spatele şi în cort se lăsă din nou tăcerea.

Se auziră paşi. Vin se răsuci, se ghemui, înălţă pumnalul.

În ceaţa nopţii stătea o siluetă familiară.

— De ce nu te pot lua niciodată prin surprindere? întrebă încet Zane.

Ea ridică din umeri şi se întoarse din nou spre cort – dar într-o poziţie care îi permitea să nu-l scape din ochi nici pe Zane. Bărbatul se apropie şi se ghemui alături de ea, privind la rândul său umbrele.

— Ameninţarea asta nu serveşte la nimic, spuse în cele din urmă Straff. Tu o să fii mort, chiar dacă Născuta-din-Ceaţă va izbuti să mă ucidă.

— Ah, tată, ripostă Elend. Eu m-am înşelat în privinţa interesului pe care ţi-l trezeşte Luthadelul. Însă tu te-nşeli întru totul în privinţa mea – te-ai înşelat *întotdeauna.* Nu-mi pasă că mor, dacă astfel poporul meu va fi în siguranţă.

— Dacă dispar eu, Cett va cuceri oraşul, spuse Straff.

— Cred că oamenii mei vor putea să-i respingă atacul. La urma urmelor, armata lui e mai mică.

— Asta-i o tâmpenie! se răsti Straff însă nu le ordonă soldaţilor săi se apropie mai mult.

— Omoară-mă, şi mori şi tu, repetă Elend. Şi nu numai tu. Şi toţi generalii tăi. Toţi căpitanii. Chiar şi obligatorii tăi. I-am poruncit să vă omoare pe toţi.

Zane mai făcu un pas către Vin, buruienile strivite de pe jos scrâşneau sub tălpile lui.

— Ah, şopti el, ingenios. Oricât de puternic ar fi duşmanul, nu te poate ataca dacă-i ţii cuţitul la gât.

Zane se apleacă şi mai mult spre ea, iar Vin îşi ridică privirea spre el, şi feţele le ajunseră la numai câţiva centimetri distanţă una de alta. El clătină din cap în ceaţa pufoasă.

— Spune-mi – de ce oamenii ca tine şi ca mine trebuie să fie întotdeauna unelte?

În cort, Straff începea să se îngrijoreze.

— Nimeni nu e atât de puternic, băiete, spuse el, nici măcar un Născut-din-Ceaţă. Poate va izbuti să-mi omoare câţiva generali, dar la mine n-o s-ajungă niciodată. Am propriul meu Născut-din-Ceaţă.

— Oh? ripostă Elend. Şi de ce n-a ucis-o? Fiindcă se teme s-o atace? Dacă mă ucizi, tată – dacă mai faci vreo mişcare împotriva cetăţii mele – ea va începe măcelul. Oamenii tăi luaţi prizonieri vor fi executaţi în faţa fântânilor.

— Parcă spuneai că e mai presus de astfel de lucruri, şopti Zane. Ai pretins că nu te foloseşte ca asasină.

Vin se foi, stânjenită.

— E un truc, Zane. N-ar face niciodată aşa ceva.

— E o Allomantă cum n-ai mai văzut niciodată, tată, adăugă Elend, cu vocea înăbuşită de pânza cortului. Am privit-o luptându-se cu alţi Allomanţi – niciunul nu poate nici măcar s-o atingă.

— Oare aşa să fie? întrebă Zane.

Vin şovăi. De fapt, Elend n-o văzuse niciodată atacând alţi Allomanţi.

— M-a văzut, o dată, năpustindu-mă asupra unor soldaţi; şi i-am povestit despre luptele mele cu alţi Allomanţi.

— Ah, spuse încet Zane. Atunci nu e decât o mică minciună. Perfectă când eşti rege. Ca multe alte lucruri. Oprimarea unui singur om ca să salvezi un regat? Ce conducător n-ar plăti un preţ atât de mic? Libertatea ta în schimbul victoriei lui.

— Nu mă foloseşte, protestă Vin.

Zane se ridică în picioare. Ea se răsuci uşor, urmărindu-l cu atenţie în vreme ce înainta prin ceaţă, îndepărtându-se de corturi, de torţe, de soldaţi. Se opri la mică distanţă şi se uită în sus. În ciuda luminilor din corturi şi a focurilor, ceaţa lua tabăra în stăpânire. Se învârtejea în jurul lor. În ea, torţele şi focurile nu păreau demne de atenţie. Ca nişte tăciuni ce se sting.

— Ce înseamnă asta pentru *el?* întrebă încet Zane, rotindu-şi braţul. Poate să-nţeleagă vreodată ceaţa? Pe tine te poate înţelege vreodată?

— Mă iubeşte, răspunse Vin, uitându-se peste umăr, la umbre.

Amuţiseră, Straff cântărea, evident, ameninţările fiului său.

— Îi eşti dragă *tu?* întrebă Zane. Sau faptul că te *are?*

— Elend nu e aşa, răspunse Vin. E un om bun.

— Bun sau nu, tu nu eşti ca el, spuse Zane şi, pentru auzul ei amplificat de cositor, vocea lui răsună adânc în noapte. Poate înţelege ce-nseamnă să fii unul dintre noi? Poate înţelege ceea ce ştim noi, îi pasă de lucrurile pe care le-ndrăgim? Pe astea le-a văzut vreodată?

Îşi ridică mâna, arătând spre cer. Cu mult dincolo de ceaţă, pe cer străluceau lumini, ca nişte pistrui minusculi. Stelele, invizibile pentru un ochi obişnuit. Numai cineva care ardea cositor putea străpunge ceaţa cu vederea, ca să le zărească scânteind.

Vin îşi aduse aminte cum i le arătase Kelsier prima oară. Îşi aminti ce uluită fusese, fiindcă se aflau acolo dintotdeauna, nevăzute din pricina ceţii…

Zane continuă s-arate în sus.

— Lordule Legiuitor! şopti Vin, îndepărtându-se de cort cu un pas mic.

În lumina reflectată a cortului, vedea, prin vârtejurile de ceaţă, ceva pe braţul lui Zane.

Pielea îi era acoperită de dungi subţiri, alburii. Cicatrice.

Zane îşi lăsă imediat braţul în jos, acoperindu-le cu mâneca.

— Ai fost în Puţurile din Hathsin, spuse Vin cu voce scăzută. Ca şi Kelsier.

Zane îşi feri privirea.

— Îmi pare rău, spuse ea.

Zane se întoarse în direcţia ei, zâmbind în noapte. Un zâmbet ferm, plin de încredere în sine. Înaintă un pas.

— Eu te înţeleg, Vin.

Se înclină uşor către ea şi se îndepărtă dintr-un salt, dispărând în ceaţă. În cort, Straff îi spunea lui Elend.

— Du-te. Pleacă de-aici.

Trăsura se îndepărta. Straff stătea în faţa cortului său, fără să se sinchisească de ceaţă, încă uşor năucit.

L-am lăsat să plece. De ce l-am lăsat să plece?

Totuşi – chiar şi în clipa aceea – putea simţi atingerea ei izbindu-l. Un sentiment după altul, ca un vârtej trădător în fiinţa lui, apoi… nimic. O mână imensă îi înşfăcă sufletul şi i-l stoarse dureros până ce îl îngenunche. Simţise ceea ce credea că se poate simţi în clipa morţii.

Niciun Allomant nu putea fi atât de puternic.

Zane o respectă, se gândi. *Şi toată lumea spune că l-a ucis pe Lordul Legiuitor. Făptura aia firavă. Nu e cu putinţă.*

Părea imposibil. Şi, aparent, aşa voia ea să pară.

Totul mersese atât de bine. Informaţia primită de la spionul kandra al lui Zane se dovedise adevărată. Elend *chiar* încercase să facă o alianţă. Partea înspăimântătoare era că el ar fi putut s-o accepte dacă nu l-ar fi avertizat spionul, presupunând că Elend n-ar fi avut nicio valoare.

Chiar şi aşa, Elend fusese mai bun decât el. Straff fusese *pregătit* până şi pentru o simulare a slăbiciunii din partea lor, şi totuşi îl înfrânseseră.

E atât de puternică…

O siluetă în negru ieşi din ceaţă şi se apropie de el.

— Arăţi de parcă ai fi văzut o stafie, tată, spuse Zane, cu un zâmbet. Poate pe-a ta?

— Zane, afară a mai fost şi altcineva? întrebă Straff, prea zguduit ca să dea, pe moment, o replică pe măsură. Poate alţi doi Născuţi-din-Ceaţă, care s-o ajute?

Zane clătină din cap.

— Nu. E într-adevăr foarte puternică.

Îi întoarse spatele, gata să dispară în ceaţă.

— Zane! se răsti Straff, făcându-l să se oprească. O să ne schimbăm planurile. Vreau s-o ucizi.

Zane se întoarse spre el.

— Dar…

— E prea periculoasă. În plus, acum ştim ceea ce voiam să afli de la ea. Nu au atiu.

— Îi crezi? întrebă Zane.

Straff şovăi. După modul în care fusese pe deplin manipulat în seara aceea, n-avea să creadă nimic din tot ce credea că aflase.

— Nu, se hotărî să afirme. Dar vom găsi o altă cale. O vreau pe fata aia moartă, Zane.

— Atunci atacăm cu adevărat oraşul?

Straff fusese aproape gata să dea ordinul chiar atunci, să-i ordone armatei sale să se pregătească pentru un atac în dimineaţa următoare. Atacul de probă mersese bine, demonstrase că apărarea nu era nici pe departe impresionantă. Straff putea cuceri zidul, îl putea folosi împotriva lui Cett.

Dar cuvintele rostite de Elend înainte de a pleca îl opriseră. *Trimite-ţi oştile împotriva oraşului meu, tată*, spusese băiatul, *şi mori. Ai simţit puterea ei – ştii ce poate face. N-ai decât să te-ascunzi, n-ai decât să-mi cucereşti cetatea.*

Dar ea te va găsi. Şi te va ucide.

Tot ce poţi face e s-aştepţi. O să-ţi dau de veste când voi avea oştile pregătite să-l atace pe Cett. Îl vom lovi împreună, aşa cum am spus mai înainte.

Straff nu putea depinde de aşa ceva. Băiatul se schimbase. Straff nu-şi făcea iluzii, ştia cât de repede avea să fie trădat. Însă nu putea ataca Luthadelul atâta vreme cât trăia fata. Nu şi după ce îi cunoscuse puterea, după ce-i simţise atingerea pe sentimentele lui.

— Nu, spuse, în cele din urmă, ca răspuns la întrebarea lui Zane. Nu atacăm. Nu înainte de a o ucide tu pe ea.

— Ar putea fi mai greu decât îţi imaginezi tu, tată, spuse Zane. O să am nevoie de ajutor.

— Ce fel de ajutor?

— Un grup de atac. Din Allomanţi care nu pot fi recunoscuţi.

Zane vorbea despre un grup anume. Cei mai mulţi Allomanţi erau uşor de identificat, din pricina obârşiei lor nobile. Însă Straff dispunea de ceva aparte. Nu avea degeaba atâtea metrese – zeci şi zeci. Unii îl credeau desfrânat, atât şi nimic mai mult.

Dar nu era nicidecum aşa. Multe metrese însemnau mulţi copii. Iar mulţi copii născuţi dintr-o stirpe nobilă ca a lui însemnau mulţi Allomanţi. Printre urmaşii săi nu se afla decât un singur Născut-din-Ceaţă, dar Ceţurienii erau numeroşi.

— Se va face, spuse.

— S-ar putea să-i pierzi, să nu-i supravieţuiască întâlnirii, tată, îl avertiză Zane, stând încă în ceaţă.

Senzaţia groaznică se întoarse. Senzaţia de gol, oribila conştientizare a faptului că altcineva îi controla de deplin sentimentele. Nimeni n-ar fi trebuit să aibă o asemenea putere asupra lui. Şi mai ales nu Elend.

Ar fi trebuit să fie mort. A venit drept în mâinile mele. Şi l-am lăsat să plece.

— Scapă de ea, spuse. Fă orice e necesar, Zane. Orice.

Fiul său dădu din cap şi plecă, păşind satisfăcut.

Straff se-ntoarse în cort şi trimise din nou după Hoselle. Semăna destul de bine cu iubita lui Elend. Avea să-i prindă bine să-şi aducă aminte că, în cea mai mare parte a timpului, deţinea cu adevărat controlul.

În trăsură, Elend se lăsă pe spătarul banchetei, uşor năuc. *Sunt încă viu*! îşi spuse, cu din ce în ce mai mult entuziasm. *Am izbutit! L-am convins pe Straff să lase în pace oraşul.*

Cel puţin pentru o vreme. Luthadelul rămânea în siguranţă atâta timp cât continua Straff să se teamă de Vin. Dar… pentru Elend, orice victorie era enormă. Nu-şi dezamăgise poporul. Era regele lui, iar planul întocmit – oricât de nebunesc ar fi părut – reuşise. Dintr-odată, coroana mică de pe capul său nu mai păru la fel de grea ca până atunci.

Vin stătea în faţa lui. Nu părea nicidecum atât de încântată cum ar fi putut fi.

— Ne-a ieşit, Vin! exclamă el. Nu aşa cum am plănuit, dar a mers. Acum Straff n-o să-ndrăznească s-atace oraşul.

Ea dădu din cap în tăcere.

Elend se încruntă.

— Ăă… oraşul e în siguranţă mulţumită ţie. Ştii, nu? Dacă n-ai fi fost acolo… fireşte, dacă n-ai fi fost tu, Ultimul Imperiu încă s-ar mai afla în sclavie.

— Pentru că eu l-am ucis pe Lordul Legiuitor, spuse ea.

Elend dădu din cap.

— Însă imperiul a fost eliberat de planul lui *Kelsier* – de abilităţile cetei, de voinţa oamenilor. Eu n-am făcut altceva decât să fiu o unealtă.

— O spui de parcă ar fi un fapt banal, Vin, zise el. Nu e! Eşti o Allomantă fantastică. Ham spune că nu te mai poate înfrânge nici măcar trişând, şi ai ţinut asasinii departe de palat. Pe tot teritoriul Ultimului Imperiu nu există nimeni pe măsura ta!

În mod bizar, cuvintele lui o făcură să se tragă într-un colţ, îndepărtându-se şi mai mult. Se întoarse să se uite pe geam, cu privirea pierdută în ceaţă.

— Mulţumesc, răspunse, cu voce înceată.

Fruntea lui Elend se încreţi. *De fiecare dată când încep să cred c-am descoperit ce se petrece în mintea ei…* Se apropie şi o cuprinse cu braţul.

— Vin, ce s-a-ntâmplat?

Ea păstră tăcerea şi, în cele din urmă, scutură din cap, silindu-se să zâmbească.

— Nimic, Elend. Ai dreptate să fii entuziasmat. Ai fost sclipitor acolo – cred că nici măcar Kelsier n-ar fi fost în stare să-l manipuleze pe Straff cu atâta dibăcie.

El zâmbi şi o trase mai aproape, cuprins de nerăbdare în timp ce trăsura se apropia de cetatea întunecată. Canaturile Porţii de Cositor se deschiseră şovăielnic, şi el văzu un grup de oameni în aşteptare chiar în curtea de dincolo de ea. Ham înălţă în ceaţă un felinar.

Regele nu aşteptă să se oprească trăsura. Deschise portiera şi sări când mai înainta încă. Prietenii săi începură să zâmbească, nerăbdători. Porţile se închiseră cu o bufnitură.

— A mers? întrebă Ham, şovăielnic, la apropierea lui Elend. Ai reuşit?

— Într-un fel, răspunse Elend, zâmbind şi strângând mâna lui Ham, pe a lui Boare, pe a lui Dockson şi, în final, pe a lui Fantomă.

Până şi kandra, OreSeur, se afla acolo. Lipăi către trăsură, în aşteptarea lui Vin.

— Manevra iniţială n-a dat cine ştie ce rezultate – tata nu s-a lăsat tentat de alianţă. Însă pe urmă i-am spus c-o să-l omor!

— O clipă. De unde până unde e asta o idee bună? întrebă Ham.

— Am trecut cu vederea una dintre resursele noastre cele mai de preţ, prieteni, răspunse Elend, în timp ce din trăsură cobora Vin – spre care arătă. Avem o armă pe care ei nu o pot învinge! Straff se aştepta să vin la el implorând şi era pregătit să ia totul sub control. Însă, când i-am spus ce li se poate întâmpla, lui şi armatei lui, dacă stârnesc furia lui Vin…

— Dragul meu, zise Boare, te-ai dus în tabăra celui mai puternic rege din Ultimul Imperiu şi l-ai ameninţat?

— Da, am făcut-o!

— Sclipitor!

— Ştiu, răspunse Elend. I-am spus tatei că o *să* mă lase să plec din tabăra lui şi o *să* lase Luthadelul în pace, altminteri o s-o pun pe Vin să-i ucidă, pe el şi pe toţi generalii lui.

O cuprinse pe ea cu braţul. Iar Vin zâmbi către grup, dar el îşi dădu seama că era ceva care continua s-o supere.

Nu crede c-am făcut treabă bună, înţelese Elend. *A văzut o cale mai potrivită pentru manipularea lui Straff, dar nu vrea să-mi spulbere entuziasmul*

— Ei, bănuiesc că nu ne trebuie un rege nou, zâmbi Fantomă. Eu aşteptam cu nerăbdare să ocup tronul…

Elend râse.

— Deocamdată am de gând să-l mai ocup eu, o vreme. Să le spunem oamenilor că pe Straff am izbutit să-l înspăimântăm, fie şi numai temporar. O să le ridice puţin moralul. Pe urmă să ne ocupăm de Adunare. Să sperăm că va lua hotărârea s-aştepte până când mă voi întâlni şi cu Cett, aşa cum tocmai am făcut-o cu Straff.

— Vom sărbători izbânda la palat? întrebă Boare. Oricât de dragă mi-ar fi ceaţa, mă-ndoiesc că această curte e locul potrivit pentru o discuţie despre problemele noastre.

Elend îl bătu pe spate şi dădu din cap. Ham şi Dockson li se alăturară lui, iar ceilalţi se urcară în trăsura cu care veniseră. Elend îi aruncă o privire ciudată lui Dockson când îl văzu suindu-se. În mod obişnuit, ar fi preferat-o pe cealaltă, în care nu era el.

— Cu toată sinceritatea, Elend, spuse Ham, instalându-se, sunt impresionat. Mă gândeam, în mare măsură, c-o să fie nevoie de un raid în tabăra aia ca să te eliberăm.

Elend zâmbi, cu ochii la Dockson, care se aşeză în timp ce trăsura se punea în mişcare. Îşi deschise tolba şi scoase un plic sigilat. Apoi îşi ridică privirea şi întâlni ochii lui Elend.

— Asta a sosit cu puţin timp în urmă, din partea membrilor Adunării, Maiestate.

Elend şovăi, apoi luă misiva şi-i rupse sigiliul.

— Ce e?

— Nu sunt sigur, răspunse Dockson. Dar… am început deja s-aud zvonuri.

Vin se aplecă şi citi peste braţul lui Elend, în timp ce parcurgea el textul cu privirea.

Maiestate,

Acest mesaj îţi aduce la cunoştinţă că Adunarea a hotărât, cu majoritate de voturi, să invoce clauza neîncrederii din Cartă. Îţi apreciem eforturile depuse în numele cetăţii, dar în situaţia de faţă este nevoie de un alt tip de guvernare decât acela pe care i-l poate oferi Maiestatea Ta. Facem acest pas fără ostilitate, doar cu resemnare. Nu vedem altă posibilitate şi trebuie să luăm în considerare binele Luthadelului.

Regretăm că suntem nevoiţi să te înştiinţăm printr-o scrisoare.

Hârtia era semnată de toţi cei douăzeci şi trei de membri ai Adunării.

Elend o lăsă în jos, şocat.

— Ce e? întrebă Ham.

— Tocmai am fost detronat, răspunse încet Elend.

PARTEA A TREIA
Regele

A lăsat în urmă ruine, dar asta a căzut în uitare. A creat regate și le-a distrus apoi, când a reconstruit lumea

28

— Să văd dac-am înţeles bine, spuse Tindwyl, calmă şi curtenitoare, deşi cu tonul totuşi sever îl dojenea. Există în codul de legi al regatului o clauză care-i îngăduie Adunării să-şi detroneze regele?

Elend se întristă puţin.

— Da.

— Şi ai scris tu cu mâna ta legea asta? întrebă Tindwyl.

— În cea mai mare parte, recunoscu Elend.

— Ai semnat o lege întocmită de tine însuţi că poţi fi detronat? repetă ea.

Grupul lor – mai numeros acum faţă de cel din trăsuri căci i se alăturaseră Ciomege, Tindwyl şi căpitanul Demoux – se afla în camera de lucru a lui Elend. Erau mai mulţi decât scaunele, aşa că Vin, care se schimbase în grabă, punându-şi pantaloni şi o cămaşă, stătea tăcută deoparte, pe un teanc de cărţi. Tindwyl şi Elend rămăseseră în picioare, dar ceilalţi se aşezaseră – Boare afectat, Ham relaxat, iar Fantomă încercând să-şi ţină în echilibru scaunul lăsat pe spate, ce se sprijinea pe podea doar cu două picioare.

— Am pus clauza intenţionat, spuse Elend.

Stătea în partea din faţă a încăperii, cu un braţ sprijinit de sticla masivei ferestre cu vitralii, şi se uita în sus, la fragmentele ei întunecate.

— Ţara asta s-a vlăguit sub mâna asupritoare a conducătorului său vreme de o mie de ani. În tot acest timp, filosofii şi gânditorii au visat o guvernare care să permită înlăturarea unui conducător nepotrivit fără vărsare de sânge. Eu am luat tronul ca urmare a unei înşiruiri de întâmplări neprevăzute şi neobişnuite şi nu mi s-a părut corect să impun unilateral voinţa mea – sau pe a descendenţilor mei – asupra

oamenilor. Am vrut să fiu iniţiatorul guvernării unor monarhi care să răspundă în faţa supuşilor lor.

Vorbele lui sună uneori aidoma cărţilor pe care le citeşte, cugetă Vin. *Nu ca spusele unui om normal, ci ca textul scris pe o pagină.*

Îşi aminti de cuvintele lui Zane, asemeni unei şoapte ce-i susura în minte: *Tu nu eşti ca el.* Îşi alungă gândul.

— Cu tot respectul, Maiestate, zise Tindwyl, e unul dintre cele mai prosteşti lucruri pe care-am auzit să le fi făcut vreodată un rege.

— A fost pentru binele regatului, spuse Elend.

— A fost curată prostie, se răsti terrisiana. Un rege nu se supune pe sine însuşi capriciilor unui alt for conducător. E valoros pentru poporul său tocmai fiindcă autoritatea lui e absolută!

Vin îl văzuse rareori pe Elend atât de trist, şi se crispă uşor când îi desluşi amărăciunea din priviri. Însă o altă parte din ea simţea o fericire rebelă. Nu mai era rege. Poate că nimeni n-avea să se mai străduiască la fel de mult să-l ucidă. Spera să fie cu putinţă să redevină pur şi simplu Elend, să fie liber să plece. Să plece împreună în altă parte. Într-un loc unde lucrurile nu erau atât de complicate.

— Oricum, vorbi Dockson, spulberând tăcerea din încăpere, ceva trebuie făcut. Să discutăm despre cât de chibzuită a fost o hotărâre luată în trecut nu are niciun rost acum.

— De acord, încuviinţă Ham. Aşadar, Adunarea a-ncercat să scape de tine cu un şut în fund. Ce-ai de gând să faci?

— E evident că nu-i putem lăsa să-şi facă de cap, se amestecă Boare. Păi, poporul a mai răsturnat un conducător acum abia un an! Cred că nu e cazul să capete un astfel de obicei rău.

— Trebuie să pregătim o replică, Maiestate, spuse Dockson. Ceva care să discrediteze această manevră vicleană, dusă la îndeplinire în timp ce negociai tocmai siguranţa cetăţii. Acum, când mă uit înapoi, e clar c-au organizat întrunirea asta astfel încât să nu fii de faţă şi să nu te *poţi* apăra.

Elend clătină din cap, continuând să fixeze cu privirea vitraliul întunecat.

— Probabil că nu mai e necesar să-mi spui Maiestate, Dox.

— Prostii, îl contrazise Tindwyl, stând cu braţele încrucişate lângă un raft cu cărţi. Eşti rege.

— Am pierdut mandatul poporului.

— Da, spuse Ciomege, dar încă mai ai mandatul oştilor mele. Asta te face rege, indiferent ce-ar spune Adunarea.

— Întocmai, întări Tindwyl. Lăsând deoparte legea aia tâmpită, încă te mai afli pe o poziţie care-ţi oferă putere. Trebuie să înăsprim măsurile impuse de starea de asediu, să limităm deplasările prin cetate. Să preluăm controlul punctelor-cheie şi să-i sechestrăm pe membrii Adunării, împiedicându-i astfel pe duşmanii tăi să opună rezistenţă.

— Oamenii mei vor fi pe străzi înainte de a se ivi zorii, făgădui Ciomege.

— Nu, spuse Elend, cu voce scăzută.

Toată lumea încremeni pentru o clipă.

— Maiestate? întrebă Dockson. E într-adevăr cea mai bună mutare. Nu putem lăsa această facţiune care ţi se-mpotriveşte să-şi ia avânt.

— Nu e o facţiune, Dox. Sunt reprezentanţii aleşi ai Adunării, sublinie Elend.

— Ai unei Adunări înfiinţate de tine, dragul meu, spuse Boare. Are putere pentru că i-ai dat-o tu.

— Acum puterea lor e dată de lege, Boare, spuse Elend. Şi noi toţi ne supunem legii.

— Prostii, zise Tindwyl. Ca rege, legea eşti tu. Odată ce vom fi siguri că avem controlul cetăţii, poţi să convoci Adunarea şi să le explici membrilor săi că ai nevoie de susţinerea lor. Cei care nu vor fi de acord pot fi sechestraţi până la încetarea crizei.

— Nu, spuse Elend, ceva mai ferm. N-o să facem nimic din toate astea.

— Atunci ce-o să facem? întrebă Ham. Te dai bătut?

— Nu mă dau bătut, Ham, răspunse Elend, întorcându-şi în sfârşit privirea către grup. Dar n-o să folosesc oştile cetăţii ca să-i impun Adunării voinţa mea.

— O să-ţi pierzi tronul, spuse Boare.

— Fii rezonabil, Elend, adăugă Ham, dând din cap.

— *N-o* să-mi nesocotesc propriile legi! insistă el.

— Nu fi prost, zise Tindwyl. Ar trebui…

— Tindwyl, spuse Elend, reacţionează la ideile mele cum doreşti, dar nu-mi mai spune încă o dată că sunt prost. Nu mă las ridiculizat fiindcă-mi spun părerea!

Terrisiana ezită să mai spună ceva, cu gura pe jumătate deschisă. Apoi strânse din buze şi se aşeză. Pe Vin o străbătu un val de satisfacţie tăcută. *Tu l-ai instruit, Tindwyl*, se gândi, cu un zâmbet. *Chiar te poţi plânge că te-nfruntă?*

Elend înaintă şi-şi puse mâinile pe masă, cuprinzând membrii grupului cu privirea.

— Da, o să ripostăm. Dox, o să scrii o scrisoare, dând de ştire Adunării că suntem dezamăgiţi şi ne simţim trădaţi – o să le aduci la cunoştinţă că întâlnirea cu Straff a fost o reuşită şi o să insişti cât mai mult asupra vinovăţiei lor. Noi, ceilalţi, începem să facem planuri. Vom lua tronul înapoi. Aşa cum s-a spus, legea îmi e cunoscută. Eu am scris-o. Există mai multe căi de rezolvare. Însă printre ele nu e inclusă trimiterea oştilor ca să ia în stăpânire oraşul. N-o să mă port aidoma tiranilor care vor să ne ia Luthadelul! N-o să silesc poporul să-mi respecte dorinţele, chiar dacă ştiu că aşa ar fi mai bine pentru el.

— Maiestate, spuse Tindwyl, cu prudenţă, nu e imoral să te-asiguri că deţii puterea când haosul bate la uşă. În astfel de vremuri, oamenii au reacţii lipsite de raţiune. E unul din motivele pentru care au nevoie de conducători puternici. Au nevoie de tine.

— Numai dacă mă vor, Tindwyl, ripostă Elend.

— Îmi cer iertare, Maiestate, zise terrisiana, dar afirmaţia asta mi se pare, cumva, naivă.

El zâmbi.

— Poate că este. Îmi poţi schimba hainele şi ţinuta, dar nu şi sufletul. O să fac ceea ce cred eu că e corect – şi asta înseamnă să las Adunarea să mă detroneze, dacă aşa hotărăsc membrii ei.

Tindwyl se încruntă.

— Şi dacă nu-ţi poţi recăpăta tronul respectând legea?

— O să mă supun, răspunse Elend. Şi oricum o să fac tot ce-mi stă în puteri ca s-ajut regatul.

Şi aşa s-a zis cu plecarea noastră, se gândi Vin. Oricum, nu putu să nu zâmbească. La Elend iubea mai ales sinceritatea. Dragostea lui neprefăcută pentru oamenii din Luthadel – hotărârea lui de a face numai ce era mai bine pentru ei – era ceea ce îl deosebea de Kelsier. Chiar şi în martiriul său, acesta din urmă dăduse dovadă de aroganţă. Se asigurase că avea să rămână în amintirea oamenilor, aşa cum nu rămăseseră prea mulţi dintre toţi cei care trăiseră vreodată.

Însă Elend – pentru el, conducerea Stăpânirii Centrale n-avea nicio legătură cu faima sau cu gloria. Pentru prima oară, Vin ajunse la o concluzie completă şi sinceră. Elend era un rege mult mai bun decât ar fi putut fi vreodată Kelsier.

— Nu… nu sunt sigur în privinţa părerii mele despre aşa ceva, stăpână, şopti o voce de lângă ea.

Şovăi, uitându-se în jos, când îşi dădu seama că, absentă, începuse să-l scarpine pe OreSeur între urechi.

Îşi retrase mâna cu o tresărire.

— Îmi pare rău, spuse.

Kandra ridică din umeri şi-şi puse din nou capul pe labe.

— Aşadar, spuneai că-ţi poţi recăpăta tronul pe o cale legală, spuse Ham. Ce-avem de făcut?

— Adunarea are la dispoziţie o lună ca s-aleagă un rege nou, răspunse Elend. Legea nu spune că noul rege nu poate fi tot cel vechi. Şi, dacă nu pot lua o hotărâre cu majoritate de voturi până la termenul stabilit, tronul îmi revine mie, pentru cel puţin un an.

— Complicat, zise Ham, frecându-şi bărbia.

— La ce te-aşteptai? îl întrebă Boare. Aşa sunt legile.

— Nu vorbeam despre lege, în sine, îl lămuri Ham. Am vrut să spun că e complicat să faci Adunarea fie să-l aleagă pe Elend, fie să n-aleagă pe nimeni. În primul rând, nu l-ar fi detronat dacă nu s-ar fi gândit deja pe cine să pună pe tron.

— Nu neapărat, spuse Dockson. Poate-au vrut, pur şi simplu, să fie o avertizare.

— Poate, spuse Elend. Domnii mei, eu cred că e un semnal. Am ignorat Adunarea, ne-am gândit că problema ei era rezolvată, din moment ce-i obţinusem votul pentru propunerea care-mi dădea dreptul să negociez. Însă nu ne-am gândit niciodată că, pentru ei, cel mai uşor mod de a-mi ocoli propunerea era să-şi aleagă un rege nou şi să-l pună apoi *pe el* să facă tot ce vor.

Oftă şi clătină din cap.

— Trebuie să recunosc, nu m-am priceput niciodată să manipulez Adunarea. Membrii ei nu mă privesc ca pe un rege, ci ca pe un confrate – şi, din cauza asta, se văd cu uşurinţă luându-mi locul. Fac prinsoare că unul dintre ei i-a convins pe ceilalţi să-l pună pe tron, în locul meu.

— Aşa că noi îl facem pur şi simplu să dispară, spuse Ham. Sunt sigur că Vin ar putea…

Elend se încruntă.

— Glumeam, El, zise Ham.

— Ştii, Ham, remarcă Boare, singura parte amuzantă a glumelor tale e cât de des n-au niciun haz.

— Spui asta fiindcă, de obicei, poanta are legătură cu tine.

Boare îşi dădu ochii peste cap.

— Ştii, murmură OreSeur, fireşte bazându-se pe cositor ca s-o ajute pe Vin să-l audă, se pare că întrunirile astea ar da mult mai multe roade dac-ar uita cineva să-i invite pe ăştia doi.

Vin zâmbi şi şopti:

— Nu sunt chiar *atât* de răi.

OreSeur înălţă dintr-o sprânceană.

— Aşa e, adăugă Vin. Ne abat într-adevăr un pic atenţia.

— Dacă doreşti, spuse OreSeur, îl pot mânca oricând pe unul dintre ei. Aşa am putea grăbi lucrurile.

Vin amuţi.

Însă OreSeur avea pe buze un zâmbet straniu.

— Umor kandra, stăpână. Îmi cer iertare. Uneori suntem de-a dreptul macabri.

Vin zâmbi.

— Probabil că oricum n-ar fi prea gustoşi. Ham e mult prea vânos, şi n-ai vrea să ştii cam ce mănâncă Boare ca să-i treacă timpul…

— Nu sunt chiar atât de sigur, răspunse kandra. La urma urmelor, pe unul îl cheamă „Ham”, te duce cu gândul la un câine, nu poate avea un gust mai rău decât câinele. Cât despre celălalt… Arătă cu o mişcare a capului pocalul din mâna lui Boare. Pare să-i placă grozav să se marineze.

Elend căuta prin teancurile lui de cărţi, de unde scoase mai multe volume de legi – incluzându-l pe cele cu legile Luthadelului, întocmite de el însuşi.

— Maiestate, spuse Tindwyl, rostind apăsat cuvântul, te aşteaptă două armate dincolo de prag, plus un grup de kolosşi în marş spre Stăpânirea Centrală. Chiar eşti convins că e timp pentru o confruntare pe tărâmul legilor?

El lăsă cărţile jos şi-şi trase scaunul lângă masă.

— Tindwyl, am două armate dincolo de prag şi kolosşi care vin peste ei, iar eu însumi sunt principalul obstacol care-i împiedică

pe conducătorii acestui oraş să-l predea unui cotropitor sau altuia. Eşti sincer convinsă că detronarea mea din *acest moment* e întâmplătoare?

Mai mulţi membri ai cetei tresăriră, devenind mai atenţi, iar Vin îşi lăsă capul pe-o parte.

— Crezi că-n spatele manevrei stă unul dintre cotropitori? zise Ham, frecându-şi bărbia.

— Tu ce-ai face, dac-ai fi în locul lor? întrebă Elend. Nu poţi ataca oraşul, fiindcă pierzi prea mulţi soldaţi. Asediul durează deja de câteva săptămâni, oamenii tăi încep să sufere de frig, iar tâlharii plătiţi de Dockson ţi-au atacat barjele cu provizii, punându-ţi în pericol rezervele de hrană. Şi, în plus, ştii că o oaste imensă de kolosşi se îndreaptă încoace... şi... are sens. Dacă spionii lui Straff şi ai lui Cett sunt buni, ştiu că Adunarea era pe punctul să capituleze şi să predea cetatea după sosirea primei armate. Asasinii n-au reuşit să mă ucidă, dar se poate scăpa de mine pe o altă cale...

— Da, spuse Boare. E în stilul lui Cett. Să-ntoarcă Adunarea împotriva ta, să pună pe tron un simpatizant de-al lui, apoi să-l convingă să-i deschidă porţile.

Elend dădu din cap.

— Şi, în seara asta, tata a părut să şovăie când a fost vorba să treacă de partea mea, ca şi cum ar fi simţit că poate dobândi şi altfel cetatea. Tindwyl, nu putem şti sigur care dintre cei doi regi e în spatele manevrei, dar nu putem nesocoti o asemenea posibilitate. Nu e ceva menit să distragă atenţia – face parte din tacticile de asediu cu care ne-am confruntat de când au sosit armatele. Dacă mă pot urca din nou pe tron, atunci Straff şi Cett vor şti că sunt singurul om care pot negocia – ceea ce îi va face, sper, mai înclinaţi să treacă de partea mea, la disperare, mai ales fiindcă se-apropie kolosşii.

Cu asta, Elend începu să frunzărească teancul de cărţi. Noua problemă cărturărească părea să-i alunge deprimarea.

— În lege s-ar putea să mai existe şi ale câteva clauze importante, murmură, pe jumătate pentru sine. Trebuie să fac un studiu. Fantomă, l-ai invitat pe Sazed la întrunire?

Tânărul ridică din umeri.

— N-am izbutit să-l trezesc.

— Se reface după drumul până aici, îi lămuri Tindwyl, iar Elend îşi ridică ochii din cărţi. E o problemă de-a Păstrătorilor.

— Trebuie să-şi reumple una dintre metalminţi? întrebă Ham.
Tindwyl şovăi şi se înnegură la faţă.
— Înseamnă că v-a explicat?
Ham şi Boare dădură din cap.
— Înţeleg, spuse terrisiana. Oricum, în privinţa asta nu-ţi putea fi de folos, Maiestate. Eu îţi dau un mic ajutor în ceea ce priveşte guvernarea, pentru că e datoria mea să instruiesc conducătorii, împărtăşindu-le cunoştinţele din trecut. Însă Păstrătorii hoinari, cum e Sazed, nu pot trece de partea nimănui prin dispute politice.
— Dispute politice? întrebă Boare, cu un aer nepăsător. Vorbeşti, probabil, despre ceva de genul răsturnării Ultimului Imperiu?
Tindwyl închise gura, strângând din buze.
— N-ar trebui să-l încurajaţi să-şi încalce legămintele, spuse, în cele din urmă. Cred că, dacă-i sunteţi prieteni, n-ar trebui s-o faceţi.
— Oh? zise Boare, arătând spre ea cu pocalul de vin. Eu, unul, sunt de părere că vă simţiţi stânjeniţi fiindcă, după ce a refuzat să vi se supună vouă, tuturor, a sfârşit prin a vă elibera poporul.
Tindwyl îi aruncă o privire plată, cu ochii îngustaţi, având trupul ţeapăn. Rămaseră aşa preţ de o clipă îndelungată.
— Împinge în sentimentele mele cât vrei, Domolitorule, spuse ea. Sunt numai ale mele. N-o să-ţi reuşească nimic.
În cele din urmă, Boare îşi reîndreptă atenţia asupra băuturii sale, bombănind ceva despre „afurisita de terrisiană”.
Însă Elend nu dădu atenţie disputei lor. Avea deja patru cărţi deschise pe masă, în faţa lui, şi o răsfoia pe a cincea. Vin zâmbi, aducându-şi aminte de zilele – nu prea îndepărtate – când a-i face curte însemnase adesea, pentru el, să se trântească pe scaunul de lângă ea şi să deschidă o carte.
E acelaşi om, cugetă ea. *Şi sufletul acela, omul acela, m-a iubit înainte de a şti că sunt Născută-din-Ceaţă. M-a iubit chiar şi după ce-a descoperit că făceam parte dintr-o ceată de hoţi şi a crezut că voiam să-l jefuiesc. Nu trebuie să uit asta.*
— Vino, îi şopti lui OreSeur, ridicându-se în timp ce Boare şi Ham se luau din nou la harţă.
Avea nevoie de timp ca să se gândească, şi ceaţa nu se lăsase de prea multă vreme.

Acum ar fi mult mai simplu, dacă n-aş fi fost atunci atât de abil, îşi spuse Elend, amuzat, răsfoindu-şi cărţile. *Am făcut legea asta prea bine.*

Urmări un paragraf cu degetul, recitindu-l în timp ce ceilalţi ieşeau fără grabă. Nu-şi amintea dacă le spusese sau nu că puteau să plece. Probabil că Tindwyl avea să-l dojenească pentru asta.

Aici, se gândi, bătând cu degetul în pagină. *Aş avea motiv să cer o repetare a votului dacă vreunul dintre membrii Adunării a sosit prea târziu la întrunire, sau dacă a votat în absenţă. Votul pentru detronare trebuia să fie unanim – fireşte, cu excepţia regelui în cauză.*

Se întrerupse, observând o mişcare. Tindwyl era singura rămasă în cameră, alături de el. Îşi ridică privirea din cărţi cu resemnare. *Probabil c-am meritat-o…*

— Îmi cer scuze pentru că te-am tratat cu insolenţă, Maiestate, spuse ea.

Elend se încruntă. *La asta nu mă aşteptam…*

— Am obiceiul să mă port cu adulţii de parcă ar fi copii, continuă ea. Cred că nu e ceva de care-ar trebui să fiu mândră.

— E…

Elend şovăi. Tindwyl îl învăţase să nu caute niciodată scuze pentru greşelile altora. Putea să-i accepte, cu tot cu greşelile lor – putea chiar să-i şi ierte – dar, dacă oferea explicaţii pentru cele petrecute, n-aveau să se schimbe nicicând.

— Îţi accept scuzele, spuse.

— Ai învăţat repede, Maiestate.

— N-am prea avut de ales, zâmbi. Fireşte, nu m-am schimbat destul de repede ca să-i fac faţă Adunării.

— Cum ai lăsat să se-ntâmple aşa ceva? întrebă ea, cu voce scăzută. Chiar şi având în vedere părerile noastre diferite despre modul în care trebuie condusă o ţară, aş zice că aceşti membri ai Adunării ar fi trebuit să te sprijine. Tu le-ai dat puterea.

— I-am ignorat, Tindwyl. Oamenilor puternici, fie că-ţi sunt prieteni sau nu, nu le place niciodată dacă nu-i iei în seamă.

Ea dădu din cap.

— Totuşi, poate ar trebui să ne îngăduim o pauză ca să subliniem izbânzile tale, în loc să ne concentrăm pur şi simplu

asupra eşecurilor. Vin mi-a spus că întâlnirea cu tatăl tău a mers foarte bine.

Elend zâmbi.

— L-am înspăimântat ca să mi se supună. M-am simţit bine făcându-i lui aşa ceva. Însă mă tem că, într-un fel sau altul, am ofensat-o pe Vin.

Tindwyl înălţă dintr-o sprânceană.

Elend lăsă cartea jos şi se aplecă în faţă, cu braţele sprijinite de masă.

— Pe drumul de întoarcere a fost într-o stare ciudată. Abia am făcut-o să-mi vorbească. Nu ştiu sigur ce-a fost asta.

— Poate era doar obosită.

— Nu sunt convins că ea *oboseşte* vreodată. E întotdeauna în mişcare, face întotdeauna ceva. Uneori mă tem că mă crede leneş. Poate de asta…

Vocea i se stinse şi clătină din cap.

— Nu te crede leneş, Maiestate, spuse Tindwyl. Refuză să-ţi accepte cererea în căsătorie pentru că nu se crede demnă de tine.

— Prostii. Vin e Născută-din-Ceaţă, Tindwyl. Ştie că valorează cât zece bărbaţi ca mine.

Tindwyl înălţă iarăşi dintr-o sprânceană.

— Înţelegi mult prea puţin femeile, Elend Venture – mai ales femeile tinere. Din punctul lor de vedere, între propriile talente şi părerea lor despre ele există o legătură surprinzător de mică. Vin e nesigură. Nu e convinsă că merită să fie alături de tine – nu atât fiindcă nu crede că te merită, ci mai ales fiindcă nu e convinsă că merită să fie fericită. A dus o viaţă foarte grea, chinuitoare.

— Cât de sigură eşti de asta?

— Am mai multe fiice, Maiestate, răspunse Tindwyl. Ştiu ce spun.

— Fiice? se miră Elend. Ai copii?

— Bineînţeles.

— Numai că eu…

Terrisienii erau eunuci, ca Sazed. Fireşte că aşa ceva nu putea fi adevărat şi în cazul unei femei ca Tindwyl, dar el îşi închipuise că programele de reproducere impuse de Lordul Legiuitor o afectaseră cumva.

— Oricum, spuse ea, cu voce tăioasă, trebuie să iei nişte hotărâri, Maiestate. Legătura ta cu Vin o să fie dificilă. Ea are anumite probleme care vor îngreuna lucrurile mai mult decât în cazul unei femei obişnuite.

— Am mai discutat despre asta, răspunse el. Nu caut o femeie „obişnuită”. O iubesc pe Vin.

— Nu sugerez că n-ar trebui s-o faci, zise terrisiana, calmă. Nu fac nimic altceva decât să te instruiesc, aşa cum am fost rugată. Trebuie să hotărăşti în ce măsură îţi vei lăsa atenţia abătută de fata asta şi de legătura voastră.

— Ce te face să crezi că mi se abate atenţia?

Tindwyl ridică dintr-o sprânceană.

— Te-am întrebat despre victoria pe care ţi-a adus-o întâlnirea cu lordul Venture din seara asta, iar tu n-ai vrut să-mi vorbeşti decât despre starea în care s-a aflat Vin pe drumul de întoarcere.

Elend şovăi.

— Ce contează mai mult pentru tine, Maiestate? Dragostea acestei fete sau binele poporului tău?

— N-o să răspund la o astfel de întrebare, spuse Elend.

— În cele din urmă, n-o să ai de ales. Mă tem că e o întrebare cu care se confruntă, în final, aproape toţi regii.

— Nu. Nu există nimic care m-ar putea împiedica s-o iubesc pe Vin şi să-mi apăr în acelaşi timp poporul. Am studiat prea multe dileme ipotetice ca să cad într-o asemenea capcană.

Tindwyl ridică din umeri şi se sculă în picioare.

— Crede ce doreşti, Maiestate. Oricum, eu văd deja o dilemă, şi nu mi se pare câtuşi de puţin ipotetică.

Îşi înclină uşor capul, în semn de respect, apoi ieşi din încăpere, lăsându-l printre cărţile lui.

Existau şi alte dovezi care făceau legătura dintre Alendi şi Eroul Evurilor. Lucruri neînsemnate, pe care nu le putea observa decât cineva care studiase tot ce ţinea de Prorocire. Semnul din naştere de pe braţul lui. Felul în care îi încărunţise părul, deşi abia împlinise douăzeci şi cinci de ani. Felul în care vorbea, în care se purta cu oamenii, în care guverna.

— Spune-mi ceva, stăpână, spuse OreSeur, stând întins leneş, cu botul pe labe. Stau în preajma oamenilor de un număr mare de ani. Aveam impresia că au nevoie să doarmă cu regularitate. Presupun că m-am înşelat.

Vin stătea pe bordura de piatră de pe culmea zidului, cu un picior adus la piept şi cu celălalt atârnându-i în gol. În dreapta şi în stânga ei, turnurile fortăreţei Hastings erau umbre negre în ceaţă.

— Eu dorm, spuse.

— Din când în când.

OreSeur căscă prelung, cu limba întinsă în afară. Îşi însuşea alte obiceiuri de câine?

Vin îşi luă ochii de la el şi se uită spre est, cuprinzând cu privirea Luthadelul adormit. În depărtare se zărea un foc, o lumină din ce în ce mai puternică, prea întinsă ca să fie creaţia unei mâini omeneşti. Se iveau zorii. Trecuse încă o noapte, aproape încheind o săptămână de la vizita ei şi a lui Elend în tabăra lui Straff. Zane încă nu apăruse.

— Arzi fludor, nu-i aşa? întrebă OreSeur. Ca să rămâi trează?

Vin dădu din cap. Sub arderea înceată a fludorului, oboseala nu era decât o sâcâială acceptabilă. Dacă se străduia să o caute, şi-o simţea în adâncul fiinţei, de unde n-avea putere asupra ei. Simţurile îi erau ascuţite, trupul puternic. Nici măcar frigul nopţii n-o supăra. Însă, în clipa când îşi stingea fludorul, istovirea îşi anunţa prezenţa cu forţă.

— Aşa ceva nu poate fi sănătos, stăpână, adăugă OreSeur. Abia dacă dormi trei sau patru ore pe zi. Nimeni – Născut-din-Ceaţă, om sau kandra – nu poate supravieţui mult în ritmul ăsta.

Vin se uită în jos. Cum ar fi putut să-şi explice strania insomnie? Ar fi trebuit să scape de ea; nu mai trebuia să se teamă din ceilalţi oameni din ceată, în mijlocul cărora trăia. Şi totuşi, oricât de istovită s-ar fi simţit, i se părea din ce în ce mai greu să găsească liniştea somnului. Cum ar fi putut să doarmă când din depărtare continuau s-ajungă la ea acele bufnituri surde?

Dintr-un anumit motiv, păreau să se apropie. Sau pur şi simplu deveneau mai puternice? *Aud, venind de sus, bufnituri înfundate, pulsaţiile din munţi…* Cuvinte din jurnal.

Cum ar fi putut să doarmă, ştiind că spiritul o pândea din ceaţă, ameninţător şi plin de ură? Cum ar fi putut să doarmă,

când armatele ameninţau să-i ucidă prietenii, când lui Elend îi fusese luat regatul, când toate lucrurile pe care credea că le cunoscuse şi le iubise deveneau tulburi, intrau în întuneric?

…*dar, când mă întind în sfârşit, somnul mi se pare înşelător. Liniştea nopţii nu face altceva decât să amestece aceleaşi gânduri care mă tulbură peste zi…*

OreSeur căscă iarăşi.

— Nu vine, stăpână.

Vin se întoarse spre el, încruntându-se.

— Ce vrei să spui?

— E ultimul loc în care te-ai antrenat cu Zane, răspunse OreSeur. Aştepţi să se-ntoarcă.

Vin şovăi.

— Mi-ar prinde bine un antrenament, spuse, în cele din urmă.

La răsărit, lumina continua să crească, dăruind treptat strălucire ceţii. Care însă nu se dădea dusă, ezita, nevrând să se retragă înainte de a vedea soarele.

— N-ar trebui să-l laşi pe omul ăsta să te influenţeze atât de mult, stăpână, zise OreSeur. Nu cred că e aşa cum crezi că este.

Vin se încruntă.

— E duşmanul meu. Ce altceva ar trebui să cred?

— Nu-l tratezi ca pe un duşman, stăpână.

— Ei, nu l-a atacat pe Elend, spuse Vin. Poate că nu e pe deplin sub controlul lui Straff.

OreSeur păstră tăcerea, stând cu botul pe labe. Apoi îşi feri privirea.

— Ce e? întrebă Vin.

— Nimic, stăpână. O să cred ceea ce mi se spune.

— Oh, nu. Vin se răsuci pe bordură ca să se uite la el. Nu te-ntoarce la scuza asta. La ce te gândeai?

Kandra oftă.

— Mă gândeam, stăpână, că obsesia ta legată de Zane mă năuceşte.

— Obsesie? Nu fac nimic mai mult decât să nu-l scap din ochi. Nu-mi place să am un alt Născut-din-Ceaţă – duşman sau nu – care se foieşte prin oraşul meu. Cine ştie ce-ar putea să pună la cale?

Kandra se încruntă, dar nu mai rosti niciun cuvânt.

— OreSeur, dacă ai ceva de spus, spune!

— Îmi cer iertare, stăpână. Nu sunt obişnuit să stau de vorbă cu stăpânii mei – mai ales cu sinceritate.

— E în ordine. Spune ce gândeşti.

— Ei bine, stăpână, zise el, săltându-şi botul de pe labe, nu-mi place acest Zane.

— Ce ştii despre el?

— Nimic mai mult decât tine, recunoscu OreSeur. Însă cei mai mulţi kandra pot citi foarte bine caracterul unui om. Când îi imiţi un timp atât de îndelungat, cum am făcut-o eu, înveţi să priveşti în sufletele lor. Ce-am văzut la Zane nu-mi place. Pare prea mulţumit de el însuşi. S-a împrietenit cu tine părând să se ţină de un plan. Mă face să nu mă simt în largul meu.

Vin stătea pe bordură cu picioarele depărtate, cu mâinile în faţă, sprijinindu-se pe palmele lipite de piatra rece. *E posibil să aibă dreptate.*

Însă OreSeur nu zburase în salturi alături de Zane, nu se antrenase cu el în ceaţă. Deşi nu din vina lui, era ca Elend. Nu stăpânea Allomanţia. Niciunul dintre ei nu putea înţelege cum era să te avânţi în văzduh Împingând în oţel, să incendiezi cositor şi să trăieşti şocul ascuţirii bruşte a simţurilor. N-aveau cum să ştie. N-aveau cum să-nţeleagă.

Vin se lăsă pe spate. Apoi, în lumina crescândă, se uită la câinele-lup. Voia să-i spună ceva, şi momentul era la fel de potrivit ca oricare altul.

— OreSeur, dacă vrei, poţi să-ţi schimbi trupul.

Kandra înălţă dintr-o sprânceană.

— Avem oasele pe care le-am găsit în palat, spuse Vin. Le poţi folosi, dacă te-ai săturat să fii câine.

— Nu le pot folosi. Nu am digerat trupul lor – nu ştiu cum să aranjez muşchii şi organele pentru ca omul s-arate aşa cum ar trebui.

— Ei, atunci, ţi-am putea aduce un criminal.

— Credeam că-ţi place să am oasele astea.

— Îmi place, recunoscu Vin. Dar nu vreau să rămâi într-un corp care te face nefericit.

OreSeur pufni.

— Fericirea mea nu e o problemă.

— Pentru mine e. Am putea…

— Stăpână, o întrerupse el, o să păstrez oasele astea. M-am obişnuit cu ele. Când schimbi prea des trupurile te simţi din cale-afară de vitregit.

Vin şovăi.

— Bine, spuse, în cele din urmă.

Kandra dădu din cap.

— Totuşi, adăugă el, fiindcă vorbim de cele trupeşti, stăpână, avem de gând să ne mai întoarcem vreodată la palat? Nu suntem cu toţii alcătuiţi ca un Născut-din-Ceaţă – unii mai avem nevoie, din când în când, de somn şi de hrană.

Acum se plânge cu siguranţă mai mult, se gândi Vin. Însă vedea în asta un semn bun; însemna că OreSeur se simţea din ce în ce mai în largul său alături de ea. Destul de în largul său ca să-i spună când o considera o proastă.

De fapt, de ce mă sinchisesc de Zane? se întrebă, ridicându-se şi privind spre nord. Ceaţa mai era încă destul de deasă şi ea desluşea cu greu armata lui Straff, aflată în continuare lângă canalul din nord, continuând asediul. Stătea ca un păianjen, în aşteptarea momentului potrivit pentru salt.

Elend, îşi spuse, *ar trebui să mă concentrez mai mult asupra lui Elend.* Toate încercările lui de respingere a hotărârii Adunării sau de a impune o reluare a votului dăduseră greş. Şi, respectând cu încăpăţânare legea, ca de obicei, continua să-şi accepte eşecurile. Încă mai credea în existenţa unei şanse de a convinge Adunarea să-l realeagă – sau măcar să nu voteze în favoarea altcuiva care să ocupe tronul.

Aşa că întocmea discursuri şi făcea planuri, împreună cu Boare şi Dockson. Ceea ce îi lăsa puţin timp pentru Vin, şi era bine. Să-i abată ea atenţia era ultimul lucru de care avea nevoie. În privinţa asta, nu-l putea ajuta – n-avea cu cine să se lupte, pe cine să înspăimânte.

Lumea lui e alcătuită din hârtii, cărţi, legi şi filosofi, se gândi. *Călătoreşte pe cuvintele teoriilor sale ca mine prin ceaţă. Mă tem întotdeauna că nu mă poate înţelege… dar eu am putut vreodată să-l înţeleg cu adevărat?*

OreSeur se ridică, se întinse şi-şi puse labele din faţă pe parapetul zidului ca să se-nalţe şi să se uite spre nord, ca Vin.

Ea clătină din cap.

— Uneori aş vrea ca Elend să nu fie atât de… atât de nobil. Cetatea n-are nevoie acum de zăpăceala asta.

— A făcut ceea ce trebuia să facă, stăpână.

— Crezi?

— Fireşte. A semnat o învoială. E de datoria lui s-o respecte, indiferent ce s-ar întâmpla. Trebuie să-şi slujească stăpânul – în cazul lui, stăpân e oraşul – chiar şi atunci când ceea ce-l pune să facă e foarte dezgustător.

— E un mod foarte kandra de a privi lucrurile.

OreSeur îşi ridică privirea spre Vin, înălţând din sprânceana lui de câine, ca şi cum ar fi întrebat: *Ei, la ce altceva te aşteptai?* Ea zâmbi; se vedea nevoită să-şi înăbuşe câte un chicotit ori de câte ori vedea expresia aceea pe chipul lui de câine-lup.

— Haide, îi spuse. Ne-ntoarcem la palat.

— Excelent, se bucură el, lăsându-se în patru labe. Carnea pe care-am pus-o deoparte trebuie că este acum delicioasă.

— Dacă n-au găsit-o din nou servitoarele, zâmbi Vin.

OreSeur se posomorî.

— Credeam că le-ai atras atenţia.

— Ce-aş fi putut să le spun? întrebă ea, amuzată. Vă rog să n-aruncaţi carnea aia râncedă – îi place câinelui meu.

— De ce nu? se miră el. Când imit un om, nu reuşesc niciodată să am parte de o masă bună, dar câinii mănâncă uneori carne veche, nu?

— Sincer vorbind, nu ştiu.

— Carnea veche e delicioasă.

— Vrei să zici carnea „putredă”.

— Veche, repetă OreSeur cu insistenţă, în timp ce ea îl săltă, pregătindu-se să-l dea jos de pe zid.

Acoperişul Fortăreţei Hastings se afla la o înălţime de treizeci de metri – prea sus pentru ca OreSeur să poată coborî dintr-o săritură, iar singura scară ducea către interiorul construcţiei. Era mai bine să-l care ea.

— Carnea veche e la fel ca vinul vechi, sau ca brânza veche, continuă kandra. Are gust mai bun după câteva săptămâni.

Cred că asta e una dintre urmări, când ai de-a face cu mâncători de leşuri, se gândi Vin. Sări pe marginea zidului şi azvârli câteva monede. Însă, când se pregătea să sară – cu povara voluminoasă care era OreSeur în braţe – şovăi. Se întoarse încă o dată şi aruncă o privire către armata lui Straff. Acum se vedea în întregime; soarele se ridicase complet deasupra orizontului, însă câteva limbi încăpăţânate de ceaţă

fluturau în aer, ca şi cum ar fi încercat să sfideze soarele, să continue să-nvăluie cetatea, să oprească lumina zilei…

Lordule Legiuitor! se gândi ea, izbită de o revelaţie neaşteptată. Se chinuise atât de mult să rezolve o problemă încât începuse să se enerveze că nu era în stare. Iar acum, când încetase să-i mai dea atenţie, i se dezvăluise răspunsul. De parcă adâncul necontrolat al minţii ei ar fi continuat să cerceteze cu migală.

— Stăpână? întrebă OreSeur. S-a întâmplat ceva?

Vin întredeschise gura, lăsându-şi capul pe-o parte.

— Cred că tocmai mi-am dat seama ce era Adâncimea.

Dar trebuie să continui fără să intru în amănunte. Spaţiul e limitat. Ceilalţi Lume-Aducători s-au crezut probabil plini de umilinţă când au venit la mine şi au recunoscut că se înşelaseră, încă pe de atunci, eu, unul, începusem să mă îndoiesc de adevărul primei mele declaraţii, însă eram mândru.

30

Scriu aceasta acum, citi Sazed, *dăltuind-o într-o placă de metal, pentru că mi-e frică. Mă tem pentru mine, da – recunosc, ţine de firea mea omenească. Dacă Alendi se-ntoarce de la Fântâna Înălţării, sunt sigur că moartea mea va fi unul dintre primele lui ţeluri. Nu e un om rău, dar e necruţător. Cred c-a devenit astfel fiindcă a trecut prin ceea ce a trecut.*

Mă mai tem şi că tot ceea ce am ştiut – adică întreaga mea poveste – se va pierde în uitare. Mă tem pentru lumea care va fi să fie. Mă tem că toate planurile mele vor da greş.

Mă tem de o osândă încă şi mai rea decât Adâncimea.

Totul se răsfrânge asupra sărmanului Alendi. Îmi pare rău pentru el şi pentru tot ce-a trebuit să-ndure. Pentru ceea ce a fost silit să devină.

Dar să-ncepem cu începutul. Pe Alendi l-am întâlnit pentru prima oară în Khlennium; pe vremea aia era un flăcăiandru, încă nepervertit de anii petrecuţi în fruntea armatelor.

Înălţimea lui Alendi m-a izbit la prima vedere. Era mic de statură, dar părea să-i domine pe ceilalţi, un bărbat care – în ciuda tinereţii sale şi a hainelor modeste – impunea respect.

E ciudat, dar ceea ce m-a îndemnat înainte de a mă împrieteni cu Alendi a fost naivitatea lui sinceră. Mi l-am luat ca ajutor în primele luni pe care le-a petrecut în marele oraş.

Abia peste câţiva ani am căpătat convingerea că Alendi era Eroul Evurilor. Eroul Evurilor: cel numit Rabzeen din Khlennium, Anamnesorul.

Salvatorul.

Când am avut în sfârşit revelaţia – când am făcut în sfârşit legătura dintre toate semnele Prorocirii şi Alendi – am fost atât de entuziasmat. Totuşi, când le-am vorbit celorlalţi Lume-Aducători despre descoperirea mea, am fost luat în râs.

Oh, cât de mult îmi doresc să le fi dat ascultare!

Şi totuşi, oricine mă cunoaşte îşi va da seama că nu exista nicio şansă să renunţ cu atâta uşurinţă. Odată ce găsesc ceva de cercetat, îmi urmăresc ţinta cu înverşunare. Stabilisem că Alendi era Eroul Evurilor şi aveam de gând s-o dovedesc. Ar fi trebuit să mă plec în faţa voinţei celorlalţi. Ar fi trebuit să insist să-l însoţesc pe Alendi, spre a fi martor la călătoriile lui.

Da, pe urmă el a fost cel care a alimentat zvonurile. Eu n-aş fi izbutit niciodată să fac ceea ce a făcut el însuşi, n-aş fi fost în stare să conving lumea că el era într-adevăr Eroul. Nu ştiu dacă din mintea lui dispăruse orice îndoială, dar pe alţii i-a făcut să creadă că el trebuia să fie acela.

Măcar dacă religia din Terris, precum şi credinţa în Prorocire, nu s-ar fi răspândit în afara poporului nostru. Măcar dacă Adâncimea n-ar fi venit atunci când a venit, dovedindu-se o ameninţare care a adus disperarea în acţiunile oamenilor şi, deopotrivă, în credinţele lor. Măcar dacă, cu atâţia ani în urmă, când îmi căutam un ucenic, nu i-aş fi dat atenţie lui Alendi.

Sazed îşi întrerupse munca de transcriere a copiei haşurate. Mai avea destul – acel Kwaan izbutise să înghesuie uluitor de multe cuvinte pe o coală de oţel destul de mică, dacă o comparai cu altele.

Terrisianul privi ceea ce scrisese. În timpul întregii călătorii către nord anticipase momentul când avea să se apuce în sfârşit de lucru la copie. O parte din el fusese îngrijorată. Când avea să le citească într-o încăpere bine luminată, oare cuvintele

bărbatului mort de mult i se vor părea la fel de importante cum i se păruseră în subsolurile Abaţiei din Seran?

Îşi îndreptă privirea către o altă parte a documentului şi alese să citească câteva paragrafe. Unele care aveau, pentru el, o importanţă aparte.

Totuşi, fiind cel care-l descoperise pe Alendi, am căpătat importanţă. Am ajuns cel dintâi dintre Lume-Aducători.

În tot ce spunea Prorocirea, exista un loc pentru mine – m-am gândit că eram Vestitorul, profetul despre care se prevestise că avea să-l descopere pe Eroul Evurilor. Să mă lepăd de Alendi ar fi însemnat să mă lepăd de noua mea poziţie, de recunoaşterea oferită de ceilalţi.

Aşa că n-am făcut-o.

Dar o fac acum. Să se ştie că eu, Kwaan, Lume-Aducător din Terris, sunt un şarlatan.

Sazed închise ochii. *Lume-Aducător.* Termenul îi era cunoscut; ordinul Păstrătorilor fusese întemeiat pornindu-se de la amintirile şi speranţele din legendele Terrisului. Lume-Aducătorii fuseseră învăţători, Feruchimişti care cutreieraseră ţara, purtând cu ei cunoştinţe. Reprezentaseră prima idee inspiratoare a înfiinţării ordinului secret al Păstrătorilor.

Şi acum avea un document scris chiar de mâna unui Lume-Aducător.

Tindwyl o să fie foarte supărată pe mine, se gândi, deschizând ochii. Citise toată copia haşurată, dar avea nevoie de timp ca s-o studieze. Ca s-o memoreze. Ca să facă legături cu alte scrieri. Textul acela – de probabil vreo douăzeci de pagini – putea cu uşurinţă să-l ţină ocupat mai multe luni, sau poate chiar ani.

Obloanele de la fereastră zăngăniră. Sazed îşi ridică privirea. Era în apartamentul lui din palat – un ansamblu de încăperi frumos decorate, cu mult prea luxoase pentru cineva care-şi petrecuse întreaga viaţă ca servitor. Se ridică, se apropie de fereastră, trase zăvorul şi deschise oblonul. Zâmbi când o descoperi pe Vin afară, ghemuită pe pervaz.

— Ăă… salut, spuse ea.

Îşi purta mantia-de-ceaţă peste cămaşa cenuşie şi peste pantalonii negri. Deşi era dimineaţă, îşi intrase pe de-a-ntregul

în drepturi, era clar că ea nu dormise după patrularea din timpul nopţii.

— Ar trebui să-ţi laşi fereastra deschisă. Altminteri nu pot intra. Elend s-a supărat pe mine fiindc-am stricat prea multe zăvoare.

— Voi încerca să ţin minte, lady Vin, spuse terrisianul, făcându-i semn să intre.

Ea sări sprintenă prin fereastra deschisă, cu mantia foşnindu-i.

— Vei *încerca* să ţii minte? întrebă. Tu nu uiţi niciodată nimic. Nici măcar lucrurile pe care nu le-ai pus într-o metalminte.

A devenit cu mult mai cutezătoare, îşi spuse Sazed, în timp ce ea se îndrepta spre masa de lucru, ca să se uite apoi cu atenţie la hârtiile lui. *Chiar în lunile în care-am fost plecat.*

— Ce e asta? întrebă ea, tot cu ochii la masă.

— Am găsit-o în Abaţia din Seran, lady Vin, răspunse Sazed, făcând un pas înainte.

Se simţea atât de bine în robe curate, având un loc liniştit şi confortabil în care să studieze. Era un om rău pentru că prefera toate astea în locul călătoriilor?

O lună, se gândi. *Îmi îngădui să studiez o lună. Pe urmă încredinţez studiul altcuiva.*

— Ce e asta? repetă Vin, ridicând copia haşurată.

— Te rog, lady Vin, spuse el, speriat. E foarte fragilă. Haşura s-ar putea mânji…

Ea dădu din cap, puse coala jos şi citi transcrierea. Fusese o vreme când se ferea de orice părea o scriere plictisitoare, însă acum părea intrigată.

— Aici e pomenită Adâncimea! exclamă, cu entuziasm.

— Printre altele, spuse Sazed, venind lângă ea şi lângă masă.

Se aşeză, iar Vin se îndreptă spre unul dintre scaunele de pluş, cu spătar scund, din încăpere. Oricum, nu se aşeză ca un om obişnuit; sări şi se instală pe partea de sus a spătarului, cu picioarele pe perna de pluş.

— Ce e? întrebă, părând să observe zâmbetul lui Sazed.

— Sunt doar amuzat de înclinaţiile Născuţilor-din-Ceaţă, lady Vin, răspunse el. Vouă vă e greu să vă aşezaţi pur şi simplu – s-ar părea că, în schimb, vreţi întotdeauna să vă cocoţaţi. E fiindcă aveţi un atât de incredibil simţ al echilibrului, aşa cred.

Vin se încruntă, dar lăsă comentariul fără răspuns.

— Sazed, spuse ea, ce era Adâncimea?

El îşi încleştă degetele în faţă, fixând-o pe tânăra femeie cu o privire meditativă.

— Adâncimea, lady Vin? E un subiect care-a stârnit multe dezbateri, aşa cred. Se presupune că era ceva imens şi puternic, deşi există cărturari care resping întreaga legendă, considerând-o o născocire a Lordului Legiuitor. Avem motive să credem teoria asta, pentru că toate însemnările autentice despre acele vremuri sunt cele aflate sub controlul Cultului de Oţel.

— Însă jurnalul vorbeşte despre Adâncime, spuse Vin. Ca şi chestia asta pe care-o traduci acum.

— Într-adevăr, lady Vin, încuviinţă el. Dar şi printre cei care cred că Adâncimea a fost reală apar foarte multe controverse. Unii susţin versiunea oficială a Lordului Legiuitor, spunând că Adâncimea a fost o creatură supranaturală înfiorătoare – un zeu rău, dacă vrei. Alţii nu sunt de acord cu această viziune extremă. Cred că Adâncimea a fost ceva mai pământesc – un fel de oştire, poate nişte cotropitori dintr-o altă ţară. S-ar părea că, înainte de Înălţare, Stăpânirea Îndepărtată era locuită de oameni foarte primitivi şi foarte războinici.

Vin zâmbea. El o privi întrebător şi ea se mulţumi să ridice din umeri.

— I-am pus lui Elend aceeaşi întrebare, îl lămuri, şi am primit cu greu, drept răspuns, o singură propoziţie.

— Maiestatea Sa e un cărturar care a studiat alte lucruri; istoria epocii anteÎnălţare ar putea fi prea plictisitoare chiar şi pentru el. În plus, oricine întreabă un Păstrător despre trecut, trebuie să se aştepte la o discuţie prelungită, aşa cred.

— Nu mă plâng, zise Vin. Continuă.

— Nu mai e mare lucru de spus – sau, mai degrabă, ar mai fi de spus multe altele, dar am dubii în privinţa importanţei celor mai multe dintre ele. A fost Adâncimea o armată? A fost, poate, primul atac al kolosşilor, după cum susţine o teorie? Asta ar explica multe – o grămadă de istorisiri spun, la unison, că Lordul Legiuitor a dobândit, la Fântâna Înălţării, o anumită putere care l-a ajutat să înfrângă Adâncimea. Poate a câştigat sprijinul kolosşilor şi i-a folosit apoi ca oaste.

— Sazed, spuse, nu cred că aceşti kolosşi au fost Adâncimea.

— Oh?

— Cred că Adâncimea a fost ceaţa.

— Teoria asta a fost propusă, zise terrisianul, dând din cap.
— Da? întrebă ea, părând oarecum dezamăgită.
— Bineînţeles, lady Vin. În cei o mie de ani ai Ultimului Imperiu, au rămas, cred eu, puţine posibilităţi *neluate* în discuţie. Teoria ceţii a mai fost propusă, dar are mai multe hibe.
— De pildă?
— Păi, răspunse Sazed, în primul rând, se spune că Lordul Legiuitor a înfrânt Adâncimea. Însă ceaţa e, evident, încă aici. De asemenea, dacă Adâncimea era pur şi simplu ceaţă, de ce i s-a dat un nume atât misterios? Fireşte, alţii atrag atenţia că tot ce ştim şi tot ce-am auzit despre Adâncime s-a transmis din gură-n gură, şi ceva cât se poate de obişnuit poate căpăta însuşiri mistice când trece de la o generaţie la alta pe cale verbală. Prin urmare, „Adâncime" ar putea să nu-nsemne pur şi simplu ceaţă, ci momentul în care a apărut sau în care s-a schimbat într-un fel sau altul.
Însă cea mai importantă problemă legată de ceaţă e caracterul malefic. Dacă dăm crezare istorisirilor – şi, în afară de ele, nu ne putem bizui pe mare lucru – Adâncimea era cumplită, era distrugătoare. Iar între pericolele pe care le reprezenta aceasta şi ceaţă pare să nu existe nicio legătură.
— Dar acum ceaţa ucide oameni.
Sazed şovăi.
— Da, lady Vin. Aşa s-ar părea.
— Şi dacă a mai făcut-o şi înainte, iar Lordul Legiuitor a împiedicat-o cumva să continue? Ai spus tu însuţi că ai impresia că noi am făcut ceva – ceva care-a schimbat ceaţa – când l-am ucis pe Lordul Legiuitor.
Sazed dădu din cap.
— Întâmplările pe care le-am cercetat sunt de-a dreptul groaznice, asta e sigur. Însă nu văd cum ar putea reprezenta o ameninţare comparabilă cu Adâncimea. Unii oameni au fost ucişi de ceaţă, dar erau bătrâni cu trupurile şubrezite. Pe mulţi alţii îi lasă în pace.
Tăcu, lovindu-şi degetele mari unul de altul.
— Însă aş da dovadă de neglijenţă dacă nu aş recunoaşte că ideea are un anumit merit, lady Vin. Poate chiar şi numai câteva crime sunt de-ajuns ca să stârnească panica. Primejdia ar putea să pară mult mai grozavă prin repovestire – şi poate că, înainte,

totul s-a petrecut pe un teritoriu mai întins. Încă n-am izbutit s-adun destule informaţii ca să pot fi sigur de ceva anume.

Vin nu răspunse.

Oh, Cerule, se gândi Sazed, oftând în sinea lui. *Am plictisit-o. E într-adevăr nevoie să fiu mai atent, să-mi controlez vocabularul şi limbajul. Ar fi fost de crezut că, după toate călătoriile mele printre skaa, am învăţat…*

— Sazed? întrebă Vin, părând să fi căzut pe gânduri. Dacă priveşti totul dintr-un punct de vedere greşit? Dacă nu aceste omoruri întâmplătoare sunt problema?

— Ce vrei să spui, lady Vin?

Ea rămase o clipă tăcută, bătând absentă cu piciorul în spătarul tapiţat al scaunului. Într-un târziu îşi ridică privirea şi întâlni ochii terrisianului.

— Ce s-ar întâmpla dacă această ceaţă ar fi în tot timpul zilei aici?

Terrisianul îi cântări o clipă spusele.

— N-ar mai fi lumină, continuă ea. Plantele s-ar usca, oamenii ar răbda de foame. Ar fi moarte… haos.

— Cred că da, încuviinţă Sazed. Poate că teoria asta e demnă de luat în seamă.

— Nu e o teorie, zise ea, sărind de pe scaun. Asta s-a întâmplat.

— Eşti deja atât de sigură? întrebă el amuzat.

Vin dădu scurt din cap, apoi veni lângă masa lui.

— Am dreptate, spuse cu francheţea care îi stătea în fire. O ştiu.

Scoase ceva dintr-un buzunar al pantalonilor, apoi îşi trase un taburet lângă Sazed. Despături foaia mototolită şi o netezi pe masă.

— Astea sunt citate din jurnal, îl lămuri. Şi arătă cu degetul un paragraf. Aici, Lordul Legiuitor povesteşte că ostile erau neputincioase împotriva Adâncimii. La început au crezut că n-o puteau înfrânge – dar uită-te ce cuvinte a ales. Spune: „Săbiile oştirii mele nu sunt de niciun folos”. Ce e de mai puţin folos decât să-ncerci să-nfigi o sabie în ceaţă?

Îi arătă un alt paragraf.

— A lăsat prăpăd în urmă, nu? Mii de oameni au murit din pricina ei. Dar nu spune niciodată că Adâncimea i-a atacat. Spune că „au murit din pricina ei”. Poate că, pur şi simplu, n-am

privit niciodată lucrurile aşa cum trebuia. Oamenii ăia n-au fost nici striviţi, nici mâncaţi. Au murit de foame, fiindcă pământurile lor erau înghiţite, încetul cu încetul, de ceaţă.

Sazed îi studie hârtia. Părea atât de sigură. Nu ştia nimic despre metodele corecte de cercetare? Despre formularea întrebărilor, despre studiu, despre enunţarea ipotezelor şi despre conceperea răspunsurilor?

Bineînţeles că nu ştie, se mustră singur. *A crescut pe străzi – nu foloseşte metode de cercetare.*

Îşi foloseşte instinctul. Şi, de obicei, are dreptate.

Netezi din nou hârtia şi citi paragrafele.

— Lady Vin? Ai scris asta cu mâna ta?

Ea roşi.

— De ce e toată lumea atât de surprinsă?

— Pentru că nu pare să-ţi stea în fire, lady Vin.

— M-aţi schimbat voi, răspunse ea. Uite, pe foaia asta e un singur comentariu care contrazice ideea că Adâncimea înseamnă ceaţă.

— A nu contrazice un punct de vedere şi a-l dovedi nu e totuna, lady Vin.

Ea îşi flutură mâna cu nepăsare.

— Am dreptate, Sazed. *Ştiu* că am.

— Atunci ce zici de asta? zise el, arătându-i un rând de pe hârtie. Eroul spune că poate simţi mintea Adâncimii, că e conştientă. Ceaţa nu e vie.

— Ei, se învolburează în jurul celor care folosesc Allomanţia.

— Cred că nu e acelaşi lucru, insistă Sazed. El spune că Adâncimea era nebună… cuprinsă de nebunia distrugerii. Malefică.

Vin şovăi.

— Mai e ceva, Sazed.

El se încruntă.

Ea îi arătă o altă porţiune a notiţelor.

— Recunoşti paragrafele astea?

Nu e o umbră, citi terrisianul. *Creatura asta neguroasă care mă urmăreşte, creatura pe care numai eu o pot vedea – nu e cu adevărat o umbră. E întunecoasă şi translucidă, dar n-are conturul rigid al umbrelor. E lipsită de substanţă – neclară şi fără formă. Ca şi cum ar fi făurită dintr-o pâclă întunecată.*

Sau poate din ceaţă.

— Da, lady Vin, spuse el. Eroul a văzut o creatură care-l urmărea. Cred că l-a atacat pe unul dintre însoţitorii lui.

Vin îl privi în ochi.

— Şi eu am văzut-o, Sazed.

Pe el îl străbătu un fior rece.

— E acolo, afară, continuă ea. În ceaţă, în fiecare noapte. Mă priveşte. O pot *simţi*, cu Allomanţia. Şi, dacă mă apropii destul de mult, o pot vedea. Pare alcătuită chiar din ceaţă. Lipsită de substanţă, dar, cumva, totuşi acolo.

Sazed păstră o clipă tăcerea, neştiind ce să creadă.

— Te gândeşti că sunt nebună, îl învinui ea.

— Nu, lady Vin, răspunse el, cu voce scăzută. Nu cred că se află vreunul dintre noi pe o poziţie care să-i îngăduie să numească asta nebunie, nu şi dacă ia în considerare ceea ce se petrece. Dar… eşti sigură?

Ea dădu din cap, cu hotărâre.

— Totuşi, spuse Sazed. Chiar dacă e adevărat, nu răspunde la întrebarea mea. Autorul jurnalului a văzut aceeaşi creatură, dar n-a povestit despre ea numind-o Adâncime. Prin urmare, nu era Adâncimea. Adâncimea era altceva – ceva periculos, căruia putea să-i simtă grozăvia.

— Atunci ăsta e secretul, zise Vin. Trebuie să aflăm de ce a vorbit aşa despre ceaţă. Iar când o să ştim…

— Ce să ştim, lady Vin?

Ea şovăi, apoi îşi feri privirea. Nu răspunse, ci trecu la altceva.

— Sazed, Eroul n-a făcut niciodată ceea ce ar fi trebuit să facă. A fost ucis de Rashek. Pe urmă, când ucigaşul său a luat puterea la Fântână, n-a renunţat la ea, aşa cum ar fi trebuit – a păstrat-o pentru el.

— E adevărat.

Vin şovăi iarăşi.

— Iar ceaţa a-nceput s-omoare oameni. A-nceput să vină în timpul zilei. E… ca şi cum lucrurile s-ar repeta. Aşa că… poate toate astea înseamnă că Eroul Evurilor trebuie să vină din nou.

Se uită din nou la el, părând uşor… stânjenită? *Ah*… se gândi Sazed, înţelegându-i aluzia. Ea vedea creaturi din ceaţă. Eroul de mai înainte văzuse aceleaşi creaturi.

— Nu sunt sigur că afirmaţia asta e adevărată, lady Vin.

Ea pufni.

— De ce nu poţi să spui „te înşeli”, ca oamenii normali?

— Îmi cer iertare, lady Vin. Am fost multă vreme servitor, şi eram învăţaţi să nu înfruntăm pe nimeni. Oricum, nu cred că te-nşeli. Dar cred şi că, probabil, n-ai ţinut pe de-a-ntregul seama de poziţia ta.

Vin ridică din umeri.

— Ce te face să crezi că Eroul Evurilor se va întoarce?

— Nu ştiu. Ceea ce se petrece; ceea ce simt. Ceaţa vine din nou şi cineva trebuie s-o oprească.

Sazed trecu degetele peste partea tradusă a copiei haşurate, lăsându-şi privirea să alunece peste cuvinte.

— Nu mă crezi, spuse Vin.

— Nu e vorba de asta, lady Vin. Pur şi simplu nu sunt înclinat să iau hotărâri în grabă.

— Dar te-ai gândit la Eroul Evurilor, nu-i aşa? Făcea parte din religia voastră, din religia pierdută a Terrisului, iar ordinul vostru, al Păstrătorilor, a fost creat ca să-ncerce s-o descopere.

— E adevărat, recunoscu Sazed. Însă nu ştim prea multe despre prorocirile de la care porneau strămoşii noştri ca să-l descopere pe Erou. În plus, ceea ce am citit în ultima vreme sugerează că, în interpretările lor, era ceva greşit. Dacă marii teologi ai Terrisului din epoca anteÎnălţare n-au izbutit să-şi dea cu adevărat seama cine era Eroul lor, cum s-ar putea aştepta aşa ceva de la mine?

Ea păstră tăcerea.

— N-ar fi trebuit să aduc vorba despre asta, spuse, într-un târziu.

— Nu, lady Vin, te rog să nu crezi asta. Îmi cer iertare – teoriile tale sunt foarte valoroase. Însă eu am minte de cărturar şi trebuie să pun sub semnul întrebării fiecare informaţie primită, să cuget asupra ei. Cred că-mi plac mult prea mult dezbaterile.

Vin îşi ridică privirea, zâmbind uşor.

— Un alt motiv pentru care n-ai fost niciodată un majordom terrisian bun?

— Fără nicio îndoială, oftă el. Prin purtarea mea, am şi tendinţa să stârnesc conflicte cu confraţii din ordinul meu.

— Cum e Tindwyl? N-a părut încântată când a aflat că ne-ai vorbit despre Feruchimie.

Sazed dădu din cap.

— Pentru un grup care s-a dedicat cunoaşterii, Păstrătorii pot fi destul de zgârciţi cu informaţiile despre puterile lor. Când trăia Lordul Legiuitor – şi Păstrătorii erau vânaţi – prudenţa era, cred, justificată. Însă acum, când ne-am eliberat, fraţii şi surorile mele par să fi descoperit că au făcut din păstrarea secretului un obicei de care e greu să scape.

De data asta Vin dădu din cap.

— Tindwyl nu prea pare să te găsească pe placul ei. Spune c-a venit aici la sugestia ta, dar, de fiecare dată când îţi rosteşte cineva numele, pare… indiferentă.

Sazed oftă. Oare chiar nu-i plăcea lui Tindwyl? Se gândi, că, poate, faptul că ea nu era în stare să aprecieze pe nimeni reprezenta o parte importantă a problemei.

— E pur şi simplu dezamăgită de mine, lady Vin. Nu ştiu cât de bine îmi ştii povestea, dar am început să lupt împotriva Lordului Legiuitor cu vreo zece ani înainte de a mă recruta Kelsier. Ceilalţi Păstrători erau de părere că puneam în pericol atât cupruminţile mele, cât şi însuşi ordinul. Erau de părere că Păstrătorii trebuiau să stea liniştiţi – să aştepte ziua căderii Lordului Legiuitor, dar să nu-ncerce să-i provoace căderea.

— Îmi sună oarecum a laşitate, spuse Vin.

— Ah, dar e o atitudine foarte prudentă. Înţelegi, lady Vin, dacă aş fi fost prins, aş fi putut să dezvălui multe. Numele celorlalţi Păstrători, locul ascunzătorilor noastre, modul în care reuşeam să ne ascundem în cultura Terrisului. Confraţii mei s-au străduit vreme de multe decenii să-l facă pe Lordul Legiuitor să creadă că Feruchimia fusese în sfârşit ştearsă de pe suprafaţa pământului. Fiind descoperit, aş fi putut strica totul.

— Asta numai dacă am fi dat greş, spuse Vin. N-am dat.

— Am fi putut da.

— N-am dat.

Sazed şovăi, apoi zâmbi. Uneori, într-o lume a dezbaterilor, a întrebărilor, a lipsei de încredere în sine, sinceritatea ei făţişă era reconfortantă.

— Totuşi, continuă el, Tindwyl face parte din Sinod – un grup de Păstrători vârstnici, care călăuzeşte secta noastră. În trecut, eu m-am răzvrătit împotriva Sinodului de mai multe ori. Iar acum, întorcându-mă la Luthadel, îi sfidez iarăşi. Are motive să fie nemulţumită de mine.

— Ei, *eu* sunt de părere că faci ceea ce trebuie, spuse Vin. Avem nevoie de tine.

— Mulţumesc, lady Vin.

— Nu cred că trebuie să-i dai ascultare lui Tindwyl, adăugă ea. E din soiul care se poartă ca şi cum ar şti mai multe decât ştie de fapt.

— E foarte înţeleaptă.

— E aspră cu Elend.

— Probabil fiindcă aşa e cel mai bine pentru el, spuse Sazed. N-o judeca prea aspru, copilă. Dacă purtarea ei surprinde uneori neplăcut, motivul e viaţa foarte grea pe care a dus-o.

— Viaţă grea? întrebă Vin, îndesându-şi notiţele înapoi, în buzunar.

— Da, răspunse Sazed. Ştii, Tindwyl şi-a petrecut cea mai mare parte a vieţii ca mamă terrisiană.

Vin ezită, cu mâna în buzunar, părând surprinsă.

— Adică… a fost o Reproducătoare?

Sazed dădu din cap. Programul de reproducere al Lordului Legiuitor consta în alegerea câtorva indivizi deosebiţi, folosiţi pentru aducerea pe lume a copiilor – scopul fiind excluderea Feruchimiei din însuşirile populaţiei.

— În final, Tindwyl a adus pe lume peste douăzeci de copii, spuse el. Fiecare cu alt tată. L-a născut pe primul când avea paisprezece ani şi şi-a petrecut întreaga viaţă fiind posedată, în repetate rânduri, de bărbaţi ciudaţi, până când rămânea însărcinată. Şi, ca urmare a leacurilor fertilizatoare pe care Maeştrii Reproducerii au obligat-o să le ia, a avut adesea gemeni sau tripleţi.

— În… înţeleg, spuse încet Vin.

— Nu eşti singura care-a avut o copilărie cumplită, lady Vin. Tindwyl e, probabil, cea mai puternică femeie pe care-o cunosc.

— Cum a putut să-ndure? întrebă Vin, cu voce scăzută. Cred… cred că eu mi-aş fi pus capăt zilelor.

— E Păstrătoare, răspunse Sazed. S-a lăsat înjosită fiindcă ştia că-i face un mare serviciu poporului ei. Ştii, Feruchimia se moşteneşte. Fiind mamă, Tindwyl a asigurat existenţa unor viitoare generaţii de Feruchimişti în rândurile poporului nostru. Ironia e că reprezintă exact genul de femeie pe care Maeştrii Reproducerii n-ar fi trebuit s-o lase să aducă pe lume copii.

— Şi cum a fost cu putinţă?

— Maeştrii credeau că înlăturaseră deja Feruchimia dintre abilităţile poporului nostru. Începuseră să se ocupe de crearea altor însuşiri – docilitate, cumpătare. Ne împerecheau ca pe nişte cai de rasă, şi Sinodul a dat o mare lovitură izbutind să tragă sforile astfel încât să fie aleasă Tindwyl în programul de reproducere. Bineînţeles că, în privinţa Feruchimiei, a avut parte de foarte puţină instruire. Din fericire, a primit câteva dintre cupruminţile pe care le poartă asupra lor Păstrătorii. Aşa că, în timpul numeroşilor ani pe care şi i-a petrecut ţinută sub cheie, a putut să studieze şi să citească biografii. Abia în ultimul deceniu – când i-a trecut vremea ca să mai fie mamă – a izbutit să li se alăture celorlalţi Păstrători.

Sazed se întrerupse şi clătină din cap.

— Prin comparaţie, noi, ceilalţi, ne-am trăit viaţa în libertate, aşa cred.

— Grozav, bombăni Vin, ridicându-se şi căscând. Ai încă un motiv ca să te simţi vinovat.

— Ar trebui să dormi, lady Vin, remarcă terrisianul.

— Câteva ore, spuse ea, îndreptându-se spre uşă şi lăsându-l din nou singur cu studiile lui.

În cele din urmă, probabil că mândria mea ne-a condamnat pe toți.

31

Philen Frandeu nu era skaa. Nu fusese *niciodată* skaa. Skaa erau meșteșugari sau agricultori. Philen era comerciant. Între aceste îndeletniciri există o diferență enormă.

Oh, unii îl numiseră skaa. Chiar şi acum mai putea să vadă cuvântul în ochii unora dintre membrii Adunării. Se uitau la el şi la ceilalţi negustori cu acelaşi dispreţ pe care li-l arătau celor opt lucrători skaa din rândurile lor. Nu puteau să priceapă că era vorba de două grupuri total diferite?

Philen se foi uşor pe banchetă. Oare în sala Adunării n-ar fi trebuit să existe măcar scaune confortabile? Nu mai aşteptau decât vreo câţiva membri; orologiul din colţ spunea că, până la începerea întrunirii, nu mai rămăseseră decât cincisprezece minute. Ciudat, printre cei care lipseau se număra însuşi Venture. Regele Elend venea de obicei devreme.

Nu mai e rege, îşi spuse Philen, cu un zâmbet. Doar răsuflatul şi plicticosul Elend Venture. Avea un nume fără niciun haz – nu la fel de bun ca al lui Philen. Bineînţeles, până cu un an şi jumătate în urmă nu fusese decât „Lin”. Philen Frandeu îşi spusese el însuşi, după Prăbuşire. Era în culmea fericirii fiindcă toţi ceilalţi începuseră să-l numească astfel fără să ezite. Dar de ce n-ar fi avut şi el un nume distins? Un nume de lord? Nu era tot atât de bun ca toţi „nobilii” care stăteau deoparte, pe scaunele lor?

Oh, era exact la fel de bun. Ba chiar mai bun. Da, îl numiseră skaa – dar, în toţi acei ani, veniseră la el de nevoie, cu mutrele lor arogante, o mască a neputinţei. Le simţise nesiguranţa. Aveau nevoie de el. De un om pe care-l numeau skaa. Dar fusese şi negustor. Un negustor care nu era nobil. Ceva care n-ar fi trebuit să existe în micul imperiu perfect al Lordului Legiuitor.

Însă negustorii nobili erau nevoiţi să aibă de-a face cu obligatorii. Şi, unde erau obligatori, nu se putea petrece nimic ilegal. Din acest motiv îl voiau pe Philen. Fusese un soi de… mijlocitor. Un om capabil să încheie o înţelegere între două părţi interesate, care, din diverse motive, voiau să se ferească de ochii vigilenţi ai obligatorilor Lordului Legiuitor. Philen nu făcuse parte din nicio ceată de hoţi – nu, era mult prea periculos. Mult prea banal.

Se născuse cu simţul banului şi al negoţului. Îi dădeai două pietre şi, până la sfârşitul săptămânii, avea o carieră. Îi dădeai o spiţă de roată şi o preschimba într-o trăsură de toată frumuseţea. Îi dădeai doi ştiuleţi de porumb şi, în final, avea o încărcătură masivă de grâne pe canal, în drum spre pieţele din Stăpânirea Îndepărtată. Negoţul fusese făcut, fireşte, de adevăraţii nobili, însă Philen se aflase în spatele lor. Îşi avusese propriul vast imperiu.

Şi ei nu erau totuşi în stare să-şi dea seama. Purta un costum de o calitate la fel de bună ca ale lor; acum, când putea face negoţ pe faţă, devenise unul dintre cei mai bogaţi oameni din Luthadel. Cu toate astea, nobilii nu-i dădeau atenţie, pentru simplu fapt că n-avea un arbore genealogic pe gustul lor.

Ei bine, aveau să vadă ei. După întrunirea din ziua aceea… da, aveau să vadă. Aruncă o privire în mulţime, căutând neliniştit persoana pe care-o ascunsese acolo. Îi veni inima la loc

şi se uită la nobilii din Adunare, care vorbeau între ei, la mică distanţă. Tocmai sosise unul dintre ultimii din grupul lor – lordul Ferson Penrod. Un bărbat mai în vârstă, care se urcă pe podium şi trecu pe lângă ceilalţi membri, salutându-i pe rând.

— Philen, spuse Penrod, după ce-l zări. Un costum nou, după cum văd. Te prinde foarte bine jiletca asta roşie.

— Lord Penrod! Ei, dar arăţi foarte bine. Vasăzică ai trecut peste indispoziţia din timpul nopţii?

— Da, am scăpat repede de ea, răspunse lordul, dând din capul încărunţit. N-a fost decât o mică durere de stomac.

Păcat, se gândi Philen, zâmbind.

— Ei, am face bine să ne aşezăm. Însă văd că tânărul Venture nu e aici…

— Da, spuse Penrod, încruntându-se.

Fusese cel mai greu de convins să voteze împotriva lui Venture; nutrea un soi de afecţiune pentru băiat. Dar, în cele din urmă, cedase. Cedaseră cu toţii.

Penrod trecu mai departe şi li se alătură celorlalţi nobili. Bătrânul prostănac credea, probabil, că, în final, avea să se vadă rege. Ei bine, Philen avea alte planuri pentru tron. N-avea să-l ia pentru propriul său posterior, fireşte; nu-l interesa să conducă o ţară. Părea un mod groaznic de a face bani. Comerţul. Asta era o cale mult mai potrivită. Mai stabilă şi cu mult mai puţine şanse de a duce la pierderea capului cuiva.

Oh, dar Philen avea planuri. Avusese întotdeauna. Îşi impuse să nu mai arunce încă o privire spre public.

Se întoarse, în schimb, să studieze Adunarea. Sosise toată lumea, în afară de Venture. Şapte nobili, opt negustori, opt muncitori skaa: douăzeci şi patru de oameni, cu tot cu Venture. Împărţirea în trei grupuri trebuia să le dea mai multă putere oamenilor de rând; de vreme ce erau, aparent, mai mulţi decât nobilii. Nici măcar Venture nu înţelesese că negustorii nu erau skaa.

Philen strâmbă din nas. Deşi cei opt skaa se spălau de obicei înainte de a veni la întruniri, puteau să simtă că erau îmbibaţi de mirosul forjelor, al ţesătoriilor şi al atelierelor. Oameni care făureau lucruri. După ce se termina toată povestea, avea să se asigure că erau trimişi înapoi, unde le era locul. O Adunare era o idee interesantă, dar trebuia umplută cu oameni care meritau un asemenea rang. Oameni ca el.

Lordul Philen, se gândi. *Peste nu mult timp.*

Din fericire, Elend avea să-ntârzie. Pe urmă, poate scăpau de discursul lui. Oricum, Philen putea să-şi imagineze cum avea să sune.

Ăă… ei, uite, n-a fost corect. Ar trebui să fiu rege. Iată, îngăduiţi-mi să vă citesc dintr-o carte ca să vedeţi de ce. Acum, ăă, am putea vă rog să mai dăm nişte bani pentru skaa?

Philen zâmbi.

Se simţi înghiontit de bărbatul de alături, Getrue.

— Crezi c-o să-şi facă apariţia? şopti acesta.

— Probabil că nu. Presupun că ştie că nu-l vrem. Doar l-am răsturnat de pe tron, nu?

Getrue ridică din umeri. Se îngrăşase după Prăbuşire – foarte mult.

— Nu ştiu, Lin. Adică… nu de asta a fost vorba. El era doar… armatele… E necesar s-avem un rege puternic, nu? Unul care n-o să lase cetatea să cadă?

— Bineînţeles, răspunse Philen. Şi nu mă cheamă Lin.

Getrue roşi.

— Scuze.

— Am făcut ceea ce trebuia, continuă Philen. Venture e un om slab. Un prost.

— N-aş spune asta, zise Getrue. Are idei bune…

Se uită în jos, stânjenit.

Philen pufni, uitându-se la ceas. Era timpul, deşi nu se auzeau bătăile orologiului deasupra mulţimii. După căderea lui Venture, lumea începuse să se-nghesuie la întrunirile Adunării.

În faţa podiumului, băncile se răsfirau în evantai, pline de oameni, în marea lor majoritate skaa. Philen nu ştia sigur de ce li se îngăduia să se afle acolo. Nu puteau nici să voteze, nici să facă altceva.

O *altă prostie de-a lui Venture,* se gândi, clătinând din cap. În spatele încăperii – dincolo de mulţime, în partea opusă podiumului – erau două uşi mari, late, deschise, lăsând să intre lumina zilei. Philen le făcu semn cu capul unor bărbaţi, care le închiseră. Mulţimea amuţi. El se ridică să se adreseze Adunării.

— Ei bine, deoarece…

Uşile sălii se redeschiseră brusc. În cadrul ei stătea un bărbat în alb, însoţit de câţiva oameni, pe fundalul luminii soarelui roşu. Elend Venture. Philen îşi lăsă capul pe-o parte, încruntându-se.

Fostul rege înaintă cu paşi mari, cu capa albă fluturându-i în urmă. Născuta-din-Ceaţă era alături de el, ca de obicei, dar purta rochie. Judecând după cele câteva ocazii în care vorbise cu ea, Philen s-ar fi aşteptat să pară stângace într-o rochie de femeie nobilă. Totuşi, părea s-o poarte simţindu-se în largul ei, mergea cu graţie. Arăta mai degrabă fermecător.

Cel puţin până când îi întâlni Philen ochii. Nu învăluia Adunarea într-o privire caldă şi el se grăbi să se uite în altă parte. Venture îşi adusese cu el toţi Allomanţii – foştii hoţi din ceata Supravieţuitorului. După toate aparenţele, voia să le aducă tuturor aminte cine erau prietenii lui. Oameni puternici. Oameni înspăimântători.

Oameni care omorau zei.

Şi Elend era însoţit nu de unul, ci de doi terrisieni. Printre care o femeie – până atunci, Philen nu mai văzuse niciodată o terrisiană – dar faptul era totuşi impresionant. Toată lumea auzise că, după Prăbuşire, majordomii îşi părăsiseră stăpânii; refuzaseră să mai fie servitori. Unde găsise Venture nu unul, ci doi majordomi în robe viu colorate ca să-l slujească?

Mulţimea îl privea tăcută. Unii păreau stânjeniţi. Cum trebuiau să-l trateze? Alţii păreau… impresionaţi? Nu, zău! Cine putea fi impresionat de Elend Venture, chiar dacă acel Elend Venture era proaspăt bărbierit, avea părul pieptănat cu grijă, îmbrăcase haine noi şi… Philen se încruntă. Regele purta un baston de duel? Şi avea un câine-lup alături?

Nu mai e rege! îşi reaminti încă o dată negustorul.

Venture se apropie de podiumul Adunării cu paşi mari. Se întoarse şi le făcu semn oamenilor săi – tuturor celor opt – să rămână lângă gărzi. Apoi se răsuci şi se uită la el.

— Philen, voiai să spui ceva?

Negustorul îşi dădu seama că stătea în picioare.

— Eu… doar…

— Eşti cancelarul Adunării? întrebă Elend.

Philen şovăi.

— Cancelar?

— Întrunirile Adunării sunt conduse de rege, răspunse Elend. Acum nu avem rege, aşa că, după cum spune legea, Adunarea ar fi trebuit să-şi aleagă un cancelar care să invite membrii să ia cuvântul, să adjudece distribuirile şi să ia o hotărâre în cazul

egalităţii de voturi. Se întrerupse şi se uită la Philen. Cineva trebuie să conducă. Altminteri e haos.

Negustorul nu izbuti să-şi stăpânească nervozitatea. Oare Elend ştia că el, Philen, organizase votul împotriva lui? Nu, nu ştia, n-avea cum să ştie. Se uita pe rând la toţi membrii Adunării, privindu-i în ochi. Nu mai era băiatul jovial, uşor de ignorat, care luase parte la întrunirile de mai înainte. Într-un costum cazon, ferm în loc să ezite… aproape că părea o altă persoană.

S-ar părea că ţi-ai găsit un mentor, se gândi Philen. *Ceva cam prea târziu. Aşteaptă să vezi…*

Philen se aşeză.

— De fapt, n-am avut când s-alegem un cancelar, spuse. Tocmai voiam s-o facem.

Elend dădu din cap, cu mai bine de zece instrucţiuni de tot soiul răsunându-i în minte. *Priveşte oamenii în ochi. Foloseşte expresii subtile, dar ferme. Nu lăsa niciodată impresia că te pripeşti, dar ai grijă să nu pari ezitant. Nu te foi când eşti aşezat, nu-ţi târşâi tălpile, ţine spatele drept, nu strânge pumnii când eşti nervos…*

Aruncă o scurtă privire spre Tindwyl. Ea îl aprobă cu un semn din cap.

Continuă, El, îşi spuse. *Lasă-i să simtă că te-ai schimbat.*

Se duse să-şi ocupe locul, salutându-i pe ceilalţi nobili ai Adunării cu o înclinare a capului.

— Foarte bine, spuse, preluând conducerea. Atunci pot numi eu cancelarul?

— Pe tine însuţi? întrebă Dridel, unul dintre nobili; rânjetul lui batjocoritor părea să fie nelipsit, cel puţin din câte-ar fi putut spune Elend.

Era o expresie destul de potrivită pentru cineva cu faţa atât de ascuţită şi cu părul atât de negru.

— Nu, răspunse fostul rege. La întrunirea de azi nu pot fi nepărtinitor. De aceea îl propun pe lordul Penrod. N-am putea găsi un om mai corect şi cred că-i putem acorda încredere, numindu-l mijlocitorul discuţiilor noastre.

Grupul păstră o clipă tăcerea.

— Pare logic, spuse în cele din urmă Hettel, un muncitor de la forjă.

— E toată lumea de acord? întrebă Elend, ridicând mâna.

Obţinu optsprezece voturi – de la toţi skaa, de la majoritatea nobililor şi de la un negustor. Formau oricum o majoritate.

Se întoarse spre Penrod.

— Cred că asta-nseamnă că acum eşti şeful, Penrod.

Bărbatul impunător dădu mulţumit din cap, apoi se ridică în picioare ca să deschidă oficial întrunirea, ceea ce făcea până atunci regele. Manierele lui erau cizelate şi, în costumul bine croit, stătea într-o poziţie care sugera forţă. Urmărindu-l în timp ce făcea cu atâta naturaleţe lucruri pe care el însuşi se străduise din greu să le deprindă, Elend nu putea să nu simtă o uşoară invidie.

Poate-ar fi un rege mai bun decât mine, se gândi. *Poate…*

Nu, îşi spuse apoi, ferm. *Trebuie să am încredere în mine. Penrod e un bărbat cumsecade şi un nobil fără cusur, dar asta nu face din el un conducător. N-a citit tot ce-am citit eu şi nu înţelege aplicarea legislaţiei aşa cum o înţeleg eu. E un om bun, dar e totuşi o creaţie a lumii în care a trăit – nu-i consideră pe skaa animale*, *dar nici n-o să se poată gândi vreodată la ei ca la nişte egali.*

Penrod îşi încheie introducerea şi se întoarse spre Elend.

— Lord Venture, ai cerut această întrunire. Cred că legea îţi garantează dreptul de a te adresa primul Adunării.

Elend dădu din cap în semn de mulţumire, apoi se ridică.

— Douăzeci de minute e timp suficient?

— Va trebui să fie, răspunse el, trecând pe lângă Penrod când îşi schimbară locurile.

Elend ajunse la pupitru. În dreapta lui, sala era plină de oameni care se foiau pe locurile lor, tuşeau, vorbeau în şoaptă. Se simţea încordarea – Elend se confrunta pentru prima oară cu grupul care-l trădase.

— După cum ştiu mulţi dintre voi, le spuse el celorlalţi douăzeci şi trei de membri ai Adunării, m-am întors de curând de la o întâlnire cu Straff Venture – un tiran războinic care, din nefericire, îmi e tată. Vreau să vă ofer informaţii despre această întâlnire. Vă rog să înţelegeţi că, discuţia noastră fiind publică, voi avea grijă să evit elementele ce se referă, cu prea multă precizie, la securitatea ţării.

Făcu o mică pauză şi văzu privirile năucite la care se aşteptase. În cele din urmă, negustorul Philen îşi drese glasul.

— Da, Philen? întrebă Elend.

— Asta e foarte bine, Elend, spuse negustorul. Dar n-ai de gând să vorbeşti despre ceea ce ne-a adus aici?

— Motivul pentru care ne-am adunat, Philen, e găsirea unui mod de a păstra Luthadelul în siguranţă şi prosperitate. Cred că toată lumea îşi face cele mai multe griji din pricina armatelor ce se află dincolo de ziduri – şi ar trebui, în primul rând, să ne ocupăm de temerile populaţiei. Tot ce ţine de conducerea Adunării poate aştepta.

— În... înţeleg, zise Philen, evident nedumerit.

— Timpul îţi aparţine, Lord Venture, spuse Penrod. Foloseşte-l după cum doreşti.

— Mulţumesc, Cancelare. Vreau să fie foarte clar că tatăl meu *nu* o să atace acest oraş. Îmi dau seama de ce sunt oamenii îngrijoraţi, mai ales după atacul scurt asupra zidurilor de săptămâna trecută. Însă aceea a fost un simplu test – Straff se teme să atace, se teme prea mult ca să-şi arunce în luptă toate forţele. În timpul întâlnirii noastre, Straff mi-a spus că a încheiat o alianţă cu Cett. Însă cred c-a fost o născocire – chiar dacă, din nefericire, una răutăcioasă. Bănuiesc că avea într-adevăr de gând să rişte un atac împotriva noastră, în pofida prezenţei lui Cett. Un atac care a fost oprit.

— De ce? întrebă unul dintre reprezentanţii muncitorilor. Pentru că eşti fiul lui?

— Nu, de fapt, răspunse Elend. Straff nu lasă legăturile de rudenie să stea în calea hotărârilor sale.

Şovăi, uitându-se la Vin. Începea să-şi dea seama că ei nu-i plăcea să fie cea care ţinea cuţitul la gâtul lui Straff, dar îi îngăduise să-i rostească numele în discursul său.

Totuşi...

A spus că e în ordine, se linişti. *Nu pun datoria faţă de oraş mai presus de ea!*

— Ei, haide, Elend, zise Philen. Nu da un spectacol. Ce i-ai promis lui Straff ca să-şi ţină armata departe de ziduri?

— L-am ameninţat, răspunse Elend. Confraţi din Adunare, când l-am înfruntat pe tata în timpul negocierii, mi-am dat seama că noi – ca grup – n-am dat atenţie, în general, uneia dintre cele mai preţioase arme ale noastre. Ne considerăm un corp legiuitor onorabil, creat din voia poporului. Însă nu ne aflăm aici datorită propriilor noastre fapte. Ocupăm aceste poziţii dintr-un singur motiv – care este Supravieţuitorul de la Hathsin.

Se uită în ochii membrilor Adunării şi continuă.

— Am simţit, de multe ori, ceea ce cred că simt mulţi dintre voi. Supravieţuitorul e deja o legendă cu care nimeni nu poate spera să rivalizeze. Are putere asupra acestui popor – o putere mai mare decât a noastră, cu toate că e mort. Suntem invidioşi. Ne simţim chiar nesiguri. Sunt sentimente fireşti pentru o fiinţă omenească. Pe conducători îi macină în aceeaşi măsură ca pe oricine altcineva – poate chiar cu mai multă tărie. Domnii mei, nu ne putem îngădui să gândim în continuare astfel. Moştenirea Supravieţuitorului nu-i aparţine unui singur grup, şi nici măcar numai acestei cetăţi. Ne este tată – e părintele tuturor celor care sunt acum liberi în această ţară. Indiferent dacă-l acceptăm sau nu ca pe o putere divină, trebuie să recunoaştem că, fără curajul şi fără sacrificiul lui, nu ne-am fi bucurat acum de libertate.

— Ce legătură are asta cu Straff? se răsti Philen.

— Una foarte importantă, răspunse Elend. Pentru că, deşi Supravieţuitorul nu mai e printre noi, moştenirea lui ne-a rămas. Sub forma ucenicei sale. Elend arătă spre Vin. Ea e cea mai puternică din lumea noastră dintre toţi Născuţii-din-Ceaţă – fapt pe care Straff l-a constatat pe pielea lui. Domnii mei, cunosc foarte bine firea tatei. N-o să atace oraşul atâta timp cât se teme de răzbunarea unei forţe pe care n-o poate opri. Acum înţelege că, dacă ne va ataca, va atrage asupra sa mânia moştenitoarei Supravieţuitorului – căreia n-a izbutit să-i facă faţă nici măcar Lordul Legiuitor.

Elend tăcu şi ascultă şoaptele care se răspândeau prin mulţime. Întreaga populaţie avea să afle ce spusese, simţindu-se îmbărbătată. Poate că vestea avea s-ajungă şi la armata lui Straff, prin spionii lui, probabil ascunşi printre oamenii din sală. Îl văzuse, în mijlocul lor, pe Zane, Allomantul tatălui său.

Şi, dacă vestea ajungea la soldaţii lui Straff, oamenii aveau să se gândească de două ori înainte de a se supune oricărui ordin de atac. Cine-şi dorea să-nfrunte însăşi forţa care-l nimicise pe Lordul Legiuitor? Elend nu-şi punea mari speranţe în viitor – probabil că oştenii lui Straff nu credeau nimic din tot ce venea din Luthadel – dar cea mai mică fisură a moralului duşmanilor săi putea fi de ajutor.

Elend n-avea nimic de pierdut întărind legătura dintre el şi Supravieţuitor. Nu trebuia decât să treacă dincolo de propria

nesiguranţă; Kelsier fusese un mare om, dar murise. El nu trebuia decât să se străduiască să-i ţină în viaţă moştenirea.

Fiindcă aşa era cel mai bine pentru poporul lui.

Vin asculta discursul lui Elend cu stomacul răsucindu-i-se.

— Eşti de acord cu toate astea? şopti Ham, aplecându-se spre ea, în timp ce Elend îşi istorisea în amănunt întâlnirea cu Straff.

Vin ridică din umeri.

— Cu orice poate ajuta regatul.

— Ai fost întotdeauna stânjenită de modul în care-avea Kelsier grijă să crească în ochii oricărui skaa – toţi am fost.

— De asta are Elend nevoie, spuse Vin.

Tindwyl, care stătea chiar în faţa celor doi, se întoarse şi-i aruncă ei o privire aspră. Vin se aştepta s-o învinuiască fiindcă vorbea pe şoptite în timpul întrunirilor Adunării, dar se părea că dojana terrisianei avea alt motiv.

— Regele – continua să-l numească astfel pe Elend – are nevoie de această legătură cu Supravieţuitorul. Se poate bizui într-o prea mică măsură pe propria autoritate, iar Kelsier e, în prezent, cel mai iubit şi cel mai omagiat om din Stăpânirea Centrală. Dând de înţeles că guvernul a fost creat de Supravieţuitor, regele face poporul să se gândească de două ori înainte de a se amesteca în treburile lui.

Ham dădu din cap gânditor. Însă Vin se uită în jos. *Ce nu-mi convine? Mai adineauri începusem să mă-ntreb dacă nu cumva sunt Eroul Evurilor, iar acum îmi fac griji pentru faima pe care mi-o oferă Elend?*

Stătea pe scaunul ei, stânjenită, arzând bronz şi simţind pulsaţiile din depărtare. Deveneau mai puternice…

Încetează! îşi spuse. *Sazed nu crede că Eroul o să revină, şi el cunoaşte istoria mai bine decât oricine altcineva. Oricum, m-am purtat prosteşte. Trebuie să mă concentrez asupra celor ce se petrec aici.*

La urma urmelor, Zane era în sală.

Vin îl căută în partea din spate a încăperii şi, arzând încet puţin cositor – nu destul de mult ca s-o orbească –, îi studie trăsăturile. Nu se uita la ea, ci la Adunare. Se afla acolo la porunca lui Straff, sau dorise el însuşi să facă o vizită? Atât Straff, cât şi Cett aveau, fără nicio îndoială, spioni în mulţime –

şi, fireşte, printre oameni erau amestecaţi şi străjerii lui Ham. Însă Zane o tulbura. De ce nu se-ntorcea spre ea? Nu era…

Zane îi întâlni ochii. Îi zâmbi uşor, apoi reîncepu să-l studieze pe Elend.

Vin se cutremură fără să vrea. Asta însemna, aşadar, că nu o ocolea? *Concentrează-te!* îşi spuse. *Trebuie să dai atenţie cuvintelor lui Elend*.

Însă el aproape terminase. Îşi încheie discursul cu câteva comentarii despre modul în care credea că-l puteau împiedica pe Straff să-şi regăsească echilibrul. Din nou, nu putea da prea multe amănunte – nu fără să trădeze secrete. Se uită la orologiul imens din colţ; terminase cu trei minute mai devreme şi se pregăti să părăsească pupitrul.

Lordul Penrod îşi drese glasul.

— Elend, n-ai omis nimic?

El şovăi, apoi se uită din nou spre Adunare.

— Ce-aţi vrea să mai spun?

— N-ai nicio reacţie? întrebă unul dintre muncitorii skaa. În legătură cu… cele petrecute la ultima întrunire?

— Aţi primit scrisoarea mea, răspunse Elend. Îmi cunoaşteţi sentimentele în această privinţă. Oricum, actualul forum public nu e locul potrivit pentru acuzaţii sau denunţări. Alcătuim un corp legiuitor prea nobil pentru aşa ceva. Aş fi dorit ca Adunarea să nu fi ales să dea glas preocupărilor sale în vremuri de primejdie, dar nu pot schimba ceea ce s-a petrecut.

Se îndreptă din nou spre locul lui.

— Asta e tot? întrebă un skaa. Nici măcar nu vrei să vii cu argumente în favoarea ta, să ne convingi să te reînscăunăm?

Elend şovăi din nou.

— Nu, spuse. Nu, nu cred c-o s-o fac. Mi-aţi adus la cunoştinţă părerile voastre şi mă simt dezamăgit. Însă sunteţi reprezentanţii aleşi de popor. Cred în puterea care vi s-a dat. Dacă aveţi întrebări sau dubii, voi fi încântat să mă apăr. Dar n-am de gând să vă ţin o predică cât priveşte calităţile mele. Mă cunoaşteţi cu toţii. Ştiţi ce pot să fac şi ce mi-am propus să fac pentru oraşul nostru şi pentru populaţia din jur. Acestea sunt argumentele mele.

Se întoarse la locul său. Vin zări pe faţa lui Tindwyl umbra unei încruntări. Elend renunţase la discursul pregătit împreună

cu ea şi care ar fi oferit tocmai argumentele pe care le aştepta Adunarea.

De ce această schimbare? se miră Vin. Era evident că Tindwyl n-o credea o idee bună. Totuşi, în mod bizar, descoperi că avea mai multă încredere în instinctele lui Elend decât în ale lui Tindwyl.

— Ei, spuse lordul Penrod, apropiindu-se din nou de pupitru. Îţi mulţumim pentru această informare, lord Venture. Nu sunt sigur că mai avem sau nu alte chestiuni…

— Lord Penrod? spuse Elend.

— Da?

— Oare n-ar trebui să ceri să se facă propuneri?

Lordul Penrod se încruntă.

— Propuneri pentru rege, Penrod, se răsti Philen.

Vin lăsă deoparte orice altceva, apoi se uită la negustor. *Pare să cunoască foarte bine mersul lucrurilor*; remarcă ea.

— Da, spuse Elend, uitându-se şi el la Philen. Pentru ca Adunarea să aleagă un nou rege, propunerile trebuie făcute cu cel puţin trei zile înainte de vot. Sugerez să le facem acum, ca să putem vota cât mai curând cu putinţă. Cetatea suferă în fiecare zi în care e lipsită de un conducător.

Se întrerupse, apoi zâmbi.

— Fireşte, dacă nu cumva preferaţi să lăsaţi să treacă luna fără să-l alegeţi pe noul rege…

E bine să confirme că încă mai vrea coroana, se gândi Vin.

— Mulţumim, lord Venture, spuse Penrod. Atunci o vom face acum… Şi, cu exactitate, în ce mod?

— Fiecare membru al Adunării poate face o propunere, dacă doreşte, răspunse Elend. Aşa că, pentru a nu fi copleşiţi de numărul lor prea mare, sfatul meu este să ne stăpânim cu toţii – opriţi-vă doar la cineva despre care credeţi, cu toată sinceritatea, că ar fi cel mai bun rege. Dacă aveţi o propunere, puteţi să vă ridicaţi ca să-nştiinţaţi restul grupului.

Penrod dădu din cap şi se întoarse la locul lui. Însă, imediat ce se aşeză el, se ridică un skaa.

— Îl propun pe lordul Penrod.

Elend trebuia să se-aştepte la asta, se gândi Vin, după ce l-a propus drept cancelar. *De ce să-i încredinţeze o asemenea autoritate tocmai omului despre care ştia c-o să-i fie cel mai important rival la tron?*

Răspunsul era simplu. Fiindcă Elend ştia că, pentru cancelar, Penrod era cea mai bună alegere. *Uneori e puţin cam prea corect,* îşi spuse ea, nu pentru prima oară. Se întoarse să-l studieze pe acel skaa care-l propusese pe Penrod. De ce erau skaa atât de grăbiţi să se unească în umbra unui nobil?

Bănuia că era încă prea curând. Erau învăţaţi să fie conduşi de nobili şi, chiar bucurându-se de libertate, respectau tradiţiile – poate chiar mai mult decât nobilii. Un lord ca Penrod – calm, impozant – părea, firesc, mult mai potrivit să fie rege decât un skaa.

În cele din urmă vor trece peste asta, se gândi Vin. *Cel puţin, dacă vor izbuti să se schimbe, ridicându-se la înălţimea aşteptărilor lui Elend.*

În sală se lăsă tăcerea, nimeni nu mai făcu vreo altă propunere. În mulţime tuşiră câţiva oameni, dar până şi şoaptele încetaseră. În cele din urmă, se ridică în picioare chiar Penrod.

— Îl propun pe Elend Venture, spuse.

— Ah… şopti cineva în spatele ei.

Vin se întoarse şi aruncă o privire spre Boare.

— Ce e? şopti.

— Sclipitor, răspunse el. Nu-ţi dai seama? Penrod e un bărbat onorabil. Sau, cel puţin, atât de onorabil cât poate fi un nobil – ceea ce-nseamnă că insistă să *pară* onorabil. Elend l-a propus cancelar…

Sperând că, în schimb, el o să se simtă obligat să-l propună ca rege, înţelese Vin. Se uită la Elend şi-i zări pe buze un zâmbet uşor. Oare chiar urmărise schimbul? Mişcarea părea prea subtilă chiar şi pentru Boare.

Acesta clătină din cap, apreciativ.

— Nu numai că Elend n-a trebuit să se propună singur, ceea ce l-ar fi făcut să pară disperat – dar întreaga adunare crede că omul pe care-l respectă, omul pe care probabil ar vrea să-l aleagă rege ar prefera ca titlul să se-ntoarcă la Elend. Sclipitor.

Penrod se aşeză, şi în încăpere continuă să domnească tăcerea. Vin bănuia că şi el făcuse propunerea ca să poată urca pe tron fără să fie contestat. Probabil întreaga Adunare era de părere că Elend merita o şansă ca să-şi recucerească locul; Penrod nu făcuse altceva decât să fie suficient de corect ca să dea glas acelui sentiment comun.

Dar cum rămâne cu negustorii? se întrebă Vin. Trebuie să aibă propriul lor plan. Elend bănuia că Philen fusese organizatorul votului împotriva lui. Îl voiau pe tron pe unul de-al lor, care-ar fi putut deschide porţile cetăţii acelui rege care-i manipula – care-i plătea mai bine.

Studie grupul de opt bărbaţi şi costumele lor i se părură – cumva – chiar de mai bună calitate decât ale nobililor. Păreau să se supună cu toţii capriciilor unui singur om. Ce punea la cale Philen?

Unul dintre negustori se foi, ca şi cum ar fi vrut să se ridice în picioare, dar Philen îi aruncă o privire aspră. Omul nu se ridică. Philen stătea, tăcut, cu un baston de duel ca al nobililor pe genunchi. În cele din urmă, când aproape toată lumea din sală observase că toţi negustorii îl fixau cu privirea, se ridică încet.

— Am şi eu de făcut o propunere, spuse.

Din locul unde stăteau cei opt skaa se auzi cineva pufnind.

— Acum cine dă spectacole, Philen? întrebă un membru al Adunării. Dă-i drumul şi fă-o – propune-te singur.

Negustorul înălţă dintr-o sprânceană.

— De fapt, n-am de gând să mă propun pe mine.

Vin se încruntă şi văzu nedumerire în ochii lui Elend.

— Ideea mă flatează, continuă Philen, dar nu sunt decât un simplu negustor. Nu, cred că titlul de rege ar trebui să meargă la cineva mai deprins cu aşa ceva. Spune-mi, lord Venture, trebuie să propunem oameni din Adunare?

— Nu, răspunse Elend. Regele nu trebuie să fie membru al Adunării – eu am acceptat această poziţie când ocupam deja tronul. Prima îndatorire a regelui e să facă şi să impună legea. Adunarea nu e decât un consiliu sfătuitor, împuternicit să contrabalanseze într-o anumită măsură puterea. Rege poate fi oricine – de fapt, titlul trebuia să fie ereditar. Nu m-am aşteptat ca… anumite clauze să fie invocate atât de repede.

— Ah, da, zise Philen. Bine, atunci. Eu, unul, cred că titlul ar trebui încredinţat cuiva cu oarecare experienţă în această privinţă. Cineva care şi-a dovedit harul de conducător. De aceea, îl propun ca rege al nostru pe Lordul Ashweather Cett.

Ce? se întrebă Vin, şocată, în timp ce Philen să întorcea să arate către mulţime. Un bărbat aşezat în mijlocul publicului îşi scoase mantia de skaa, lăsând să i se vadă costumul şi faţa, cu o barbă ţepoasă.

— Oh, cerule… spuse Boare.

— E chiar el? întrebă Vin, neîncrezătoare, în timp ce din mulţime începeau să se-nalţe şoapte.

Boare dădu din cap.

— Oh, el e. Lordul Cett în persoană. Şovăi, apoi se uită la ea. Cred că s-ar putea s-avem necazuri.

Confraţii mei nu mi-au dat niciodată prea multă atenţie; considerau munca mea şi preocupările mele nepotrivite pentru un Lume-Aducător. Nu vedeau cum ar fi putut să le fie de folos oamenilor din cele paisprezece ţinuturi truda mea, dedicată studiului naturii, nu studiului religiei.

32

Vin stătea tăcută, încordată, cercetând din priviri mulţimea. *Nu e cu putinţă să fi venit de unul singur,* îşi spuse.

Şi, acum, când ştia ce căuta, îi descoperi. Soldaţi în mulţime, în haine de skaa, alcătuind un soi de inel protector în jurul scaunului lui Cett. Regele nu se ridică, deşi un tânăr de lângă el o făcu.

*O gardă de vreo treizeci de oameni,*se gândi Vin. *S-ar putea să nu fie aşa de nebun ca să fi venit singur… dar să intri chiar în cetatea pe care-o asediezi?* Era o mişcare plină de curaj – aflată la graniţa prostiei. Fireşte, mulţi spuseseră acelaşi lucru despre vizita lui Elend în tabăra lui Straff.

Dar Cett nu se afla în aceeaşi situaţie ca Elend. Nu era disperat, nu se afla în pericol să piardă totul. Numai că… avea o armată mai mică decât a lui Straff, iar kolosşii se apropiau. Şi, dacă Straff ducea la loc sigur presupusa provizie de atiu, zilele lui Cett ca rege al vestului erau cu siguranţă numărate. Poate că intrarea în Luthadel nu era un act disperat, dar nu era nici fapta unui om stăpân pe situaţie. Cett îşi încerca norocul.

Şi părea să savureze asta.

Regele străin zâmbi în timp ce toată lumea aştepta în tăcere. Ca şi mulţimea, membrii Adunării erau prea şocaţi ca să vorbească. În cele din urmă, Cett le făcu semn oştenilor săi deghizaţi, care îi luară scaunul şi îl duseră pe podium. Membrii Adunării comentau pe şoptite, întorcându-se spre aghiotanţi sau

spre însoţitori, în căutarea unei confirmări a identităţii lui Cett. Cei mai mulţi nobili păstrau tăcerea – ceea ce, în mintea lui Vin, adeverea mulţumitor totul.

— Nu e aşa cum mă aşteptam, îi şopti lui Boare, în timp ce urcau soldaţii pe podium.

— Nu ţi-a spus nimeni că e olog? întrebă Domolitorul.

— Nu vorbesc doar despre asta. Nu poartă costum.

Era îmbrăcat cu pantaloni şi cămaşă, dar, în loc de haina de la costumele nobililor, avea una neagră, jerpelită.

— Plus barba. N-avea cum să-i crească atât într-un an – probabil şi-a lăsat-o dinainte de Prăbuşire.

— Tu n-ai cunoscut decât nobili din Luthadel, Vin, spuse Ham. Ultimul Imperiu acoperea un teritoriu imens, cu multe popoare diferite. Nu se-mbrăca toată lumea ca aici.

Boare dădu din cap.

— Cett era cel mai puternic nobil din zona lui, aşa că nu trebuia să-şi facă griji în privinţa tradiţiei şi a bunelor maniere. Avea tot ce-şi dorea, iar nobilimea locală îl linguşea. În imperiu erau o sută de curţi regale, cu o sută de mici „Lorzi Legiuitori”, şi fiecare regiune îşi avea propriul ritm în politică.

Vin se întoarse din nou spre scenă. Cett stătea pe scaunul lui, dar încă nu începuse să vorbească. În cele din urmă, lordul Penrod se ridică.

— E cea mai neaşteptată dintre surprize, lord Cett.

— Bun! exclamă nou-venitul. La urma urmelor, tocmai asta era esenţa!

— Vrei să-i vorbeşti Adunării?

— Credeam c-o fac deja.

Penrod îşi drese glasul iar la urechile ajutate de cositor ale lui Vin ajunse un murmur dispreţuitor, pornit din grupul nobililor.

— Nobilimea din Vest.

— Ai zece minute, lord Cett, spuse Penrod, aşezându-se.

— Bun, zise Cett. Fiindcă – spre deosebire de băiatul de-acolo – eu am să vă spun exact de ce-ar trebui să m-alegeţi rege.

— Şi anume de ce? întrebă un negustor din Adunare.

— Pentru c-am o armată chiar dincolo de zidurile voastre! râse Cett.

Adunarea păru surprinsă.

— O ameninţare, Cett? întrebă Elend, calm.

— Nu, Venture. Nu e decât sinceritate – de care voi, nobilii din Stăpânirea Centrală, păreţi să vă feriţi cu orice preţ. Ce le-ai spus acestor oameni? Că metresa ta ţine cuţitul la beregata lui Straff? Le-ai dat, aşadar, de înţeles că, dacă n-o să fii ales, o să-ţi retragi Născuta-din-Ceaţă şi cetatea o să fie distrusă?

Elend roşi.

— Bineînţeles că nu.

— Bineînţeles că nu, repetă Cett. Avea voce sonoră – cutezătoare, puternică. Ei, eu nu mă prefac, nu mă ascund. Armata mea e aici şi am de gând să cuceresc cetatea. Însă mi-ar plăcea mult mai mult să mi-o încredinţaţi.

— Tu, domnul meu, eşti un despot, zise Penrod, cu glas ferm.

— Şi ce dacă? spuse Cett. Sunt un despot cu patruzeci de mii de soldaţii. De *două ori* mai mulţi decât cei care vă apără zidurile.

— Asta ne poate opri să te luăm pur şi simplu ostatic? întrebă un alt nobil. S-ar părea că te-ai dat pe mâna noastră cu mare dibăcie.

Cett izbucni într-un râs zgomotos.

— Dacă nu mă-ntorc în tabără în seara asta, oştile mele au poruncă să atace imediat cetatea şi s-o distrugă – indiferent ce s-ar întâmpla! Probabil că, pe urmă, vor fi nimicite de Venture – dar atunci n-o să mai conteze, nici pentru mine, nici pentru voi! O să fim morţi cu toţii.

Toată lumea din sală amuţi.

— Vezi, Venture? întrebă Cett. Ameninţările merg de minune.

— Chiar te-aştepţi să te facem regele nostru? întrebă Elend.

— Da, de fapt da. Uite ce e, cu douăzeci de mii soldaţi de-ai voştri, adăugaţi la cei patruzeci de mii ai mei, am putea apăra cu uşurinţă zidurile de atacul lui Straff – am putea opri chiar şi oastea kolossşilor.

Sala se umplu imediat de şoapte, şi Cett se întoarse spre Elend înălţând dintr-o sprânceană stufoasă.

— Nu le-ai spus de kolossşi, nu-i aşa?

Elend nu răspunse.

— Vor afla destul de curând. Oricum, nu văd ce altceva aţi putea face, în afară de a mă vota pe mine.

— Nu eşti un bărbat onest, spuse Elend, simplu. Poporul aşteaptă mai mult de la regele său.

— Nu sunt un bărbat onest? întrebă Cett, amuzat. Şi tu eşti? Dă-mi voie să-ţi pun o întrebare directă, Venture. De-a lungul acestei întruniri, i-a Domolit vreunul dintre Allomanţii tăi, aşezaţi acolo, pe membrii Adunării?

Elend şovăi. Se întoarse într-o parte şi-l descoperi pe Boare. Vin închise ochii. Nu. Elend, nu…

— Da, recunoscu Elend.

Vin o auzi pe Tindwyl gemând încet.

— Şi, continuă Cett, poţi spune, cu toată sinceritatea, că nu te-ai îndoit niciodată de tine însuţi? Că nu te-ai întrebat niciodată dacă eşti un rege bun?

— Cred că orice conducător are asemenea dubii, răspunse Elend.

— Ei bine, eu nu le am, spuse Cett. Am ştiut întotdeauna c-am fost născut pentru a-i conduce pe alţii – şi am făcut întotdeauna ce era mai bine asigurându-mă că păstrez puterea. Ştiu cum să devin puternic, iar asta înseamnă că ştiu cum să-i fac puternici pe cei care se-aliază cu mine. Iată ce vă propun. Daţi-mi coroana, şi vă voi conduce. Vă veţi păstra cu toţii titlurile – iar acei membri ai Adunării care nu au titluri vor *primi.* În plus, vă veţi păstra şi capetele – ceea ce reprezintă un târg mult mai bun decât ceea ce vă oferă Straff, v-o garantez. Oamenii vor continua să muncească, iar eu voi avea grijă să aibă ce mânca în iarna asta. Totul se va întoarce la normal, aşa cum era cu un an în urmă, înainte de a începe nebunia. Skaa muncesc, iar nobilii administrează.

— Crezi că se vor întoarce la asta? întrebă Elend. După ce am luptat cu toţii pentru ceea ce am luptat, crezi c-o să te las pur şi simplu să sileşti oamenii să recadă în sclavie?

Cett zâmbi sub barba lui imensă.

— N-aveam impresia că hotărârea asta îţi aparţine ţie, Elend Venture.

Elend amuţi.

— Vreau să mă-ntâlnesc cu fiecare dintre voi, le spuse Cett membrilor Adunării. Dacă-mi îngăduiţi, vreau să mă mut în Luthadel cu câţiva oameni de-ai mei. Să zicem, cu o forţă de cinci mii – destul de mulţi ca să mă facă să mă simt în siguranţă, dar fără a fi cu adevărat un pericol pentru voi. O să mă instalez într-una dintre fortăreţele părăsite şi-o să vă aştept hotărârea de săptămâna viitoare. Între timp, o să mă-ntâlnesc pe rând cu

fiecare dintre voi, ca să-i explic… ce beneficii vor urma după ce voi fi ales rege.

— Şperţuială, scuipă Elend.

— Bineînţeles, răspunse Cett. Şperţuială pentru toţi oamenii din oraşul ăsta – cea mai importantă fiind pacea! Îţi place atât de mult să pui etichete, Venture. „Sclavi”, „ameninţări”, „onest”. „Şperţuială” nu e decât un cuvânt. Altfel privind lucrurile, şperţul nu e decât o făgăduială, înfăţişată sub o *altă* formă.

Şi zâmbi.

Adunarea păstră tăcerea.

— Atunci, hotărâm prin vot dacă suntem sau nu de acord să-l primim în oraş? întrebă Penrod.

— Cinci mii de oameni e prea mult, spuse un skaa din Adunare.

— De acord, îl susţinu Elend. În niciun caz nu putem lăsa atât de mulţi soldaţi străini să între în oraş.

— Nu-mi place deloc, spuse altcineva.

— Ce? întrebă Philen. Un rege în cetatea noastră e mai puţin periculos decât unul în afara ei, n-ai zice? Şi, în plus, Cett ne-a promis tuturor titluri.

Asta îi dădu grupului ceva la care să se gândească.

— De ce nu-mi daţi pur şi simplu coroana acum? întrebă Cett. Deschideţi porţile pentru armata mea.

— N-o puteţi face, spuse imediat Elend. Nu înainte de a avea un rege – sau dacă nu se votează acum, în unanimitate.

Vin zâmbi. Unanimitatea nu putea să existe atâta timp cât făcea Elend parte din Adunare.

— Pfui, spuse Cett, dar era evident destul de calm ca să nu continue cu insulte la adresa corpului legiuitor. Atunci îngăduiţi-mi să stau în oraş.

Penrod dădu din cap.

— E toată lumea de acord să-l primim pe lordul Cett în cetate cu… să zicem… o mie de oşteni?

Nouăsprezece membri ai Adunării ridicară mâinile. Elend nu se număra printre ei.

— Atunci am terminat, spuse Penrod. Reluăm discuţiile peste două săptămâni.

Aşa ceva nu poate fi cu putinţă, se gândi Elend. *Credeam că, probabil, Penrod o să fie greu de înfruntat, iar Philen nu chiar*

atât greu. Dar... chiar unul dintre despoţii care ameninţă cetatea? Cum au putut? Cum pot să ia în considerare o asemenea propunere?

Se ridică în picioare şi îl prinse de braţ pe Ferson, care se pregătea să coboare de pe podium.

— Ferson, îi spuse, cu glas scăzut, asta e o nebunie.

— E o variantă pe care trebuie s-o luăm în considerare, Elend.

— Să luăm în considerare vânzarea poporului acestei cetăţi unui tiran?

Privirea lui Penrod se umplu de răceală şi îşi desprinse braţul din strânsoarea lui Elend.

— Ascultă, flăcăule, spuse cu voce joasă. Eşti un om bun, dar ai fost întotdeauna un idealist. Ţi-ai petrecut timpul afundându-te în cărţi şi-n filosofie – iar eu am purtat, toată viaţa, lupte cu nobilii de la curte, în arena politică. Tu cunoşti teoriile; eu cunosc oamenii.

Se întoarse şi arătă cu un gest al capului către mulţime.

— Uită-te la ei, flăcăule. Sunt *îngroziţi.* Ce bine le pot face visurile tale când ei rabdă de foame? Le vorbeşti de libertate şi dreptate, când două armate ameninţă să le masacreze familia.

Se întoarse din nou către Elend şi îl privi în ochi.

— Sistemul Lordului Legiuitor nu era perfect, dar îi ţinea pe oamenii ăştia în siguranţă. Acum nu mai avem nici măcar aşa ceva. Idealurile tale nu pot înfrânge armate. Cett o fi fiind un tiran, dar, dacă trebuie s-aleg între el şi Straff, îl prefer. Probabil că i-am fi predat cetatea cu săptămâni în urmă, dacă nu ne-ai fi oprit.

Penrod îl salută pe fostul rege cu o înclinare a capului, apoi li se alătură celorlalţi nobili care ieşeau din sală. Elend rămase o vreme neclintit, în tăcere.

*Am remarcat un fenomen straniu, legat de grupurile răzvrătite care se desprind din Imperiu şi încearcă să-şi dobândească autonomia,*îşi aminti el un pasaj din cartea lui Ytves, intitulată *Studiul Revoluţiei. În aproape toate cazurile, Lordul Legiuitor n-a fost nevoit să-şi trimită oştile ca să recucerească teritoriile răzvrătiţilor. Până la sosirea oamenilor lui, respectivele grupuri se autodistruseseră.*

După toate aparenţele, rebelii descoperiseră că haosul din timpul schimbării era mai greu de acceptat decât tirania de care avuseseră parte până atunci. Au întâmpinat cu bucurie

reinstaurarea autorităţii – chiar şi a uneia opresive – fiindcă îi făcea să sufere mai puţin decât nesiguranţa.

Vin şi ceilalţi i se alăturară pe podium şi Elend îi cuprinse umerii cu braţul, uitându-se în tăcere la oamenii care părăseau clădirea. Cett rămăsese înconjurat de câţiva membri ai Adunării, cu care îşi stabilea întâlnirile.

— Vezi, spuse încet Vin, ştim că *el e* Născut-din-Ceaţă.

Elend se-ntoarse spre ea.

— L-ai simţit întrebuinţând Allomanţia?

Ea clătină din cap.

— Nu.

— Atunci de unde ştii? întrebă Elend.

— Păi, uită-te la el, răspunse ea, cu o fluturare de mână. Se poartă ca şi cum n-ar putea să meargă – şi asta trebuie s-ascundă ceva. Ce poate părea mai nevinovat decât un olog? Vă puteţi gândi la ceva care s-ascundă mai bine faptul că e Născut-din-Ceaţă?

— Vin, draga mea, zise Boare, Cett a rămas olog încă din copilărie, când, după o boală, nu şi-a mai putut folosi picioarele. Nu e Născut-din-Ceaţă.

Ea înălţă dintr-o sprânceană.

— E una dintre cele mai bune poveşti de camuflare pe care le-am auzit vreodată.

Boare îşi dădu ochii peste cap, însă Elend se mulţumi să zâmbească.

— Şi acum, Elend? întrebă Ham. E clar că, după intrarea lui Cett în cetate, nu mai putem încerca să facem faţă la fel ca mai înainte.

Elend dădu din cap.

— Avem nevoie de un plan. Să…

Tăcu când din grupul lui Cett se desprinse un tânăr care se îndreptă spre el. Era cel care îi stătuse alături în mulţime.

— Fiul lui Cett, şopti Boare. Gneomdin.

— Lord Venture, spuse tânărul, înclinându-se uşor. Era, probabil, de vârsta lui Fantomă. Tata vrea să ştie când aţi prefera să vă-ntâlniţi cu el.

Elend ridică dintr-o sprânceană.

— N-am intenţia să mă alătur membrilor Adunării care stau la coadă, în aşteptarea şpăgii lui Cett, flăcăule. Spune-i tatălui tău că n-avem nimic de discutat.

— N-aveţi? întrebă Gneomdin. Şi cum rămâne cu sora mea? Cea pe care-aţi răpit-o?

Elend se încruntă.

— Ştii c-ai spus un neadevăr.

— Tata vrea totuşi să staţi de vorbă despre asta, insistă Gneomdin, aruncând o privire duşmănoasă spre Boare. În plus, crede că o discuţie între voi doi ar fi în interesul oraşului. Cu Straff te-ai întâlnit în tabăra lui – nu-mi spune că nu vrei să faci acelaşi lucru pentru Cett, în cetatea ta.

Elend şovăi.

Lasă deoparte prejudecăţile, îşi spuse. *E necesar să vorbeşti cu omul ăsta, fie şi numai pentru informaţiile pe care ţi le-ar putea oferi.*

— Bine, spuse. O să mă-ntâlnesc cu el.

— La cină, fix de azi într-o săptămână? întrebă Gneomdin.

Elend dădu scurt din cap.

Totuşi, fiind cel care-l descoperise pe Alendi, am căpătat importanţă. Am ajuns cel dintâi dintre Lume-Aducători.

33

Vin stătea întinsă pe burtă, cu braţele îndoite sub cap, studiind o foaie de hârtie aşezată pe podea, în faţa ei. După haosul din ultimele zile, descoperea, cu surprindere, că întoarcerea la cercetările ei era o uşurare.

Însă una neînsemnată, căci cercetarea ridica propriile sale probleme. *Adâncimea s-a-ntors,* se gândi. *Deşi ceaţa ucide doar când şi când, a redevenit duşmănoasă. Ceea ce-nseamnă că trebuie să se-ntoarcă şi Eroul Evurilor, nu?*

Credea cu toată sinceritatea că ea ar fi putut fi eroul acela? Dacă se gândea bine, suna ridicol. Şi totuşi, auzea în minte bufniturile, vedea spiritul ceţii…

Şi cum rămânea cu noaptea aceea, de la care se scursese mai bine de un an, noaptea în care îl înfruntase pe Lordul Legiuitor? Noaptea când izbutise, cumva, să-şi tragă ceaţa în trup şi s-o ardă ca pe un metal?

Nu e de-ajuns, îşi spuse. *Un singur fapt straniu – pe care n-am izbutit niciodată să-l repet – nu-nseamnă că sunt mântuitorul legendar.* Nici măcar nu cunoştea majoritatea prorocirilor despre

Erou. Jurnalul istorisea că ar fi trebuit să fie de origine modestă – ceea ce i se potrivea oricărui skaa din Ultimul Imperiu. Ar fi trebuit să aibă o obârşie regală ascunsă, ceea ce te ducea cu gândul la orice corcitură din oraş. De fapt, era gata să facă prinsoare că mai toţi skaa aveau un părinte necunoscut, din rândurile nobilimii.

Oftă şi scutură din cap.

— Stăpână? întrebă OreSeur, întorcându-se spre ea.

Stătea pe un scaun, în picioare, cu labele din faţă sprijinite de fereastră, şi privea oraşul.

— Prorociri, legende, clarviziuni, răspunse ea, lovind cu palma în coala cu notiţe. Ce rost au? De ce credeau terrisienii în toate astea? Religia n-ar trebui să-i înveţe pe oameni nişte lucruri mai utile?

OreSeur se instală în scaun, aşezat pe labele din spate.

— Ce-ar putea fi mai util decât cunoştinţele despre viitor?

— Dacă astea ar dezvălui într-adevăr ceva folositor, aş fi de acord. Dar până şi autorul jurnalului recunoaşte că prorocirile din Terris puteau fi înţelese în mai multe feluri. La ce-ţi folosesc nişte făgăduieli care pot fi interpretate atât de liber?

— Nu respingi credinţa cuiva pentru că n-o poţi înţelege, stăpână.

— Vorbeşti ca Sazed, pufni Vin. O parte din mine e ispitită să creadă că prorocirile şi legendele astea au fost inventate de nişte preoţi care voiau să-şi câştige traiul.

— Numai parte din tine? întrebă OreSeur, părând să se amuze.

Ea şovăi, apoi dădu din cap.

— Partea care a crescut pe străzi, partea care se-aşteaptă întotdeauna la o şarlatanie.

Partea care nu voia să accepte celelalte lucruri pe care le simţea.

Bufniturile deveneau tot mai puternice.

— Prorocirile nu pot fi şarlatanii, stăpână, spuse OreSeur. Şi nu pot fi nici măcar o adevărată făgăduială pentru viitor. Pot fi o simplă expresie a speranţei.

— Ce ştii tu despre astfel de lucruri? zise Vin, dispreţuitoare, punând foaia deoparte.

Urmă o clipă de tăcere.

— Nimic, fireşte, stăpână, răspunse el, în cele din urmă.

Ea se întoarse spre câine.

— Iartă-mă, OreSeur. Nu asta am vrut să spun… în ultima vreme mă simt buimacă.

Buf! Buf! Buf!

— Mie nu trebuie să-mi ceri iertare, stăpână. Nu sunt decât un kandra.

— Eşti totuşi o fiinţă, zise Vin. Chiar dacă-ţi miroase răsuflarea a câine.

El zâmbi.

— Tu mi-ai ales oasele astea, stăpână. Trebuie să suporţi consecinţele.

— Oasele ar putea avea o legătură, recunoscu Vin, ridicându-se. Dar nu cred că leşurile pe care le-nfuleci ajută. La drept vorbind, trebuie să-ţi aducem să mesteci nişte frunze de mentă.

El înălţă din sprânceana lui de câine.

— Şi nu crezi că un câine cu răsuflarea plăcută o s-atragă atenţia?

— Numai pe a acelora care s-ar întâmpla să te sărute în viitorul apropiat, răspunse Vin, punându-şi teancurile de hârtii la loc pe masă.

OreSeur râse încetişor, în stilul lui câinesc, şi reîncepu să studieze oraşul.

— S-a încheiat procesiunea? întrebă Vin.

— Da, stăpână. E greu de văzut, chiar şi de la înălţimea asta. Dar s-ar părea că lordul Cett a terminat cu mutatul. A adus, cu siguranţă, o grămadă de căruţe.

— E tatăl lui Alirianne, comentă Vin. Oricât de mult s-ar plânge fata asta de traiul în mijlocul armatei, fac rămăşag că lui Cett îi place să călătorească bucurându-se de confort.

OreSeur dădu din cap. Vin se întoarse, se sprijini de masă şi se uită la el amintindu-şi ce-i spusese mai înainte. *Expresie a speranţei…*

— Kandra au o religie, nu? deduse ea.

El se-ntoarse brusc. Gestul îi adeverea spusele într-o măsură mulţumitoare.

— Păstrătorii ştiu? întrebă Vin.

El se ridică în două picioare, cu labele din faţă pe pervazul ferestrei.

— Ar fi trebuit să-mi ţin gura.

— N-ai de ce să te temi, îl linişti Vin. N-o să-ţi dezvălui secretul. Dar nu-nţeleg de ce mai trebuie să fie secret.

— E ceva care n-are legătură decât cu kandra, stăpână. N-ar interesa pe nimeni altcineva.

— Ba da, fireşte, îl contrazise ea. Nu înţelegi, OreSeur? Păstrătorii cred că ultima religie autonomă a fost nimicită de Lordul Legiuitor cu veacuri în urmă. Dacă voi, kandra, aţi izbutit să păstraţi una, faptul sugerează că, în Ultimul Imperiu, Lordul Legiuitor *nu* deţinea controlul teologic absolut. Asta trebuie să-nsemne ceva.

OreSeur şovăi, lăsându-şi capul pe-o parte, ca şi cum până atunci nu s-ar fi gândit la astfel de lucruri.

Nu deţinea controlul teologic absolut? se gândi Vin, oarecum surprinsă de propriile ei cuvinte. *Lordule Legiuitor– încep să vorbesc ca Sazed şi Elend. În ultima vreme am studiat prea mult.*

— Oricum, stăpână, spuse OreSeur, aş prefera să nu le vorbeşti despre asta prietenilor tăi Păstrători. Probabil că ar începe să pună întrebări stânjenitoare.

Vin dădu din cap.

— Le stă în fire. Oricum, despre ce sunt prorocirile poporului tău?

— Nu cred că vrei să ştii, stăpână.

Ea zâmbi.

— Vorbesc despre înfrângerea noastră, nu-i aşa?

OreSeur se aşeză, şi ea aproape că putu să-i vadă chipul de câine înroşindu-se.

— Poporul meu face învoieli din vremuri foarte vechi, stăpână. Ştiu că pentru tine e greu să-nţelegi de ce trăim împovărându-ne astfel, dar noi găsim că e necesar. Însă visăm într-adevăr la ziua când n-o să mai fie nevoie.

— Când toţi oamenii vor fi supuşii voştri? întrebă Vin.

El îi ocoli privirea.

— De fapt, când vor fi morţi cu toţii.

— Ooo!

— Mesajul prorocirilor nu e nemijlocit, stăpână, zise OreSeur. Sunt metafore – expresii ale speranţei. Sau, cel puţin, aşa le-am privit eu întotdeauna. N-ar putea fi la fel şi ale voastre, din Terris? Expresii ale credinţei că, dacă oamenii ar fi în pericol, zeii voştri ar trimite un Erou care să-i apere? În cazul ăsta, sunt

vagi pentru că aşa s-a dorit – aşa e logic. Prorocirile nu sunt menite să aibă un înţeles anume, ci să redea un sentiment general. O speranţă a tuturor.

Dacă prorocirile nu vorbeau despre ceva anume, de ce auzea numai ea bătăile înfundate de tobă?

Încetează, îşi spuse. *Te repezi să tragi concluzii.*

— Toţi oamenii morţi, spuse. Cum murim? Ne omoară kandra?

— Bineînţeles că nu, răspunse OreSeur. Noi respectăm învoiala chiar şi când e vorba de religie. Poveştile spun c-o să vă luaţi vieţile singuri. La urma urmelor, voi sunteţi plămădiţi din Năruire, iar noi din Dăinuire. De fapt, voi trebuie să distrugeţi lumea, aşa cred. Folosind kolosşii drept unelte.

— S-ar părea că-ţi pare rău pentru ei, observă Vin, amuzată.

— De fapt, stăpână, kandra sunt înclinaţi să aibă o părere bună despre kolosşi. Între noi există o legătură; înţelegem deopotrivă ce înseamnă să fii sclav, suntem deopotrivă excluşi din cultura Ultimului Imperiu, deopotrivă…

OreSeur se întrerupse.

— Ce? întrebă Vin.

— Aş putea să mă opresc aici? spuse kandra. Am dezvăluit deja prea multe. Mă faci să nu ştiu ce spun, stăpână.

Ea ridică din umeri.

— Avem cu toţii nevoie de secrete. Se uită spre uşă. Deşi există unul pe care încă mai trebuie să-l aflu.

OreSeur sări de pe scaun şi se alătură când ieşi cu paşi mari din încăpere.

Undeva, în palat, continua să existe un spion. Iar ea fusese prea multă vreme nevoită să neglijeze asta.

Elend se uită în adâncul fântânii. Puţul întunecat – cu o deschidere largă, pe măsura numărului mare de skaa care veneau şi plecau – părea o gură imensă, căscată, cu buzele de piatră depărtate, gata să-l înghită. Elend aruncă o privire într-o parte, unde vorbea Ham cu un grup de vindecători.

— Ne-am dat seama pentru prima oară când la noi au început să vină atât de mulţi oameni care se plângeau de pântecăraie şi de dureri de burtă, spuse unul dintre ei. Suferinţe teribile, lordul meu. Am… pierdut deja mai mulţi din pricina asta.

Ham se uită la Elend, încruntându-se.

— Toţi cei care s-au îmbolnăvit locuiesc pe aici, continuă vindecătorul. Şi iau apă din locul ăsta sau din fântâna din piaţa alăturată.

— Aţi înştiinţat Adunarea şi pe lordul Penrod? întrebă Elend.

— Ăă, nu, lordul meu. Ne-am închipuit că tu…

Nu mai sunt rege, se gândi Elend. Însă n-o putea spune. Nu acelui om, care cerea ajutor.

— O să mă ocup eu, făgădui, oftând. Te poţi întoarce la bolnavii tăi.

— Nu mai au loc în spitalul nostru, lordul meu.

— Atunci luaţi în stăpânire una dintre vilele părăsite de nobili, zise Elend. Sunt o mulţime. Ham, trimite câţiva oşteni de-ai mei să-l ajute să care bolnavii şi să facă pregătirile în clădire.

Ham dădu din cap, îi făcu semn unui soldat şi îi ceru să ia douăzeci dintre oamenii de gardă de la palat şi să se-ntâlnească apoi cu vindecătorul. Acesta zâmbi, părând uşurat, şi se înclină în faţa lui Elend înainte de a pleca.

Ham i se alătură fostului rege lângă fântână.

— Coincidenţă?

— Greu de crezut, îi răspunse Elend, încleştându-şi nemulţumit degetele de marginea fântânii. Întrebarea e care dintre ei a otrăvit-o.

— Cett tocmai s-a instalat în oraş, zise Ham, frecându-şi bărbia. I-ar fi fost uşor să trimită câţiva soldaţi care s-arunce pe furiş otrava.

— Seamănă mai curând a ceva care stă în firea tatălui meu, spuse Elend. Ceva care să sporească încordarea, ca să se răzbune fiindcă l-am făcut să se simtă ca un prost în tabăra lui. În plus, îşi are Născutul-din-Ceaţă, care ar fi putut pune otrava cu uşurinţă.

Fireşte, lui Cett i se întâmplase acelaşi lucru – Boare îi otrăvise rezervele de apă înainte de a ajunge în faţa cetăţii. Elend scrâşni din dinţi. Într-adevăr n-avea cum să-şi dea seama cine se afla în spatele atacului.

Oricum, otrăvirea fântânilor însemna necazuri. În oraş existau şi altele, fireşte, dar erau la fel de vulnerabile. Oamenii ar fi putut fi nevoiţi să-nceapă să se bizuie pe apa din râu, nici pe departe la fel de sănătoasă; era mâloasă şi plină de gunoaie, aruncate atât din cele două tabere, cât şi din oraş.

— Pune paznici în jurul acestor fântâni, spuse, fluturându-şi mâna. Astupă-le cu scânduri, scrie avertizări şi spune-le vindecătorilor să fie foarte atenţi ca să descopere din timp alte locuri unde apare boala.

Devenim din ce în ce mai încordaţi, se gândi, în timp ce Ham dădea din cap. *În ritmul ăsta, crăpăm cu mult înainte de sfârşitul iernii.*

După ce făcu un ocol ca să ia o cină târzie – şi se îngrijoră când auzi vorbindu-se de servitorii care se îmbolnăviseră – Vin se duse să-l caute pe Elend, care tocmai se întorsese după un tur prin oraş, împreună cu Ham. Pe urmă, Vin şi OreSeur continuară căutarea pe care-o începuseră: voiau să-l găsească pe Dockson.

Îl descoperiră în biblioteca palatului. Încăperea fusese cândva camera de lucru a lui Straff; dintr-un anumit motiv, Elend părea să-i găsească noua destinaţie amuzantă.

Lui Vin, locul unde se afla biblioteca nu i se părea nici pe departe tot atât de amuzant pe cât era conţinutul ei. Sau, mai degrabă, lipsa lui. Rafturile căptuşeau pereţii, dar purtau, toate, urmele jafurilor lui Elend. Spaţii goale dezolante întrerupeau şirurile de cărţi, căci însoţitoarele lor fuseseră luate, una câte una, ca şi cum Elend ar fi fost un animal de pradă care împuţina, treptat, o cireadă de vite.

Vin zâmbi. Probabil că Elend nu mai avea nevoie de prea mult timp ca să fure toate volumele din mica bibliotecă, cărându-le în camera lui de lucru, unde le punea apoi, neglijent, într-un teanc – pregătit, de ochii lumii, ca şi cum cărţile ar aştepta să ajungă din nou pe raft. Însă pe etajeră mai rămăseseră destule tomuri – registre şi cărţi care te-nvăţau să-ţi socoteşti banii, câştigurile şi pierderile; lucruri de care, de obicei, Elend era foarte puţin interesat.

Dockson stătea aşezat la masa din bibliotecă şi scria într-un registru. O văzu intrând şi-şi ridică privirea cu un zâmbet, dar se întoarse la notiţele lui – părând că nu voia să le piardă şirul. Vin îl aşteptă să termine, cu OreSeur alături.

Dintre toţi membrii cetei, Dockson părea să se fi schimbat cel mai mult în ultimul an. Vin îşi aducea aminte ce impresie îi făcuse la prima lor întâlnire, în bârlogul lui Camon. Fusese mâna dreaptă a lui Kelsier şi cel mai „realist” dintre ei doi. Cu toate

acestea, în tot ce făcea se simţea o umbră de umor – un semn că-şi savura rolul de om corect. Nu contrasta cu Kelsier în aceeaşi măsură în care îl completa.

Kelsier era mort. Unde îl plasa asta pe Dockson? Se îmbrăca în haine de nobil, aşa cum făcuse întotdeauna – dintre toţi membrii cetei, lui costumele i se potriveau cel mai bine. Dacă şi-ar fi ras jumătatea de barbă, ar fi putut trece drept nobil – nu drept un curtean bogat, ci drept un lord abia ajuns la vârsta a doua, care-şi trăise întreaga viaţă făcând negoţ sub oblăduirea unui maestru dintr-o casă nobilă.

Scria în registrele lui, dar asta făcuse întotdeauna. Încă mai juca rolul omului care are grija banilor cetei. Prin urmare, ce se schimbase? Era acelaşi om, avea aceeaşi ocupaţie. Dar nu se mai simţea la fel. Dispăruse zâmbetul; amuzamentul tăcut pe seama ciudăţeniilor celor din jur. Fără Kelsier, Dockson izbutise cumva să se preschimbe din cumpătat în… plictisitor.

Şi asta trezise bănuielile lui Vin.

E ceva care trebuie făcut, se gândi ea, aruncându-i un surâs lui Dockson, care-şi lăsă tocul din mână şi-i făcu semn să se-aşeze.

Se instală pe un scaun, şi OreSeur se apropie lipăind ca să-i stea alături. Dockson se uită la el şi clătină uşor din cap.

— E un animal extraordinar de bine dresat, Vin. Nu cred c-am mai văzut vreodată unul ca el…

Oare ştie? se întrebă ea, alarmată. *Un kandra ar fi în stare să-l recunoască pe altul, în trupul unui câine?* Nu, era imposibil. Altminteri OreSeur ar fi găsit impostorul pe care-l căuta. Aşa că Vin se mulţumi să zâmbească, bătându-l pe OreSeur pe creştet.

— În piaţă e un dresor. Învaţă câinii-lupi să apere oamenii – să stea cu copiii mici şi să-i ferească de pericole.

Dockson dădu din cap.

— Ei, ai venit să mă vezi cu un scop?

Ea ridică din umeri.

— Nu mai stăm deloc de vorbă, Dox.

El se lăsă pe spătarul scaunului.

— S-ar putea să nu fie cel mai potrivit moment pentru aşa ceva. Trebuie să pregătesc visteria regală pentru trecerea în grija altcuiva, dacă votul nu-i va fi favorabil lui Elend.

Un kandra ar putea să se ocupe de registre? se întrebă Vin. *Da. Ştiau că era necesar – se puteau pregăti.*

— Îmi cer iertare, spuse. N-am vrut să-ţi răpesc timpul, dar Elend a fost foarte ocupat în ultima vreme, iar Sazed are studiul lui…

— E-n ordine. Am câteva minute în plus. Ce te frământă?

— Păi, îţi aduci aminte de discuţia noastră dinainte de Prăbuşire?

Dockson se încruntă.

— Care dintre ele?

— Ştii… Cea despre copilăria ta.

— Oh, spuse el, dând din cap. Da, ce e cu ea?

— Ei, încă mai gândeşti la fel ca atunci?

Dockson şovăi, gânditor, bătând uşor cu degetele în masă. Vin aşteptă, încercând să nu-şi trădeze încordarea. Discuţia de care amintise fusese purtată între ei doi, şi Dockson îi spusese atunci pentru prima oară cât de mult ura nobilimea.

— Cred că nu, veni răspunsul lui. Nu mai e la fel. Kell spunea întotdeauna că tu ai o părere prea bună despre nobili, Vin. Dar, până la urmă, ai început să-l schimbi şi pe el. Nu, nu cred că societatea nobililor trebuie distrusă cu desăvârşire. Nu sunt monştri cu toţii, aşa cum credeam cândva.

Vin se destinse. Numai el ştia despre ce discutaseră, numai el cunoştea amănunte legate de conversaţia de atunci. Nimeni altcineva nu mai fusese de faţă. Asta trebuia să-nsemne că nu era el kandra, nu?

— E vorba despre Elend, nu? întrebă Dockson.

Ea ridică din umeri.

— Cred că da.

— Ştiu că-ţi doreşti să ne-nţelegem mai bine unul cu altul, Vin. Dar, având totul în vedere, cred că ne descurcăm destul de bine. E un om cumsecade; sunt în stare să-mi dau seama de asta. Pentru un conducător, are câteva defecte: îi lipseşte cutezanţa, îi lipseşte prestanţa.

Care nu-i lipseau lui Kelsier.

— Dar, continuă Dockson, nu vreau să-l văd pierzând tronul. Pentru un nobil, s-a purtat corect cu skaa.

— E un om bun, Dox, spuse încet Vin.

El îi ocoli privirea.

— Ştiu. Dar… de fiecare dată când vorbesc cu el, îl văd pe Kelsier deasupra umărului lui, clătinând din cap către mine. Ştii de cât timp visam eu şi Kell să-l răsturnăm pe Lordul Legiuitor?

Ceilalţi oameni din ceată au crezut că planul lui era o nouă pasiune – ceva care îi venise în minte în Puţuri. Dar începuse cu mult înainte. Cu mult mai mult înainte.

Noi, Kell şi cu mine, i-am urât pe nobili dintotdeauna. Când eram tineri şi ne plănuiam primele lovituri, voiam să fim bogaţi – dar voiam şi să-i facem să sufere. Să sufere pentru că ne luaseră ceea ce n-aveau niciun drept să ne ia. Dragostea mea… mama lui Kelsier… Fiecare bănuţ pe care-l furam, fiecare nobil pe care-l lăsam mort pe o alee – erau modul în care ne purtam războiul. Modul în care-i pedepseam.

Vin îl asculta în tăcere. Astfel de istorisiri, astfel de amintiri dintr-un trecut obsedant o făcuseră să se simtă uşor stânjenită când se gândea la Kelsier – şi la ceea ce o pregătea el să devină. Era un sentiment care o făcea să şovăie, chiar şi atunci când instinctele îi şopteau că ar fi trebuit să-i pedepsească pe Straff şi Cett cu cuţite în noapte.

Dockson avea ceva din aceeaşi asprime. Nici el, nici Kell nu erau oameni răi, dar purtau în ei o sete de răzbunare. Oprimarea îi schimbase, ajunseseră într-un punct de unde nu-i mai puteau aduce înapoi nici pacea, nici reformele, nici îndreptările răului săvârşit, oricât de numeroase ar fi fost.

Dockson clătină din cap.

— Şi noi l-am pus pe unul dintre ei pe tron. Nu pot să nu mă gândesc că, oricât de bun la suflet ar fi Elend, Kell s-ar fi supărat pe mine fiindcă l-am lăsat să domnească.

— Kelsier s-a schimbat către sfârşit, zise Vin, cu voce scăzută. Chiar tu ai spus-o, Dox. Ştiai că i-a salvat viaţa lui Elend?

Dockson se întoarse spre ea, încruntându-se.

— Când?

— În ultima zi. În timpul luptei cu Inchizitorul. Kell l-a apărat pe Elend, care venise să mă caute.

— Probabil a crezut că era unul dintre prizonieri.

Vin clătină din cap.

— Ştia cine era Elend, ştia că eu îl iubeam. În final, Kelsier era dispus să admită că un om bun merită să fie apărat, indiferent cine ar fi părinţii lui.

— Mie mi-e greu să accept asta, Vin.

— De ce?

Dockson o privi în ochi.

— Fiindcă, dacă accept că Elend n-are nicio vină pentru ceea ce le-au făcut cei de rangul lui celor ca mine, trebuie să recunosc că sunt un monstru fiindcă le-am făcut ceea ce le-am făcut.

Vin se cutremură. Vedea, în ochii lui Dockson, adevărul din spatele transformării lui. Vedea moartea râsului lui. Vedea vinovăţia. Crimele.

Omul ăla nu e un impostor.

— Guvernul de-acum îmi aduce prea puţină bucurie, Vin, adăugă el, încet. Fiindcă ştiu ce am făcut ca să-l creăm. Adevărul e că aş face totul din nou. Îmi spun că e din cauză că eu cred în libertatea populaţiei skaa. Oricum, încă mai stau treaz noaptea, pe deplin mulţumit de ceea ce le-am făcut foştilor conducători. Lumea lor e şubrezită, zeul lor e mort. Acum ştiu şi ei.

Vin dădu din cap. Dockson se uită în jos, ca şi cum s-ar fi ruşinat, ceea ce lăsa să se vadă rar. Nu părea să mai fie nimic altceva de spus. În timp ce ea se retrăgea, rămase tăcut, cu tocul şi registrul uitate pe masă.

— Nu e el, spuse Vin, mergând pe unul dintre culoarele pustii ale palatului şi încercând să-şi alunge din minte sunetul obsedant al vocii lui Dockson.

— Eşti sigură, stăpână? întrebă OreSeur.

Ea dădu din cap.

— Ştia de o discuţie pe care-am avut-o cu Dockson, între patru ochi, înainte de Prăbuşire.

OreSeur păstră o clipă tăcerea.

— Stăpână, semenii mei pot fi foarte meticuloşi.

— Dar, dar de unde ar fi putut şti aşa ceva?

— Îi tragem adesea de limbă pe oameni înainte de a le lua oasele, stăpână, o lămuri el. Îi întâlnim de mai multe ori, în diverse împrejurări, şi găsim cum să-i facem să vorbească despre vieţile lor. Stăm de vorbă şi cu prietenii, şi cu cunoştinţele lor. I-ai povestit vreodată cuiva despre această discuţie a ta cu Dockson?

Vin se opri şi se sprijini de peretele de piatră al culoarului.

— Poate lui Elend, recunoscu ea. Cred că i-am spus şi lui Sazed, imediat după aceea. S-a întâmplat cu aproape doi ani în urmă.

— S-ar putea să fi fost de-ajuns, stăpână, zise OreSeur. Nu putem afla totul despre nimeni, dar ne străduim din răsputeri să descoperim astfel de lucruri – conversaţii intime, secrete, informaţii tainice – ca să putem vorbi despre ele la momentul potrivit, dând mai multă putere iluziei.

Vin se încruntă.

— Mai e şi altceva, stăpână, adăugă OreSeur. Şovăi pentru că nu vreau să ţi-i imaginezi pe prietenii tăi în suferinţă. Însă, de obicei, stăpânul nostru – cel care săvârşeşte de fapt omorul – îşi torturează victima ca să obţină informaţii.

Vin închise ochii. Dockson părea atât de loial… vinovăţia lui, toate reacţiile… aşa ceva nu se putea măslui, nu?

— Fir-ar să fie, şopti, deschizând ochii.

Se întoarse spre o fereastră şi îi deschise obloanele oftând. Era întuneric şi ceaţa i se văluri în faţă când se sprijini de pervazul de piatră şi se aplecă să privească în curtea aflată cu două etaje mai jos.

— Dox nu e Allomant, spuse. Cum aş putea fi sigură dacă e impostor sau nu?

— Nu ştiu, stăpână, răspunse OreSeur. Aşa ceva nu e niciodată uşor.

Vin îşi îndreptă spatele în tăcere. Absentă, îşi scoase cercelul de bronz – cercelul mamei ei – şi-l răsuci între degete, uitându-se cum reflecta lumina. Cândva fusese poleit cu argint, dar stratul acoperitor se tocise în multe locuri.

— Nu pot să sufăr asta, şopti, în cele din urmă.

— Ce, stăpână?

— Această… neîncredere. Nu-mi place să-mi bănuiesc prietenii. Credeam c-am terminat cu lipsa de încredere în cei din jurul meu. Simt cum se răsuceşte un cuţit în mine şi taie tot mai adânc de fiecare dată când verific pe cineva din ceată.

OreSeur se aşeză lângă ea, pe labele din spate, şi-şi lăsă capul pe-o parte.

— Dar, stăpână, ai izbutit să-i scoţi pe mai mulţi dintre ei de pe lista celor bănuiţi.

— Da, dar asta micşorează cercul – mă aduce cu un pas mai aproape de clipa când voi şti care dintre ei e mort.

— Şi nu e bine să afli?

Vin clătină din cap.

— Nu vreau să fie niciunul dintre ei, OreSeur. Nu vreau să-i bănuiesc, nu vreau să descopăr că avem dreptate…

OreSeur nu-i răspunse imediat, o lăsă să se uite pe fereastră, cu privirea pierdută şi ceaţa prelingându-se încet pe podea, în jurul ei.

— Eşti sinceră, spuse kandra, în cele din urmă.

Vin se întoarse spre el.

— Bineînţeles.

— Îmi cer iertare, stăpână. Nu vreau să vorbesc cu păcat. Doar că… Ei bine, am fost kandra sub numeroşi stăpâni. Atât de mulţi sunt bănuitori şi plini de ură faţă de toţi cei din jur, încât începusem să cred că vouă, oamenilor, vă lipseşte puterea de a avea încredere.

— Asta e o prostie, zise Vin, întorcându-se din nou spre fereastră.

— Ştiu, răspunse OreSeur. Dar, când ţi se oferă destule dovezi, crezi adesea lucruri prosteşti. Oricum, îmi cer scuze. Nu ştiu care dintre prietenii tăi e mort, dar îmi pare rău că un semen de-al meu ţi-a pricinuit această durere.

— Indiferent cine ar fi, nu face nimic altceva decât să-şi respecte învoiala.

— Da, stăpână. Învoiala.

Vin se încruntă.

— Ai putea afla, într-un fel sau altul, ce kandra are o învoială aici, în Luthadel?

— Îmi pare rău, stăpână, răspunse OreSeur. Nu e cu putinţă.

— Mi-am închipuit. Indiferent cine ar fi, e posibil să-l cunoşti?

— Kandra alcătuiesc o comunitate strâns unită, stăpână. Şi suntem puţini. E foarte posibil să-l cunosc foarte bine.

Vin bătu cu degetul în pervaz, încruntându-se în timp ce încerca să-şi dea seama dacă informaţia îi era sau nu folositoare.

— Tot nu cred că e Dockson, spuse, punându-şi cercelul la loc. De-acum n-o să-i mai dăm atenţie. Dacă nu izbutesc să descopăr nimic care să ne conducă la altcineva, o să ne-ntoarcem…

Se întrerupse când ceva îi atrase atenţia. O siluetă străbătea curtea, fără nicio lumină.

Ham, se gândi. Dar nu era mersul lui.

Împinse în apărătoarea unei lămpi agăţate pe perete, la mică distanţă. Aceasta se închise cu un pocnet, şi lampa se zgâlţâi când coridorul se cufundă în întuneric.

— Stăpână? întrebă OreSeur, în timp ce ea se urca pe pervaz, arzând cositor când îşi îngustă ochii ca să scruteze întunericul.

Sigur nu e Ham, îşi spuse.

Primul gând i se îndreptă spre Elend – o îngrozi brusc gândul că, în timp ce stătea ea de vorbă cu Dockson, veniseră asasini. Dar noaptea abia începuse, Elend probabil că încă mai stătea de vorbă cu sfetnicii lui. La ora aceea, o încercare de asasinat era puţin probabilă.

Şi un singur om? După înălţime, nu era Zane.

Probabil e un străjer, nimic mai mult, se gândi Vin. *De ce trebuie să fiu mereu atât de plină de spaime?*

Şi totuşi… se uită la omul care mergea prin curte şi instinctul ei îşi spuse cuvântul. Părea să facă fiecare mişcare cu prudenţă, ca şi cum nu s-ar fi simţit în largul lui – ca şi cum n-ar fi vrut să fie văzut.

— În braţele mele, îi spuse lui OreSeur, aruncând pe fereastră o monedă.

Kandra sări, îndatoritor, iar ea se aruncă în gol, căzu de la o înălţime de aproape opt metri şi ateriză cu ajutorul monedei. Lăsă câinele jos şi arătă cu o zvâcnire a capului către adâncul ceţii. El o urmă îndeaproape în timp ce înainta prin întuneric, aplecându-se, ascunzându-se şi străduindu-se să arunce o privire lămuritoare asupra bărbatului singuratic. Acesta mergea cu sprinteneală, îndreptându-se spre lateralul palatului, unde se aflau intrările servitorilor. Când trecu pe lângă ea, îi zări în sfârşit faţa.

Căpitanul Demoux? se miră ea.

Se opri şi se ghemui, alături de OreSeur, lângă o mică stivă de lăzi de lemn pentru provizii. Ce ştia, de fapt, despre Demoux? Era un skaa răzvrătit, recrutat de Kelsier cu aproape doi ani în urmă. Ajunsese comandant şi urcase în grad cu iuţeală. Se număra printre oamenii loiali, care nu se clintiseră când restul armatei îl urmase pe Yeden, spre a-şi găsi moartea.

După Prăbuşire, rămăsese cu ceata şi, în cele din urmă, ajunsese locţiitorul lui Ham. Acesta îl instruise într-o oarecare măsură – ceea ce putea explica de ce umbla noaptea fără torţă sau felinar. Dar, chiar şi aşa…

Dacă aş vrea să-nlocuiesc pe cineva din ceată, se gândi Vin, *n-aş alege un Allomant – fiindcă impostorul ar fi descoperit prea uşor. Aş alege un om obişnuit, unul care n-ar avea de luat multe hotărâri şi n-ar atrage atenţia. Un om apropiat de ceată, dar nu neapărat din ea. Un om aflat mereu în preajma locului unde se ţin întruniri importante, dar pe care ceilalţi nu-l cunosc, de fapt, foarte bine...*

Un fior abia simţit îi străbătu trupul. Dacă impostorul era Demoux, însemna că niciunul dintre cei mai buni prieteni ai ei nu fusese ucis. Şi că omul în slujba căruia se afla kandra era chiar mai ingenios decât îl crezuse.

Bărbatul ocoli fortăreaţa şi ea îl urmă fără zgomot. Oricum, ceea ce făcea în noaptea aceea nu se încheiase – pentru că se îndreptă către o intrare laterală şi salută străjile.

Vin rămase în întuneric. Demoux vorbise cu ostaşii, ceea ce însemna că nu părăsea palatul pe furiş. Şi totuşi – recunoscu poziţia uşor aplecată, mişcările nervoase. Era agitat dintr-un anumit motiv.

El e, îşi spuse. *Spionul.*

Dar ce-ar fi trebuit să facă ea acum?

În tot ce spunea Prorocirea, exista un loc pentru mine – m-am gândit că eram Vestitorul, profetul despre care se prevestise că avea să-l descopere pe Eroul Evurilor. Să mă lepăd de Alendi ar fi însemnat să mă lepăd de noua mea poziţie, de meritele recunoscute de ceilalţi.

Aşa că n-am făcut-o.

34

— Asta n-o să meargă, spuse Elend, clătinând din cap. Avem nevoie de o hotărâre luată în unanimitate – fără votul persoanei care trebuie eliminată, fireşte – ca să putem scoate pe cineva din Adunare. N-o să izbutim niciodată să scăpăm astfel de toţi cei opt negustori.

Ham păru uşor dezumflat. Elend ştia că îi plăcea să se considere filosof; avea, într-adevăr, o minte potrivită pentru idei abstracte. Însă nu era cărturar. Îi plăcea să pună întrebări şi să dea răspunsuri, dar nu avea experienţa studiului unui text în amănunt, pentru a-i căuta sensul şi implicaţiile.

Elend aruncă o privire spre Sazed, care stătea cu o carte deschisă pe masă, în faţa lui. Îl înconjurau mai mult de douăsprezece volume stivuite – deşi, amuzant, teancurile erau ordonate, astfel încât cotoarele cărţilor să fie în aceeaşi direcţie, iar coperţile să arate curate. În teancurile lui Elend, cărţile stăteau, de obicei, cum se nimerea, cu foi cu notiţe ieşind în afara lor, în unghiuri bizare.

Era uimitor cât de multe cărţi puteai strânge într-o cameră, dacă nu voiai să te mişti prea mult printre ele. Ham stătea pe podea, cu un mic teanc de tomuri alături, deşi îşi petrecea aproape tot timpul citind fraze răzleţe. Tindwyl aşezată pe scaun nu studia nimic. Terrisienei i se părea întru totul acceptabil să-l instruiască pe Elend ca să fie un rege bun; însă refuza să facă diverse cercetări şi să ofere soluţii pentru păstrarea tronului. În ochii ei, asta însemna să treacă de o linie nevăzută, care despărţea un învăţător de o forţă politică.

Bine că Sazed nu e aşa, se gândi Elend. *Altminteri, poate că încă ne-ar mai fi condus Lordul Legiuitor. La drept vorbind, probabil că atât eu, cât şi Vin am fi fost morţi – Sazed e cel care a salvat-o, de fapt, când o închiseseră Inchizitorii. N-a fost meritul meu.*

Nu-i plăcea să se gândească la cele petrecute atunci, încercarea lui stângace de a o salva pe Vin părea acum o metaforă pentru tot ce greşise de-a lungul vieţii. Avusese întotdeauna intenţii bune, dar fusese rareori în stare să le pună în practică. Asta avea să se schimbe.

— Ce zici de asta, Maiestate?

Vorbise singura persoană care se mai afla în încăpere alături de el, de Ham şi de terrisieni, şi anume un cărturar pe nume Noorden. Elend încerca să nu-i ia în seamă tatuajele complicate din jurul ochilor, care aminteau de viaţa lui de mai înainte, ca obligator. Purta ochelari mari, încercând să le ascundă, dar fusese destul de bine plasat în Cultul de Oţel. Putuse să renunţe la convingerile sale, însă tatuajele îi rămăseseră pentru totdeauna.

— Ce-ai găsit? îl întrebă Elend.

— Câteva informaţii despre lordul Cett, Maiestate, răspunse Noorden. Am dat de ele într-unul dintre registrele pe care le-ai luat din palatul Lordului Legiuitor. S-ar părea că politica

Luthadelului nu-l lasă atât de indiferent cum i-ar plăcea să credem.

Elend nu mai întâlnise niciodată un obligator vesel. Poate că tocmai de aceea Noorden nici nu plecase din oraş, aidoma majorităţii confraţilor săi; cu siguranţă, nu părea să se afle la locul potrivit printre ei. Nu era decât unul dintre cei câţiva oameni pe care izbutise Elend să-i găsească pentru a le încredinţa slujbe de scribi sau de administratori în noul său regat.

Elend se uită pe pagina găsită de Noorden. Deşi era plină mai degrabă de numere decât de cuvinte, mintea lui de cărturar descoperi repede informaţia. Cett făcuse foarte des negoţ în Luthadel. De cele mai multe ori, se folosise, drept faţadă, de case nobiliare mai puţin importante. Fapt care poate că-i înşelase pe nobili, dar nu şi pe obligatori, care ştiau în ce condiţii se încheia orice târg.

Noorden îi întinse registrul lui Sazed, care se uită la numere.

— Aşadar, spuse fostul obligator, lordul Cett vrea să pară că n-a avut nicio legătură cu Luthadelul – barba şi manierele nu fac altceva decât să întărească impresia asta. Însă a avut întotdeauna un amestec tăcut în ceea ce se petrecea aici.

Elend dădu din cap.

— Poate şi-a dat seama că nu poţi ocoli politica pretinzând că n-ai nicidecum de-a face cu ea. N-ar fi avut cum să dobândească atât de multă putere fără nişte legături politice solide.

— Prin urmare, ce ne spune asta? întrebă Sazed.

— Că lordul Cett cunoaşte jocul mult mai bine decât vrea să se creadă, răspunse Elend, ridicându-se şi păşind peste un teanc de cărţi ca să se poată întoarce la scaunul lui. Dar cred că atâta lucru se vedea clar din modul în care ne-a manipulat ieri pe mine şi pe ceilalţi membri ai Adunării.

Noorden râse.

— Ar fi trebuit să vezi cum arătaţi cu toţii, Maiestate. Când şi-a dezvăluit Cett prezenţa, câţiva nobili din Adunare au sărit pur şi simplu de pe scaune. Cred că toţi ceilalţi aţi fost prea uluiţi ca să…

— Noorden? spuse Elend.

— Da, Maiestate?

— Te rog, concentrează-te asupra treburilor tale de acum.

— Ăă, da, Maiestate.

— Sazed? întrebă Elend. Ce părere ai?

Terrisianul îşi ridică ochii din carte – o versiune sistematizată şi cu adnotări a Cartei Cetăţii, scrisă chiar de Elend. Clătină din cap.

— Cu asta ai făcut o treabă foarte bună, aşa cred. Găsesc foarte puţine moduri în care am putea împiedica încoronarea lui Cett, dacă va fi ales de Adunare.

— Prea priceput pentru propriul tău bine? spuse Noorden.

— O problemă pe care, din nefericire, am avut-o foarte rar, spuse Elend, frecându-se la ochi.

Oare aşa se simte Vin tot timpul? se întrebă. Dormea mai puţin decât el şi era tot timpul în mişcare, alergând, luptând, spionând. Cu toate astea, părea mereu odihnită. El începea să se prăbuşească după numai două zile de studiu intens.

Concentrează-te, îşi spuse. *Ca să poţi lupta împotriva duşmanilor tăi*, *trebuie să-i cunoşti. Trebuie să existe o cale de ieşire din toate astea.*

Dockson încă mai compunea scrisori pentru membrii Adunării. Elend voia să stea de vorbă cu cei care erau de acord. Din nefericire, avea senzaţia că numărul lor urma să fie extrem de mic. Votaseră detronarea lui, iar acum li se oferea ceva care părea o rezolvare simplă a tuturor necazurilor.

— Maiestate… spuse Noorden, cu voce tărăgănată. Nu crezi că, poate, ar trebui pur şi simplu să-l laşi pe Cett să ia tronul? Adică mă-ntreb cât de rău ar putea fi.

Elend se opri. Unul dintre motivele pentru care îl luase în slujba sa pe fostul obligator era punctul de vedere, total diferit. Nu era nici skaa, nici nobil de obârşie înaltă. Nu era nici hoţ. Era pur şi simplu un cărturar oarecare ce se alăturase Cultului pentru că-i oferise altceva decât îndeletnicirea de negustor.

Pentru el, moartea Lordului Legiuitor fusese catastrofa care-i distrusese întregul stil de viaţă. Nu era un om rău, dar nu înţelegea cu adevărat situaţia jalnică a populaţiei skaa.

— Ce părere ai despre legile făcute de mine, Noorden? îl întrebă Elend.

— Sunt geniale, Maiestate, răspunse fostul obligator. O operă fundamentată pe ideile filosofilor din vechime, combinate cu un puternic realism modern.

— Cett va respecta legile astea? veni Elend cu o nouă întrebare.

— Nu ştiu. De fapt, nu l-am întâlnit niciodată.

— Ce-ţi spune instinctul?

Noorden şovăi.

— Că n-o să le respecte, răspunse, în cele din urmă. Nu e genul de om care guvernează după o lege. Face pur şi simplu ceea ce vrea.

— Nu ne-ar aduce decât haos, zise Elend. Uită-te la veştile despre ţara lui şi despre ţinuturile pe care le-a cucerit. Sunt într-o veşnică agitaţie. A lăsat în urmă o cârpăceală de alianţe pe jumătate încheiate şi de făgăduieli, cusute cu ameninţări de invazie – drept fir care abia izbuteşte să le ţină laolaltă. Pune-l la cârma Luthadelului şi-o să ne conducă spre o altă prăbuşire.

Noorden îşi scărpină obrazul, dădu din cap gânditor şi reîncepu să citească.

Pe el îl pot convinge, se gândi fostul rege. *Numai dacă mi-ar reuşi şi cu membrii Adunării.*

Însă Noorden era cărturar; raţiona la fel ca Elend. Logica îi era de ajuns, şi preţuia mai mult o făgăduială de stabilitate decât una de bogăţie. Adunarea era cu totul altceva. Nobilii voiau să se-ntoarcă la lumea pe care-o cunoscuseră înainte; în faţa ochilor negustorilor se profila prilejul de a pune mâna pe titluri pe care le invidiaseră dintotdeauna; iar skaa se temeau pur şi simplu de un măcel crunt.

În plus, toate acestea nu erau decât generalizări. Lordul Penrod vedea în sine însuşi un părinte al cetăţii – nobilul de rang înalt, care trebuia să-i cântărească problemele cu măsura unei cumpătări conservatoare. Kinaler, unul dintre muncitorii care prelucrau oţelul, se temea că Stăpânirea Centrală avea nevoie de o legătură de rudenie cu regatele din jur şi vedea în Alianţa cu Cett cea mai bună cale de a apăra Luthadelul pentru un timp îndelungat.

Fiecare dintre cei douăzeci şi trei de oameni din Adunare îşi avea propriile gânduri, propriile ţeluri, propriile necazuri. Chiar asta urmărise Elend; un asemenea mediu le era propice ideilor. Însă nu se aşteptase ca atât de multe idei de-ale lor să le contrazică pe ale lui.

— Aţi avut dreptate, Ham, spuse, întorcându-se spre el.

Ham îşi ridică privirea, înălţând dintr-o sprânceană.

— La începutul tuturor acestora, tu şi ceilalţi aţi vrut să facem o alianţă cu una dintre acele armate – să-i predăm cetatea, cerându-i în schimb să ne apere de ceilalţi duşmani.

— Mi-aduc aminte, zise Ham.

— Ei, asta-şi doreşte poporul. S-ar părea c-o să-i dăm oraşul lui Cett, cu sau fără consimţământul meu. Ar fi trebuit să ne ţinem de planul vostru.

— Maiestate? spuse Sazed, cu voce scăzută.

— Da?

— Îmi cer iertare, dar nu e datoria ta să faci ce vrea poporul.

Elend clipi, nedumerit.

— Vorbeşti ca Tindwyl.

— Am cunoscut puţini oameni la fel de înţelepţi ca ea, Maiestate, replică Sazed, aruncând o privire spre terrisiană.

— Ei bine, eu nu sunt de acord cu voi doi, zise Elend. Un rege ar trebui să conducă numai primind consimţământul poporului său.

— Nu te contrazic în această privinţă, Maiestate, răspunse Sazed. Sau, cel puţin, cred în teoria care afirmă asta. Însă totuşi nu cred că eşti dator să faci ceea ce vrea poporul. Datoria ta e să-l conduci cât de bine poţi, urmărind ceea ce-ţi dictează conştiinţa. Trebuie, Maiestate, să te gândeşti ce om vrei să devii şi să-i fii fidel acelui om. Dacă nu e cel pe care şi-l doreşte poporul drept conducător, o s-aleagă altul.

Elend şovăi. *Da, fireşte. Dacă nu pot fi excepţia care nesocoteşte propriile mele legi, nu pot fi niciuna care-mi nesocoteşte propria etică.* Cuvintele lui Sazed erau, într-adevăr, o reformulare a spuselor lui Tindwyl, numai că explicaţia lui părea mai bună. Mai sinceră.

— Încercând să ghiceşti ce vrea poporul, nu te poţi îndrepta decât către haos, eu aşa cred, adăugă terrisianul. Nu-ţi poţi mulţumi toţi supuşii, Elend Venture.

Ferestruica de aerisire a camerei de lucru se deschise cu o bufnitură şi Vin se strecură prin ea, trăgând în urma ei o trâmbă de ceaţă. Închise fereastra, apoi îşi plimbă privirea prin încăpere.

— Altele? întrebă, neîncrezătoare. Aţi mai găsit şi alte cărţi?

— Bineînţeles, răspunse Elend.

— Cât de multe-au scris oamenii? întrebă ea, iritată.

Elend deschise gura, dar şovăi când îi văzu licărirea din ochi. În cele din urmă, se mulţumi să ofteze.

— Eşti de nelecuit, spuse, întorcându-se la scrisorile lui.

Auzi în spate un foşnet şi, o clipă mai târziu, Vin ateriză pe unul dintre teancurile de cărţi, izbutind cumva să nu-şi piardă echilibrul. Panglicile mantiei-de-ceaţă îi atârnau în jur, întinzând cerneala de pe scrisoarea lui.

El oftă.

— Ah, zise ea, trăgându-şi mantia. Îmi pare rău.

— Chiar trebuie să sari aşa tot timpul, Vin? întrebă Elend.

Ea sări jos.

— Îmi pare rău, repetă, muşcându-şi buza. După cum zice Sazed, e din cauză că Născuţilor-din-Ceaţă le place să se afle cât mai sus, ca să vadă tot ce se petrece.

Elend schiţă un gest de încuviinţare şi-şi continuă scrisoarea. Prefera să fie scrise de mâna lui, însă aceea trebuia copiată de un scrib. Clătină din cap. *Sunt atât de multe de făcut...*

Vin îl privea pe Elend scriind. Sazed citea, la fel ca unul dintre scribii lui Elend – obligatorul. Îi aruncă o privire, şi bărbatul se ghemui uşor pe scaun. Ştia că Vin n-avusese niciodată încredere în el. Preoţii n-ar fi trebuit să fie veseli.

Era nerăbdătoare să-i spună lui Elend ce descoperise în privinţa lui Demoux, dar şovăi. De faţă era prea multă lume şi ea n-avea cu adevărat nicio dovadă – doar propriul instinct. Aşa că se abţinu, rămânând cu privirea la teancurile de cărţi.

În încăpere era o tăcere plictisitoare. Tindwyl privea cu ochi uşor sticloşi; probabil că studia vreo biografie veche din mintea ei. Până şi Ham citea, deşi trecea de la o carte la alta, de la un subiect la altul. Vin simţi că ar fi trebuit să studieze şi ea ceva. Se gândi la notiţele despre Adâncime şi despre Eroul Evurilor, dar nu se putu hotărî să le scoată.

Nu-i putea povesti lui Elend despre Demoux, nu încă, dar *mai* descoperise şi altceva.

— Elend, zise, cu glas scăzut. Trebuie să-ţi spun ceva.

— Hmmm?

— Mai devreme, când am cinat împreună cu OreSeur, am auzit ce vorbeau servitorii. În ultima vreme s-au îmbolnăvit mai multe cunoştinţe de-ale lor – o grămadă. Cred că s-ar putea să umble cineva la proviziile noastre.

— Da, spuse el, continuând să scrie. Ştiu. Mai multe fântâni din oraş au fost otrăvite.

— Da?

El dădu din cap.

— Nu ţi-am spus când ai trecut pe-aici mai devreme? Acolo am fost cu Ham.

— Nu mi-ai spus.

— Credeam că ţi-am spus, se încruntă el.

Vin clătină din cap.

— Îmi cer iertare, spuse Elend, se aplecă s-o sărute şi se-ntoarse la scrisoarea lui.

Şi un sărut trebuie să rezolve totul? se întrebă ea, posomorâtă, aşezându-se din nou pe un teanc de cărţi.

Era o prostie; Elend nu *trebuia* să se grăbească să-i spună, n-avea de fapt din ce motiv. Totuşi, schimbul lor de cuvinte o lăsase cu o senzaţie stranie. Înainte vreme, i-ar fi cerut ei să rezolve cumva problema. Acum părea să se ocupe de toate de unul singur.

Sazed îşi închise cartea oftând.

— Maiestate, nu pot găsi nicio portiţă. Ţi-am citit legile de mai bine de şase ori.

Elend dădu din cap.

— De asta mă temeam. Singurul avantaj pe care l-am putea câştiga de pe urma legii ar fi s-o interpretăm greşit cu bună ştiinţă – ceea ce eu n-am să fac.

— Eşti un om bun, Maiestate, zise Sazed. Dacă ai fi găsit vreo portiţă în lege, ai fi astupat-o. Chiar dacă n-ai fi descoperit punctele slabe, le-ar fi observat unul dintre noi, când ne-ai cerut părerea.

Îi lasă să-i spună „Maiestate” se gândi Vin. *Înainte încerca să-i oprească. De ce le-o îngăduie acum?*

Era ciudat că Elend începuse să se gândească la el însuşi considerându-se rege abia după ce-i fusese luat tronul.

— O clipă, spuse Tindwyl, cu ochii acum fără luciul sticlos. Tu, Sazed, ai citit legea asta înainte de a fi ratificată?

Terrisianul roşi.

— A citit-o, răspunse Elend. De fapt, sugestiile şi ideile lui mi-au fost de un ajutor esenţial când am alcătuit codul nostru de legi.

— Înţeleg, zise ea, printre buzele strânse.

Elend se încruntă.

— Tindwyl, n-ai fost invitată la întrunirea asta. Eşti tolerată aici. Sfaturile tale au fost apreciate, dar n-o să-ţi permit să-mi insulţi un prieten şi un oaspete, chiar dacă insulta e indirectă.

— Îmi cer scuze, Maiestate.

— Nu trebuie să mi le ceri mie, zise Elend. O să-ţi ceri scuze faţă de Sazed, sau o să părăseşti încăperea.

Tindwyl rămase o clipă nemişcată; apoi se ridică şi ieşi. Elend nu păru ofensat. Îşi reîndreptă, pur şi simplu, atenţia asupra scrisorilor lui.

— Nu era nevoie de asta, Maiestate, spuse Sazed. Cred că părerile lui Tindwyl despre mine sunt întemeiate.

— Fac ceea ce mi se pare potrivit să fac, Sazed, îi răspunse Elend, continuându-şi scrisoarea. Nu vreau să te supăr, prietene, dar ai lăsat deja prea mulţi oamenii să te nedreptăţească. N-o să îngădui aşa ceva în casa mea – insultând ajutorul pe care mi l-ai dat la întocmirea legilor, Tindwyl m-a insultat şi pe mine.

Sazed dădu din cap, apoi întinse mâna după o altă carte.

Vin privea în tăcere. *Se schimbă atât de repede. De când a sosit Tindwyl? De două luni?* Din tot ce spusese Elend, nimic nu era prea diferit de ceea ce ar fi spus înainte – dar vorbise în cu totul alt mod. Ferm, cu asprime, sugerând că se aştepta să fie respectat.

E din cauza pierderii tronului, a armatelor care ne ameninţă, se gândi Vin. *Greutăţile îl silesc să se schimbe, să se impună şi să conducă sau să fie zdrobit.* Ştia de fântâni. Ce altceva mai descoperise, dar nu-i spusese ei?

— Elend? zise ea. M-am mai gândit la Adâncime.

— E foarte bine, Vin, îi zâmbi el. Dar acum chiar nu am timp…

Ea dădu din cap şi îi răspunse cu alt zâmbet. Însă avea gânduri neliniştitoare. *Nu e nesigur*; *cum era cândva. Nu mai are nevoie să se bizuie atât de mult pe sprijinul altora.*

Nu mai are nevoie de mine.

Ideea era prostească. Elend o iubea; ea ştia că o iubea. Noile lui abilităţi nu o făceau pe ea mai puţin valoroasă pentru el. Dar ea nu-şi putea alunga temerile. O mai părăsise o dată, când încercase să pună binele casei lui în balanţă cu dragostea pentru ea, şi asta aproape că o zdrobise.

Ce s-ar fi întâmplat dacă o părăsea acum?

N-o s-o facă, îşi spuse. *E un bărbat prea bun pentru aşa ceva.*

Dar şi bărbaţii buni aveau legături eşuate, nu? Oamenii se despărţeau, mai ales cei care, în primul rând, erau atât de diferiţi. În ciuda propriei voinţe – în ciuda încrederii în sine – auzi o voce firavă în adâncul minţii.

O voce pe care credea că o izgonise, pe care nu se aştepta s-o mai audă vreodată.

Părăseşte-l tu, părea să-i şoptească, în cap, Reen, fratele ei. *O să suferi mai puţin.*

Auzi un foşnet afară. Îşi săltă uşor capul, dar fusese prea slab ca s-ajungă la urechile celorlalţi. Se ridică şi se apropie de fereastra pentru aerisire.

— Te duci din nou să patrulezi? o întrebă Elend.

Vin se întoarse spre el, apoi dădu din cap.

— Ai putea să vezi ce mijloace de apărare foloseşte Cett în fortăreaţa Hasting, sugeră Elend.

Ea dădu din cap încă o dată. Elend îi zâmbi şi se întoarse iarăşi la scrisori. Vin deschise fereastra şi ieşi în noapte. Zane stătea în ceaţă, abia atingând cu tălpile bordura de piatră de sub fereastră. Stătea pieziş, cu picioarele pe perete şi cu trupul în afară, în întuneric.

Ea se uită într-o parte şi văzu fărâma de metal de care Trăgea el ca să-şi păstreze poziţia. Un alt act de curaj, care-i dovedea îndemânarea. Zâmbi spre ea în noapte.

— Zane? şopti Vin.

El se uită în sus, şi ea dădu din cap. O clipă mai târziu, aterizau amândoi pe acoperişul metalic al fortăreţei Venture.

Vin se întoarse spre el.

— Unde-ai fost?

El o atacă.

Ea se retrase dintr-o săritură, surprinsă, când el înaintă răsucindu-se, o siluetă neagră, ca un titirez, cu pumnalele scânteind. Ea coborî cu picioarele pe jumătate în afara acoperişului, încordată. *Prin urmare, ne antrenăm?* se gândi.

Zane lovi cu pumnalul periculos de aproape de gâtul ei când Vin se trase într-o parte. De data asta, atacurile lui aveau ceva diferit. Mai primejdios.

Ea înjură şi-şi scoase cuţitele, făcând un salt înapoi ca să evite un alt atac. Când se mişcă, Zane despică aerul, retezând vârful uneia dintre panglicile mantiei ei de ceaţă.

Ea se întoarse să-l înfrunte. El înaintă, dar fără să intre într-o poziţie de luptă. Părea plin de încredere în sine, dar nepăsător, ca şi cum n-ar fi intrat într-o luptă, ci s-ar fi îndreptat, agale, spre un vechi prieten.

Bine, atunci, se gândi ea, cu un salt înainte, lovind cu pumnalele.

Cu indiferenţă, Zane făcu un pas înainte, răsucindu-se doar uşor într-o parte şi ferindu-se de cuţitul ei cu uşurinţă. Întinse braţul şi îi prinse cealaltă mână fără niciun efort, oprindu-i lovitura.

Vin înlemni. Nimeni nu putea fi atât de bun. Zane se uită în jos, spre ea, cu ochi înceţoşaţi. Fără nicio teamă. Fără nicio grijă.

Ardea atiu.

Vin se eliberă din strânsoarea lui, sărind înapoi. El o lăsă să se retragă, privind-o când coborî prin aer ghemuindu-se, cu fruntea brobonită de sudoare. Simţi, pe neaşteptate, împunsătura ascuţită a groazei – o senzaţie primitivă, animalică. Sosise ziua de care se temea din clipa când ştiuse că nu mai avea atiu. Era îngrozită fiindcă se ştia neputincioasă, în pofida tuturor deprinderilor şi a îndemânării ei.

Era îngrozită fiindcă ştia c-avea să moară.

Se întoarse, vrând să se îndepărteze dintr-o săritură, dar Zane se avântă într-un salt chiar înainte de a apuca ea să se pună în mişcare. Ştia, înaintea ei, ce-avea ea de gând să facă. O înşfăcă de umăr din spate, o smuci spre el şi o trânti pe acoperiş.

Ea se izbi de metal icnind de durere. Zane stătea deasupra ei, uitându-se în jos, parcă în aşteptare.

N-o să mă las înfrântă astfel se gândi ea, disperată. *N-o să fiu ucisă ca un şobolan prins în cursă!*

Întinse braţul şi-şi repezi cuţitul către piciorul lui, dar era zadarnic. El şi-l retrase uşor – exact cât trebuia – pentru ca pumnalul ei să nu-i taie nici măcar pantalonul. Vin era ca un copil ţinut la distanţă de un duşman mult mai masiv şi mai puternic. Probabil că asta simţea un om obişnuit când se lupta cu ea.

Zane stătea neclintit în întuneric.

— Ce e? întrebă ea, în cele din urmă.

— Chiar n-o aveţi, spuse el, încet. Rezerva de atiu a Lordului Legiuitor.

— N-o avem, spuse ea.
— Nu mai aveţi niciun strop, continuă el, cu voce plată.
— Am folosit ultimul bob în ziua luptei cu asasinii trimişi de Cett.
Zane mai rămase o clipă locului; apoi îi întoarse spatele şi se îndepărtă. Vin se săltă în capul oaselor, cu inima bătându-i cu putere şi cu mâinile tremurându-i uşor. Se sili să se ridice în picioare, apoi se aplecă şi-şi recuperă pumnalele căzute. Unul se crăpase, izbit de acoperişul de cupru.
Zane se întoarse din nou spre ea, tăcut în ceaţă.

Zane o privea din întuneric, îi vedea spaima – dar şi fermitatea.
— Tata vrea să te omor, spuse el.
Ea stătea în picioare, privindu-l cu ochi încă temători. Era puternică şi îşi ascundea bine frica. Veştile primite de la spionul lor şi vorbele rostite de Vin în cortul lui Straff erau la fel de adevărate. În cetate nu se găsea niciun strop de atiu.
— De-asta ai stat deoparte? întrebă ea.
El dădu din cap, ferindu-şi privirea.
— Şi? adăugă Vin. De ce mă laşi în viaţă?
— Nu sunt sigur, recunoscu el. Aş putea să te ucid totuşi. Dar… nu e necesar. Nu ca să-i îndeplinesc porunca. Aş putea doar să te iau de aici – efectul ar fi acelaşi.
Se întoarse din nou spre ea. Era încruntată, o siluetă măruntă, păstrând tăcerea în ceaţă.
— Vino cu mine, continuă Zane. Am putea pleca amândoi – Straff şi-ar pierde Născutul-din-Ceaţă, şi Elend l-ar pierde pe al lui. I-am putea lipsi pe *amândoi* de unelte. Şi am putea fi liberi.
Ea nu se grăbi să-i răspundă. În cele din urmă, clătină din cap.
— Acest… ceva care există între noi, Zane. Nu e ceea ce crezi.
— Ce vrei să spui? întrebă el, apropiindu-se cu un pas.
Vin îşi ridică privirea spre el.
— Îl iubesc pe Elend, Zane. Cu adevărat.
Şi asta-nseamnă că nu poţi să simţi nimic pentru mine? se gândi Zane. *Cum rămâne cu privirea pe care ţi-am zărit-o în ochi, cu acel dor? Nu, nu e atât de simplu cum vrei să dai de-nţeles, nu-i aşa?*
Niciodată nu e.

Şi totuşi, la ce altceva se aşteptase? Îi întoarse spatele.

— Are sens. Aşa a fost întotdeauna.

— Asta ce vrea să-nsemne? întrebă ea.

Elend…

— Omoară-l, şopti zeul.

Zane închise ochii, strângând cu putere din pleoape. Ea nu putea fi păcălită; nu puteai păcăli o femeie care crescuse pe străzi, o femeie prietenă cu hoţii şi cu şarlatanii. Asta era partea cea mai grea. Trebuia să vadă şi ea lucrurile care-l îngrozeau pe el.

Era nevoie să i se spună adevărul.

— Zane? întrebă ea.

Părea încă uşor zdruncinată de atacul lui, dar era genul care-şi revenea repede.

— Nu vezi asemănarea? o întrebă, întorcându-se spre ea. Acelaşi nas, aceeaşi formă a feţei? Mi-am tuns părul mai scurt decât al lui, dar se ondulează la fel. E atât de greu de văzut?

Ei i se opri răsuflarea în gât.

— În care alt Născut-din-Ceaţă ar putea avea Straff destulă încredere ca să-l folosească? întrebă Zane. Din ce alt motiv m-ar lăsa să mă apropii atât de mult de el, de ce altceva m-ar lăsa să-i cunosc planurile fără să-şi facă griji?

— Eşti fiul lui, şopti Vin. Fratele lui Elend.

Zane dădu din cap.

— Elend…

— Nu ştie cine sunt, răspunse Zane. Să-l întrebi cândva despre năravurile tatălui nostru în privinţa femeilor.

— Mi-a povestit, zise Vin. Lui Straff îi plac metresele.

— Nu numai dintr-un singur motiv, sublinie Zane. Mai multe femei înseamnă mai mulţi copii. Mai mulţi copii înseamnă mai mulţi Allomanţi. Mai mulţi Allomanţi înseamnă mai multe şanse de a avea un fiu Născut-din-Ceaţă pe care să-l folosească drept asasin.

Ceaţa purtată de vânt aluneca peste ei. În depărtare zăngănea armura unui soldat în patrulare.

— Cât timp a trăit Lordul Legiuitor, n-aş fi putut niciodată să fiu moştenitorul tatei, continuă Zane. Ştii cât de stricţi erau obligatorii. Am crescut în umbră, nebăgat în seamă. Tu ai trăit pe străzi – presupun c-a fost groaznic. Dar gândeşte-te cum e să trăieşti din resturi în propria ta casă, nerecunoscut de tatăl tău,

tratat ca un cerşetor. Gândeşte-te cum e să-ţi priveşti fratele, un băiat de vârsta ta, care creşte bucurându-se de privilegii. Gândeşte-te cum e să-l vezi dispreţuind lucruri după care tu tânjeşti. Confort, trândăvie, dragoste…

— Probabil că-l urăşti, şopti Vin.

— Să-l urăsc? întrebă Zane. Nu. De ce să urăşti un om pentru ceea ce este? Elend nu mi-a făcut nimic, nu direct. În plus, Straff a descoperit că are nevoie de mine, în cele din urnă, după ce m-am Dezlănţuit şi a căpătat în sfârşit ceea ce spera, după douăzeci de ani în care-şi tot încercase norocul. Nu, nu-l urăsc pe Elend. Însă uneori îl invidiez. El are totul. Şi totuşi… mi se pare că nu apreciază.

Vin stătea neclintită.

— Îmi pare rău.

El scutură scurt din cap.

— Nu e nevoie să-ţi fie milă de mine, femeie. Dacă aş fi Elend, n-aş fi Născut-din-Ceaţă. N-aş înţelege ceaţa, nici n-aş şti cum e să creşti singur, înconjurat de ură. Se întoarse şi o privi în ochi. Nu crezi că un om apreciază dragostea mai mult după ce a fost silit să trăiască atâta vreme fără ea?

— Eu…

Zane îşi feri privirea.

— Oricum, n-am venit aici ca să-mi deplâng copilăria. Am venit să te previn.

Vin se încordă.

— Cu puţin timp în urmă, spuse Zane, tata a lăsat mai multe sute de refugiaţi să treacă de baricada lui şi să se-ndrepte spre oraş. Ştii de armata kolossşilor?

Ea dădu din cap.

— Ceva mai devreme, a atacat şi a jefuit oraşul Suisna.

Vin simţi cum o cuprinde spaima. Suisna era la numai o zi distanţă de Luthadel. Kolossşii ajunseseră aproape.

— Refugiaţii au venit la tata să-i ceară ajutor. El i-a trimis la voi.

— Ca să-nspăimânte mai tare locuitorii cetăţii, spuse Vin. Şi ca să ne termine mai repede proviziile.

Zane dădu din cap.

— Am vrut să te avertizez. Să ştii şi de refugiaţi şi de porunca primită de mine. Gândeşte-te la oferta mea, Vin. Gândeşte-te la

omul care pretinde că te iubeşte. Ştii că nu te înţelege. Dacă pleci, o să fie mai bine pentru voi amândoi.

Vin se încruntă. Zane se înclină uşor în faţa ei, apoi sări în noapte. Împingând în acoperişul metalic. Ea tot nu era în stare să creadă ce-i spunea el despre Elend. I-o citea în ochi.

Ei bine, dovada era pe drum. Avea să se convingă curând. Avea să-nţeleagă curând ce credea despre ea Elend Venture.

Dar o fac acum. Să se ştie că eu, Kwaan, Lume-Aducător din Terris, sunt un şarlatan.

35

Se simţea de parcă s-ar fi dus din nou la un bal.

Superba rochie maronie ar fi fost perfectă pentru una dintre petrecerile la care luase parte înainte de Prăbuşire. Nu era tradiţională, dar nici demodată. Modificările nu făceau nimic altceva decât să-i dea un aer aparte.

Tot ce fusese schimbat îi dădea mai multă libertate de mişcare; mergea cu mai multă graţie, se răsucea cu mai multă naturaleţe. Ceea ce, în schimb, o făcea să se simtă şi mai frumoasă. Stând în faţa oglinzii, Vin se întrebă cum ar fi fost dacă ar fi purtat o asemenea rochie la un bal adevărat. Dacă ar fi fost ea însăşi – nu Valette, sfioasa nobilă de la ţară. Nici măcar Vin, hoaţa skaa. Să fi fost ea însăşi.

Sau, cel puţin, să fi fost aşa cum se imagina. Încrezătoare în sine fiindcă-şi acceptase locul în lume, ca Născută-din-Ceaţă. Încrezătoare în sine, fiindcă-şi acceptase locul în lume, ea era cea care îl doborâse pe Lordul Legiuitor. Încrezătoare în sine fiindcă se ştia iubită de rege.

Poate-aş izbuti să fiu şi una, şi alta, se gândi, cu mâinile alunecându-i pe lângă trup, în josul rochiei, pe moliciunea satinului.

— Arăţi minunat, copilă, spuse Tindwyl.

Vin se întoarse spre ea, cu un zâmbet şovăitor.

— Nu mai am nicio bijuterie. I-am dat-o pe ultima lui Elend, ca să-l ajut să hrănească refugiaţii. Oricum nu erau de o culoare potrivită pentru rochia asta.

— Multe femei folosesc bijuteriile ca să-şi ascundă urâţenia, spuse terrisiana. Tu n-ai nevoie de aşa ceva.

Tindwyl stătea în poziţia ei obişnuită, cu mâinile încleştate în faţă, cu inelele şi cerceii scânteind. Însă niciuna dintre bijuteriile ei n-avea pietre preţioase; de fapt, cele mai multe erau din materiale simple. Fier, cupru, fludor. Metale Feruchimice.

— În ultima vreme n-ai mai trecut pe la Elend, spuse Vin, întorcându-se din nou spre oglindă şi prinzându-şi părul cu câteva agrafe de lemn.

— Regele se apropie cu iuţeală de punctul în care nu mai are nevoie de indicaţiile mele.

— Atunci e chiar atât de aproape? întrebă Vin. Va fi aidoma bărbaţilor din biografiile studiate de tine?

Tindwyl râse.

— Cerule, nu, copilă. De asta e cât se poate de departe.

— Dar...

— Am spus că nu mai are nevoie de indicaţiile mele, o lămuri terrisiana. A-nvăţat că nu se poate bizui pe cuvintele altora decât într-o anumită măsură şi a ajuns în punctul începând din careva trebui să-nveţe mai mult de la el însuşi. O să fii surprinsă, copilă, când o să-ţi dai seama cât de multe afli din propria experienţă despre modul în care poţi fi un bun conducător.

— Mie mi se pare că Elend s-a schimbat foarte mult, spuse încet Vin.

— Aşa este, încuviinţă Tindwyl, apropiindu-se ca să-i pună o mână pe umăr. Devine aşa cum a ştiut întotdeauna că trebuia s-ajungă – numai că nu cunoştea calea. Deşi sunt aspră cu el, cred că ar fi găsit-o şi dacă n-aş fi apărut eu. Un om nu se poate împletici decât până în clipa când cade şi se ridică din nou.

Vin îşi privi imaginea din oglindă, frumoasă în rochia maronie.

— Asta e ceea ce trebuie să devin eu. Pentru el.

— Pentru el, o aprobă Tindwyl. Şi pentru tine. Într-acolo te îndreptai, înainte de a ţi se abate atenţia.

Vin se întoarse spre ea.

— Vii cu noi în seara asta?

Terrisiana clătină din cap.

— N-am ce căuta acolo. Acum du-te să te-ntâlneşti cu regele tău.

De data asta, Elend n-avea de gând să intre în bârlogul duşmanului fără o escortă potrivită. Două sute de soldaţi erau

adunaţi în curte, aşteptând să-l însoţească la cina din locuinţa lui Cett, iar Ham – înarmat până-n dinţi – juca rolul gărzii de corp. Fantomă avea să fie vizitiu. Mai era şi Boare, pe care ideea participării la cină îl umplea de o nervozitate uşor de înţeles.

— Nu e nevoie să fii, îi spuse Elend bărbatului corpolent, când se întâlniră cu toţii în curtea fortăreţei Venture.

— Nu? spuse Boare. Bine, atunci o să rămân aici. Distracţie plăcută la cină!

Elend şovăi, încruntându-se.

Ham îl bătu pe umăr.

— Elend, ar trebui să ştii că lui nu trebuie să-i laşi loc de-ntors!

— Am vorbit serios, zise Elend. Un Domolitor ne-ar fi prins într-adevăr bine, dar nu e obligat să vină dacă nu vrea.

Boare părea uşurat.

— Nu te simţi câtuşi de puţin vinovat, nu-i aşa? întrebă Ham.

— Vinovat? se miră Boare, cu mâna sprijinită pe baston. Dragul meu Hammond, m-ai văzut *vreodată* exprimându-mi un sentiment atât de plictisitor şi de neinspirat? În plus, am senzaţia că, fără mine prin preajmă, Cett o să fie mult mai prietenos.

Probabil are dreptate, se gândi Elend, în timp ce trăsura se oprea în faţa lor.

— Elend, spuse Ham, nu crezi că, dacă luăm cu noi două sute de soldaţi, o să fie… cam bătător la ochi?

— Cett e cel care-a spus că trebuie s-ameninţi cu sinceritate. Iar el oricum ne va copleşi prin muncă, cu cinci oameni la unul.

— Dar tu vei avea o Născută-din-Ceaţă la numai câteva scaune distanţă de el, se auzi, din spate, o voce catifelată.

Elend se întoarse şi-i zâmbi lui Vin.

— Cum te poţi mişca în rochia asta fără să faci niciun zgomot?

— Exersez, răspunse ea, luându-l de braţ.

Adevărul e că s-ar putea s-o facă, cugetă el, sorbindu-i parfumul şi imaginându-şi cum se furişa ea pe coridoarele palatului în voluminoasa rochie de bal.

— Ei, ar trebui să plecăm, spuse Ham.

Îi invită cu un gest pe Vin şi Elend să urce în trăsură, şi îl lăsară pe Boare în urmă, pe treptele palatului.

După ce timp de un an trecuse noaptea pe lângă fortăreaţa Hasting privindu-i ferestrele întunecate, Vin se simţea foarte bine văzându-le strălucind din nou.

— Ştii, spuse Elend, de alături, n-am mers niciodată la un bal fiind cu adevărat împreună.

Vin se smulse din contemplarea fortăreţei de care se apropiau. Trăsura se hurduca, însoţită de ropotul mai multor sute de picioare care păşeau apăsat, iar cerul serii începea să se întunece.

— Ne-am întâlnit de mai multe ori la baluri, continuă Elend, dar n-am fost niciodată oficial undeva împreună. N-am avut niciodată ocazia să vin să te iau cu trăsura mea.

— Are într-adevăr atât de mare importanţă? întrebă ea.

Elend ridică din umeri.

— Face parte din experienţă. Sau făcea parte odinioară. Ţinea de etichetă: bărbatul venea să însoţească femeia şi toată lumea îi privea intrând şi-şi făcea o părere despre ce fel de pereche formau. Am făcut-o de zeci de ori, cu zeci de femei. Dar niciodată cu aceea care ar fi transformat experienţa într-una aparte.

Vin zâmbi.

— Crezi c-o să mai mergem vreodată la baluri?

— Nu ştiu, Vin. Chiar dacă scăpăm cu viaţă din toate astea… oare ai putea dansa în timp ce atâţia oameni rabdă de foame?

Se gândea probabil la sutele de refugiaţi, obosiţi după drum, jefuiţi de alimente şi de orice altceva de soldaţii lui Straff şi înghesuiţi în depozitul găsit de Elend ca adăpost pentru ei.

Înainte ai dansat, cugetă Vin. *Oamenii răbdau şi atunci de foame.* Dar erau alte vremuri; Elend nu era rege. De fapt, dacă se gândea mai bine, el nu dansase la baluri niciodată. Studiase şi-şi întâlnise prietenii, cu care făcea planuri de transformare a Ultimului Imperiu într-un loc mai bun.

— S-ar putea găsi o cale ca să ne ocupăm de amândouă, zise Vin. Poate am putea da baluri, cerându-le nobililor care vin să doneze bani pentru hrana oamenilor.

Elend zâmbi.

— Probabil că petrecerea ne-ar costa de două ori mai mult decât am scoate din donaţii.

— Dar banii cheltuiţi ar ajunge la negustorii skaa.

Elend şovăi, dus pe gânduri, iar Vin schiţă, în sinea ei, un zâmbet atotcunoscător. *E ciudat că, până la urmă, am ajuns alături de singurul nobil cumpătat din oraş.* Ce mai pereche erau – o Născută-din-Ceaţă care se simţea vinovată fiindcă irosea bănuţii pentru sărituri şi un nobil care credea că balurile erau prea scumpe. Era de mirare că Dockson izbutea să scoată de la ei destui bani pentru ca viaţa cetăţii să meargă înainte.

— Ei, o să ne facem griji pentru asta mai târziu, spuse Elend când porţile fortăreţei Hasting se deschiseră, lăsând să se vadă o masă de soldaţi în formaţie.

N-ai decât să-ţi aduci câţi oşteni vrei, părea să spună priveliştea. *Eu am mai mulţi.* De fapt, intrau într-o stranie alegorie a cetăţii înseşi. Cei două sute de oameni ai lui Elend erau acum înconjuraţi de mia lui Cett – care, la rândul ei, era înconjurată de cei douăzeci de mii de oşteni ai Luthadelului. Iar oraşul era, fireşte, înconjurat de cei aproape o sută de mii de luptători de dincolo de ziduri. Un strat de soldaţi peste altul, aşteptând cu toţii, încordaţi, începerea luptei. Gândurile la baluri şi petreceri zburară din mintea lui Vin.

Cett nu-i întâmpină la uşă. Îndatorirea îi revenise unui soldat într-o uniformă simplă.

— Oştenii voştri pot rămâne aici, le spuse, când intrară în holul principal.

Imensa sală cu coloane fusese cândva acoperită de covoare şi tapiserii superbe, dar Elend le luase ca să facă rost de bani pentru guvernul lui. Iar Cett, evident, nu adusese înlocuitoare, ceea ce lăsa interiorul fortăreţei cu o înfăţişare austeră. Părea mai degrabă o cetăţuie de pe câmpul de luptă decât o vilă.

Elend se întoarse către Demoux, făcându-i semn cu mâna, şi căpitanul le ordonă oamenilor s-aştepte înăuntru. Vin rămase o clipă locului, străduindu-se cu bună ştiinţă să nu-i arunce nicio privire lui Demoux. Dacă *era* kandra, aşa cum o avertiza instinctul, atunci prezenţa lui atât de aproape reprezenta un pericol. O parte din ea o îndemna să-l azvârle pur şi simplu într-o temniţă.

Pe de altă parte, un kandra nu putea să le facă rău oamenilor, aşa că ameninţarea nu era directă. În plus, el cunoştea deja cele mai importante secrete; nu prea avea sens să-l atace atunci, grăbindu-se să-şi dea pe faţă atuurile. Dacă aştepta, dacă vedea unde se ducea când se furişa afară din cetate, poate izbutea să

descopere în slujba cărei armate – sau a cărei facţiuni din oraş – se afla. Şi ce informaţii dezvăluise.

Aşa că rămase în aşteptare. Avea să vină şi momentul atacului.

Ham şi Demoux îşi aranjară oamenii, apoi o mai mică gardă de onoare – din care făceau parte ei doi şi Fantomă – li se alătură lui Vin şi Elend. Aceasta din urmă dădu din cap către omul lui Cett, care-i conduse pe un coridor lateral.

Nu ne îndreptăm către platformele de urcare, se gândi Vin. Sala de bal din fortăreaţa Hasting se afla chiar în vârful turnului principal al construcţiei; ori de câte ori venise la baluri, ajunsese sus mulţumită uneia dintre cele patru platforme puse în mişcare de forţa câtorva oameni. Cett or nu voia să irosească eforturile oştenilor săi, or…

A ales cea mai înaltă construcţie din oraş, se gândi Vin. *Şi cu cele mai puţine ferestre.* Dacă ducea sus toate platformele, unei forţe invadatoare i-ar fi fost foarte greu să cucerească fortăreaţa.

Din fericire, se părea că, în seara aceea, n-aveau să fie nevoiţi s-ajungă în vârf. După ce urcară treptele unei scări în spirală – Vin ridicându-şi poalele rochiei ca să nu măture cu ea piatra – călăuza lor îi conduse într-o încăpere mare, rotundă, cu ferestre cu vitralii de jur-împrejur, într-o înlănţuire întreruptă doar de coloanele care susţineau tavanul. Acea unică încăpere era aproape tot atât largă ca turnul însuşi.

Poate o a doua sală de bal? se întrebă Vin, savurându-i frumuseţea. Sticla nu era luminată, deşi ea bănuia că afară se aflau nişe pentru bolovanii de calcar luminos. Cett nu părea să se sinchisească de astfel de lucruri. Instalase o masă imensă chiar în centrul încăperii şi stătea în capul ei. Începuse deja să mănânce.

— Aţi întârziat, îi strigă lui Elend, aşa c-am început fără voi.

Elend se încruntă. Drept răspuns, Cett râse cu poftă, cu un copan de pui în mâna ridicată.

— Băiete, această încălcare a etichetei pare să te-ngrozească mai mult decât faptul că am venit cu armata ca să vă cuceresc cetatea. Dar presupun că ăsta e Luthadelul. Aşezaţi-vă până nu mănânc totul singur.

Elend întinse un braţ către Vin şi o conduse la masă. Fantomă se postă în apropierea scării, gata să surprindă, cu auzul lui de

Cositorian, orice zgomot prevestitor de pericol. Ham îşi aşeză cei zece oameni astfel încât să aibă sub ochi cele două uşi ale încăperii – cea dinspre scări şi cea pe care intrau servitorii.

Cett nu luă în seamă soldaţii. Avea propriul său grup de gărzi de corp lângă peretele din partea opusă şi nu părea să-şi facă griji fiindcă oştenii lui Ham erau ceva mai mulţi. Fiul lui – tânărul care îl însoţise la întrunirea adunării – stătea în picioare, alături de el, aşteptând în tăcere.

Unul dintre ei trebuie să fie Născut-din-Ceaţă, se gândi Vin. *Cred totuşi că e Cett.*

Elend o instală, apoi se aşeză pe scaunul de lângă ea, stând astfel amândoi chiar în faţa lui Cett. Care aproape că nu se-ntrerupse din mestecat când aduseră servitorii mâncarea pentru oaspeţii săi.

Copane de pui şi legume în zeamă de carne, se gândi Vin. *Vrea să fie o masă la care-ţi murdăreşti mâinile* – ca să se simtă Elend stânjenit.

Elend nu începu să mănânce imediat. Rămase cu ochii la Cett, cu o expresie gânditoare.

— Fir-ar să fie, spuse acesta. E mâncare bună. N-ai idee ce greu e să-ţi faci rost de o masă ca lumea când călătoreşti!

— De ce-ai vrut să vorbeşti cu mine? întrebă Elend. Ştii că n-o să mă las convins să te votez.

Cett ridică din umeri.

— M-am gândit că ar putea fi interesant.

— E în legătură cu fiica ta?

— Lordule Legiuitor, nu! râse Cett. Păstrează creatura aia proastă, dac-o vrei. Ziua în care-a fugit a fost una dintre puţinele bucurii de care-am avut parte în ultima lună.

— Şi dacă te-ameninţ c-o s-o fac să sufere? întrebă Elend.

— N-o s-o faci, răspunse Cett.

— Eşti sigur?

Cett zâmbi prin barba deasă şi se aplecă spre Elend.

— Te cunosc, Venture. Te urmăresc şi te studiez de mai multe luni. În plus, ai fost şi destul de cumsecade ca să-ţi trimiţi un prieten să mă spioneze. De la el am aflat o mulţime de lucruri despre tine!

Elend se simţi cuprins de nelinişte.

Cett râse.

— Sincer, chiar ai crezut că n-o să-l recunosc pe unul dintre oamenii din ceata Supravieţuitorului? Voi, nobilii din Luthadel, vă-nchipuiţi probabil că noi, cei din afara cetăţii, suntem toţi nişte imbecili!

— Şi totuşi l-ai ascultat pe Boare, spuse Elend. L-ai lăsat să ţi se alăture, i-ai primit sfaturile. Şi nu l-ai alungat decât când ai aflat c-avea relaţii intime cu fiica ta – cea pe care pretinzi că n-o iubeşti câtuşi de puţin.

— V-a spus că din pricina *asta* a plecat din tabără? râse din nou Cett. Fiindcă l-am prins cu Alirianne? Cerule, ce-mi pasă mie dacă fata l-a sedus?

— Crezi că *ea* l-a sedus *pe el*? întrebă Vin.

— Bineînţeles, răspunse Cett. N-am petrecut decât vreo câteva săptămâni în preajma lui, dar, vă spun sincer, până şi *eu* mi-am dat seama că nu se descurcă deloc cu femeile.

Elend asculta totul fără să-şi piardă calmul. Se uită la Cett cu ochi îngustaţi, pătrunzători.

— Atunci de ce l-ai urmărit, *de fapt?*

Cett se lăsă pe spătarul scaunului.

— Am vrut să-l fac spionul meu. A refuzat. M-am gândit că e mai bine să-l omor decât să-l las să se-ntoarcă la tine. Dar, pentru cineva de talia lui, e surprinzător de agil.

Dacă acest Cett e cu adevărat Născut-din-Ceaţă, Boare n-a putut pleca decât cu acordul lui, se gândi Vin.

— Aşa că, vezi tu, Venture, te cunosc, continuă Cett. Te cunosc, poate, mai bine decât te cunoşti tu însuţi – pentru că ştiu ce cred prietenii tăi despre tine. E nevoie să fii un om extraordinar ca să-ţi fie loială o nevăstuică precum Boare.

— Aşadar, nu crezi că i-aş putea face vreun rău fiicei tale, spuse Elend.

— *Ştiu* că n-o să-i faci niciun rău, zise Cett. Eşti onest – asta se-ntâmplă să-mi placă la tine. Din nefericire, onestitatea e foarte uşor de exploatat – am ştiut, de pildă, c-o să recunoşti că Boare Domolea mulţimea. Cett clătină din cap. Oamenii oneşti nu sunt făcuţi să fie regi, băiete. E o mare ruşine, dar e adevărat. De aceea trebuie să-ţi iau tronul.

Elend păstră o clipă tăcerea. În cele din urmă, se uită la Vin. Ea îi luă farfuria şi o mirosi, folosindu-şi simţurile de Allomantă.

Cett râse.

— Crezi că te-aş otrăvi?

— De fapt, nu, răspunse Elend, în timp ce Vin lăsa farfuria pe masă.

Nu era foarte pricepută, dar învăţase să recunoască anumite mirosuri.

— Nu cred că te-ai folosi de otravă, zise Elend. Nu e stilul tău. Şi tu pari un om mai degrabă onest.

— Nu umblu cu menajamente, atâta tot. E o diferenţă.

— Încă nu te-am auzit spunând nicio minciună.

— Pentru că nu mă cunoşti destul de bine ca să le descoperi, ripostă Cett. Înălţă câteva degete pline de grăsime. Ţi-am spus deja trei minciuni, flăcăule. Îţi urez noroc dacă-ncerci să ghiceşti care-au fost.

Elend şovăi, studiindu-l pe Cett.

— Te joci cu mine.

— Bineînţeles. Nu-ţi dai seama, băiete? De-asta n-ar trebui să fii rege. Cedează-le coroana celor care-şi înţeleg propria imoralitate; n-o lăsa să te distrugă.

— De ce-ţi pasă? întrebă Elend.

— Fiindcă aş prefera să nu te ucid, răspunse Cett.

— Atunci nu mă ucide.

Cett clătină din cap.

— Lucrurile nu merg aşa, băiete. Dacă apare un prilej ca să-ţi consolidezi puterea, sau ca să capeţi mai multă putere, ar fi bine să-l foloseşti. Eu o s-o fac.

În jurul mesei se lăsă din nou tăcerea. Cett se uită la Vin.

— Născuta-din-Ceaţă n-are nimic de zis?

— Înjuri foarte mult, spuse Vin. N-ar trebui s-o faci în faţa femeilor din lumea bună.

Cett râse.

— Asta e partea bizară a Luthadelului, fetiţo. Toată lumea e atât de preocupată să facă numai ce se cuvine când se află sub ochii altora – dar, în acelaşi timp, nimănui nu i se pare că greşeşte cu ceva dacă, după terminarea petrecerii, se duce să siluiască două femei skaa. Măcar eu înjur pe faţă.

Elend încă nu se atinsese de mâncare.

— Ce-o să se-ntâmple dac-o să câştigi votul pentru tron?

Cett ridică din umeri.

— Vrei un răspuns sincer?

— Întotdeauna.

— În primul rând, o să pun să fii asasinat, răspunse Cett. Nu-mi place să-i am pe foştii regi prin preajmă.

— Şi dacă mă retrag? întrebă Elend. Dacă nu mai candidez?

— Retrage-te, votează pentru mine şi pleacă apoi din oraş, şi-o să te las în viaţă.

— Şi Adunarea?

— Desfiinţată. E o pacoste. Ori de câte ori dai putere unui astfel de grup, sfârşitul e haosul.

— Adunarea le dă putere oamenilor, spuse Elend. Asta ar trebui să ofere un guvern.

Spre surprinderea lui, Cett nu începu să râdă la auzul răspunsului. În schimb, se aplecă iarăşi, cu un braţ pe masă, lăsând jos un copan de pui pe jumătate mâncat.

— Uite cum stau lucrurile, băiete. E minunat să laşi oamenii să se guverneze singuri când sunt toate bune şi frumoase, dar ce te faci când ai de înfruntat două armate? Şi când o hoardă de kolosşi înfuriaţi îţi distruge satele de la hotare? Astea nu sunt vremuri în care-ţi poţi permite să ai în coastă o Adunare care să te detroneze. Cett clătină din cap. Preţul e prea mare. Când nu poţi avea şi libertate, şi siguranţa vieţii, tu pe care-o alegi, băiete?

Elend nu se grăbi să răspundă.

— Aleg ce-mi convine, spuse, în cele din urmă. Şi-i las pe ceilalţi s-aleagă ce le convine lor.

Cett zâmbi, ca şi cum s-ar fi aşteptat la un asemenea răspuns. Începu să-nfulece din alt copan.

— Să zicem că plec, spuse Elend. Şi să zicem că primeşti tronul, aperi cetatea şi dizolvi Adunarea. Şi apoi?

— De ce-ţi pasă?

— E nevoie să-ntrebi? Credeam că mă „înţelegi”.

Cett zâmbi.

— Îi pun pe skaa din nou la treabă, aşa cum o făcea Lordul Legiuitor. Fără plată şi fără o clasă de ţărani emancipaţi.

— Nu pot accepta asta, spuse Elend.

— De ce nu? E ceea ce-şi doresc. Le-ai dat de ales – şi ei au ales să-ţi ia tronul. Acum vor alege să mă urce pe mine pe tronul ăla. Îşi dau seama că Lordul Legiuitor găsise cea mai bună cale. Un grup trebuie să conducă şi altul trebuie să-l slujească. Trebuie să aibă cineva grija recoltelor şi să lucreze în forje.

— Poate, ripostă Elend. Dar greşeşti într-o singură privinţă.

— Şi anume?

— Nu te vor vota, spuse Elend, ridicându-se. Mă vor vota pe mine. Având de ales între sclavie şi libertate, vor vota libertatea. Din Adunare fac parte cei mai buni oameni din oraş; şi vor alege ce e mai bine pentru locuitorii lui.

Cett şovăi, apoi începu să râdă.

— Cea mai bună parte a ta, flăcăule, e că poţi spune aşa ceva lăsând impresia că vorbeşti serios!

— Plec, Cett, anunţă Elend, dând din cap către Vin.

— Oh, stai jos, Venture, zise Cett, arătând cu mâna către scaunul lui. N-o face pe indignatul fiindcă sunt sincer cu tine. Încă mai avem de discutat.

— Despre ce?

— Despre atiu.

Elend rămase o clipă nemişcat, ca şi cum s-ar fi străduit să-şi alunge supărarea. Cett nu continuă imediat să vorbească, aşa că el se aşeză şi începu să mănânce. Vin se mulţumea să ciugulească din farfuria ei în tăcere. Însă, în acest timp, studia feţele soldaţilor şi servitorilor lui Cett. Era imposibil să nu se afle Allomanţi printre ei şi, dacă descoperea câţi, i-ar fi oferit lui Elend un avantaj.

— Oamenii tăi rabdă de foame, zise Cett. Şi, dacă spionii mei îşi merită banii, tocmai aţi primit un nou val de guri flămânde. Nu mai puteţi rezista prea mult sub asediu.

— Şi? întrebă Elend.

— Eu am alimente, răspunse Cett. O grămadă – mai multe decât e nevoie pentru armata mea. Conservate, puse în cutii după noua metodă îmbunătăţită pe vremea Lordului Legiuitor. Rezistă timp îndelungat, nu se strică. O adevărată minune. Aş vrea să dau o parte dintre ele în schimbul…

Elend se opri cu furculiţa la jumătatea drumului către buze. Apoi o lăsă în jos şi râse.

— Încă mai crezi că am atiul Lordului Legiuitor?

— Bineînţeles că-l ai, se încruntă Cett. Unde altundeva ar putea să fie?

Elend clătină din cap, muşcând dintr-un cartof îmbibat în zeamă de carne.

— Aici nu, cu siguranţă.

— Dar… zvonurile… zise Cett.

— Boare le-a răspândit, spuse Elend. Credeam că ţi-ai dat seama de ce ţi s-a alăturat. A vrut să vii la Luthadel ca să-l împiedici pe Straff să cucerească oraşul.

— Dar Boare a făcut tot ce-a putut ca să *mă-mpiedice* să vin aici, povesti Cett. A spus că zvonurilor nu merită să li se dea importanţă, a încercat să-mi abată atenţia, a… Cett lăsă vocea să i se stingă, apoi izbucni în râs. Am crezut că venise numai ca să spioneze! S-ar părea că fiecare dintre noi l-a subestimat pe celălalt.

— Hrana i-ar putea fi totuşi de folos poporului meu, spuse Elend.

— O va avea – presupunând că voi deveni rege.

— Oamenii rabdă de foame acum.

— Iar suferinţa lor va fi povara ta, spuse Cett, cu tot mai multă asprime pe chip. Îmi dau seama că m-ai cântărit, Elend Venture. Mă crezi un om bun. Te înşeli. Sinceritatea nu micşorează tirania. Am măcelărit mii de oameni ca să-mi asigur tronul. Am pus pe umerii fiecărui skaa poveri care-l fac până şi pe Lordul Legiuitor să pară o încântare. M-am asigurat că păstrez puterea. Aici voi face la fel.

Cei doi bărbaţi tăcură. Elend mânca, însă Vin îşi plimba mâncarea prin farfurie. Dacă nu izbutise să descopere otrava, voia ca măcar unul dintre ei să rămână ager. Şi încă mai voia să-i descopere pe Allomanţi, şi nu putea fi sigură decât într-un singur mod. Îşi stinse cuprul şi aprinse bronzul.

Nu exista niciun nor cupric. După toate aparenţele, lui Cett puţin îi păsa dacă-şi dădea sau nu cineva seama că oamenii lui erau Allomanţi. Doi ardeau fludor. Însă niciunul nu era soldat, amândoi se prefăceau că servesc la masă. Mai erau şi pulsaţiile unui Cositorian, care asculta din încăperea alăturată.

De ce să strecori Brutali printre servitori, dar să nu foloseşti cupru ca să le-ascunzi pulsaţiile? În plus, nu existau Domolitori şi Aţâţători. Nimeni nu încerca să influenţeze sentimentele lui Elend. Nici Cett, nici tânărul lui însoţitor nu ardeau niciun metal. Fie nu erau Allomanţi, fie se temeau să se dea de gol. Ca să fie sigură, Vin îşi incendie bronzul, încercând să străpungă orice nor cupric ascuns care s-ar fi putut afla prin preajmă. Îl credea pe Cett în stare să lase câţiva Allomanţi vizibili, pentru distragerea atenţiei, în timp ce-i ascundea pe alţii într-un nor.

Nu găsi nimic. În sfârşit liniştită, reîncepu să ciugulească din mâncare. *De câte ori s-a dovedit util acest har al meu – puterea de a străpunge norii cuprici?* Uitase cum era să fii împiedicat să simţi pulsaţiile Allomantice. Acel mic talent – oricât de banal ar fi părut – îi oferea, el singur, un avantaj enorm. Iar Lordul Legiuitor şi Inchizitorii fuseseră probabil capabili să facă aşa ceva de la bun început. Ce alte trucuri îi scăpau, ce alte secrete muriseră odată cu Lordul Legiuitor?

El ştia adevărul despre Adâncime, se gândi. *Trebuie să-l fi ştiut în ultimele clipe, a-ncercat să ne prevină…*

Elend şi Cett vorbeau din nou. De ce nu putea şi ea să se concentreze asupra necazurilor cetăţii?

— Prin urmare, n-aveţi nicio fărâmă de atiu? întrebă Cett.

— Nicio fărâmă pe care vrem s-o vindem, răspunse Elend.

— Aţi căutat prin cetate?

— De foarte multe ori.

— Statuile, zise Cett. Poate că Lordul Legiuitor a ascuns metalul topindu-l şi făcând apoi din el diverse lucruri.

Elend clătină din cap.

— Ne-am gândit la asta. Statuile nu sunt nici din atiu, nici nu sunt goale în interior – ar fi fost un loc potrivit pentru ascunderea metalului de ochii Allomanţilor. Ne-am gândit că ar putea fi ascuns undeva, în palat, dar turlele sunt din fier.

— În grote, în tuneluri…

— Nu într-unele pe care să le putem găsi noi, spuse Elend. Am avut patrule alcătuite din Allomanţi, care-au căutat surse masive de metal. Am făcut orice îţi poate trece prin minte, Cett, în afară de a săpa gropi în pământ. Crede-mă. Ne îndeletnicim cu asta de ceva timp.

Cett dădu din cap, oftând.

— Prin urmare, să presupun că ar fi inutil să te iau ostatic şi să cer răscumpărare?

Elend zâmbi.

— Nici măcar nu mai sunt rege, Cett. N-ai izbuti decât să faci Adunarea mai puţin dornică să te voteze.

Cett râse.

— Atunci cred că trebuie să te las să pleci.

Alendi n-a fost niciodată Eroul Evurilor. În cel mai bun caz, eu i-am preamărit virtuţile, dând naştere unui erou acolo unde nu

exista niciunul. Mai rău, mă tem că-ntreaga noastră credinţă a fost pervertită.

36

Magazia fusese cândva plină de săbii şi de armuri, împrăştiate pe podea în mormane, ca un tezaur legendar. Sazed îşi aducea aminte că o cutreierase, minunându-se de pregătirile făcute de Kelsier fără să le spună nimic oamenilor din ceata lui. Armele ajunseseră la răzvrătiţi chiar în ajunul morţii Supravieţuitorului, îi ajutaseră să cucerească oraşul.

Acum erau în lăzi şi în dulapuri. În locul lor se înghesuia, pe toate păturile pe care le putuse găsi, o mulţime deznădăjduită, zdrobită. Bărbaţii erau puţini, şi nu dintre cei în stare să ia parte la vreo luptă; pe aceia îi oprise Straff, cu de-a sila, în oastea lui. Celorlalţi – nevolnicii, bolnavii, răniţii – le îngăduise să meargă spre Luthadel, ştiind că Elend n-avea să refuze să-i adăpostească.

Sazed trecea printre ei, oferind alinare acolo unde îi stătea în putere. N-aveau mobilă; până şi hainele de schimb se găseau greu în oraş. Negustorii îşi dăduseră seama că, în iarna care se apropia, căldura avea să fie foarte căutată şi începuseră să scumpească toate mărfurile, nu numai mâncarea.

Sazed îngenunche lângă o femeie care plângea.

— Pace ţie, Genedere, spuse, după ce-i găsise numele în cuprumintea lui.

Ea clătină din cap. Pierduse trei copii în timpul atacului kolosşilor şi încă doi pe drumul spre Luthadel. Iar ultimul – un bebeluş pe care-l purtase tot timpul în braţe, era bolnav. Sazed i-l luă şi îl cercetă cu atenţie. În ziua scursă de când nu-l mai văzuse nu se schimbaseră prea multe.

— Sunt speranţe, maestre terrisian? îl întrebă Genedere.

El îşi coborî privirea spre pruncul slab, cu ochi sticloşi. N-avea prea multe şanse de vindecare. Dar cum i-ar fi putut spune ei aşa ceva?

— Atâta vreme cât respiră, sunt şi speranţe, femeie dragă, răspunse el. O să-i spun regelui să-ţi mărească raţia de mâncare – ai nevoie de mai multă putere ca să-i dai să sugă. *Trebuie* să-l ţii la căldură. Stai lângă focuri şi foloseşte-te de-o cârpă udă ca

să-i picuri apă în gură, chiar dacă nu mănâncă. Are mare nevoie de lichide.

Genedere dădu din cap, posomorâtă, şi-şi luă copilul înapoi. Cu câtă tărie îşi dorea Sazed să-i fi putut oferi mai mult! Prin minte i se perindară zeci de religii. Îşi petrecuse întreaga viaţă străduindu-se să-ncurajeze oamenii să creadă în altceva, nu în Lordul Legiuitor. Însă, dintr-un anumit motiv, în clipa aceea i se părea greu să i-o propovăduiască pe una dintre ele lui Genedere.

Înainte de Prăbuşire fusese altfel. Ori de câte ori vorbise despre câte o religie, avusese o senzaţie subtilă de răzvrătire. Chiar dacă – de cele mai multe ori – oamenii nu luau în seamă ceea ce-i învăţa, cuvintele lui le reaminteau că odinioară mai existaseră şi alte credinţe în afară de doctrina Cultului de Oţel.

Acum nu mai exista nimic împotriva căruia să se răzvrătească. Pus în faţa cumplitei dureri din ochii lui Genedere, îi venea greu să vorbească despre credinţe moarte de mult, despre zei de mult uitaţi. Tainele păstrate de iniţiaţi nu puteau domoli durerea femeii.

Terrisianul se ridică şi se îndreptă spre alt grup de oameni.

— Sazed?

El se întoarse. N-o văzuse pe Tindwyl intrând în magazie. Uşile imensei construcţii erau închise fiindcă se lăsa noaptea, iar lumina focurilor pâlpâia. În acoperiş fuseseră făcute găuri ca să iasă fumul; dacă te uitai în sus, zăreai dâre de ceaţă strecurându-se înăuntru, deşi se evaporau înainte de a ajunge la jumătatea drumului către podea.

Refugiaţii nu se uitau prea des în sus.

— Ai stat aici aproape toată ziua, spuse Tindwyl.

Într-o încăpere atât de plină, liniştea era uimitoare.

Focurile trosneau, iar oamenii stăteau, tăcuţi, în durerea sau amorţeala lor.

— Răniţii sunt mulţi, răspunse Sazed, iar eu sunt cel mai potrivit să le poarte de grijă, aşa cred. Nu sunt singur – regele i-a mai trimis şi pe alţii, iar lordul Boare se află aici, Domoleşte deznădejdea oamenilor.

Arătă cu capul într-o parte, către Boare, care stătea pe un scaun, chipurile citind o carte. Părea groaznic de nelalocul lui în încăperea aceea, în costumul elegant, din trei piese. Totuşi, după părerea lui Sazed, prezenţa lui dezvăluia ceva remarcabil.

Bieţii oameni, se gândi terrisianul. *Sub Lordul Legiuitor au dus o viaţă cumplită. Iar acum li s-a luat până şi puţinul pe care-l aveau.* Şi erau doar câţiva – patru sute, în comparaţie cu sutele de mii care rămăseseră în Luthadel.

Ce-avea să se întâmple după terminarea ultimelor rezerve de hrană? Zvonurile despre fântânile otrăvite se răspândiseră deja pretutindeni şi Sazed tocmai auzise că şi cu proviziile se petrecuse ceva asemănător. Ce urma să se-ntâmple cu oamenii aceia? Cât de mult putea să continue asediul?

De fapt, ce avea să se-ntâmple după încheierea asediului? Când, în cele din urmă, armatele aveau să-şi înceapă atacul şi jaful? Câte distrugeri şi câtă suferinţă aveau să provoace soldaţii în căutarea atiului Lordului Legiuitor?

— Îţi pasă de soarta lor, spuse încet Tindwyl, apropiindu-se.

Sazed se întoarse spre ea. Apoi se uită în jos.

— Poate că nu atât de mult cât s-ar cuveni.

— Ba nu, zise Tindwyl. Îmi pot da seama. Mă zăpăceşti, Sazed.

— În privinţa asta s-ar părea că am talent.

— Pari istovit. Unde ţi-e bronzmintea?

Sazed simţi brusc oboseala. N-o luase în seamă, dar cuvintele lui Tindwyl retreziră sfârşeala, rostogolind-o asupra lui în valuri de slăbiciune.

Oftă.

— Mi-am pierdut puterea de a rămâne treaz în goana către Luthadel. Am fost atât de nerăbdător s-ajung aici…

În ultima vreme, studiile lui lâncezeau. Cu toate necazurile cetăţii, cu sosirea refugiaţilor, nu mai avusese prea mult timp. În plus, transcrisese deja copia haşurată. Mai departe avea să fie nevoie de note de trimitere către alte cărţi, în amănunt, de căutarea unor indicii. Probabil că n-avea să fie destul timp pentru…

Se încruntă când văzu privirea stranie din ochii lui Tindwyl.

— Bine, oftă ea. Arată-mi.

— Să-ţi arăt?

— Indiferent ce-ai găsit. Descoperirea care te-a îndemnat să traversezi în fugă două stăpâniri. Arată-mi-o.

Totul păru, dintr-odată, mai puţin împovărător. Oboseala lui, grijile, ba chiar mâhnirea.

— Cu mare plăcere, răspunse, cu voce scăzută.

Încă o treabă bine făcută, se gândi Boare, cu ochii la cei doi terrisieni care plecau împreună din magazie.

Cei mai mulţi oameni, fie ei şi nobili, înţelegeau greşit Domolirea. O credeau un soi de control al minţii, iar până şi aceia care ştiau mai multe presupuneau că era ceva cumplit, cotropitor.

Boare n-o privise niciodată astfel. Domolirea nu te invada. Altminteri ar fi însemnat că orice altă formă de acţiune a unui om asupra altuia era, prin comparaţie, o invazie. Făcută corect, Domolirea nu putea fi considerată o siluire a sinelui altcuiva într-o mai mare măsură decât era sinele unei femei siluit prin purtarea unei rochii cu decolteu adânc, sau prin vorbirea cu voce dominatoare. Toate cele trei stârneau, deopotrivă, reacţii obişnuite, de înţeles şi – cel mai important – fireşti.

De pildă, în privinţa lui Sazed. Îl „invadai" dacă-l făceai mai puţin obosit, ca să se poată concentra mai bine asupra ajutorului pe care-l oferea? Era greşit să-i Domoleşti – cu numai un strop – durerea, ajutându-l astfel să le fie de mai mult folos celor aflaţi în suferinţă?

Tindwyl era un exemplu încă şi mai grăitor. Poate că unii l-ar fi numit pe Boare băgăcios fiindcă-i Domolea simţul responsabilităţii şi dezamăgirea la vederea lui Sazed. Însă Boare nu crea sentimentele pe care le umbrise dezamăgirea aceea. Sentimente precum curiozitatea. Respectul. Dragostea.

Nu, dacă Domolirea ar fi fost un simplu „control al minţii", Tindwyl i-ar fi întors spatele lui Sazed imediat ce se îndepărtaseră amândoi destul de mult ca să iasă de sub influenţa lui Boare. Dar el ştia că n-avea s-o facă. Se luase o hotărâre de o importanţă crucială, şi n-o luase el pentru Tindwyl. Clipa era în construcţie de mai multe săptămâni; s-ar fi ajuns la ea şi fără ajutorul lui.

El ajutase doar să se petreacă totul mai curând.

Zâmbind în sinea lui, Boare îşi privi ceasul de buzunar. Încă mai avea câteva minute, aşa că se aşeză din nou comod pe scaun şi trimise un val Domolitor general, micşorând durerea trupurilor şi pe a sufletelor. Concentrându-se în acelaşi timp asupra unui grup atât de mare de oameni, dacă Împingea prea mult în ei, unii s-ar fi putut trezi cu toate sentimentele uşor amorţite, însă pentru grup, ca întreg, avea să fie bine.

Nu-şi citea cartea; de fapt, nu înţelegea cum puteau Elend şi ceilalţi să-şi petreacă atât de mult timp cu cărţile. Cu ceva atât de groaznic de plictisitor. Boare nu se vedea citind decât dacă nu era nici picior de om prin preajmă. Se întoarse în schimb la ceea ce făcea înainte de a-i fi abătut Sazed atenţia. Studia refugiaţii, încercând să-şi dea seama ce sentimente avea fiecare parte.

Domolirea mai era înţeleasă greşit şi din alt punct de vedere, iar greşeala era gravă. Allomanţia nu era nici pe departe atât de importantă ca talentul de observator. Fiind capabil de o atingere subtilă, erai într-adevăr în avantaj. Însă Allomanţia nu-ţi oferea puterea de a cunoaşte sentimentele altora. Pe acestea Boare trebuia să le ghicească.

Totul ţinea de naturaleţe. Chiar şi cel mai lipsit de experienţă skaa îşi dădea seama că era Domolit dacă-l asaltau brusc emoţii la care nu se aştepta. Subtilitatea Domolirii consta în încurajarea emoţiilor fireşti, totul făcându-se prin vlăguirea altor sentimente, la fel de fireşti. Oamenii erau un amalgam de sentimente; de obicei credeau că le „simt” pe acelea care, în acea clipă, le dominau pe celelalte.

Un Domolitor atent vedea ceea ce se afla sub suprafaţă, înţelegea ce simţeau alţii chiar şi atunci când ei înşişi nu erau în stare să-şi înţeleagă – sau să conştientizeze – sentimentele. Cum era cazul cu Sazed şi Tindwyl.

Ciudată pereche, ăştia doi, se gândi alene Boare, Domolind un skaa, ca să se destindă când încerca s-adoarmă. *Toată ceata e convinsă că se duşmănesc. Dar ura duce rareori la atâta amărăciune şi nemulţumire. Nu, aceste două sentimente se nasc din cu totul altceva.*

Dar Sazed nu e eunuc? Mă-ntreb cum s-a ajuns aici...

Deschiderea uşilor magaziei îi întrerupse speculaţiile. Intră Elend – însoţit, din nefericire, de Ham. Fostul rege purta una dintre uniformele sale albe, desăvârşită prin adăugarea mănuşilor şi a săbiei. Albul era un simbol important; în oraş era atâta cenuşă şi atâta funingine încât un om în alb sărea pur şi simplu în ochi. Uniformele lui Elend erau croite dintr-un material rezistent la cenuşă, dar trebuiau totuşi spălate în fiecare zi. Efectul merita efortul.

Boare se repezi imediat la sentimentele lui Elend, făcându-l mai puţin obosit, mai puţin nesigur – deşi a doua modificare

aproape că nu mai era necesară. Meritul era, în parte, al terrisienei; ţinând cont că nu era Allomantă, Boare era impresionat de priceperea cu care schimba ce simţeau oamenii.
Lăsă neatinse dezgustul şi mila lui Elend; având în vedere unde se aflau, amândouă erau bine-venite. Însă îi dădu lui Ham un uşor ghiont, ca să aibă mai puţin chef de discuţii în contradictoriu. El, unul, se afla, pe moment, în starea necesară pentru a face faţă sporovăielii Brutalului.
Când se apropiară cei doi, se ridică în picioare. Oamenii îşi săltau capetele la apropierea lui Elend, fiindcă prezenţa lui le dădea o speranţă cu care Allomanţia lui Boare nu era capabilă să rivalizeze. Vorbeau în şoapte, numindu-l pe Elend rege.
— Boare, spuse acesta, salutându-l cu o înclinare a capului. Sazed e aici?
— Mă tem că tocmai a plecat.
Elend părea cu gândul în altă parte.
— Ah, bine, zise. O să-l găsesc mai târziu. Îşi roti privirea prin încăpere, cu colţurile gurii lăsate în jos. Ham, vreau să treci mâine pe la negustorii de haine de pe strada Kenton şi să-i aduci pe toţi să vadă asta.
— S-ar putea să nu le placă, Elend, răspunse Ham.
— Sper că n-o să le placă, sublinie Elend. Dar să vedem ce părere vor avea despre preţurile cu care-şi vând îmbrăcămintea după ce vor face o vizită în această încăpere. Pot înţelege scumpirea hranei, având în vedere că e foarte puţină. Însă singurul motiv pentru care oamenii nu-şi mai pot cumpăra haine e lăcomia.
Ham dădu din cap, dar Boare îi desluşi lipsa de tragere de inimă. Oare ceilalţi îşi dădeau seama cât de ciudat de lipsit de agresivitate era Brutalul? Îi plăcea să discute în contradictoriu cu prietenii, dar toată filosofia lui îl conducea rareori la vreo concluzie. În plus, nu putea suferi neînţelegerile cu străinii; lui Boare o asemenea trăsătură i se păruse întotdeauna stranie la un om plătit, în esenţă, ca să-i bată pe alţii. Îl Domoli puţin pe Ham, ca să se gândească la confruntarea cu negustorii, făcându-şi mai puţine griji.
— Boare, sper că n-ai de gând să stai aici toată noaptea, nu-i aşa? întrebă Elend.
— Pe Lordul Legiuitor, nu! exclamă el. Dragul meu, ai fost norocos când ai izbutit să mă convingi să intru. Nu e locul

potrivit pentru un bărbat de lume. Murdărie, atmosferă descurajantă – ca să nu mai vorbesc de miros!

Ham se încruntă.

— Boare, într-o bună zi va trebui să-nveţi să te gândeşti la alţii.

— Atâta vreme cât se poate de la distanţă, Hammond, o s-o fac cu dragă inimă.

Ham clătină din cap.

— Eşti un caz lipsit de speranţă.

— Da, într-adevăr, răspunse Boare, privindu-şi ceasul de buzunar.

— Te luăm cu trăsura?

— Mi-am adus-o pe a mea, răspunse Boare.

Elend dădu din cap, apoi se întoarse spre Ham şi plecară amândoi, vorbind despre următoarea întâlnire a lui Elend cu unul dintre membrii Adunării.

Nu după mult timp, Boare intră agale în palat. Dădu din cap către străjerii de la uşă, Domolindu-le oboseala. Ca urmare, ei îşi înălţară capetele, privind ceaţa cu o vigilenţă reînnoită. N-avea să dureze mult, dar astfel de atingeri mărunte erau, pentru Boare, o a doua natură.

Se făcuse târziu, pe coridoare erau puţini oameni. El trecu prin bucătărie, unde înghionti fetele care spălau vase, făcându-le mai vorbăreţe. Aşa avea să le treacă timpul repede. Dincolo de bucătărie se afla o cameră mică, cu pereţii de piatră, cu două lămpi simple pe o masă mică. Era una dintre sufrageriile izolate, de dimensiunile unei boxe, care existau în palat.

Ciomege stătea într-un colţ, cu piciorul vătămat întins pe banchetă. Se uită la Boare încruntându-se.

— Ai întârziat.

— Ai venit tu prea devreme, ripostă Boare, strecurându-se pe bancheta din faţa lui.

— Totuna, mormăi Ciomege.

Pe masă se afla un al doilea pocal, alături de o sticlă cu vin. Boare îşi descheie vesta, oftă încetişor şi îşi umplu cupa în timp ce-şi urca picioarele pe bancheta lui.

Ciomege sorbi din vin.

— Ţi-ai înălţat norul? întrebă Boare.

— În jurul tău? zise Ciomege. Ca întotdeauna.

Boare zâmbi, luă o înghiţitură de vin şi se destinse. Lui Ciomege nu i se mai ivea prea des prilejul să-şi folosească puterile, dar era Fumegător. Când ardea el cupru, cei care ardeau bronz nu puteau să simtă pulsaţiile altor Allomanţi. În schimb – pentru Boare – părea mult mai important faptul că, ori de câte ori ardea cupru, asupra lui Ciomege Allomanţia emoţională n-avea niciun efect.

— Nu văd de ce te face asta atât de fericit, spuse Ciomege. Credeam că-ţi place să te joci cu sentimentele.

— Îmi place.

— Atunci de ce vii să bei cu mine în fiecare seară?

— Nu te simţi bine în prezenţa mea?

Ciomege nu răspunse. Era modul lui de a spune că nu era vorba de aşa ceva. Boare se uită la generalul ţâfnos. Aproape toţi oamenii din ceată se ţineau departe de el. Kelsier îl adusese în ultimul moment, fiindcă Norul Cupric de care se foloseau de obicei murise.

— Ştii cum e, Ciomege? întrebă Boare. Când eşti Domolitor?

— Nu.

— Îţi oferă un control uimitor. Ai o senzaţie minunată când poţi influenţa oamenii din jurul tău, când ştii întotdeauna că le poţi manipula reacţiile.

— Pare încântător, spuse Ciomege, cu voce plată.

— Şi totuşi, are efecte şi asupra ta. Îmi petrec aproape tot timpul privind oamenii – pişcându-i, înghiontindu-i şi Domolindu-i. Asta m-a schimbat. Nu mă mai pot uita la alţii în acelaşi fel. E greu să fii prieten cu un om când vezi în el ceva care poate fi influenţat şi modificat.

Ciomege mârâi.

— De-aia nu te-am văzut niciodată cu femei.

Boare dădu din cap.

— Nu mă mai pot abţine. Ating întotdeauna sentimentele tuturor celor din jur. Aşa că, ori de câte ori ajunge o femeie să mă iubească…

Îi plăcea să creadă că n-o invada. Totuşi, cum ar fi putut avea încredere în cineva care spunea că-l iubeşte? Era dragoste inspirată de el, sau de Allomanţia lui?

Ciomege îşi umplu paharul.

— Eşti mai prost decât s-ar crede, după cum te porţi.

Boare zâmbi. Ciomege era unul dintre puţinii oameni pe de-a-ntregul imuni la atingerea lui. Allomanţia emoţională n-avea efect asupra Fumegătorului, ale cărui sentimente erau întotdeauna pe de-a-ntregul la vedere: totul îl irita. Iar încercarea de a-l manipula în moduri care n-aveau legătură cu Allomanţia se dovedise curată pierdere de vreme.

Boare îşi privi vinul.

— Partea amuzantă e că, din cauza mea, ai fost cât pe ce să refuzi să intri în ceată.

— Domolitori afurisiţi, bombăni Ciomege.

— Dar tu eşti imun la acţiunile noastre.

— Poate la Allomanţia voastră. Dar n-o faceţi numai aşa. În preajma Domolitorilor trebuie să te păzeşti tot timpul.

— Atunci de ce bei în fiecare seară vin împreună cu mine?

Ciomege păstră o clipă tăcerea şi Boare se simţi aproape convins că n-avea să-i răspundă. În cele din urmă, Fumegătorul bombăni:

— Nu eşti la fel de rău cum sunt cei mai mulţi.

Boare bău cu lăcomie.

— Cred că e cel mai sincer compliment care mi s-a făcut vreodată.

— Nu lăsa asta să te distrugă, zise Ciomege.

— Oh, cred că pentru distrugere e prea târziu, răspunse Boare, dându-şi pocalul peste cap. Ceata asta… planul lui Kell… au făcut-o deja până la capăt.

Ciomege încuviinţă dând din cap.

— Ce s-a-ntâmplat cu noi? întrebă Boare. Eu m-am alăturat luptei lui Kell fiindcă era o provocare. N-am ştiut niciodată de ce-ai făcut-o tu.

— Pentru bani.

Boare dădu din cap.

— Planul lui a dat greş, armata i-a fost distrusă, iar noi am rămas. Pe urmă el a murit, şi noi am rămas *în continuare.* Ştii, acest afurisit de regat al lui Elend e condamnat la pieire.

— Nu mai rezistă nici măcar o lună, spuse Ciomege.

Nu era pesimism nelacolul lui; Boare cunoştea oamenii destul de bine ca să-şi dea seama când vorbeau serios.

— Şi totuşi suntem aici, spuse el. Eu mi-am petrecut toată ziua făcându-i pe skaa să sufere mai puţin fiindcă le-au fost măcelărite familiile. Tu ţi-ai petrecut-o instruind oşteni care – cu

sau fără ajutor – abia dacă vor fi în stare să facă faţă câteva secunde unui duşman hotărât. Urmăm un rege care nu e decât un băietan şi nu pare să-şi dea câtuşi de puţin seama în ce situaţie cumplită se află. De ce?

Ciomege clătină din cap.

— Din cauza lui Kelsier. Ne-a dat o cetate şi ne-a făcut să credem că suntem datori s-o apărăm.

— Dar noi nu suntem astfel de oameni, zise Boare. Suntem hoţi şi şarlatani. N-ar trebui să ne pese. Vreau să spun că… am ajuns atât de rău încât Domolesc fetele care spală vase ca să se simtă mai bine la muncă! Ar fi totuna dacă m-aş îmbrăca în roz şi aş împărţi flori. Probabil că la nunţi aş câştiga o grămadă de bani.

Ciomege pufni. Apoi îşi ridică pocalul.

— În cinstea Supravieţuitorului, spuse. Să fie blestemat fiindcă ne-a cunoscut mai bine decât ne cunoaştem noi înşine.

Boare îşi ridică la rândul său pocalul.

— Blestemat să fie, încuviinţă, cu voce scăzută.

Amuţiră amândoi. Conversaţiile lui Ciomege se transformau în… ei, în tăceri. Oricum, Boare avea o simplă senzaţie de mulţumire. Domolirea era minunată; făcea din el ceea ce era. Dar reprezenta, în acelaşi timp, şi o muncă. Nici măcar păsările nu puteau zbura tot timpul.

— *Aici* erai.

Boare deschise brusc ochii. Alirianne stătea lângă uşă, chiar la marginea mesei. Era îmbrăcată în albastru-deschis; de unde avea atâtea rochii? Era fardată, bineînţeles, fără cusur – şi avea o fundă în păr. Părul ei lung şi blond – o culoare des întâlnită în Vest, dar aproape necunoscută în Stăpânirea Centrală – şi chipul plin de viaţă, îmbietor.

În Boare înflori imediat dorinţa. *Nu!* se dojeni. E de două ori mai tânără ca tine. *Eşti un bătrân neruşinat. Neruşinat!*

— Alirianne, spuse timid, n-ar trebui să fii în pat, sau cam aşa ceva?

Ea îşi rostogoli ochii, dându-i picioarele la o parte, ca să se poată aşeza pe banchetă, alături de el.

— Nu e decât ora nouă, Boare. Am optsprezece ani, nu zece.

Pentru mine e totuna, cugetă el, luându-şi ochi de la ea şi încercând să găsească altceva asupra căruia să se concentreze. Ştia că ar fi trebuit să fie mai puternic, că n-ar fi trebuit s-o lase

să stea lângă el, dar nu făcu nimic când ea se trase mai aproape şi sorbi din paharul lui.

Oftă şi îi cuprinse umerii cu braţul. Ciomege se mulţumi să clatine din cap, cu o umbră de zâmbet pe buze.

— Ei, spuse Vin, cu voce scăzută, asta răspunde la o întrebare.

— Stăpână? întrebă OreSeur, care stătea de cealaltă parte a mesei în încăperea întunecată.

Cu urechile ei de Allomantă, Vin putea s-audă tot ce se vorbea în boxa de alături.

— Alirianne e Allomantă, spuse ea.

— Serios?

Vin dădu din cap.

— Aţâţă sentimentele lui Boare de când a intrat, făcându-l să se simtă mai atras de ea.

— Ar fi fost de crezut că el îşi poate da seama, spuse OreSeur.

— Ar fi fost, încuviinţă ea.

Probabil n-ar fi trebuit să se simtă atât de amuzată. Fata ar fi putut fi Născută-din-Ceaţă – deşi gândul la creatura aia pufoasă zburând prin ceaţă părea ridicol.

Probabil că exact asta vrea ea să-mi imaginez. Nu trebuie să le uit pe Kliss şi Shan – amândouă s-au dovedit a fi altceva decât credeam.

— Probabil că lui Boare nu i se pare că sentimentele lui sunt nefireşti, spuse. Trebuie să se fi ataşat deja de ea.

OreSeur închise botul şi-şi lăsă capul pe-o parte – o încruntare transpusă în versiunea lui câinească.

— Ştiu, încuviinţă Vin. Dar măcar am aflat că nu e el acela care se foloseşte de Allomanţie ca s-o seducă pe *Alirianne.* Şi, oricum, n-are importanţă. Ciomege nu e kandra.

— De unde ştii, stăpână?

Ea şovăi. Ciomege îşi aprindea întotdeauna cuprul în apropierea lui Boare; era una dintre puţinele ocazii când îl folosea. Numai că era greu să-ţi dai seama când ardea cineva cupru; la urma urmelor, cine şi-l aprindea îşi ascundea astfel, prin definiţie, şi propriile pulsaţii.

Însă Vin putea străpunge norii cuprici. Putea să simtă Aţâţarea Aliriannei; simţea până şi nişte bufnituri surde, slabe, venind dinspre Ciomege însuşi, pulsaţiile Allomantice ale

cuprului, pe care bănuia că, în afară de ea şi de Lordul Legiuitor, nu le mai auziseră prea mulţi oameni.

— Pur şi simplu ştiu, răspunse.

— Dacă spui tu, stăpână, zise OreSeur. Dar… n-ai tras deja concluzia că spionul e Demoux?

— Am vrut să-l verific oricum pe Ciomege. Înainte de a lua vreo decizie.

— Decizie?

Vin păstră o clipă tăcerea. N-avea cine ştie ce dovezi, dar conta pe propriul instinct – care îi spunea că Demoux era spionul. Felul în care se furişase cu câteva nopţi înainte… era evident logic să-l aleagă pe el… totul se potrivea.

Se ridică în picioare. Lucrurile luau o întorsătură prea dureroasă, prea delicată. Nu mai putea trece nimic cu vederea.

— Haide, spuse, ieşind din boxă. E timpul să-l ducem pe Demoux la închisoare.

— Cum adică l-ai *pierdut*? întrebă Vin, din faţa uşii camerei lui Demoux.

Servitorul roşi.

— Îmi cer iertare, doamna mea. Nu l-am scăpat din ochi, aşa cum mi-ai poruncit – dar a plecat în patrulare. Ar fi trebuit să-l urmăresc? Adică, nu crezi că aş fi dat de bănuit?

Vin înjură abia auzit, pentru ea însăşi. Ştia că, oricum, nu prea avea motiv să se-nfurie. *Ar fi trebuit să vorbesc deschis cu Ham,* îşi spuse, nemulţumită.

— Doamna mea, n-a plecat decât de câteva minute, adăugă servitorul.

Ea se uită la OreSeur, apoi se îndepărtă pe culoar. Când ajunseră la o fereastră, sări în întunericul nopţii. Câinele o urmă, lăsându-se să cadă pe mica distanţă care-l despărţea de pavajul curţii.

Ultima dată l-am văzut la poartă, înapoindu-se în curtea palatului, se gândi Vin, alergând prin ceaţă. Ajunse şi găsi doi soldaţi stând de strajă.

— Căpitanul Demoux a trecut pe-aici? întrebă, dând buzna în cercul de lumină al torţelor lor.

Cei doi îşi ridicară privirile, mai întâi uluiţi, apoi nedumeriţi.

— Doamnă Moştenitoare? spuse unul. Da, abia a ieşit, a plecat în patrulare acum un minut sau două.

— Singur? întrebă Vin.

Oştenii dădură din capete.

— Nu e puţin cam ciudat?

Ei ridicară din umeri.

— Pleacă uneori singur, zise unul. Nu-i punem întrebări. La urma urmelor, e şeful nostru.

— Încotro a luat-o? întrebă ea.

Unul îi arătă, şi Vin se puse în mişcare, cu OreSeur alături. *Ar fi trebuit să-l supraveghez cu mai multă grijă. Ar fi trebuit să angajez spioni adevăraţi, care să stea cu ochii pe el. Ar fi trebuit…*

Încremeni. În faţa ei, în ceaţa de pe stradă, o siluetă înainta fără zgomot, pătrunzând în inima oraşului. Demoux.

Vin aruncă o monedă, se avântă în aer, trecând cu mult pe deasupra capului lui, şi se opri pe acoperişul unei clădiri. El îşi continuă drumul, fără să aibă habar de nimic. Demoux sau kandra, puterile Allomantice îi lipseau.

Ea şovăi, cu pumnalele scoase, gata să sară. Dar… nu avea, totuşi, cu adevărat nicio dovadă. O parte din ea, cea modificată de Kelsier, obişnuită de el s-acorde încredere, se gândi la acel Demoux pe care-l cunoştea.

Chiar sunt convinsă că el e kandra? se întrebă. *Sau pur şi simplu vreau să fie el kandra, ca să nu fiu eu nevoită să-mi bănuiesc adevăraţii prieteni?*

Demoux îşi continuă drumul, zgomotul paşilor ajungându-i cu uşurinţă la urechile ei ajutate de cositor. În urmă, OreSeur se căţără pe acoperiş, apoi se apropie lipăind şi se aşeză lângă ea.

Nu-l pot ataca pur şi simplu, se gândi Vin. *E nevoie măcar să-l urmăresc, să văd unde se duce. Să găsesc dovada.* Şi poate mai afla şi altceva între timp.

Îi făcu semn lui OreSeur, apoi o porni fără zgomot pe urmele lui Demoux, mergând pe acoperişuri. Şi observă curând ceva straniu – la câteva străzi distanţă pâlpâia un foc, luminând ceaţa şi preschimbând clădirile în umbre fantomatice. Se uită la Demoux, îl urmări cu privirea în timp ce păşea agale pe o alee, către lumină.

Ce…?

Vin sări de pe acoperiş. Şi ajunse din trei salturi în locul de unde venea lumina. În centrul unei pieţe mici trosnea un foc modest. În jurul lui se îngrămădeau skaa, părând dornici de

căldură şi speriaţi de ceaţă. Vin îi privi surprinsă. Nu mai văzuse skaa ieşind în ceaţă din noaptea Prăbuşirii.

Demoux se apropie ieşind de pe o stradă lăturalnică şi-i salută pe mai mulţi dintre cei de faţă. Lumina focului o convinse pe Vin că era într-adevăr el – sau, cel puţin, un kandra care-i luase înfăţişarea.

În piaţă se adunaseră vreo două sute de oameni. Demoux se aşeză pe caldarâm, dar cineva se grăbi să-i aducă un scaun. O femeie tânără îi întinse o cană cu o băutură aburindă, iar el o luă, recunoscător.

Vin sări pe un acoperiş şi rămase ghemuită, ca să nu fie vizibilă în lumina focului. Sosiră mai mulţi skaa, majoritatea în grupuri, dar şi câţiva singuratici curajoşi.

Din spate se auzi un zgomot, şi Vin se întoarse când OreSeur – care părea să fi reuşit cu greu o săritură – se căţără pe ultimul metru, trecând peste marginea acoperişului. Aruncă o privire spre strada de dedesubt, clătină din cap şi se apropie de ea lipăind. Vin îşi duse un deget la gură, arătând către grupul căruia i se alăturau tot mai mulţi oameni. OreSeur clătină din cap la vederea lor, dar păstră tăcerea.

În cele din urmă, Demoux se ridică în picioare, cu cana încă aburindă în mâini. Oamenii i se adunară în jur, aşezându-se pe pietrele reci şi ghemuindu-se sub pături şi mantii.

— N-ar trebui să ne temem de ceaţă, prieteni, spuse Demoux.

N-avea vocea unui conducător puternic sau a unui comandant de oşti viguros – era a unui tânăr îndârjit, încă oarecum timidă, dar captivantă în acelaşi timp.

— Supravieţuitorul ne-a învăţat asta, continuă el. Ştiu că e greu să ne gândim la ceaţă fără să ne vină în minte poveşti despre nălucile-de-ceaţă şi despre alte orori. Însă Supravieţuitorul ne-a dăruit-o. Prin ea, trebuie să-ncercăm să ne-aducem aminte de el.

Lordule Legiuitor, se gândi Vin, uluită. *E unul dintre ei – face parte din Biserica Supravieţuitorului*! Îşi flutură mâna, nemaiştiind ce să creadă. Era sau nu era kandra? De ce s-ar fi întâlnit un kandra cu un asemenea grup de oameni? Dar… de ce o făcea Demoux?

— Ştiu, continuă el, că fără Supravieţuitor vă e greu. Ştiu că vă temeţi de armatele duşmane. Credeţi-mă, ştiu. Şi eu le văd. Ştiu că suferiţi aici, sub asediu. Nu… ştiu nici măcar dacă vă pot

spune să nu vă faceţi griji. Supravieţuitorul a trecut, el însuşi, prin încercări grele – moartea soţiei sale, întemniţarea în Puţurile din Hathsin. Dar a scăpat cu viaţă. Asta e esenţa, nu-i aşa? Trebuie să ne continuăm vieţile, indiferent cât de greu ne-ar fi. În cele din urmă, vom învinge. Aşa cum a învins el.

Stătea în picioare, cu cana în mâini, şi nu semăna cu niciunul dintre predicatorii skaa pe care-i mai văzuse Vin. Kelsier alese oameni pătimaşi pentru întemeierea religiei sale – sau, mai exact, pentru întemeierea răzvrătirii din care se născuse religia. Avusese nevoie de conducători care să-şi înflăcăreze discipolii, să-i întărâte ca să pornească o răzmeriţă distrugătoare.

Demoux era altfel. Nu striga, vorbea calm. Însă oamenii îl ascultau cu atenţie. Stăteau pe pietrele din jurul lui, privindu-l cu ochi plini de speranţă – şi de veneraţie.

— Doamna Moştenitoare, zise unul dintre ei. Ce ne poţi spune despre ea?

— Lady Vin poartă o mare povară, răspunse Demoux. O puteţi vedea aplecându-se sub greutatea ei, puteţi vedea cât suferă din pricina necazurilor cetăţii. E o femeie sinceră, nu cred că-i e pe plac ce face Adunarea.

— Dar o să ne apere, nu-i aşa? întrebă o voce.

— Da, spuse Demoux. Da, cred c-o să ne apere. Uneori mă gândesc că e chiar mai puternică decât a fost Supravieţuitorul. Ştiţi că el nu era Născut-din-Ceaţă decât de doi ani? Ea încă n-a avut atâta timp ca să se pregătească.

Vin îşi îndreptă privirea în altă parte. *Iar au ajuns la asta*, se gândi. *Par să gândească logic până când încep să vorbească despre mine, şi apoi...*

— Într-o bună zi, ea ne va aduce pacea, continuă Demoux. Moştenitoarea ne va aduce înapoi soarele, va opri căderile de cenuşă. Dar trebuie să rămânem în viaţă până atunci. Şi să luptăm. Toate strădaniile Supravieţuitorului au avut drept ţinte moartea Lordul Legiuitor şi libertatea noastră. De ce fel de recunoştinţă dăm dovadă dacă fugim acum, când au sosit armate duşmane? Mergeţi să le spuneţi celor din Adunare că nu-l vrem pe lordul Cett, şi nici măcar pe lordul Penrod. Vor vota peste o zi, şi noi trebuie să ne asigurăm că regele va fi omul potrivit. Supravieţuitorul l-a ales pe Elend Venture, şi pe el trebuie să-l urmăm.

Asta e o noutate, cugetă Vin.

— Lordul Elend e o fire slabă, spuse cineva. N-o să ne apere.

— Lady Vin îl iubeşte, ripostă Demoux. Ea n-ar iubi un nevolnic. Penrod şi Cett vă tratează aşa cum eraţi învăţaţi să fiţi trataţi, de-aia credeţi că sunt puternici. Însă asta nu e forţă – e asuprire. Ar trebui să vă daţi seama! Trebuie s-aveţi încredere în judecata Supravieţuitorului!

Vin se sprijini de marginea acoperişului şi se destinse, o mică parte din încordare îi dispăru. Dacă Demoux era într-adevăr spion, în noaptea aceea n-avea să-i ofere nicio dovadă. Aşa că-şi puse cuţitele la loc şi-şi încrucişă braţele. Focul trosnea în aerul rece al serii de iarnă, înălţând valuri de fum ce se contopeau cu ceaţa, iar vocea lui Demoux, calmă şi liniştitoare, continua să povestească despre Kelsier.

Nici măcar nu e cu adevărat o religie, se gândi Vin, ascultând. *Teologia e atât de simplă – nu seamănă nicidecum cu credinţele complicate despre care povesteşte Sazed.*

Demoux le înfăţişa celorlalţi ideile de bază. Îl lua pe Kelsier drept model şi vorbea despre supravieţuire şi despre vitregia sorţii. Vin înţelegea de ce erau cuvintele simple pe placul oricărui skaa. Oamenii nu aveau decât două posibilităţi: să lupte sau să renunţe. Învăţăturile lui Demoux le ofereau o scuză ca să continue să trăiască.

Skaa n-aveau nevoie de ritualuri, de rugăciuni sau de codice. Ştiau prea puţine despre religie în general, erau prea speriaţi de ea ca să-şi dorească astfel de lucruri. Dar, ascultând, Vin înţelegea din ce în ce mai bine Biserica Supravieţuitorului. Era ceea ce le trebuia; ceea ce poporul skaa cunoştea – o viaţă plină de greutăţi – şi o înălţa pe culmile speranţei.

Iar învăţăturile continuau să evolueze. Vin se aşteptase la zeificarea lui Kelsier, chiar şi veneraţia faţă de ea însăşi era de înţeles. Dar de unde luase Demoux făgăduiala că Vin avea să pună capăt căderilor de cenuşă şi s-aducă soarele înapoi? De unde ştia să ţină predici despre iarbă verde şi cer albastru, descriind o lume despre care se pomenea numai în câteva scrieri?

Vorbea despre un ţinut straniu, plin de culoare şi de frumuseţe – despre un loc străin şi greu de imaginat, dar în acelaşi timp superb. Florile şi plantele verzi erau stranii, li se părea acelor oameni de pe alt tărâm; chiar şi lui Vin îi venea greu să şi le imagineze, şi ea îl ascultase pe Sazed descriindu-le.

Demoux oferea un paradis pentru skaa. Trebuia să fie ceva cu desăvârşire rupt de experienţa de zi cu zi, pentru că lumea obişnuită nu era un loc al speranţei. Nu cu iarna care se apropia şi pentru care n-aveau provizii, nu cu oştile care-i ameninţau şi cu un guvern în plin haos.

Vin se trase înapoi când Demoux încheie în sfârşit întrunirea. Rămase o clipă nemişcată, încercând să-şi dea seama ce simţea. Fusese aproape sigură în privinţa căpitanului din gardă, însă bănuielile ei păreau acum neîntemeiate. Era adevărat că ieşea noaptea de unul singur, dar ea aflase acum de ce. În plus, se furişase afară din palat stârnind atâtea bănuieli! Dacă stătea să se gândească, i se părea că un kandra s-ar fi descurcat făcând totul cu un aer mult mai firesc.

Nu e el, se gândi. *Sau, chiar dacă e, n-o să-l pot demasca atât de uşor cum mi-am închipuit.* Se încruntă, nemulţumită. În cele din urmă, se mulţumi să ofteze, se ridică şi trecu în partea opusă a acoperişului. OreSeur o urmă, şi ea îşi întoarse privirea către el.

— Când ţi-a spus să-i iei corpul, ce anume ţi-a cerut Kelsier să le predici acestor oameni?

— Stăpână?

— Ţi-a spus să-ţi faci apariţia ca şi cum ai fi fost el, întors din mormânt.

— Da.

— Ei, şi ce-a trebuit să spui?

OreSeur ridică din umeri.

— Lucruri foarte simple, stăpână. Le-am spus că sosise vremea să se revolte. Le-am spus că eu – Kelsier – mă întorsesem ca să le ofer speranţa în victorie.

Reprezint ceva pe care n-ai izbutit niciodată să-l ucizi, oricât de mult te-ai străduit. Fuseseră ultimele cuvinte ale lui Kelsier, rostite privindu-l în faţă pe Lordul Legiuitor. *Sunt speranţa.*

Sunt speranţa.

Era de mirare că această idee era miezul bisericii apărute în jurul Supravieţuitorului?

— Te-a pus să predici lucruri ca acelea pe care le-a spus Demoux adineauri? întrebă Vin. Despre cenuşa care n-o să mai cadă, despre soarele care-o să devină galben?

— Nu, stăpână.

— Aşa mă gândeam şi eu, spuse ea, în timp ce pe pietrele pavajului trecea ceva foşnind.

Se uită dincolo de marginea acoperişului şi îl văzu pe Demoux întorcându-se la palat.

Sări pe alee, în spatele lui. Tânărul o auzi şi, spre meritul său, se răsuci în loc, cu bastonul de duel în mână.

— Pace ţie, căpitane, spuse ea, ridicându-se în picioare.

— Lady Vin? întrebă el, surprins.

Ea dădu din cap şi se apropie, ca să poată fi văzută mai bine pe întuneric. Torţele aproape stinse încă mai luminau aerul în urma lor, şi fuioarele de ceaţă se jucau cu umbrele.

— Nu ştiam că faci parte din Biserica Supravieţuitorului, spuse ea cu blândeţe.

El se uită în jos. Deşi cu mai bine de două palme mai înalt decât Vin, în faţa ei părea, cumva, să se micşoreze.

— Ştiu… ştiu, te simţi stânjenită din pricina credinţei noastre. Îmi cer iertare.

— E în ordine, spuse ea. E prielnic pentru populaţie. Elend o s-aprecieze când îi voi vorbi de loialitatea ta.

Demoux îşi ridică privirea.

— Chiar trebuie să-i povesteşti?

— Trebuie să ştie care sunt credinţele oamenilor, căpitane. De ce-ai vrea să păstrez tăcerea?

El oftă.

— Pur şi simplu… nu vreau să creadă oamenii din ceată c-o fac pe mijlocitorul faţă de orăşeni. Ham e de părere că predicile despre Supravieţuitor sunt o prostie, iar lordul Boare spune că biserica trebuie încurajată doar fiindcă face oamenii mai uşor de modelat.

Vin îl privi în întuneric.

— Tu crezi cu adevărat, aşa e?

— Da, doamna mea.

— Dar l-ai cunoscut pe Kelsier. Ai fost alături de noi de la bun început. Ştii că nu e zeu.

Demoux îşi înălţă privirea, cu un vag licăr provocator în ochi.

— A murit ca să-l detroneze pe Lordul Legiuitor.

— Asta nu-l preschimbă într-o divinitate.

— Ne-a învăţat să supravieţuim, să sperăm.

— Aţi supravieţuit şi înainte, zise Vin. Oamenii nutreau speranţe şi înainte de fi aruncat Kelsier în puţurile alea.

— Nu aşa cum sperăm acum, răspunse Demoux. În plus, Kelsier avea putere, doamna mea. Eu i-am simţit-o.

Vin şovăi. Ştia povestea; Kelsier îl folosise pe Demoux ca exemplu pentru restul oştirii în lupta cu un sceptic, călăuzindu-i loviturile cu ajutorul Allomanţiei şi făcându-l să pară deţinătorul unor puteri supranaturale.

— Oh, acum ştiu de Allomanţie, adăugă căpitanul. Dar… eu l-am simţit. În ziua aceea, l-am simţit împingându-mi sabia. L-am simţit folosindu-mă, făcând din mine mai mult decât eram. Cred că uneori încă-l mai pot simţi. Întărindu-mi braţul, călăuzindu-mi arma…

Vin se încruntă.

— Ţii minte prima noastră întâlnire?

Demoux dădu din cap.

— Da. Ai venit în grotele unde ne ascundeam, în ziua când a fost nimicită oastea. Eu eram de strajă. Ştii, doamna mea – chiar şi atunci am fost sigur că avea să vină Kelsier după noi. Ştiam că avea să vină să ne ia pe noi, cei care-i fuseserăm loiali, şi să ne călăuzească înapoi, spre Luthadel.

A venit în grote numai fiindcă l-am silit eu. Voia să-şi găsească moartea luptând de unul singur c-o armată întreagă.

— Nimicirea oştirii a fost o încercare, adăugă Demoux, uitându-se în sus, la ceaţă. Aceste armate… asediul… sunt alte încercări la care suntem supuşi. Ca să se vadă dacă supravieţuim sau nu.

— Şi cenuşa? întrebă Vin. Unde-ai auzit că n-o să mai cadă?

Demoux se uită din nou la ea.

— Supravieţuitorul spunea asta, nu-i aşa?

Vin clătină din cap.

— O spun o mulţime de oameni, zise Demoux. Trebuie să fie adevărat. Se potriveşte cu toate celelalte – soarele galben, cerul albastru, plantele…

— Da, dar unde-ai auzit prima oară toate astea?

— Nu mai ştiu sigur, doamna mea.

Unde-ai auzit că eu sunt cea care le va aduce? se gândi ea, dar, cumva, nu izbuti să se convingă să dea glas întrebării. În plus, cunoştea răspunsul. Demoux n-avea să ştie sigur. Zvonurile se răspândeau. Era într-adevăr greu să le urmăreşti până în locul de unde porniseră.

— Întoarce-te la palat, îi ceru ea. Trebuie să-i povestesc lui Elend ce-am văzut, dar o să-l rog să nu le spună celorlalţi din ceată.

— Mulţumesc, doamna mea, spuse Demoux, cu o plecăciune.

Şi se grăbi să plece. O clipă mai târziu, Vin auzi în spatele ei o bufnitură: OreSeur sărise jos, pe caldarâm.

Vin se-ntoarse spre kandra.

— Eram sigură că el e.

— Stăpână?

— Kandra, răspunse Vin, întorcându-se din nou spre Demoux, care se pierdea în ceaţă. Credeam că l-am descoperit.

— Şi?

Ea clătină din cap.

— E ca la Dockson – cred că Demoux ştie prea multe ca să se prefacă. Mi se pare… cel adevărat.

— Semenii mei…

— Sunt foarte pricepuţi, completă Vin, cu un oftat. Da, ştiu. Dar n-o să-l arestăm. Cel puţin nu în seara asta. N-o să-l scăpăm din ochi, dar nu mai sunt convinsă că e el.

OreSeur dădu din cap.

— Haide, spuse ea. Vreau să văd ce face Elend.

Şi astfel ajung la esenţa relatării mele. Îmi cer scuze. Chiar şi imprimându-mi cuvintele în oţel, în peştera asta îngheţată, sunt tentat să mă îndepărtez de subiect.

37

Sazed se uită la obloanele închise şi văzu raze şovăitoare de lumină care-ncepeau să pătrundă prin crăpături. *E deja dimineaţă?* se gândi. Am studiat toată noaptea? Părea aproape imposibil. Nu scosese din metalminţi mai multă putere de a rămâne treaz, şi totuşi se simţea mai vioi – mai viu – decât fusese vreme de mai multe zile.

Tindwyl stătea pe scaunul de lângă el. Masa lui de lucru era plină de foi de hârtie, cărora li se adăugau două călimări şi două tocuri ce aşteptau să fie folosite. Cărţi nu erau; Păstrătorii n-aveau nevoie de ele.

— Ah! exclamă Tindwyl, luând un toc şi începând să scrie.

Nici ea nu părea obosită, dar probabil că intrase în bronzminte, scoţând din ea rezerve de stare de trezie.

Sazed o privi scriind. Aproape că părea din nou tânără; n-o mai văzuse plină de atâta entuziasm nemascat de vreo zece ani, din ziua când o abandonaseră Maeştrii Reproducerii. Atunci i se încheiase corvoada şi putuse în sfârşit să li se alăture celorlalţi Păstrători. Sazed fusese cel care-i dăruise, adunate laolaltă, toate cunoştinţele descoperite în cei treizeci de ani pe care-i petrecuse ea în izolare, aducând pe lume copii.

Tindwyl n-avusese nevoie de mult timp ca să-şi câştige un loc în Sinod. Însă, între timp, Sazed fusese scos din rândurile acestuia.

Ea termină de scris.

— Citatul e dintr-o biografie a regelui Wednegon, spuse ea. A fost ultimul monarh capabil să i se împotrivească Lordului Legiuitor într-un soi de luptă care n-a fost lipsită de sens.

— Ştiu cine a fost, zâmbi Sazed.

Ea şovăi.

— Desigur.

Părea evident că nu era obişnuită să studieze împreună cu cineva care-avea acces la tot atât de multe informaţii ca ea. Împinse foaia scrisă către Sazed; chiar şi cu toate indexurile lui metalice şi cu toate notiţele luate de el însuşi, ea scria pasajul mai repede decât l-ar fi găsit el în propriile cupruminţi.

Mi-am petrecut mult timp cu regele în ultimele sale săptămâni, citi Sazed.

> *Totul părea să-l nemulţumească, după cum era de imaginat. Oştenii lui nu le puteau ţine piept kolosşilor Cuceritorului şi, începând cu Fellspire, fuseseră înfrânţi în repetate rânduri. Însă regele nu-i învinuia. Credea că toate necazurile lui aveau o altă cauză: hrana.*
>
> *În acele ultime zile, a vorbit de mai multe ori despre asta. Era de părere că, dacă ar fi avut mai multă mâncare, ar fi putut să reziste. Wednegon dădea vina pe Adâncime. Pentru că, deşi fusese înfrântă – sau cel puţin şubrezită – atingerea ei îi dăduse gata rezervele de hrană din Darrelnai.*
>
> *Oamenii lui nu puteau, în acelaşi timp, să aibă grija recoltelor şi să lupte cu demonii Cuceritorului. În cele din urmă, acesta a fost motivul înfrângerii.*

Sazed dădu încet din cap.

— Cât avem din textul ăsta?

— Nu prea mult, răspunse Tindwyl. Şase sau şapte pagini. Iar Adâncimea e amintită numai în acest fragment.

Sazed rămase tăcut cât reciti pasajul. În cele din urmă, îşi ridică privirea spre Tindwyl.

— Crezi că lady Vin are dreptate, nu-i aşa? Că Adâncimea e ceaţa?

Ea dădu din cap.

— Sunt de acord, zise el. Sau, cel puţin, ceea ce numim acum „Adâncime” a fost un soi de preschimbare a ceţii.

— Şi toate raţionamentele tale de mai înainte?

— S-au dovedit greşite, spuse Sazed, lăsând hârtia jos. Ca urmare a cuvintelor tale şi a propriilor mele studii. N-aş fi vrut să fie ăsta adevărul, Tindwyl.

Ea înălţă dintr-o sprânceană.

— Ai sfidat din nou Sinodul ca să cauţi ceva în care nici măcar nu vrei să crezi?

El o privi în ochi.

— Între a te teme de ceva şi a dori ceva e o diferenţă. Reîntoarcerea Adâncimii ne-ar putea distruge. Nu mi-am dorit să aflu aşa ceva – dar nici nu pot da cu piciorul ocaziei de a descoperi această informaţie.

Tindwyl îşi feri privirea.

— Nu cred că asta o să ne distrugă, Sazed. Ai făcut o descoperire importantă, recunosc. Scrierile acestui Kwaan ne spun multe. Într-adevăr, dacă Adâncimea era ceaţa, atunci modul în care înţelegem Înălţarea Lordului Legiuitor către putere s-a îmbunătăţit simţitor.

— Şi dacă totuşi ceaţa devine mai puternică? întrebă Sazed. Dacă, omorându-l pe Lordul Legiuitor, am nimicit şi forţa ce înlănţuia ceaţa?

— N-avem nicio dovadă că acum ceaţa apare şi ziua, spuse Tindwyl. Iar în legătură cu oamenii pe care i-ar fi omorât, n-avem decât teoriile tale îndoielnice.

Sazed se feri să-i întâlnească ochii. Pe masă, degetele lui mânjiseră cuvintele scrise de ea în grabă.

— E adevărat, spuse.

În camera întunecoasă, Tindwyl oftă încet.

— De ce nu te aperi niciodată, Sazed?

— Ce-aş putea spune acum ca să mă apăr?

— Trebuie să existe ceva. Îţi ceri scuze şi iertare, dar aparenta ta vină nu pare niciodată să-ţi schimbe purtarea! Nu te gândeşti niciodată că, poate, dacă ai fi vorbit fără ocolişuri, ai fi putut ajunge în fruntea Sinodului? Te-au dat afară fiindcă ai refuzat să-ţi explici acţiunile. N-am întâlnit în viaţa mea un răzvrătit mai plin de căinţă decât tine!

Sazed nu răspunse. Se uită într-o parte şi văzu îngrijorarea din ochii ei. Frumoşi ochi. *Gânduri prosteşti,* îşi spuse, desprinzându-şi privirea. *Ai ştiut întotdeauna asta. Unele lucruri erau menite pentru alţii, dar niciodată pentru tine.*

— Ai avut dreptate în privinţa Lordului Legiuitor, Sazed, adăugă Tindwyl. Poate ceilalţi te-ar fi urmat dac-ai fi fost o idee mai... insistent.

El clătină din cap.

— Nu mă număr printre bărbaţii din biografiile tale, Tindwyl. Nici măcar nu sunt într-adevăr bărbat.

— Eşti un bărbat mai bun decât ei, Sazed, răspunse ea, cu voce scăzută. Nu mă nemulţumeşte decât faptul că niciodată n-am putut să-mi dau seama de ce.

Tăcură amândoi. El se ridică, se duse la fereastră şi deschise obloanele, lăsând să intre lumina. Pe urmă stinse lampa.

— O să plec azi, spuse Tindwyl.

— O să pleci? se miră Sazed. Probabil că armatele nu te vor lăsa să treci.

— Nu mă gândeam să trec de ele, Sazed. Am de gând să le vizitez. I-am dăruit cunoştinţele mele tânărului lord Venture; trebuie să le ofer acelaşi ajutor şi rivalilor săi.

— Ah, zise Sazed. Înţeleg. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

— Mă-ndoiesc că mă vor asculta aşa cum a făcut-o el, continuă Tindwyl, lăsând să-i scape în glas o tentă de afecţiune. Venture e un om minunat.

— Un rege minunat, completă Sazed.

Ea nu răspunse. Se uită la masă, la notiţele împrăştiate, extrase din câte-o cupruminte de-a lor, scrise în grabă, apoi arătate celuilalt şi recitite.

Atunci ce-a fost noaptea asta? Această noapte de studiu, de împărtăşire a gândurilor şi a descoperirilor?

Tindwyl era încă frumoasă. Păr castaniu-roşcat încărunţit, dar încă revărsându-se lung, lins. Chip însemnat de greutăţile unei vieţi întregi, care nu izbutiseră s-o înfrângă. Iar ochii… pătrunzători, plini de cunoaştere şi de o dragoste de ştiinţă pe care n-o putea avea decât un Păstrător.

N-ar trebui să mă gândesc la toate astea, se dojeni din nou Sazed. *Nu duc nicăieri. N-au dus niciodată.*

— Atunci trebuie să pleci, spuse, întorcându-se cu spatele.

— O faci din nou, refuzi să vii cu argumente, zise ea.

— Ce rost ar avea să te contrazic? Eşti înţeleaptă şi hotărâtă. Trebuie să fii călăuzită de propria ta conştiinţă.

— Oamenii par uneori hotărâţi să meargă într-o anumită direcţie numai pentru că nu li s-a deschis nicio altă cale.

Sazed se întoarse spre ea. În cameră era linişte, singurele zgomote veneau din curtea de dedesubt. Tindwyl stătea pe jumătate în calea razelor de soare, cu robele strălucitoare din ce în ce mai luminate pe măsură ce alunecau umbrele. Părea să sugereze ceva, ceva pe care Sazed nu se aşteptase niciodată să-l audă din partea ei.

— Sunt nedumerit, spuse, aşezându-se iarăşi. Cum rămâne cu datoria ta de Păstrătoare?

— E importantă, recunoscu ea. Însă… anumite abateri pot fi îngăduite, din când în când. Această copie haşurată a textului pe care l-ai descoperit… ei, poate merită să-mi amân plecarea ca s-o studiez.

Sazed o privi, încercând să citească în ochii ei. *Ce simt?* se întrebă. Nedumerire? Uimire?

Teamă?

— Nu pot fi ceea ce-ţi doreşti, Tindwyl. Nu sunt bărbat.

Ea îşi flutură degetele a nepăsare.

— De-a lungul anilor am avut mai mult decât destui „bărbaţi” şi mai mult decât destui copii în pântec, Sazed. Mi-am făcut datoria faţă de oamenii din Terris. Cred că mi-ar plăcea să stau departe de ei o vreme. Fiindcă mi-au făcut ce mi-au făcut, o parte din mine nu poate să-i sufere.

Sazed deschise gura să vorbească, dar ea ridică o mână.

— Ştiu. Am luat datoria aceea asupra mea şi mă bucur că am putut fi de folos. Dar… în toţi anii pe care mi i-am petrecut singură, întâlnindu-mă cu Păstrătorii numai când şi când, m-am simţit adânc nemulţumită fiindcă planurile lor păreau menite să

ne păstreze starea de popor înfrânt, cucerit. N-am văzut decât un singur bărbat care a-ncercat să clintească Sinodul, să-l împingă către acţiune. Pe când ceilalţi plănuiau cum să se-ascundă, un singur bărbat a vrut s-atace. Pe când ceilalţi căutau cele mai bune căi de zădărnicire a planurilor maeştrilor Reproducerii, un singur bărbat a vrut să comploteze pentru răsturnarea Ultimului Imperiu. Când m-am alăturat alor mei, l-am găsit încă luptând. Singur. Condamnat fiindcă fraternizase cu hoţii şi cu răzvrătiţii, şi-a primit pedeapsa fără să protesteze.

Zâmbi.

— Bărbatul acela ne-a eliberat pe toţi.

Luă mâna lui Sazed. El stătea nemişcat, uluit.

— Bărbaţii despre care am citit eu, Sazed, continuă ea, cu glas scăzut, n-au fost din soiul celor care plănuiesc cum să se-ascundă mai bine. Au luptat; au căutat să-nvingă. Uneori au fost de un curaj nesăbuit, iar ceilalţi i-au numit nebuni. Totuşi, după ce s-au aruncat zarurile şi s-au văzut rezultatele, ei au fost cei care-au *adus schimbările.*

Soarele umplu întreaga încăpere, şi ea rămase aşa, cu mâna lui într-ale ei. Părea… neliniştită. Oare o mai văzuse vreodată astfel? Era puternică, cea mai puternică femeie pe care-o întâlnise în toată viaţa lui. Ceea ce desluşea în ochii ei nu putea fi teamă.

— Oferă-mi o scuză, Sazed, şopti ea.

— Mi-ar… plăcea foarte mult să rămâi, zise el, cu o mână într-ale ei şi cu cealaltă pe masă, cu degetele tremurându-i uşor.

Tindwyl înălţă dintr-o sprânceană.

— Rămâi, spuse Sazed. Te rog.

Tindwyl zâmbi.

— Bine, m-ai convins. Să ne-ntoarcem la studiul nostru.

În lumina dimineţii, Elend mergea pe culmea zidurilor oraşului, şi sabia de la şold i se lovea de piatra crenelurilor, zăngănind la fiecare pas.

— Arăţi aproape ca un rege, remarcă o voce.

Elend se întoarse în timp ce Ham urca ultimele trepte către aleea de pe zid. Aerul era proaspăt şi promoroaca de pe piatra rămasă în umbră încă nu se topise. Se apropia iarna. Poate sosise deja. Însă Ham nu purta mantie – doar, ca de obicei, pantaloni, vestă şi sandale.

Mă-ntreb dacă ştie cum e să-ţi fie frig, se gândi Elend. *Fludor. Un talent atât de uimitor.*

— Spui c-arăt aproape ca un rege, zise, întorcându-se ca să-şi continue drumul de-a lungul zidului după ce i se alătură Ham. Cred că hainele lui Tindwyl au făcut minuni pentru înfăţişarea mea.

— N-are legătură cu hainele. Vorbeam despre expresia de pe faţa ta. De când eşti aici, sus?

— De câteva ore. Cum mi-ai dat de urmă?

— M-au ajutat soldaţii, răspunse Ham. Au început să vadă în tine un comandant, Elend. Au întotdeauna idee unde te afli; îşi îndreaptă mai tare spatele când eşti în preajmă, îşi lustruiesc armele când ştiu c-o să te opreşti la ei.

— Credeam că nu-ţi petreci prea mult timp în mijlocul lor, zise Elend.

— Oh, n-am spus niciodată asta. Stau foarte mult cu soldaţii – numai că nu pot fi destul de intimidant ca să devin comandantul lor. Kelsier a vrut întotdeauna să fiu general – cred că, în adâncul minţii lui, credea că prietenia arătată oamenilor nu se ridică la înălţimea rolului de comandant al aceloraşi oameni. Poate avea dreptate, e nevoie de conducători. Numai că eu nu vreau să mă număr printre ei.

— Eu vreau, spuse Elend, surprins când îşi auzi cuvintele.

Ham ridică din umeri.

— Probabil că e bine. La urma urmelor, eşti rege.

— Un soi de, răspunse Elend.

— Încă mai porţi coroana.

Elend dădu din cap.

— Mi se pare că greşesc dacă ies fără ea. Pare o prostie, ştiu – n-am purtat-o decât pentru scurt timp. Dar oamenii trebuie să ştie că încă-i mai conduce cineva. Cel puţin pentru alte câteva zile.

Îşi continuară drumul. Elend zărea, în depărtare, o umbră deasupra pământului; a treia armată apăruse în cele din urmă, pe urmele refugiaţilor care scăpaseră de ea. Iscoadele nu puteau spune de ce avuseseră kolosşii nevoie de atât de mult timp ca s-ajungă la Luthadel. Însă povestea tristă a sătenilor sugera câte ceva.

Kolosşii nu-l atacaseră nici pe Straff, nici pe Cett. Aşteptau. Jastes părea să aibă destul control asupra lor ca să-i ţină în frâu.

Aşa că li se alăturaseră asediatorilor, o altă fiară pândind un prilej să se năpustească asupra Luthadelului.

Când nu poţi avea şi libertate, şi siguranţa vieţii, pe care-o alegi…?

— Pari să-ţi dai cu surprindere seama că vrei să fii comandant, zise Ham.

— Pur şi simplu nu mi-am mai mărturisit dorinţa până acum, îl lămuri Elend. Par atât de arogant când o spun! Vreau să fiu rege, nu vreau să-mi ia altul locul. Nici Penrod, nici Cett… nici altcineva. Tronul e al meu. Cetatea e a mea.

— Nu ştiu dacă „arogant” e cuvântul potrivit, El. De ce vrei să fii rege?

— Ca să apăr poporul ăsta. Ca să-i garantez siguranţa – şi drepturile. Dar şi ca să fiu sigur că nobilimea n-o sfârşeşte ajungând de partea cui nu trebuie în timpul unei alte răzvrătiri.

— Asta nu e aroganţă.

— Ba da, Ham. Dar e o aroganţă uşor de înţeles. Nu cred că un om poate conduce fără ea. De fapt, cred că, în cea mai mare parte a domniei mele, asta mi-a lipsit. Aroganţa.

— Încrederea în sine.

— Un cuvânt mai frumos, care defineşte aceeaşi idee, preciză Elend. Pentru poporul ăsta, eu pot face o treabă mai bună decât oricine altcineva. Nu mai trebuie decât să fiu în stare să i-o dovedesc.

— Vei fi.

— Eşti un optimist, Ham.

— Cum eşti şi tu.

Elend zâmbi.

— Adevărat. Dar tronul m-a schimbat.

— Ei, dacă vrei să-l păstrezi, cred că trebuie să te-ntorci la studiu. N-a mai rămas decât o zi.

Elend clătină din cap.

— Am citit tot ce se putea, Ham. N-o să profit de neclarităţile legii, aşa că n-are rost să le caut, iar studiul altor cărţi în căutarea inspiraţiei pur şi simplu nu dă rezultate. Am nevoie de timp ca să mă gândesc… Timp ca să mă plimb…

Şi continuară s-o facă. Iar Elend zări ceva în depărtare. Un grup de soldaţi duşmani îndeletnicindu-se cu ceva de nedesluşit. Îi făcu semn unuia dintre oştenii lui.

— Ce e acolo? întrebă.

Omul se uită încruntându-se.

— Pare o altă încăierare între oamenii lui Straff şi ai lui Cett, Maiestate.

Elend înălţă dintr-o sprânceană.

— Se-ntâmplă des?

Oşteanul ridică din umeri.

— În ultima vreme, din ce în ce mai des. De obicei, patrulele de cercetaşi dau una peste alta şi se iau la bătaie. Când se retrag, lasă în urmă câţiva morţi. E lipsit de importanţă, Maiestate.

Elend dădu din cap, îngăduindu-i omului să plece. *E destul de important,* cugetă, în sinea lui. *Soldaţii din cele două armate sunt, probabil, la fel de încordaţi ca noi. Un asediu atât de îndelungat n-are cum să-i încânte, mai ales la vreme de iarnă.*

Deznodământul era aproape. Sosirea kolosşilor nu putea aduce decât mai mult haos. Dacă îi îmbrâncea în direcţia potrivită, Straff şi Cett aveau să se-nfrunte pe câmpul de luptă. *Nu-mi mai trebuie decât încă puţin timp!* îşi spuse, continuând să înainteze, cu Ham alături.

Însă mai întâi trebuia să-şi recapete tronul. Fără autoritatea regală, nu reprezenta nimic – şi nu putea face nimic.

Ideea îl măcina. Însă, pe măsură ce-şi continua plimbarea, altceva îi abătu atenţia – de data asta ceva din interiorul zidurilor, nu din afara lor. Ham avea dreptate – soldaţii îşi îndreptau într-adevăr spatele când se apropia de posturile lor. Îl salutau şi el le răspundea cu câte o înclinare a capului, continuându-şi drumul cu mâna pe mânerul săbiei, aşa cum îl învăţase Tindwyl.

Dac-o să-mi păstrez tronul, i-l voi datora acestei femei, se gândi. Fireşte că ea avea să-l dojenească pentru o asemenea părere. Avea să-i spună că-şi păstra tronul pentru că-l merita – pentru că era rege. Schimbându-se, îşi întrebuinţase pur şi simplu propriile calităţi, aflate la îndemână pentru a face faţă provocărilor.

Nu era sigur că avea să fie vreodată în stare să privească astfel lucrurile. Dar, cu o zi înainte, în ultima ei lecţie – Elend ştia, cumva, că fusese ultima –, Tindwyl nu-l învăţase decât un lucru: regii nu erau făcuţi după un singur tipar. El n-avea să semene cu regii din vechime, nu mai mult decât putea să-i semene lui Kelsier.

Avea să fie Elend Venture. Era ancorat în filosofie, aşa că oamenii aveau să-şi aducă aminte de el ca de un cărturar. Trebuia să folosească asta în avantajul lui, altminteri n-avea să rămână în amintirea nimănui. Regilor nu le era îngăduit să-şi recunoască slăbiciunile, dar erau cu siguranţă destul de înţelepţi ca să-şi recunoască punctele tari.

Şi care sunt ale mele? se întrebă. *De ce trebuie să fiu eu conducătorul acestui oraş şi al împrejurimilor sale?*

Da, era cărturar – şi optimist, aşa cum observase Ham. Nu era un maestru al duelului, deşi făcea progrese. Nu era un diplomat excelent, deşi întâlnirile cu Straff şi Cett dovediseră că era capabil să rămână pe poziţie cu fermitate.

Ce era el?

Un nobil care îndrăgea populaţia skaa. Îl fascinase întotdeauna, chiar înainte de Prăbuşire – înainte de a-i întâlni pe Vin şi pe ceilalţi. Să-ncerce să arate că între skaa şi oamenii de obârşie nobilă nu exista nicio deosebire fusese una dintre temele sale filosofice preferate. Dacă se gândea bine, tentativa părea idealistă, ba chiar uşor ipocrită – şi, la drept vorbind, înainte de Prăbuşire, interesul lui faţă de skaa fusese pur teoretic. Nu ştia nimic despre ei, aşa că i se păreau exotici şi incitanţi.

Zâmbi. *Mă-ntreb ce-ar fi crezut lucrătorii de pe plantaţii dacă le-ar fi spus cineva că erau „exotici”.*

Însă urmase Prăbuşirea – răzvrătirea prezisă de cărţile şi de teoriile lui prinsese viaţă. Convingerile sale izbutiseră să rămână simple idei abstracte. Şi ajunsese să-i cunoască pe skaa – şi nu doar pe Vin şi pe cei din ceată, ci şi pe muncitori şi pe slujitori. Văzuse speranţa începând să le crească în suflete. Văzuse respectul de sine şi demnitatea trezindu-se la viaţă în locuitorii oraşului şi se entuziasmase.

N-avea de gând să-i părăsească.

Asta sunt, îşi spuse, oprindu-se. *Un idealist. Un idealist exagerat care, în ciuda cărţilor citite şi a învăţăturii primite, n-a fost niciodată un nobil în toată puterea cuvântului.*

— Ce e? întrebă Ham, oprindu-i-se alături.

Elend se întoarse spre el.

— Am o idee, spuse.

Ăsta e necazul. Deşi la început am crezut în Alendi, mai târziu am devenit bănuitor. Era potrivit cu toate semnele, e adevărat. Dar, ei bine, cum aş putea să explic?

Să fi fost din cauză că se potrivea cu desăvârşire?

38

Cum e cu putinţă să pară el atât de sigur de sine când eu mă simt atât de nervoasă? se întrebă Vin, stând alături de Elend în timp ce Sala Adunării începea să se umple. Veniseră devreme, Elend spusese că de acea dată voia să pară stăpân pe situaţie fiind cel care-i întâmpina, pe rând, la sosire, pe toţi ceilalţi membri ai Adunării.

Era ziua votării noului rege.

Vin şi Elend stăteau pe podium, salutându-i cu înclinări din cap pe ceilalţi, când intrau pe uşa laterală. Jos, în sală, băncile erau deja prea pline. Iar pe primele câteva rânduri se aşezaseră, ca de obicei, mai mulţi oşteni din gardă.

— Azi arăţi superb, spuse Elend, cu ochii la Vin.

Ea ridică din umeri. Era îmbrăcată în alb, şi rochia, cu corsajul din volane suprapuse, diafane, o învăluia cu graţie. Aidoma celorlalte, era croită ca să-i ofere libertate de mişcare şi, mai ales mulţumită broderiei negre de pe mâneci, se potrivea cu noile haine ale lui Elend. Nu mai avea bijuterii, dar găsise câteva agrafe albe, de lemn, pentru păr.

— E straniu, spuse ea, cât de repede a reînceput să mi se pară firesc să port rochii.

— Mă bucur că ai făcut schimbarea, zise Elend. Pantalonii şi cămaşa sunt o parte din tine, dar şi rochia asta e. Acea parte pe care-o ţin minte de la baluri, când ne cunoşteam atât de puţin.

Vin zâmbi cu nostalgie, uitându-se la el, şi mulţimea care se aduna păru ceva mai departe.

— N-ai dansat niciodată cu mine.

— Îmi pare rău, spuse el, susţinându-i cu gingăşie braţul. În ultima vreme n-am avut prea mult timp unul pentru altul, nu?

Ea clătină din cap.

— O să am grijă să nu mai fie aşa, făgădui Elend. Odată ce-o să se termine cu toată încurcătura asta, odată ce tronul va fi sigur, o să ne putem întoarce la ale noastre.

Vin încuviinţă cu un gest, apoi se răsuci brusc când simţi o mişcare în spate. Un membru al Adunării traversa podiumul.

— Eşti agitată, remarcă Elend, încruntându-se uşor. Chiar mai mult decât de obicei. Ce-mi scapă?

Ea clătină din cap.

— Nu ştiu.

Elend îl salută pe noul-venit – un skaa – cu o strângere fermă de mână. Vin stătea lângă el, cu nostalgia de mai înainte evaporată aidoma ceţei când i se întoarseră gândurile în prezent. *Ce mă nelinişteşte?*

Sala era ticsită – toată lumea voia să fie de faţă la evenimentul zilei. Elend se văzuse nevoit să pună străjeri la uşă pentru păstrarea ordinii. Dar nu era nervoasă numai din cauza numărului mare de oameni. Avea senzaţia că, în ceea ce se petrecea, exista o greşeală. Oamenii se adunau ca mâncătorii de hoituri în jurul unui leş în putrefacţie.

— Nu e corect, spuse, ţinându-se de braţul lui Elend în timp ce membrii Adunării se îndreptau spre locurile lor. Guvernarea n-ar trebui să treacă dintr-o mână în alta pe baza argumentelor aduse de la un pupitru.

— Simplul fapt că nu s-a mai întâmplat până acum nu-nseamnă că n-ar *trebui* să se-ntâmple, zise Elend.

Vin clătină din cap.

— Ceva o să iasă prost, Elend. Cett o să te ia prin surprindere, şi poate şi Penrod. Oameni ca ei nu stau liniştiţi, aşteptând să le hotărască un vot viitorul.

— Ştiu. Dar nu sunt ei singurii care pot face surprize.

Ea îl privi nedumerită.

— Pui ceva la cale?

Elend şovăi, apoi se uită la ea.

— Păi… ei, azi-noapte am plănuit ceva, împreună cu Ham. Un truc. Am încercat să găsesc o cale ca să stau de vorbă cu tine, dar pur şi simplu n-a fost timp. A trebuit să ne mişcăm repede.

Vin îi simţi teama şi se încruntă. Începu să spună ceva, dar se opri şi-i cercetă ochii. Părea uşor stânjenit.

— Ce e? întrebă.

— Păi… are într-un fel legătură cu tine şi cu faima ta. Aveam de gând să-ţi cer să mi-o îngădui, dar…

Vin se simţi înfiorându-se uşor. În spatele lor, ultimul membru al Adunării îşi ocupa locul, iar Penrod se ridica, pregătindu-se să conducă întrunirea. Aruncă o privire spre ei şi-şi drese glasul.

Elend înjură pe şoptite.

— Uite ce e, n-am timp să-ţi explic, spuse. Dar, în realitate, nu e mare lucru – s-ar putea să nici nu-mi aducă prea multe voturi. Însă, trebuia să-ncerc. Şi asta nu schimbă nimic. Nimic între noi doi.

— Ce?

— Lord Venture? zise Penrod. Eşti gata, putem începe întrunirea?

În sală se lăsă liniştea. Vin şi Elend continuau să stea în centrul podiumului, între pupitrul vorbitorului şi scaunele membrilor Adunării. Vin îl privi, simţindu-se sfâşiată între teamă, nedumerire şi senzaţia că fusese trădată.

De ce nu mi-ai spus? se gândi. *Cum aş putea fi pregătită dacă nu-mi spui ce-ai de gând? Şi... de ce te uiţi aşa la mine?*

— Îmi cer iertare, zise Elend, îndepărtându-se ca să-şi ocupe locul.

Vin rămase singură în faţa mulţimii din sală. Cândva, dacă s-ar fi aflat în centrul atenţiei atâtor oameni, ar fi cuprins-o groaza. Încă se mai simţea stânjenită. Cu fruntea uşor aplecată, se îndreptă spre locul ei de pe băncile din spate.

Ham nu era acolo. Vin se încruntă, răsucindu-se când deschise Penrod întrunirea. *Uite-l,* îşi spuse, când îl descoperi pe Brutal în public, stând calm în mijlocul unui grup de skaa. Se vedea clar că oamenii din jurul lui discutau cu voci scăzute, dar, cu tot cositorul pe care-l ardea, ea nu le putea selecta vocile dintr-o mulţime atât de numeroasă. Boare era în partea din spate a sălii, în picioare, alături de câţiva oşteni de-ai lui Ham. N-avea importanţă dacă ei ştiau sau nu ceva despre planul lui Elend – se aflau mult prea departe ca să le pună întrebări.

Îşi aranjă iritată fusta, apoi se aşeză. Nu se mai simţise atât de oarbă din...

Din noaptea aia de acum un an, îşi aminti, *din clipa dinainte de a afla adevăratul plan al lui Kelsier, din clipa când am crezut că totul se năruia în jurul meu.*

Poate era semn bun. Oare Elend urzise, în ultima clipă, un plan sclipitor? Nu conta cu adevărat că nu i-l dezvăluise ei; probabil că oricum nu i-ar fi înţeles temeiul legal.

Dar… până acum mi-a dezvăluit întotdeauna planurile lui.

Penrod vorbea în continuare cu glas monoton, probabil folosind la maximum timpul în care se putea adresa Adunării. Înconjurat de cel puţin douăzeci de soldaţi, Cett stătea în public, pe primul rând de bănci, cu mulţumirea se sine citindu-i-se în ochi. Şi avea de ce. Din câte aflase ea, avea şanse să adune voturi cu uşurinţă.

Dar ce plănuia Elend?

Penrod o să voteze pentru el însuşi, cugetă Vin. *Ca şi Elend. Aşa că rămân douăzeci şi două de voturi. Negustorii sunt de partea lui Cett, ca şi skaa. Se tem prea mult de armata lui ca să voteze pentru altcineva.*

Mai rămân nobilii. Unii vor vota pentru Penrod – e cel mai puternic nobil din oraş; mulţi membri ai Adunării se numără de un timp îndelungat printre aliaţii lui politici. Dar, chiar dacă-l votează jumătate dintre nobili – ceea ce, probabil, nu se va întâmpla – Cett o să câştige. Nu-i trebuie decât o majoritate de două treimi ca s-ajungă pe tron.

Opt negustori, opt skaa. Şaisprezece oameni de partea lui Cett. Avea să câştige. Ce-ar fi putut face Elend?

Penrod termină în sfârşit cu înştiinţările din deschidere.

— Dar, înainte de a vota, adăugă, mi-ar plăcea să le ofer candidaţilor timp pentru un ultim discurs, prin care să aducă la cunoştinţa Adunării tot ceea ce mai doresc. Lord Cett, vrei să vorbeşti primul?

De pe locul său din sală, Cett clătină din cap.

— Mi-am făcut cunoscute ofertele şi ameninţările, Penrod. Ştiţi cu toţii că trebuie să mă votaţi.

Vin se încruntă. Părea atât de sigur de el, şi totuşi… îşi plimbă privirea pe deasupra mulţimii şi ochii îi căzură pe Ham. Vorbea cu căpitanul Demoux. Iar alături de ei stătea unul dintre bărbaţii care o urmăriseră în piaţă. Un preot al Supravieţuitorului.

Vin se întoarse spre Adunare, o studie. Cei opt skaa nu păreau să se simtă deloc în largul lor. Se uită la Elend, care se ridica, pregătindu-se să treacă la pupitru. Îşi regăsise încrederea în sine de mai înainte şi, în uniforma lui de un alb orbitor, avea o înfăţişare regească. Încă îşi mai purta coroana.

Asta nu schimbă nimic, spusese el. *Nimic între noi doi.*

Îmi cer iertare.

Ceva care folosea faima ei ca să-i aducă lui voturi. Faima ei era faima lui Kelsier, şi de ea nu se sinchiseau de fapt decât skaa. Şi exista un singur mod simplu în care puteai ajunge să-i influenţezi…

— Te-ai alăturat Bisericii Supravieţuitorului, nu-i aşa? şopti ea.

Reacţiile reprezentanţilor skaa din Adunare, raţionamentul adoptat pe moment, cuvintele lui Elend de mai înainte, totul căpătă brusc sens. Dacă el făcea parte din Biserica Supravieţuitorului, celor opt skaa din Adunare le-ar fi putut fi teamă să voteze împotriva lui. Şi n-avea nevoie de şaisprezece voturi ca să câştige tronul; dacă se ajungea la un impas, câştiga. Cu opt voturi de la skaa şi cu al lui, ceilalţi n-aveau să izbutească niciodată să-l dea deoparte.

— Foarte inteligent, şopti ea din nou.

Trucul ar fi putut să nu dea rezultate. Totul depindea de influenţa Bisericii Supravieţuitorului asupra membrilor skaa ai Adunării. Totuşi, chiar dacă o parte dintre skaa votau împotriva lui Elend, aveau să existe totuşi nobili care să voteze pentru Penrod. Dacă o făceau destul de mulţi, rezultatul votului nu putea fi decisiv şi el îşi păstra tronul.

Singurul preţ pe care-l avea de plătit era propria integritate.

Nu e corect, îşi spuse Vin. Dacă se alăturase Bisericii Supravieţuitorului, Elend trebuia să-şi ţină toate promisiunile făcute, indiferent care ar fi fost. Şi, odată ce căpăta susţinere oficială, această biserică ar fi putut ajunge, în Luthadel, la fel de puternică precum fusese Cultul de Oţel. Şi… cum s-ar fi schimbat apoi imaginea lui Vin în ochii lui Elend?

Asta nu schimbă nimic, făgăduise el.

Îl auzi, plictisită, începând să vorbească, şi tot ce spunea despre Kelsier avea acum pentru ea un înţeles evident. Totuşi, nu simţea decât o uşoară nelinişte. Era aşa cum spusese Zane. Ea era cuţitul – un alt soi de cuţit, totuşi o unealtă. Mijlocul prin care avea să apere Elend cetatea.

Ar fi trebuit să fie furioasă, sau măcar îngreţoşată. De ce îşi tot arunca ochii prin mulţime? De ce nu se putea concentra asupra spuselor lui Elend, asupra modului în care o ridica în slăvi? De ce era brusc atât de încordată?

De ce-şi croiau nişte bărbaţi drum prin mulţime, pe furiş, pe lângă pereţi?

— Aşadar, spuse Elend, având binecuvântarea Supravieţuitorului însuşi, vă cer să mă votaţi.

Aşteptă în tăcere. Era o mutare extremă; alăturându-se Bisericii Supravieţuitorului, se punea sub autoritatea spirituală a unui grup exterior. Însă atât Ham, cât şi Demoux fuseseră de părere că ideea era bună. Cu o zi înainte, Elend îşi petrecuse cea mai mare parte a timpului răspândind vestea despre hotărârea sa printre locuitorii skaa ai cetăţii.

Avea senzaţia că era o mutare bună. Nu-şi făcea griji decât în privinţa lui Vin. Ei nu-i plăceau locul pe care se situa Biserica Supravieţuitorului şi faptul că Elend i se alăturase acum acelui cult însemnă că era – practic – de acord cu rolul ei din legendă. Încercă să-i întâlnească ochii şi să-i zâmbească, dar ea nu se uita la el. Privea către public.

Elend se încruntă. Vin se ridică în picioare.

Un bărbat din sală împinse brusc într-o parte doi oşteni din primul rând, apoi, dintr-un salt nefiresc de lung, ateriză pe podium. Şi scoase un baston de duel.

Ce? se întrebă Elend, uluit. Din fericire, lunile pe care, la porunca lui Tindwyl, şi le petrecuse antrenându-se îi treziseră instincte pe care nu ştiuse că le avea. Când îl atacă Brutalul, se ghemui şi se rostogoli. Căzu pe podea în patru labe, se răsuci şi-l văzu pe bărbatul vânjos năpustindu-se spre el, cu bastonul de duel ridicat.

O învolburare de dantelă albă şi de fuste fâlfâi prin aerul de deasupra lui. Vin se izbi de Brutal cu picioarele, aruncându-l pe spate când se răsuci, cu fustele umflându-i-se.

Bărbatul gemu. Vin ateriză chiar în faţa lui Elend, cu o bufnitură. Sala Adunării răsună brusc de ţipete şi strigăte.

Vin îndepărtă pupitrul cu o lovitură de picior.

— Stai în spatele meu, şopti, cu un pumnal de obsidian sticlindu-i în mâna dreaptă.

Elend dădu şovăitor din cap, ridicându-se în picioare şi desprinzându-şi sabia de centură. Brutalul nu era singur; prin sală înaintau trei grupuri mici de oameni înarmaţi. Unul atacă primele rânduri, abătând atenţia oştenilor din gardă. Un altul urca pe podium. Al treilea părea să se ocupe de ceva din mulţime. De soldaţii lui Cett.

Brutalul îşi recăpătă echilibrul. Nu părea să fi avut prea mult de suferit de pe urma loviturii lui Vin.

Asasini, îşi spuse Elend. *Dar cine i-a trimis?*

Bărbatul zâmbi când i se alătură un grup de cinci prieteni. În sală se înstăpâni haosul, membrii Adunării se împrăştiară, iar gărzile lor de corp dădură buzna să-i înconjoare. Însă lupta purtată în faţa podiumului împiedica pe oricine să scape fugind într-acolo. Membrii Adunării se buluciră în faţa uşii laterale de pe podium. Însă atacatorii nu păreau să le dea atenţie.

Îi interesa Elend.

Vin rămase ghemuită, aşteptând atacul într-o poziţie ameninţătoare, în ciuda rochiei cu volane. Elend avu impresia că o auzea mârâind încetişor.

Bărbaţii atacară.

Vin se năpusti către Brutalul din frunte cu un pumnal. Însă braţul lui era prea lung, aşa că pară cu uşurinţă, cu o rotire a bastonului. Erau şase bărbaţi; trei Brutali, fără nicio îndoială, iar ceilalţi trei probabil Monedazvârlitori sau Deviatori. Un grup puternic de Allomanţi care stăpâneau metalele. Cineva nu voia s-o lase să-ncheie repede lupta, azvârlind monede.

Nu înţelegeau că, într-o asemenea situaţie, nu le-ar fi folosit în niciun caz. Nu cu Elend atât de aproape şi cu atât de mulţi oameni în încăpere. Monedele nu puteau fi deviate fără pericol. Dacă azvârlea un pumn către duşmani, ar fi ucis oameni la întâmplare.

Trebuia să-i omoare repede pe cei şase. Deja se răsfirau în evantai, înconjurându-i pe ea şi pe Elend. Se mişcau doi câte doi – câte un Brutal şi un Monedazvârlitor în fiecare pereche. Aveau s-o atace din lateral, încercând să treacă de ea ca s-ajungă la Elend.

Se întinse în spate, arzând fier, şi Trase sabia lui Elend din teacă, cu un zăngănit strident. O prinse de mâner şi o trimise către una dintre echipe. Monedazvârlitorul o împinse înapoi spre ea, iar Vin o împinse în cealaltă parte, aşa că zbură, răsucindu-se, către a doua pereche de Allomanţi.

Unul o împinse din nou spre Vin. Ea Trase din spate, smulgând din mâinile lui Elend teaca, al cărei vârf era metalic, şi îi folosi catarama ca s-o azvârle prin aer. Obiectul zbură pe lângă sabie. De data asta, Monedazvârlitorii duşmani scăpară de amândouă, aruncându-le către publicul care fugea.

Oamenii urlau, disperaţi, călcându-se în picioare în încercarea de a-şi croi drum cu forţa către ieşire. Vin scrâşni din dinţi. Avea nevoie de-o armă mai bună.

Azvârli un pumnal de piatră către o pereche de asasini, apoi sări către o alta, răsucindu-se pe sub arma cu care-o ataca Brutalul. Monedazvârlitorul n-avea asupra lui niciun metal pe care să-l poată simţi ea; era acolo doar ca s-o-mpiedice să-l omoare pe Brutal cu monede. Probabil îşi închipuiseră că era uşor s-o înfrângă dacă n-o lăsau să le folosească.

Brutalul îşi roti din nou braţul, încercând o lovitură cu capătul bastonului. Ea prinse arma, o smuci către sine şi sări în sus, împingând în băncile membrilor Adunării, aflate în spatele său. Picioarele ei îl nimeriră pe Brutal în piept, şi îl lovi cu putere, incendiind fludor. El gemu şi Vin se Trase înapoi, către cuiele băncilor, cu toată forţa.

Brutalul izbuti să rămână în picioare. Însă o privea pe Vin îndepărtându-se de el, cu bastonul lui în mâini, părând cu desăvârşire surprins.

Ea ateriză şi se răsuci spre Elend, care îşi găsise o armă – un baston de duel – şi avusese mintea destul de limpede ca să se retragă, cu spatele la perete. În dreapta ei, câţiva membri ai Adunării se îndesau unii într-alţii, înconjuraţi de gărzile lor de corp. În sală era prea multă lume şi uşile erau înguste ca să poată ieşi toţi.

Membrii Adunării nu schiţau nicio mişcare ca să-l ajute pe Elend.

Un asasin ţipă, arătând cu degetul, când Vin împinse în bănci şi se avântă către ei, trecând în faţa lui Elend. Doi Brutali îşi ridicară armele când ea se învârtea în aer, trăgând uşor de balamalele uşii ca să se răsucească. Ateriză cu rochia fâlfâind.

E într-adevăr cazul să-i mulţumesc croitorului, se gândi, ridicându-şi bastonul. Pentru o clipă, îi trecu prin minte să scape oricum de rochie, rupându-şi-o, dar Brutalii se năpustiră asupra ei prea repede. Pară ambele lovituri în acelaşi timp, apoi se aruncă printre cei doi bărbaţi, incendiind fludor şi mişcându-se chiar mai repede decât ei.

Unul înjură, încercând să-şi rotească bastonul. Vin îi rupse piciorul înainte de a reuşi. Bărbatul se prăbuşi-cu un urlet, şi ea îi sări în spate, silindu-l să cadă la pământ, în timp ce-l lovea pe

al doilea, rotindu-şi mâna din umăr. El pară, apoi îşi repezi arma spre a ei, ca s-o arunce din spatele primului Brutal.

Elend atacă. Însă, în comparaţie cu ale duşmanilor care ardeau fludor, mişcările lui păreau lenevoase. Brutalul se întoarse spre el aproape cu nepăsare şi-i rupse bastonul cu o lovitură uşoară.

Vin căzu înjurând. Îşi aruncă bastonul spre Brutal, silindu-l să-şi abată atenţia de la Elend. Bărbatul abia izbuti să se ferească din calea ei când Vin ateriză pe podea, sări în picioare şi-şi scoase un al doilea pumnal. Se năpusti asupra Brutalului, nelăsându-i timp să se-ntoarcă din nou spre rege.

O rafală de monede zbură spre ea. Nu putea să le împingă înapoi, nu către mulţime. Ţipă – aruncându-se între ele şi Elend – şi împinse în lateral, despărţindu-le în două cât de bine putu, astfel încât să-mproaşte peretele. Însă simţi o străfulgerare de durere în umăr.

De unde-a luat monedele? se gândi, enervată că fusese înşelată. Însă aruncă o privire într-o parte şi-l zări pe Monedazvârlitor alături de un membru înfricoşat al Adunării, pe care-l silise să-i dea punga cu bani.

Scrâşni din dinţi. Încă-şi mai putea folosi braţul. Era tot ce conta. Scoase un strigăt şi se aruncă asupra celui mai apropiat Brutal. Însă al treilea Brutal îşi recuperase bastonul – cel aruncat de Vin – şi acum se învârtea în jurul celorlalţi, împreună cu Monedazvârlitorul lui, încercând s-ajungă în spatele ei.

Pe rând, *unul câte unul*, se gândi ea.

Cel mai apropiat Brutal îşi roti bastonul. Trebuia să-l ia cumva prin surprindere. Aşa că nici nu se feri, nici nu pară. Primi lovitura în coaste, arzând duraluminiu şi fludor ca să reziste. Ceva pocni în ea în clipa izbiturii, dar, cu duraluminiu, avea destulă putere ca să rămână în picioare. Lemnul se făcu ţăndări, iar ea continuă să înainteze, azvârlindu-şi pumnalul în gâtul Brutalului.

Bărbatul se prăbuşi, descoperindu-l pe Monedazvârlitorul uluit din spatele lui. Fludorul lui Vin se evaporă cu duraluminiul, şi durerea îi înflori în coastă ca un răsărit de soare. Dar smulse arma din Brutalul în cădere, mişcându-se încă destul de repede ca să-l lase în urmă pe Monedazvârlitor, căzut cu un pumnal în piept.

Pe urmă se împletici, gâfâind fără zgomot şi ţinându-se de coaste în timp ce doi bărbaţi îi mureau la picioare.

A mai rămas un Brutal, se gândi, disperată. *Şi doi Monedazvârlitori.*

Elend are nevoie de mine. Cu coada ochiului, îl zări pe unul dintre Monedazvârlitori trimiţând o rafală de monede furate către Elend. Ţipă şi le împinse, îndepărtându-le, şi îl auzi pe Monedazvârlitor înjurând.

Se întoarse – contând pe liniile albastre ale oţelului ei ca s-o avertizeze, duşmanii mai încercau s-arunce şi cu altceva în Elend – şi smulse flaconul cu metale de rezervă din mânecă, unde-l legase strâns ca să nu-i fie Tras. Însă, când îi scotea dopul, sticluţa se clătină în mâna ei acum tremurândă. Al doilea Monedazvârlitor rânji când o împinse, înclinând-o şi răspândindu-i conţinutul pe podea.

Vin mârâi, dar mintea i se înceţoşa. Avea nevoie de fludor. Fără el, rana imensă făcută de monedă în umărul ei – din care sângele curgea înroşindu-i mâneca dantelată – şi durerea zdrobitoare din coastă erau mai mult decât putea să suporte. Aproape că nu mai era în stare să gândească.

Un baston zvâcni spre capul ei. Vin sări într-o parte, rostogolindu-se. Însă nu mai avea nici graţia, nici iuţeala datorate fludorului. Ar fi putut să se ferească de lovitura unui om obişnuit, însă atacul unui Allomant era cu totul altceva.

N-ar fi trebuit să ard duraluminiu! se gândi. Riscase şi izbutise să ucidă doi atacatori, dar rămăsese prea expusă. Bastonul cobora către ea.

Ceva uriaş se izbi de Brutal, trântindu-l la podea cu o rafală de mârâieli şi gheare. Vin se ridică în timp ce pumnul Brutalului îl pocnea pe OreSeur în cap, crăpându-i ţeasta. Însă şi bărbatul sângera, înjura şi bastonul i se rostogolea, scăpat din mână. Vin îl înşfăcă, se strădui să se ridice în picioare, strânse din dinţi şi-şi izbi duşmanul cu mânerul în faţă. El primi lovitura cu o înjurătură şi-i zbură picioarele de sub ea cu o lovitură a piciorului său.

Vin căzu lângă OreSeur. Însă câinele-lup, ciudat, zâmbea. În umăr avea o rană.

Nu, nu o rană. O deschidere în carne – cu un flacon cu metale în interior. Ea îl înhăţă şi se rostogoli, ţinându-l ascuns în vreme ce Brutalul îşi recăpăta echilibrul. Dădu peste cap lichidul şi

aşchiile de metal pe care le conţinea. În faţa ei, pe podea, se vedea umbra Brutalului înălţându-şi arma pentru o lovitură puternică, din umăr.

Incendiat, fludorul prinse viaţă în ea şi rănile dureroase deveniră un simplu freamăt sâcâitor. Se aruncă într-o parte în clipa loviturii, care nimeri în podea, azvârlind în aer fărâme de lemn. Vin sări în picioare şi izbi cu pumnul braţul duşmanului ei uluit.

Lovitura nu era atât de puternică încât să rupă oase, dar era evident dureroasă. Brutalul – acum cu doi dinţi lipsă – gemu, chinuit. În lateral, Vin îl văzu pe OreSeur în picioare, cu falca de câine atârnându-i nefiresc; dădu din cap către ea; Brutalul îl credea mort, după ce-i crăpase ţeasta.

Spre Elend zburară alte monede. Vin le împinse, îndepărtându-le, fără să fie nevoie să-şi întoarcă privirea spre ele. În faţa ei, OreSeur îl izbi pe Brutal din spate, făcându-l să se răsucească în clipa când îl atacă Vin. Bastonul Brutalului trecu pe lângă capul ei, la o grosime de deget distanţă şi căzu pe spatele lui OreSeur, însă mâna ei îl izbise în faţă. Nu cu pumnul strâns, fiindcă, împotriva unui Brutal, n-avea mare efect.

Avea un deget în afară şi ţintise cu o precizie incredibilă. Ochiul bărbatului ţâşni când i se înfipse degetul ei în orbită.

Vin sări înapoi când urlă duşmanul, ducându-şi mâna la faţă, apoi sări peste trupul chircit al lui OreSeur şi-şi înşfăcă pumnalul căzut la pământ.

Brutalul muri cu mâinile încleştate de faţa chinuită de durere, cu acel pumnal în piept.

Vin se răsuci, uitându-se cu disperare după Elend. El luase armele Brutalilor căzuţi şi pară loviturile celor doi Monedazvârlitori rămaşi, care păreau să-şi fi ieşit din fire fiindcă Vin le respinsese toate atacurile cu monede. Îşi scoseseră în schimb bastoanele de duel şi-l atacaseră direct pe rege. Lecţiile primite de Elend păreau să fi fost de-ajuns ca să-l ajute să rămână în viaţă – dar numai pentru că potrivnicii lui stăteau cu un ochi pe Vin, ca să fie siguri că nu-ncepea ea s-arunce monede.

Vin săltă cu o lovitură de picior bastonul bărbatului pe care abia îl omorâse şi-l prinse în mână. Un Monedazvârlitor ţipă când o auzi mârâind şi o văzu năpustindu-se asupra lor, rotindu-şi arma. Unul avu destulă prezenţă de spirit ca să se-ndepărteze

împingând în bănci şi avântându-se într-un salt. Însă arma lui Vin îl nimeri în aer, aruncându-l într-o parte.

Următoarea rotire de baston îl doborî pe celălalt, care-ncercase să fugă.

Elend răsufla greu, cu hainele în dezordine.

S-a descurcat mai bine decât aş fi crezut, recunoscu Vin, aplecându-se şi încercând să-şi dea seama cât de tare o vătămase lovitura din coaste. Avea nevoie de un bandaj pentru umăr. Moneda n-o nimerise în os, însă sângerarea ar fi…

— Vin! strigă Elend.

Ceva foarte puternic o înşfăcă brusc din spate. Se sufocă, trasă înapoi şi trântită pe podea.

Primul Brutal. Ea îi rupsese piciorul, apoi nu-i mai dăduse atenţie…

O prinse cu mâinile de gât, strângând în timp ce îngenunchea, apăsându-i pieptul cu picioarele, faţa îi era ca o mască sălbatică a furiei. Ochii i se bulbucaseră, adrenalina se contopea în el cu fludorul.

Vin icni, încercând să respire. Se văzu întoarsă cu ani în urmă, în toiul bătăilor primite de la bărbaţii aplecaţi ameninţător asupra ei. Camon, şi Reen, şi încă mulţi alţii.

Nu! se gândi, incendiind fludor şi zbătându-se. Însă Brutalul o ţintuise locului şi era mult mai masiv decât ea. Mult mai puternic. Elend îl lovi cu bastonul în spate, dar el aproape că nici nu tresări.

Vin nu putea să respire. Îşi simţea gâtul strivit. Încercă să desfacă mâinile bărbatului cu forţa, dar era aşa cum îi spusese Ham. Statura ei măruntă reprezenta un mare avantaj în majoritatea situaţiilor – dar, când era vorba de forţă brută, nu se putea măsura cu un bărbat masiv, musculos. Încercă să se Tragă în lateral, dar strânsoarea duşmanului era prea puternică, greutatea ei era prea mică faţă de a lui.

Se zbătea zadarnic. Încă mai avea duraluminiu – prin arderea lui dispăreau doar celelalte metale – dar ultima lui întrebuinţare aproape că o ucisese. Dacă nu-l omora pe Brutal imediat, rămânea din nou fără fludor.

Elend îi ciomăgea potrivnicul, urlând după ajutor, dar vocea lui părea să vină de departe. Faţa Brutalului aproape că se apăsa pe a ei şi Vin îi desluşea furia. În clipa aceea îi trecu prin minte ceva incredibil.

Unde l-am mai văzut pe omul ăsta?

Lumea i se întuneca în faţa ochilor. Iar Brutalul strângea tot mai tare, aplecându-se tot mai aproape, mai aproape, mai aproape…

Vin n-avea de ales. Arse duraluminiu şi-şi incendie fludorul. Îndepărtă mâinile duşmanului dintr-o smucitură şi-şi repezi capul spre faţa lui.

Ţeasta bărbatului explodă cu uşurinţa cu care ţâşnise mai devreme ochiul.

Vin icni, recăpătându-şi răsuflarea, şi împinse leşul de deasupra ei. Elend se retrase împleticindu-se, cu hainele şi faţa împroşcate cu roşu. Lumea începu să se clatine în faţa lui Vin pe măsură ce i se mistuia fludorul – dar, chiar şi aşa, văzu, pe faţa lui Elend, un sentiment la fel de bătător la ochi ca sângele de pe albul strălucitor al uniformei sale.

Oroare.

Nu, se gândi, cu mintea înceţoşându-i-se. *Te rog, Elend, nu asta…*

Căzu cu faţa în jos, nemaiizbutind să-şi păstreze cunoştinţa.

În costumul lui distrus, Elend stătea pe un scaun, cu mâinile la frunte, cu Sala Adunării întinzându-i-se în jur devastată şi tulburător de pustie.

— Va supravieţui, spuse Ham. De fapt, nu e rănită chiar atât de grav. Sau… ei, nu chiar atât de grav când e vorba de ea. N-are nevoie decât de o mulţime de fludor şi de îngrijirile lui Sazed. Terrisianul spune că nici măcar n-are coastele rupte, doar fisurate.

Elend dădu din cap, cu gândul dus. Câţiva soldaţi îndepărtau cadavrele, printre care se numărau cei şase bărbaţi ucişi de Vin, cu tot cu cel de la sfârşit…

Elend închise ochii şi strânse din pleoape.

— Ce e? întrebă Ham.

Regele deschise ochii, încleştându-şi pumnul ca să nu-i tremure mâna.

— Ştiu că tu ai văzut o mulţime de lupte, Ham, răspunse. Dar… eu nu sunt obişnuit…

Evită să se uite la soldaţii care târau trupul fără cap.

Însă Ham îi urmări cu privirea.

— Ştii, de fapt n-am mai văzut-o luptând decât o singură dată, continuă Elend, cu voce slabă. În palat, acum un an. Atunci doar a aruncat câţiva bărbaţi, izbindu-i de pereţi. N-a fost deloc ca acum.

Ham se aşeză lângă el pe bancă.

— E Născută-din-Ceaţă, El. La ce te-aşteptai? Un singur Brutal poate doborî cu uşurinţă zece bărbaţi – chiar mai multe zeci, dacă-l ajută un Monedazvârlitor. Un Născut-din-Ceaţă... ei, e ca o armată într-un singur om.

Elend dădu din cap.

— Ştiu, Ham. Ştiu că l-a ucis pe Lordul Legiuitor – mi-a povestit chiar că a înfruntat mai mulţi Inchizitori de Oţel. Dar... n-am văzut niciodată...

Închise din nou ochii. Imaginea lui Vin, împleticindu-se către el, la sfârşit, cu frumoasa ei rochie de albă de bal acoperită de sângele unui bărbat pe care-l ucisese cu o lovitură a frunţii...

A ucis ca să mă apere, se gândi. *Dar asta nu face totul mai puţin tulburător.*

Poate devine încă şi mai tulburător.

Se sili să deschidă ochii. Nu-şi putea îngădui să se lase răvăşit; trebuia să fie puternic. Era rege.

— Crezi că i-a trimis Straff? întrebă.

Ham încuviinţă cu o înclinare a capului.

— Cine altcineva? V-au atacat pe tine şi pe Cett. Cred că ameninţarea ta n-a fost o piedică în calea lui Straff, nu una atât de mare cum am crezut noi.

— Ce face Cett?

— Abia a scăpat cu viaţă. I-au ucis jumătate din soldaţi. În toiul încăierării, eu şi Demoux n-am putut să vedem ce se petrecea pe podium, cu tine şi cu Vin.

Elend dădu din cap. Când sosise Ham, Vin terminase deja cu asasinii. N-avusese nevoie decât de câteva minute ca să ucidă şase dintre ei.

Ham păstră o vreme tăcerea. În cele din urmă, se întoarse spre rege.

— Recunosc, El, spuse, cu voce scăzută. Sunt impresionat. N-am văzut lupta, dar i-am văzut urmările. Una e să te lupţi cu şase Allomanţi, şi e cu totul altceva s-o faci încercând să aperi un om obişnuit şi având grijă să nu păţească nimic mulţimea din jur. Iar ultimul bărbat...

— Ţii minte când l-a salvat pe Boare? întrebă Elend. Era foarte departe, dar jur c-am văzut-o azvârlind cai în aer cu Allomanţia ei. Ai mai auzit vreodată ceva asemănător?

Ham clătină din cap.

Elend rămase tăcut o vreme.

— Cred că trebuie să ne facem nişte planuri. După cele petrecute azi, nu putem…

Ham îşi ridică privirea când vocea lui Elend se stinse.

— Ce e?

— Un mesager, răspunse Elend, arătând către uşă.

Aşa cum era de aşteptat, omul li se înfăţişă oştenilor, care-l escortară până pe podium. Elend se ridică şi ieşi în întâmpinarea bărbatului scund, cu blazonul lui Penrod pe haină.

— Lordul meu, spuse solul, cu o plecăciune. Am fost trimis să-ţi dau de ştire că votarea va avea loc în vila lordului Penrod.

— Votarea? se miră Ham. Ce prostie mai e şi asta? Maiestatea Sa a fost azi pe punctul să-şi piardă viaţa.

— Îmi cer iertare, lordul meu, spuse slujitorul. Mie nu mi s-a spus decât să transmit mesajul.

Elend oftă. Sperase că, tot balamucul îl făcuse pe Penrod să uite că exista un termen.

— Ham, dacă azi nu e ales un nou rege, am dreptul să păstrez coroana. Au irosit deja timpul de graţie.

Ham oftă.

— Şi dacă mai sunt şi alţi asasini? întrebă, cu voce înceată. Vin o să rămână în pat pentru cel puţin câteva zile.

— Nu mă pot bizui tot timpul pe ea ca să mă apere, spuse Elend. Să mergem.

— Votez pentru mine, spuse Penrod.

Nu e o surpriză, se gândi Elend. Stătea în salonul confortabil din vila lui Penrod, alături de un grup de membri ai Adunării zguduiţi de cele petrecute – dar, din fericire, niciunul rănit în timpul atacului. Mai mulţi ţineau în mâini pahare pline şi îi înconjura o adevărată oaste de străji care schimbau priviri prudente. Încăperea ticsită de oameni îi mai găzduia pe Noorden şi pe alţi trei scribi, prezenţi ca martori la votare, aşa cum cerea legea.

— Şi eu votez pentru Penrod, spuse lordul Dukaler.

Nici asta nu mă surprinde, se gândi Elend. *Mă-ntreb cât l-o fi costat pe Penrod*.

Locuinţa acestuia nu era o fortăreaţă, dar şi-o împodobise cu generozitate. Moliciunea pluşului de pe scaunul lui Elend era o uşurare bine-venită după încordarea din timpul întregii zile. Însă el se temea să nu fie prea liniştitoare. Ar fi fost atât de uşor să se lase furat de somn…

— Votez pentru Cett, spuse lordul Habren.

Elend tresări. Era al doilea vot pentru Cett, ceea ce îl aducea cu trei voturi în urma lui Penrod.

Toată lumea se întoarse spre Elend.

— Votez pentru mine, anunţă el, străduindu-se să afişeze o fermitate greu de păstrat după cele petrecute.

Urmau negustorii. Elend se lăsă pe spătarul scaunului, pregătindu-se pentru aşteptata perindare de voturi în favoarea lui Cett.

— Votez pentru Penrod, spuse Philen.

Elend îşi îndreptă spatele, redevenind atent. *Ce?!*

Următorul negustor votă tot pentru Penrod. Ca şi următorul, ca şi încă unul. Elend asculta uluit. Ce *mi-a scăpat?* se întrebă. Se uită la Ham, care ridică din umeri, nedumerit.

Philen se uită la Elend, zâmbind prieteneşte. Însă el n-ar fi putut spune dacă-n privirea negustorului era amărăciune sau satisfacţie. *Au trecut dintr-o tabără într-alta? Atât de repede?* Mai întâi de toate, Philen fusese cel care-l strecurase pe Cett în oraş.

Îşi plimbă privirea de-a lungul şirului de negustori, încercând, cu prea puţini sorţi de izbândă, să le aprecieze reacţiile. Cett nu era de faţă, se retrăsese în Fortăreaţa Hasting să-şi îngrijească rana.

— Votez pentru lordul Venture, spuse Haws, cel mai apreciat dintre reprezentanţii skaa.

Faptul stârni, de asemenea, agitaţie în încăpere. Haws întâlni ochii lui Elend şi dădu din cap. Credea cu convingere în Biserica Supravieţuitorului şi, cu toate că diverşii predicatori ai noii religii începeau să se contrazică în privinţa modului de organizare a discipolilor, erau cu toţii de acord că, pentru ei, era mai bine să aibă pe tron un credincios decât să-i predea cetatea lui Cett.

Loialitatea lor va avea un preţ, se gândi Elend, în timp ce votau cei opt skaa. Ştiau că Elend avea reputaţia unui om cinstit şi nu voia să le trădeze încrederea.

Le spusese că avea să facă parte, pe faţă, din secta lor. Nu le făgăduise credinţa sa, dar le făgăduise devotamentul său. Încă nu ştia sigur ce anume le oferise, dar ambele părţi îşi dădeau seama că aveau nevoie una de alta.

— Votez pentru Penrod, spuse Jasten, un muncitor la canal.

— Şi eu, spuse Thurts, fratele lui.

Elend scrâşni din dinţi. Ştiuse că amândoi aveau să fie o problemă; Biserica Supravieţuitorului nu le plăcuse niciodată. Dar patru skaa îi dăduseră deja voturile lor. Nu mai rămăseseră decât doi, şi avea mari şanse să se ajungă la un impas.

— Votez pentru Venture, spuse următorul bărbat.

— Şi eu, zise ultimul skaa.

Elend îi adresă acestuia, pe nume Vet, un zâmbet de mulţumire.

Aveau cincisprezece voturi pentru Penrod, două pentru Cett şi şapte pentru Elend. Se ajunsese la un impas. Elend se lăsă uşor pe spate, cu capul pe spătarul capitonat la scaunului, şi oftă încet.

Ţi-ai făcut bine treaba, *Vin*, *şi eu mi-am făcut-o pe a mea,* se gândi. *Acum nu mai trebuie decât să nu lăsăm ţara asta să se dezmembreze.*

— Ăă, mi se îngăduie să-mi schimb votul? întrebă o voce.

Elend deschise ochii.

Vorbise lordul Habren, unul dintre cei care votaseră pentru Cett.

— Adică, adăugă Habren, roşind uşor, acum e clar că n-o să câştige Cett.

Tânărul era un văr îndepărtat de-al lui Elend, motiv pentru care probabil îşi şi dobândise locul. În Luthadel, numele încă mai însemnau putere.

— Nu ştiu sigur dacă se poate sau nu, răspunse Penrod.

— Ei, aş vrea ca votul meu să-nsemne ceva, spuse Habren. La urma urmelor, Cett n-are decât două voturi.

În încăpere se lăsă tăcerea. Membrii Adunării se întoarseră, rând pe rând, către Elend. Scribul Noorden îi întâlni ochii. Exista o clauză care îngăduia schimbarea votului, presupunând că

votarea încă nu se închisese oficial, printr-un anunţ al cancelarului – care nu fusese făcut.

Clauza era mai degrabă indirectă; probabil că, dintre toţi cei de faţă, Noorden era singurul care mai cunoştea legea destul de bine ca s-o interpreteze. Dădu uşor din cap, încă ochi în ochi cu Elend. El avea să-şi ţină gura.

Fostul rege stătea într-o încăpere plină cu oameni care aveau încredere în el, deşi îl renegaseră. Putea să urmeze exemplul lui Noorden. Putea să tacă, sau putea să spună că nu ştia.

— Da, răspunse, cu voce scăzută. Legea îţi îngăduie să-ţi schimbi votul, lord Habren. O poţi face o singură dată, dar numai înainte de a fi anunţat învingătorul. Oricine altcineva are acelaşi drept.

— Atunci votez pentru lordul Penrod, spuse Habren.

— Şi eu, anunţă lordul Hue, al doilea nobil care votase pentru Cett.

Elend închise ochii.

— Mai sunt şi alte schimbări? întrebă Penrod.

Nimeni nu scoase niciun cuvânt.

— Atunci, continuă Penrod, constat că avem şaptesprezece voturi pentru mine şi şapte pentru lordul Venture. Închid oficial votarea şi accept cu umilinţă tronul pe care mi l-aţi încredinţat. În această calitate, voi sluji cetatea cât de bine îmi stă în puteri.

Elend se ridică în picioare, apoi îşi scoase încet coroana.

— Poftim, spuse, aşezând-o pe poliţa de deasupra căminului. O să ai nevoie de ea.

Dădu din cap către Ham şi plecă fără să se uite în urmă, la oamenii care îl detronaseră.

PARTEA A PATRA
Cuţite

Raţionamentul tău mi-e cunoscut. Vorbim despre Prorocire, despre fapte prevestite, despre făgăduielile prorocilor noştri din vechime. Fireşte că Eroul Evurilor trebuie să fie pe potriva prevestirilor. Trebuie să li se potrivească întru totul. Asta e ideea.

39

Straff Venture călărea în tăcere prin aerul ceţos al amurgului. Ar fi preferat o trăsură, dar simţea că era important să meargă în şa, înfăţişându-li-se oştenilor într-o postură impunătoare. Zane prefera să meargă pe jos, ceea ce nu era o surpriză. Înainta agale pe lângă calul lui Cett, aflându-se amândoi în fruntea unui grup de cincizeci de soldaţi.

Chiar şi în prezenţa lor, Straff se simţea vulnerabil. Nu doar din pricina ceţii şi nu doar din pricina întunericului. Încă-şi mai amintea cum îi atinsese ea sentimentele.

— M-ai dezamăgit, Zane, spuse.

Născutul-din-Ceaţă se uită în sus şi – arzând cositor – Straff văzu că se încruntase.

— Dezamăgit?

— Venture şi Cett sunt încă în viaţă. În plus, ai trimis la moarte un grup de Allomanţi de-ai mei, dintre cei mai buni.

— Te-am prevenit că s-ar putea să moară.

— Pentru atingerea unui scop, Zane, ripostă Straff, cu asprime. De ce-ţi trebuia un grup de Allomanţi necunoscuţi, dacă nu voiai decât să-i trimiţi într-o misiune sinucigaşă, în toiul unei adunări publice? Poate tu crezi că rezervele noastre sunt nelimitate, dar – îngăduie-mi să ţi-o garantez – acei şase oameni *nu pot* fi înlocuiţi.

Straff muncise cu metresele lui vreme de decenii ca s-adune atâţia Allomanţi necunoscuţi. Fusese o muncă plăcută, dar totuşi efort. Într-o singură acţiune nesăbuită, Zane nimicise o treime dintre copiii Allomanţi aduşi pe lume de Straff.

Copiii mei morţi, cărţile noastre date pe faţă şi... creatura aia a lui Elend încă vie!

— Îmi pare rău, tată, spuse Zane. Am crezut că haosul şi locul strâmt o vor izola pe fată şi-o vor sili să nu folosească monede. Am crezut cu toată sinceritatea c-o să meargă.

Straff se încruntă. Ştia că Zane se credea mai iscusit decât tatăl său; cel Născut-din-Ceaţă nu gândea astfel? Numai un amalgam sofisticat de mite, ameninţări şi manipulări îl putea ţine pe Zane sub control.

Însă, indiferent ce-ar fi crezut Zane, Straff nu era prost. În clipa aceea, ştia că Zane avea ceva de ascuns. *De ce i-a trimis la moarte?* se întrebă. *Probabil a vrut să dea greş cei şase – altminteri i-ar fi ajutat să lupte cu fata.*

— Nu, spuse încet Zane, vorbind singur, aşa cum făcea uneori. E tatăl meu… Vocea i se frânse, apoi clătină brusc din cap. Nu. Nici pe ei.

Lordule Legiuitor, se gândi Straff, coborându-şi privirea spre nebunul care bombănea lângă el. *În ce m-am băgat?* Zane devenea din ce în ce mai imprevizibil. Îi trimisese pe oamenii ăia la moarte din invidie, sau din sete de violenţă, sau pur şi simplu fiindcă se plictisea? Straff nu credea că Zane se întorsese împotriva lui, dar era greu să-şi dea cu adevărat seama. Oricum ar fi fost, nu-i plăcea să se bizuie pe Zane ca să-şi ducă planurile la îndeplinire. De fapt, nu-i plăcea să se bizuie pe Zane pentru *nimic.*

Zane îşi ridică privirea spre el şi tăcu. În cea mai mare parte a timpului, îşi ascundea bine nebunia. Destul de bine pentru ca Straff s-o dea uneori uitării. Însă se afla totuşi acolo, sub suprafaţă, la pândă. Zane era cea mai periculoasă unealtă pe care-o întrebuinţase Straff vreodată. Protecţia oferită de un Născut-din-Ceaţă atârna mai greu în balanţă decât nebunia.

Într-o mică măsură.

— N-ai de ce să-ţi faci griji, tată, spuse Zane. Cetatea va fi totuşi a ta.

— Câtă vreme trăieşte femeia aia, n-o să fie a mea niciodată, răspunse Straff.

Şi se cutremură. *Poate ăsta-i tot secretul. Atacul lui Zane a fost atât de transparent, încât toată lumea ştie că eu sunt în spatele lui şi, când o să se trezească, demonul ăla Născut-din-Ceaţă o să vină după mine să se răzbune.*

Dar, dacă asta urmăreşte Zane, de ce nu mă omoară el? Ce făcea Zane n-avea sens. Nu trebuia să aibă. Era, poate, unul dintre avantajele unui nebun.

Zane clătină din cap.

— Cred c-o să fii surprins, tată. Într-un fel sau altul, în curând n-o să mai ai motive să te temi de Vin.

— Crede c-am încercat să-l asasinez pe iubitul ei rege.

Zane zâmbi.

— Nu, mă-ndoiesc de asta. E mult prea deşteaptă pentru aşa ceva.

Prea deşteaptă ca să vadă adevărul? se întrebă Straff. Oricum, ajutat de cositor, auzi paşi prin ceaţă. Ridică o mână, oprind procesiunea din spatele său. Desluşea cu greu, la distanţă, pâlpâirea torţelor de pe ziduri. Se aflau aproape de oraş – neliniştitor de aproape.

Escorta lui aşteptă în tăcere. Apoi, din ceaţa din faţa lor se desprinse un bărbat călare, urmat de cincizeci de oşteni de-ai săi. Ferson Penrod.

— Straff, spuse el, dând din cap.

— Ferson.

— Oamenii tăi au făcut treabă bună, spuse Penrod. Mă bucur că fiul tău n-a trebuit să moară. E băiat bun. Un rege nepriceput, dar un om serios.

O *grămadă de fii de-ai mei au murit azi, Ferson,* se gândi Straff. *Supravieţuirea lui Elend nu e un noroc – e o ironie.*

— Eşti pregătit să-mi predai cetatea? întrebă.

Penrod dădu din cap.

— Philen şi negustorii lui vor să le garantezi că vor primi titluri pe măsura celor promise de Cett.

Straff îşi flutură mâna cu dispreţ.

— Mă cunoşti, Ferson. *Obişnuiai să umbli în patru labe în faţa mea, la petreceri, în fiecare săptămână.* Respect întotdeauna toate învoielile negociate. Aş fi un idiot dacă nu le-aş face pe plac acestor negustori – sunt cei care-mi vor aduce venituri din biruri în Stăpânirea asta.

Penrod dădu din cap încă o dată.

— Mă bucur c-am ajuns la o înţelegere, Straff. N-am încredere în Cett.

— Mă-ndoiesc că ai încredere în mine.

Penrod zâmbi.

— Dar pe tine te cunosc, Straff. Eşti de-al nostru – un nobil din Luthadel. În plus, ai întemeiat cel mai stabil regat din toate Stăpânirile. E ceea ce căutăm acum cu toţii. Puţină stabilitate pentru poporul ăsta.

— Vorbeşti aproape la fel ca fiul meu cel tâmpit.

Penrod şovăi, apoi clătină din cap.

— Fiul tău nu e tâmpit, Straff. E doar idealist. De fapt, îmi pare rău să văd mica lui utopie năruindu-se.

— Dacă-ţi pare rău pentru el, Ferson, atunci eşti idiot şi tu.

Penrod se crispă. Straff îi întâlni ochii plini de mândrie şi le susţinu privirea până când îl făcu să se uite în jos. Fusese o înfruntare simplă, aproape fără sens – dar menită să reamintească un lucru de mare importanţă.

Straff chicoti.

— Trebuie să-nveţi să fii din nou plevuşcă, Ferson.

— Ştiu.

— Înveseleşte-te, adăugă Straff. Asigură-te că predarea puterii se va face aşa cum ai făgăduit, şi n-o să fie nevoie să moară nimeni. Cine ştie, poate-o să te las să-ţi păstrezi coroana.

Penrod îşi ridică privirea.

— Ţinutul ăsta n-a avut regi vreme îndelungată, spuse încet Straff. A avut ceva mai măreţ. Sigur, eu nu sunt Lordul Legiuitor – dar pot fi împărat. Vrei să-ţi păstrezi coroana şi să domneşti ca rege supus mie?

— Depinde care e preţul, Straff, răspunse prudent Penrod.

Nu pe de-a-ntregul supus, *aşadar.* Penrod fusese întotdeauna inteligent; era cel mai influent nobil rămas în Luthadel, şi jocul lui dăduse rezultate.

— Preţul e exorbitant, răspunse Straff. De o exorbitanţă ridicolă.

— Atiul, ghici Penrod.

Straff dădu din cap.

— Elend nu l-a găsit, dar e acolo, undeva. Eu am fost cel care extrăgea geodele – oamenii mei au petrecut decenii întregi adunându-le şi aducându-le în Luthadel. Ştiu cât de mult s-a extras şi ştiu că tot ce-au primit nobilii ca plată nu se compară nici pe departe cu întreaga cantitate. Restul e undeva, în oraş.

Penrod dădu din cap.

— O să văd ce pot găsi, Straff.

Lordul Venture înălţă dintr-o sprânceană.

— Trebuie să revii la vechile deprinderi, Ferson.

Penrod şovăi, apoi lăsă capul în jos.

— O să văd ce pot găsi, *lordul meu.*

— Bun. Acum, ce veşti ai despre metresa lui Elend?

— S-a prăbuşit după luptă, răspunse Penrod. Am plătit o fată de la bucătărie ca să spioneze şi mi-a spus că a dus în camera lui lady Vin un castron cu supă. A fost trimis înapoi, rece.

Straff se încruntă.

— Femeia asta nu i-ar putea strecura ceva Născutei-din-Ceaţă?

Penrod păli uşor.

— Nu… cred c-ar fi înţelept, lordul meu. În plus, ştii ce robuşti sunt Născuţii-din-Ceaţă.

Poate că e într-adevăr rănită prea grav ca să poată lupta, se gândi Straff. *Dacă pătrundem în cetate…* Fiorul rece din clipele când se atinsese de sentimentele lui reveni. Amorţeală. Pustiire.

— Nu e nevoie să te temi atât de mult de ea, lordul meu, spuse Penrod.

Straff înălţă dintr-o sprânceană.

— Nu mă tem. Sunt prudent. Nu mă mut în cetate până când nu sunt sigur că mă aflu în siguranţă – şi, atâta timp cât nu sunt înăuntru, cetatea voastră e în pericol să fie atacată de Cett. Sau poate fi şi mai rău. Ce-o să se-ntâmple dacă se hotărăsc colosşii să v-atace, Ferson? Eu sunt în plină negociere cu comandantul lor, care pare în stare să-i controleze. Deocamdată. Au văzut vreodată care sunt urmările unui atac al colosşilor?

Probabil că nu văzuse; aşa cum nu văzuse nici Straff, până de curând. Penrod se mulţumi să clatine din cap.

— Vin n-o să te-atace. Nu şi dacă Adunarea votează în favoarea trecerii tale în fruntea cetăţii. Cedarea puterii va fi întru totul legală.

— Mă-ndoiesc că ei îi pasă ce e legal şi ce nu.

— Poate că nu-i pasă, răspunse Penrod. Dar *îi pasă* lui Elend. Şi, când porunceşte el, ea se supune.

Numai dacă nu cumva n-o poate nicidecum controla mai mult decât îl controlez eu pe Zane, se gândi Straff, cutremurându-se. Indiferent ce-ar fi spus Penrod, el n-avea de gând să preia cetatea până când nu se ocupa cineva de creatura aia groaznică. Pentru aşa ceva nu se putea bizui decât pe Zane.

Un fapt care-l înspăimânta aproape la fel de mult ca Vin.

Fără să mai continue discuţia, îi făcu semn lui Penrod că putea să plece. Noul rege îşi întoarse calul şi dispăru în ceaţă, împreună cu escorta lui. Chiar şi arzând cositor, Straff abia îl auzi pe Zane oprindu-i-se dintr-un salt alături. Se răsuci şi-şi privi Născutul-din-Ceaţă.

— Chiar crezi c-o să-ţi dea atiul dacă-l găseşte? întrebă tânărul.

— Poate, răspunse Straff. Trebuie să-şi dea seama că n-o să fie niciodată în stare să-l păstreze – n-are o armată destul de puternică pentru apărarea unei asemenea comori. Iar dacă nu mi-l dă… ei, o să fie probabil mult mai uşor să iau atiul de la el decât să-l găsesc singur.

Zane păru mulţumit de răspuns. Aşteptă câteva clipe, cu privirea pierdută în ceaţă. Apoi se uită la Straff cu o expresie stranie pe chip.

— Cât e ceasul?

Straff îşi privi ceasul de buzunar, un obiect pe care niciun Născut-din-Ceaţă nu-l purta asupra lui. Însemna prea mult metal.

— Unsprezece şi şaptesprezece minute, spuse.

Zane dădu din cap şi se-ntoarse să privească oraşul.

— Ar fi trebuit să-şi facă efectul până acum.

Straff se încruntă. Apoi începu să transpire. Incendie cositor, strângând din ochi. *Acolo!* se gândi, simţind o slăbiciune în propriul trup.

— Iarăşi otravă? întrebă, străduindu-se să nu lase spaima să i se simtă în glas şi silindu-se să rămână calm.

— Cum faci, tată? întrebă Zane. Eram sigur că asta ţi-a scăpat. Şi totuşi iată-te aici, bine sănătos.

Straff începu să simtă cum îşi pierdea puterile.

— Nu e neapărată nevoie să fii Născut-din-Ceaţă ca să te poţi descurca, se răsti.

Zane ridică din umeri, cu acel zâmbet numai al lui, care te băga în răcori – de o inteligenţă tăioasă şi, totodată, de o nestatornicie neomenească. Se mulţumi să clatine din cap.

— Câştigi din nou, spuse, apoi se avântă spre cer, învolburând ceaţa în urma lui.

Straff îşi întoarse imediat calul şi o porni grăbit pe drumul de întoarcere în tabără, încercând să-şi păstreze atitudinea

ceremonioasă. Simţea otrava. O simţea furându-i viaţa. O simţea ameninţându-l, copleşindu-l.

Poate mergea prea repede. Era greu să-ţi păstrezi înfăţişarea plină de forţă când te simţeai pe moarte. În cele din urmă, îşi mână calul la galop. Îşi lăsă gărzile de corp uluite în urmă, şi oştenii strigară, surprinşi, pornind pe urmele lui în fuga cailor, ca să ţină pasul.

Straff nu le luă în seamă nemulţumirile. Dădu pinteni calului, grăbindu-l. Oare simţea otrava încetinindu-i reacţiile? Ce folosise Zane? Gurstafie? Nu, pe asta trebuia s-o injectezi. Poate tomfer? Sau… poate găsise ceva de care el nici măcar n-auzise.

Spera să nu fie aşa. Fiindcă dacă el, Straff, nu ştia nimic despre otrava aia, atunci probabil că nu-i era cunoscută nici Amarantei, care n-avea cum să pună antidotul în licoarea ei bună la toate.

Luminile taberei dădură strălucire ceţii. Oştenii strigară la apropierea lui şi aproape că intră în suliţa coborâtă către cal de unul dintre oamenii săi. Din fericire, soldatul îl recunoscu la timp. Straff mână animalul ca să-l trântească la pământ, deşi îşi retrăsese suliţa.

Îşi continuă goana direct către cortul său. Oamenii lui începuseră deja să se împrăştie, pregătindu-se ca pentru o invazie sau pentru un alt soi de atac. N-avea cum să-i ascundă aşa ceva lui Zane.

Nici moartea mea n-o să i-o pot ascunde.

— Lordul meu! strigă un căpitan, repezindu-se spre el.

— Trimite pe cineva s-o cheme pe Amaranta, spuse el, şi descălecă împleticindu-se.

Soldatul şovăi.

— Metresa ta, lordul meu? întrebă, încruntându-se. De ce…?

— *Imediat!* porunci Staff, săltând clapa cortului dintr-o smucitură şi dând buzna înăuntru.

Se opri, cu picioarele tremurându-i, după ce clapa se închise. Îşi şterse fruntea cu o mână şovăitoare. Prea multă transpiraţie.

Fir-ar să fie! se gândi, cu ciudă. *Trebuie să-l ucid, să-l stăpânesc… Trebuie să fac ceva. Aşa nu pot conduce o ţară!*

Ceva, dar ce? Stătea treaz noaptea, îşi irosea zilele încercând să decidă ce era de făcut cu Zane. Atiul pe care-l întrebuinţa ca să-l mituiască părea să nu mai fie apreciat. Fapta lui Zane în ziua aceea – provocarea morţii fiilor lui Straff printr-o încercare

de asasinare a metresei lui Elend complet nereuşită – dovedea că nu i se mai putea acorda încredere, sub nicio formă.

Amaranta sosi cu o iuţeală surprinzătoare şi începu imediat să pregătească antidotul. În cele din urmă, sorbind amestecul cu gust oribil – şi simţindu-i imediat efectul lecuitor – Straff ajunse la o concluzie tulburătoare.

Zane trebuia să moară.

Şi totuşi… ceva din toate acestea părea atât de avantajos. Era aproape ca şi cum ne-am fi construit un erou aidoma celui din prorocire în loc s-aşteptăm s-apară de la sine. Asta mă îngrijora, asta ar fi trebuit să-mi taie elanul când au venit confraţii mei la mine, în sfârşit dornici să-mi dea crezare.

40

Elend stătea lângă patul ei.

Asta o alina. Avea un somn chinuit şi o parte din ea ştia că el era acolo, veghind-o. I se părea straniu să se afle în grija lui protectoare, fiindcă, de obicei, ea era aceea care stătea de pază.

Ca urmare, când se trezi în sfârşit, nu o surprinse prezenţa lui acolo, aşezat pe un scaun de lângă pat şi citind în tăcere, la lumina suavă a unei lumânări. Odată trezită pe deplin, nici nu sări în sus, nici nu cercetă neliniştită încăperea. În schimb, se ridică încet în capul oaselor, trăgându-şi pătura sub braţe şi sorbi din apa care-i fusese lăsată pe noptieră.

Elend închise cartea şi se întoarse spre ea, zâmbind. Vin se uită în ochii lui blânzi, căutând orice ar fi putut trăda oroarea pe care-o văzuse în ei mai înainte. Dezgustul, groaza, şocul.

Elend văzuse în ea un monstru. Cum îi putea zâmbi cu atâta bunătate?

— De ce? îl întrebă ea, cu voce scăzută.

— De ce ce? o întrebă el.

— De ce aştepţi aici? Nu sunt pe moarte – atâta lucru mi-aduc aminte.

Elend ridică din umeri.

— Am vrut, pur şi simplu, să fiu lângă tine.

Vin nu mai spuse nimic. În soba din colţ ardea focul, dar ar fi avut nevoie de mai mulţi cărbuni. Iarna se apropia, şi avea să fie

una friguroasă. Ea nu purta decât o cămaşă de noapte; le ceruse cameristelor să nu i-o pună, dar leacul dat de Sazed – ca s-o ajute să doarmă – începuse deja să-şi facă efectul, aşa că nu mai avusese destulă energie ca să-şi susţină dorinţa.

Se înfăşură mai strâns în pătură. Abia atunci observă ceva care ar fi trebuit să-i sară-n ochi mai devreme.

— Elend! Nu-ţi porţi uniforma.

El se uită în jos, la propria îmbrăcăminte – un costum de nobil din vechea lui garderobă, cu o jiletcă maro, descheiată. Haina îi era prea mare. Ridică din umeri.

— Nu mai e nevoie să continui şarada, Vin.

— Cett e rege? întrebă ea, cu senzaţia că-ncepea să se scufunde.

El clătină din cap.

— Penrod.

— E o nebunie.

— Ştiu. Habar n-am de ce l-au trădat negustorii pe Cett – dar nu mai are cu adevărat importanţă. Penrod e, oricum, o alegere mai bună. Şi decât Cett, şi decât mine.

— Ştii că nu e adevărat.

El se lăsă pe spătarul scaunului, meditativ.

— Nu ştiu, Vin. Credeam că sunt cel mai bun. Însă, când făceam tot felul de planuri ca să-l împiedic pe Cett s-ajungă pe tron, nu m-am gândit niciodată cu adevărat la ceva care l-ar fi înfrânt cu siguranţă – să-i ofer sprijinul meu lui Penrod, să ne unim voturile. Dacă aroganţa mea e motivul care ni l-a adus pe Cett? Nu m-am gândit la oameni.

— Elend, spuse ea, punându-i mâna pe braţ.

Şi el tresări.

O tresărire uşoară, aproape de neobservat, şi se grăbi să şi-o mascheze. Dar răul fusese săvârşit. Răul făcut de ea, vătămarea dinăuntrul lui. Văzuse în sfârşit – văzuse cu adevărat – ce era ea. Se îndrăgostise de o minciună.

— Ce e? întrebă el, privind-o în faţă.

— Nimic, răspunse Vin.

Îşi retrase mâna. În ea, ceva se rupse. *Îl iubesc atât de mult. De ce? De ce l-am lăsat să vadă? Măcar dac-aş fi avut de ales!*

Te trădează, îi şopti vocea lui Reen, în adâncul minţii. *Toată lumea o să te părăsească în cele din urmă, Vin.*

Elend oftă, aruncând o privire către obloanele încăperii. Erau închise, ţineau ceaţa afară, deşi Vin putea să vadă întunericul de dincolo de ele.

— Esenţa este, Vin, spuse el, vorbind încet, că niciodată nu m-am gândit cu adevărat c-o s-o sfârşesc astfel. Am avut încredere în ei până în ultima clipă. Am crezut, cu toată încrederea, că oamenii – membrii Adunării pe care i-au ales – vor face ceea ce trebuie făcut. Când nu m-au ales pe mine, am fost de fapt surprins. N-ar fi trebuit să fiu. *Ştiam* cu toţii că eu aveam cele mai puţine şanse să câştig. Vreau să spun că votaseră deja în favoarea detronării mele. Dar m-am convins singur că nu era decât un avertisment. În adâncul inimii, credeam că-mi vor reda tronul.

Clătină din cap.

— Acum trebuie fie să recunosc că m-am înşelat încrezându-mă în ei, fie să am încredere în hotărârea lor.

Asta iubea Vin: bunătatea lui Elend, sinceritatea lui făţişă. Lucruri tot atât de stranii, de exotice pentru o hoaţă skaa cum era, probabil, pentru majoritatea oamenilor, natura ei de Născută-din-Ceaţă. Nici măcar printre oamenii cumsecade din ceata lui Kelsier şi nici măcar printre cei mai buni dintre nobili nu mai descoperise vreodată un om ca Elend Venture. Un bărbat care prefera să creadă că grupul care-l detronase se străduia, pur şi simplu, să facă alegerea corectă.

Uneori se simţea ca o proastă fiindcă se îndrăgostise de primul nobil pe care ajunsese să-l cunoască. Însă în clipa aceea înţelegea că dragostea ei pentru Elend nu se născuse pur şi simplu fiindcă îi ieşise în cale sau fiindcă i se aflase în preajmă. Apăruse pentru că el era ceea ce era. Pentru că în el descoperise, în primul rând, o comoară incredibilă.

Iar acum... se terminase. Cel puţin în forma în care existase cândva. Numai că ea ştiuse tot timpul că lucrurile aveau să ia o astfel de întorsătură. De aceea îi refuzase cererea în căsătorie, cu mai bine de un an în urmă. Nu se putea mărita cu el. Sau, mai degrabă, nu-l putea lăsa pe el să se-nsoare cu ea.

— Tristeţea din ochii tăi îmi e cunoscută, Vin, spuse el, încet.

Ea îl privi uluită.

— Putem trece peste asta, continuă el. Tronul n-a însemnat totul. De fapt, s-ar putea să ne fie mai bine aşa. Am făcut tot ce ne-a stat în puteri. Acum e rândul altcuiva să-ncerce.

Ea zâmbi stins. *Nu ştie. Nu trebuie să ştie niciodată cât de mult doare aşa ceva. E un om bun – va încerca să-şi impună să mă iubească în continuare.*

— Însă, adăugă el, tu ar trebui să te odihneşti.

— Mă simt perfect, răspunse ea, întinzându-se puţin. O dureau coastele şi o durea gâtul, dar fludorul ardea în ea şi nicio rană nu o sleia de puteri. Trebuie să…

Se întrerupse când îşi dădu brusc seama. Îşi îndreptă spatele şi mişcarea bruscă o făcu să-nţepenească de durere. Cele petrecute cu o zi înainte erau amintiri ceţoase, dar…

— *OreSeur!* exclamă, împingând pătura într-o parte.

— E bine sănătos, Vin. E kandra. Oasele rupte nu-nseamnă nimic pentru el.

Ea se opri, pe jumătate coborâtă din pat, simţindu-se ca o proastă.

— Unde e?

— Îşi mistuie noul trup, zâmbi Elend.

— De ce zâmbeşti? întrebă ea.

— Până acum n-am mai văzut pe nimeni atât de-ngrijorat pentru un kandra.

— Păi, nu văd de ce n-aş fi, spuse ea, urcându-se din nou în pat. OreSeur şi-a riscat viaţa pentru mine.

— E kandra, Vin, repetă Elend. Nu cred că oamenii ăia l-ar fi putut ucide; cred că nici măcar un Născut-din-Ceaţă n-ar putea să-l omoare

Vin şovăi. *Nici măcar un Născut-din-Ceaţă n-ar putea…* Ce anume o deranja, din afirmaţia asta?

— Nu contează, spuse. Simte durerea. A primit două lovituri zdravene din pricina mea.

— Pur şi simplu îşi respectă învoiala.

Învoiala lui… OreSeur atacase un om. Încălcase învoiala. Pentru ea.

— Ce e? întrebă Elend.

— Nimic, se grăbi ea să răspundă. Povesteşte-mi despre oştiri.

Elend se uită la ea, dar lăsă discuţia să se îndrepte în altă parte.

— Cett e încă ascuns în Fortăreaţa Hasting. Nu ştim sigur cum o să reacţioneze. Adunarea nu l-a ales, ceea ce nu poate fi bine. Dar încă n-a protestat – probabil îşi dă seama că acum e prins în cursă acolo.

— Probabil a crezut într-adevăr c-o să fie ales, se încruntă Vin. De ce altceva să fi venit în oraş?

Elend clătină din cap.

— Mişcarea a fost, în primul rând, ciudată. Oricum, am sfătuit Adunarea să-ncerce să negocieze cu el. Cred că s-a convins că atiul nu e în cetate, aşa că pur şi simplu nu mai are din ce motiv să-şi dorească Luthadelul.

— În afară de prestigiu.

— Care n-o să-i fie de folos dacă-şi pierde armata. Sau viaţa.

Vin dădu din cap.

— Şi tatăl tău?

— Tace, spuse Elend. E straniu. Nu-i stă în fire – asasinii ăia au fost atât de bătători la ochi. Nu ştiu sigur ce să-nţeleg din toate astea.

— Asasinii, spuse Vin, aşezându-se mai comod în pat. Aţi descoperit cine sunt?

Elend clătină din cap.

— Nimeni nu-i cunoaşte.

Vin se încruntă.

— Poate că nu-i cunoaştem pe nobilii din Stăpânirea Nordică atât de bine cum am crezut.

Nu, medită Vin. *Nu, dacă erau dintr-un oraş atât de apropiat ca Urteau – căminul lui Straff – unii ar fi trebuit să fie recunoscuţi, nu-i aşa?*

— Cred că eu l-am recunoscut pe unul dintre ei, spuse, în cele din urmă.

— Pe care?

— Pe… ultimul.

Elend şovăi.

— Ah. Ei, cred că pe ăla nu-l mai recunoaşte nimeni acum.

— Elend, îmi pare rău c-a trebuit să vezi asta.

— Ce? întrebă el. Vin, am mai văzut moartea până acum. Am fost silit să privesc execuţiile poruncite de Lordul Legiuitor, ţi-aduci aminte? rămase pe gânduri. Fireşte, nu vreau să spun că tu ai făcut acelaşi lucru.

Fireşte.

— Ai fost uimitoare, continuă Elend. În clipa asta aş fi mort dacă nu i-ai fi oprit pe Allomanţii ăia – şi probabil că Penrod şi ceilalţi membri ai Adunării ar fi avut aceeaşi soartă. Ai salvat Stăpânirea Centrală.

Noi trebuie să fim întotdeauna uneltele...

Elend zâmbi şi se ridică.

— Uite, spuse, îndreptându-se spre un perete. E rece, dar Sazed a spus s-o bei când te trezeşti.

Se întoarse cu un castron cu supă.

— Sazed a trimis-o? întrebă ea, bănuitoare. Aşadar, a pus ceva în ea?

Elend zâmbi iarăşi.

— Mi-a atras atenţia să n-o gust – a spus că are destule leacuri adormitoare ca să nu mă mai trezesc o lună. E nevoie de foarte mult ca să aibă efect asupra voastră, cei care ardeţi fludor.

Îi lăsă castronul pe noptieră. Vin îl privi cu ochi îngustaţi. Sazed se temea, pesemne, că, în ciuda rănilor, dacă era lăsată de capul ei, avea să iasă să colinde oraşul. Probabil nu se înşela. Oftă, luă castronul şi începu să soarbă supa.

Elend surâse.

— O să trimit pe cineva să mai aducă nişte cărbuni pentru sobă. Eu trebuie să mă ocup de câteva lucruri.

Ea dădu din cap, el ieşi şi închise uşa.

Când se trezi din nou, Vin văzu că Elend era tot acolo. Stătea în umbră, privind-o. Afară încă nu se luminase. Obloanele ferestrei erau deschise şi ceaţa acoperea podeaua.

Obloanele erau *deschise*.

Vin se săltă în capul oaselor şi se întoarse spre silueta din colţ. Nu era Elend.

— Zane, spuse, cu voce plată.

Bărbatul se apropie cu un pas. Acum, când ştia ce să caute, îi venea uşor să remarce asemănările dintre el şi Elend. Aveau acelaşi contur al fălcilor, acelaşi păr negru, ondulat. Fiindcă Elend începuse să exerseze mânuirea armelor, aveau şi staturi asemănătoare.

— Dormi prea adânc, spuse Zane.

— Până şi un Născut-din-Ceaţă are nevoie de somn ca să se vindece.

— În primul rând, n-ar fi trebuit să fii rănită, sublinie el. Ar fi trebuit să-i poţi ucide pe toţi bărbaţii ăia cu uşurinţă, dar atenţia ta a fost abătută de fratele meu, de strădania de a-i feri de vătămări pe oamenii din sală. *Asta* e efectul lui asupra ta – te

schimbă, ca să nu mai vezi ceea ce trebuie să fie făcut, ci doar ceea ce vrea el să faci.

Vin înălţă dintr-o sprânceană, căutând fără zgomot sub pernă. Din fericire, pumnalul ei era acolo. *Nu m-a ucis în somn,* se gândi. *Ar trebui să fie semn bun.*

El înaintă cu încă un pas. Ea se încordă.

— Ce joc faci, Zane? îl întrebă. Mai întâi îmi spui că te-ai hotărât să nu mă ucizi – apoi trimiţi un grup de asasini. Şi acum? Ai venit să le termini treaba?

— N-am trimis noi asasinii, Vin, spuse el, încet.

Ea pufni.

— Crede ce vrei, continuă el, făcând încă un pas şi ajungând să stea chiar lângă patul ei, o siluetă înaltă, înveşmântată în negru şi în solemnitate. Tata e încă îngrozit de tine. De ce-ar fi riscat să plătească pentru c-a încercat să-l ucidă pe Elend?

— Şi-a încercat norocul, răspunse Vin. A sperat că asasinii aveau să mă omoare.

— De ce să se fi folosit de ei? întrebă Zane. Mă are pe mine – de ce să trimită o şleahtă de Ceţurieni să te-atace în mijlocul unei săli pline de oameni, când mă putea trimite pe mine, noaptea, cu atiu, ca să te ucid?

Ea şovăi.

— Vin, spuse el, m-am uitat la leşurile scoase din Sala Adunării, şi i-am recunoscut pe unii, îi mai văzusem printre oamenii lui Cett.

Asta e! se gândi ea. *Acolo l-am mai văzut pe Brutalul căruia i-am zdrobit mutra! Era în fortăreaţa Hasting, trăgea cu ochiul din bucătărie când mâncam alături de Cett, prefăcându-se că e servitor.*

— Dar asasinii l-au atacat şi pe Cett…

Vocea ei se stinse. Era una dintre strategiile elementare ale hoţilor: dacă nu voiai să trezeşti bănuieli când jefuiai prăvăliile din jurul celei care-ţi slujea de faţadă, avei grijă să „furi” şi de la tine.

— Pe Cett l-au atacat oameni obişnuiţi, zise ea. Fără Allomanţi printre ei. Mă-ntreb ce le-o fi spus – că le era îngăduit să se „predea” odată ce se schimba soarta luptei? Dar, în primul rând, de ce să fi înscenat un atac? Avea cele mai mari şanse să obţină tronul.

Zane clătină din cap.

— Penrod a făcut o înţelegere cu tata, Vin. Straff le-a oferit membrilor Adunării bogăţii mult mai mari decât le-ar fi putut da Cett. De aceea şi-au schimbat negustorii votul. Probabil că la urechile lui Cett ajunsese ceva despre trădarea lor. Are destui spioni în oraş.

Vin încremeni, uluită. *Bineînţeles!*

— Iar singurul mod în care mai putea Cett să câştige…

— Era trimiterea asasinilor, răspunse Zane, dând aprobator din cap. Era necesar să-i atace pe toţi cei trei candidaţi, omorându-i pe Penrod şi Elend, dar lăsându-l pe Cett în viaţă. Adunarea avea să-şi imagineze c-a fost trădată de Straff, iar Cett ar fi devenit rege.

Vin îşi strânse cuţitul într-o mână tremurătoare. Începea să se sature de astfel de jocuri. Elend fusese cât pe ce să-şi piardă viaţa. Ea aproape că dăduse greş.

O parte din ea, una înfierbântată, voia să treacă la fapte, aşa cum se simţise înclinată de la bun început. Să se ducă să-i ucidă pe Cett şi Straff, scăpând de pericol în cel mai eficient mod cu putinţă.

Nu, îşi spuse, cu hotărâre. *Nu, asta e calea lui Kelsier. Nu şi a mea. Nu e… calea preferată de Elend.*

Zane se întoarse cu faţa spre fereastră, uitându-se la ceaţa care se revărsa prin ea, ca o cascadă în miniatură.

— Ar fi trebuit s-ajung mai devreme la locul luptei. Eram afară, în mulţimea sosită prea târziu ca să mai prindă loc înăuntru. Nici măcar n-am ştiut ce se-ntâmpla până când n-a-nceput lumea să se-ngrămădească să iasă.

Vin înălţă dintr-o sprânceană.

— Aproape că pari sincer, Zane.

— Nu vreau să te văd moartă, răspunse el, reîntorcându-se spre ea. Şi, cu siguranţă, nu vreau să i se-ntâmple nimic rău lui Elend.

— Oh? se miră Vin. Cu toate că el s-a bucurat de toate privilegiile, pe când tu ai fost dispreţuit şi ţinut deoparte?

Zane clătină din cap.

— Nu e aşa. Elend e… pur. Uneori – când îl aud vorbind – mă-ntreb dacă, având un alt fel de copilărie, aş fi devenit ceea ce e el.

În încăperea întunecată, întâlni ochii ei.

— Eu sunt... zdrobit, Vin. Înnebunit. N-aş putea nicidecum să fiu ca el. Însă, omorându-l, nu m-aş schimba. E probabil mai bine c-am fost crescuţi separat – e mult mai bine că el nu ştie că exist. E mai bine să rămână aşa cum e. Nepătat.

— Păi... se bâlbâi Vin.

Ce-ar fi putut spune? De fapt, putea să vadă sinceritatea din ochii lui Zane.

— Eu nu sunt Elend, continuă el. N-o să fiu niciodată – nu fac parte din lumea lui. Dar nici nu cred c-ar trebui să fac parte din ea. Aşa cum n-ar trebui să faci nici tu. După încheierea luptei, am intrat în sfârşit în Sala Adunării. L-am văzut pe Elend aplecat deasupra ta, la sfârşit. I-am văzut ochii.

Ea îşi întoarse capul.

— Nu e vina lui că e ceea ce e, adăugă Zane. Aşa cum spuneam, e pur. Numai că asta-l face altfel decât noi. Am încercat să-ţi explic. Aş fi vrut să poţi vedea privirea din ochii lui...

Am văzut-o, se gândi Vin. Nu voia să-şi aducă aminte, dar o *văzuse.* Oroarea din privirea aceea înfiorătoare, o reacţie la ceva îngrozitor şi străin, la ceva de neînţeles.

— Nu pot fi Elend, spuse încet Zane, dar tu nu vrei să fiu. Întinse mâna şi lăsă ceva să cadă pe noptiera ei. Data viitoare, fii pregătită.

Vin înşfăcă obiectul când el se îndrepta spre fereastră. În palmă i se rostogoli o biluţă de metal. N-avea suprafaţa netedă, dar era moale la pipăit – la o pepită de aur. Ştia ce e fără să fie nevoie să-l înghită.

— Atiu?

— Cett ar putea trimite alţi asasini, spuse Zane, sărind pe pervazul ferestrei.

— Mi-l *dai* mie? se miră ea. Aici e de-ajuns pentru două minute bune de ardere!

Reprezenta o mică avere, înainte de Prăbuşire ar fi valorat cu uşurinţă douăzeci de mii de lacre. Iar în prezent, când atiul ajunsese o raritate...

Zane se întoarse spre ea.

— Ai grijă să fii în siguranţă, spuse, apoi se avântă în ceaţă.

Lui Vin nu-i plăcea să se simtă slăbită. Judecând logic, ştia că probabil şi alţii simţeau acelaşi lucru; la urma urmelor, cine îşi

savura propria durere şi propria slăbiciune? Însă, când se îmbolnăveau alţii, le simţea nemulţumirea. Nu şi groaza.

Când era bolnav, Elend îşi petrecea ziua în pat, citind cărţi. Cu câteva luni în urmă, Ciomege primise o lovitură urâtă când se antrena şi bodogănise din pricina durerii, dar nu fusese nevoie de prea multe insistenţe din partea altora ca să nu-şi folosească piciorul preţ de câteva zile.

Vin începea să le semene din ce în ce mai mult. Putea să stea întinsă în pat, aşa cum o făcea, ştiind că n-avea să-i taie nimeni gâtul dacă era prea slăbită ca să strige după ajutor. Totuşi, îşi dorea să se ridice, să demonstreze că rănile ei nu erau foarte grave. Ca nu cumva să creadă cineva contrariul şi să se grăbească să profite.

Acum nu mai e aşa! îşi spuse. Afară era lumină şi, cu toate că revenise la ea de mai multe ori, Elend lipsea în momentul acela. Sazed trecuse să vadă cum i se vindecau rănile şi o implorase să mai rămână în pat pentru „cel puţin încă o zi”. Pe urmă plecase să-şi continue studiile. Împreună cu Tindwyl.

Ce s-a-ntâmplat cu aceşti doi oameni care se urau? se întrebă, nemulţumită. *Eu abia izbutesc să-l mai văd.*

Uşa se deschise. Vin se simţi încântată fiindcă deprinderile îi rămăseseră destul de puternice ca să se-ncordeze imediat şi să-ntindă mâna după pumnale. Durerea o împunse în coaste, ca un protest la adresa mişcării bruşte.

Nu intră nimeni.

Ea se încruntă, încă încordată, până când pe tăblia de la picioarele patului se săltă un cap de câine.

— Stăpână? spuse o voce familiară, pe jumătate mârâit.

— OreSeur? Porţi alt trup de câine!

— Bineînţeles, stăpână, spuse el, sărind pe pat. Ce altceva era să iau?

— Nu ştiu, spuse ea, punând pumnalele deoparte. Când mi-a povestit Elend că i-ai cerut un trup nou, am presupus că ai vrut unul omenesc. La urma urmelor, toată lumea mi-a văzut „câinele” murind.

— Da, zise el, dar o să fie simplu să le spui că ţi-ai luat un animal nou. Acum toată lumea se-aşteaptă să te însoţească un câine şi *lipsa* lui ar fi remarcată.

Vin rămase tăcută. Se îmbrăcase din nou în pantaloni şi cămaşă, în ciuda protestelor lui Sazed. Rochiile ei erau atârnate

în camera de alături, doar una lipsea. Din când în când, dacă le privea, avea impresia că vedea printre ele superba rochie albă, pătată de sânge. Tindwyl se înşelase: Vin nu putea fi, în acelaşi timp, Născută-din-Ceaţă şi femeie nobilă. Oroarea pe care-o văzuse în ochii membrilor Adunării reprezenta o dovadă suficientă.

— Nu era nevoie să iei alt trup de câine, OreSeur, spuse, cu voce scăzută. Prefer să te ştiu fericit.

— E-n ordine, stăpână, răspunse el. Soiul ăsta de oase a-nceput să-mi… placă foarte mult. Aş vrea să mai cercetez avantajele pe care le oferă înainte de a mă-ntoarce la cele omeneşti.

Vin zâmbi. Kandra alese un alt câine-lup – un animal mare, puternic. Culorile blănii erau diferite: mai mult negru decât cenuşiu, fără pete albe. Era de acord cu alegerea.

— OreSeur… spuse, fără să-l privească. Îţi mulţumesc pentru ceea ce ai făcut pentru mine.

— Mi-am respectat învoiala.

— Am mai purtat şi alte lupte. Tu nu te-ai amestecat niciodată.

El nu răspunse imediat.

— Nu, n-am făcut-o.

— De ce-ai făcut-o acum?

— Am simţit că aşa e bine, stăpână.

— Chiar dacă ai nesocotit învoiala?

El se săltă, mândru, aşezându-se pe labele din spate.

— *Nu* mi-am încălcat învoiala, spuse, cu hotărâre.

— Dar ai atacat un om.

— Nu l-am ucis, sublinie OreSeur. Suntem avertizaţi să nu luăm parte la lupte ca nu cumva să provocăm, din întâmplare, moartea vreunei fiinţe omeneşti. E adevărat, mulţi semeni de-ai mei sunt de părere că s-ajuţi pe cineva să ucidă e totuna cu a ucide şi simt că asta încalcă învoiala. Însă cuvintele sunt clare. N-am făcut nimic rău.

— Şi dacă bărbatul pe care l-ai trântit şi-ar fi frânt gâtul?

— Atunci ar fi trebuit să mă-ntorc la ai mei, pentru execuţie, răspunse OreSeur.

Vin zâmbi.

— Înseamnă că ţi-ai riscat *într-adevăr* viaţa pentru mine.

— Cred că într-o foarte mică măsură. Acţiunile mele aveau foarte puţine şanse să-i curme direct viaţa.

— Îţi mulţumesc oricum.

El îşi înclină capul, în semn de acceptare.

— Execuţie, spuse ea. Aşadar, puteţi fi ucişi?

— Bineînţeles, stăpână. Nu suntem nemuritori.

Vin se uită la el.

— N-o să spun nimic precis, stăpână. După cum îţi poţi imagina, prefer să nu dezvălui slăbiciunile neamului meu. Te rog, mulţumeşte-te să ştii că există.

Vin dădu din cap, dar se încruntă şi căzu pe gânduri, strângându-şi genunchii la piept. Ceva continua să o sâcâie, ceva spus de Elend mai devreme, ceva legat de faptele lui OreSeur…

— Dar, spuse ea, tărăgănând cuvintele, nu puteţi fi ucişi cu săbii sau cu bâte, aşa e?

— E adevărat, răspunse OreSeur. Deşi carnea pare a noastră şi simţim durerea, loviturile n-au efect permanent.

— Atunci de ce vă temeţi? întrebă ea, descoperind în sfârşit ce o sâcâia.

— Stăpână?

— De ce-au născocit ai tăi învoiala? De ce v-aţi aservit omenirii? Dacă soldaţii noştri nu vă pot face niciun rău, de ce vă faceţi griji din pricina noastră?

— Voi aveţi Allomanţia, răspunse OreSeur.

— Aşadar, Allomanţia vă poate ucide?

— Nu, spuse kandra, clătinând din capul său de câine. Nu poate. Dar poate-ar trebui să schimbăm subiectul. Îmi pare rău, stăpână. Suntem pe un teren foarte periculos pentru mine.

— Înţeleg, oftă Vin. Dar e atât de descurajant! Sunt atâtea lucruri pe care nu le ştiu – despre Adâncime, despre politică şi legi… chiar şi despre prietenii mei!

Se lăsă pe spate şi rămase cu ochii la tavan. *Şi încă mai e un spion în palat. Probabil Demoux sau Dockson. Poate-ar trebui să cer să fie închişi amândoi pentru o vreme? Oare Elend ar face aşa ceva?*

OreSeur se uita la ea, părând să-i observe deznădejdea. În cele din urmă, oftă.

— Stăpână, poate am putea totuşi vorbi despre câteva lucruri, dacă sunt atent. Ştii cum am apărut noi, kandra?

Vin deveni atentă.

— Habar n-am.

— Înainte de Înălţare nu existam.

— Vrei să spui că v-a creat Lordul Legiuitor?

— Aşa spune tradiţia noastră. Dar nu ştim sigur care-a fost scopul. Poate c-am fost spionii Tatălui.

— Ai Tatălui? făcu Vin. Mi se pare ciudat s-aud pe cineva numindu-l astfel.

— Lordul Legiuitor ne-a creat, stăpână. Suntem copiii lui.

— Iar eu l-am ucis, spuse ea. Simt că... trebuie să-mi cer iertare.

— Simplul fapt că ne e tată nu-nseamnă că acceptăm tot ce-a făcut, stăpână. Unul dintre voi nu-şi poate iubi tatăl, considerând, în acelaşi timp, că nu e un om bun?

— Cred că da.

— Teologia noastră despre tată e alambicată, zise OreSeur. Chiar şi nouă ne e uneori greu s-o înţelegem.

Vin se încruntă.

— OreSeur? Câţi ani ai?

— Mulţi, răspunse el, simplu.

— Eşti mai bătrân decât era Kelsier?

— Cu mult. Dar nu atât de bătrân cum crezi. Nu ţin minte Înălţarea.

Vin dădu din cap.

— De ce-mi spui toate astea?

— Din pricina primei tale întrebări, stăpână. De ce ne supunem învoielii? Păi, spune-mi, dacă ai fi fost Lordul Legiuitor şi ai fi avut puterea lui, ţi-ai fi făcut slujitori fără să pui în ei ceva prin care să-i poţi controla?

Ea dădu încet din cap, în semn că înţelesese.

— Cam din al doilea secol de după Înălţare, Tatăl a început să nu ne mai dea aproape nicio atenţie, continuă OreSeur. Noi am încercat o vreme să fim independenţi, dar, după cum ţi-am mai povestit, oamenii ne-au respins. Le-a fost teamă de noi. Iar unii dintre ei ne cunoşteau slăbiciunile. Când s-au întrebat ce le rămânea de făcut, strămoşii mei au preferat să fie mai degrabă slugi de bunăvoie decât sclavi cu de-a sila.

El i-a creat, cugetă Vin. Împărtăşise întotdeauna ceva din părerea lui Kelsier despre Lordul Legiuitor – îl considerase mai degrabă om decât zeu. Însă, dacă fusese într-adevăr creatorul

unei specii pe de-a-ntregul noi, atunci în el trebuia să fi existat ceva de esenţă divină.

Puterea de la Fântâna Înălţării, se gândi. *A luat-o pentru el – dar nu a durat. Probabil s-a consumat, şi încă repede. Altminteri de ce-ar fi avut nevoie de oşti ca să cucerească ţinuturi?*

Un prim val de putere, un har care-i îngăduia să creeze şi să modifice – poate şi să salveze. Respinsese ceaţa şi, în timp ce-o făcea, stârnise cumva căderile de cenuşă şi făcuse cerul roşu. Şi îi crease pe kandra ca să-l slujească – şi probabil şi pe kolosşi. Poate-i crease chiar şi pe Allomanţi.

Pe urmă redevenise om obişnuit. În cea mai mare parte. Continuase să deţină o nemăsurată putere de Allomant şi reuşise să-şi controleze creaţiile şi să-mpiedice ceaţa să ucidă.

Până când îl omorâse ea. Pe urmă kolosşii începuseră să fie cuprinşi de furie şi ceaţa se reîntorsese. Kandra nu se mai aflaseră sub controlul lui, aşa că rămăseseră neschimbaţi. Însă pusese şi în ei ceva prin care să-i controleze, dacă ar fi fost necesar. O cale prin care să-i facă să-l slujească...

Vin închise ochii şi începu o căutare, folosindu-şi cu delicateţe simţurile Allomantice. OreSeur spusese că Allomanţia putea să afecteze un kandra – dar ea mai ştia ceva despre Lordul Legiuitor, ceva care îl deosebise de alţi Allomanţi. Puterea lui nemăsurată îi îngăduise să facă lucruri pe care n-ar fi trebuit să le poată face.

De pildă, să străpungă norii cuprici, sau să influenţeze metalele din trupul cuiva. Poate că aşa îi controlase pe kandra, poate despre asta vorbea OreSeur. De asta se temeau de Născuţii-din-Ceaţă.

Nu pentru că îi puteau ucide, ci pentru că puteau face altceva. Izbuteau, cumva, să-i înrobească. Verificând, cu prudenţă, ceea ce spusese el mai înainte, se întinse spre OreSeur într-o încercare de Domolire şi îi atinse uşor sentimentele.

Nu se întâmplă nimic.

Sunt în stare să fac câteva dintre lucrurile pe care le făcea Lordul Legiuitor, se gândi. *Sunt în stare să străpung nori cuprici. Poate, dacă împing mai tare...*

Se concentră şi împinse în sentimentele lui cu o Domolire plină de forţă. Din nou, nimic. Exact aşa cum îi spusese el. Se opri pentru o clipă. Pe urmă, fără să stea pe gânduri, arse duraluminiu şi încercă o ultimă împingere colosală.

OreSeur scoase imediat un urlet atât de animalic şi de neaşteptat încât Vin sări în picioare, şocată, incendiind fludor.

OreSeur se prăbuşi pe pat, tremurând.

— OreSeur! strigă ea, căzând în genunchi şi luându-i capul în mâini. Îmi cer iertare!

— Am spus prea multe, murmură el, încă tremurând. N-ar fi trebuit să dezvălui atât de multe.

— N-am vrut să-ţi fac rău, zise Vin.

Tremuratul încetă şi OreSeur rămase o clipă neclintit, respirând fără zgomot. În cele din urmă, îşi trase capul din mâinile ei.

— N-are importanţă ce-ai vrut, stăpână, spuse, cu voce egală. Greşeala e a mea. Te rog să nu mai faci asta niciodată.

— Făgăduiesc, spuse ea. Îmi cer iertare.

El clătină din cap şi coborî din pat târâş.

— Nici măcar n-ar fi trebuit s-o poţi face. Ai puteri stranii, stăpână – eşti ca Allomanţii din vechime, dinainte de a le scădea puterea pe măsură ce s-au perindat generaţiile.

— Îmi cer iertare, repetă ea, simţindu-se neajutorată.

Mi-a salvat viaţa, aproape încălcându-şi învoiala, iar eu, în schimb...

OreSeur ridică din umeri.

— S-a întâmplat deja. Trebuie să mă odihnesc. Te sfătuiesc să faci acelaşi lucru.

Pe urmă am început să descopăr alte ciudăţenii.

41

— Scriu aceasta acum, dăltuind-o într-o placă de metal, pentru că mi-e frică, citi Sazed cu glas tare. Mă tem pentru mine, da – recunosc, ţine de firea mea omenească. Dacă Alendi se-ntoarce de la Fântâna Înălţării, sunt sigur că moartea mea va fi unul dintre primele lui ţeluri. Nu e un om rău, dar e necruţător. Cred c-a devenit astfel fiindcă a trecut prin ceea ce a trecut.

— Se potriveşte cu cele aflate despre Alendi din Jurnal, spuse Tindwyl. Presupunând că Alendi e autorul jurnalului.

Sazed se uită la teancul său de notiţe, recapitulând, în gând, datele esenţiale. Kwaan fusese un cărturar terrisian din vechime. El îl descoperise pe Alendi, un bărbat despre care –

pornind de la studiile lui – începuse să creadă că era Eroul Evurilor, un personaj din prorocirile Terrisului. Alendi îl ascultase şi intrase în rândul conducătorilor popoarelor. Cucerise o mare parte a lumii, apoi călătorise spre nord, către Fântâna Înălţării. Însă se părea că, între timp, Kwaan se răzgândise în privinţa lui – şi încercase să-l împiedice s-ajungă la Fântână.

Totul se lega. Deşi autorul jurnalului nu-şi pomenise numele, era evident că era Alendi.

— Presupunerea e corectă, aşa cred, spuse Sazed. În jurnal e amintit Kwaan, precum şi despărţirea celor doi.

Stăteau unul lângă altul în odăile lui. El ceruse, şi primise, o masă de lucru mai mare, pentru numeroasele lor notiţe şi pentru teoriile schiţate. Lângă uşă zăceau resturile mesei lor din seara aceea, o supă pe care o sorbiseră în grabă. Sazed dorea să ducă vasele la bucătărie, dar încă nu izbutise să se rupă de studiu.

— Continuă, îi ceru Tindwyl, lăsându-se pe spătarul scaunului şi părând mai destinsă decât o mai văzuse el vreodată.

Inelele care i se înşiruiau pe marginile laterale ale urechilor îşi alternau culorile – după aur sau cupru urmau alama sau cositorul. O idee atât de simplă, în care exista frumuseţea.

— Sazed?

El tresări.

— Îmi cer iertare, spuse, apoi reîncepu să citească. Mă mai tem şi că tot ceea ce am ştiut – adică întreaga mea poveste – se va pierde în uitare. Mă tem pentru lumea care va fi să fie. Mă tem că toate planurile mele vor da greş. Mă tem de o osândă adusă de Adâncime.

— Opreşte-te, îi ceru Tindwyl. De ce se temea de aşa ceva?

— De ce nu? întrebă Sazed. Adâncimea, despre care noi credem că e ceaţa, îi omora poporul. Fără soare, grânele nu puteau să se coacă, iar animalele nu puteau să pască.

— Dar, dacă se temea de Adâncime, Kwaan n-ar fi trebuit să pună piedici lui Alendi, spuse Tindwyl. El urca spre Fântâna Înălţării ca s*ă-nfrângă* Adâncimea.

— Da, însă Kwaan era convins că Alendi nu era Eroul Evurilor.

— De ce avea asta importanţă? Nu era neapărată nevoie de o persoană anume ca să pună stavilă ceţii – izbânda lui Rashek o dovedeşte. Uite, sari la sfârşit. La pasajul despre el.

— Am un nepot tânăr, pe nume Rashek, citi Sazed. Îi urăşte pe toţi oamenii din Khlennium, cu înfocarea unui tânăr invidios. Pe Alendi îl urăşte chiar mai mult – deşi nu s-au întâlnit niciodată – pentru că s-a simţit trădat când drept Erou al Evurilor a fost ales unul dintre asupritorii noştri.

Alendi va avea nevoie de călăuze prin munţii Terrisului. I-am cerut lui Rashek să se-asigure că, pentru asta, vor fi aleşi el şi prietenii lui de încredere. Trebuie să se străduiască să-l conducă pe Alendi într-o direcţie greşită, să-l descurajeze sau să-i împiedice toate căutările. Alendi n-o să ştie c-a fost amăgit.

L-am învăţat pe Rashek să-l ucidă pe fostul meu prieten Alendi, dacă nu izbuteşte să-l facă să se rătăcească. E o speranţă firavă. Alendi a scăpat cu viaţă de asasini, din războaie şi din catastrofe. Sper totuşi că, pe munţii îngheţaţi din Terris, va fi în sfârşit vulnerabil. Sper într-un miracol.

Alendi nu trebuie s-ajungă la Fântâna Înălţării. Nu trebuie să i se-ngăduie să ia puterea pentru sine însuşi.

Tindwyl se lăsă pe spătarul scaunului, încruntându-se.

— Ce e?

— Cred c-aici e ceva care nu se potriveşte. Dar nu-ţi pot spune exact ce.

Sazed îşi plimbă din nou privirea peste text.

— Atunci să-mpărţim pasajul în afirmaţii simple. Rashek – omul care-a devenit Lordul Legiuitor – era nepotul lui Kwaan.

— Da, încuviinţă Tindwyl.

— Kwaan l-a trimis pe Rashek să-l călăuzească pe un drum greşit, sau chiar să-l ucidă, pe fostul său prieten Alendi Cuceritorul – un bărbat care urca pe munţii din Terris în căutarea Fântânii Înălţării.

Tindwyl dădu din cap.

— Kwaan a făcut asta fiindcă se temea de ceea ce s-ar fi putut întâmpla dacă Alendi lua puterea Fântânii pentru sine.

Tindwyl ridică un deget.

— De ce avea temerea asta?

— Pare o temere logică, aşa cred.

— Prea logică, răspunse Tindwyl. Sau, mai degrabă, cu desăvârşire logică. Dar spune-mi, Sazed, când ai citit jurnalul lui Alendi, ai avut impresia că era genul de om care-ar fi luat puterea pentru sine?

Sazed clătină din cap.

— De fapt, era tocmai contrariul. Asta e partea care-a făcut jurnalul atât de derutant – nu ne-am putut da seama de ce făcuse omul pe care-l înfăţişa ceea ce credeam noi c-a făcut. Şi cred că e partea care-ajutat-o în cele din urmă pe Vin să-şi dea seama că Lordul Legiuitor nu era nicidecum Alendi, ci Rashek, cărăuşul.

— Iar Kwaan spune că-l cunoştea bine pe Alendi, sublinie Tindwyl. De fapt, chiar în textul copiat de tine, îl laudă în mai multe rânduri. Cred că-l numeşte un om bun.

— Da, încuviinţă Sazed, descoperind pasajul. E un om bun – în ciuda tuturor celor întâmplate, e un om bun. Un om plin de abnegaţie. De fapt, toate acţiunile lui – toate morţile, toate distrugerile şi toate suferinţele pe care le-a pricinuit – l-au îndurerat profund.

— Prin urmare, reluă Tindwyl, Kwaan îl cunoştea bine pe Alendi. Se gândea la el ridicându-l în slăvi. Şi se presupune că-şi cunoştea bine şi nepotul, pe Rashek. Înţelegi care e nedumerirea mea?

Sazed dădu încet din cap.

— De ce să trimiţi un om violent din fire, călăuzit de invidie şi de ură, să-l ucidă pe un altul, pe care-l consideri bun la suflet, cu o fire admirabilă? Pare într-adevăr o hotărâre bizară.

— Întocmai, spuse Tindwyl, sprijinindu-şi braţele pe masă.

— Dar, zise Sazed, Kwaan scrie chiar aici că se îndoieşte „că, dacă va ajunge la Fântâna Înălţării, Alendi va lua puterea şi apoi – în numele mai binelui – o va ceda".

Tindwyl clătină din cap.

— N-are sens, Sazed. Kwaan a scris de mai multe ori despre teama lui de Adâncime, însă apoi a-ncercat să spulbere speranţa că putea fi oprită trimiţând un tânăr plin de ură să ucidă un conducător respectat, probabil înţelept. Practic, a *aranjat* lucrurile astfel încât să ia Rashek puterea – dacă se temea atât de mult c-avea s-o ia Alendi, n-ar fi trebuit să se teamă şi c-o putea face Rashek?

— Poate că, pur şi simplu, noi privim totul cu mintea limpede a celor care vorbesc despre fapte petrecute deja, spuse Sazed.

Ea clătină din cap încă o dată.

— Ne scapă ceva, Sazed. Kwaan era un om foarte raţional, chiar foarte prudent – ne putem da seama din istorisirea lui. El l-a descoperit pe Alendi şi a fost primul care a dat de ştire că era

Eroul Evurilor. De ce să se fi-ntors împotriva lui, aşa cum a făcut-o?

Sazed dădu din cap, răsfoind traducerea copiei haşurate. Kwaan câştigase multă faimă ca urmare a descoperirii Eroului. Terrisianul găsi ceea ce căuta.

În tot ce spunea Prorocirea, exista un loc pentru mine… Am crezut că eram Vestitorul, profetul despre care se prevestise că avea să-l descopere pe Eroul Evurilor. Să mă lepăd de Alendi ar fi însemnat să mă lepăd de noua mea poziţie, de meritele recunoscute de ceilalţi.

— Probabil s-a petrecut ceva spectaculos, zise Tindwyl. Ceva care l-a făcut să se-ntoarcă împotriva prietenului său, a izvorului faimei sale. Ceva pentru care l-a mustrat conştiinţa cu atâta putere încât a fost gata să rişte, înfruntându-l pe cel mai puternic rege din ţinut. Ceva care l-a înspăimântat atât de tare încât a riscat, într-un mod ridicol, trimiţându-l pe Rashek într-o misiune ucigaşă.

Sazed îşi răsfoi notiţele.

— Se teme atât de Adâncime, cât şi de ceea ce s-ar fi întâmplat dacă Alendi ar fi luat puterea, dar s-ar părea că nu poate hotărî ce ameninţare e mai periculoasă şi, în text, niciuna nu pare să predomine. Da, îmi dau seama care e aici nepotrivirea. Crezi că, probabil, Kwaan a-ncercat să sugereze ceva prin inconsecvenţa propriilor argumente?

— Probabil, răspunse ea. Avem atât de puţine informaţii! Nu pot judeca un om scos din contextul vieţii sale!

Sazed îşi ridică privirea spre ea.

— Poate-am întrecut măsura cu studiul, zise. Să luăm o pauză?

Ea clătină din cap.

— N-avem timp, Sazed.

El îi întâlni ochii. Avea dreptate.

— Simţi şi tu, nu-i aşa? întrebă Tindwyl.

El dădu din cap.

— Cetatea o să cadă curând. Atâtea forţe apasă asupra ei… oştirile, kolosşii, deruta populaţiei…

— Mă tem că se va petrece cu mai multă violenţă, înşelând speranţele prietenilor tăi, Sazed, spuse ea, încet. Ei par să creadă că pot continua să jongleze cu propriile necazuri.

— Sunt un grup de optimişti, zâmbi Sazed. Neobişnuiţi să fie înfrânţi.

— O să fie mai rău decât răzvrătirea, zise Tindwyl. Eu am studiat lucrurile astea, Sazed. Ştiu ce se-ntâmplă când intră un cuceritor într-un oraş. Vor muri oameni. Mulţi oameni.

La auzul vorbelor ei, pe Sazed îl străbătu un fior rece. În Luthadel, atmosfera era încordată; războiul venea în cetate. Poate că o armată sau alta avea să intre cu binecuvântarea Adunării, dar cealaltă avea să atace. La încheierea asediului, zidurile Luthadelului aveau să fie roşii.

Şi se temea că sfârşitul era foarte, foarte aproape.

— Ai dreptate, încuviinţă, reîndreptându-şi atenţia asupra notiţelor de pe masa de lucru. Trebuie să ne continuăm studiul. Ar trebui s-adunăm tot ce putem găsi despre vremurile de dinaintea Înălţării, ca să ai contextul pe care-l cauţi.

Ea schiţă un gest aprobator, dând dovadă că-şi dorea să ia o hotărâre. Nu era ceva pe care să-l poată duce până la capăt în timpul care le rămăsese. Descifrarea înţelesului textului copiat, compararea lui cu jurnalul şi încadrarea în contextul epocii era o însărcinare pe care un cărturar o încheia după ani de muncă.

Păstrătorii aveau multe cunoştinţe – iar, în cazul lor, erau, poate, prea multe. Adunaseră şi-şi transmiseseră însemnări, poveşti, mituri şi legende o vreme atât de îndelungată încât un singur Păstrător avea nevoie de mai mulţi ani ca să recite, pentru un nou iniţiat, toate lucrările adunate.

Din fericire, în masa informaţiilor erau incluse indexuri şi rezumate create de ei înşişi. În plus, mai erau şi notiţele şi indexurile personale ale fiecăruia dintre ei. Însă nu făceau nimic mai mult decât să-l ajute să înţeleagă cât de multe informaţii deţinea. Sazed însuşi îşi petrecuse viaţa citind, memorând şi indexând religii. În fiecare noapte, înainte de a adormi, citea un fragment dintr-o notiţă sau dintr-o poveste. Era, probabil, eruditul care cunoştea cel mai bine religiile din epoca anteÎnălţare, şi totuşi simţea că ştia atât de puţin!

Faptul că autenticitatea informaţiilor nu era garantată înrăutăţea lucrurile. Foarte multe fuseseră oferite de oameni simpli, care se străduiseră din răsputeri să-şi aducă aminte cum fusese cândva viaţa lor – sau, cel mai adesea, cum trăiseră cândva bunicii lor. Ordinul Păstrătorilor luase fiinţă abia către sfârşitul celui de al doilea secol de domnie a Lordului Legiuitor.

Între timp, forma nealterată a multor religii dispăruse cu desăvârşire.

Sazed închise ochii şi-şi răsturnă în minte încă un index dintr-o cupruminte, apoi începu să caute în cuprinsul acestuia. Într-adevăr, n-aveau mult timp, dar el şi Tindwyl erau Păstrători. Erau obişnuiţi să-nceapă să se ocupe de o anumită însărcinare pe care avea s-o ducă la bun sfârşit altcineva.

Elend Venture, cândva rege al Stăpânirii Centrale, stătea pe balconul fortăreţei sale, privind vasta întindere a oraşului Luthadel. Deşi încă nu căzuse prima zăpadă, vremea se răcise. Purta o mantie legată în faţă, care nu-i apăra însă şi obrajii. În aerul rece, îi simţea furnicându-l când vântul sufla peste el, biciuindu-i mantia. Din coşurile caselor se înălţa fum, adunându-se ca o umbră ameninţătoare deasupra oraşului înainte de a se contopi cu cenuşa sub cerul roşu.

Pentru fiecare casă din care se înălţa fumul, se zăreau câte două fără fum. Dintre acestea, multe erau, probabil, părăsite, însă ştia că mai existau destule în care trăia cineva. Locuia şi îngheţa.

Ar fi trebuit să pot face mai multe pentru ei, se gândi, cu ochii larg deschişi în vântul pătrunzător. *Ar fi trebuit să le pot aduce mai mulţi cărbuni.*

Era umilitor, ba chiar deprimant, să admită că Lordul Legiuitor făcuse mai mult bine decât el. Deşi fusese un tiran nemilos, cel puţin avusese grijă ca o foarte mare parte a populaţiei să nu sufere de foame şi de frig. Ţinuse oştile sub control, iar fărădelegile încercase să le domolească.

În nord-est, armata kolosşilor stătea în aşteptare. Nu trimisese soli în cetate, dar era mai înspăimântătoare decât oastea lui Cett sau decât a lui Straff. Frigul n-o putea pune pe fugă; în ciuda pielii lor dezgolite, kolosşi nu păreau să simtă schimbările vremii. Dintre cele trei armate, ultima sosită era cea mai îngrijorătoare – cea mai periculoasă, cea mai imprevizibilă, cea cu care era imposibil să duci tratative. Kolosşi nu făceau înţelegeri.

N-am dat destulă atenţie acestei ameninţări, se gândi Elend, rămânând pe balcon. *Pur şi simplu sunt atât de multe de pus la punct, atâtea lucruri pentru care să ne facem griji, încât nu ne*

putem concentra asupra unei armate care ar putea fi la fel de periculoasă şi pentru noi, şi pentru duşmanii noştri.

Era din ce în ce mai puţin probabil ca Straff sau Cett să fie atacaţi de kolosşi. Jastes părea să-i controleze destul de bine ca să-i ţină în aşteptare până când aveau să se năpustească asupra Luthadelului.

— Lordul meu, spuse o voce din spatele lui. Te rog, vino înăuntru. E un vânt cumplit. N-are rost să te laşi ucis de-o răceală.

Elend se întoarse. Căpitanul Demoux stătea, îndatoritor, în încăpere, alături de o altă gardă de corp. Ca urmare a încercării de asasinat, Ham ceruse cu insistenţă ca Elend să aibă în permanenţă o escortă. El nu se arătase nemulţumit, deşi ştia că nu prea mai aveau de ce să fie prudenţi. Acum, când nu mai era rege, Straff nu mai avea de ce să-i dorească moartea.

E atât de zelos, se gândi Elend, studiind chipul lui Demoux. *De ce mi se pare atât de tânăr? Suntem aproape de aceeaşi vârstă.*

— Bine, spuse, reintrând în cameră cu paşi mari.

În timp ce Demoux închidea uşile balconului, el îşi scoase mantia. Costumul de sub ea nu-i venea bine. Părea neîngrijit şi soios, deşi poruncise să fie spălat şi călcat. Jiletca era prea strâmtă – exerciţiile de scrimă îi modificau încet trupul – în timp ce haina atârna, lălâie.

— Demoux, întrebă el, când e următoarea adunare a adepţilor Supravieţuitorului?

— La noapte, lordul meu.

Elend dădu din cap. De asta se temuse; avea să fie o noapte rece.

— Lordul meu, spuse Demoux, mai ai totuşi intenţia să iei parte?

— Bineînţeles. Mi-am dat cuvântul că mă voi alătura cauzei voastre.

— Asta a fost înainte de a pierde votarea, lordul meu.

— Nu contează. Mă alătur mişcării voastre fiindcă e importantă pentru skaa, Demoux, şi vreau să-nţeleg care e voinţa poporului me... cetăţii. Ţi-am promis că-i voi fi devotat – şi veţi avea devotamentul meu.

Demoux păru uşor năucit, dar tăcu. Elend aruncă o privire spre masa de lucru, gândindu-se să mai studieze, dar, în camera

rece, era greu să simtă vreun îndemn. Deschise în schimb uşa şi ieşi pe coridor. Gărzile de corp îl urmară.

Nu-şi îngădui să se-ndrepte spre camerele lui Vin. Ea avea nevoie de odihnă şi el nu-i făcea niciun bine dacă-i deschidea uşa din jumătate în jumătate de oră, să vadă cum se simţea. O porni în schimb pe un alt culoar.

Coridoarele dosnice ale Fortăreţei Venture erau înguste, întunecoase, cu pereţi de piatră şi întortocheate, alcătuind un ansamblu de complexitatea unui labirint. Poate era din cauză că acolo crescuse, dar în spaţiul lor neguros şi izolat se simţea acasă. Fuseseră locul ideal pentru un tânăr care-şi dorea, sincer, să nu fie găsit. Acum le folosea dintr-un alt motiv: erau locul perfect pentru o plimbare prelungită. Nu mergea undeva anume, se mişca pur şi simplu, alungându-şi nemulţumirile cu zgomotul propriilor paşi.

Nu pot rezolva problemele oraşului, îşi spuse. *Le-am lăsat în seama lui Penrod – pe el l-au vrut.*

Asta ar fi trebuit să uşureze lucrurile pentru Elend. Îi lăsa timp să se concentreze asupra propriei supravieţuiri, plus un timp în care să dea o nouă vigoare legăturii sale cu Vin. Însă, în ultima vreme, ea părea altfel. Şi, fără s-o vrea, el nu putea să nu se gândească la singurul lucru care se schimbase.

Nu mai era rege.

Vin nu era superficială. În cei doi ani de când erau împreună, nu-i arătase nimic altceva decât devotament şi dragoste. Totuşi, cum ar fi putut să nu reacţioneze – chiar şi fără să-şi dea seama – la eşecul lui colosal? În timpul încercării de asasinat, o privise luptând. O urmărise cu adevărat, pentru prima oară în momentele unei lupte. Până atunci nu-şi dăduse seama cât de uimitoare era. Nu doar o luptătoare, nu doar o Allomantă. Era o forţă, aidoma tunetului sau vântului. Cum îl omorâse pe ultimul brutal, zdrobindu-i capul cu al ei…

Cum ar putea iubi un bărbat ca mine? se întrebă. *N-am fost în stare nici măcar să-mi păstrez tronul. Am întocmit eu însumi legile care m-au detronat*

Oftă, continuându-şi plimbarea. Avea senzaţia că ar fi trebuit să se străduiască din răsputeri ca să-şi dea seama cum s-o convingă pe Vin că era demn de ea. Dar n-ar fi izbutit decât să pară şi mai neisprăvit. N-avea cum să-şi îndrepte greşelile, mai ales când el, unul, nu putea să vadă nicio adevărată greşeală pe

care s-o fi săvârşit. Făcuse tot ce putea face şi cât de bine putea face, şi se dovedise că nu era de-ajuns.

Se opri la o bifurcaţie. Cândva, ca să-şi recapete calmul era de-ajuns să se destindă, afundându-se în lectura unei cărţi. Acum se simţea nervos. Încordat. Într-o mică măsură… aşa cum îşi imagina că se simţea Vin.

Poate-aş izbuti să-nvăţ de le ea, se gândi. *Ce-ar face Vin în locul meu?* Cu siguranţă nu s-ar fi mulţumit să umble de colo-colo, meditând şi plângându-şi de milă. Se încruntă, uitându-se în lungul culoarului luminat de flăcările pâlpâitoare ale lămpilor cu ulei; din numărul total, nu erau aprinse decât jumătate. Pe urmă se puse în mişcare, mergând, hotărât, către nişte camere anume.

Bătu încet la uşă, şi nu-i răspunse nimeni. În cele din urmă, îşi strecură capul înăuntru. Sazed şi Tindwyl stăteau, tăcuţi, în faţa unei mese pline cu teancuri înalte de hârtii şi de registre. Stăteau amândoi părând să se uite în gol, cu privirea sticloasă a oamenilor buimăciţi. Sazed îşi ţinea mâna pe masă; a lui Tindwyl era peste a lui.

Sazed se învioră brusc şi se întoarse spre Elend.

— Lord Venture! Îmi cer iertare. Nu te-am auzit intrând.

— E în ordine, Saze, spuse Elend, trecând pragul.

În clipa aceea se dezmetici, şi Tindwyl îşi luă mâna de pe a lui Sazed. Elend dădu din cap către Demoux şi către însoţitorul lui – care continuau să-l urmeze – cerându-le astfel să rămână afară, şi închise uşa.

— Elend, spuse Tindwyl cu obişnuita ei tentă de nemulţumire în glas, din ce motiv ne deranjezi? Ţi-ai dovedit deja pe de-a-ntregul nepriceperea – nu văd rostul unei alte discuţii.

— Asta încă mai e casa mea, Tindwyl, ripostă Elend. Insultă-mă încă o dată şi-o să te trezeşti dincolo de poartă.

Ea înălţă dintr-o sprânceană.

Sazed păli.

— Lord Venture, se grăbi el să spună, nu cred că Tindwyl a vrut să…

— E în ordine, Sazed, îl întrerupse el. Mă pune pur şi simplu la încercare, să vadă dacă am revenit la vechea mea stare de acceptare a insultelor.

Tindwyl ridică din umeri.

— Mi s-a povestit că umbli pe coridoarele palatului ca un copil rătăcit.

— Poveştile sunt adevărate, recunoscu Elend. Dar asta nu-nseamnă că mândria mi-a dispărut cu desăvârşire.

— Bun, spuse Tindwyl, arătând cu capul către un scaun. Aşază-te, dacă vrei.

El făcu semn că voia, îşi trase un scaun în faţa celor doi şi luă loc.

— Am nevoie de sfaturi.

— Ţi le-am dat deja pe toate cele de care-am fost în stare, răspunse terrisiana. De fapt, poate ţi-am dat prea multe. Faptul că mă aflu în continuare aici lasă impresia că sunt părtinitoare.

— Nu mai sunt rege, spuse Elend. Ca urmare, nu reprezint niciuna dintre părţi. Sunt doar un om în căutarea adevărului.

Tindwyl zâmbi.

— Atunci pune întrebările.

Sazed le urmărea discuţia cu vizibil interes.

Ştiu, se gândi Elend, *nici eu nu sunt sigur că-nţeleg relaţia voastră.*

— Iată ce mă sâcâie, spuse. Am pierdut tronul, în esenţă, pentru că n-am vrut să mint.

— Explică-mi, îi ceru Tindwyl.

— Am avut şansa s-ascund o parte a legii, răspunse Elend. În ultima clipă, aş fi putut face Adunarea să m-accepte ca rege. În schimb, i-am dat o mică informaţie, care era adevărată, dar care, în final, m-a costat tronul.

— Nu mă surprinde, comentă Tindwyl.

— Nici nu credeam c-o să te surprindă. Acum, crezi c-am fost prost fiindc-am făcut ce-am făcut?

— Da.

Elend dădu din cap.

— Dar, adăugă Tindwyl, nu momentul acela te-a costat tronul, Elend Venture. N-a fost decât un amănunt, ceva prea simplu ca să-l consideri cauza eşecului tău de proporţii. Ai pierdut tronul pentru că nu le-ai ordonat oştilor tale să ţină oraşul sub control, pentru că ai insistat să-i dai Adunării prea multă libertate şi pentru că nu plăteşti asasini şi respingi alte forme de constrângere. Pe scurt, Elend Venture, ai pierdut tronul pentru că eşti un om cumsecade.

El clătină din cap.

— Atunci nu pot fi, în acelaşi timp, un om care-şi ascultă conştiinţa *şi* un rege bun?

Tindwyl căzu pe gânduri, încruntându-se.

— Ai pus o întrebare veche de când lumea, Elend, spuse încet Sazed. O întrebare pe care şi-au pus-o, dintotdeauna, monarhii, preoţii şi oamenii simpli, însemnaţi de soartă. Nu ştiu dacă există un răspuns.

— Ar fi trebuit să mint, Sazed?

— Nu, zâmbi terrisianul. Poate, în locul tău, alţii ar fi minţit. Însă omul nu trebuie să se dezică de sine însuşi. Pentru tine, e mai bine că ai făcut ce ai făcut şi ai pierdut tronul, eu aşa cred.

Tindwyl se încruntă.

— Idealurile lui sunt frumoase, Sazed. Dar cum rămâne cu poporul lui? Dacă oamenii vor muri pentru că Elend nu e în stare să-şi controleze propria conştiinţă?

— Nu vreau să intru într-o dispută cu tine, Tindwyl, spuse Sazed. Pur şi simplu, eu sunt de părere c-a făcut alegerea corectă. E corect să-ţi urmezi conştiinţa, punându-ţi apoi încrederea în Providenţă pentru umplerea golurilor pricinuite de conflictul dintre moralitate şi logică.

Providenţă.

— Vrei să spui divinitate, zise Elend.

— Da.

Elend clătină din cap.

— Ce e un zeu, Sazed, dacă nu o unealtă întrebuinţată de obligatori?

— De ce iei hotărârile pe care le iei, Elend Venture?

— Pentru că sunt corecte.

— Şi de ce sunt corecte?

— Nu ştiu, oftă Elend, lăsându-se pe spătarul scaunului.

Poziţia atrase privirea dezaprobatoare a lui Tindwyl, dar el n-o luă în seamă. Nu mai era rege; putea să se simtă şi descurajat, dacă voia.

— Tu, Sazed, vorbeşti despre un zeu, dar nu predici tot tu o sută de religii diferite?

— De fapt, sunt trei sute, sublinie Sazed.

— Şi în *tu* care crezi?

— În toate.

Elend clătină din cap.

— N-are sens. Mie nu mi-ai descris decât vreo şase, dar mi-am dat deja seama că nu se-mpacă între ele.

— Eu nu sunt îndreptăţit să judec adevărul, lord Venture, zâmbi Sazed. Eu pur şi simplu îl port.

Elend oftă. *Preoţii...* se gândi. *Uneori, să vorbeşti cu Sazed e totuna cu a vorbi cu un obligator.*

— Elend, spuse Tindwyl, cu voce îndulcită, sunt de părere că, în situaţia dată, ai ales o cale greşită. Însă Sazed are dreptate. Nu ţi-ai trădat propriile convingeri şi eu cred că ăsta e un atribut al regalităţii.

— Şi ce-ar trebui să fac? întrebă el.

— Orice doreşti, răspunse Tindwyl. Să-ţi spun ce să faci n-a fost niciodată menirea mea. Ţi-am spus doar ce au făcut, în vremuri vechi, alţi oameni aflaţi pe o poziţie ca a ta.

— Şi ce-ar fi făcut ei? Cum ar fi reacţionat, în locul meu, aceşti măreţi conducători?

— Întrebarea e lipsită de sens, zise ea. În primul rând, nu s-ar fi găsit într-o asemenea situaţie, fiindcă nu şi-ar fi pierdut titlurile.

— Atunci la asta se reduce totul? se miră el. La un titlu?

— Nu despre asta discutăm? întrebă Tindwyl.

Elend nu răspunse. *Ce crezi tu că face dintr-un bărbat un rege bun?* o întrebase cândva pe Tindwyl. *Încrederea*, răspunsese ea. *Un rege bun e acela care se bucură de încrederea poporului său – şi care o merită.*

Fostul rege se ridică în picioare.

— Mulţumesc, Tindwyl, spuse.

Ea se încruntă, nedumerită, apoi se întoarse spre Sazed. El îşi înălţă privirea şi întâlni ochii lui Elend, lăsându-şi capul uşor pe-o parte. Pe urmă zâmbi.

— Haide, Tindwyl, spuse. Ar trebui să ne-ntoarcem la studiile noastre. Şi Maiestatea Sa are de lucru, aşa cred.

Elend părăsi camera lăsând în urmă o Tindwyl încruntată. Gărzile lui de corp îl urmară când se îndepărtă pe coridor cu paşi iuţi.

N-o să redevin cel dinainte, îşi spuse. *N-o să continui să m-agit şi să-mi fac griji. Tindwyl m-a învăţat că nu trebuie, deşi ea nu m-a-nţeles cu adevărat niciodată.*

Ajunse în faţa camerelor lui câteva clipe mai târziu. Intră cu paşi apăsaţi şi îşi deschise dulapul. Hainele alese de Tindwyl pentru el – veşmintele unui rege – aşteptau înăuntru.

Unii au auzit, probabil de memoria mea legendară. Totul e adevărat; pot reţine cât ai clipi cuvintele de pe o coală întreagă, fără să am nevoie de o metalminte Feruchimică.

42

— Bine, spuse Elend, folosindu-se de un cărbune pentru scris ca să-ncercuiască o altă parte a hărţii oraşului din faţa lui. Dar aici?

Demoux îşi scărpină bărbia.

— În Grainfield? E un cartier locuit de nobili, lordul meu.

— Era, zise Elend. Era plin de veri de-ai Casei Venture. Când a plecat tata din oraş, cei mai mulţi dintre ei au făcut acelaşi lucru.

— Atunci probabil că vom găsi casele ocupate de skaa aciuiaţi acolo vremelnic.

Fostul rege dădu din cap.

— Mută-i.

— Poftim, lordul meu? spuse Demoux.

Se aflau în imensul adăpost al trăsurilor din Fortăreaţa Venture. Soldaţii forfoteau, grăbiţi, prin încăperea spaţioasă; mulţi nu purtau uniformă; nu se aflau, oficial, în slujba oraşului. Elend nu mai era rege, dar continuau să vină la chemarea lui.

Măcar asta spunea ceva.

— Trebuie să-i scoatem pe skaa din casele alea, explică Elend. Aproape toate locuinţele nobililor sunt vile de piatră, cu o mulţime de încăperi mici. Sunt extrem de greu de încălzit, e nevoie de câte un cămin separat sau de câte o sobă de gătit în fiecare dintre ele. Casele ieftine, pentru skaa, sunt deprimante, dar au sobe imense şi încăperi fără pereţi despărţitori.

Demoux dădu încet din cap.

— Lordul Legiuitor nu-şi putea lăsa muncitorii să moară de frig, adăugă Elend. Casele lor sunt cea mai bună metodă de a purta în mod eficient grija unei populaţii numeroase când ai rezerve puţine.

— Înţeleg, lordul meu.

— Nu-i siliţi, Demoux. Garda mea personală n-are nicio autoritate în oraş – chiar dacă i se adaugă voluntari din armată. Dacă o familie vrea să rămână în locuinţa nobiliară unde s-a instalat hoţeşte, lăsaţi-o. Convingeţi-vă doar că oamenii ştiu c-au de ales, ca să-ngheţe acolo nu e singura soluţie.

Demoux răspunse cu un gest al capului, în semn că înţelesese, şi plecă să transmită instrucţiunile. Elend se-ntoarse spre un mesager care se apropia. Omul era nevoit să şerpuiască prin învălmăşeala grupurilor de oşteni care primeau ordine şi întocmeau planuri.

Elend dădu din cap către noul-venit.

— Faci parte din grupul de cercetaşi care se ocupă de dărâmare, nu?

Bărbatul încuviinţă plecându-şi fruntea în timp ce saluta înclinându-se. Nu purta uniformă; era soldat, dar nu din garda lui Elend. Părea tânăr, avea falca pătrată, capul chel şi un zâmbet sincer.

— Te cunosc? întrebă Elend.

— Te-am ajutat acum un an, lordul meu. Te-am călăuzit prin palatul Lordului Legiuitor, ca s-o salvezi pe lady Vin…

— Goradel, îşi aminti fostul rege. Făceai parte din garda personală a Lordului Legiuitor.

Tânărul dădu din cap.

— A doua zi, am intrat în armata ta. Am considerat că aşa trebuia să fac.

Elend zâmbi.

— Nu mai e armata mea, Goradel, dar apreciez c-ai venit să ne-ajuţi azi. Ce-ai de raportat?

— Ai avut dreptate, lordul meu, skaa au jefuit deja casele părăsite, au luat mobila. Dar nu s-au gândit prea mult şi la pereţi. Mai mult de jumătate dintre vilele părăsite au pereţii din lemn pe interior, iar multe case de închiriat pentru săraci sunt tot din lemn. Cele mai multe au şi acoperişuri de lemn.

— Perfect, spuse Elend.

Se uită la bărbaţii care se adunau. Nu le spusese ce planuri avea; ceruse pur şi simplu voluntari pentru muncă fizică. Nu se aşteptase să vină cu sutele.

— Se pare c-am strâns un grup numeros, lordul meu, zise Demoux, alăturându-i-se din nou.

Elend dădu din cap, îngăduindu-i lui Goradel să se retragă.

— Putem încerca să-nfăptuim ceva mai ambiţios decât am plănuit.

— Lordul meu, întrebă Demoux, eşti sigur că vrei să-ncepem să dărâmăm noi înşine oraşul?

— Pierdem fie clădiri, fie oameni, Demoux. Să fie clădirile.

— Şi dacă regele-ncearcă să ne oprească?

— Ne supunem, răspunse Elend. Dar nu cred că lordul Penrod va avea ceva împotrivă. E prea ocupat să obţină voturile Adunării pentru decretul care hotărăşte predarea cetăţii în mâinile tatălui meu. În plus, probabil preferă să-i ştie pe oamenii ăştia aici, muncind, în loc să-i lase să stea în cazarmă, impacientaţi.

Demoux amuţi. Nici Elend nu mai spuse nimic; ştiau amândoi cât de nesigură era situaţia. De la încercarea de asasinare şi de la transferul de putere trecuse foarte puţin timp, oraşul încă nu ieşise din starea de şoc. Cett continua să se-ascundă în Fortăreaţa Hasting şi, dincolo de ziduri, oştile lui trecuseră pe poziţii de atac. Luthadelul era ca un om cu cuţitul la gât. Fiecare răsuflare îi tăia pielea.

În privinţa asta nu pot face mare lucru acum, se gândi Elend. *Trebuie să m-asigur că oamenii nu-ngheaţă în următoarele câteva nopţi.* Simţea frigul muşcător, deşi era ziuă, purta mantie şi stătea într-un adăpost. În Luthadel se aflau o mulţime de oameni, dar, dacă putea s-adune destui bărbaţi care să dărâme destule clădiri, ar fi izbutit să-i ajute întru câtva.

— Lordul meu!

Elend se întoarse şi văzu apropiindu-se un bărbat scund, cu mustaţa pe oală.

— Ah, Felt, spuse el. Ai noutăţi?

Bărbatul încerca să dezlege misterul hranei otrăvite – străduindu-se să afle mai ales pe unde pătrunseseră otrăvitorii în oraş.

— Am, într-adevăr, lordul meu. Le-am pus întrebări refugiaţilor, cu ajutorul unui Aţâţător, dar n-am aflat nimic. Pe urmă am căzut totuşi pe gânduri. Refugiaţii mi s-au părut prea bătători la ochi. Străini pătrunşi în oraş? Era firesc să-i bănuim în primul rând pe ei. Fiindc-am avut atât de multe necazuri cu fântânile, cu mâncarea şi cu altele, m-am gândit că, probabil, cineva trebuie să tot intre şi să tot iasă pe furiş din oraş.

Elend dădu din cap. Îi supravegheaseră cu mare atenţie pe soldaţii lui Cett din Fortăreaţa Hasting, şi niciunul dintre ei nu era vinovatul. Născutul-din-Ceaţă din slujba lui Straff continua să reprezinte o posibilitate, dar Vin nu crezuse niciodată că el s-ar fi putut afla în spatele otrăvirilor. Elend sperase că urmele – dacă puteau fi descoperite – aveau să conducă spre palatul lui, dezvăluind ce servitor fusese înlocuit de un kandra.

— Şi? întrebă el.

— Le-am pus întrebări paznicilor de la trecerile prin ziduri, continuă Felt. Cred că n-au nicio vină.

— Treceri prin ziduri?

Felt făcu semn că da.

— Pasaje secrete care duc afară din oraş. Tuneluri, sau cam aşa ceva.

— Există astfel de intrări? întrebă Elend, surprins.

— Fireşte, lordul meu, răspunse Felt. Pe vremea Lordului Legiuitor, hoţilor skaa le era greu să se mute dintr-un oraş în altul. Oricine venea în Luthadel era luat la-ntrebări, dus la interogatoriu. Aşa că intrările secrete existau în număr mare. Cele mai multe au fost închise – acelea unde oamenii treceau peste zid urcaţi şi coborâţi cu frânghii. Câteva se mai întrebuinţează încă, dar nu cred c-au fost lăsaţi spioni înăuntru. Imediat ce-a fost otrăvită prima fântână, paznicii s-au temut c-o să trimiţi după ei. De atunci, n-au mai lăsat decât să *iasă* oameni – pe cei care vor să fugă din oraşul asediat.

Elend se încruntă. Poruncise să fie închise porţile şi să nu iasă nimeni şi nu ştia ce să creadă despre nesupunerea oamenilor.

— Pe urmă, adăugă Felt, am încercat la fluviu.

— Ne-am gândit la asta, zise Elend. Grătarele prin care trece apa sunt solide.

Felt zâmbi.

— Da, sunt. Am trimis câţiva oameni sub apă, să verifice, şi am găsit jos mai multe lacăte care ţin grătarele pe locurile lor.

— Ce?

— Cineva le-a scos cu forţa, lordul meu, şi le-a fixat la loc cu lacăte, ca să nu dea de bănuit. În felul ăsta, se poate intra şi ieşi înotând, după bunul-plac.

Elend înălţă dintr-o sprânceană,

— Vrei să-nlocuim grătarele? întrebă Felt.

— Nu. Înlocuiţi lacătele cu unele noi, şi puneţi oameni de pază. Vreau să prindeţi otrăvitorii în cursă la următoarea încercare de pătrundere în oraş.

Felt dădu din cap şi se retrase zâmbind încântat. Talentele lui de iscoadă nu prea fuseseră folosite în ultima vreme şi părea să savureze toate însărcinările primite de la Elend. Fostul rege îşi propuse să se gândească dacă era cazul să-l pună să caute spionul kandra – presupunând că nu era chiar el.

— Lordul meu, spuse Demoux, apropiindu-se, cred că pot oferi o a doua părere despre modul în care-a fost pusă otrava.

Elend se întoarse spre el.

— Oh?

Demoux dădu din cap şi-l chemă, cu o fluturare de mână, pe bărbat de lângă perete. Era un tânăr, poate de vreo optsprezece ani, cu faţa murdară, îmbrăcat ca un muncitor skaa.

— El e Lam, zise Demoux. Face parte din confreria mea.

Tânărul se înclină în faţa lui Elend şi rămase într-o poziţie care-i trăda nervozitatea.

— Poţi să vorbeşti, Lam, îl îndemnă Demoux. Spune-i lordului Venture ce-ai văzut.

— Păi, lordul meu, începu tânărul, am încercat să-i spun regelui. Adică noului rege.

Roşi stânjenit.

— E în ordine, îl linişti Elend. Continuă.

— Păi, oamenii lui m-au întors din drum. Au spus că regele n-are timp pentru mine. Aşa c-am venit la lordul Demoux. Mi-am închipuit că el s-ar putea să mă creadă.

— Ce să creadă?

— C-am văzut un Inchizitor, lordul meu, veni răspunsul, şoptit. L-am văzut în oraş.

Elend simţi un fior rece.

— Eşti sigur?

Tânărul dădu din cap.

— Am trăit în Luthadel de când mă ştiu, lordul meu. Am văzut de mai multe ori execuţii. Îl pot recunoaşte pe unul dintre monştrii ăia, cu siguranţă. L-am văzut. Piroane în loc de ochi, înalt, în robe, furişându-se prin noapte. În apropierea pieţelor din centrul cetăţii. Pe cuvântul meu.

Elend schimbă o privire cu Demoux.

— Nu e singurul, lordul meu, spuse acesta, cu glas scăzut. Şi alţi oameni din confreria mea pretind c-au văzut un Inchizitor în apropiere de Kredik Shaw. Pe primii nu i-am crezut, dar Lam e demn de încredere. Dacă spune c-a văzut ceva, chiar a văzut. Băiatul ăsta are ochi aproape la fel de buni ca ai unui Cositorian.

Elend dădu din cap şi ordonă unei patrule alcătuite din oameni din garda lui să supravegheze locul indicat. Pe urmă îşi îndreptă din nou atenţia către eforturile de stivuire a lemnelor, împărţi porunci, organiză oamenii în echipe, îi trimise pe unii să se apuce de lucru, iar pe alţii să aducă forţe proaspete. Neavând cu ce să facă foc, multe forje din oraş se închiseseră şi muncitorii trândăveau. Le-ar fi prins bine ceva cu care să-şi ocupe timpul.

Elend văzu vigoarea din privirile oamenilor când începură să se împrăştie. Cunoştea acel soi de hotărâre, acea fermitate a ochilor şi a braţelor. Venea din satisfacţia intrării în acţiune, în loc de a sta locului, aşteptând să se-nfăptuiască voia sorţii sau să treacă regii la fapte.

Se întoarse la harta lui, făcu câteva notaţii. Cu coada ochiului, îl zări pe Ham intrând agale.

— Vasăzică aici au venit toţi! Terenurile de instrucţie sunt pustii.

Elend îşi ridică privirea, zâmbind.

— Prin urmare, te-ai întors la uniformă? întrebă Ham.

Elend se uită în jos, la hainele lui albe. Create ca să-l scoată în evidenţă, separându-l de cetatea pătată de cenuşă.

— Da.

— Păcat, oftă Ham. Nimeni n-ar trebui să poarte uniformă.

Elend înălţă dintr-o sprânceană. Pus în faţa unei ierni crâncene, Ham îmbrăcase în sfârşit o cămaşă pe sub vestă. Însă nu purta nici mantie, nici haină.

Elend îşi întoarse privirea spre harta lui.

— Hainele astea mi se potrivesc, spuse. Mi se pare pur şi simplu corect să le port. Oricum, jiletca ta aduce mai degrabă a uniformă.

— Nu, nu este.

— Oh? făcu Elend. Ham, nimeni nu strigă „Brutal” mai tare ca un om care umblă iarna fără mantie. Te-ai obişnuit să vezi cum schimbă haina reacţiile oamenilor la vederea ta, să-i laşi să ştie

cine eşti şi ce reprezinţi – asta fiind, în esenţă, menirea unei uniforme.

Ham şovăi.

— E un mod interesant de a privi lucrurile.

— Ce? întrebă Elend. Pe tema asta nu te-ai contrazis niciodată cu Boare?

Ham clătină din cap şi se-ntoarse să se uite la grupurile de bărbaţi care ascultau de şefii numiţi de Elend.

S-a schimbat, se gândi fostul rege. *Conducerea oraşului*, *confruntarea cu toate astea l-au schimbat până şi pe el.* Brutalul era acum mai serios – cu atenţia mai concentrată. Fireşte, el avusese în grijă siguranţa cetăţii mai mult decât oricine altcineva din ceată. Uneori era greu să-ţi aduci aminte că Brutalul liber în gândire era un bărbat cu familie. Era înclinat să nu vorbească prea mult despre Mandra şi despre cei doi copii ai lor.

Elend bănuia că-şi formase un obicei, fiindcă îşi petrecuse o mare parte a vieţii de bărbat însurat departe de familie, ca s-o ştie în siguranţă.

Familia mea e întregul oraş, se gândi Elend, urmărind din priviri soldaţii care plecau la lucru. Poate unii se gândeau că o îndeletnicire atât de simplă ca adunatul lemnelor era o însărcinare banală, de prea puţină importanţă într-un oraş asediat de trei armate. Însă el ştia că populaţia skaa suferea de frig şi avea să primească lemnul preţuindu-l tot atât de mult ca pe o salvare de cele trei armate.

Adevărul era că Elend se simţea, într-o anumită măsură, la fel ca soldaţii lui. Era mulţumit – ba chiar încântat – fiindcă făcea ceva, *orice*, ca să ajute.

— Şi dacă ne-atacă oastea lui Cett? întrebă Ham, continuând să se uite la soldaţi. O bună parte din armată o să se-mprăştie prin oraş.

— Chiar dacă-n echipele mele ar fi o mie de oameni, lipsa lor nu ne-ar ştirbi prea mult forţele. În plus, Ciomege e de părere c-o să fie timp destul să-i adunăm. Avem mesageri pregătiţi.

Elend se uită pe hartă.

— Oricum, cred că încă n-o să fim atacaţi de Cett. Fortăreaţa aia e, pentru el, un loc cât se poate de sigur. Noi n-o s-o atacăm nicidecum – ar însemna să luăm prea mulţi oameni de pe ziduri,

punându-ne în pericol. Nu trebuie să-şi facă griji decât în privinţa tatălui meu…

Vocea lui Elend se stinse.

— Ce e? întrebă Ham.

— De-asta se află Cett aici, continuă Elend, clipind surprins. Nu-ţi dai seama? S-a pus intenţionat într-o situaţie în care nu are de ales. Dacă ne atacă Straff, ostile lui Cett vor intra în final în luptă alături de noi. Şi-a legat soarta de a noastră.

Ham se încruntă.

— Mişcarea pare destul de disperată.

Elend dădu din cap, aducându-şi aminte de întâlnirea lui cu Cett.

— Disperată, spuse. E un cuvânt potrivit. Cett e disperat dintr-un anumit motiv – pe care n-am reuşit să-l deduc. Oricum, venind aici, a trecut de partea noastră şi împotriva lui Straff – indiferent dacă noi dorim alianţa sau nu.

— Şi dacă Adunarea îi dă oraşul lui Straff? Dacă oamenii noştri i se alătură lui Straff şi-l atacă pe Cett?

— Ăsta e riscul pe care l-a acceptat, spuse Elend.

Cett nu şi-a dorit niciodată să poată fugi de lupta de-aici, din Luthadel Vrea să cucerească oraşul sau să fie ucis.

Aşteaptă, speră că Straff o s-atace, se teme că noi îi vom preda pur şi simplu cetatea. Dar nimic din toate astea nu se poate întâmpla atâta vreme cât Straff se teme de Vin. Trei adversari în aşteptare, într-o situaţie fără ieşire. Plus kolossii, un al patrulea element, căruia e imposibil să-i anticipezi faptele.

Cineva trebuia să-ncline cumva balanţa, punând astfel lucrurile în mişcare.

— Demoux, eşti gata să iei comanda aici? întrebă Elend.

Căpitanul îşi ridică privirea şi dădu din cap.

Fostul rege se-ntoarse spre Ham.

— Am o întrebare pentru tine.

Brutalul înălţă dintr-o sprânceană.

— Cât de nebun te simţi în clipa asta?

Elend îşi trase calul afară din tunel, ieşind pe terenul răvăşit din afara Luthadelului. Se întoarse şi-şi întinse gâtul ca să se uite în susul zidurilor. Spera că soldaţii din acel loc îi primiseră mesajul şi n-aveau să-l ia drept un spion sau un cercetaş dintr-o armată duşmană. Ar fi preferat să n-o sfârşească ajungând în

istoriile lui Tindwyl ca un fost rege ucis de săgeata unui oştean de-al său.

Ham călăuzi o femeie scundă, cu părul cărunt, afară din tunel. Aşa cum bănuise Elend, Brutalul găsise cu uşurinţă o trecere prin zid potrivită, care să-i scoată afară din oraş.

— Ei, iată-vă ajunşi, spuse bătrâna, sprijinindu-se în baston.

— Mulţumesc, femeie bună, zise Elend. Azi ţi-ai slujit minunat stăpânirea.

Ea pufni, înălţând dintr-o sprânceană – deşi, din câte-şi putea da Elend seama, era aproape oarbă. El zâmbi, scoase o pungă şi i-o întinse. Ea căută înăuntru cu degete noduroase, surprinzător de îndemânatice, şi numără conţinutul.

— Trei în plus?

— Plata ca să laşi aici un pândar. S-aştepte până ne-ntoarcem.

— Vă-ntoarceţi? se miră femeia. Nu fugiţi?

— Nu, răspunse Elend. Am doar nişte treburi cu una dintre armate.

Femeia înălţă din nou dintr-o sprânceană.

— Ei, niciuna nu e treaba Bunicuţei, mormăi, şi se-ntoarse spre gaura din zid pipăind pământul cu lovituri uşoare de baston. Pentru trei bănuţi, găsesc un nepot care să stea aici câteva ore. Lordului Legiuitor ştie, eu am destui.

Cu un licăr cald în ochi, Ham o privi îndepărtându-se.

— De cât timp ştii de locul ăsta? îl întrebă Elend, în timp ce doi bărbaţi voinici închideau gaura tainică din piatră.

Pe jumătate săpat în pământ şi pe jumătate tăiat chiar în zidul cetăţii, tunelul era o lucrare remarcabilă. Cu toate că auzise de la Felt despre existenţa unor astfel de treceri, era totuşi un şoc să străbată unul aflat la o distanţă de numai câteva minute de mers călare de la Fortăreaţa Venture.

Ham se-ntoarse din nou spre el când zidul fals se închise cu un pocnet.

— Oh, de ani şi ani, răspunse. Bunicuţa Hilde îmi dădea dulciuri când eram copil. Fireşte, nu era decât un mod de a-şi face cunoscută trecerea – fără zarvă, ieftin şi cu ţintă precisă. După ce-am crescut, foloseam tunelul ăsta ca să-i strecor pe Mandra şi pe copii în oraş când veneau să mă viziteze.

— Stai puţin, zise Elend. Ai copilărit în Luthadel?

— Bineînţeles.

— Pe străzi, ca Vin?

Ham clătină din cap.

— Nu tocmai ca Vin, spuse, cu voce stinsă, cercetând zidul din priviri. Cred că nimeni n-a copilărit ca ea. Eu am avut părinţi skaa – bunicul meu a fost nobil. M-am amestecat în lumea fărădelegii, dar părinţii mei trăiau pe vremea când eram copil. În plus, eu eram băiat – şi vânjos pe deasupra. Se uită la Elend. Bănuiesc că e o mare diferenţă.

Elend dădu din cap.

— N-o să-nchizi tunelul ăsta, nu-i aşa? întrebă Ham.

Elend se întoarse spre el, uluit.

— De ce l-aş închide?

Ham ridică din umeri.

— Nu pare genul de îndeletnicire cinstită cu care eşti tu de acord. Probabil că prin gaura asta fug oameni din oraş în fiecare noapte. Despre Bunicuţa Hilde se ştie că ia banul şi nu pune întrebări – chiar dacă te bodogăneşte puţin.

Ham avea dreptate. *Probabil de-aceea nu mi-a spus nimic despre locul ăsta până nu l-am întrebat direct.* Prietenii lui păstrau un echilibru fragil, ţinând în continuare o legătură strânsă cu lumea fărădelegii în timp ce se străduiau din greu să pună umărul la consolidarea unei guvernări pe care o creaseră cu atâtea sacrificii.

— Nu sunt rege, răspunse Elend, conducându-şi calul în direcţia opusă cetăţii. Ce face Bunicuţa Hilde nu mă priveşte.

Ham veni lângă el, răsuflând uşurat. Însă Elend văzu uşurarea risipindu-i-se pe măsură ce i se contura în minte ceea ce făceau de fapt.

— Nu-mi place asta, El.

Se opriră şi fostul rege încălecă.

— Nici mie.

Ham respiră adânc, apoi dădu din cap.

Foştii mei prieteni de obârşie înaltă ar fi încercat să mă facă să mă răzgândesc, se gândi Elend, amuzat. *De ce m-am înconjurat de oameni care i-au fost loiali Supravieţuitorului? Se aşteaptă ca şefii lor să-şi asume riscuri iraţionale.*

— Vin cu tine, se oferi Ham.

— Nu. N-ar schimba nimic. Rămâi aici, aşteaptă să vezi dacă mă-ntorc. Dacă n-apar, spune-i lui Vin ce s-a-ntâmplat.

— O să-i spun, sigur că da, zise Ham, cu sarcasm. Şi pe urmă o să-mi scot pumnalele ei din piept. Asigură-te că vii înapoi, bine?

Elend dădu din cap absent. Privirea i se îndrepta către armata din depărtare. O armată fără corturi, fără trăsuri, fără provizii şi fără servitori. O armată se hrănise cu plantele din jur, înconjurându-se de o fâşie largă de pământ dezgolit. Kolossşii.

În mâinile lui transpirate, frâul calului era alunecos. Era cu totul altceva decât mai înainte, când fusese în tabăra lui Straff şi în fortăreaţa lui Cett. De data asta era singur. Vin nu-l putea salva dacă lucrurile luau o întorsătură urâtă; era în refacere, după rănile primite, şi, în afară de Ham, nimeni n-avea habar ce făcea fostul rege.

Ce *le datorez oamenilor din Luthadel?* se întrebă. *S-au lepădat de mine. De ce mă-ncăpăţânez să-ncerc să-i apăr?*

— Recunosc privirea asta, El, spuse Ham. Să ne-ntoarcem.

Elend închise ochii şi oftă pe tăcute. Pe urmă îi deschise, dădu pinteni calului şi se îndepărtă în galop.

Trecuseră ani de când nu mai văzuse kolossşi, o experienţă pe care-o avusese la insistenţele tatălui său. Straff n-avea încredere în acele creaturi şi nu-i plăcuseră niciodată garnizoanele lor din Stăpânirea Nordică, dintre care una la numai câteva zile de mers pe jos de Urteau, cetatea lui de baştină. Kolossşii fuseseră o reamintire şi o avertizare din partea Lordului Legiuitor.

Elend călărea cu iuţeală şi-şi folosea avântul ca să-şi susţină hotărârea. În afara de acea singură şi scurtă vizită în garnizoana kolossşilor de lângă Urteau, aflase tot ce ştia despre ei din cărţi – dar lecţiile lui Tindwyl îi zdruncinaseră încrederea cândva absolută, deşi uşor naivă, în învăţăturile dobândite prin lectură.

Va trebui să fie de-ajuns, se gândi, apropiindu-se de tabără. Strânse din dinţi şi îşi încetini calul când se văzu în preajma unei cete de kolossşi în mişcare.

Totul era aşa cum îşi aducea aminte. O creatură uriaşă – cu pielea respingător de crăpată şi de despicată ca urmare a creşterii – se afla în fruntea mai multor altora, de mărime mijlocie, cărora despicăturile sângerânde începeau să le-apară la colţurile gurii şi la ale ochilor. O mână de dihănii mai mici – cu pielea lăbărţată atârnându-le sub ochi şi braţe – îşi urma şefii.

Elend îşi struni calul şi se îndreptă, la trap, spre cea mai mare dintre bestii.

— Du-mă la Jastes.

— Descalecă, spuse kolossul.

Elend îl privi drept în ochi. Stând în şa, era aproape de aceeaşi înălţime cu creatura.

— Du-mă la Jastes.

Kolossul îl privi cu ochi ca două mărgele, în care nu puteai citi nimic. Pielea dintre ochi, deasupra nasului, îi era sfâşiată, iar o altă bucată de piele i se curba în jos, către una dintre nări. Pielea nasului era atât de întinsă încât îl răsucea şi-l turtea, lipindu-i vârful de os la câţiva centimetri distanţă de locul unde-ar fi trebuit să se afle.

Era momentul crucial. După cum spuneau cărţile, creatura putea fie să i se supună, fie să-l atace. Elend aştepta, încordat.

— Vino, răspunse kolossul, întorcându-se şi pornind drept către tabără.

Celelalte bestii înconjurară calul lui Elend, şi animalul şovăi nervos. Elend strânse cu putere de frâu şi-l îmboldi să înainteze. Calul îi dădu ascultare speriat.

Ar fi trebuit să se simtă bine după acea mică izbândă, dar nu reuşi decât să se încordeze mai tare. Pătrunseră în tabăra kolosşilor. Era ca şi cum ar fi fost înghiţit. Ca şi cum ar fi lăsat o avalanşă de bolovani să i se prăbuşească în jur. La trecerea lui, kolosşii îşi ridicau privirile, urmărindu-l cu ochi roşii, insensibili. Mulţi alţii stăteau, tăcuţi, în jurul focurilor pe care-şi frigeau mâncarea, fără să se sinchisească, aidoma idioţilor din naştere.

Alţii se băteau. Se omorau între ei, tăvălindu-se pe pământ în luptă, în faţa semenilor lor nepăsători. Niciun filosof, niciun erudit şi niciun cărturar nu reuşiseră să descopere, cu precizie, ce anume stârnea furia unui koloss. Lăcomia părea una dintre cauze. Însă se atacau şi când aveau mâncare din belşug, omorându-şi câte-un însoţitor pentru halca *lui* de carne. Alte cauze erau, după toate aparenţele, atât durerea, cât şi negarea autorităţii. Motive trupeşti. Viscerale. Însă se părea că uneori se atacau şi fără motiv.

Iar după luptă ofereau calm explicaţii, de parcă faptele lor ar fi fost întru totul raţionale. Elend se cutremură când auzi urlete, spunându-şi că avea să fie totuşi în siguranţă până când ajungea la Jastes. Kolosşii se atacau de obicei între ei.

Când nu erau cuprinşi de o nebunie sângeroasă.

Un gând pe care Elend şi-l alungă, concentrându-se în schimb asupra amănuntelor din istorisirea lui Sazed despre vizita sa în tabăra creaturilor. Bestiile purtau săbiile late, grosolane, din fier, pe care le descrisese terrisianul. Cu cât mai mare era kolossul, cu atât mai mare era arma. Când atingea o mărime la care credea că-i era necesară o sabie nouă, avea două posibilităţi: să găsească una aruncată, sau să omoare pe cineva ca s-o ia pe-a lui. O populaţie de kolossşi putea fi ţinută adesea sub control cu cruzime, mărind sau micşorând numărul de arme aflate la dispoziţia sa.

Niciun erudit n-avea idee cum se înmulţeau creaturile.

După cum explicase Sazed, kolossşii mai aveau şi nişte punguţe stranii, legate de curelele săbiilor. *Oare ce sunt?* se întrebă Elend. *Sazed spunea că a văzut, la cel mai mare koloss, vreo trei sau patru*. *Însă ăsta din fruntea grupului meu are aproape douăzeci.* Până şi cel mai mic koloss din grupul lui avea trei pungi.

În asta constă deosebirea, se gândi. *Indiferent ce s-ar afla în pungi, n-ar putea reprezenta modul în care controlează Jastes creaturile?*

Nu şi-ar fi putut da seama decât cerşind una dintre pungile unui koloss – şi se îndoia c-ar fi primit-o.

În timp de înainta, remarcă o altă ciudăţenie: o parte dintre creaturi erau îmbrăcate. Înainte îi văzuse purtând numai câte o acoperitoare în jurul şalelor, aşa cum povestise Sazed. Însă acum multe îşi puseseră pantaloni, cămăşi sau fuste. Nu se sinchisiseră de mărimea hainelor şi cele mai multe le erau atât de strâmte încât se rupseseră. Iar altele erau atât de largi încât fuseseră nevoiţi să şi le lege de trupuri. Pe câţiva dintre cei mai mari îi văzu purtându-le legate, ca nişte basmale, în jurul braţelor sau al frunţilor.

— Noi nu suntem kolossşi, spuse pe neaşteptate creatura din frunte, întorcându-se din mers către Elend.

El se încruntă.

— Explică-mi.

— Tu ne crezi kolossşi, veni răspunsul, printre buzele prea întinse ca să poată fi mişcate aşa cum ar fi trebuit. Dar suntem umani. O să locuim în cetatea voastră. O să vă ucidem şi-o s-o luăm.

Elend se cutremură, înţelegând brusc de unde apăruseră hainele nicidecum pe măsura creaturilor. Erau din satul pe care-l atacaseră şi de unde se scurseseră refugiaţii către Luthadel. Modul de gândire al kolosşilor părea să fi evoluat într-o nouă direcţie. Sau poate existase dintotdeauna, dar fusese reprimată de Lordul Legiuitor? Cărturarul din Elend era fascinat. Deşi era pur şi simplu îngrozit.

Kolosşii călăuzitori se opriră în faţa unui mic grup de corturi, singurele din întreaga tabără. Pe urmă cel din frunte se întoarse şi zbieră, speriind calul lui Elend. El se strădui din toate puterile să-mpiedice animalul să-l arunce din şa, în timp ce şeful îşi ataca unul dintre însoţitori, lovindu-l cu pumnul său imens.

Elend câştigă lupta. Însă şeful kolosşilor o pierdu pe a sa.

Elend descălecă, bătându-şi calul pe gât, iar kolossul atacat îşi scoase sabia din pieptul fostului său şef. Supravieţuitorul – a cărui piele avea câteva rupturi ce nu se datorau întinderii – se aplecă să ia pungile legate la spatele cadavrului. Urmărit de Elend cu o fascinaţie mută, se ridică şi vorbi.

— N-a fost niciodată un comandant bun, declară cu voce neclară.

Nu-i pot lăsa pe monştrii ăştia să-mi atace oraşul, se gândi Elend. *Trebuie să fac ceva.* Trăgându-şi calul de frâu, le întoarse spatele kolosşilor şi intră în partea izolată a taberei, păzită de un grup de tineri nervoşi, în uniforme. Îi întinse frâul unuia dintre ei.

— Ai grijă de calul meu, spuse, înaintând apoi cu paşi mari.

— Aşteaptă! strigă unul dintre soldaţi. Opreşte-te!

Elend se întoarse brusc, ajungând faţă în faţă cu un bărbat mai scund, care-ncerca să-şi coboare suliţa spre el fără să-i scape din ochi pe kolosşi. Fostul rege nu se strădui să se poarte cu asprime; nu voia decât să-şi controleze propria tulburare şi să nu se oprească. Oricum, ca urmare, aruncă o privire care ar fi impresionat-o şi pe Tindwyl.

Soldatul încremeni cu o tresărire.

— Sunt Elend Venture. Numele ţi-e cunoscut?

Omul dădu din cap.

— Poţi să-i anunţi lordului Lekal sosirea mea, spuse Elend. Condu-mă la cortul său.

Tânărul se grăbi să se pună în mişcare. Elend îl urmă, apropiindu-se cu paşi mari de cortul în faţa căruia stăteau, fără tragere de inimă, alţi oşteni.

Prin ce-or fi trecut, se întrebă Elend, *trăind înconjuraţi de kolosşi a căror superioritate numerică e copleşitoare?* Simţindu-se pentru o clipă inundat de milă, nu încercă să dea buzna intimidându-i. Aşteptă, cu răbdare prefăcută, până când auzi o voce din interior.

— Lăsaţi-l să între.

Trecu pe lângă străji şi deschise brusc clapa cortului.

Lunile nu se scurseseră cu blândeţe pentru Jastes Lekal. Cumva, cele câteva şuviţe de păr de pe creştetul lui arătau chiar mai jalnic decât o chelie completă. Purta un costum mototolit şi pătat şi avea pungi mari sub ochi. Măsura locul cu pasul şi tresări uşor la intrarea lui Elend.

Pe urmă încremeni o clipă, făcând ochii mari. În cele din urmă, ridică o mână tremurătoare ca să-şi dea pe spate părul pe care nu-l avea.

— Elend? întrebă. Pentru numele Lordului Legiuitor, ce-ai păţit?

— Responsabilităţile, Jastes, răspunse încet Elend. S-ar părea că niciunul dintre noi n-a fost pregătit pentru ele.

— Afară, spuse Jastes, fluturându-şi mâna către soldaţii din gardă.

Îşi târşâi picioarele pe lângă Elend şi închise clapa cortului în urma lor.

— A trecut ceva vreme, Elend, spuse, râzând uşor.

Elend dădu din cap.

— Mi-aduc aminte de zilele când stăteam în camera ta de lucru, sau într-a mea, bând împreună cu Telden. Eram atât de inocenţi, nu?

— Inocenţi, dar plini de speranţe.

— Vrei să bei ceva? întrebă Jastes, întorcându-se către masa din încăpere.

Elend văzu sticlele de tot soiul dintr-un colţ. Erau goale. Jastes luă una plină şi-i umplu lui Elend un pocal mic; dimensiunea, ca şi culoarea limpede a licorii sugerau că nu era vorba de un vin de masă obişnuit.

El luă pocalul, dar nu bău.

— Ce s-a-ntâmplat, Jastes? Cum s-a preschimbat filosoful inteligent şi meditativ pe care-l ştiam într-un despot?

— Despot? se răsti Jastes, golindu-şi paharul dintr-o sorbitură. Nu sunt despot. Despot e tatăl tău. Eu nu sunt decât realist.

— Să te afli în mijlocul unei armate de kolosşi nu mi se pare o poziţie foarte realistă.

— Pot să controlez situaţia.

— Şi Suisna? întrebă Elend. Satul unde-au măcelărit oamenii?

Jastes îşi flutură mâna.

— N-a fost decât un accident nefericit.

Elend îşi coborî privirea către băutura din mâna lui şi o aruncă într-o parte, împroşcând podeaua prăfuită a cortului.

— Asta nu e camera de lucru a tatălui meu şi noi nu mai suntem prieteni. Nu pot numi astfel un om care conduce aşa ceva împotriva oraşului meu. Ce s-a-ntâmplat cu onoarea ta, Jastes Lekal?

Jastes pufni, cu ochii la alcoolul vărsat.

— Asta a fost întotdeauna beleaua cu tine, Elend. Atât de sigur, atât de optimist, atât de scrupulos.

— Optimismul era *al nostru*, spuse Elend, înaintând cu un pas. Am vrut să schimbăm lucrurile, Jastes, nu să le distrugem!

— Aşa să fie? ripostă Jastes, cu o furie pe care Elend nu o mai văzuse niciodată la el. Vrei să ştii de ce sunt aici, Elend? Ai dat vreodată *atenţie* celor petrecute în Stăpânirea Sudică în vreme ce te jucai tu de-a regele în Luthadel?

— Îmi pare rău pentru cele întâmplate cu familia ta, Jastes.

— Îţi pare rău? făcu Jastes, lovind cu sticla în masă. Ţie îţi pare *rău*? Am pus în practică planurile tale, Elend. Toate lucrurile despre care vorbeam noi – libertatea, politica onestă. Am avut încredere în aliaţii mei în loc să-i strivesc ca să mi se supună. Şi ştii ce s-a-ntâmplat?

Elend închise ochii.

— Au ucis pe toată lumea, Elend, continuă Jastes. Asta faci când pui mâna pe putere. Îţi omori rivalii şi le omori familiile – chiar şi fetele tinere, chiar şi bebeluşii. Şi laşi cadavrele lor neclintite, ca avertisment. Politica asta e corectă. Aşa rămâi la putere!

— E uşor să crezi în ceva când învingi tot timpul, Jastes, zise Elend, deschizând ochii. Înfrângerile sunt cele care definesc credinţa unui om.

— Înfrângerile? întrebă Jastes. Sora mea a fost o *înfrângere*?

— Nu, vreau să spun că…

— Ajunge! se răsti Jastes, lovind cu sticla în masă. Gărzi!

Doi bărbaţi deschiseră clapa cortului şi intrară.

— Luaţi-l prizonier pe Maiestatea Sa, porunci Jastes, gesticulând cu o mână nesigură. Trimiteţi un sol în cetate, spuneţi-le că vreau să negociez.

— Nu mai sunt rege, Jastes, zise Elend.

Jastes încremeni.

— Crezi că, dac-aş mai fi fost rege, aş fi venit aici, ca să mă las capturat? întrebă Elend. M-au detronat. Adunarea a evocat cauza lipsei de încredere şi a ales un alt rege.

— Idiot nenorocit.

— Înfrângeri, Jastes. Pentru mine n-a fost atât de cumplit cum a fost pentru tine, dar cred într-adevăr c-am înţeles ceva.

— Prin urmare, spuse Jastes, trecându-şi o mână prin „păr”, costumul ăsta elegant şi tunsoarea nu te-au salvat, eh?

— Ia-ţi kolosşii şi pleacă, Jastes.

— Asta a sunat a ameninţare. Nu mai eşti rege, nu mai ai armată şi nu-ţi văd Născuta-din-Ceaţă pe aici. Pe ce te bizui când ameninţi?

— Sunt kolosşi, spuse Elend. Chiar vrei să intre în oraş? E căminul tău, Jastes – sau a fost cândva. Înăuntru sunt mii de oameni!

— Îmi pot… controla armata, spuse Jastes.

— Mă-ndoiesc că eşti în stare. Ce s-a-ntâmplat, Jastes? Au hotărât că au nevoie de un rege? Au hotărât că trebuie s-o facă şi ei, pentru că aşa fac „umanii”? Ce ţin în pungile alea?

Jastes nu răspunse.

— Ce se-ntâmplă dacă pe unul îl apucă pur şi simplu furiile şi te-atacă?

Jastes clătină din cap.

— Îmi pare rău, Elend. Nu-l pot lăsa pe Straff să pună mâna pe atiu.

— Şi poporul meu?

Jastes nu şovăi decât o clipă, apoi îşi lăsă ochii în jos şi le făcu semn oştenilor. Unul îşi puse mâna pe umărul lui Elend.

El reacţionă surprinzându-se până şi pe sine însuşi. Îl izbi pe oştean cu cotul în faţă, zdrobindu-i nasul, apoi îl doborî pe celălalt cu o lovitură de picior în gambă. Înainte de a avea Jastes timp să se mişte sau să strige, sări asupra lui.

Îşi smulse din cizmă cuţitul de obsidian – primit de la Vin – şi-l înşfăcă pe Jastes de umăr. Îl izbi de bărbatul care se tânguia,

răsucindu-l, îl împinse cu spatele pe masă şi – aproape fără să cântărească nimic din tot ce făcea – îi implântă cuţitul în umăr.

Jastes scoase un ţipăt jalnic, prelung.

— Dacă uciderea ar fi de vreun folos, Jastes, mârâi Elend, te-aş omorî chiar acum. Dar nu ştiu cum să controlez creaturile astea şi nu vreau să le las de capul lor.

Soldaţii se îngrămădiră în încăpere. Elend nu-şi ridică privirea. Îl plesni pe Jastes, oprindu-i strigătele de durere.

— Ascultă-mă, spuse Elend. Nu-mi pasă c-ai fost rănit, nu-mi pasă că nu crezi în filosofie şi nu-mi pasă cu adevărat nici dacă te laşi ucis jucându-te cu Straff şi Cett de-a politica. Dar îmi pasă *cu siguranţă* dacă-mi ameninţi poporul. Vreau să-ţi scoţi armata din Stăpânirea mea – du-te s-ataci ţinuturile lui Straff, sau poate pe-ale lui Cett. Ambele sunt acum lipsite de apărare. Eu îţi făgăduiesc că n-o să-i las pe duşmanii tăi să ia atiul. Şi, ca prieten, o să-ţi dau un sfat. Gândeşte-te o vreme la rana asta din braţul tău, Jastes. Ţi-am fost cel mai bun prieten, dar acum aproape că te-am ucis. Ce demon te-mpinge să stai în mijlocul unei armate de kolosşi nebuni?

Oştenii îl înconjurară. Elend îşi îndreptă spatele şi smulse cuţitul din Jastes, pe care-l răsuci şi-i apăsă lama pe gât.

Soldaţii încremeniră.

— Plec, spuse Elend şi, împingându-l în faţa lui Jastes rămas năucit, ieşi din cort.

Observă, cu o oarecare nelinişte, că garda era alcătuită din abia vreo doisprezece oameni. Sazed numărase mai mulţi. Unde-i pierduse Jastes?

Calul lui Elend nu se zărea nicăieri. Aşa că rămase cu ochii pe soldaţi, împingându-l pe Jastes către linia invizibilă dintre tabăra oamenilor şi a kolosşilor. Când ajunse la ea, se răsuci şi-l împinse înapoi, către oamenii lui. Soldaţii îl luară în primire şi unul scoase un bandaj pentru braţ. Ceilalţi se mişcară de parcă ar fi vrut să-l urmărească pe Elend, dar se opriră, şovăind.

Elend traversase hotarul, era în tabăra kolosşilor. Rămase locului, tăcut, cu ochii la jalnicul grup de soldaţi tineri, cu Jastes în mijlocul lor. Fostul lui prieten primea îngrijiri şi, chiar în acest timp, Elend îi văzu privirea. N-avea să se retragă. Bărbatul pe care-l cunoscuse Elend era mort, înlocuit de o creaţie a noii lumi, care nu se uita cu bunăvoinţă la filosofi şi la idealişti.

Elend îi întoarse spatele şi o porni printre kolosşi. Câţiva se apropiară imediat. Oare erau grupul de mai înainte? N-ar fi putut s-o spună cu convingere.

— Duceţi-mă afară, porunci întâlnind ochii celui mai voinic.

Şi, fie părea el mai impunător, fie acel koloss era mai uşor de intimidat, căci nu spuse nimic. Se mulţumi să dea din cap şi o porni spre ieşirea din tabără, cu Elend înconjurat de grupul lui.

Vizita asta a fost pierdere de vreme, se gândi Elend, cu ciudă. *N-am izbutit decât să-l înfurii pe Jastes. Mi-am riscat viaţa pentru nimic.*

Măcar dac-aş putea să aflu ce au în pungi!

Se uită la kolosşii din jurul său. Alcătuiau un grup tipic, cu înălţimi mergând de la un metru cincizeci până la un monstru de trei metri. Mergeau pe lângă el cu umerii căzuţi, în poziţii lejere…

Elend încă mai avea cuţitul în mână.

E o prostie, se gândi. Dintr-un anumit motiv, asta nu-l împiedică să aleagă cel mai mic koloss din grup, să respire adânc şi să-l atace.

Ceilalţi kolosşi se opriră să privească. Creatura aleasă de el se răsuci – dar în direcţie greşită. Se întoarse către kolossul de lângă el, unul cam de aceeaşi mărime cu el, în timp ce Elend se năpusti asupra lui şi-i înfipse cuţitul în spate.

Deşi avea numai un metru cincizeci şi o constituţie nicidecum robustă, kolossul era incredibil de puternic. Îl azvârli pe Elend la pământ, urlând de durere. Însă fostul rege izbuti să nu-şi scape pumnalul.

Nu-l pot lăsa să-şi scoată sabia, se gândi, ridicându-se în picioare şi înfigându-i cuţitul în coapsă. Kolossul căzu din nou, pocnindu-l pe Elend cu o mână şi întinzându-şi degetele celeilalte către sabie. Elend primi pumnul în piept şi căzu pe spate, pe pământul plin de funingine.

Gemu, icnind. Kolossul îşi scoase sabia, dar îi era greu să se ţină pe picioare. Din ambele răni de cuţit îi curgea sânge de un roşu-intens; lichidul părea mai strălucitor şi mai reflectant decât sângele omenesc, dar era posibil să fie fost o simplă iluzie, datorată contrastului cu pielea de un albastru-profund.

Kolossul reuşi în sfârşit să stea în picioare, şi Elend îşi dădu seama ce greşeală făcuse. Se lăsase condus de adrenalina din timpul înfruntării lui Jastes – de ciuda lui şi de neputinţa de a

opri armatele. În ultima vreme se antrenase foarte mult, dar nu ajunsese la un nivel care să-i îngăduie s-atace un koloss.

Numai că era mult prea târziu ca să-şi mai facă griji pentru aşa ceva.

Se rostogoli ca să se ferească de sabia groasă, semănând a bâtă, care izbi pământul alături de el. Instinctul se dovedi mai puternic decât groaza şi izbuti, în mare măsură, să evite sabia, iar când kolossul o smuci, îşi luă avânt pentru o nouă lovitură. Îl atinse uşor în lateral, lăţind o pată de sânge pe uniforma cândva albă, dar el abia dacă simţi tăietura.

Există un singur mod de a câştiga o luptă cu cuţitul împotriva unui duşman cu o sabie... se gândi Elend, strângându-şi cu putere pumnalul. Era straniu, dar ideea nu venea de la unul dintre instructorii lui, şi nici măcar de la Vin. Nu ştia sigur cum îi apăruse în minte, dar îi acordă încredere.

Atacă-l cu toată iuţeala de care eşti în stare şi ucide-l repede.

Elend se năpusti. Kolossul îşi roti sabia. Elend văzu că lovea, dar nu era nimic de făcut. Nimic altceva decât să se avânte, cu pumnalul ridicat, cu dinţii încleştaţi.

Împlântă cuţitul în ochiul kolossului, abia izbutind să se apropie destul de mult ca sabia să nu-l poată atinge. Mânerul ei îl lovi totuşi în stomac.

Căzură amândoi.

Elend gemu încet, începând treptat să simtă atingerea pământului tare, acoperit de cenuşa bătătorită şi de buruienile mâncate până la rădăcină. O creangă căzută îi zgâria obrazul. Era ciudat că putea să remarce astfel de lucruri în pofida durerii din piept. Se ridică împleticindu-se. Însă kolossul pe care-l atacase nu se mai clinti. Însoţitorii lui stăteau nemişcaţi, părând fără nicio grijă, deşi îl fixau pe Elend cu privirea. Păreau să vrea ceva.

— Mi-a mâncat calul, spuse Elend, dând glas primului lucru care-i trecuse prin mintea tulbure.

Grupul de kolosşi dădu din capete. Elend înaintă clătinându-se şi şterse cenuşa de pe obraz cu o mână nesigură în timp ce îngenunchea lângă koloss. Îşi smulse pumnalul şi şi-l strecură la loc, în cizmă. Apoi dezlegă pungile; kolossul avea două.

În cele din urmă, fără să ştie de ce, înşfăcă şi sabia lată a creaturii şi şi-o puse pe umăr. Era atât de grea încât abia putea s-o care şi cu siguranţă n-avea să fie în stare s-o folosească.

Cum izbuteşte o creatură atât de măruntă să mânuiască aşa ceva?

Kolosşii îl lăsară să-şi vadă de treabă fără să comenteze; pe urmă îl conduseră afară din tabără. Imediat ce se retraseră, Elend deschise una dintre pungi şi se uită în ea.

Ceea ce găsi înăuntru n-ar fi trebuit să-l surprindă. Jastes se hotărâse să-şi ţină oştenii sub control printr-o metodă străveche.

Îi plătea.

Ceilalţi zic că sunt nebun. Şi, aşa cum am mai spus-o, s-ar putea să aibă dreptate.

43

Ceaţa se prelingea în camera întunecoasă, prăvălindu-se ca o cascadă în jurul lui Vin, care stătea în cadrul uşii deschise a balconului. Elend era un morman neclintit, adormit în patul său, la mică distanţă de ea.

După cum s-ar părea, stăpână, îi explicase OreSeur, *s-a dus în tabăra kolosşilor de unul singur. Tu dormeai, şi niciunul dintre noi n-a ştiut ce făcea. Nu cred c-a izbutit să convingă creaturile să nu atace, dar e sigur că s-a întors cu nişte noutăţi utile.*

OreSeur stătea lângă ea, aşezat pe labele din spate. N-o întrebase pe Vin nici de ce venise în camerele lui Elend, nici de ce stătea acolo, uitându-se în tăcere, noaptea, la fostul rege.

Nu putea să-l protejeze. Se străduise atât de mult, dar faptul că era imposibil să apere fie şi numai o singură persoană i se păru dintr-odată atât de real – atât de palpabil – încât i se făcu brusc rău.

Elend avusese dreptul să plece. Era propriul său stăpân, ştia ce face, era rege. Însă nu făcuse altceva decât să se pună într-un pericol şi mai mare. Frica o însoţise pe Vin atât de mult timp încât se obişnuise cu ea, şi se-ntâmpla rareori să fie vizibilă fizic, însă, uitându-se cum dormea el, liniştit, văzu că propriile mâini o trădau, tremurând.

L-am salvat de asasini. L-am apărat. Sunt o Allomantă puternică. Şi atunci, de ce mă simt atât de neajutorată?

Atât de singură?

Înaintă, fără ca tălpile ei goale să facă vreun zgomot când se apropie de patul lui Elend.

OreSeur mârâi încetişor.

Vin se răsuci. Pe balcon stătea o siluetă, dreaptă şi neagră, părând aproape o iluzie chiar şi pentru ochii ei ajutaţi de cositor. Ceaţa îi cădea în faţă, băltind pe podea, răspândindu-se ca un muşchi fantomatic.

— Zane, şopti ea.

— El nu e în siguranţă, Vin, spuse nou-venitul şi intră fără grabă, împingând un val de ceaţă înaintea lui.

Ea se uită din nou la Elend.

— N-o să fie niciodată.

— Am venit să-ţi spun c-aveţi un trădător în mijlocul vostru.

Vin îşi ridică privirea.

— Cine e?

— Bărbatul pe nume Demoux. A luat legătura cu tata la scurt timp după încercarea de asasinat, oferindu-se să deschidă porţile şi să predea cetatea.

Vin se încruntă. *N-are nicio logică.*

Zane se apropie cu un pas.

— E lucrătura lui Cett, Vin. E un şarpe, chiar şi pentru un lord de obârşie înaltă. Nu ştiu cum a izbutit să vă mituiască un om, dar ştiu că Demoux a-ncercat să-l provoace pe tata s-atace în timpul votării.

Vin şovăi. Dacă Straff ar fi atacat atunci, în primul rând ar fi întărit impresia că le trimisese asasinii.

— Elend şi Penrod ar fi trebuit să fie morţi, continuă Zane. Adunarea fiind în haos, Cett ar fi preluat conducerea. Şi-ar fi condus oamenii – alături de ai voştri – împotriva armatei atacatoare a lui Straff. Ar fi devenit salvatorul care a apărat Luthadelul de tirania unui invadator…

Vin tăcea. Simplul fapt că o spunea Zane nu însemna că povestea era adevărată. Însă cercetările ei îi şopteau că Demoux era trădătorul.

În sala Adunării, recunoscuse un asasin, şi bărbatul acela *făcuse parte* din suita lui Cett, de aceea ştia că Zane spunea adevărul cel puţin într-o privinţă. În plus, Cett mai trimisese şi altădată asasini Allomanţi; o atacaseră cu luni în urmă, când îşi întrebuinţase ultima fărâmă de atiu. În timpul acelei lupte, Zane îi salvase viaţa.

Îşi încleştă pumnii, simţind în piept muşcătura unei înciudări neputincioase. *Dacă are dreptate, Demoux e mort şi un kandra duşman e în palat, petrecându-şi zilele la numai câţiva paşi de Elend. Iar dacă minte, avem totuşi un despot în oraş şi unul afară. Şi o oaste de kolosşi salivează cu gândul la orăşeni. Iar Elend n-are nevoie de mine.*

Pentru că nu pot face nimic.

— Înţeleg de ce ţi-e ciudă, şopti Zane, venind lângă pat şi uitându-se în jos, la fratele lui adormit. Continui să-i dai ascultare. Vrei să-l aperi, dar el nu te lasă.

Zane îşi ridică privirea şi îi întâlni ochii. Vin zări în ei o aluzie.

Putea face ceva – ceea ce dorise o parte din ea de la bun început. Ceea ce fusese învăţată să facă.

— Cett a fost pe punctul să-l ucidă pe bărbatul pe care-l iubeşti, adăugă Zane. Elend al tău face ce vrea. Ei bine, să facem şi noi ce vrei *tu.* O privi în ochi. Am fost uneltele altora prea multă vreme. Să-i arătăm lui Cett de ce trebuie să se teamă de noi.

Furia ei, ciuda pe care i-o stârnea asediul, tânjea să facă întocmai ce propunea Zane. Însă nu era hotărâtă, nu ştia ce să creadă. Ucisese – ucisese cu folos – nu demult, iar asta o îngrozise. Însă... Elend putea să rişte – să rişte nebuneşte, intrând de unul singur în mijlocul unei armate de kolosşi. Părea aproape o trădare. Ea se străduise din toate puterile să-l apere, forţându-se, expunându-se. Şi, peste numai câteva zile, el se plimba, singur, printr-o tabără plină cu monştri.

Scrâşni din dinţi. O parte din ea îi şoptea că, dacă Elend nu era rezonabil şi nu se ferea de primejdii, ea trebuia, pur şi simplu, să se asigure că primejdiile nu mai existau.

— Să mergem, şopti.

Zane dădu din cap.

— Trebuie să-nţelegi un lucru, spuse. Nu-l poţi omorî pur şi simplu. Un alt despot războinic o să-i ia locul, o să-i conducă oştile. Trebuie să-l atacăm. Trebuie să-i lovim armata atât de cumplit, încât oricine îi va lua locul să fie atât de înspăimântat încât să se retragă.

Vin şovăi, ferindu-şi ochii de ai lui, cu unghiile muşcându-i din palme.

— Spune-mi, adăugă el, venind mai aproape. Ce te-ar fi învăţat Kelsier să faci?

Răspunsul era simplu. Kelsier n-ar fi ajuns niciodată într-o asemenea situaţie. Fusese un bărbat dur, un om care nu-l ierta pe cel care-i ameninţa pe cei dragi lui. Cett şi Straff n-ar fi petrecut nici măcar o singură noapte la Luthadel fără să simtă pumnalul lui Kelsier.

O parte din ea fusese întotdeauna plină de veneraţie pentru brutalitatea lui eficientă şi de temut.

Te poţi afla în siguranţă în două moduri, îi şopti vocea lui Reen. *Fie eşti atât de tăcut şi de inofensiv încât nimeni nu-ţi dă atenţie, fie atât de primejdios încât toţi se tem de tine.*

Întâlni ochii lui Zane şi dădu din cap. El zâmbi, se îndepărtă şi sări pe fereastră.

— OreSeur, şopti Vin, după plecarea lui. Atiul meu.

Câinele şovăi, apoi se apropie lipăind şi-şi despică umărul.

— Stăpână... spuse, încet. Nu face asta.

Ea se uită la Elend. Nu-l putea apăra de toate. Dar putea face ceva.

Luă atiul de la OreSeur. Mâinile nu-i mai tremurau. Îi era frig.

— Cett a ameninţat tot ce iubesc, şopti. O să afle, în curând, că în lumea asta există ceva mai puternic decât asasinii lui. Ceva mai puternic decât armata lui. Ceva mai îngrozitor decât Lordul Legiuitor însuşi. Mă năpustesc asupra lui.

Corvoada ceţii, aşa o numeau.

Fiecare soldat trebuia s-o facă, la rândul lui, să stea în beznă, cu o torţă pâlpâitoare. Cineva trebuia să fie de pază. Trebuia să se holbeze la amăgitoarea ceaţă mişcătoare întrebându-se dacă acolo era ceva. Stând la pândă.

Wellen ştia că era.

Ştia, dar n-o spunea niciodată. Soldaţii râdeau de astfel de superstiţii. Erau nevoiţi să iasă în ceaţă. Erau obişnuiţi să iasă în ceaţă. Ştiau că n-aveau de ce să se teamă de ea.

Presupuneau.

— Hei, spuse Jarloux, păşind pe marginea zidului. Wellen, vezi ceva acolo?

Bineînţeles că nu vedea. Stătea alături de alţi câteva zeci pe perimetrul Fortăreţei Hasting, privind de pe zidul exterior – o fortificaţie scundă, de vreo patru metri şi jumătate, care înconjura curtea. Datoria lor era să se uite în jur, căutând în ceaţă orice părea dubios.

„Dubios”. Era cuvântul pe care-l foloseau. *Totul* era dubios. Era ceaţă. Un întuneric mişcător, un gol făurit din haos şi ură. Lui Wellen nu-i inspirase niciodată încredere. Exista acolo. El ştia.

Ceva se mişcă în întuneric. Wellen se retrase cu un pas, holbându-se în gol, cu inima începând să-i fâlfâie, cu mâinile începând să-i transpire când ridică suliţa.

— Da, spuse Jarloux, mijindu-şi ochii. Jur că văd…

Veni, aşa cum ştiuse Wellen întotdeauna că avea să vină. Ca o mie de ţânţari într-o zi toridă, ca o ploaie de săgeţi trase de o armată întreagă. Monede împroşcate pe parapet. Un zid de moarte licăritoare, sute de dâre gonind prin ceaţă. Metalul zăngăni, izbindu-se pe piatră, iar oamenii urlară de durere.

Wellen se trase înapoi, înălţându-şi suliţa, în timp ce Jarloux striga, dând alarma. Jarloux muri la jumătatea strigătului, cu o monedă izbindu-l în gură şi azvârlind afară o aşchie de dinte când îi ieşi prin spatele capului. Jarloux căzu, şi Wellen se îndepărtă de cadavru împleticindu-se, ştiind că era prea târziu ca să fugă.

Ploaia de monede încetă. Tăcere în văzduh. Oameni la picioarele lui, morţi sau gemând.

Apoi veniră ei. Două umbre negre ale morţii în noapte. Corbi în ceaţă. Zburară peste Wellen în foşnet de straie negre.

Şi îl lăsară în urmă, singur printre leşurile care alcătuiseră cândva un detaşament de patruzeci de oameni.

Vin ateriză ghemuindu-se, cu tălpile goale pe pietrele reci ale pavajului din curtea Fortăreţei Hasting. Zane ateriză în picioare, drept – ca întotdeauna – cu aerul lui dominator de încredere în sine.

Fludorul ardea în ea, dându-le muşchilor energia încordată a unei mii de clipe excitante. Îşi ignora cu uşurinţă durerea din coasta rănită. Îşi avea singurul ei bob de atiu în stomac, dar nu-l folosea. Nu încă. Nu înainte de a se dovedi că avea dreptate în privinţa lui Cett, că era Născut-din-Ceaţă.

— Mergem de jos în sus, spuse Zane.

Ea dădu din cap. Turnul Central al Fortăreţei Hasting avea multe etaje şi nu puteau şti unde se afla Cett. Dacă începeau de jos, n-avea cum să le scape. În plus, să urce avea să fie mai greu. Energia din membrele lui Vin cerea să fie eliberată.

Aşteptase, strânsă grămadă, mult prea mult. O obosise slăbiciunea, o obosiseră constrângerile, îşi petrecuse luni de-a rândul în chip de cuţit neclintit lângă gâtul cuiva.

Era timpul să taie.

Cei doi se avântară. În jurul lor începură să pâlpâie torţe pe măsură ce alarma trezea soldaţii încartiruiţi în curte. Corturile se iveau din beznă şi se prăbuşeau, oamenii ţipau, surprinşi, căutând din priviri oastea care îi atacase. Nu puteau decât să-şi dorească să fi avut un asemenea noroc.

Vin sări drept în sus, iar Zane se răsuci, azvârlind în jurul său o pungă de monede. Sub ea scânteiară sute de bucăţele de aramă – o întreagă avere pentru un ţăran. Vin ateriză cu un foşnet şi Împinseră amândoi, aruncând cu forţa lor monedele în afară. Proiectilele licăritoare în lumina torţelor despicară aerul din tabără, doborând oameni surprinşi, somnoroşi.

Vin şi Zane îşi continuară drumul spre turnul central. În faţa lui se adunase un grup de oşteni. Încă mai păreau dezorientaţi, năuciţi şi somnoroşi, dar erau înarmaţi. Aveau armuri din metal şi arme de oţel – o alegere înţeleaptă dacă ar fi avut de înfruntat o armată duşmană.

Cei doi se strecurară în mijlocul grupului. Zane aruncă o singură monedă în aerul dintre ei. Vin se întinse şi Împinse în ea, simţind greutatea bărbatului, care Împingea la rândul său.

Sprijinindu-se unul de altul, Împinseră în direcţii opuse, aruncându-şi greutatea către platoşele soldaţilor. Incendiind fludor – şi ţinându-se pe loc unul pe altul – Împingerile lor împrăştiară soldaţii, ca şi cum ar fi fost plesniţi de palme enorme. Suliţele şi săgeţile se răsuciră în noapte şi căzură zăngănind pe pietrele pavajului. Platoşele traseră trupurile cu ele, îndepărtându-le.

Vin îşi stinse oţelul când simţi greutatea lui Zane desprinzându-se de monedă. Bucăţica de metal scânteietor ricoşă de pământ, între ei, şi Zane se întoarse, întinzându-şi braţul către singurul oştean rămas în picioare între el şi uşile fortăreţei.

Pe urmele Allomantului alerga un grup de soldaţi, dar se opriră brusc cu toţii când Împinse în ei, transferând apoi greutatea către soldatul rămas singur. Ghinionistul se izbi de uşile fortăreţei.

Oasele i se sfărâmară. Uşile se deschiseră când căzu, azvârlit în încăperea de dincolo de ele. Zane se strecură prin deschidere şi Vin îl urmă fără efort, lipsind pietrele zgrunţuroase ale pavajului de atingerea tălpilor ei goale, care păşiră în schimb pe marmură netedă.

Înăuntru aşteptau soldaţi. Nu purtau armuri şi aveau scuturi mari, de lemn, ca să oprească monedele. Erau înarmaţi cu bâte şi cu săbii de obsidian. Ucigători-de-ceaţă – oameni antrenaţi anume ca să lupte cu Allomanţi. Erau, poate, cincizeci.

Acum începe cu adevărat, se gândi Vin, avântându-se în aer şi Împingând în balamalele uşii.

Zane deschise drumul Împingând în acelaşi bărbat de care se folosise ca să deschidă uşile şi aruncându-i cadavrul către un grup de ucigători-de-ceaţă. În timp ce soldatul mort se izbea de ei, Vin ateriză în mijlocul unui al doilea grup. Se roti pe podea, întinzându-şi picioarele şi incendiind fludor, şi făcu patru soldaţi să cadă, împiedicându-se. Când ceilalţi încercară s-o lovească, Împinse în jos, într-o monedă din punga ei, făcând-o să ţâşnească afară şi azvârlindu-se în sus. Se roti în aer şi prinse bâta scăpată de unul dintre oştenii care se împiedicaseră.

Obsidianul se sparse de marmura albă, în locul unde stătuse ea. Vin coborî cu propria armă şi lovi, atacând cu mai multă iuţeală decât ar fi trebuit să fie cu putinţă şi pocnind oamenii peste urechi, bărbii şi gâturi. Ţestele crăpau. Oasele se rupeau. Ea nici măcar nu răsufla greu când îşi văzu toţi cei zece adversari la pământ.

Zece bărbaţi... nu mi-a povestit Kelsier cândva că s-a descurcat foarte greu cu şase ucigători-de-ceaţă?

N-avea timp să mediteze. Un grup numeros de soldaţi o atacă. Cu un strigăt, se avântă spre ei dintr-un salt, aruncându-şi bâta spre faţa primului care-i ieşi în cale. Ceilalţi îşi înălţară scuturile, surprinşi, dar ea ateriză scoţând brusc două pumnale de obsidian. Le înfipse în coapsele celor doi bărbaţi din faţa ei, apoi se răsuci printre ei, lovind în carne oriunde o vedea.

Cu coada ochiului, surprinse pe cineva atacând-o şi-şi repezi braţul în sus, oprind bâta care îi ţintea capul. Lemnul crăpă, iar ea doborî soldatul rotindu-şi larg pumnalul şi aproape decapitându-l. Se trase înapoi dintr-un salt când ceilalţi înaintară, îşi găsi un punct de sprijin şi smuci de leşul cu armură întrebuinţat mai înainte de Zane, Trăgându-l către ea.

Scuturile nu erau de folos împotriva unui proiectil atât de mare. Vin îl azvârli către duşmani, măturându-i din faţă. În lateral se zăreau rămăşiţele ucigătorilor-de-ceaţă care-l atacaseră pe Zane. El stătea printre ele, un stâlp negru, cu braţele întinse, în faţa celor căzuţi. Întâlni ochii lui Vin şi arătă cu capul partea din spate a încăperii.

Vin nu le dădu nicio atenţie celor câţiva ucigători-de-ceaţă rămaşi. Împinse în cadavru şi se îndepărtă alunecând pe podea. Zane sări în sus, Împingând şi el, şi ieşi în ceaţă spulberând o fereastră. Vin inspectă în grabă toate încăperile din spate: nici urmă de Cett. Se întoarse şi doborî un ucigător-de-ceaţă răzleţit când se repezi în puţul platformei de urcare.

De platformă n-avea nevoie. Se avântă drept în sus Împingând într-o monedă şi dădu apoi buzna la etajul al doilea. Zane avea să se ocupe de primul.

Ea ateriză fără zgomot pe podeaua de marmură şi auzi paşi pe o scară de alături. Recunoscu încăperea largă, fără pereţi despărţitori; era cea în care se întâlniseră ea şi Elend cu Cett, pentru cină. Acum era goală, masa fusese scoasă, dar îşi aducea aminte de ferestrele cu vitralii şi de peretele circular.

Din bucătărie dădură buzna ucigători-de-ceaţă. Cu zecile. Probabil că acolo există o altă scară, se gândi Vin, repezindu-se către cea de lângă ea. Însă şi de acolo veneau alte zeci, şi cele două grupuri înaintau, vrând s-o înconjoare.

Pentru ei, cincizeci la unu însemna, probabil, că aveau sorţi buni de izbândă şi o atacară cu încredere. Vin aruncă o privire prin uşile deschise ale bucătăriei şi nu văzu nici urmă de Cett. Nu era nimeni.

Şi-a adus, cu siguranţă, o grămadă de ucigători-de-ceaţă, se gândi, retrăgându-se tăcută spre centrul încăperii. În afară de bucătărie, de scară şi de stâlpii de susţinere, sala era înconjurată, în cea mai mare parte, de ferestre boltite, cu vitralii.

S-a pregătit pentru atacul meu. Sau cel puţin a încercat.

Vin se ghemui când o încercuiră valurile de oameni. Îşi înălţă fruntea, închise ochii şi arse duraluminiu.

Pe urmă Trase.

Ferestrele cu vitralii – fixate în rame metalice încastrate în interiorul bolţilor – explodară în întreaga încăpere. Vin simţi ramele ţâşnind spre interior şi răsucindu-se sub forţa ei

uluitoare. Îşi imagină aşchiile de sticlă multicoloră scânteind în aer. Auzi oamenii urlând, izbiţi de sticla şi de metalul care li se înfigeau în carne.

Numai atacatori din cercul exterior mureau din pricina răbufnirii. Vin deschise ochii şi sări când în jurul ei căzură o duzină de bastoane de duel. Trecu prin grindina de lovituri. Unele o nimeriră, altele nu. N-avea importanţă. În clipa aceea nu putea să simtă durerea.

Împinse într-o ramă metalică stâlcită, azvârlindu-se pe deasupra capetelor soldaţilor şi ateriză în afara cercului lor larg. Oamenii din şirul de pe margine erau la podea, străpunşi de aşchii de sticlă şi de bucăţi de metal răsucit din rame. Vin ridică o mână şi-şi aplecă fruntea.

Duraluminiu şi oţel. Împinse. Lumea se clătină.

Printr-o fereastră spartă, zbură afară, în ceaţă, când Împinse în cercul de cadavre pline de aşchii de metal. Iar cadavrele zburară îndepărtându-se de ea şi izbindu-se de soldaţii din mijloc încă în viaţă.

Împingerea ei mătură morţii, muribunzii şi nevătămaţii, azvârlindu-i pe ferestrele din partea opusă. Trupurile se răsuciră în ceaţă, cincizeci de oameni aruncaţi în noapte, lăsând în urmă sala pustie, doar cu dâre de sânge şi cioburi de sticlă căzute.

Cu ceaţa năvălindu-i în jur, Vin dădu peste cap un flacon cu metale; pe urmă se Trase înapoi, către Fortăreaţă, folosindu-se de o fereastră de la etajul al treilea. Când se apropie, un leş ţâşni prin fereastră, spărgând-o, şi se prăvăli în noapte. Ea îl zări pe Zane dispărând printr-o altă fereastră, din partea cealaltă. Etajul era curat.

La etajul patru ardeau lumini. Probabil că ar fi putut să meargă acolo mai întâi, dar nu-şi făcuseră aşa planul. Zane avea dreptate. Nu era de-ajuns să-l ucidă pe Cett. Trebuiau să-i îngrozească întreaga armată.

Împinse în cadavrul azvârlit de Zane pe fereastră, folosindu-i armura metalică drept ancoră. Îl trimise astfel în sus sub un unghi, aruncându-l înăuntru prin alt geam spart, iar ea se avântă în sus pieziş, îndepărtându-se de clădire. O Tragere scurtă o aduse înapoi, după ce atinsese înălţimea dorită. Ajunse în dreptul unei ferestre de la etajul al patrulea.

Se prinse de pervazul de piatră, cu inima bătându-i cu putere şi respirând adânc, gâfâit. În bătaia vântului iernii, îşi simţea

faţa asudată rece, în ciuda fierbinţelii care ardea în ea. Răsuflă lacom, cu ochii mari, şi-şi incendie fludorul.

Născută-din-Ceaţă.

Sparse geamul lovindu-l cu palma. Soldaţii care aşteptau dincolo de el se traseră înapoi dintr-un salt, răsucindu-se. Unul avea o cataramă de metal. Muri primul. Ceilalţi douăzeci aproape că nu ştiură cum să reacţioneze în vreme ce catarama şuiera printre ei, răsucindu-se între Tragerile şi Împingerile lui Vin. Fuseseră antrenaţi, instruiţi şi probabil puşi la încercare în lupta împotriva altor Allomanţi.

Dar nu mai luptaseră niciodată împotriva lui Vin.

Urlau şi cădeau, şi Vin trecea printre ei cu catarama drept unică armă. Când fludorul, cositorul, oţelul şi fierul ei aveau atâta putere, posibila întrebuinţare a atiului părea o irosire incredibilă. Chiar şi fără el, Vin era o armă cumplită – una pe care, până în acel moment, nici măcar ea n-o înţelesese.

Născută-din-Ceaţă.

Ultimul bărbat căzu. Ea rămase în mijlocul tuturor, cu o senzaţie de satisfacţie paralizantă. Lăsă catarama să-i alunece dintre degete. O văzu căzând pe covor. Se afla într-o încăpere care, spre deosebire de restul clădirii, nu era neîmpodobită; era mobilată şi existau chiar şi câteva podoabe de mică importanţă. Poate că echipele însărcinate de Elend cu sortarea obiectelor nu ajunseseră până acolo înainte de sosirea lui Cett, sau poate că el îşi adusese pur şi simplu bunurile personale.

În spatele ei se afla o scară. Pe peretele din faţă era un panou din lemn de cea mai bună calitate cu o uşă – către apartamentele interioare. Vin înaintă în linişte, doar cu mantia de ceaţă foşnindu-i când Trase patru lămpi din suporturile din spatele ei. Căzură toate drept înainte, şi ea făcu un pas în lateral, lăsându-le să se zdrobească de zid. Focul înflori pe uleiul împrăştiat, tălăzuind pe perete, iar forţa izbiturii lămpilor scoase uşa din balamale. Ea ridică o mână şi o Împinse, deschizând-o pe de-a-ntregul.

Focul îi picură în jur când păşi în camera de dincolo. Încăperea bogat împodobită era cufundată în tăcere şi nefiresc de pustie, dacă nu luai în seamă două persoane. Bărbos, cu hainele mototolite şi părând foarte, foarte obosit, Cett stătea pe un scaun simplu, de lemn. Tânărul său fiu păşi între el şi Vin. Ţinea în mână un baston de duel.

Să vedem, care e Născutul-din-Ceaţă?

Băiatul atacă. Vin îi prinse arma, apoi îl azvârli într-o parte. El se izbi de perete, apoi căzu pe podea. Vin îi aruncă o privire.

— Lasă-l pe Gneomdin în pace, femeie, spuse Cett. Fă ce-ai venit să faci.

Ea se întoarse către nobil. Îşi aduse aminte de ciuda pe care-o simţise, de mânia ei dezlănţuită, de furia ei rece. Înaintă şi-l înşfăcă de pieptul hainei.

— Luptă-te cu mine, spuse, şi-l împinse pe spate.

Bărbatul se izbi de perete, apoi căzu. Vin îşi pregăti atiul, dar el nu se ridică. Se rostogoli pur şi simplu pe-o parte, tuşind. Vin se apropie, îl luă de un braţ şi-l ridică. El îşi strânse pumnul şi încercă s-o lovească, dar era jalnic de neputincios. Vin lăsă loviturile să o nimerească în coaste.

— Luptă-te cu mine, îi porunci, aruncându-l în lateral.

Cett se rostogoli pe podea – lovind-o puternic cu capul – şi se opri lipit de peretele care ardea, cu un fir de sânge prelingându-se din sprânceană. Nu se ridică.

Vin scrâşni din dinţi şi se apropie cu paşi mari.

— Lasă-l în pace!

Băiatul, Gneomdin, se opri în faţa lui, împleticindu-se şi ridicându-şi bastonul de duel cu o mână tremurătoare.

Vin şovăi, lăsându-şi capul pe umăr… Pe fruntea băiatului se prelingeau dâre de sudoare şi se clătină. Se uită în ochii lui şi-i văzu groaza cea mai pură. Nu era Născut-din-Ceaţă. Însă rămânea pe poziţie, jalnic şi deznădăjduit, stătea în faţa tatălui său căzut.

— Dă-te la o parte, fiule, spuse Cett, cu voce obosită. Nu poţi face nimic.

Pe băiat îl cuprinse un tremur, apoi începu să plângă.

Lacrimi, se gândi Vin, şi o senzaţie stranie, nelumească, îi înceţoşă mintea. Îşi ridică mâna şi descoperi, surprinsă, dâre umede pe propriii săi obraji.

— N-ai niciun Născut-din-Ceaţă, şopti.

Cett izbutise să se salte pe jumătate şi o privi în ochi.

— În noaptea asta nu ne-a înfruntat niciun Allomant, adăugă ea. I-ai folosit pe toţi în încercarea de asasinare din Sala Adunării?

— Mi-am trimis singurii Allomanţi împotriva ta cu luni în urmă, răspunse Cett, oftând. Erau tot ce-am avut vreodată, singura

mea speranţă de a te ucide. Nici măcar ei nu erau din familia mea. Toată stirpea noastră a decăzut din pricina amestecului cu sânge skaa – Alirianne e singura Allomantă care ni s-a născut de sute de ani încoace.

— Ai venit la Luthadel…

— Pentru că Straff ar fi venit în cele din urmă să mă atace, zise Cett. Aş fi avut cele mai multe şanse dacă izbuteam să te ucid *pe tine*, fetiţo, cât mai devreme. De aceea i-am trimis pe toţi împotriva ta. După ce-am dat greş, a trebuit să-ncerc să cuceresc afurisita asta de cetate şi atiul ei, ca să-mi pot cumpăra Allomanţi. N-a mers.

— Ai fi putut să ne oferi pur şi simplu o alianţă.

Cett râse, săltându-se în capul oaselor.

— În realitate, nu merge aşa. Cucereşti sau eşti cucerit. În plus, mi-a plăcut întotdeauna să risc. Îşi ridică privirea spre ea şi îi întâlni ochii. Fă ce-ai venit să faci, repetă.

Vin se cutremură. Nu-şi putea simţi lacrimile. Nu mai simţea aproape nimic.

De ce? De ce mi se pare totul lipsit de noimă?

Încăperea începu să se cutremure. Vin se răsuci, întorcându-se către peretele din spate. Lemnul se zgâlţâia şi zvâcnea ca un animal muribund. Cuiele începură să sară, împinse cu floarea înainte prin scânduri; pe urmă întregul perete se smulse, îndepărtându-se de Vin. Scânduri în flăcări, aşchii, cuie şi şipci se răsfirară în aer, zburând în jurul unui bărbat în negru. Zane stătea în încăperea alăturată, cu moartea răsfirată la picioare, cu mâinile pe lângă trup.

De pe vârfurile degetelor i se scurgea sânge, picurând fără încetare. Se uită printre resturile mistuite de flăcări ale peretelui, zâmbind. Pe urmă făcu un pas spre camera lui Cett.

— Nu! strigă Vin, repezindu-se la el.

Zane şovăi, surprins. Păşi într-o parte, ferindu-se de ea cu uşurinţă, şi se îndreptă spre Cett şi spre băiat.

— Zane, lasă-i în pace! spuse Vin, întorcându-se spre el şi Împingându-se ca să alunece prin încăpere.

Se întinse spre braţul lui. Materialul negru scânteia, îmbibat în propriul său sânge.

Zane se feri. Se întoarse spre ea, curios. Vin se întinse din nou spre el, însă Zane i se retrase din cale cu o uşurinţă nefirească, evitând-o ca un maestru spadasin în luptă cu un băietan.

Atiu, se gândi ea. *Probabil că l-a ars tot timpul. Dar nu-i trebuia ca să lupte cu oamenii ăştia... oricum n-aveau nicio şansă împotriva noastră.*

— Te rog, îl imploră. Cruţă-i!

Zane se întoarse spre Cett, care stătea în aşteptare. Băiatul îi era alături, străduindu-se să-l scoată de-acolo târându-l.

Zane se uită din nou la ea, cu capul lăsat pe umăr.

— Te rog, repetă Vin.

El se încruntă.

— Încă te mai controlează, spuse, părând dezamăgit. Am crezut că, poate, dac-o să lupţi şi-o să vezi cât de puternică eşti, o să te eliberezi din strânsoarea lui Elend. Presupun că m-am înşelat.

Îi întoarse spatele lui Cett şi plecă prin gaura pe care-o făcuse. Vin ieşi după el în tăcere, sfărâmând sub tălpi aşchii de lemn în timp ce se retrăgea fără grabă, lăsând în urmă o fortăreaţă şubrezită, o armată zdrobită şi un lord umilit.

Dar oare n-ar trebui ca până şi un nebun să se bizuie pe propria minte şi pe propriile experienţe mai degrabă decât pe ale altora.

44

În liniştea rece a dimineţii, Boare privea un spectacol deprimant: armata lui Cett se retrăgea.

Se cutremură, cu răsuflarea vizibilă în aer când se întoarse spre Ciomege. Cei mai mulţi oameni n-ar fi fost în stare să citească nimic dincolo de rânjetul dispreţuitor de pe faţa generalului bondoc. Însă Boare vedea mai mult de-atât: încordarea pielii întinse din jurul ochilor, felul în care bătea cu degetul în peretele de piatră acoperit de chiciură. Ciomege nu era nervos din fire. Gestul însemna ceva.

— Atunci, până aici ne-a fost? întrebă Boare, cu voce scăzută.

Ciomege dădu din cap.

Boare nu înţelegea. Dincolo de ziduri continuau să fie două armate; balanţa continua să nu se încline în favoarea niciuneia. Însă avea încredere în raţionamentele lui Ciomege. Sau, mai degrabă, avea suficientă încredere în propriile sale cunoştinţe despre oameni ca să se-ncreadă în raţionamentul lui Ciomege.

Generalul ştia ceva pe care el nu-l ştia.

— Fii bun şi explică-mi, spuse.

— Totul se termină când îşi dă Straff seama, răspunse Ciomege.

— Ce să-şi dea seama?

— Că, dacă-i lasă, kolosşii vor face treaba în locul lui.

Boare şovăi. *Lui Straff nu-i pasă cu adevărat de locuitorii oraşului – nu-l vrea decât pentru atiu. Şi pentru victoria simbolică.*

— Dacă Straff se retrage… spuse.

— Kolosşii atacă, zise Ciomege, dând din cap. Măcelăresc pe oricine le iese-n cale şi, în general, transformă cetatea în ruine. Pe urmă, odată ce-şi termină kolosşii treaba, el se poate-ntoarce să-şi caute atiul.

— Presupunând că ei pleacă, dragul meu.

Ciomege ridică din umeri.

— Iese oricum în câştig. Va avea de-nfruntat un duşman slăbit în loc de doi duşmani puternici.

Boare simţi un fior rece şi-şi strânse mai tare mantia în jurul trupului.

— Spui totul atât de… pe şleau.

— Am fost morţi încă din clipa când a sosit prima armată, Boare. Dar ne pricepem să tragem de timp.

Pentru numele Lordului Legiuitor; *de ce-mi pierd vremea cu omul ăsta?* se gândi Domolitorul. *Nu e decât un pesimist, nimic mai mult.* Totuşi, Boare se pricepea la oameni. De acea dată, Ciomege nu exagera.

— Blestem, murmură el.

Ciomege se mulţumi să dea din cap, sprijinindu-se de zid, cu ochii la armata care se pierdea în zare.

— Trei sute de oameni, anunţă Ham. Sau, cel puţin, aşa spun iscoadele noastre.

— Nu e atât de rău cum mă temeam, comentă Elend.

Stăteau amândoi, în picioare, în camera de lucru a fostului rege, unde nu se mai afla decât Fantomă, instalat confortabil lângă masă.

— El, îi explică Ham, Cett n-a avut aici, în Luthadel, decât o mie de oameni. Ceea ce înseamnă că, în timpul atacului lui Vin, a pierdut treizeci la sută dintre oameni, în nici zece minute.

Chiar şi pe un câmp de luptă, cele mai multe armate se retrag dacă, pe durata *unei întregi zile de luptă,* pierderile sunt de treizeci sau patruzeci de procente.

— Oh, făcu Elend, încruntându-se.

Ham clătină din cap, aşezându-se, şi-şi turnă ceva de băut.

— Nu pricep, El. De ce l-a atacat ea?

— E ţicnită, răspunse Fantomă.

Elend deschise gura să-l contrazică, dar i se păru prea greu să-şi explice sentimentele.

— Nu ştiu sigur de ce-a făcut-o, recunoscu, în cele din urmă. A spus că nu crede că asasinii din Sala Adunării au fost trimişi de tatăl meu.

Ham ridică din umeri. Părea… buimăcit. Nu se simţea în elementul lui, nu era obişnuit să aibă de-a face cu armate şi să se îngrijoreze pentru soarta regatelor. Prefera să-şi păstreze preocupările în sfere mai modeste.

Fireşte, se gândi Elend. *Şi eu prefer să stau în fotoliul meu şi să citesc în linişte. Facem ceea ce trebuie să facem.*

— Avem vreo veste despre ea? întrebă Elend.

Fantomă clătină din cap.

— Unchiul Morocăneală are cercetaşi care răscolesc oraşul, dar deocamdată n-au aflat nimic.

— Dacă Vin nu vrea să fie găsită… spuse Ham.

Elend începu să măsoare încăperea cu pasul. Nu putea să stea liniştit; începu să-şi spună că arăta probabil ca Jastes, mergând în cerc şi trecându-şi mâna prin păr.

Fii tare, îşi porunci. *Nu-ţi poţi permite să pari îngrijorat, nici măcar nesigur nu trebuie să pari vreodată.*

Continuă să umble, dar îşi înceţi paşii şi nu dădu glas temerilor sale faţă de Ham sau Fantomă. Dacă Vin era rănită? Dacă o omorâse Cett? Iscoadele lor văzuseră o foarte mică parte a atacului din timpul nopţii. Vin fusese cu siguranţă amestecată şi câteva istorisiri puse sub semnul îndoielii spuneau că se luptase alături de un alt Născut-din-Ceaţă. Lăsase fortăreaţa cu unul dintre etajele de sus în flăcări – şi, din anumite motive, pe Cett în viaţă.

De atunci n-o mai văzuse nimeni.

Elend închise ochii, oprindu-se şi sprijinindu-se cu o mână de peretele de piatră. *În ultima vreme am neglijat-o. Am ajutat*

oraşul… dar la ce-o să-mi folosească dacă salvez Luthadelul şi o pierd pe ea? E aproape ca şi cum n-aş mai cunoaşte-o.

Sau, mai întâi de toate, am cunoscut-o vreodată?

Lumea părea anapoda dacă n-o avea pe Vin alături. Ajunsese să se bizuie pe simplitatea cu care le spunea lucrurilor pe nume. Avea nevoie de realismul ei sincer – de nealteratul ei simţ al realităţii concrete – ca să poată rămâne cu picioarele pe pământ. Avea nevoie să se sprijine de ea ca să poată şti că exista ceva mai important decât teoriile şi conceptele.

O iubea.

— Nu ştiu, El, spuse într-un târziu Ham. Nu m-am gândit niciodată că Vin o să ne dea bătăi de cap, dar a avut o copilărie grea. Mi-aduc aminte că, odată, şi-a ieşit din fire de faţă cu toată ceata, urlând şi zbierând despre copilăria ei. Nu ştiu… dacă e pe de-a-ntregul stabilă.

Elend deschise ochii.

— E stabilă, Ham, spuse, cu hotărâre. Şi are mult mai multe merite decât oricare dintre noi.

Ham se încruntă.

— Dar…

— A avut un motiv întemeiat ca să-l atace pe Cett, adăugă Elend. Am încredere în ea.

Ham şi Fantomă schimbară o privire şi cel de-al doilea ridică din umeri.

— Nu e vorba doar de noaptea trecută, El, spuse Ham. Ceva nu e în ordine cu fata asta – nu doar în privinţa minţii ei, ci şi…

— Ce vrei să spui? întrebă Elend.

— Ţii minte atacul din Sala Adunării? zise Ham. Mi-ai spus că ai văzut cum a lovit-o bastonul unui Brutal în plin.

— Şi? Asta a trântit-o la pat pentru două zile.

Ham clătină din cap.

— Tot ce-a păţit ea – lovitura peste coaste, rana din umăr, sufocarea până aproape în pragul morţii – a trântit-o la pat pentru două zile. Dar, fiind într-adevăr lovită atât de tare de un Brutal, n-ar fi trebuit să zacă doar câteva zile, Elend. Ar fi trebuit să fie vreo câteva săptămâni. Poate mai mult. Oricum, n-ar fi trebuit să scape fără coaste rupte.

— Ardea fludor, spuse Elend.

— E de presupus că Brutalul făcea acelaşi lucru.

Elend şovăi.

— Vezi? zise Ham. Dacă amândoi incendiau fludor, din punctul ăsta de vedere, balanţa era echilibrată. Aşa că rămâne Vin, o fată care nu poate cântări cu prea mult peste patruzeci şi cinci de kilograme – lovită în plin de un oştean bine antrenat, de trei ori mai greu decât ea. Şi şi-a revenit după o odihnă de două zile.

— Vin e deosebită, spuse Elend în cele din urmă.

— Nu te contrazic în privinţa asta, răspunse Ham. Dar ne şi ascunde ceva. Cine era celălalt Născut-din-Ceaţă? Mai multe istorisiri dau de înţeles că luptau cot la cot.

A spus că mai e un Născut-din-Ceaţă în oraş, se gândi Elend. *Zane – mesagerul lui Straff. N-a mai pomenit de el de mult timp.*

Ham îşi frecă fruntea.

— Totul se surpă în jurul nostru, El.

— Kelsier ar fi ştiut să ţină totul în picioare, murmură Fantomă. Când era el aici, chiar şi eşecurile noastre făceau parte din planurile lui.

— Supravieţuitorul e mort, zise Elend. Eu nu l-am cunoscut, dar am auzit destule despre el ca să aflu un lucru. Nu cădea niciodată pradă disperării.

Ham zâmbi.

— E adevărat. Râdea şi glumea la o zi după ce ne-am pierdut toată armata din cauza unui calcul greşit. Ticălos arogant.

— Cu inima de piatră, spuse Fantomă.

— Nu, îl contrazise Ham, întinzând mâna după pocal. Şi eu credeam la fel. Acum… cred că era doar hotărât. Kell se uita întotdeauna către ziua de mâine, indiferent care-ar fi fost urmările.

— Ei, va trebui să facem şi noi acelaşi lucru, spuse Elend. Cett a plecat – Penrod l-a lăsat să iasă din oraş. Nu putem schimba asta. Dar am aflat noutăţi despre armata kolosşilor.

— Ah, în legătură cu asta, zise Fantomă, întinzând mâna către punga lui. Apoi aruncă pe masă ceva. Ai dreptate – sunt la fel.

Moneda se opri din rostogolire şi Elend o luă. Văzu unde o râcâise Fantomă cu un cuţit, jupuindu-i vopseaua aurie ca să se vadă lemnul dens de sub ea. Era o imitaţie grosolană a unei lacre; nu era de mirare că banii calpi fuseseră găsiţi atât de uşor. Numai un idiot îi putea lua drept bani buni. Un idiot sau un koloss.

Nimeni nu ştia sigur cum ajunseseră o parte dintre lacrele false ale lui Jastes tocmai în Luthadel; poate încercase să le dea

ţăranilor sau cerşetorilor de-acasă, din stăpânirea lui. Oricum, era foarte clar ce făcuse. Avusese nevoie de o armată şi de bani. Îi fabricase pe cei din urmă ca s-o dobândească pe cea dintâi. Numai kolosşii puteau să cadă victimă unei astfel de înşelătorii.

— Nu înţeleg, spuse Ham, când îi întinse Elend moneda. Cum s-au hotărât brusc kolosşii să primească bani? Lordul Legiuitor nu i-a plătit niciodată.

Elend şovăi, amintindu-şi ce i se întâmplase în tabăra lor. *Noi suntem umani. O să locuim în cetatea voastră...*

— Kolosşii se schimbă, Ham, răspunse el. Sau poate, în primul rând, nu i-am înţeles niciodată. Oricum, trebuie să fim puternici. Încă nu s-a terminat.

— Ar fi mai uşor să fim puternici dac-am şti că n-avem o Născută-din-Ceaţă nebună. Nici măcar n-a stat de vorbă cu noi!

— Ştiu, zise Elend.

Ham se ridică şi clătină din cap.

— Există un motiv pentru care Marile Case s-au ferit întotdeauna să-şi folosească Născuţii-din-Ceaţă unele împotriva altora. Lucrurile pot lua o întorsătură mult prea primejdioasă. Dacă acest Cett are într-adevăr un Născut-din-Ceaţă şi se hotărăşte să se răzbune...

— Ştiu, spuse din nou Elend, şi-şi luă rămas-bun de la cei doi.

Ham îi făcu semn lui Fantomă şi plecară împreună la o întâlnire cu Boare şi Ciomege.

Sunt toţi atât de supăraţi, se gândi Elend, ieşind din odăile lui ca să caute ceva de mâncare. *Ca şi cum ar crede că suntem sortiţi pieirii din pricina unei singure întâmplări nefericite, care ne pune o piedică. Însă retragerea lui Cett e o treabă bună. Unul dintre duşmanii noştri pleacă – dar dincolo de ziduri încă mai sunt două armate. Jastes n-o să ne atace dacă asta-l face vulnerabil faţă de Straff, iar Straff e prea înspăimântat de Vin ca să treacă la acţiune. De fapt, atacul ei asupra lui Cett n-a făcut altceva decât să-l sperie mai tare. Poate că de-asta a şi atacat.*

— Maiestate? şopti o voce.

Elend se răsuci şi cercetă coridorul cu privirea.

— Maiestate, spuse o siluetă scundă, dintr-un colţ întunecos. OreSeur. Cred c-am găsit-o.

În afară de câţiva oameni din gardă, Elend nu luă cu el pe nimeni. Nu voia să le explice lui Ham şi celorlalţi de unde aflase informaţia. Vin insistase să păstreze secretul lui OreSeur.

Ham are dreptate într-o singură privinţă, se gândi el, în timp ce se oprea trăsura. *Vin ascunde câte ceva. O face tot timpul.*

Dar asta nu-l împiedica să-i acorde încredere. Dădu din cap către OreSeur şi coborâră. Făcându-le semn gărzilor să rămână pe loc, Elend se apropie de o clădire dărăpănată. Probabil că fusese prăvălia unui negustor sărac – proprietatea unui nobil de obârşie extrem de joasă, care le vindea muncitorilor skaa obiecte de primă necesitate primind de la ei alimente, în schimbul cărora primea apoi bani de la Lordul Legiuitor.

Clădirea se afla într-o zonă în care încă nu ajunseseră echipele trimise s-adune lemn. Însă era clar că nu fusese locuită prea des în ultima vreme. Fusese jefuită cu mult timp în urmă şi stratul de cenuşă de pe podea avea zece centimetri. Un şir îngust de urme de tălpi ducea Către o scară dosnică.

— Ce e locul ăsta? întrebă Elend, încruntându-se.

Kandra înălţă din umerii lui de câine.

— De unde-ai ştiut că ea e aici?

— Am urmărit-o azi-noapte, Maiestate. Am văzut în ce direcţie a luat-o. Pe urmă n-a mai fost vorba decât de o simplă căutare atentă.

Elend se încruntă.

— Pentru asta trebuie totuşi să fii un urmăritor foarte abil, kandra.

— Oasele astea au simţuri neobişnuit de ascuţite.

Elend dădu din cap. Scara ducea către un coridor, cu mai multe camere în capete. El începu să-l străbată, apoi se opri. Pe una dintre laturi, un lambriu de pe perete alunecase spre exterior, dând la iveală un gol. Auzi mişcare înăuntru.

— Vin? întrebă el, strecurându-şi capul prin deschidere.

În spatele peretelui era ascunsă o încăpere minusculă, şi Vin stătea în partea opusă. Cămăruţa – mai degrabă o nişă – se întindea pe numai câţiva paşi, şi Vin n-ar fi putut sta acolo în picioare. Nici nu-i răspunse. Era rezemată de peretele din capăt, cu capul întors într-o parte.

Elend intră târâş, umplându-se de cenuşă pe genunchi. Înăuntru abia avea loc ca să nu dea peste Vin.

— Te simţi bine? o întrebă.

Ea continuă să tacă, răsucind ceva între degete. Şi era întoarsă spre perete – uitându-se printr-o gaură îngustă. Elend vedea prin ea lumina soarelui.

E o văgăună unde să stai la pândă, îşi dădu el seama. *Ca să supraveghezi strada. Asta nu e o prăvălie* – e o *ascunzătoare de hoţi. Sau era.*

— Îl credeam pe Camon un om îngrozitor, spuse Vin, cu glas scăzut.

Elend şovăi, cu mâinile pe genunchi. În cele din urmă, izbuti să se aşeze, îngrămădindu-se. Cel puţin Vin nu părea rănită.

— Camon? Fostul tău şef de ceată, dinaintea lui Kelsier?

Ea dădu din cap. Îşi desprinse privirea de deschizătură şi-şi înconjură genunchii cu braţele.

— Bătea oamenii, îi omora pe cei care nu erau de acord cu el. Era brutal, chiar şi pentru un ucigaş de pe străzi.

Elend se încruntă.

— Dar, adăugă ea, încet, mă-ndoiesc că, în toată viaţa lui, a omorât atâţia oameni câţi am omorât eu azi-noapte.

Elend închise ochii. Pe urmă îi deschise, se trase mai aproape şi puse o mână pe umărul lui Vin.

— Ăia erau soldaţi duşmani, Vin.

— Am fost ca un copil într-o cameră plină cu gândaci, şopti ea.

Elend văzu, în sfârşit, ce ţinea între degete, era cercelul ei, bobiţa simplă, de bronz, pe care-o purta întotdeauna. Se uita la el, răsucindu-l.

— Ţi-am spus vreodată de unde-l am? întrebă.

Elend clătină din cap.

— Mi l-a dat mama, continuă ea Nu-mi aduc aminte când s-a-ntâmplat – mi-a povestit Reen. Mama… auzea uneori voci. A omorât-o pe sora mea mai mică, a măcelărit-o. În aceeaşi zi mi-a dat bobiţa asta, unul dintre cerceii ei. Ca şi cum, dintre mine şi sora mea, m-ar fi ales pe mine. O pedeapsă pentru una, un cadou ciudat pentru alta.

Vin clătină din cap.

— Toată viaţa mea a însemnat moarte, Elend. Moartea surorii mele, moartea lui Reen. Oameni din ceată murind în jurul meu, Kelsier doborât de Lordul Legiuitor, pe urmă suliţa mea în pieptul Lordului Legiuitor. Încerc să mă apăr, îmi spun să fug de ea. Şi apoi… fac ceva aşa, ca azi-noapte.

Neştiind ce să spună, Elend o trase mai aproape. Însă ea stătea ţeapănă.

— Fapta ta a avut un motiv întemeiat, spuse el.

— Nu, n-a avut. N-am vrut decât să le fac rău. Am vrut să-i îngrozesc, să-i fac să te lase-n pace. Sună copilăreşte, dar asta am simţit.

— Nu e copilăreşte, Vin. E o strategie bună. Le-ai făcut duşmanilor noştri o demonstraţie de forţă. L-ai speriat şi l-ai pus pe fugă pe unul dintre cei mai importanţi adversari ai noştri, iar tatăl meu o să se teamă acum încă şi mai mult să ne-atace. Ai câştigat timp pentru noi!

— L-am câştigat în schimbul vieţilor câtorva sute de oameni.

— Ale unor soldaţi duşmani, care-au pătruns în cetatea noastră. Ale unor oameni care apărau un tiran, un asupritor al poporului său.

— Kelsier folosea aceleaşi argumente, spuse încet Vin, când omora nobili şi gărzile lor de corp. Spunea că sprijineau Ultimul Imperiu şi că-şi meritau moartea. Mă înspăimânta.

La asta, Elend nu ştiu ce să răspundă.

— Părea să se creadă zeu, şopti Vin. Luând vieţi şi oferind vieţi, acolo unde considera că se cuvine. Nu vreau să fiu ca el, Elend. Însă totul pare să mă-mpingă către asta.

— Păi…

Nu eşti ca el, ar fi vrut să spună. Era adevărat, dar cuvintele nu se lăsau rostite. Îi sunau găunos.

În schimb, o trase pe Vin mai aproape, cu umărul pe pieptul lui, cu capul sub bărbia lui.

— Aş vrea să ştiu ce e cel mai bine să-ţi spun, Vin, şopti. Când te văd aşa, se trezeşte tot ce e în mine instinct protector. Vreau să îmbunătăţesc lucrurile – vreau să fac totul să meargă bine – dar nu ştiu cum. Spune-mi ce să fac. Spune-mi cum te pot ajuta!

La început, ea se opuse puţin îmbrăţişării, apoi oftă încet şi-şi strecură braţele în jurul lui, strângându-l cu putere.

— În privinţa asta nu mă poţi ajuta, spuse, cu blândeţe. Trebuie s-o fac singură. Trebuie să iau… nişte hotărâri.

El dădu din cap.

— O să le iei pe cele corecte, Vin.

— Nici măcar nu ştii despre ce e vorba.

— Nu contează, răspunse el. Ştiu că nu te pot ajuta – eu n-am fost nici măcar în stare să-mi păstrez tronul. Tu valorezi de cel puţin zece ori mai mult decât mine.

Ea îl strânse de braţ.

— Nu mai spune aşa ceva, te rog.

El se încruntă simţindu-i încordarea din glas, apoi încuviinţă cu un gest.

— Bine. Dar, oricum ar fi, am încredere în tine, Vin. Ia ce hotărâri consideri – o să te susţin.

Ea dădu din cap, devenind mai puţin încordată în braţele lui.

— Cred… spuse apoi. Cred c-o să plec din Luthadel.

— Să pleci? Unde?

— Spre nord, răspunse ea. În Terris.

Elend se lăsă pe spate, sprijinindu-se de peretele de lemn. *Să plece?* se gândi, simţind că-n el se răsucea ceva. *E din cauză că mi-am abătut atât de mult atenţia de la ea în ultima vreme?*

Am pierdut-o?

Însă tocmai îi făgăduise c-avea să-i susţină hotărârile.

— Dacă simţi că trebuie să pleci, Vin, se auzi spunând, atunci trebuie s-o faci.

— Dacă plec, o să vii cu mine?

— Acum?

Ea dădu din cap, atingându-se de pieptul lui.

— Nu, răspunse el, în cele din urmă. Nu pot părăsi Luthadelul, nu cu armatele astea încă aici.

— Dar oraşul te-a respins.

— Ştiu, oftă el. Dar… nu-i pot abandona pe oamenii ăştia, Vin. M-au respins, dar n-am să-i abandonez.

Ea dădu iarăşi din cap, ca şi cum ar fi auzit răspunsul pe care-l aşteptase.

Elend zâmbi.

— Suntem un dezastru, nu-i aşa?

— Fără speranţă de îndreptare, spuse ea, cu voce scăzută, desprinzându-se în cele din urmă de el.

Părea atât de obosită. Elend auzi paşi pe coridor. OreSeur apăru o clipă mai târziu, strecurându-şi capul în mica încăpere ascunsă.

— Gărzile tale de corp încep să se nelinişească, Maiestate, spuse. Vor veni curând să te caute.

Elend gesticulă, în semn că înţelese, şi se târî spre ieşire. Odată ajuns pe culoar, întinse mâna s-o ajute pe Vin să iasă. Ea i-o luă, ieşi târâş, apoi se ridică în picioare şi-şi scutură praful de pe haine – pantalonii şi cămaşa cu care se-mbrăca de obicei.

Oare acum o să se mai întoarcă vreodată la rochii? se întrebă fostul rege.

— Elend, spuse ea, căutându-se într-un buzunar. Poftim, poţi cheltui asta, dacă vrei.

Îşi deschise palma, lăsând să cadă în mâna lui un bob.

— Atiu? întrebă el, nevenindu-i să creadă. De unde-l ai?

— De la un prieten.

— Şi nu l-ai ars azi-noapte? Când te-ai luptat cu toţi soldaţii ăia?

— Nu. L-am înghiţit, dar până la urmă n-am avut nevoie de el, aşa că m-am silit să-l scot din mine.

Lordule Legiuitor! se gândi Elend. *N-am ţinut cont că n-avea atiu. Ce-ar fi făcut dac-ar fi ars bucăţica asta*? Îşi ridică privirea spre ea.

— Am primit rapoarte care spun că-n cetate mai e un Născut-din-Ceaţă.

— Este. Zane.

Elend lăsă bobul să recadă în mâna ei.

— Atunci păstrează atiul. Ţi-ar putea trebui, ca să te lupţi cu el.

— Mă-ndoiesc, răspunse ea, cu voce scăzută.

— Păstrează-l oricum. E o mică avere – dar noi avem acum nevoie de una imensă ca să schimbăm ceva. În plus, cine l-ar cumpăra? Dacă l-aş folosi ca să-i mituiesc pe Straff sau Cett, ar fi încă şi mai siguri c-ascund atiul.

Ea dădu din cap, apoi se uită la OreSeur.

— Păstrează-l tu, îi ceru, întinzându-i bobul. E destul de mare ca să-l poată trage de la mine alt Allomant, dacă ar vrea.

— Îl păzesc cu preţul vieţii, stăpână, spuse OreSeur, deschizându-şi umărul ca să facă loc pentru bobul de metal.

Ea se întoarse spre Elend, i se alătură pe trepte şi coborâră împreună către oştenii din garda lui.

Eu ştiu ce-am memorat. Ştiu ce repetă acum ceilalţi Lume-Aducători.

— Eroul Evurilor nu va fi terrisian, spuse Tindwyl, notând ceva în partea de jos a listei sale.

— Asta o ştim deja, răspunse Sazed. Din jurnal.

— Da, spuse Tindwyl, dar istorisirea lui Alendi nu era decât o referire – o amintire, la a treia mână, a urmărilor prorocirii. Eu am găsit pe cineva care citează chiar prorocirea.

— Adevărat? întrebă Sazed, entuziasmându-se. Unde?

— În biografia lui Helenntion, răspunse ea. Unul dintre ultimii supravieţuitori ai Conciliului din Khlennium.

— Scrie-o pentru mine, o rugă el, grăbindu-se să-şi tragă scaunul ceva mai aproape de al ei.

Cât scrise ea, se văzu nevoit să clipească de vreo câteva ori, cu mintea pentru o clipă înceţoşată de oboseală.

Nu te lăsa doborât! îşi spuse. *N-a mai rămas mult timp. Nicidecum…*

Tindwyl făcea faţă ceva mai bine, dar şi puterea ei de a rămâne trează era evident pe sfârşite, fiindcă începuse s-arate obosită. El dormise pentru scurtă vreme în timpul nopţii, întins pe podea, însă ea nu se oprise. Din câte ştia Sazed, era trează de mai bine de-o săptămână.

În zilele acelea, se vorbea mult despre Rabzeen, scrise Tindwyl. *Unii ziceau că avea să vină să lupte împotriva Cuceritorului. Alţii ziceau că el era Cuceritorul. Helenntion nu mi-a dezvăluit ce credea el despre asta. Despre Rabzeen se spune că ar fi „Cel care nu face parte din poporul său, dar îi înfăptuieşte toate dorinţele \ Dacă aşa stau lucrurile, poate Cuceritorul e cel aşteptat. Se spune că trebuie să fie din Khlennium.*

Tindwyl se opri. Sazed se încruntă şi reciti cuvintele. Ultima mărturie lăsată de Kwaan – pe care-o copiase el, prin haşurare, în Abaţia din Seran – se dovedise utilă în mai multe moduri. Oferise o cheie.

Abia peste câţiva ani am căpătat convingerea că Alendi era Eroul Evurilor, scrisese Kwaan. *Eroul Evurilor: cel numit Rabzeen din Khlennium, Anamnesorul.*

Copia servea drept metodă de traducere – nu a unei limbi, ci a sinonimelor. Era logic ca Eroul Evurilor să fie cunoscut sub mai multe nume; un personaj atât de important, în jurul căruia se

împleteau atâtea legende şi tradiţii, nu putea să nu fie numit în mai multe feluri. Însă atât de multe cunoştinţe din vremurile acelea se pierduseră. Atât Rabzeen, cât şi Anamnesorul erau personaje mitologice vag familiare lui Sazed – dar nu erau decât două dintr-o întreagă oaste. Înainte de a descoperi textul din abaţie, nu avusese cum să facă legătura dintre ele şi Eroul Evurilor.

Acum, el şi Tindwyl puteau să caute prin propriile metalminţi ştiind ce căutau. Poate că răsfoise multe scrieri vechi căutând referiri la religii. Dar n-ar fi reuşit niciodată să-şi dea seama că acel pasaj vorbea despre Eroul Evurilor, un personaj din mitologia Terrisului căruia oamenii din Khlennium îi dăduseră un nume în limba lor.

— Da… spuse pe îndelete. Citatul ăsta e bun, Tindwyl. Foarte bun.

Întinse braţul şi-şi lăsă mâna peste a ei.

— Poate, răspunse ea, deşi nu ne dezvăluie nicio noutate.

— Ah, dar cuvintele întrebuinţate pot avea mare importanţă, aşa cred. Textele care ţin de religie sunt întocmite adesea cu foarte mare atenţie.

— Mai ales prorocirile, spuse Tindwyl, încruntându-se uşor.

Nu se dădea în vânt după nimic care aducea a superstiţie sau profeţie.

— Aş fi crezut, remarcă Sazed, că având în vedere cu ce ne ocupăm acum, ai dat deoparte această idee preconcepută.

— Eu adun informaţii, Sazed. Pentru ceea ce ne spun despre oameni şi pentru ceea ce ne poate învăţa trecutul. Însă a existat un motiv care m-a îndemnat să studiez istoria, nu teologia. Nu-mi place să duc mai departe minciunile.

— Asta crezi că fac eu când dau lecţii despre religii? întrebă el, amuzat.

Tindwyl se uită la el.

— Într-o mică măsură, recunoscu. Cum poţi îndemna oamenii să-şi întoarcă privirile către zeii unor morţi, Sazed? Acele religii le-au făcut prea puţin bine popoarelor, iar toate prorocirile lor sunt acum praf în vânt.

— Religiile sunt o expresie a speranţei, spuse Sazed. Speranţa le dă oamenilor putere.

— Atunci tu nu crezi? întrebă ea. Pur şi simplu le dai altora ceva în care să se încreadă, ceva care să-i amăgească?

— Eu n-aş descrie-o aşa.
— Atunci crezi că zeii despre care dai lecţii există cu adevărat?
— Cred că… merită să nu fie uitaţi.
— Ca şi prorocirile lor? întrebă Tindwyl. Eu văd, în munca noastră, valoarea studiului – aduse la lumină, faptele din trecut ne pot ajuta să scăpăm de necazurile din prezent. Însă această prezicere a viitorului e, în esenţă, o absurditate.
— N-aş spune asta, o contrazise Sazed. Religiile sunt făgăduieli – făgăduiesc că există ceva care veghează asupra noastră, care ne călăuzeşte. Prin urmare, prorocirile sunt adaosuri fireşti ale speranţelor şi dorinţelor oamenilor. Aici nu e nimic absurd.
— Prin urmare, interesul tău e pur cărturăresc?
— N-aş spune asta.
Tindwyl îl studie, privindu-i ochii. Se încruntă uşor.
— Crezi că e adevărat, nu-i aşa? îl întrebă. Crezi că fata asta e Eroul Evurilor?
— Încă nu m-am hotărât.
— Cum poţi chiar şi numai să te gândeşti la aşa ceva, Sazed? Nu-ţi dai seama? Speranţa e bună – e minunată – dar trebuie să speri în ceva care se potriveşte. Dacă duci mai departe visele trecutului, înăbuşi visurile tale de viitor.
— Şi dacă visurile trecutului merită să fie ţinute minte?
Tindwyl clătină din cap.
— Cântăreşte probabilităţile, Sazed. Care sunt şansele noastre de a studia copia asta, aici şi acum, sub acelaşi acoperiş cu Eroul Evurilor?
— Probabilităţile n-au nicio importanţă în cazul prevestirilor.
Tindwyl închise ochii.
— Sazed… Cred că religia e bună, că e bună şi credinţa, dar e absurd să-ţi cauţi o călăuză în câteva fraze neclare. Uită-te ce s-a-ntâmplat ultima oară când a crezut cineva că l-a găsit pe acest Erou. Lordul Legiuitor, Ultimul Imperiu, astea au fost urmările.
— Eu am să sper totuşi. Dacă tu nu crezi în prorociri, de ce te străduieşti din greu să descoperi informaţii despre Adâncime şi despre Erou?
— E simplu, răspunse Tindwyl. Ne aflăm evident în faţa unei primejdii care-a mai existat – e un necaz repetabil, ca o molimă

care se stinge numai pentru a reapărea peste câteva secole. Oamenii din vechime îi cunoşteau existenţa, aveau informaţii despre ea. Informaţii care, fireşte, au fost denaturate şi au devenit legende, prorociri sau chiar religii. Prin urmare, în trecut vom găsi ascunse indicii utile în situaţia noastră. Asta nu ţine de prorocire, ci de cercetare.

Sazed îşi puse mâinile peste ale ei.

— Cred că am dat, probabil, de ceva asupra căruia nu putem cădea de acord. Haide să ne-ntoarcem la studiile noastre. Trebuie să profităm de timpul care ne-a mai rămas.

— Ar trebui s-avem mai puţine necazuri, spuse Tindwyl, oftând şi ridicându-şi mâna ca să-şi îndese o şuviţă de păr înapoi, în coc. După cum s-ar părea, azi-noapte Eroul tău l-a speriat pe lordul Cett destul de tare ca să-l pună pe fugă. Fata care-a adus micul dejun vorbea despre asta.

— Ştiu ce s-a-ntâmplat, spuse Sazed.

— Lucrurile-au început să meargă mai bine pentru Luthadel.

— Da, răspunse Sazed. Poate.

Ea se încruntă.

— Nu pari convins.

— Nu ştiu, spuse el, uitându-se în jos. Nu simt că plecarea lui Cett e un lucru bun, Tindwyl. Ceva merge foarte prost. Trebuie să terminăm cercetările.

Tindwyl îşi lăsă capul pe umăr.

— Cât de repede?

— Ar trebui să-ncercăm să le-ncheiem în noaptea asta, aşa cred, răspunse el, aruncând o privire către teancul de foi de pe masă. Conţineau notiţe, idei şi legături pe care le făcuseră în scurtul răstimp de studiu înverşunat. Alcătuiau un soi de carte – un manual care vorbea despre Eroul Evurilor şi despre Adâncime. Era un document bun – ba chiar incredibil, dacă te gândeai cât de puţin timp avuseseră. Nu era atotcuprinzător. Însă reprezenta, probabil, cel mai important lucru pe care-l scrisese el vreodată.

Chiar dacă nu ştia sigur de ce.

— Sazed? Ce e asta? întrebă Tindwyl, încruntându-se.

Întinse mâna spre teanc şi scoase o foaie care stătea uşor pieziş. Când o ridică, Sazed văzu, uluit, că o bucată din colţul din dreapta jos fusese ruptă.

— Tu ai făcut asta? întrebă ea.

— Nu, răspunse el.

Luă hârtia. Era una dintre transcrierile copiei haşurate; ruptura înlăturase ultima frază. Bucata ruptă nu se vedea nicăieri.

Terrisianul se uită în sus şi întâlni privirea nedumerită a lui Tindwyl. Ea se răsuci şi răsfoi un teanc de foi din lateral. Scoase o altă transcriere a copiei şi o ridică.

Sazed simţi un fior rece. Colţul lipsea.

— Ieri am făcut o referire la asta, spuse Tindwyl, cu voce scăzută. De-atunci n-am ieşit din cameră decât pentru câteva minute, iar tu ai rămas de fiecare dată aici.

— Ai ieşit azi-noapte? o întrebă Sazed. Te-ai dus la closet cât am dormit eu?

— Poate. Nu-mi aduc aminte.

El rămase o clipă nemişcat, holbându-se la pagină. Ruptura era nefiresc de asemănătoare, ca formă, cu a foii din teancul principal. Părând să se gândească la acelaşi lucru, Tindwyl o suprapuse peste cealaltă. Se potriveau perfect; până şi cele mai mici creste ale rupturii erau identice. Nici dacă ar fi fost rupte în acelaşi timp, puse una peste alta, nu s-ar fi potrivit cu atâta desăvârşire.

Stăteau amândoi neclintiţi, fixându-le cu privirea. Pe urmă se puseră brusc în mişcare, răsfoindu-şi teancurile de pagini. Sazed avea patru copii ale transcrierii. Din toate lipsea exact aceeaşi bucată.

— Sazed, spuse Tindwyl, cu vocea tremurându-i uşor.

Ţinea în mână o foaie de hârtie – una care nu conţinea decât o jumătate de transcriere, încheiată la jumătatea paginii. Exact în mijlocul foii fusese făcută o gaură, înlăturându-se exact aceeaşi frază.

— Copia haşurată! exclamă Tindwyl, dar Sazed era deja în mişcare.

Se ridică de pe scaun şi se îndreptă grăbit spre cufărul în care-şi ţinea metalminţile. Îşi căută pe bâjbâite cheia de la gât, o scoase şi descuie. Săltă capacul dintr-o singură mişcare, scoase copia, apoi o despături cu mare grijă pe podea. Îşi retrase brusc degetele, aproape având senzaţia că fusese muşcat, când văzu ruptura din partea de jos. Fusese înlăturată aceeaşi frază.

— Cum e cu putinţă? şopti Tindwyl. De unde putea cineva să ştie atât de multe despre munca noastră, despre noi?

— Şi totuşi, întrebă Sazed, cum e posibil să ştie atât de puţine despre puterile noastre? Am toată transcrierea stocată în metalminte. Mi-o pot aminti chiar acum.

— Cum sună fraza lipsă?

— Alendi nu trebuie s-ajungă la Fântâna Înălţării. Nu trebuie să i se-ngăduie să ia puterea pentru sine însuşi.

— De ce să fi scos cineva fraza asta? întrebă Tindwyl.

Sazed fixa cu privirea copia haşurată. *Pare imposibil…*

Dinspre fereastră se auzi un zgomot. Sazed se răsuci, întinzându-se din reflex spre fludormintea sa şi mărindu-şi forţa. Muşchii i se umflară şi roba începu să-l strângă.

Obloanele se deschiseră brusc. Vin era ghemuită pe pervaz. Şovăi când îi văzu pe cei doi – şi Tindwyl părea să-şi fi luat putere, fiindcă trupul i se mărise, părând aproape bărbătesc.

— Am făcut ceva rău? întrebă Vin.

Sazed zâmbi şi îşi eliberă fludormintea.

— Nu, copilă, răspunse. Pur şi simplu ne-ai speriat.

Întâlni ochii lui Tindwyl şi ea începu să strângă foile de hârtie rupte. El împături copia haşurată. Aveau să-şi continue discuţia mai târziu.

— Ai văzut pe cineva petrecându-şi prea mult timp în apropierea camerei mele, lady Vin? întrebă Sazed, punând copia haşurată la loc. Vreun străin – sau vreun străjer anume?

— Nu, răspunse ea, intrând în încăpere.

Umbla desculţă, ca de obicei, şi nu-şi purta mantia de ceaţă; în timpul zilei şi-o punea rareori. Dacă se luptase în noaptea dinainte, însemna că-şi schimbase hainele, fiindcă n-aveau pete de sânge – nici măcar de transpiraţie.

— Vrei să pândesc, să văd dacă observ ceva dubios? întrebă.

— Da, te rog, răspunse el, încuind cufărul. Ne temem că a umblat cineva prin hârtiile noastre, deşi nu pricepem ce motiv ar fi avut.

Vin dădu din cap şi rămase pe loc în timp ce Sazed se întorcea la scaunul lui. Se uită o clipă la el şi la Tindwyl.

— Trebuie să stau de vorbă cu tine, Sazed, spuse.

— Cred că-ţi pot oferi câteva momente, zise el. Dar trebuie să-ţi atrag atenţia că studiile mele sunt foarte urgente.

Vin dădu încă o dată din cap, apoi se uită la Tindwyl. În cele din urmă, terrisiana se ridică, oftând.

— Atunci cred că mă duc să văd ce e cu masa de prânz.

Vin se destinse uşor când văzu uşa închizându-se; pe urmă se apropie de masă, se aşeză în locul lui Tindwyl şi-şi săltă picioarele în faţă, pe scaunul de lemn.

— Sazed, întrebă ea, de unde ştii dacă eşti îndrăgostit?

El clipi, surprins.

— Nu… nu cred că *eu* sunt omul potrivit pentru o discuţie pe tema asta, lady Vin. Nu ştiu mare lucru despre dragoste.

— Întotdeauna spui astfel de lucruri. Dar, serios, tu eşti maestru în aproape orice privinţă.

Sazed chicoti.

— Lady Vin, te asigur că, în cazul ăsta, îndoielile mele sunt sincere.

— Totuşi, trebuie să ştii câte ceva.

— Foarte puţin, poate, zise Sazed. Spune-mi, ce simţi când eşti cu tânărul lord Venture?

— Vreau să mă strângă-n braţe, răspunse ea, cu voce înceată, întorcându-se într-o parte şi uitându-se pe fereastră. Vreau să-l aud vorbindu-mi, chiar dacă nu-nţeleg ce spune. Vreau orice îl poate ţine în preajma mea. Vreau să fiu mai bună, de dragul lui.

— Asta pare un semn minunat, lady Vin.

— Dar… Ea se uită în jos. Nu sunt bună pentru el, Sazed. Îi e frică de mine.

— Frică?

— Ei, cel puţin nu se simte în largul lui. I-am surprins privirea când m-a văzut luptând, în ziua atacului din sala Adunării. Sazed, s-a îndepărtat de mine împleticindu-se, îngrozit.

— Tocmai văzuse un om măcelărit, spuse terrisianul. În privinţa asta, lordul Venture e, cumva, inocent, lady Vin. N-a fost din cauza ta, aşa cred – n-a fost decât o reacţie firească la spectacolul oribil al morţii.

— Nu contează, zise ea, uitându-se din nou pe fereastră. Nu vreau să mă vadă aşa. Vreau să fiu fata de care are nevoie – fata care-i poate susţine planurile politice. Fata care poate fi frumoasă când are nevoie de ea la braţul său şi care-l poate alina când e nemulţumit. Numai că fata asta nu sunt eu. Tu m-ai învăţat să mă port ca o femeie de la curte, Saze, dar ştim amândoi că n-am reuşit câtuşi de puţin.

— Iar lordul Venture s-a îndrăgostit de tine tocmai fiindcă *nu* te-ai purtat la fel ca alte femei. În ciuda amestecului lordului Kelsier şi cu toate că tu ştiai că toţi nobilii ţi-erau duşmani, Elend s-a îndrăgostit de tine.

— N-ar fi trebuit să-l las, spuse ea, cu glas scăzut. Trebuie să stau departe de el, Saze, pentru binele lui. Aşa o să se poată îndrăgosti de altcineva. De cineva care e o pereche mai potrivită pentru el. De cineva care nu omoară o sută de oameni când îi e ciudă. De cineva care îi merită dragostea.

Sazed se ridică şi robele îi foşniră când se apropie de scaunul lui Vin. Se apleca, aducându-şi capul la aceeaşi înălţime cu al ei, şi îi puse o mână pe umăr.

— Oh, copilă. Când o să-ncetezi să te zbuciumi şi-o să te laşi iubită, atât şi nimic mai mult?

Ea clătină din cap.

— Nu e atât de simplu.

— Puţine lucruri sunt simple. Totuşi, am să-ţi spun ceva, lady Vin. Dragostea trebuie lăsată să curgă în ambele sensuri – altminteri nu e dragoste adevărată, eu aşa cred. E altceva. Poate pasiune obsedantă? Oricum, unii dintre noi suntem prea grăbiţi să ne transformăm în martiri. Stăm pe margine, privind, gândindu-ne că e corect să nu acţionăm. Ne temem de suferinţă – de a noastră, sau de a altuia.

O strânse de umăr.

— Dar... oare aşa ceva e dragoste? E dragoste când presupui că Elend nu-şi are locul alături de tine? Sau dragoste e când îl laşi să ia el singur o hotărâre în privinţa asta?

— Şi dacă nu sunt potrivită pentru el? întrebă Vin.

— Trebuie să-l iubeşti destul de mult ca să ai încredere în dorinţele lui, chiar dacă nu eşti de acord cu ele. Trebuie să-l respecţi – indiferent cât de mult crezi că se înşală, indiferent cât de greşite crezi că sunt hotărârile lui, trebuie să-i respecţi dorinţa de a şi le înfăptui. Chiar dacă una dintre ele presupune să te iubească.

Vin zâmbi uşor, dar părea încă neliniştită.

— Şi... adăugă ea, tărăgănând cuvintele, dacă există altcineva? Pentru mine?

Ah...

Ea se încordă imediat.

— Nu trebuie să-i povesteşti lui Elend c-am spus asta.

— N-o s-o fac, făgădui Sazed. Cine e celălalt bărbat?

Ea ridică din umeri.

— Doar… cineva care-mi seamănă mie mai mult. Genul de bărbat alături de care ar *trebui* să fiu.

— Îl iubeşti?

— E puternic, răspunse Vin. Mi-aduce aminte de Kelsier.

Înseamnă că e celălalt Născut-din-Ceaţă, se gândi Sazed.

Ştia că, în privinţa asta, ar fi trebuit să fie imparţial. Despre al doilea bărbat nu ştia destul de multe ca să poată avea o părere – iar Păstrătorii trebuiau să-şi dăruiască altora cunoştinţele, şi să evite să dea sfaturi într-un caz anume.

Însă Sazed nu izbutise niciodată să respecte această regulă întru totul. Despre celălalt Născut-din-Ceaţă nu ştia, într-adevăr, mai nimic, dar ştia multe despre Elend Venture.

— Copilă, spuse, Elend e cel mai bun dintre bărbaţi, iar tu te-ai simţit cu mult mai fericită de când sunteţi împreună.

— Dar e, de fapt, primul bărbat de care m-am îndrăgostit, spuse ea, încet. De unde ştiu că nu greşesc? N-ar trebui să-i dau mai multă atenţie unui bărbat care e mai potrivit pentru mine?

— Nu ştiu, lady Vin. Sincer, nu ştiu. Ţi-am atras atenţia în privinţa ignoranţei mele în domeniul ăsta. Dar poţi cu adevărat spera să găseşti un bărbat mai bun decât lordul Elend?

Ea oftă.

— Totul e atât de stânjenitor. Ar trebui să-mi fac griji pentru oraş şi din pricina Adâncimii, nu să mă-ntreb cu ce bărbat să-mi petrec serile!

— E greu să-i apărăm pe alţii când în propriile noastre vieţi nu e ordine.

— Trebuie pur şi simplu să iau o hotărâre, spuse ea, ridicându-se şi îndreptându-se spre fereastră. Mulţumesc, Sazed. Îţi mulţumesc că m-ai ascultat… Îţi mulţumesc fiindcă te-ai întors în oraş.

Terrisianul dădu din cap, zâmbind. Vin se avântă prin fereastra deschisă, împingându-se în vreo fărâmă de metal. Sazed oftă, o porni spre uşă frecându-se la ochi şi o deschise.

Tindwyl stătea de partea cealaltă, cu braţele încrucişate.

— Cred că m-aş simţi mult mai bine în cetatea asta, spuse ea, dacă n-aş şti că avem o Născută-din-Ceaţă cu sentimente schimbătoare, de adolescentă.

— Lady Vin e mai stabilă decât crezi, zise el.

— Sazed, am crescut vreo cincisprezece fiice, adăugă ea, intrând. *Nicio* adolescentă nu e stabilă. Dar unele se prefac mai bine decât altele.

— Atunci bucură-te că nu şi-a dat seama că tragi cu urechea. De obicei e de-a dreptul obsedată de aşa ceva.

— Vin are o slăbiciune pentru terrisieni, spuse Tindwyl, cu o fluturare de mână. S-ar părea că, pentru asta, trebuie să-ţi mulţumim ţie. Pare să pună mare preţ pe sfaturile tale.

— Chiar dacă nu sunt întotdeauna bune.

— Cred că tot ce i-ai spus a fost foarte înţelept, Sazed, zise Tindwyl, aşezându-se. Ai fi fost un tată excelent.

El îşi lăsă capul în jos, jenat, apoi se aşeză.

— Ar trebui…

Se auzi o bătaie în uşă.

— Acum ce mai e? întrebă Tindwyl.

— Ai cerut să ni se-aducă prânzul?

Tindwyl clătină din cap.

— Nu m-am clintit de pe coridor.

O clipă mai târziu, Elend îşi vârî capul în încăpere.

— Sazed? Pot vorbi cu tine o clipă?

— Fireşte, lord Elend, răspunse terrisianul, ridicându-se.

— Minunat, spuse Elend, intrând. Tindwyl, poţi să te retragi.

Ea îşi rostogoli ochii, aruncându-i lui Sazed o privire exasperată, dar se ridică şi ieşi din cameră.

— Mulţumesc, zise Elend, în timp ce închidea ea uşa. Te rog, stai jos, adăugă, fluturându-şi mâna spre Sazed.

Terrisianul se supuse, şi Elend răsuflă adânc, rămânând în picioare, cu mâinile încleştate la spate. Reîncepuse să-şi poarte uniformele albe, şi avea o poziţie impunătoare, în pofida evidentei sale stânjeneli.

Cineva l-a furat pe prietenul meu, cărturarul, se gândi Sazed, *şi a lăsat în locul lui un rege.*

— Să presupun că e vorba de lady Vin, lord Elend?

— Da, răspunse acesta, începând să meargă prin încăpere şi gesticulând cu o mână în timp ce vorbea. Se poartă fără nicio logică, Sazed. Mă aştept să… fir-ar să fie, contez pe asta. Nu e doar o femeie, e Vin. *Însă* nu mai ştiu cum să reacţionez. Acum e plină de căldură faţă de mine – cum era înainte de a lovi dezastrul ăsta cetatea – iar peste o clipă e rece şi băţoasă.

— Poate e pur şi simplu ea însăşi năucită.

— Poate, încuviinţă Elend. Dar n-ar trebui să ştie măcar unul dintre noi ce se-ntâmplă? Sincer, Saze, uneori mă gândesc că suntem prea diferiţi ca să putem rămâne împreună.

Terrisianul zâmbi.

— Oh, de asta nu sunt sigur, lord Elend. S-ar putea să fii surprins când o să-ţi dai seama în ce mare măsură gândiţi la fel.

— Mă-ndoiesc, zise Elend, continuând să măsoare încăperea cu pasul. Ea e Născută-din-Ceaţă. Eu sunt un om obişnuit. Ea a crescut pe străzi; eu am crescut într-un conac; ea e vicleană şi inteligentă; eu am învăţat totul din cărţi.

— Ea e extrem de capabilă, aşa cum eşti şi tu, zise Sazed. Ea a fost terorizată de fratele ei, iar tu, de tatăl tău. Amândoi aţi urât Ultimul Imperiu şi aţi luptat împotriva lui. Şi amândoi vă gândiţi mult prea mult la ceea ce ar trebui să fie, în loc să vă gândiţi la ceea ce este.

Elend şovăi, cu ochii la Sazed.

— Ce vrei să spui?

— Că, după părerea mea, vă potriviţi unul cu altul. N-ar trebui să fac asemenea aprecieri şi, sincer, nu e decât părerea unui om care nu v-a văzut prea des în ultimele câteva luni. Dar cred că e corectă.

— Şi deosebirile dintre noi? întrebă Elend.

— La prima vedere, cheia şi lacătul la care se potriveşte pot părea foarte diferite una de altul, răspunse Sazed. Diferite ca formă, ca rol de îndeplinit, ca mod de concepere. Cel care le priveşte fără să le cunoască adevărata natură ar putea considera că sunt opuse, pentru că una e menită să descuie, pe când celălalt are menirea de a ţine închis. Dar, la o cercetare mai atentă, se poate vedea că, fără unul, celălalt e inutil. Un om înţelept vede apoi că lacătul şi cheia au luat fiinţă cu acelaşi scop.

Elend zâmbi.

— Trebuie să scrii cândva o carte, Sazed. Spusele tale sunt la fel de profunde ca orice altceva am citit.

Sazed roşi, dar se uită la teancul de hârtii de pe masa de lucru. Aveau să fie moştenirea lui? Nu era sigur că erau profunde, dar reprezentau cea mai coezivă încercare de a scrie ceva original pe care-o făcuse vreodată. Era adevărat că mai toate foile conţineau citate sau referinţe, dar în numeroase texte erau incluse şi gândurile şi observaţiile lui.

— Aşadar, zise Elend, ce-ar trebui să fac?

— În privinţa lui lady Vin? Aş sugera pur şi simplu să-i acorzi – ca şi ţie însuţi – mai mult timp.

— Zilele astea, timpul e o comoară, Sazed.

— Când nu e?

— Când nu ţi-e cetatea asediată de două armate, una condusă de un despot megaloman şi alta de un prost temerar.

— Da, spuse răspicat Sazed. Da, cred că ai dreptate. Şi eu ar trebui să mă-ntorc la studiile mele.

Elend se încruntă.

— Oricum, la ce lucrezi?

— La ceva care are, mă tem, prea puţină importanţă pentru necazurile tale din acest moment, răspunse Sazed. Eu şi Tindwyl adunăm şi sistematizăm referinţe la Adâncime şi la Eroul Evurilor.

— Adâncimea... Şi Vin mi-a vorbit despre ea. Crezi într-adevăr că s-ar putea întoarce?

— Cred că s-a întors, lord Elend. Că, de fapt, n-a plecat niciodată. Cred că Adâncimea era – este – ceaţa.

— Dar de ce...? spuse Elend, apoi ridică o mână. O să citesc concluziile după ce-o să terminaţi. Acum nu-mi pot îngădui să-mi abat atenţia. Îţi mulţumesc, Sazed, pentru sfatul tău.

Da, cu adevărat un rege, se gândi terrisianul.

— Tindwyl, spuse Elend, acum te poţi întoarce. Să-ţi fie ziua bună, Sazed.

Elend se îndreptă spre uşa care se deschidea încet. Tindwyl intră cu paşi mari, ascunzându-şi jena.

— De unde-ai ştiut că eram dincolo de uşă? întrebă.

— Am presupus, răspunse Elend. Eşti la fel de rea ca Vin. Oricum, s-aveţi amândoi o zi bună.

Tindwyl se încruntă în timp ce el ieşea; apoi se întoarse spre Sazed.

— Ai făcut într-adevăr o treabă foarte bună cu el, spuse acesta.

— O treabă prea bună, sublinie Tindwyl, aşezându-se. De fapt, cred că, dacă oamenii l-ar fi lăsat să le rămână în frunte, ar fi putut găsi o cale de salvare a cetăţii. Haide, trebuie să ne-ntoarcem la muncă – de data asta, chiar am trimis pe cineva s-aducă prânzul, aşa că ar trebui să profităm de timp până când soseşte.

Sazed dădu din cap, se aşeză şi-şi luă tocul. Însă i se părea greu să se concentreze asupra lucrului. Gândurile îi tot zburau la Vin şi Elend. Nu ştia sigur de ce i se părea atât de importantă întărirea legăturii dintre cei doi. Poate pur şi simplu fiindcă amândoi îi erau prieteni şi voia să-i vadă fericiţi.

Sau poate din alt motiv. Ei doi constituiau cel mai bun lucru pe care-l avea de oferit Luthadelul. Cea mai puternică

Născută-din-Ceaţă a populaţiei skaa din lumea fărădelegii şi cel mai nobil conducător din lumea aristocrată. Aveau nevoie unul de altul, iar Ultimul Imperiu avea nevoie de amândoi.

În plus, mai era şi munca lui. Prenumele folosit cel mai adesea în limbajul prorocirilor din Terris era de genul neutru. În limbile moderne, era tradus prin „el”, deşi, în carte, însemna, de fapt, atât „el”, cât şi „ea”. Dacă Vin era cu adevărat Eroul Evurilor…

Trebuie să găsesc o cale de a-i scoate pe amândoi din oraş, se gândi, copleşit de o revelaţie neaşteptată. *Niciunul dintre ei nu trebuie să se afle aici când va cădea Luthadelul.*

Îşi lăsă notiţele deoparte şi începu imediat să compună, grăbit, o serie de scrisori.

Sunt două lucruri diferite.

46

Boare era în stare să miroasă o uneltire de la două străzi distanţă. Spre deosebire de majoritatea semenilor săi, hoţi, nici nu crescuse în sărăcie, nici nu fusese obligat să trăiască în lumea fărădelegii. Copilărise într-un loc mult mai fioros: la o curte aristocratică. Din fericire, ceilalţi oameni din ceată nu-l tratau nicidecum diferit pentru originea sa nobilă pursânge.

Asta, fireşte, fiindcă habar n-aveau.

Educaţia primită îl ajuta să priceapă anumite lucruri. Care se îndoia că-i erau cunoscute vreunui hoţ skaa, oricât de priceput ar fi fost. Uneltirile puse la cale de skaa aveau ceva brutal: ţineau, strict, de viaţă şi de moarte. Îţi trădai aliaţii pentru bani, pentru putere sau ca să te aperi.

La curţile nobile, uneltirile erau mai abstracte. De multe ori, trădările nu se încheiau cu moartea niciuneia dintre părţi, dar ramificaţiile li se prelungeau vreme de generaţii. Era un joc – de

fapt, un asemenea joc încât, prin comparaţie, brutalitatea făţişă din lumea fărădelegii i se păruse odihnitoare.

Sorbi din cana cu vin fiert, cald încă, cu ochii la biletul din mână. Ajunsese să creadă că nu mai avea de ce să se teamă de uneltirile din sânul aceleiaşi cete: oamenii lui Kelsier alcătuiau un grup dezgustător de unit, iar el făcea tot ce-i stătea în puterile de Allomant ca să-l păstreze astfel. Văzuse ce-i puteau face luptele interioare unei familii.

De aceea îl surprinsese atât de mult primirea scrisorii. În ciuda inocenţei sale prefăcute, putea să vadă cu uşurinţă indiciile. Scrisul grăbit, cu pete pe alocuri, dar fără rescriere. Fraze precum: „nu e nevoie să le vorbeşti celorlalţi despre asta” şi „nu vreau să stârnesc panică”. Ceară de sigiliu picurată în plus, răspândită fără rost pe marginea scrisorii, parcă pentru a-i întări apărarea împotriva ochilor iscoditori.

Tonul mesajului nu putea fi înţeles greşit. Boare era invitat la o întrunire conspirativă. Dar, pentru numele Lordului Legiuitor, de ce anume dorea tocmai Sazed o întâlnire secretă?

Boare oftă, scoţându-şi bastonul de duel şi folosindu-l drept sprijin. Uneori îl cuprindea ameţeala când stătea în picioare; era o boală fără însemnătate, de care suferea dintotdeauna, deşi în ultimii ani păruse să se înrăutăţească. În timp ce i se limpezea vederea, se uită peste umăr, la Alirianne, adormită în patul lui.

Probabil c-ar trebui să mă simt mult mai vinovat în privinţa ei, se gândi, zâmbind fără s-o fi vrut şi întinzând mâna ca să-şi pună vesta şi haina peste pantaloni şi cămaşă. *Dar… peste câteva zile oricum vom fi morţi cu toţii.* O după-amiază petrecută stând de vorbă cu Ciomege te făcea să-ţi priveşti viaţa într-o perspectivă corectă.

O porni fără grabă pe coridoarele prost luminate ale palatului Venture. *Ca să fiu sincer,* se gândi, *înţeleg importanţa economisirii uleiului de lampă, dar totul e deja destul de deprimant şi fără penumbre.*

Locul întâlnirii se afla la numai câteva cotituri distanţă. Îl descoperi cu uşurinţă, mulţumită celor doi oşteni puşi de pază în faţa uşii. Oamenii lui Demoux – care-i raportau căpitanului lor totul cu sfinţenie şi fără greş.

Interesant, cugetă Boare, rămânând ascuns pe un culoar lateral. Îşi adună puterile Allomantice şi-i Domoli pe străjeri, lipsindu-i de destindere şi de siguranţă şi lăsându-le doar

nelinişteа şi nervozitatea. Cei doi începură să se îngrijoreze, să se agite. În cele din urmă, unul se răsuci şi deschise uşa, aruncând o privire înăuntru. Gestul îi oferi lui Boare prilejul să vadă interiorul. Unde nu se afla decât un singur om. Sazed.

Boare rămase neclintit, încercând să ia o hotărâre în privinţa următoarei sale mişcări. Scrisoarea n-avea nimic condamnabil; nu putea fi pur şi simplu o cursă întinsă de Elend, nu? O încercare tainică de a afla ce oameni din ceată erau gata să-l trădeze? Părea un gest prea lipsit de încredere din partea unui băiat blajin din fire. În plus, dacă lucrurile ar fi stat astfel, Sazed ar fi încercat să-l atragă în ceva mai grav decât participarea la o întâlnire secretă.

Uşa se închise şi oşteanul îşi reluă vechea poziţie. *În Sazed pot avea încredere, nu-i aşa?* se gândi Boare. Dar dacă lucrurile stăteau astfel, de ce o întâlnire pe ascuns? Sau îşi făcea el mai multe gânduri decât ar fi trebuit?

Nu, străjerii dovedeau că Sazed nu voia să afle nimeni de întâlnirea lor. Era bănuitor. Dacă ar fi fost vorba de altcineva, Boare s-ar fi dus direct la Elend. Dar Sazed…

Oftă şi intră pe coridor, cu bastonul zăngănindu-i de podea. *Pot să văd ce-are de spus. În plus, dacă e vorba de o ticăloşie, aproape că merită să mă pun în pericol ca să aflu ce se pune la cale.* În ciuda scrisorii şi în ciuda împrejurărilor stranii, îi venea greu să-şi imagineze un terrisian amestecându-se în ceva care nu era întru totul corect.

Poate că şi Lordul Legiuitor făcuse aceeaşi greşeală.

Boare dădu din cap către oşteni, Domolindu-le nelinişteа şi potolindu-i. Mai exista un motiv pentru care voia să rişte luând parte la întrunire. Tocmai începea să-şi dea seama în ce primejdie se afla. Luthadelul avea să cadă în curând. Tot ce îi devenise o a doua natură în cei treizeci de ani petrecuţi în lumea fărădelegii îl îndemna să fugă.

O senzaţie din pricina căreia era mai înclinat să rişte. Cu câţiva ani în urmă, Boare ar fi părăsit deja cetatea. *Fii blestemat, Kelsier,* se gândi, *deschizând uşa.*

De la masa lui, Sazed îşi ridică privirea surprins. În încăperea mobilată cu zgârcenie erau mai multe scaune şi numai două lămpi.

— Ai venit devreme, lord Boare, spuse terrisianul, ridicându-se.

— Bineînţeles, se răsti Domolitorul. Trebuia să m-asigur că nu e un soi de capcană. Şovăi. Şi nu e, da?

— Capcană? se miră Sazed. Despre ce vorbeşti?

— Oh, nu face pe neştiutorul. Nu e o simplă întâlnire.

Sazed păli uşor.

— Asta… e evident, nu?

Boare se aşeză cu bastonul pe genunchi şi-i aruncă o privire grăitoare. Îl Domoli, ca să fie ceva mai încrezător în sine.

— Dragul meu, ne-oi fi ajutat tu să-l răsturnăm pe Lordul Legiuitor – dar încă mai ai de învăţat cum se face ceva pe ascuns.

— Îmi cer iertare, zise Sazed, aşezându-se. Am vrut pur şi simplu să ne-ntâlnim cât mai repede, ca să discutăm despre anumite… lucruri delicate.

— Ei, te sfătuiesc să scapi de străjerii ăia, spuse Boare. Atrag atenţia asupra încăperii. Pe urmă, aprinde mai multe lămpi şi adu ceva de mâncat sau de băut. Dacă intră cumva Elend – presupun că de el ne ferim, nu?

— Da.

— Ei, dacă intră şi ne vede stând aici pe întuneric şi schimbând priviri viclene, o să ştie că punem ceva la cale. Cu cât faci ceva mai neobişnuit, cu atât mai obişnuit trebuie să pară.

— Ah, înţeleg, zise terrisianul. Mulţumesc.

Uşa se deschise şi Ciomege intră şchiopătând. Se uită la Sazed, apoi la Boare, apoi se îndreptă fără grabă spre un scaun. Boare aruncă o privire spre terrisian, care nu părea surprins. Era clar că şi Ciomege fusese invitat.

— Scapă de străjerii ăia, se răsti nou-sositul.

— Imediat, lord Cladent, răspunse Sazed, ridicându-se şi luând-o spre uşă.

Schimbă câteva cuvinte cu oştenii din gardă, apoi se întoarse. Când se aşeza, în încăpere îşi strecură capul Ham, cu o privire bănuitoare.

— O clipă, întrebă Boare. Câţi oameni vin la această întâlnire secretă?

Sazed îi făcu semn lui Ham să se-aşeze.

— Toţi cei mai… experimentaţi din ceată.

— Adică toată lumea în afară de Elend şi Vin, zise Boare.

— Nu l-am invitat nici pe lordul Lestibournes, sublinie Sazed.

Da, dar nu de Fantomă ne ascundem.

Ham se aşeză şovăind şi uitându-se întrebător la Boare.

— Aşadar… de fapt, de ce ne întâlnim pe la spatele Născutei-din-Ceaţă din ceata noastră şi fără ştirea regelui nostru?

— Nu mai e rege, remarcă o voce din direcţia uşii.

Dockson intră şi se aşeză.

— De fapt, s-ar putea susţine şi că Elend nu mai e şeful acestei cete. A ocupat poziţia din pură întâmplare – aşa cum a ocupat şi tronul.

Ham roşi.

— Ştiu că nu e pe placul tău, Dox, dar eu n-am venit aici ca să vorbesc despre trădare.

— Trădarea nu există când nu există un tron pe care să-l trădezi, spuse Dockson. Ce-avem de gând să facem – să rămânem aici, ca servitori ai casei? Elend n-are nevoie de noi. Poate că e timpul să ne oferim serviciile lordului Penrod.

— Şi Penrod e tot nobil, zise Ham. N-o să-mi spui că-ţi place mai mult decât Elend.

Dockson lovi cu pumnul în masă fără zgomot.

— Problema nu e cine-mi *place* mie, Ham. Trebuie să păstrăm cumva în picioare afurisitul ăsta de regat pe care ni l-a azvârlit Kelsier în braţe! Ne-am petrecut un an şi jumătate curăţând mizeria lăsată în urmă de el. Vreţi să vedeţi toată munca asta irosindu-se?

— Vă rog, domnii mei, spuse Sazed, încercând – zadarnic – să se amestece în discuţie.

— Muncă, Dox? întrebă Ham, înroşindu-se. Ce-ai muncit tu? Nu te-am văzut făcând mare lucru în afară de a te plânge ori de câte ori propune cineva câte-un plan.

— Mă plâng? se răsti Dockson. Ai idee de câtă muncă e nevoie ca să gospodăreşti oraşul ăsta, ca să nu se prăbuşească de la sine? Tu ce-ai făcut, Ham? Ai refuzat să iei comanda armatei. Te mulţumeşti să bei şi să te-antrenezi cu prietenii!

Ajunge, se gândi Boare, Domolindu-i. *În ritmul ăsta, ne strângem de gât unii pe alţii înainte de-a porunci Straff să fim executaţi.*

Dockson se lăsă pe spătarul scaunului, fluturându-şi dispreţuitor mâna către Ham, care era încă roşu la faţă. Sazed aştepta, evident întristat de răbufnirea violentă. Boare îi Domoli nesiguranţa. *Tu eşti şeful aici, Sazed. Spune-ne ce se petrece.*

— Vă rog, zise terrisianul. Nu v-am chemat aici ca să ne putem certa. Înţeleg că sunteţi încordaţi cu toţii – nu e de mirare, date fiind împrejurările.

— Penrod o să-i predea cetatea lui Straff, zise Ham.

— E mai bine decât să-l lase să ne măcelărească, ripostă Dockson.

— De fapt, spuse Boare, nu cred că e cazul să ne temem c-o să ne măcelărească Straff.

— Nu? întrebă Dockson, încruntându-se. Ai informaţii pe care nu ni le împărtăşeşti, Boare?

— Oh, n-o mai face pe grozavul, Dox, se răsti Ham. N-ai fost nicidecum încântat când, după moartea lui Kell, n-ai ajuns şeful cetei. De fapt, de-asta nu ţi-a plăcut niciodată Elend, nu-i aşa?

Dockson se împurpură la faţă, iar Boare oftă, pleznindu-i pe amândoi cu toată puterea ca să le Domolească avântul. Şi amândoi tresăriră uşor, ca şi cum ar fi fost pişcaţi – deşi simţiseră probabil ceva total diferit. Cu toate sentimentele spulberate, trebuiau să se arate brusc lipsiţi de vigoare şi apatici.

Se uitară amândoi la Boare.

— Da, recunoscu el, bineînţeles că vă Domolesc. Sincer vorbind, ştiu că Hammond e puţin cam imatur – dar tu, Dockson?

Acesta se lăsă pe spătarul scaunului şi-şi frecă fruntea.

— Poţi să-ncetezi, Boare, spuse, o clipă mai târziu. O să-mi ţin gura.

Ham se mulţumi să mormăie, punându-şi o mână pe masă. Sazed urmărea schimbul de cuvinte uşor uluit.

Aşa sunt oamenii încolţiţi, dragul meu terrisian, se gândi Boare. *Asta se-ntâmplă când îşi pierd speranţa. S-ar putea să fie în stare să păstreze aparenţele în faţa soldaţilor, dar lasă-i singuri cu prietenii lor…*

Sazed era terrisian; întreaga lui viaţă însemnase oprimare şi înfrângere. Însă ceilalţi, cu Boare însuşi numărându-se printre ei, erau obişnuiţi cu izbânzile. Erau încrezători chiar şi când sorţii li se dovedeau complet potrivnici. Erau genul de oameni care se ridică la luptă împotriva unui zeu, aşteptându-se să câştige. Nu erau în stare să facă faţă unei înfrângeri. Fireşte, când înfrângerea era moartea, cine ar fi reuşit?

— Oştile lui Straff se pregătesc să-şi ridice tabăra, spuse Ciomege, în cele din urmă. O fac cu subtilitate, dar semnele sunt vizibile.

— Prin urmare, vine să ia în primire cetatea, zise Dockson. Oamenii mei din palatul lui Penrod spun că Adunarea i-a trimis lui Straff scrisoare după scrisoare, implorându-l, în toate, să ocupe Luthadelul.

— N-o să vină să ia cetatea, zise Ciomege. Cel puţin, nu şi dacă e inteligent.

— Vin continuă să fie o ameninţare. Şi s-ar părea că Straff n-are un Născut-din-Ceaţă care să-l apere, spuse Boare. Dacă vine în Luthadel, mă-ndoiesc c-o să-l putem împiedica să-i taie gâtul. Prin urmare, Straff o să facă altceva.

Dockson se încruntă şi se uită la Ham, care ridică din umeri.

— De fapt, e foarte simplu, adăugă Boare, bătând uşor cu bastonul de duel în masă. Păi până şi eu mi-am dat seama.

La asta, Ciomege pufni.

— Dacă Straff lasă impresia că se retrage, continuă Boare, kolosşii vor ataca probabil Luthadelul în locul lui. Sunt prea grei de cap ca să priceapă ce ameninţare e o armată ascunsă.

— Dacă Straff se retrage, spuse Ciomege, Jastes n-o să-i poată împiedica s-atace oraşul.

Dockson clipi, uluit.

— Dar vor…

— Măcelări pe toată lumea? întrebă Ciomege. Da. Vor prăda cele mai bogate părţi ale oraşului – şi vor sfârşi probabil prin a omorî aproape toată nobilimea.

— Vor elimina oamenii cu care Straff a fost silit să se alieze – împotriva voinţei sale, dacă ţinem cont de nemăsuratul său orgoliu, completă Boare. Creaturile au mari şanse s-o omoare chiar şi pe Vin. Vă imaginaţi că ea n-o să intre-n luptă dacă pătrund kolosşii în cetate?

În încăpere se lăsă tăcerea.

— Dar asta nu-l ajută cu adevărat pe Straff să cucerească oraşul, zise Dockson. Va fi totuşi nevoit să se lupte cu kolosşii.

— Aşa e, răspunse Ciomege, încruntându-se. Dar ei vor doborî probabil câteva porţi, ca să nu mai spun că vor dărâma din temelii o mulţime de case. Îi vor lăsa lui Straff un câmp liber, pe care să-nfrunte un duşman slăbit. În plus, kolosşii nu au nicio strategie. Straff n-ar putea cere ceva mai bine aranjat.

— Toată lumea îl va privi ca pe un eliberator, spuse încet Boare. Dacă se-ntoarce la momentul potrivit – după ce pătrund kolosşii în cetate şi se luptă cu soldaţii, dar înainte de a face pagube serioase în zonele locuite de skaa, va elibera oamenii, devenind apărătorul, nu cuceritorul lor. Cunoscând sentimentele omeneşti, cred că-l vor întâmpina cu braţele deschise. În clipa asta, un conducător puternic ar însemna pentru ei mai mult decât banii din pungi şi decât drepturile primite în Adunare.

În timp ce grupul îi cântărea cuvintele, Boare se uită la Sazed, care continua să tacă. Vorbise atât de puţin; care era jocul lui? De ce adunase ceata? Era destul de subtil ca să-şi dea seama că pur şi simplu aveau nevoie de o astfel de discuţie sinceră, fără să fie derutaţi de idealismul lui Elend?

— L-am putea lăsa pe Straff s-o ia, propuse în cele din urmă Dockson. Vorbesc despre cetate. I-am putea promite că-i impunem lui Vin să nu-l atace. Dacă tot la asta se va ajunge până la urmă…

— Dox, întrebă Ham, cu voce scăzută, ce-ar spune Kell dacă te-ar auzi vorbind astfel?

— I-am putea da cetatea lui Jastes Lekal, sugeră Boare. Poate izbutim să-l convingem să-i trateze pe skaa cu demnitate.

— Şi să primim douăzeci de mii de kolosşi în oraş? Boare, ai văzut vreodată ce pot face creaturile astea?

Dockson bătu cu pumnul în masă.

— Nu fac altceva decât să spun ce căi ni se deschid în faţă, Ham. Ce altceva am putea face?

— Putem să luptăm, răspunsă Ciomege. Şi să murim.

În încăpere se lăsă din nou tăcerea.

— Ştii într-adevăr cum să pui capăt unei discuţii, prietene, zise în cele din urmă Boare.

— Trebuia s-o spună cineva, bombăni Ciomege. N-are rost să vă mai amăgiţi. Nu putem câştiga bătălia, şi totul s-a îndreptat mereu către luptă. Cetatea va fi atacată. Noi o vom apăra. Şi vom fi înfrânţi. Vă întrebaţi dacă n-ar trebui să ne predăm. Ei bine, n-o s-o facem. Kell nu ne-ar îngădui-o, aşa cum n-o să ne-o îngăduim nici noi înşine. Vom lupta şi vom muri cu demnitate. Pe urmă, cetatea va arde – dar noi vom fi arătat ceva. Lordul Legiuitor ne-a tratat o mie de ani ca pe nişte gunoaie, însă acum, noi, skaa, avem mândria noastră. Luptăm. Ne împotrivim. Şi murim.

— Şi-atunci ce rost a avut totul? întrebă Ham, cu ciudă. Ce rost a avut să răsturnăm Ultimul Imperiu? Ce rost a avut să-l ucidem pe Lordul Legiuitor? Ce rost a avut să facem tot ce-am realizat, ca s-o sfârşim astfel? Cu tirani la conducerea fiecărei stăpâniri, cu Luthadelul preschimbat în moloz, cu ceata noastră ucisă?

— A avut rost, răspunse Sazed, cu voce blândă, pentru că trebuia să-nceapă cineva. Sub domnia Lordului Legiuitor, societatea bătea pasul pe loc. El ţinea pe imperiu o mână stabilizatoare, dar oprimantă în acelaşi timp. Obiceiul nu s-a schimbat timp de o mie de ani, cu nobilimea străduindu-se în permanenţă să nu contrazică ideile Lordului Legiuitor. Arhitectura şi ştiinţa n-au avansat, pentru că Lordul Legiuitor era împotriva schimbării şi a progresului. Iar skaa nu puteau fi liberi, pentru că el nu i-ar fi lăsat. Oricum, prieteni, uciderea lui nu le-a adus popoarelor noastre libertatea. Numai timpul le-o va dărui. Probabil că va fi nevoie de secole – de secole de luptă, de învăţătură, de maturizare. La început, din nefericire şi inevitabil, lucrurile se vor urni foarte greu. Chiar mai greu decât ar fi făcut-o sub domnia Lordului Legiuitor.

— Iar noi murim degeaba, comentă Ham, încruntându-se.

— Nu, îl contrazise Sazed. Nu degeaba, lord Hammond. Vom muri ca să demonstrăm că printre skaa există oameni care nu pot fi intimidaţi, care nu dau înapoi. E un precedent foarte important, aşa cred. În istorie şi în legende, e genul de eveniment care inspiră. Dacă skaa vor s-ajungă vreodată să se conducă singuri, va fi nevoie de sacrificii de care să-şi aducă aminte, dându-şi seama că hotărârile lor sunt întemeiate. Sacrificii ca al Supravieţuitorului.

Toată lumea păstră tăcerea.

— Boare, spuse Ham, în clipa asta mi-ar prinde bine să am mai multă încredere în mine.

— Desigur, răspunse Boare, Domolindu-l cu atenţie, ca să-i alunge neliniştea şi frica.

Faţa lui Ham îşi pierdu din paloare şi el îşi îndreptă uşor spatele. În plus, Boare le oferi şi celorlalţi, într-o mică măsură, acelaşi ajutor.

— De când ştiai? îl întrebă Dockson pe Sazed.

— De ceva vreme, lord Dockson.

— Dar n-aveai de unde să ştii că Straff se retrage şi ne lasă pe mâna colosşilor. Numai Ciomege şi-a dat seama de asta.

— O ştiam la modul general, lord Boare, răspunse Sazed, cu voce egală. Nu mă gândisem în mod aparte la colosşi. Dar mi-am dat seama de ceva timp că această cetate o să cadă. Cu toată sinceritatea, sunt adânc impresionat de eforturile voastre. Fără ele, poporul ăsta ar fi fost înfrânt de mult, aşa cred. Aţi înfăptuit ceva măreţ – ceva care va rămâne în amintire mai multe veacuri.

— Presupunând că supravieţuieşte cineva ca să povestească, zise Ciomege.

Sazed dădu din cap.

— Ăsta e, de fapt, motivul pentru care v-am cerut să ne-adunăm. Sunt puţine şanse ca aceia dintre noi care vor rămâne în cetate să supravieţuiască – apărătorii vor avea nevoie de ajutorul nostru şi, dacă izbutim să rămânem în viaţă după atacul colosşilor, Straff va încerca să ne execute. Oricum, nu e necesar să rămânem cu toţii în Luthadel ca să-l vedem căzând – poate ar trebui să trimitem pe cineva în altă parte, să organizeze în continuare rezistenţa împotriva despoţilor războinici.

— Eu n-o să-mi abandonez oamenii, mormăi Ciomege.

— Nici eu, spuse Ham. Deşi mi-am *trimis* ieri familia în ascunzătoare.

Fraza aceea simplă voia să spună că-i pusese să plece, poate ca să se-ascundă în lumea fărădelegii din cetate, sau poate ca să fugă printr-unul din pasaje. Ham nu voia să ştie – ca să nu poată trăda locul unde se aflau. De vechile obiceiuri scăpai greu.

— Dacă oraşul cade, spuse Dockson, eu o să fiu aici, între zidurile sale. La asta s-ar fi aşteptat Kell. Nu plec.

— Eu voi pleca, spuse Boare, uitându-se la Sazed. E prea devreme ca să mă ofer voluntar?

— Ăă, de fapt, lord Boare, răspunse terrisianul, eu nu…

Boare ridică o mână.

— E în ordine, Sazed. Cred că e evident cine ar trebui să plece, după părerea ta. Pe ei nu i-ai chemat la întrunire.

Dockson se încruntă.

— Vrem să apărăm Luthadelul până la moarte şi tu ţi-ai pus în gând s-o trimiţi altundeva pe singura noastră Născută-din-Ceaţă?

Sazed dădu din cap.

— Lorzii mei, spuse el, cu blândeţe, oamenii din această cetate vor avea nevoie să-i conducem. Noi le-am dat oraşul şi i-am pus în primejdie. Nu-i putem părăsi acum. Însă… în lume se petrec lucruri mai importante. Mai importante decât noi, aşa cred. Sunt convins că stăpâna Vin are un rol în ele. Chiar dacă mă amăgesc singur crezând aşa ceva, lui lady Vin nu trebuie totuşi să i se îngăduie să moară în cetatea asta. Ea e cea mai puternică şi mai personală legătură a oamenilor cu Supravieţuitorul. A devenit pentru ei un simbol, iar harurile ei de Născută-din-Ceaţă îi dau cele mai mari şanse să scape de aici, din încercuire, şi să supravieţuiască apoi, când Straff va pune fără îndoială la cale atacuri împotriva ei. Va reprezenta un ajutor de mare valoare pentru lupta care va urma – se poate mişca repede şi pe furiş şi poate lupta singură, provocând numeroase pagube, după cum a dovedit-o azi-noapte.

Sazed îşi înclină fruntea.

— Lorzii mei, v-am chemat azi aici ca să hotărâm cum s-o convingem să fugă, în timp ce noi, ceilalţi, vom rămâne să luptăm. Cred că nu e deloc uşor.

— N-o să plece fără Elend, spuse Ham. El trebuie s-o însoţească.

— La asta mă gândeam şi eu, lord Ham, zise Sazed.

Ciomege căzu pe gânduri, mestecându-şi buza.

— Băiatul ăsta n-o să poată fi convins cu uşurinţă să plece. Încă mai crede că putem câştiga lupta.

— Şi încă am mai putea, ripostă Sazed. Lorzii mei, intenţia mea nu e să vă las fără nicio speranţă. Însă, date fiind împrejurările, şansele de izbândă…

— Ştim, Sazed, zise Boare. Înţelegem.

— Ar trebui să mai poată pleca şi alţi oameni din ceată, vorbi Ham, privind în jos. Nu doar doi.

— Aş trimite-o pe Tindwyl cu ei, spuse Sazed. I-ar putea duce poporului meu multe descoperiri de mare importanţă. Am de gând să-l trimit şi pe lordul Lestibournes. Ne-ar fi de prea puţin ajutor în luptă, iar abilităţile lui de spion le vor fi de folos lui lady Vin şi lordului Elend, când vor încerca să pună pe picioare rezistenţa, adunând soldaţi din rândurile populaţiei skaa. Oricum, e posibil ca aceştia patru să nu fie singurii care vor supravieţui. Cei mai mulţi skaa ar trebui să fie în siguranţă – Jastes Lekal pare să-şi poată controla cumva kolossii. Şi, chiar

dacă nu poate, Straff ar trebui s-apară la timp ca să-i apere pe locuitorii oraşului.

— Presupunând că Straff plănuieşte ceea ce crede Ciomege, zise Ham. E posibil să se retragă de-adevăratelea, punând capăt pierderilor sale şi lăsând Luthadelul în urmă.

— Indiferent ce se va întâmpla, spuse Ciomege, din cetate nu pot ieşi prea mulţi. Probabil că nici Straff, nici Jastes nu vor lăsa grupuri mari de oameni să fugă. În clipa asta, haosul şi spaima de pe străzi sunt mult mai folositoare pentru atingerea ţelurilor lor decât depopularea. S-ar putea să izbutim să scoatem câţiva oameni călare – mai ales dacă Vin o să fie printre ei. Ceilalţi vor fi nevoiţi să-şi încerce norocul cu kolossşii.

Boare îşi simţi stomacul răscolindu-i-se. Ciomege vorbea cu atâta lipsă de menajamente, cu atâta… lipsă de sensibilitate. Dar aşa era el. Nu cu adevărat pesimist, pur şi simplu spunea lucruri pe care nu credea că alţii voiau să le afle.

O parte dintre skaa vor supravieţui ca să devină sclavii lui Straff Venture, se gândi Boare. *Dar cei care luptă – şi cei care au condus oraşul în ultimul an – sunt condamnaţi la moarte. Iar eu mă număr printre ei.*

E adevărat. De data asta, chiar nu mai există scăpare.

— Ei? întrebă Sazed, deschizându-şi mâinile. Suntem de acord că aceştia patru ar trebui să plece?

Toată lumea dădu din cap.

— Atunci să discutăm, adăugă Sazed, să facem un plan, ca să-i putem convinge să părăsească oraşul.

— Pe Elend l-am putea face pur şi simplu să creadă că pericolul nu e mare, sugeră Dockson. Dacă e convins că oraşul se află în faţa unui asediu îndelungat, o să vrea s-o însoţească pe Vin într-o misiune, altundeva. Îşi vor da seama ce se-ntâmplă aici când va fi prea târziu.

— E o idee bună, lord Dockson, spuse terrisianul. Eu cred, totodată, că am putea să ne folosim de ideea lui Vin despre Fântâna Înălţării.

Discuţia continuă şi Boare se lăsă, mulţumit, pe spătarul scaunului. *Vin, Elend şi Fantomă vor supravieţui*, îşi spuse. *Trebuie să-l conving pe Sazed s-o lase şi pe Alirianne să plece cu ei.* Îşi plimbă privirea prin încăpere şi, privind poziţiile celorlalţi, observă că nu mai erau atât de încordaţi. Dockson şi Ham păreau să se fi împăcat şi până şi Ciomege dădea uşor din

cap pentru sine însuşi, părând mulţumit în timp ce analizau propunerile pe rând.

Dezastrul continua să fie de neocolit. Dar, cumva, posibilitatea ca unii dintre ei să scape – cei mai tineri oameni din ceată, care, mulţumită lipsei de experienţă mai puteau spera – făcea restul mult mai uşor de acceptat.

Vin stătea tăcută în ceaţă, privind turlele, coloanele şi turnurile din Kredik Shaw. În capul ei răsunau două sunete înăbuşite. Pulsaţia spiritului ceţii şi cealaltă, mai amplă, mai puternică.

Devenea din ce în ce mai răsunătoare.

Îşi continuă drumul, fără să ia în seamă bufniturile în timp ce se apropia de Kredik Shaw. Dealul Celor o Mie de Turle, cândva căminul Lordului Legiuitor. Era părăsit de mai bine de un an, dar înăuntru nu se aciuase niciun vagabond. Era prea ameninţător. Prea cumplit. Amintea prea mult de *el.*

Lordul Legiuitor fusese un monstru. Vin îşi aducea foarte bine aminte de noaptea în care, cu un an în urmă, intrase în palat cu gândul să-l omoare. Să ducă la îndeplinire misiunea pentru care o antrenase Kelsier, fără s-o ştie. Intrase chiar prin curtea aceea şi trecuse de străjerii care păzeau uşa din faţa ei.

Şi îi lăsase în viaţă. Kelsier ar fi pătruns cu forţa. Însă ea le vorbise, îi convinsese să plece, să se alăture răzvrătiţilor. O faptă care îi salvase viaţa, fiindcă tocmai unul dintre bărbaţii aceia, Goradel, îl condusese pe Elend în temniţa palatului, ca s-ajute la evadarea ei.

Într-un fel, Ultimul Imperiu căzuse fiindcă ea *nu* acţionase în stilul lui Kelsier.

Totuşi, putea să ia următoarele decizii pornind de la o asemenea coincidenţă? Privind în urmă, totul părea o alegorie fără cusur. Ca în povestioarele pentru copii, menite să-i înveţe o lecţie.

Vin nu ascultase niciodată astfel de poveşti în copilărie. Şi supravieţuise când atât de mulţi alţii pieriseră. Se părea că, pentru fiecare lecţie ca aceea cu Goradel, mai mult de zece oameni îşi găsiseră un sfârşit tragic.

Şi mai era şi Kelsier. În cele din urmă, el avusese dreptate. Lecţia dată de el era foarte diferită de cele oferite de poveştile copiilor. Kelsier fusese cutezător, ba chiar furibund, şi omorâse

pe oricine îi stătea în cale. Necruţător. Căutase întotdeauna numai binele; se concentrase fără încetare asupra căderii imperiului şi asupra eventualei întemeieri a unui regat ca al lui Elend.

Şi izbândise. De ce nu putea ucide şi ea aşa cum ucisese el, fără să se simtă nicio clipă vinovată, ştiind că nu-şi făcea decât datoria? Fusese întotdeauna înspăimântată de setea lui de primejdie. Dar oare nu tocmai setea aceea îl condusese către izbândă?

Străbătu culoarele ca pe nişte tunele ale palatului, lăsând urme în praf cu tălpile şi cu panglicile mantiei. Ceaţa rămăsese în urmă, ca de obicei. Nu pătrundea în clădiri – sau, chiar dacă o făcea, de obicei nu rămânea prea mult. Şi, odată cu ceaţa, lăsă în urmă şi spiritul ei.

Trebuia să ia o hotărâre. Nu-i plăcea s-o ia, dar era obişnuită să facă lucruri care nu-i plăceau. Aşa era viaţa. Nu-şi dorise să se lupte cu Lordul Legiuitor, dar se luptase.

Locul deveni curând prea întunecos chiar şi pentru ochii unei Născute-din-Ceaţă, aşa că se văzu nevoită să aprindă un felinar. Şi atunci observă, cu surprindere, că urmele lăsate de ea în praf nu erau singurele. Se părea că mai bântuia cineva pe acele coridoare. Dar, oricine ar fi fost, nu-l întâlni în timp ce-şi continua drumul.

Intră în cameră peste numai câteva clipe. Nu ştia sigur ce anume o atrăsese în Kredik Shaw şi, cu atât mai mult, în încăperea secretă din centrul palatului. Însă, în ultima vreme, părea să se simtă, cumva, înrudită cu Lordul Legiuitor. Peregrinările ei o aduseseră acolo, în locul unde nu mai intrase din noaptea în care omorâse singurul zeu pe care-l întâlnise vreodată.

El petrecea foarte multă vreme în camera aceea, un loc construit, după toate aparenţele, astfel încât să-i aducă aminte de ţara sa natală. Tavanul boltit al încăperii i se arcuia deasupra capului. Pereţii erau plini de picturi murale argintii, iar podeaua, de ornamente metalice. Vin nu le dădu atenţie, ci se apropie de elementul aparte din mijloc – o clădire mică, de piatră, înălţată în camera imensă.

Acolo fuseseră prinşi Kelsier şi soţia sa, cu atâţia ani în urmă, în timpul primei lui încercări de jefuire a Lordului Legiuitor. Mare fusese ucisă la Puţuri. Însă Kelsier supravieţuise.

Acolo, în aceeaşi încăpere, înfruntase Vin pentru prima oară un Inchizitor, care aproape c-o omorâse. Şi tot acolo revenise, peste câteva luni, pentru prima ei încercare de ucidere a Lordului Legiuitor. Fusese înfrântă şi atunci.

Intră în mărunta clădire-din-clădire. Nu conţinea decât o singură încăpere. Podeaua fusese distrusă de echipele trimise de Elend în căutarea atiului. Însă pe pereţi mai atârnau încă ornamentele lăsate în urmă de Lordul Legiuitor. Vin înălţă felinarul şi le privi.

Covoare. Blănuri. Un fluier mic, de lemn. Obiecte care-i aparţinuseră poporului său, poporului din Terris, cu o mie de ani în urmă. De ce construise acea nouă cetate, numită Luthadel, acolo, în sud, când ţinutul lui de baştină – şi Fântâna Înălţării însăşi – se aflau în nord? Vin nu înţelesese niciodată asta, nu cu adevărat.

Poate fusese vorba tot de o hotărâre. Şi Rashek, Lordul Legiuitor, fusese silit să aleagă. Ar fi putut rămâne în continuare ceea ce era, un păstor dintr-un sat. Probabil ar fi dus o viaţă fericită, printre ai lui.

Dar el preferase să fie mai mult decât atât. Şi, ca să devină, înfăptuise atrocităţi cumplite. Însă putea oare să-l învinuiască pentru hotărârea în sine? Devenise ceea ce crezuse că trebuia să devină.

Hotărârea ei părea mult mai banală, dar ştia că nu putea lua în considerarea nimic altceva – Fântâna Înălţării, apărarea Luthadelului – înainte de a şti foarte bine ce voia şi cine era. Totuşi, acum, când stătea în încăperea în care-şi petrecuse Rashek cea mai mare parte a timpului şi se gândea la Fântână, bufniturile poruncitoare din capul ei răsunau cu mai multă putere decât oricând.

Trebuia să se hotărască. Elend era cel alături de care îşi dorea să fie. Pentru că reprezenta pacea. Fericirea. Însă Zane era ceea ce simţea că devenise ea însăşi. Pentru binele tuturor celor din jur.

În palatul Lordului Legiuitor nu existau, pentru ea, nici indicii, nici răspunsuri. Câteva clipe mai târziu, înciudată şi năucită când se întreba de ce venise acolo, se întoarse în ceaţă, lăsându-l în urmă.

Zane se trezi în sunetul unui ţăruş de cort lovit într-un ritm anume. Şi reacţionă imediat.

Arse oţel şi fludor. Înghiţea întotdeauna câte o fărâmă din fiecare înainte de a adormi. Ştia că, într-o bună zi, asta avea probabil să-l ucidă. Metalele erau otrăvitoare dacă le lăsai să rămână prea mult în tine.

Dar, după părerea lui, era de preferat să moară într-o bună zi, nu în acea zi.

Sări din pat, aruncându-şi pătura către clapa de la intrarea cortului. Abia dacă putea să vadă în întunecimea nopţii. Chiar în clipa săriturii, auzi ceva sfâşiindu-se. Cortul era tăiat.

— Ucide-i! ţipă Zeul.

Zane se trânti la pământ şi înşfăcă o mână de monede din bolul de lângă pat. Auzi strigăte de surprindere când se răsuci, aruncând monedele în ploaie în jurul lui.

Împinse. Din toate părţile veniră bufnituri înăbuşite, uşoare, la întâlnirea dintre pânza cortului şi bucăţile de metal, care-şi continuară apoi drumul.

Şi oamenii începură să urle.

Zane se ghemui, aşteptând în tăcere în timp ce cortul i se prăbuşea în jur. În dreapta lui, cineva agita pânza. Azvârli câteva monede şi auzi un mulţumitor geamăt de durere. În liniştea nopţii, cu cortul peste el ca o pătură, desluşi paşi îndepărtându-se în fugă.

Oftă, se destinse şi folosi un pumnal ca să taie partea de sus a cortului. Ieşi în aerul ceţos. În ziua aceea dormise mai târziu decât de obicei; probabil că era aproape miezul nopţii. Oricum ar fi trebuit să se trezească.

Trecu cu paşi mari peste vârful căzut al cortului – apropiindu-se de conturul acum acoperit de pânză al patului său – şi tăie o gaură, prin care scoase flaconul cu metale păstrat într-un buzunar de sub el. Îi dădu conţinutul peste cap, şi cositorul lumină locul aproape ca ziua. În jurul cortului zăceau patru bărbaţi, morţi sau pe moarte. Erau oşteni, fireşte – oştenii lui Straff. Atacul venise mai târziu decât se aşteptase Zane.

Straff are mai multă încredere în mine decât aş fi crezut. Păşi peste un asasin mort şi, tăind pânza, îşi croi drum către un cufăr, apoi îşi scoase hainele. Se schimbă în tăcere, după care scoase din acelaşi cufăr o pungă mică, plină cu bani. *Probabil a fost din cauza atacului asupra fortăreţei lui Cett,* se gândi. *L-a*

convins în sfârşit pe Straff că sunt prea periculos ca să fiu lăsat în viaţă.

Zane îşi găsi omul lângă un cort din apropiere, prefăcându-se că-i punea la încercare rezistenţa frânghiilor. Stătea de veghe în fiecare noapte, plătit ca să bată într-un ţăruş dacă se apropia cineva de cortul lui Zane. El îi aruncă o pungă cu monede, apoi dispăru în întuneric, trecând, în drumul său spre cortul lui Straff, peste apele canalului plin de barje cu provizii.

Tatăl lui avea câteva lipsuri. Se pricepea foarte bine să facă planuri, în mare, însă îi scăpau adesea amănuntele – subtilităţile. Putea s-adune o armată şi să-şi zdrobească duşmanii. Şi-i plăcea să se joace cu unelte periculoase. Ca minele de atiu de la Puţurile din Hathsin. Ca Zane.

Uneltele care, în final, îl frigeau de multe ori.

Zane se îndreptă spre partea laterală a cortului lui Straff, tăie o gaură în pânză şi intră cu paşi mari. Tatăl său îl aştepta. Şi el trebuia să-i recunoască meritele: Straff îşi vedea moartea apropiindu-se şi o ţintuia cu ochi sfidători. Tânărul se opri în mijlocul încăperii, în faţa lui Straff, care stătea pe un scaun de lemn.

— Omoară-l, porunci Zeul.

În colţuri ardeau lămpi, luminând pânza. Pernele şi păturile erau mototolite. Înainte de a trimite asasinii, regele se bucurase de o ultimă hârjoneală cu metresa lui preferată. Acum îşi afişa aerul său sfidător, dar Zane văzu dincolo de el. Îi văzu faţa prea lucioasă de sudoare şi mâinile care-i tremurau, ca atinse de o boală.

— Am atiu pentru tine, spuse Straff. Îngropat într-un loc pe care nu-l ştiu decât eu.

Zane păstră tăcerea, fixându-şi tatăl cu privirea.

— Te recunosc pe faţă, adăugă Straff. Te numesc moştenitorul meu. Mâine, dacă vrei.

Zane nu răspunse. Straff era plin de sudoare.

— Cetatea e a ta, spuse într-un târziu tânărul, întorcându-se să plece.

Îl răsplăti un icnet de uimire, venit din spate.

Se uită în urmă. Nu mai văzuse niciodată, pe faţa tatălui său, o privire atât de uluită. O privire care merita aproape totul.

— Retrage-ţi oamenii, aşa cum ai plănuit, spuse Zane, dar nu te-ntoarce în Stăpânirea Nordică. Aşteaptă să invadeze kolossii

oraşul, să distrugă fortificaţiile şi să omoare apărătorii. Pe urmă poţi intra să salvezi Luthadelul.

— Dar Născuta-din-Ceaţă a lui Elend…

— N-o să mai fie acolo. Pleacă în seara asta, cu mine. Adio, tată.

Se întoarse din nou cu spatele şi ieşi prin tăietura pe care-o făcuse.

— Zane? strigă Straff, din cort.

Tânărul se opri iarăşi.

— De ce? întrebă Straff, uitându-se prin despicătură. Am trimis asasini să te ucidă. De ce mă laşi în viaţă?

— Pentru că-mi eşti tată, răspunse Zane. Îşi feri privirea, privi ceaţa. Un bărbat n-ar trebui să-şi omoare tatăl.

Cu asta, îşi luă un ultim rămas-bun de la omul care-l crease. Un om pe care – în ciuda nebuniei sale şi a nedreptăţilor suferite de-a lungul anilor – îl iubea.

În ceaţa întunecată, azvârli o monedă şi se avântă, sărind peste tabără. Ateriză dincolo de hotarele ei şi descoperi cu uşurinţă acel cot al canalului pe care-l folosea drept punct de reper. Apoi scoase din scorbura unui copăcel un ghemotoc. O mantie-de-ceaţă, primul dar primit de la Straff cu ani în urmă, când el, Zane, se Dezlănţuise. În ochii lui, era prea preţioasă ca s-o poarte tot timpul, murdărind-o, terfelind-o.

Ştia că era un prost. Însă nu-şi putea schimba sentimentele. Allomanţia emoţiilor nu se putea folosi decât asupra altora.

Desfăşură mantia şi scoase, din obiectele pe care le ţinea astfel la adăpost, mai multe flacoane cu metale şi o pungă plină cu boabe. Atiu.

Rămase locului, îngenuncheat, preţ de o clipă ce păru nesfârşită. Pe urmă îşi ridică mâna şi pipăi locul de deasupra coşului pieptului. Îşi simţea bătăile inimii.

Acolo era o umflătură mare. Fusese dintotdeauna. Nu se gândea la ea prea des; mintea părea să-i fugă în altă parte ori de câte ori încerca s-o facă. Însă acela era adevăratul motiv pentru care nu purta mantii.

Nu-i plăcea cum se frecau de micul vârf al pironului care-i ieşea în afara spatelui, chiar între omoplaţi. Capul pironului era pe stern, nu se vedea de sub haine.

— E timpul să pleci, spuse Zeul.

Zane se ridică, abandonându-şi mantia. Se întoarse cu spatele la tabăra tatălui său, lăsând în urmă ceea ce cunoscuse, şi plecă, în schimb, s-o caute pe femeia care avea să-l salveze.

Alendi crede ceea ce cred şi ei.

47

O parte din Vin nici măcar nu se sinchisea de numărul oamenilor pe care-i omorâse. Însă acea indiferenţă o îngrozea.

La scurt timp după vizita la palat, stătea pe balconul ei, cu oraşul Luthadel pierdut în întunericul ce se întindea în faţa ochilor săi. Stătea în ceaţă – însă acum ştia că nu putea găsi alinare în modelul rotitor al fuioarelor ei. Nimic nu mai era atât de simplu.

Spiritul ceţii o urmărea, ca întotdeauna. Era prea departe ca să-l vadă, dar îl simţea. Însă altceva se făcea simţit cu mai multă tărie. Acele bufnituri puternice, din ce în ce mai sonore. Cândva păruseră îndepărtate, dar nu mai erau aşa.

Fântâna Înălţării.

Asta trebuia să fie. Îi simţea puterea reîntorcându-se, revărsându-se din nou în lume, cerând cu insistenţă să fie întrebuinţată. Se tot trezea uitându-se către nord, către Terris, şi aşteptându-se să vadă ceva la orizont. O răbufnire de lumină, o vâlvătaie strălucitoare, o învolburare vijelioasă a vânturilor. Ceva. Însă acolo nu era decât ceaţa.

În ultima vreme părea să nu-i mai reuşească nimic. Dragostea, protecţia, datoria. *Am tras de mine prea mult,* se gândi.

Erau prea multe lucruri care-i cereau să le acorde atenţie şi ea se străduia să le ia în seamă pe toate. Ca urmare, nu rezolvase nimic. De cercetările legate de Adâncime şi de Eroul Evurilor nu se mai atinsese de mai multe zile, şi hârtiile zăceau pe podea, încă stivuite în teancuri. Nu ştia aproape nimic despre spiritul ceţii – decât că o urmărea şi că autorul jurnalului îl crezuse periculos. Nu se mai ocupase de spionul din ceată; nu ştia dacă tot ce pretindea Zane în privinţa lui Demoux era adevărat.

Iar Cett rămăsese în viaţă. Nici măcar nu reuşise un masacru în toată puterea cuvântului, fără să se împotmolească la

jumătate. Vina era a lui Kelsier. O pregătise ca să-i ia locul, dar oare exista cineva în stare s-o facă?

De ce trebuie să fim întotdeauna uneltele altora? îi şoptea vocea lui Zane în minte.

Cuvintele lui păreau pline de sens uneori, dar aveau un punct slab. Elend. Vin nu era unealta lui – nu cu adevărat. Nu-i cerea să asasineze, nu-i cerea să ucidă. Însă propriile idealuri îl lăsaseră fără tron, lăsaseră cetatea înconjurată de duşmani. Dacă-l iubea cu adevărat pe Elend – dacă-i iubea pe oamenii din Luthadel – oare n-ar fi trebuit să fi făcut mai mult?

Pulsaţiile o izbeau aidoma bătăilor unei tobe de mărimea soarelui. Acum ardea bronz aproape fără întrerupere, ascultându-le ritmul, lăsându-l s-o atragă…

— Stăpână? întrebă OreSeur, din spatele ei. La ce te gândeşti?

— La sfârşit, răspunse ea, cu voce scăzută, uitându-se afară.

Tăcere.

— Sfârşitul cui, stăpână?

— Nu ştiu.

OreSeur ieşi pe balcon lipăind, păşi prin ceaţă şi se opri lângă ea. Începuse să-l cunoască destul de bine ca să desluşească îngrijorarea în ochii lui de câine.

Oftă şi clătină din cap.

— Trebuie să iau nişte hotărâri. Şi, indiferent ce-o s-aleg, ceva o să se sfârşească.

OreSeur rămase tăcut o clipă, cu capul lăsat pe-o parte.

— Stăpână, spuse apoi, sună din cale-afară de impresionant.

Vin ridică din umeri.

— Nu-mi dai niciun sfat?

— Ia hotărârea, şi gata.

Ea păstră o clipă tăcerea, apoi zâmbi.

— Sazed ar fi spus ceva înţelept şi liniştitor.

OreSeur se încruntă.

— Nu pricep de ce trebuie să-l amestecăm în discuţia asta, stăpână.

— Mi-a fost majordom. Înainte de a pleca şi înainte de a schimba Kelsier învoiala ta, punându-te să mă slujeşti pe mine.

— Ah, făcu OreSeur. Mie nu mi-au plăcut niciodată prea mult terrisienii. Importanţa pe care şi-o dau, fiind în acelaşi timp

slugarnici, e foarte greu de imitat – ca să nu mai spun că muşchii lor sunt mult prea aţoşi ca să aibă gust bun.

Vin înălţă dintr-o sprânceană.

— Ai imitat terrisieni? Nu credeam c-au existat motive pentru aşa ceva – pe vremea Lordului Legiuitor nu erau oameni foarte influenţi.

— Ah, ripostă OreSeur. Dar se aflau întotdeauna în *apropierea* oamenilor influenţi.

Vin dădu din cap, ridicându-se. Se întoarse în camera ei goală şi aprinse o lampă, stingându-şi cositorul. Ceaţa părea un covor, se aşternea peste teancurile de hârtii, iar paşii ei o înălţau în trâmbe în timp ce se îndrepta spre dormitor.

Se opri. Era oarecum straniu. Ceaţa rezista rareori atât de mult când pătrundea în interioare. Elend spunea că dispariţia ei avea legătură cu căldura din spaţiile închise. Însă Vin crezuse întotdeauna că era vorba de ceva mult mai presus de fire. Se încruntă, privind-o.

Chiar şi fără cositor, auzi un scârţâit.

Se răsuci. Zane stătea pe balcon, o siluetă neagră în ceaţă. Înaintă, cu ceaţa din jur urmându-l, aşa cum făcea întotdeauna când ardea cineva metale. Şi totuşi... părea să fie împinsă, *îndepărtându-se în* acelaşi timp puţin de el.

OreSeur mârâi încet.

— E timpul, spuse Zane.

— Timpul pentru ce? întrebă Vin, lăsând lampa jos.

— Să plecăm. Să-i părăsim pe oamenii ăştia, pe ei şi oştile lor. Să lăsăm în urmă lupta. Să fim liberi.

Liberi.

— Nu... ştiu, Zane, spuse ea, ferindu-şi privirea.

Îl auzi înaintând cu un pas.

— Ce-i datorezi lui, Vin? Nu te cunoaşte. Se teme de tine. Adevărul e că n-a fost niciodată demn de tine.

— Nu, îl contrazise ea, clătinând din cap. Nu e nicidecum aşa, Zane. Nu înţelegi. Eu n-am fost niciodată demnă de el. Elend merită ceva mai bun decât pe mine. Merită... pe cineva care-i împărtăşeşte idealurile. Pe cineva care crede că are dreptul să renunţe la tron. Pe cineva care vede în asta o dovadă de onoare – şi nu de prostie.

— Fie şi aşa, spuse Zane, oprindu-se la mică distanţă de ea. El nu poate să te-nţeleagă. Nu ne poate înţelege.

Ea nu răspunse.
— Unde-ai vrea să pleci, Vin? o întrebă el. Dacă n-ai fi legată de locul ăsta, dacă n-ai fi legată de Elend? Dacă ai fi liberă, dacă ai putea face orice doreşti, unde te-ai duce?
Bufniturile păreau mai puternice. Ea aruncă o privire spre OreSeur, care stătea calm lângă peretele lateral, în cea mai mare parte în întuneric. De ce se simţea vinovată? Ce trebuia să-i dovedească lui?
Se întoarse din nou spre Zane.
— În nord, spuse. Către Terris.
— Putem merge acolo. Oriunde vrei. Locul n-are nicio importanţă pentru mine, atâta timp cât nu e locul ăsta.
— Nu-i pot părăsi, spuse ea.
— Chiar dacă, făcând-o, îi furi lui Straff Născutul-din-Ceaţă? E un târg bun. Tata o să ştie că eu am dispărut, dar n-o să-şi dea seama că tu nu mai eşti în Luthadel. Şi-o să-i fie şi mai frică să atace. Oferindu-ţi ţie libertatea, le laşi aliaţilor tăi, în acelaşi timp, un dar preţios.
Zane îi luă mâna, silind-o să-l privească. Semăna într-adevăr cu Elend – era Elend într-o versiune mai dură. Pe Zane viaţa îl sfâşiase, aşa cum o sfâşiase şi pe ea, dar amândoi se recompuseseră. Oare asta îi făcuse mai puternici, sau mai fragili?
— Vino, şopti Zane. Mă poţi salva, Vin.
În cetate soseşte războiul, se gândi ea, străbătută de un fior rece. *Dacă rămân, va trebui să ucid din nou.*
Şi, încet, îl lăsă s-o îndepărteze de masa ei de lucru, s-o ducă spre ceaţă, spre întunericul liniştitor de dincolo de ea. Întinse mâna să-şi ia un flacon cu metale pentru călătorie şi mişcarea îl făcu pe Zane să se răsucească brusc, bănuitor.
Are instincte sănătoase, se gândi Vin. *Ca ale mele. Instincte care nu-i îngăduie să aibă încredere, dar îl ţin în viaţă.*
El se relaxă când văzu ce făcea, zâmbi şi îi întoarse din nou spatele. Ea îl urmă, înaintând iarăşi, dar simţi brusc împunsătura spaimei. *Asta a fost,* îşi spuse. *Pe urmă se va schimba totul. Clipa hotărârii a trecut.*
Şi am ales greşit.
Elend n-ar fi tresărit aşa când am luat flaconul.

Încremeni. Zane o trase de încheietura mâinii, dar ea nu se mişcă. Bărbatul se întoarse spre ea în ceaţă, încruntându-se de pe marginea balconului.

— Îmi pare rău, şopti Vin, trăgându-şi uşor mâna dintr-a lui. Nu pot să plec cu tine.

— Ce? întrebă Zane. De ce nu?

Ea clătină din cap, îi întoarse spatele şi intră în cameră.

— Spune-mi ce e! îi ceru Zane, ridicând tonul. Ce te-atrage spre el? Nu e un mare conducător. Nu e un războinic. Nu e nici Allomant, nici general. *Ce te atrage la el?*

Răspunsul îi veni în minte cu uşurinţă, simplu. *Ia deciziile pe care trebuie să le iei – o să te susţin.*

— Are încredere în mine, şopti.

— Ce? întrebă uluit Zane.

— Când l-am atacat pe Cett, îi povesti ea, ceilalţi s-au gândit c-a fost un gest lipsit de raţiune – şi au avut dreptate. Însă Elend le-a spus că am avut un motiv întemeiat, chiar dacă lui nu-i era cunoscut.

— E un prost.

— Mai târziu, când a stat de vorbă cu mine, continuă Vin, fără să se uite la Zane, l-am tratat cu răceală. Mi-am închipuit că ştia că-ncercam să mă hotărăsc dacă să rămân cu el sau nu. Şi… el mi-a spus că are încredere în raţiunea mea. Că o să mă susţină dacă aleg să-l părăsesc.

— Aşadar, nici nu te apreciază, spuse Zane.

Vin clătină din cap.

— Nu. Pur şi simplu mă iubeşte.

— Eu te iubesc.

Vin şovăi, cu ochii la el. Părea furios. Chiar disperat.

— Te cred. Dar tot nu pot să plec cu tine.

— Dar *de ce?*

— Pentru că ar trebui să-l părăsesc pe Elend. Chiar dacă nu-i pot împărtăşi idealurile, i le pot respecta. Chiar dacă nu-l merit, pot să fiu alături de el. Rămân, Zane.

El păstră o clipă tăcerea, cu ceaţa curgându-i în jurul umerilor.

— Atunci am dat greş.

Ea îşi feri privirea.

— Nu. Nu înseamnă că ai dat greş. Nu se poate spune că ai greşit cu ceva pentru simplul fapt că eu…

Zane se izbi de ea, aruncând-o către podeaua acoperită de ceaţă. Vin întoarse capul, uluită, în timp ce se lovea de duşumeaua de lemn, cu plămânii golindu-i-se brusc de aer.

Zane stătea ameninţător deasupra ei, întunecat la faţă.

— Ar fi trebuit să mă salvezi, şuieră.

Vin îşi incendie toate metalele, într-o zvâcnire bruscă. Îl azvârli pe Zane pe spate şi Trase, ancorându-se de balamalele uşii. Pe care, după un zbor cu spatele înainte, o lovi cu putere, crăpându-i uşor lemnul, dar era prea încordată – prea uluită – ca să simtă şi altceva în afara bufniturii.

El se ridică, înalt, sumbru. Vin înaintă rostogolindu-se şi se ghemui, gata de salt. Zane o ataca. O ataca de-adevăratelea.

Dar… el…

— OreSeur! strigă ea, neluând în seamă obiecţiile propriei minţi şi scoţându-şi brusc pumnalele. Fugi!

Ordinul cifrat odată rostit, atacă, vrând să abată atenţia lui Zane de la câine. El îi evită atacul păşind în lateral, cu o graţie nepăsătoare. Ea repezi un pumnal către gâtul lui. Rată cu foarte puţin, când el îşi lăsă capul pe spate. Încercă să-l lovească în coaste, în braţ, în piept. Nu-l nimeri deloc.

Acum ştia că Zane ardea atiu. Se aşteptase la asta. Se opri după o scurtă alunecare, cu ochii la el. Nici măcar nu se ostenise să-şi scoată armele. Stătea în faţa ei, întunecat la chip, cu ceaţa devenindu-i lac la picioare.

— De ce nu m-ai ascultat, Vin? o întrebă. De ce mă sileşti să rămân unealta lui Straff? Ştim amândoi unde trebuie să ducă asta.

Ea nu-l luă în seamă. Strânse din dinţi şi se avântă într-un nou atac. Zane pară nepăsător, cu dosul mâinii, iar ea Împinse uşor în cadrul mesei din spatele lui – aruncându-se pe spate, ca şi cum ar fi trântit-o forţa loviturii lui. Se izbi de perete, apoi se prăbuşi pe podea.

Chiar lângă OreSeur, care tresări.

Nu-şi deschisese umărul ca să-i dea atiul. Nu pricepuse cifrul?

— Atiul pe care ţi l-am dat, şuieră ea. Îmi trebuie. *Acum.*

— Kandra, spuse Zane. Vino la mine.

OreSeur îi întâlni ochii şi Vin desluşi în ei ceva. Ruşine. Câinele îşi feri privirea, apoi lipăi pe duşumea, cu ceaţa până la genunchi, şi i se alătură lui Zane în centrul încăperii.

— Nu… şopti Vin. OreSeur…

— Nu trebuie să-i mai asculţi ordinele, TenSoon, spuse Zane.

OreSeur îşi plecă fruntea.

— Învoiala, OreSeur! exclamă Vin, săltându-se în genunchi. *Trebuie* să-mi asculţi poruncile!

— Servitorul meu, Vin, spuse Zane. Învoiala mea. Poruncile *mele.*

Servitorul meu.

Şi, brusc, Vin înţelese. Bănuise pe toată lumea – pe Dockson, pe Boare, chiar şi pe Elend – dar nu făcuse niciodată legătura între spion şi cel de care ar fi fost cel mai logic să-l lege. În palat *fusese* tot timpul un kandra. Şi stătuse alături de ea.

— Îmi pare rău, stăpână, şopti OreSeur.

— De când? întrebă ea, lăsându-şi capul în jos.

— De când i-ai dat celuilalt kandra – adevăratului OreSeur – trupul câinelui, răspunse kandra. L-am ucis în ziua aia şi i-am luat locul, purtând trupul unui animal. Pe el nu l-ai văzut niciodată în chip de câine-lup.

Cum altfel s-ar fi putut ascunde mai uşor înlocuirea? se gândi Vin.

— Dar, spuse, oasele pe care le-am descoperit în palat. Erau…

Se încrezuse în vorbele lui când îi spusese de când erau oasele; îl crezuse când îi spusese de când fuseseră expulzate. Ea fusese tot timpul convinsă că schimbul se petrecuse în acea zi, când era cu Elend pe zidul cetăţii – dar asta, în primul rând, fiindcă aşa-i spusese OreSeur.

Idioată! se gândi. OreSeur – sau TenSoon, cum îl strigase Zane – o făcuse să bănuiască pe toată lumea, în afară de el însuşi. Ce se-ntâmplase cu ea? De obicei se pricepea atât de bine să adulmece trădătorii, să observe lipsa sincerităţii. Cum nu izbutise să-şi dea seama ce se petrecea cu propriul ei kandra?

Zane se apropie. Vin aşteptă, în genunchi. *Neajutorată,* îşi spuse. *Trebuie să pari neajutorată. Fă-l să te lase în pace. Încearcă să…*

— N-o să-ţi folosească la nimic să mă Domoleşti, zise Zane, cu glas scăzut, prinzându-o de pieptul cămăşii, ridicând-o şi trântind-o din nou.

Vin căzu în ceaţă cu un plescăit, înălţând-o în trâmbă când se izbi de podea. Îşi înăbuşi un ţipăt de durere.

Nu trebuie să faci zgomot. Dacă apar străjerii, o să-i ucidă. Dacă vine Elend…

Nu trebuia să facă zgomot, nu trebuia să ţipe nici măcar când Zane o lovi cu piciorul în coastele rănite. Gemu, cu ochii umeziţi.

— Ai fi putut să mă salvezi, spuse Zane, uitându-se în jos la ea. Voiam să plec cu tine. Acum ce-a mai rămas? Nimic. Nimic, în afară de poruncile lui Straff.

Îşi sublinie vorbele cu o lovitură de picior.

Fă-te mică, îşi spuse ea, chinuită de durere. *Până la urmă o să te lase-n pace…*

Dar trecuseră ani de când nu se mai plecase în faţa nimănui. Zilele în care se înjosise în faţa lui Camon şi a lui Reen erau aproape umbre înceţoşate, pierind în uitare sub lumina oferită de Elend şi Kelsier. Când Zane o pocni din nou, se pomeni înfuriindu-se.

El îşi retrase piciorul, înclinându-şi-l ca s-o lovească-n faţă, şi Vin se mişcă. Când coborî talpa, se azvârli spre spate, Împingând în zăvoarele ferestrei ca să se smulgă din ceaţă. Incendie fludor şi se aruncă în picioare, trăgând după sine ceaţa de pe podea. Acum îi trecea de genunchi.

Se uită urât la Zane, care-i întoarse privirea cu o expresie sumbră. Ea se repezi în faţă, însă el se mişcă mai repede – se mişcă *primul* – păşind între ea şi balcon. Însă dac-ar fi ieşit din cameră nu i-ar fi folosit la nimic; cu atiu, el ar fi urmărit-o cu uşurinţă.

Era ca mai înainte, când o mai atacase cu atiu. Numai că acum lucrurile se înrăutăţiseră. Înainte, izbutise să creadă – deşi într-o mică măsură – că nu făceau altceva decât să se antreneze. Încă nu erau duşmani, chiar dacă nu erau prieteni. Nu crezuse cu adevărat că voia s-o omoare.

De data asta, nu-şi mai făcea astfel de iluzii. Privirea lui Zane era sumbră, faţa, lipsită de expresie – ca în urmă cu câteva nopţi, când îi măcelăriseră pe oamenii lui Cett.

Vin avea să moară.

N-o mai cuprinsese de mult o asemenea spaimă. Dar acum o vedea, o simţea, o mirosea în ea însăşi în timp ce se retrăgea, ferindu-se de Zane, care venea tot mai aproape. Simţea pe pielea ei ce însemna să-nfrunţi un Născut-din-Ceaţă – cum fusese pentru oştenii ucişi de ea. Nu se purta o luptă. N-aveai nicio şansă.

Ba da, îşi spuse, cu convingere, ţinându-se de coaste. *Elend n-a dat înapoi în faţa lui Straff. Nu stăpâneşte Allomanţia, dar a intrat în mijlocul taberei kolosşilor.*

Pot să mă descurc mai bine decât el.

Cu un strigăt, se avântă către TenSoon. Câinele se retrase, uluit, dar n-ar fi trebuit să-şi facă griji. Zane era din nou acolo. O izbi pe Vin cu umărul, apoi îşi roti scurt pumnalul şi-i despică obrazul când cădea pe spate. Tăietura era făcută cu precizie. Perfectă. Se potrivea cu cea de pe obrazul celălalt, primită în prima ei luptă cu o Născută-din-Ceaţă, cu aproape doi ani înainte.

Vin strânse din dinţi şi, în cădere, arse fier. Trase de o pungă de pe masă, aducându-şi-o în mână. Lovi podeaua lăsându-se pe-o parte, proptindu-se în mâna cealaltă. Îşi răsturnă o ploaie de monede din pungă în palma pe care şi-o înălţă spre Zane.

Sângele îi picura de pe bărbie. Azvârli monedele. Zane se pregăti să le Împingă la rândul său.

Vin zâmbi şi arse duraluminiu în timp ce le Împingea. Monedele ţâşniră, şi pala de aer stârnită de iuţeala zborului lor despică stratul de ceaţă de jos, scoţând podeaua la vedere.

Încăperea se cutremură.

Cât ai clipi, Vin se pomeni cu spatele izbit de perete. Icni, surprinsă, cu tot aerul azvârlit din plămâni, cu imaginile învârtindu-i-se înaintea ochilor. Îşi ridică privirea, descumpănită, descoperind cu surprindere că ajunsese din nou pe duşumea.

— Duraluminiu, spuse Zane, cu mâna încă întinsă în faţă. TenSoon mi-a vorbit despre el. Am dedus că trebuie să ai un metal nou fiindcă mă poţi simţi când ard cupru. Pe urmă, după câteva căutări, am găsit biletul trimis de metalurgul tău, care ne-a dezvăluit cu uşurinţă instrucţiunile pentru obţinerea aliajului.

Mintea ei năucită se străduia din greu să pună ideile cap la cap. Zane avea duraluminiu. Îl folosise, Împingând într-una dintre monedele trimise de ea către el. Probabil că Împinsese şi în ceva din spatele său, ca să nu fie împins înapoi când i se întâlnise greutatea cu a ei.

Iar propria ei Împingere, mult mai puternică datorită duraluminiului, o izbise de perete. Zane înaintă. Ea se uită în sus, năucă, apoi se îndepărtă în patru labe, târându-se prin

ceaţă. Îi ajungea la înălţimea feţei şi simţi furnicături în nări când inhală acel haos rece, tăcut.

Atiu. Avea nevoie de atiu. Dar bobul ei era în umărul lui TenSoon, nu putea să-l Tragă spre ea. Câinele i-l căra tocmai pentru că, în carnea lui, era ferit de alţi Allomanţi. Ca şi piroanele care străpungeau trupurile Inchizitorilor, ca şi cercelul din urechea ei. Metalele aflate în corpul cuiva, precum şi cele care doar pătrundeau în el, nu puteau fi Trase sau Împinse decât cu cea mai puternică dintre forţele Allomantice.

Dar ei îi reuşise, o singură dată. Când se luptase cu Lordul Legiuitor. Însă nu izbutise nici mulţumită propriilor puteri, nici datorită duraluminiului. O ajutase altceva. Ceaţa.

O trase în ea.

Ceva o lovi în spate, împingând-o în jos. Se rostogoli, repezindu-şi piciorul în sus, dar rată faţa lui Zane cu doar câţiva centimetri, din pricina atiului. El îi îndepărtă piciorul cu o lovitură de palmă, apoi întinse mâinile şi îi ţintui umerii de podea.

Ceaţa li se învolbura în jur, în timp ce Zane se uita în jos, la ea. Cuprinsă de groază, Vin se întinse în afară, după ceaţă, aşa cum făcuse cu un an înainte, în lupta cu Lordul Legiuitor. În ziua aceea, ceaţa îi alimentase Allomanţia, dându-i o putere pe care n-ar fi trebuit s-o aibă. Se întinse după ceaţă, implorându-i ajutorul.

Şi nu se întâmplă nimic.

Te rog…

Zane o trânti din nou. Ceaţa continua să nu-i ia în seamă rugăminţile.

Vin se răsuci, Trăgând de rama ferestrei ca să aibă mai multă forţă, şi-l împinse pe Zane într-o parte. Se rostogoliră, şi ea ajunse deasupra.

Brusc, se desprinseră amândoi de podea, clătinându-se, ţâşniră din ceaţă şi zburară către tavan, azvârliţi în sus când Împinse Zane în monedele de pe podea. Se izbiră de plafon, cu trupul lui împins peste al ei, ţintuind-o de plăcile de lemn. El era din nou deasupra – sau, mai degrabă dedesubt, numai că acolo era acum punctul de sprijin.

Vin icni. Era atât de puternic! Mai puternic decât ea. Degetele lui îi muşcau din carnea braţelor în ciuda fludorului ei, şi coastele o dureau din pricina rănilor de mai înainte. Nu era într-

o stare potrivită pentru o luptă – nu împotriva altui Născut-din-Ceaţă.

Mai ales nu împotriva unuia care avea atiu.

Zane continua să se Împingă în tavan, peste ea. Părul ei căzu către el, iar ceaţa se învolbura dedesubt, pe podea, ca o bulboană ce se înălţa încet.

Zane îşi încetă Împingerea şi căzură. Însă el păstra totuşi controlul. O răsuci, aruncând-o sub el când intrară din nou în ceaţă. Se izbiră de podea, şi lovitura o lăsă iarăşi pe Vin fără aer în plămâni. Bărbatul stătea ameninţător deasupra ei, vorbindu-i printre dinţii încleştaţi.

— Atât efort irosit, şuieră el. Am ascuns un Allomant printre slugile lui Cett, ca să bănuieşti că el te-a atacat în sala Adunării. Te-am silit să lupţi în faţa lui Elend, ca să-l înspăimânţi. Te-am îmboldit să cercetezi întreaga forţă şi să ucizi, ca să-ţi dai seama cât de puternică eşti, în realitate. Totul irosit!

Se aplecă spre ea.

— Tu. Ar. Fi. Trebuit. Să. Mă salvezi! spuse, cu faţa la numai câţiva centimetri de a ei, răsuflând greu.

Îi ţintui unul dintre braţele care se zbăteau la podea, sub genunchiul lui, apoi, într-un moment de o stranie irealitate, o sărută.

Şi, în acelaşi timp, îşi înfipse pumnalul în lateralul unuia dintre sânii ei. Vin încercă să ţipe, dar gura lui o apăsa pe a ei în vreme ce pumnalul îi tăia carnea.

— Ai grijă, stăpâne! strigă, pe neaşteptate, OreSeur – TenSoon. Ştie multe despre kandra!

Zane îşi ridică privirea, cu mâna încremenită. Glasul şi durerea îi aduseră lui Vin luciditate. Incendie cositor, folosindu-şi propria suferinţă ca pe un şoc care s-o dezmeticească, limpezindu-i mintea.

— Ce? întrebă Zane, uitându-se în jos, spre câine.

— Ştie, stăpâne, spuse TenSoon. Secretul nostru îi e cunoscut. Ştie de ce l-am slujit pe Lordul Legiuitor. Ştie de ce respectăm învoiala. Ştie *de ce ne temem atât de mult de Allomanţi.*

— Taci, porunci Zane. Să nu mai scoţi niciun cuvânt.

TenSoon amuţi.

Secretul nostru… se gândi Vin, aruncând o privire către animal şi simţind neliniştea din expresia chipului lui de câine. *Încearcă să-mi spună ceva. Încearcă să mă ajute.*

Secret. Secretul neamului kandra. Ultima oară când încercase să-l Domolească, câinele urlase de durere. Însă acum citi pe faţa lui că i-o îngăduia. Era de-ajuns.

Îl izbi pe TenSoon cu o Domolire. El scoase un urlet, dar ea Împinse mai tare. Nu se întâmplă nimic. Vin strânse din dinţi şi arse duraluminiu.

Ceva se rupse. Se afla în două locuri în acelaşi timp. Putea să-l simtă pe TenSoon stând lângă perete şi îşi putea simţi propriul trup în strânsoarea lui Zane. TenSoon era în puterea ei, întru totul. Cumva, fără să ştie prea bine cum, îi porunci să înainteze, controlându-i corpul.

Uriaşul câine-lup se azvârli asupra lui Zane, aruncându-l de pe Vin. Pumnalul căzu la podea şi ea se ridică în genunchi împleticindu-se, îşi duse mâna la piept, simţi acolo sânge cald. Zane se rostogoli, evident uluit, dar se ridică şi-i trase un picior lui TenSoon.

Oasele se rupseră. Câinele-lup se prăbuşi – chiar în direcţia lui Vin. Ea se săltă în picioare înşfăcând în acelaşi timp pumnalul căzut pe podea, pe care-l înfipse apoi în umărul câinelui, tăind carnea, şi degetele ei simţiră muşchiul şi tendonul. Îşi scoase mâinile pline de sânge, ţinând între degete un singur bob de atiu. Îl înghiţi cu lăcomie şi se răsuci către Zane.

— Acum să vedem cum te descurci, şuieră, arzând atiu.

Din Zane ţâşniră zeci de umbre de atiu, înfăţişând toate acţiunile pe care le-ar fi putut începe în clipa următoare – toate la fel de îndoielnice. Ştia că ea îi oferea lui aceeaşi harababură năucitoare. Erau pe picior de egalitate.

Zane se întoarse, o privi în ochi, şi umbrele lui de atiu dispărură.

Imposibil! se gândi Vin. TenSoon îi gemu la picioare şi ea înţelese că rezerva de atiu i se terminase. Se mistuise. Însă bobul fusese atât de mare…

— Credeai că ţi-am dat chiar arma de care-aveai nevoie ca să te lupţi cu mine? întrebă Zane, cu voce scăzută. Credeai că aş renunţa cu adevărat la un bob de atiu?

— Dar…

— Era un bulgăre de plumb, continuă el, apropiindu-se. Acoperit cu un start subţire de atiu. Oh, Vin! Chiar ar trebui s-alegi cu mai multă grijă oamenii în care ai încredere.

Ea se retrase împleticindu-se, simţind cum i se ofileau speranţele. *Ţine-l de vorbă!* îşi spuse. *Încearcă să tragi de timp, până i se termină atiul.*

— Fratele meu spunea că nu trebuie să am încredere în nimeni… murmură. Spunea că… toată lumea o să mă trădeze.

— Era un bărbat înţelept, spuse încet Zane, cu ceaţa ajungându-i la piept.

— Era un prost bântuit de spaime, ripostă ea. M-a ţinut în viaţă, dar m-a lăsat zdrobită.

— Atunci ţi-a făcut un serviciu.

Vin se uită la silueta mutilată şi plină de sânge a lui TenSoon. Era chinuit de durere; îi vedea suferinţa în ochi. Din depărtare auzea… bufniturile. Îşi aprinse din nou bronzul. Îşi ridică încet privirea. Zane venea spre ea. Încrezător.

— Te-ai jucat cu mine, îi spuse ea. Ai vrut să mă-ntorci împotriva lui Elend. M-ai făcut să cred că se teme de mine, m-ai făcut să cred că mă foloseşte.

— Te-a folosit, spuse Zane.

— Da, ripostă Vin. Dar nu contează – nu aşa cum vrei tu să pară. Elend mă foloseşte. Kelsier m-a folosit. Ne folosim unii pe alţii, pentru dragoste, pentru susţinere, pentru încredere.

— Încrederea o să te ucidă, zise el.

— Atunci e mai bine să mor.

— Eu am avut încredere în tine, spuse Zane, oprindu-se în faţa ei. Iar tu m-ai trădat.

— Nu, spuse Vin, ridicându-şi pumnalul. O să te salvez. Exact aşa cum ţi-o doreşti.

Se năpusti şi lovi, dar speranţa ei – că atiul lui se terminase – era zadarnică. El se trase cu indiferenţă într-o parte, lăsând vârful pumnalului ei să-l rateze cu numai doi centimetri, dar fără să fi fost nicio clipă cu adevărat în pericol.

Vin atacă răsucindu-se, dar lama ei nu tăie decât aerul, alunecând pe deasupra ceţii care se tot înălţa.

Se mişcă prea repede, îşi spuse ea, cu rana din coastă arzând-o, cu mintea zvâcnindu-i. Sau zvâcnea Fântâna Înălţării…

Zane se opri chiar în faţa ei.

Nu-l pot lovi, se gândi ea, înciudată. *Nu când ştie, înaintea mea, unde-o să lovesc.*

Şovăi.

Ştie înaintea mea…

Zane se îndepărtă, ajungând aproape în mijlocul camerei, apoi, cu o lovitură de picior, azvârli în aer pumnalul ei căzut şi îl prinse. Pe urmă se întoarse din nou spre Vin, cu ceaţa urmărind pumnalul din mâna lui, cu fălcile încleştate, cu privirea sumbră.

Ştie înaintea mea unde-o să lovesc.

Vin îşi înălţă pumnalul, cu sângele şiroindu-i în josul feţei şi al coastelor, cu bătăi de tobă răsunându-i în minte. Ceaţa îi ajunsese aproape până la bărbie.

Îşi goli mintea. Nu plănui niciun atac. Nu reacţionă când Zane alergă spre ea, cu pumnalul ridicat. Îşi destinse muşchii şi închise ochii, ascultându-i paşii. Simţi ceaţa ridicându-i-se în jur, învolburată de apropierea lui.

Deschise brusc ochii. El avea pumnalul ridicat; scânteie când zvâcni, gata să lovească. Vin se pregăti să atace, dar nu se gândi la lovitură; îşi lăsă pur şi simplu trupul să reacţioneze.

Şi se uită la Zane, cu foarte, foarte mare atenţie. El se trase foarte uşor spre stânga, cu mâna deschisă ridicându-i-se, ca şi cum ar fi vrut să-nhaţe ceva.

Acolo! se gândi Vin, trăgându-se brusc într-o parte şi silindu-şi atacul pornit din instinct să-şi schimbe direcţia firească. Îşi răsuci braţul – şi pumnalul – la jumătatea mişcării, începuse să lovească în stânga, aşa cum anticipase atiul lui Zane.

Dar, reacţionând, el îi arătase ce avea de gând să facă. O lăsase să vadă viitorul. Şi, dacă putea să-l vadă, putea să-l schimbe.

Se întâlniră. Arma lui Zane o nimeri în umăr. Dar cuţitul lui Vin i se înfipse lui în gât. Mâna lui stângă se închise strângând aerul când înşfăcă umbra care-ar fi trebuit să-i spună unde-avea să se afle braţul ei.

Bărbatul încercă să-şi tragă răsuflarea, dar pumnalul lui Vin îi tăiase traheea. Aerul pătrunse prin sângele din jurul lamei, şi Zane se dădu înapoi împleticindu-se, cu ochii mari de uimire, întâlni privirea ei, apoi se prăbuşi în ceaţă şi trupul îi căzu pe podeaua de lemn cu o bufnitură surdă.

Zane se uită în sus, prin ceaţă, se uită la ea. *Mor*, se gândi.

Umbra ei de atiu se despicase în ultima clipă. Două umbre, două posibilităţi. Oprise atacul uneia, dar nu pe cel adevărat. Ea îl păcălise, îl înfrânsese cumva. Şi acum, el murea.

În sfârşit.

— Ştii de ce-am crezut c-o să mă salvezi? încercă să-i şoptească, deşi ştiu, cumva, că buzele lui nu rosteau cuvintele aşa cum ar fi trebuit. Vocea. Eşti prima fiinţă omenească pe care-am întâlnit-o vreodată fără să-mi spună s-o ucid. Singura.

— Bineînţeles că *pe ea* nu ţi-am spus s-o ucizi, zise Zeul.

Zane îşi simţea viaţa scurgându-i-se, părăsindu-l.

— Ştii care e partea cu adevărat amuzantă, Zane? întrebă Zeul. Cea mai plină de haz dintre toate? Nu eşti nebun. N-ai fost nebun niciodată.

Vin se uită în tăcere cum bolborosea Zane, cu sângele ieşindu-i dintre buze. Îl urmări cu atenţie; un cuţit în gât ar fi trebuit să fie de-ajuns ca să omoare chiar şi un Născut-din-Ceaţă, dar fludorul putea face uneori lucruri uimitoare.

Zane muri. Ea îi controlă pulsul, apoi îşi luă pumnalul. Pe urmă rămase o clipă nemişcată, în picioare, simţindu-şi… amorţeala, în trup şi în minte deopotrivă. Îşi duse mâna la rana din umăr – şi, ridicând-o, îşi atinse sânul rănit. Sângera prea mult, mintea avea să i se înceţoşeze iarăşi.

L-am ucis.

Incendie fludor, silindu-se să se mişte. Ajunse la TenSoon împleticindu-se şi îngenunche lângă el.

— Stăpână, spuse kandra. Îmi pare rău…

— Ştiu, spuse ea, uitându-se la rana groaznică pe care i-o făcuse.

Nu mai putea să-şi mişte picioarele şi trupul îi era răsucit într-o poziţie nefirească.

— Cum te pot ajuta?

— Să m-ajuţi? întrebă el. Stăpână, n-a mai lipsit mult ca să fii ucisă din cauza mea!

— Ştiu, repetă Vin. Cum te pot scăpa de durere? Ai nevoie de un alt trup?

TenSoon nu răspunse imediat.

— Da.

— Ia-l pe-al lui Zane, spuse Vin. Cel puţin pe moment.

— E mort? întrebă kandra, surprins.

Nu poate să vadă, îşi dădu ea seama. *Are gâtul frânt*

— Da, şopti.

— Cum, stăpână? A rămas fără atiu?

— Nu.

— Atunci, cum?
— Atiul are o slăbiciune, răspunse ea. Te lasă să vezi viitorul.
— Asta… nu prea sună a slăbiciune, stăpână.
Vin oftă, şovăind puţin. *Concentrează-te*, îşi porunci.
— Când arzi atiu, vezi câteva clipe din viitor – şi poţi schimba ce-o să se-ntâmple în viitorul ăla. Poţi prinde o săgeată care-ar fi trebuit să-şi continue zborul. Te poţi feri de o lovitură care-ar fi trebuit să te ucidă. Şi te poţi mişca, parând un atac care n-a început încă.
TenSoon tăcea, evident nedumerit.
— Zane mi-a arătat ce urma să fac, continuă Vin. Eu nu puteam să schimb viitorul, dar el putea. Reacţionând la atacul meu înainte de a şti ce-aveam eu de gând, mi-a dezvăluit, din neglijenţă, viitorul. Eu am reacţionat schimbându-l, iar el a parat o lovitură care n-a mai venit. Asta mi-a îngăduit să-l ucid.
— Stăpână… şopti TenSoon. E genial.
— Sunt sigură că s-au mai gândit şi alţii la asta, înaintea mea, spuse Vin, istovită. Dar astfel de secrete nu se dezvăluie altora. Oricum, ia-i trupul.
— Aş prefera să nu port oasele acestei creaturi, spuse TenSoon. Nu ştii cât de zdrobit era, stăpână.
Vin dădu din cap, obosită.
— Îţi pot găsi alt trup de câine, dacă preferi.
— Nu va fi necesar, stăpână, zise el, cu voce scăzută. Încă mai am oasele celuilalt câine-lup pe care mi l-ai dat, şi cele mai multe sunt încă bune. Dacă-nlocuiesc câteva cu cele tefere din trupul ăsta, ar trebui să am un schelet complet, pe care-o să-l pot folosi.
— Atunci grăbeşte-te. Trebuie să plănuim ce mai e de făcut.
TenSoon păstră o clipă tăcerea.
— Stăpână, spuse, în cele din urmă, învoiala mea nu mai există, acum, când stăpânul meu e mort. Trebuie… să mă-ntorc la semenii mei, ca să primesc alta.
— Ah, spuse Vin, întristându-se brusc. Fireşte.
— Nu vreau să plec. Dar trebuie cel puţin să le dau de ştire semenilor mei. Te rog, iartă-mă.
— N-am ce să-ţi iert. Şi îţi mulţumesc pentru indiciul oferit la ţanc, în final.

Kandra rămase nemişcat, în tăcere. Vin desluşi vinovăţia în ochii lui de câine. *N-ar fi trebuit să m-ajute în lupta împotriva stăpânului său.*

— Stăpână, spuse TenSoon. Acum ne cunoşti secretul. Un Născut-din-Ceaţă poate lua sub control trupul unui kandra, prin Allomanţie. Nu ştiu ce-o să faci cu el – dar îmi dau seama că ţi-am încredinţat o taină păstrată de semenii mei cu sfinţenie, vreme de o mie de ani. Aşa ne pot controla Allomanţii trupurile, luându-ne în sclavie.

— Nici măcar… nu înţeleg ce s-a-ntâmplat.

— Poate că e mai bine aşa, zise TenSoon. Te rog, lasă-mă singur. Am oasele celuilalt câine în dulap. Când o să te-ntorci, n-o să mai fiu aici.

Vin se ridică, dând din cap. Pe urmă plecă, împingându-se prin ceaţă în căutarea uşii către coridor. Ştia că ar fi trebuit să se ducă la Sazed, dar, cumva, nu se putea sili să meargă într-acolo. Grăbi paşii, lăsându-i s-o poarte pe culoar până când începu s-alerge.

Totul se prăbuşea în jur. Nu putea să se ocupe de toate, nu putea să păstreze bunul mers al lucrurilor. Dar ştia foarte bine ce-şi dorea.

Aşa că alergă spre el.

E un om bun – în ciuda tuturor celor întâmplate, e un om bun. Un om plin de abnegaţie. De fapt, toate acţiunile lui – toate morţile, toate distrugerile şi toate suferinţele pe care le-a pricinuit – l-au îndurerat adânc. În realitate, toate acestea au fost, pentru el, un soi de sacrificiu.

48

Elend căscă, aruncându-şi ochii peste scrisoarea pentru Jastes. Poate izbutea să-şi convingă fostul prieten să-şi vină în fire, să revină pe calea raţiunii.

Iar dacă nu reuşea… ei bine, pe masa lui stătea o imitaţie a monedei de lemn folosite de Jastes ca să-i „plătească” pe kolosşi. Era o copie perfectă, cioplită chiar de Ciomege. Elend era foarte sigur că putea face rost de mai mult lemn decât Jastes. Dacă-l putea ajuta pe Penrod să amâne predarea cetăţii

cu câteva săptămâni, ar fi putut face destui „bani” ca să-i mituiască pe kolossşi, cerându-le să se retragă.

Lăsă tocul jos şi se frecă la ochi. Se făcuse târziu. Era timpul…

Uşa se deschise brusc. Elend se răsuci în scaun şi dădu cu ochii de o Vin agitată, care traversă grăbită camera şi i se aruncă în braţe. Plângea.

Şi era plină de sânge.

— Vin! exclamă el. Ce s-a-ntâmplat?

— L-am omorât, răspunse ea, cu capul îngropat în pieptul lui.

— Pe cine?

— Pe fratele tău. Pe Zane. Născutul-din-Ceaţă al lui Straff. L-am ucis.

— O clipă. Ce? *Fratele meu?*

Vin dădu din cap.

— Îmi pare rău.

— Lasă asta, Vin! spuse Elend, îndepărtând-o cu delicateţe şi aşezând-o pe scaunul lui.

Avea o tăietură adâncă pe obraz şi cămaşa îi lucea de sânge.

— Lordule Legiuitor! Mă duc imediat să-l chem de Sazed.

— Nu mă lăsa singură, spuse ea, prinzându-l de braţ.

Elend şovăi. Ceva se schimbase. Părea să aibă din nou nevoie de el.

— Atunci vino cu mine. Mergem la el împreună.

Vin dădu din cap, ridicându-se. Se clătină puţin, şi Elend simţi împunsătura spaimei, dar privirea hotărâtă a ochilor ei nu-l îndemna s-o contrazică. O cuprinse cu braţul şi o lăsă să se sprijine de el pe drumul către apartamentul lui Sazed. Acolo se opri, vrând să bată la uşă, dar Vin o împinse pur şi simplu şi intră în camera întunecată, apoi se împletici şi se aşeză imediat pe podea.

— O să… stau aici, spuse.

Elend se opri îngrijorat alături de ea, apoi îşi înălţă lampa şi strigă, întorcându-se spre dormitor:

— Sazed!

Terrisianul apăru o clipă mai târziu, părând istovit şi purtând o cămaşă de noapte albă. O zări pe Vin, clipi de câteva ori, apoi dispăru în camera lui. Se întoarse aproape imediat, cu o metalminte în jurul antebraţului şi cu pungă cu instrumente de vindecător.

— Ei, lady Vin, spuse, lăsând punga jos. Ce-ar fi crezut stăpânul Kelsier dacă te-ar fi văzut astfel? Cred că-n stilul ăsta strici cam multe haine…

— Sazed, nu e un moment potrivit pentru glume, zise Elend.

— Îmi cer scuze, Maiestate, spuse terrisianul, tăind cu atenţie cămaşa de pe umărul lui Vin. Oricum, dacă încă n-a leşinat, nu e în mare pericol.

Se uită cu mai multă atenţie la rană, scoţând absent bucăţi de pânză curată din pungă.

— Vezi? întrebă. Tăietura e adâncă, dar lama a ricoşat în os şi n-a atins vase de sânge importante. Ţine asta aici.

Puse o bucată de pânză pe rană şi Elend îşi aşeză mâna deasupra. Vin stătea cu ochii închişi, sprijinită de perete, cu sângele picurându-i încet de pe bărbie. Părea mai degrabă istovită decât chinuită de durere.

Sazed îşi luă cuţitul şi-i tăie partea din faţă a cămăşii, scoţându-i la vedere pieptul rănit.

Elend ezită.

— Poate că eu ar trebui…

— Rămâi, spuse Vin.

Nu era o rugăminte, ci o poruncă. Îşi înălţă fruntea şi deschise ochii în timp ce Sazed se uita în tăcere la rană, pentru a scoate apoi o licoare care amorţea locul, ac şi aţă.

— Elend, zise ea, trebuie să-ţi spun ceva.

El şovăi.

— Bine.

— Am înţeles ceva în privinţa lui Kelsier, începu ea, cu voce scăzută. Cât e vorba de el, nu-mi îndrept niciodată toată atenţia către ceea ce ar trebui. E greu să uit orele pe care şi le-a petrecut antrenându-mă ca să devin Allomantă. Însă măreţia lui nu consta în abilitatea cu care lupta – nici în asprime sau în brutalitate, şi nici măcar în forţa şi în instinctele sale.

Elend se încruntă.

— Ştii de unde venea?

El clătină din cap, continuând să-i apese bucata de pânză pe umăr.

— Din talentul său de a se încrede în oameni. Din felul în care ştia să facă din oamenii buni oameni şi *mai buni*, din felul în care îi inspira. În ceata lui mergea totul bine fiindcă el avea încredere în toţi oamenii săi – fiindcă îi respecta. Şi, în schimb,

se respectau între ei. Oameni ca Boare şi Ciomege au devenit eroi pentru c-a avut Kelsier încredere în ei.

Vin îşi ridică privirea spre Elend, clipind din ochii obosiţi.

— Iar tu, Elend, eşti mult mai bun decât a fost vreodată Kelsier. El se străduia s-o facă. Tu o faci din instinct, tratezi până şi oamenii cu două feţe, ca Philen, ca şi cum ar fi cumsecade şi onorabili. Şi n-o faci din naivitate, cum cred unii. Ai ceea ce avea şi Kelsier, dar pe o treaptă mai înaltă. El ar fi putut să-nveţe de la tine.

— Îmi acorzi prea multe merite, spuse Elend.

Ea clătină din cap, obosită. Apoi se întoarse spre terrisian.

— Sazed?

— Da, copilă?

— Cunoşti vreo ceremonie nupţială?

Uluit, Elend aproape că scăpă bucata de pânză.

— Mai multe, răspunse Sazed, continuând să se ocupe de rană. De fapt, vreo două sute.

— Care e cea mai scurtă? întrebă Vin.

Sazed întinse bine aţa după o împunsătură.

— Oamenii din Larsta n-aveau nevoie decât de o mărturisire a iubirii în faţa unui preot local. Simplitatea era o dogmă pornind de la care îşi construiseră credinţa – probabil ca o reacţie la tradiţiile ţinutului din care fuseseră surghiuniţi, cunoscut pentru sistemul său de legi foarte complicat. E o religie bună, concentrată asupra frumuseţii simple a naturii.

Vin se uită la Elend. Avea faţa plină de sânge şi părul ciufulit.

— Ei, uite, spuse el. Vin, nu crezi că asta ar mai putea s-aştepte până când, ştii…

— Elend? îl întrerupse ea. Te iubesc.

El încremeni.

— Tu mă iubeşti? întrebă Vin.

E o nebunie.

— Da, răspunse el, cu voce scăzută.

Vin se întoarse spre Sazed, care continua să se ocupe de rană.

— Ei?

El îşi ridică privirea, cu degetele pline de sânge.

— E un moment foarte straniu pentru un asemenea eveniment, aşa cred.

Elend dădu aprobator din cap.

— Nu e decât puţin sânge, zise Vin, obosită. Acum, după ce m-am aşezat, mă simt într-adevăr bine.

— Da, spuse Sazed, dar pari, cumva, tulburată, lady Vin. O asemenea hotărâre nu trebuie luată cu uşurinţă, sub presiunea unor sentimente puternice.

Ea zâmbi.

— Nu trebuie să te hotărăşti să te cununi fiindcă ai sentimente puternice?

Sazed păru o clipă năucit.

— Nu asta am vrut să spun. Pur şi simplu nu sunt sigur că în clipa asta eşti stăpână pe mintea ta, lady Vin.

Ea clătină din cap.

— Sunt cât se poate de stăpână, cum n-am mai fost de multe luni. Pentru mine a venit timpul să nu mai şovăi, Sazed – să nu-mi mai fac griji, să-mi accept locul în grupul nostru. Acum ştiu ce vreau. Îl iubesc pe Elend. Nu ştiu de ce vremuri vom avea parte împreună, dar vreau cel puţin să fim un timp împreună.

Sazed rămase nemişcat o clipă, apoi reîncepu să coasă.

— Şi tu, lord Elend? Cum priveşti lucrurile?

Cum *privea* lucrurile? Îşi aminti ce se petrecuse cu numai o zi înainte, când vorbise Vin despre plecare şi lui i se păruse că din sine însuşi era smuls ceva. Se gândi cât de mult depindea de înţelepciunea ei, de modul în care le spunea lucrurilor pe nume şi de devotamentul simplu – dar nu simplist – pe care i-l arăta ea. Da, o iubea cu adevărat.

În ultima vreme, lumea se preschimbase în haos. El făcuse greşeli. Dar, în ciuda tuturor celor petrecute, în ciuda tuturor nemulţumirilor lui, continua să simtă, cu tărie, că-şi dorea să se afle alături de Vin. Nu era pasiunea romantică de care era cuprins cu un an şi jumătate în urmă, la baluri. Sentimentul părea mult mai trainic.

— Da, Sazed, răspunse. Vreau cu adevărat să mă-nsor cu ea. O vreau de ceva vreme. Nu… nu ştiu ce-o să se-ntâmple cu cetatea, sau cu regatul meu, dar, când se va întâmpla, vreau să fiu alături de Vin.

Sazed continuă să coasă.

— Foarte bine, spuse, în cele din urmă. Dacă mărturia mea e ceea ce cereţi, atunci o aveţi.

Elend îngenunche, continuând să apese bucata de pânză pe umărul lui Vin şi simţindu-se oarecum năucit.

— Atunci asta e tot?
Sazed dădu din cap.
— Mărturia e la fel de validă ca oricare alta, pe care ar fi putut să v-o dea obligatorii, aşa cred. Vă previn, legământul de dragoste Larsta vă leagă pentru totdeauna. În cultura lor nu exista divorţul. Îmi primiţi mărturia la acest jurământ?
Vin dădu din cap. Elend se simţi făcând acelaşi lucru.
— Atunci sunteţi cununaţi, spuse terrisianul, înnodându-şi firul şi punând o pânză peste pieptul lui Vin. Apasă asta puţin aici, lady Vin, ca să înceteze restul sângerării.
Apoi trecu la obrazul ei.
— Simt că ar trebui să existe un soi de ceremonie, spuse Elend.
— V-o pot oferi, dacă doriţi, spuse Sazed, dar nu cred c-aveţi nevoie de ea. Vă cunosc pe amândoi de ceva vreme şi vreau să vă dau binecuvântarea mea pentru această unire. Am pentru voi o simplă povaţă. Oamenii care nu iau în serios făgăduielile făcute celor pe care-i iubesc găsesc puţine mulţumiri statornice în viaţă. Nu trăim vremuri uşoare. Ceea ce nu înseamnă că sunt vremuri în care e greu să iubeşti, dar înseamnă că asupra vieţilor şi asupra legăturii voastre vor apăsa poveri altminteri neobişnuite. Nu uitaţi legământul de dragoste pe care vi l-aţi făcut unul altuia în noaptea asta. Cred c-o să vă dea multă putere în zilele ce vor urma.
Cu asta, întinse firul după ultima împunsătură în obrazul lui Vin şi trecu în sfârşit la umărul ei. Acolo sângerarea aproape se oprise şi Sazed studie o clipă rana înainte de a începe să se ocupe de ea.
Vin îşi înălţă privirea spre Elend zâmbind şi părând uşor somnoroasă. El se ridică, se duse la ligheanul din încăpere şi se întoarse cu o pânză umedă, cu care-i şterse faţa.
— Îmi pare rău, spuse ea, încet, în timp ce Sazed o ocolea ca s-ajungă în locul unde stătuse mai înainte îngenuncheat Elend.
— Îţi pare rău? întrebă acesta. Pentru Născutul-din-Ceaţă al tatălui meu?
Ea clătină din cap.
— Nu. Fiindcă a durat atât de mult.
Elend zâmbi.
— Tu meriţi aşteptarea. În plus, şi eu am avut de înţeles câteva lucruri.

— De pildă, cum să fii rege?
— Şi cum să nu mai fii.
Vin clătină din cap.
— Tu vei fi rege mereu, Elend. Îţi pot lua coroana, dar nu şi onoarea.
El zâmbi.
— Mulţumesc. Oricum, nu ştiu cât de mult bine i-am făcut cetăţii. Prin simpla mea prezenţă aici, am împărţit oamenii în două tabere, iar acum Straff va lua în final conducerea.
— Îl omor dacă pune piciorul în oraş.
Elend scrâşni din dinţi. *Ne lovim de aceleaşi obstacole.* Vin nu putea ţine cuţitul la gâtul lui Straff la nesfârşit. El avea să găsească un mod de a-l ocoli, şi mai rămâneau şi Jastes, şi kolosşii lui...
— Maiestate, spuse Sazed, fără să-şi întrerupă munca, s-ar putea să am o soluţie.
Elend îşi coborî privirea spre el, înălţând dintr-o sprânceană.
— Fântâna Înălţării, spuse Sazed.
Vin deschise imediat ochii.
— Eu şi Tindwyl am făcut cercetări în privinţa Eroului Evurilor, continuă terrisianul. Suntem convinşi că Rashek n-a făcut niciodată ceea ce ar fi trebuit să facă Eroul. De fapt, nici măcar nu suntem convinşi că acel Alendi de acum o mie de ani a fost Eroul. Sunt prea multe nepotriviri, prea multe probleme şi contradicţii. În plus, ceaţa – Adâncimea – e încă aici. Şi acum omoară oameni.
Elend se încruntă.
— Ce tot spui?
Sazed trase firul, întinzându-l.
— Ceva încă mai trebuie făcut, Maiestate. Ceva important. Privind dintr-o perspectivă îngustă, s-ar spune că între ceea ce se petrece în Luthadel şi Fântâna Înălţării nu există nicio legătură. Însă, dacă ne lărgim imaginea din faţa ochilor, fiecare dintre aceste două probleme ar putea fi soluţia celeilalte.
Elend zâmbi.
— Ca lacătul şi cheia.
— Da, Maiestate, zâmbi şi Sazed. Întocmai.
— Pulsează, şopti Vin, închizând ochii. Bufnituri surde, în capul meu. O *simt.*
Sazed şovăi, apoi îi înfăşură un bandaj în jurul braţului.

— Poţi să simţi unde e?

Vin clătină din cap.

— Eu... Pulsaţiile nu par să vină dintr-o direcţie anume. Credeam că se-aud de departe, dar devin tot mai puternice.

— Probabil că Fântâna îşi recapătă puterea, spuse Sazed. E un noroc că ştiu unde-o putem găsi.

Elend se întoarse spre el, iar Vin deschise din nou ochii.

— Cercetările mele mi-au dezvăluit unde se află, lady Vin, explică terrisianul. Pot să desenez o hartă, cu ajutorul metalminţilor mele.

— Unde e? şopti Vin.

— În nord. În munţii din Terris. În vârful unuia dintre piscurile mai scunde, numit Derytatith. În perioada asta a anului, călătoria va fi grea...

— Pot s-o fac, spuse Vin, cu hotărâre, când Sazed se întoarse la rana ei de la piept.

Elend se înroşi din nou şi şovăi, întorcându-şi capul.

Sunt... însurat.

— O să pleci? întrebă, uitându-se la Vin. Acum?

— Trebuie, şopti ea. *Trebuie* s-ajung acolo, Elend.

— Ar trebui s-o însoţeşti, Maiestate, spuse Sazed.

— Ce?

Terrisianul oftă şi îşi ridică privirea.

— Trebuie să privim lucrurile în faţă, Maiestate. Aşa cum spuneai, Straff va lua în curând cetatea în stăpânire. Şi, dac-o să fii aici, vei fi executat. Iar lady Vin va avea oricum nevoie de ajutor ca să apere Fântâna.

— Se presupune că deţine o mare putere, spuse Elend, frecându-şi bărbia. Crezi că ar putea nimici oştile de-aici?

Vin clătină din cap.

— N-o s-o putem folosi, şopti ea. Puterea ispiteşte. Asta n-a mers bine data trecută. Rashek a luat-o pentru el în loc s-o cedeze.

— S-o cedeze? întrebă Elend. Ce se înţelege prin asta?

— S-o elibereze, Maiestate, răspunse Sazed. S-o lase să-nfrângă *ea singură* Adâncimea.

— Încredere, şopti Vin. Aici e vorba de încredere.

— Oricum, zise Sazed, cred că eliberarea puterii ar putea înfăptui lucruri măreţe pentru întregul pământ. Ar schimba lucrurile, ar îndrepta o mare parte din răul săvârşit de Lordul

Legiuitor. Bănuiesc că ar distruge şi kolosşii, deoarece au fost creaţi de Lordul Legiuitor prin întrebuinţarea greşită a puterii.

— Dar Straff va fi stăpânul cetăţii, spuse Elend.

— Da, răspunse Sazed, dar, dacă pleci, schimbarea se va face paşnic. Adunarea a hotărât să-l recunoască drept împărat şi s-ar părea c-o să-l lase pe Penrod să domnească, fiind rege vasal. Nu se va face vărsare de sânge, iar tu vei putea pune la punct, din afară, o mişcare de rezistenţă. În plus, cine poate şti ce urmări va avea eliberarea puterii? Lady Vin s-ar putea schimba, cum s-a întâmplat cu Lordul Legiuitor. Cu ceata ascunsă aici, în cetate, n-o să fie prea greu să iei tronul tatălui tău – mai ales peste un an sau doi, când se va fi culcat pe lauri.

Elend scrâşni din dinţi. *Încă o răzvrătire.* Însă spusele lui Sazed aveau sens. *Atât de multă vreme ne-am făcut griji numai pentru ceea ce ne sărea în ochi.* Se uită la Vin, simţind un val de căldură şi de dragoste. *Poate că e timpul să-ncerc să-mi aplec urechea către lucrurile pe care-a tot încercat ea să mi le spună.*

— Sazed, zise el, când ceva îi veni brusc în minte, crezi că i-aş putea convinge pe oamenii din Terris să ne-ajute?

— Probabil, Maiestate. Mie mi s-a interzis să mă amestec – o interdicţie pe care am ignorat-o – pentru că Sinodul mi-a dat o altă însărcinare, nu fiindcă noi am avea credinţa că trebuie să ne ferim de orice acţiune. Dacă vei putea convinge Sinodul că, pe viitor, poporul nostru va fi în câştig având în Luthadel un aliat puternic, s-ar putea să-ţi vină în ajutor o oaste din Terris.

Elend dădu din cap, gânditor.

— Nu uita de lacăt şi cheie, Maiestate, adăugă Sazed, terminând cu a doua rană a lui Vin. În cazul de faţă, plecarea pare exact opusul acţiunilor pe care ar trebui să le întreprinzi. Însă, dacă priveşti tabloul mai larg, îţi dai seama că e exact ceea ce e *necesar* să faci.

Vin deschise ochii şi se uită în sus, la el, zâmbind.

— Putem s-o facem. Elend. Vino cu mine.

El păstră o clipă tăcerea. Lacătul şi cheia…

— Bine, spuse. Plecăm imediat ce poate Vin să călătorească.

— Mâine ar trebui să poată merge călare, spuse Sazed. Ştii ce poate face fludorul pentru un trup.

Elend dădu din cap.

— Bine. Ar fi trebuit să te-ascult mai de mult, Vin. În plus, mi-am dorit întotdeauna să văd ţara ta, Sazed. Acum ne-o poţi arăta.

— Mă tem că eu sunt nevoit să rămân aici, zise terrisianul. Va trebui să plec în curând spre sud, ca să-mi continui munca acolo. Însă Tindwyl vă poate însoţi – are informaţii importante, care trebuie s-ajungă la confraţii mei, Păstrătorii.

— E de preferat un grup mic, le atrase atenţia Vin. Vom fi nevoiţi să alergăm mai repede decât oamenii lui Straff – sau să ne furişăm pe lângă ei.

— Numai voi trei, aşa cred, spuse Sazed. A, şi poate încă un om, care să v-ajute stând de veghe când dormiţi, şi care să fie un vânător bun şi o iscoadă bună. Poate lordul Lestibournes?

— Fantomă ar fi perfect, încuviinţă Elend, dând din cap. Eşti sigur că toţi ceilalţi oameni din ceată vor fi în siguranţă în oraş?

— Bineînţeles că nu vor fi, zâmbi Vin. Dar sunt maeştri. S-au ascuns de Lordul Legiuitor – vor izbuti să se-ascundă şi de Straff. Mai ales dacă nu vor fi nevoiţi să-şi facă griji pentru siguranţa ta.

— Atunci rămâne stabilit, spuse Sazed, ridicându-se. Voi doi ar trebui să-ncercaţi să vă odihniţi bine în noaptea asta, în ciuda proaspetei schimbări din viaţa voastră. Poţi să mergi, lady Vin?

— Nu e necesar, spuse Elend, aplecându-se şi ridicând-o.

Ea îl cuprinse cu braţele, însă strânsoarea nu era puternică şi el văzu că ochii dădeau să i se-nchidă.

Zâmbi. Lumea părea, dintr-odată, un loc mult mai simplu. Avea să-şi petreacă un timp ocupându-se de ceea ce era cu adevărat important; pe urmă, el şi Vin se puteau întoarce, după ce aveau să caute ajutor în nord. De fapt, chiar era nerăbdător să vină înapoi şi să doboare obstacolele cu o vigoare reînnoită.

O strânse în braţe pe Vin, dădu din cap către Sazed, în loc de noapte bună, apoi plecă spre camerele sale. Se părea că, până la urmă, totul ieşise bine.

Sazed se ridică încet, uitându-se în urma celor doi. Se întrebă ce-aveau să creadă despre el după ce-aveau s-audă de căderea Luthadelului. Măcar aveau să fie împreună, ca să se susţină unul pe altul.

Binecuvântarea de nuntă fusese ultimul dar pe care li-l putuse oferi – ea, şi vieţile lor. *Cum o să mă judece istoria pentru minciunile mele?* se întrebă. *Ce-o să spună despre terrisianul*

care s-a amestecat astfel în politică şi care a inventat o legendă ca să salveze vieţile prietenilor săi? Tot ce spusese despre Fântâna Înălţării nu era, fireşte, decât minciună. Dacă exista o asemenea putere, el n-avea idee nici unde se afla, nici ce avea să facă.

Modul în care urma să-l judece istoria depindea, probabil, de ceea ce aveau să facă Elend şi Vin cu vieţile lor. El nu putea decât să spere că făcuse ceea ce trebuia. Uitându-se cum plecau şi ştiind că dragostea lor tinerească avea să fie cruţată, nu se putea gândi la hotărârea lui decât zâmbind.

Se aplecă oftând şi-şi adună instrumentele de vindecător; pe urmă se retrase în camerele lui, ca să inventeze harta pe care le-o promisese lui Vin şi lui Elend.

PARTEA A CINCEA
Zăpadă şi cenuşă

E obişnuit să renunţe la propria sa voinţă de dragul mai binelui, aşa cum îl vede el.

49

— Eşti un prost, Elend Venture, se răsti Tindwyl, cu braţele încrucişate, privindu-l cu ochi măriţi de nemulţumire.

Elend strânse una dintre chingile şeii sale. Din garderoba pe care i-o alcătuise Tindwyl făcea parte o uniformă pentru călărie, neagră cu argintiu, şi pe aceea o purta, cu degetele în largul lor în mănuşi de piele şi cu o mantie neagră, care să-l ferească de cenuşă.

— Asculţi ce vorbesc? întrebă Tindwyl. Nu poţi pleca. Nu acum. Nu când oamenii din cetatea ta se află într-o astfel de primejdie!

— O să-i apăr în alt mod, răspunse el, verificând dacă era totul în ordine cu caii de povară.

Se aflau pe aleea acoperită a fortăreţei, întrebuinţată pentru plecări şi sosiri. Vin stătea pe calul ei, înfăşurată aproape cu totul în mantie şi strângând încordată frâul. Era o călăreaţă cu foarte puţină experienţă, dar Elend refuzase să-i îngăduie s-alerge. Cu sau fără fludor, rănile ei din lupta din Sala Adunării încă nu se vindecaseră pe de-a-ntregul, ca să nu le mai pună la socoteală pe cele primite chiar în ultima noapte.

— Într-un alt mod? întrebă Tindwyl. Ar trebui să fii alături de ei. Eşti regele lor!

— Nu, *nu* sunt, se răsti el, întorcându-se spre terrisiană. S-au lepădat de mine, Tindwyl. Acum trebuie să-mi fac griji pentru lucruri mai importante, de pe o scenă mai largă. Au vrut un rege tradiţional? Ei bine, îl pot avea pe tata. Când mă-ntorc din Terris, poate-şi vor fi dat seama ce-au pierdut.

Tindwyl clătină din cap, se apropie şi vorbi cu glas scăzut:

— Terris, Elend? Te duci în nord. Pentru ea. Ştii ce vrea să facă acolo, nu?

El şovăi.

— Ah, aşadar, ştii. Şi ce părere ai, Elend? Nu-mi spune că dai crezare acestor amăgiri. Ea se crede Eroul Evurilor. Presupune că acolo sus, în munţi, o să găsească în final ceva – un soi de putere, o revelaţie, ceva care s-o preschimbe într-o divinitate.

Elend aruncă o privire spre Vin. Ea se uita în jos, cu gluga lăsată pe spate, stând în continuare, tăcută, pe calul ei.

— Încearcă să-şi urmeze maestrul, Elend, şopti Tindwyl. Supravieţuitorul a devenit zeu pentru aceşti oameni, de aceea crede că trebuie să facă şi ea acelaşi lucru.

— Dacă asta crede cu adevărat, eu o susţin.

— Îi susţii nebunia? întrebă Tindwyl.

— Nu vorbi astfel despre soţia mea, spuse Elend, şi tonul lui poruncitor o făcu pe Tindwyl să tresară. Am încredere în ea, Tindwyl. Iar o parte a încrederii e credinţa.

Tindwyl pufni.

— Elend, nu e cu putinţă să crezi că ea e un mântuitor anunţat de prorociri. Te cunosc – eşti un erudit. Poate că ţi-ai declarat credinţa în Biserica Supravieţuitorului, dar nu crezi în existenţa supranaturalului mai mult decât mine.

— Cred, ripostă el, cu fermitate, că Vin e soţia mea şi că o iubesc. Orice e important pentru ea e important şi pentru mine – şi orice crede ea are şi pentru mine greutatea adevărului. Plecăm în nord. Ne vom întoarce după ce vom elibera puterea de acolo.

— Minunat, comentă Tindwyl. Vei rămâne în amintirea oamenilor ca un laş care şi-a abandonat poporul.

— Lasă-ne singuri! porunci Elend, ridicând un deget şi arătând către fortăreaţă.

Tindwyl se răsuci în loc şi se îndreptă furioasă spre uşă. Când trecu pe lângă ea, arătă spre masa cu provizii, pe care aşezase mai devreme un pachet de mărimea unei cărţi, înfăşurat în hârtie cafenie şi legat cu o sfoară groasă.

— Sazed vrea să daţi asta Sinodului Păstrătorilor. Îl găsiţi în oraşul Tathingdwen. Surghiun plăcut, Elend Venture.

Şi plecă.

Elend oftă şi-şi aduse calul lângă al lui Vin.

— Mulţumesc, zise ea, încet.

— Pentru ce?

— Pentru ceea ce ai spus.

— Am vorbit serios, Vin, zise el, întinzându-se ca să-i pună mâna pe umăr.

— Ştii, Tindwyl ar putea avea dreptate, recunoscu ea. În ciuda spuselor lui Sazed, s-ar putea să fiu nebună. Ţi-aduci aminte că ţi-am povestit că văd un spirit în ceaţă?

El dădu încet din cap.

— Ei bine, l-am văzut din nou. E ca o fantomă, conturat de formele pe care le ia ceaţa. Îl văd tot timpul, pândindu-mă, urmărindu-mă. Iar în cap îmi răsună nişte ritmuri – sunete înăbuşite, maiestuoase, ca nişte pulsaţii Allomantice. Numai că nu mai am nevoie de bronz ca să le-aud.

Elend o strânse de umăr.

— Te cred, Vin.

Ea îşi ridică privirea, părând să se stăpânească.

— Chiar mă crezi. Elend? Cu adevărat?

— Nu sunt sigur, recunoscu el. Dar mă străduiesc din toate puterile. Oricum, cred că plecarea în nord e ceea ce trebuie să facem.

Ea dădu din cap, cu încetineală.

— Cred că atât e de-ajuns.

El zâmbi, întorcându-se către uşă.

— Unde e Fantomă?

Vin ridică din umeri sub mantie.

— Cred că Tindwyl nu vine cu noi.

— Probabil că nu, zâmbi Elend.

— Cum o să găsim drumul spre Terris?

— N-o să fie greu, spuse Elend. O să urmăm, pur şi simplu, canalul imperial către Tathingdwen.

Tăcu, cu gândul la harta pe care le-o dăduse Sazed. Îi conducea drept către munţii din Terris. Trebuiau să-şi facă rost de provizii în Tathingdwen, zăpada avea să fie înaltă, dar… ei, era o problemă pentru un alt timp.

Vin surâse şi Elend luă pachetul lăsat de Tindwyl. Părea un soi de carte. Câteva clipe mai târziu, apăru Fantomă. Îşi purta uniforma de soldat, iar coburii îi atârnau pe umăr. Dădu din cap către Elend, îi întinse lui Vin o pungă mare şi se îndreptă spre calul său.

Pare nervos, se gândi Elend, în timp ce băiatul îşi punea bagajele pe cal.

— Ce e în pungă? întrebă, întorcându-se spre Vin.

— Praf de fludor, răspunse ea. Cred că s-ar putea s-avem nevoie de el.

— Suntem gata? întrebă Fantomă, aruncându-le o privire.

Elend se uită la Vin, care dădu din cap.

— Cred că...

— Nu încă, spuse o voce nouă. Eu nu sunt gata *câtuşi de puţin.*

Elend se întoarse în timp ce în pasaj intra Alirianne. Purta o fustă bogată, cafenie cu roşu, şi-şi strânsese părul în creştet, sub o eşarfă. *De unde are costumul ăsta?* se întrebă Elend. O urmau doi servitori cu boccele.

Alirianne se opri, bătându-se gânditoare cu degetul peste buze.

— Cred c-o să am nevoie de-un cal de povară.

— Ce faci? întrebă Vin.

— Merg cu voi, răspunse Alirianne. Boa zice că trebuie să plec din oraş. E un prost, uneori, dar poate fi foarte încăpăţânat. Cât am stat de vorbă, m-a Domolit fără încetare – de parcă de-acum nu i-aş recunoaşte atingerea.

Îi făcu semn unuia dintre servitori, care plecă în căutarea unui grăjdar.

— O să călărim foarte repede, spuse Elend. Nu sunt sigur c-o să poţi ţine pasul.

Alirianne îşi rostogoli ochii.

— Am călărit pe tot drumul din Stăpânirea Vestică până aici! Cred că mă descurc. În plus, Vin e rănită, nu cred c-o să mergeţi chiar atât de *repede.*

— Nu vrem să ne-nsoţeşti, spuse Vin. N-avem încredere în tine – nu ne placi.

Elend închise ochii.

Draga şi brutala mea Vin.

Alirianne se mulţumi să izbucnească într-un hohot de râs ca un ciripit, tocmai când servitorul se întorcea cu doi cai, apoi începu să-l încarce pe unul dintre ei.

— Te-ai prostit, Vin, răspunse ea. Cum poţi să spui aşa ceva, după ce-am trecut prin atâtea împreună?

— Am trecut prin ceva împreună? întrebă Vin. Alirianne, n-am fost împreună decât la cumpărături, o *singură dată.*

— Şi eu am simţit că între noi s-a creat o legătură, spuse Alirianne. Suntem, practic, surori!

Vin îi aruncă o privire plictisită.

— Da, adăugă Alirianne, tu eşti, *categoric*, nesărata soră mai mare.

Zâmbi dulce, apoi sări cu uşurinţă în şa, dând de înţeles că era o călăreaţă pricepută. Unul dintre servitori aduse calul de povară şi-i legă frâul acolo unde trebuia, în spatele şeii ei.

— În ordine, dragul meu Elend, spuse ea. Sunt gata. Să mergem.

El se uită la Vin, care clătină din cap cu o privire sumbră.

— Mă puteţi lăsa în urmă, dacă doriţi, spuse Alirianne, dar o să vă urmez şi-o să dau de necaz, şi-o să fiţi nevoiţi să vă-ntoarceţi ca să mă salvaţi. Şi nici măcar nu-ncercaţi să pretindeţi că n-o s-o faceţi!

Elend oftă.

— Bine, spuse. Să mergem.

Străbătură încet oraşul. Elend şi Vin în frunte, Fantomă ducând de frâu caii de povară, iar Alirianne călărind pe lângă ei. Elend mergea cu capul sus, dar asta nu-l ajuta decât să vadă feţele ivite la ferestrele şi în cadrul uşilor pe lângă care treceau. La scurt timp, în urma lor se adunară câţiva oameni – şi, cu toate că nu le puteau auzi şoaptele, era lesne să-şi imagineze ce spuneau.

Regele. Regele ne părăseşte…

Ştia că multora le venea greu să priceapă că pe tron stătea lordul Penrod. Îşi desprinse privirea de o alee de pe care-l urmăreau o mulţime de ochi. Ochii bântuiţi de spaimă. Se aşteptase la priviri acuzatoare, însă deznădejdea cu care acceptau realitatea era încă şi mai deprimantă. Îşi închipuiseră că avea să fugă. Ştiuseră că vor fi părăsiţi. El era unul dintre cei suficient de puternici ca să poată pleca. Bineînţeles că fugea.

Strânse din ochi cu putere, încercând să-şi alunge sentimentul de vinovăţie. Îşi dorea să fi putut pleca noaptea, să se fi furişat printr-un tunel din zid, ca familia lui Ham. Însă Straff trebuia să-i vadă pe el şi pe Vin plecând, era foarte important să i se poată da de înţeles că putea lua cetatea în stăpânire fără luptă.

O să mă-ntorc, le promise oamenilor. *O să vă salvez. Deocamdată e mai bine să plec.*

În faţă le apărură canaturile late ale Porţii de Cositor. Elend dădu pinteni calului, grăbindu-se s-o ia înaintea mulţimii ce-i urmărea tăcută. Paznicii primiseră deja porunci. Elend le făcu

semn cu capul, strunindu-şi calul, şi oamenii începură să deschidă poarta. Vin şi ceilalţi i se alăturară în faţa canaturilor care se despărţeau.

— Doamnă Moştenitoare, întrebă încet unul dintre străjeri, şi tu pleci?

Vin se uită într-o parte.

— Pace ţie, spuse. Nu vă părăsim. Mergem după ajutor.

Oşteanul zâmbi.

Cum e posibil s-o creadă cu atâta uşurinţă? se miră Elend. *Sau e fiindcă nu le-a mai rămas decât speranţa?*

Vin îşi întoarse calul către mulţime şi îşi lăsă gluga în jos.

— Ne vom întoarce, vă promit.

Nu mai părea la fel de nervoasă ca înainte în faţa oamenilor care o venerau.

Începând de azi-noapte, în ea s-a schimbat ceva, se gândi Elend.

Grupul de oşteni îi salută. Fostul rege răspunse salutându-i la rândul său; pe urmă dădu din cap către Vin. Şi o porni în frunte când ieşiră în galop, cotind către drumul mare dinspre nord – care trecea pe lângă marginea vestică a taberei lui Straff.

Nu ajunseseră prea departe când un pâlc de călăreţi se puse în mişcare, vrând să le taie calea. Călărind aplecat spre gâtul calului, Elend aruncă o privire către Fantomă şi către animalele de povară. Însă, în primul rând, îi atrase atenţia Alirianne; călărea cu o îndemânare uimitoare, cu o privire hotărâtă. Nu părea câtuşi de puţin speriată.

În lateral, Vin îşi aruncă mantia spre spate şi scoase o mână de monede. Le azvârli în aer şi ele se îndepărtară cu o viteză pe care Elend n-o mai văzuse niciodată, nici măcar când le manevrau alţi Allomanţi. *Lordule Legiuitor!* se gândi, uluit, când le văzu în mişcare, pierindu-i din vedere mai repede decât le putea urmări.

Cădeau soldaţi, iar el abia desluşea, dincolo de şuierul vântului şi de ropotul copitelor, *clinchetul* metalului izbit de metal. Trecu chiar prin mijlocul mulţimii haotice de bărbaţi, dintre care mulţi căzuseră la pământ în agonie.

Săgeţile începură să cadă, dar Vin le împrăştie fără să fie nevoie nici măcar să-şi fluture mâna. Deschisese punga cu fludor şi lăsa praful să cadă în ploaie în urma ei, împingând o parte către marginea drumului.

Următoarele săgeţi nu vor mai avea vârfuri de metal, se gândi Elend, nervos. În urma lor, oştenii se adunau în formaţie, strigând.

— V-ajung din urmă, spuse Vin, şi sări jos din şa.

— Vin! strigă Elend, întorcându-şi calul.

Alirianne şi Fantomă trecură pe lângă el, călărind cu iuţeală. Vin atinse pământul şi, uimitor, nici măcar nu se împletici când începu s-alerge. Dădu peste cap un flacon cu metale şi se uită spre arcaşi.

Săgeţile îşi luară zborul. Elend înjură şi dădu pinteni calului, care o luă la galop. În clipa aceea, nu prea avea de ales. Gonea aplecat peste cal, printre săgeţile care cădeau în jurul lui. Una îi trecu pe lângă cap, la numai câţiva centimetri distanţă, ca să se-nfigă apoi în colbul drumului.

Pe urmă nu mai căzu niciuna. El se uită în urmă, scrâşnind din dinţi. Vin stătea în faţa unui nor de praf înălţat în aer. *Praful de fludor,* se gândi el. *Vin îl împinge – îl împinge pe pământ*, *spulberând ţărâna şi cenuşa.*

Un val imens de ţărână, cenuşă şi metal izbi arcaşii, măturându-i din faţa lor. Zbură printre soldaţi, aceştia îşi acoperiseră ochii blestemând, iar câţiva căzură la pământ, ducându-şi mâinile la faţă.

Vin se întoarse brusc spre calul ei, apoi se îndepărtă în galop de talazul de pulbere purtată de vânt. Elend îşi încetini calul, lăsând-o să-l ajungă din urmă. În urma lor, oastea rămăsese într-un haos incredibil, unii dădeau ordine, alţii se împrăştiau.

— Grăbeşte-te! îi strigă Vin, apropiindu-se. Aproape c-am ieşit din bătaia arcurilor!

Li se alăturară în curând lui Alirianne şi lui Fantomă. *Încă mai suntem în primejdie – tata încă s-ar mai putea hotărî să trimită urmăritori.*

Însă oştenii n-avuseseră cum să n-o recunoască pe Vin. Dacă pe Elend nu-l înşela instinctul, Straff avea să-i lase să fugă. Principala lui ţintă era Luthadelul. După Elend putea să plece mai târziu; deocamdată, avea să fie pur şi simplu încântat s-o vadă pe Vin îndepărtându-se…

— Vă mulţumesc tare mult fiindcă m-aţi ajutat să ies din oraş, spuse pe neaşteptate Alirianne, cu ochii la armată. Acum o să plec.

Imediat după aceea, îşi întoarse cei doi cai, îndreptându-i către dealurile joase din vest.

— Ce? întrebă Elend, surprins, oprindu-se lângă Fantomă.

— Las-o, spuse Vin. N-avem timp.

Asta rezolvă o problemă, se gândi Elend, întorcându-şi calul către drumul spre nord. *Rămâi cu bine, Luthadel. Mă-ntorc la tine mai târziu.*

— Asta rezolvă o problemă, remarcă Boare, stând pe culmea zidului cetăţii şi urmărind cu privirea grupul lui Elend, care dispărea în spatele unui deal.

Către est, din tabăra kolosşilor se înălţă o coloană uriaşă de fum – pentru care încă n-aveau nicio explicaţie. În vest, armata lui Straff se agita, stârnită de fuga celor patru.

La început, Boare îşi făcuse griji pentru Alirianne – dar îşi dăduse seama că, în ciuda armatei duşmane, pentru ea cel mai sigur loc era alături de Vin. Atâta timp cât nu se îndepărta prea mult de ceilalţi, Alirianne n-avea să se afle în pericol.

Alături de el, pe zid, se afla un grup tăcut şi, de acea pentru prima dată, Boare nu se atingea aproape de loc de sentimentele nimănui. Solemnitatea lor părea un lucru cuviincios. Tânărul căpitan Demoux stătea lângă îmbătrânitul Ciomege, iar paşnicul Sazed, lângă războinicul Ham. Priveau împreună sămânţa speranţei pe care-o aruncaseră în vânt.

— O clipă, spuse Boare, încruntându-se când observă ceva. Tindwyl n-ar fi trebuit să-i însoţească?

Sazed clătină din cap.

— S-a hotărât să rămână aici.

— De ce-a făcut una ca asta? se miră Boare. N-am auzit-o bolborosind ceva despre neamestecul în certurile locale?

Sazed clătină din cap încă o dată.

— Nu ştiu, lord Boare. E o femeie greu de înţeles.

— Aşa sunt toate, mormăi Ciomege.

Sazed zâmbi.

— Oricum, s-ar părea că prietenii noştri au scăpat.

— Supravieţuitorul să-i aibă în paza lui, spuse încet Demoux.

— Da, zise terrisianul. Să-i aibă cu adevărat în pază.

Ciomege pufni. Cu un braţ sprijinit pe parapet, întoarse o faţă schimonosită spre Sazed, aruncându-i o privire.

— Nu-l încuraja.

Demoux roşi, apoi le întoarse spatele şi se îndepărtă.
— Ce-a fost asta? întrebă curios Boare.
— Băiatul le ţine predici soldaţilor mei, răspunse Ciomege. I-am spus că prostia asta le zăpăceşte minţile.
— Nu e o prostie, lord Cladent, îl contrazise Sazed, e credinţă.
— Crezi cu toată sinceritatea că pe oamenii ăştia o să-i apere *Kelsier*? întrebă Ciomege.
Sazed şovăi.
— Ei o cred, şi asta e…
— Nu, îl întrerupse Ciomege, încruntându-se. *Nu* e de-ajuns, terrisianule. Oamenii se amăgesc crezând în Supravieţuitor.
— Tu ai crezut în el, ripostă Sazed.
Boare se simţea tentat să-l Domolească, ca discuţia să fie mai puţin încordată, dar Sazed părea deja de un calm desăvârşit.
— L-ai urmat. Ai crezut în Supravieţuitor destul de mult ca să răstorni Ultimul Imperiu.
Ciomege se încruntă.
— Nu-mi plac principiile tale, terrisianule – nu mi-au plăcut niciodată. Ceata noastră – ceata lui Kelsier – a luptat pentru eliberarea acestor oameni fiindcă aşa era *corect.*
— Pentru că voi aţi crezut că e corect, spuse Sazed.
— Şi tu ce crezi că e corect, terrisianule?
— Asta depinde, spuse Sazed. Există multe sisteme diferite şi multe valori diferite care le corespund.
Ciomege dădu din cap, apoi se întoarse cu spatele, ca şi cum ar fi considerat disputa încheiată.
— Aşteaptă, îi spuse Ham. La asta n-ai de gând să răspunzi?
— Am spus destule, zise Ciomege. Credinţa lui se schimbă de la o situaţie la alta. Pentru el, până şi Lordul Legiuitor a fost o zeitate, fiindcă l-au venerat oamenii – sau au fost siliţi să-l venereze. N-am dreptate, terrisianule?
— Într-un fel, lord Cladent, răspunse Sazed. Însă Lordul Legiuitor ar fi putut fi un soi de excepţie.
— Dar păstrezi totuşi istorisiri şi amintiri despre practicile Cultului de Oţel, nu-i aşa? întrebă Ham.
— Da, păstrez, recunoscu Sazed.
— Credinţă schimbătoare, scuipă Ciomege. Prostul de Demoux a avut măcar destulă minte ca s-aleagă un *singur* lucru în care să creadă.

— Lord Cladent, nu lua în râs credinţa cuiva numai pentru că nu e şi a ta, spuse Sazed, cu glas scăzut.

Ciomege pufni din nou.

— Pentru tine e foarte uşor, nu-i aşa? Să crezi totul, fără să fii niciodată nevoit s-alegi?

— Aş zice, ripostă Sazed, că să crezi aşa, ca mine, e mult mai greu, pentru că trebuie să-nveţi să iei în considerare totul şi s-accepţi totul.

Ciomege răspunse cu o fluturare dispreţuitoare de mână şi o porni şchiopătând către scări.

— Crezi ce vrei. Eu trebuie să-mi pregătesc băieţii să moară.

Sazed îl urmări cu o privire încruntată. Boare îl Domoli – lipsindu-l de orice stânjeneală – ca să fie sigur că se simţea în largul său.

— Nu-l lua în seamă, Saze, zise Ham. În ultima vreme, suntem toţi cu nervii la pământ.

Sazed dădu din cap.

— A spus totuşi nişte adevăruri – unele pe care n-am mai fost niciodată nevoit să le înfrunt. Până anul ăsta, datoria mea era să adun, să studiez şi să ţin minte. Îmi e totuşi foarte greu să consider o credinţă mai prejos decât alta, chiar dacă are în centru un om despre care ştiu că a fost cu siguranţă muritor.

Ham ridică din umeri.

— Cine poate şti? Poate Kel e undeva, veghind asupra noastră.

Nu, se gândi Boare. *Altminteri n-am fi sfârşit-o aici sus – aşteptându-ne moartea, închişi într-o cetate pe care-ar fi trebuit s-o salvăm.*

— Oricum, adăugă Ham, eu tot aş vrea să pricep de unde vine fumul ăla.

Boare aruncă o privire spre tabăra kolosşilor. Stâlpul de fum întunecat era prea bine închegat ca să vină de la focurile pe care frigeau mâncarea.

— S-au aprins corturile?

Ham clătină din cap.

— El a spus că n-au decât două – mult prea puţine ca să scoată atâta fum. Focul ăla arde de ceva vreme.

Boare clătină din cap. *Cred că acum nu mai are, de fapt, nicio importanţă.*

Straff Venture tuşi din nou, încovrigându-se pe scaun. Braţele transpirate îi luceau şi îi tremurau mâinile.

Nu se simţea nicidecum mai bine.

La început, îşi imaginase că frisoanele erau rezultatul nervozităţii sale. Avusese o seară grea, trimisese asasini la Zane şi apoi izbutise cumva să scape cu viaţă din mâinile Născutului-din-Ceaţă nebun. Însă, în timpul nopţii, tremurul care-i cuprinsese trupul nu-i dădu pace. Dimpotrivă, se înrăutăţise. Şi n-avea legătură cu nervozitatea; probabil era un soi de boală.

— Maiestate! strigă o voce de afară.

Straff îşi îndreptă spatele, încercând s-arate cât mai bine cu putinţă. Chiar şi aşa, mesagerul şovăi la intrarea în cort, părând să-i observe pielea palidă şi ochii obosiţi.

— Lordul… meu, spuse.

— Vorbeşte, omule, îl îndemnă scurt Straff, încercând să afişeze un aer regesc, şi să pară aşa cum nu se simţea. Dă-i drumul.

— Călăreţii, lordul meu, spuse mesagerul. Au părăsit cetatea!

— Ce? făcu Straff, aruncându-şi pătura şi ridicându-se. Izbuti să stea drept, în ciuda unui scurt val de ameţeală. De ce nu mi s-a dat de ştire?

— Au trecut foarte repede, lordul meu, veni răspunsul. Abia am avut timp să trimitem oamenii să le taie calea.

— Atunci presupun că i-aţi prins, spuse Straff, sprijinindu-se de scaun ca să-şi păstreze echilibrul.

— De fapt, lordul meu, au scăpat, spuse mesagerul, lungind cuvintele.

— Ce? spuse Straff, răsucindu-se plin de furie.

Agitaţia îi răpuse puterile. Ameţeala reveni, vederea începu să i se întunece încetul cu încetul. Se împletici, se prinse de scaun şi reuşi să cadă în el şi nu pe podea.

— Trimiteţi vindecătorul! auzi strigătul mesagerului. Regele e bolnav!

Nu, se gândi el, năucit. *Nu, a venit prea repede. Nu poate fi o boală.*

Ultimele cuvinte ale lui Zane. Care fuseseră? *Un bărbat n-ar trebui să-şi omoare tatăl.*

Mincinos.

— Amaranta, murmură el, cu voce răguşită.

— Lordul meu? întrebă o voce.

Bun. Lângă el era cineva.

— Amaranta, repetă. Trimite după ea.

— Metresa ta, lordul meu?

Straff se sili să nu leşine. Odată aşezat, păru să-şi recapete întru câtva echilibrul şi vederea. Unul dintre străjerii de la uşă stătea alături de el. Cum îl chema? Grent.

— Grent, îi spuse, încercând să îngaime cuvintele pe un ton poruncitor. Trebuie să mi-o aduci pe Amaranta. Imediat!

Oşteanul şovăi, apoi se grăbi să iasă. Straff se concentră asupra propriei respiraţii. În piept şi afară din piept. Înăuntru şi afară. Zane era un şarpe. Înăuntru şi afară. Înăuntru şi afară. Zane nu voise să-şi folosească pumnalul – nu, aşa ceva ar fi fost de aşteptat. Înăuntru şi afară. Dar când venise otrava? Cu o zi înainte, se simţise rău tot timpul.

— Lordul meu?

Amaranta stătea în cadrul uşii. Fusese frumoasă cândva, înainte ca timpul să-şi lase amprentele pe chipul ei – aşa cum şi le lăsa asupra tuturor. Naşterea copiilor distrugea o femeie. Cât de delicioasă fusese, cu sânii ei tari, cu pielea netedă, fără cusur…

Îţi rătăceşte mintea, îşi spuse Straff. *Concentrează-te.*

— Am nevoie de… antidot, se strădui să rostească, concentrându-se asupra Amarantei din prezent: femeia de aproape treizeci de ani, creatura bătrână – dar încă folositoare – care-l ţinea în viaţă, în ciuda otrăvurilor lui Zane.

— Desigur, lordul meu, răspunse ea, îndreptându-se către dulapul lui cu otrăvuri, să ia ce-i era necesar.

Straff se lăsă pe spătarul scaunului, concentrându-se din nou asupra propriei răsuflări. Probabil că Amaranta simţise cât de grav era totul, fiindcă nici măcar nu încercase să-l ispitească să se culce cu ea. O privi lucrând, scoţând arzătorul şi ingredientele. Trebuia… să-l găsească… pe Zane…

Femeia nu prepara antidotul cum ar fi trebuit.

Straff arse cositor. Brusc, răbufnirea senzaţiilor aproape că îl orbi, chiar şi în umbra din cort, iar durerile şi tremurul i se înteţiră, torturându-l. Dar i se limpezi mintea, ca şi cum s-ar fi aruncat în apă rece ca gheaţa.

Amaranta nu folosea ingredientele obişnuite. Straff nu ştia prea multe despre prepararea antidoturilor. Fusese nevoit să lase asta pe seama altora, străduindu-se în schimb să-nveţe să

recunoască toate amănuntele – mirosurile, gusturile, modificarea culorilor – legate de fiecare otravă. Însă o privise de multe ori pe Amaranta pregătind antidotul ei bun la toate. Şi acum îl prepara altfel.

Se sili să se ridice, păstrându-şi cositorul aprins, deşi îi făcea ochii să lăcrimeze.

— Ce faci? întrebă, apropiindu-se de ea abia ţinându-se pe picioare.

Ea îşi ridică privirea, uluită. Vinovăţia care i se citi în ochi pentru o scurtă clipă adeverea îndeajuns toate bănuielile.

— Ce faci? urlă el, şi frica îi dădu putere s-o înşface de umeri, zgâlţâind-o.

Era slăbit, dar încă mult mai puternic decât ea.

Femeia îşi lăsă ochii în jos.

— Antidotul, lordul meu.

— Nu-l faci cum ar trebui!

— M-am gândit c-arăţi obosit şi că ar trebui s-adaug ceva care să te-ajute să rămâi treaz.

Straff şovăi. Cuvintele păreau logice, deşi lui îi venea greu să gândească. Pe urmă, uitându-se în jos, la femeia întristată, observă ceva. Surprinzând, cu vederea sa ascuţită, amănunte care-i scăpau unui ochi obişnuit, întrezări, sub corsajul ei, o mică pată de piele neacoperită.

Întinse mâna şi-i rupse partea din faţă a rochiei, dezgolindu-i pielea. Sânul ei stâng – dezgustător pentru el, fiindcă se lăsase puţin – era plin de cicatrice, ca şi cum ar fi fost tăiat cu un cuţit. Nicio rană nu era proaspătă, dar, oricât de tulburată i-ar fi fost mintea, Straff recunoscu lucrarea lui Zane.

— Eşti amanta lui? întrebă.

— E vina ta, şuieră femeia. M-ai părăsit, odată ce-am îmbătrânit şi ţi-am născut câţiva copii. Toată lumea mi-a spus c-o s-o faci, dar eu am sperat totuşi…

Straff simţi că-şi pierdea puterile. Ameţit, se sprijini cu mâna de lemnul dulapului pentru otrăvuri.

— Totuşi, spuse Amaranta, cu lacrimi pe obraji. De ce-a trebuit să mi-l iei şi pe Zane? Ce-ai făcut, ca să-l îndepărtezi? Ca să nu mai vină la mine?

— L-ai lăsat să mă otrăvească, spuse Straff, căzând într-un genunchi.

— Prostule, scuipă Amaranta. Nu te-a otrăvit niciodată – nici măcar o singură dată. Dar, la cererea mea, te-a făcut adesea să crezi că te otrăvise. Şi pe urmă ai alergat de fiecare dată la mine. Tot ce-a făcut Zane ţi-a trezit bănuieli – dar n-ai stat niciodată să te gândeşti ce era în „antidotul” pe care ţi-l dădeam eu.

— Mă făcea să mă simt mai bine, murmură Straff.

— Aşa se-ntâmplă când eşti dependent de un drog, Straff, şopti Amaranta. Când îl iei, te simţi mai bine. Când nu-l mai iei… mori.

Straff închise ochii.

— Acum eşti al meu, Straff, spuse ea. Te pot face să…

El urlă, adunându-şi toată puterea care-i mai rămăsese şi aruncându-se asupra femeii. Amaranta ţipă, luată prin surprindere, când se prăbuşi peste ea, trântind-o la pământ.

Pe urmă nu mai scoase niciun sunet, pentru că mâinile lui îi striveau gâtul. Se zbătu puţin, dar bărbatul era mult mai greu decât ea. El voia să-i ceară antidotul, s-o silească să-l salveze, însă nu mai gândea limpede. Vederea începu să i se înceţoşeze, mintea să i se întunece.

Când îşi veni în fire, Amaranta era vânătă şi moartă, pe pământ, în faţa lui. Nu ştia sigur cât timp îi sugrumase leşul. Se rostogoli de pe ea, către dulapul deschis. Ridicat în genunchi, se întinse după arzător, dar mâinile lui tremurânde îl răsturnară, răspândind pe jos lichidul fierbinte.

Înjurând în sinea sa, înşfăcă o cană de apă rece şi începu s-arunce în ea ierburi cu pumnul. Se ţinu departe de sertarele cu otrăvuri, rămânând lângă cele cu antidoturi. Deşi multe erau şi una, şi alta. Unele te otrăveau în doze mari, dar te lecuiau când luai câte puţin. Cele mai multe te făceau dependent. Însă el n-avea timp pentru aşa ceva; îşi simţea membrele slăbite şi abia mai izbutea să ia ierburile în pumn. Printre degete îi cădeau fărâme cafenii şi roşii când arunca în amestec o mână de plante după alta.

Amaranta îl făcuse dependent de una dintre ele. Una dintre celelalte l-ar fi putut ucide. Nu ştia sigur care-i erau şansele.

Bău oricum amestecul, înghiţindu-l cu lăcomie printre icnetele unei respiraţii chinuite, apoi îşi îngădui să se piardă, nemaiştiind de sine.

Nu mă îndoiesc că, dacă va ajunge la Fântâna Înălţării, Alendi va lua puterea şi apoi – în numele unui presupus mai bine – o va ceda.

50

— Ăştia sunt oamenii pe care-i cauţi, lady Cett?

Alirianne îşi plimbă privirea pe deasupra văii – şi a armatei ce se afla acolo – apoi se uită în jos, la tâlhar, la Hobart. El îi zâmbi, nerăbdător – sau, în fine, era ceva care semăna a zâmbet. Hobart avea dinţi mai puţini decât degete, dintre care îi lipseau două.

Alirianne îi zâmbi la rândul ei, din înălţimea şeii. Călărea cu picioarele pe aceeaşi parte, ţinând lejer frâul între degete.

— Da, cred că ei sunt, jupâne Hobart.

Hobart se uită la ceata lui de tâlhari, rânjind. Alirianne îi Aţâţă puţin pe toţi, aducându-le aminte ce mult îşi doreau răsplata făgăduită. În depărtare, armata tatălui ei li se răsfira în faţă. Rătăcise în căutarea ei o zi întreagă, mergând spre vest. Dar mersese într-o direcţie greşită. Dacă n-ar fi dat peste mica şi îndatoritoarea ceată a lui Hobart, ar fi fost nevoită să doarmă sub cerul liber.

Şi ar fi fost mai degrabă neplăcut.

— Haide, jupâne Hobart, spuse, făcându-şi calul să înainteze. Să mergem să ne-ntâlnim cu tatăl meu.

Grupul de tâlhari o urmă încântat, cu calul de povară dus de frâu de unul dintre ei. Oamenii simpli, ca ei, aveau un anumit farmec. Nu-şi doreau cu adevărat decât trei lucruri: bani, mâncare şi dragoste trupească. Şi, de obicei, putea să-i folosească pe primii ca să le cumpere pe celelalte două. Când dăduse peste ceată, îşi binecuvântase norocul – în ciuda faptului că pregătiseră o ambuscadă şi coborau în fugă pe o coastă de deal, cu gândul s-o jefuiască şi s-o siluiască. O altă caracteristică fermecătoare a oamenilor de soiul lor era lipsa de experienţă în privinţa Allomanţiei.

În timp ce călăreau spre tabără, le ţinea cu fermitate sentimentele sub control. Nu voia să-i lase s-ajungă la concluzii dezamăgitoare – ca, de pildă: „răscumpărările sunt de obicei mai mari decât recompensele”. Nu-i putea controla întru totul, fireşte – nu putea decât să-i influenţeze. Oricum, cu nişte

oameni de o atât de joasă speţă, era foarte simplu să-ţi dai seama ce le trecea prin capete. Repeziciunea cu care făgăduiala unei mici bogăţii putea preschimba brutele în bărbaţi aproape curtenitori era amuzantă.

Desigur, să te ocupi de oameni ca Hobart nici măcar nu însemna cine ştie ce provocare. Nu… nu, provocarea fusese cu Boa. Da, fusese amuzant. Şi o umpluse de satisfacţie. Se îndoia că avea să mai întâlnească vreodată un om mai conştient decât Boa de propriile sentimente şi de ale altora. Să facă un bărbat ca el – un atât de bun cunoscător al Allomanţiei, atât de convins că, din cauza vârstei, nu era potrivit pentru ea – să o iubească… asta chiar fusese o adevărată izbândă.

Ah, Boa, se gândi, când ieşeau din pădure, păşind pe coasta de deal din faţa armatei, *înţelege vreunul dintre prietenii tăi ce bărbat nobil eşti?*

Nu se purtau cu el atât de bine cum ar fi meritat. Era de aşteptat, bineînţeles. Aşa voia Boa. Oamenii care te subestimau erau mai uşor de manipulat. Da, Alirianne înţelegea ideea foarte bine – fiindcă puţine lucruri ajungeau să fie tratate cu dispreţ mai repede decât o fată tânără, prostuţă.

— Staţi! spuse soldatul care călărea în fruntea unei gărzi de onoare. Toţi oamenii lui aveau săbiile scoase. Voi, plecaţi de lângă ea!

Oh, ce să zic, se gândi Alirianne, dându-şi ochii peste cap. Aţâţă grupul de oşteni, făcându-i pe toţi mai calmi. Nu voia să păţească nimeni nimic.

— Te rog, căpitane, spuse, în timp ce Hobart şi tâlharii lui îşi scoteau armele, îngrămădindu-se în jurul ei, nesiguri. Oamenii aceştia m-au salvat din sălbăticia pustietăţii şi m-au adus cu bine acasă, cu mari eforturi şi punându-se în pericol.

Hobart dădu din cap cu hotărâre, ştirbindu-şi puţin efectul gestului când îşi şterse nasul cu mâneca. Căpitanul oştenilor se uită la grupul de tâlhari cu haine pestriţe, pătate de cenuşă, şi se încruntă.

— Ai grijă să li se ofere o masă bună acestor oameni, căpitane, spuse Alirianne, cu graţie, şi îşi îmboldi calul, făcându-l să înainteze. Şi găseşte-le un loc unde să doarmă peste noapte. Hobart, o să vă trimit recompensa imediat ce mă-ntâlnesc cu tatăl meu.

Tâlharii şi oştenii o porniră în urma ei şi ea avu grijă să-i Aţâţe pe toţi deopotrivă, făcându-i mai încrezători. Stăpânea cu greu soldaţii, mai ales după o schimbare a vântului, care purta spre ei toată duhoarea cetei de tâlhari. Însă ajunseră cu bine în tabără.

Cele două grupuri se despărţiră, iar Alirianne dădu caii unui slujitor şi îi ceru unui paj să-l anunţe pe tatăl ei că se întorsese.

Îşi scutură praful de pe rochia de călărie, apoi, cu un zâmbet prietenos pe buze, traversă cu paşi mari tabăra, gândindu-se cu nerăbdare la o baie şi la alte forme de confort – aşa cum puteau fi ele – pe care avea să şi le ofere. Însă mai întâi trebuia să se ocupe de câteva lucruri.

Tatălui ei îi plăcea să-şi petreacă serile în marele cort deschis, plin cu hărţi, şi acolo se şi afla, discutând aprins cu un mesager. Îşi ridică privirea când intră Alirianne, în foşnetul rochiei, zâmbindu-le seducător lorzilor Galivan şi Detor, generalii tatălui ei.

Cett stătea pe un scaun înalt, ca să-şi vadă bine masa şi hărţile.

— Ei, fir-ar să fie, spuse. Chiar te-ai întors.

Ea zâmbi, ocolind alene masa, cu ochii la hartă. Era o reprezentare amănunţită a căilor pe care erau aduse proviziile, din Stăpânirea Vestică. Ceea ce vedea nu suna a bine.

— Răzvrătiri acasă, tată? întrebă ea.

— Şi tâlhari care-mi atacă mereu căruţele cu provizii, completă el. Băiatul ăla, Venture, i-a mituit, sunt sigur.

— Da, i-a mituit, spuse Alirianne. Dar acum nu mai are sens să vorbim despre asta. Ţi-a fost dor de mine?

Se asigură că Trăgea cu putere de devotamentul lui părintesc.

Cett pufni, trăgându-se de barbă.

— Fată proastă, spuse. Ar fi trebuit să te las acasă.

— Ca să pot cădea în mâinile duşmanilor noştri când s-au răzvrătit? întrebă ea. Ştim amândoi că lordul Yomen s-a pus în mişcare în clipa în care ai ieşit cu oştile din Stăpânire.

— Şi ar fi trebuit să-l las pe afurisitul ăla de obligator să pună mâna pe tine!

Alirianne scoase un suspin adânc.

— Tată! Yomen m-ar fi luat prizonieră pentru răscumpărare. Ştii ce cumplit mă ofilesc când sunt ţinută sub cheie.

Cett îi aruncă o privire apoi – aparent fără să vrea – începu să râdă.

— L-ai fi făcut să-ţi aducă toate delicatesele care-ţi plac înainte de a se lăsa seara. Poate-ar fi *trebuit* să te las acasă. Măcar aş fi ştiut unde eşti – în loc să-mi fac griji întrebându-mă unde-o să fugi data viitoare. Nu l-ai adus înapoi şi pe idiotul ăla de Boare, nu-i aşa?

— Tată! Boa e un om bun.

— În lumea asta, oamenii buni mor repede, Alirianne. O ştiu – am omorât destui eu însumi.

— Oh, da, ripostă ea, eşti foarte înţelept. Iar agresivitatea ta faţă de Luthadel a dat roade *atât* de grozave, nu-i aşa? Te-au gonit şi ai plecat cu coada între picioare? Acum ai fi fost mort dacă draga de Vin ar fi avut tot atâta conştiinţă ca tine.

— Conştiinţa aia a făcut-o să-mi omoare vreo trei sute de oameni, spuse Cett.

— E o tânără foarte aiurită, zise Alirianne. Oricum, mă simt obligată să-ţi reamintesc că am avut dreptate. Ar fi trebuit să te aliezi cu tânărul Venture, nu să-l ameninţi. Ceea ce-nseamnă că-mi datorezi cinci rochii noi!

Cett îşi frecă fruntea.

— Asta nu e o joacă, fetiţo.

— Moda, tată, nu e o *joacă*, spuse ea, cu hotărâre. Dacă arăt ca o sărăntoacă pe de străzi nu pot fermeca tâlharii de drumul mare ca să m-aducă acasă, nu?

— Alţi tâlhari, Alirianne? oftă Cett. Ştii de cât timp am avut nevoie ca să scăpăm de ultima ceată?

— Hobart e un om minunat, zise ea. Ca să nu mai spun că are foarte multe legături cu toţi tâlharii de pe-aici. Oferă-i ceva aur şi nişte târfe, şi ai putea izbuti să-l convingi să-ţi dea o mână de ajutor în privinţa hoţilor care-ţi atacă mereu convoaiele cu provizii.

Cett rămase pe gânduri, cu ochii la hartă. Pe urmă începu să se tragă de barbă, gânditor.

— Ei, te-ai întors, spuse, în cele din urmă. Cred că va trebui să-ţi purtăm de grijă. Presupun că vrei pe cineva care să te ducă în lectică pe drumul spre casă…

— De fapt, spuse Alirianne, nu mergem înapoi, în Stăpânire. Ne-ntoarcem la Luthadel.

Cett nu-i respinse imediat ideea; de obicei, îşi dădea seama când vorbea ea serios. Se mulţumi, în schimb, să clatine din cap.

— În Luthadel nu e nimic pentru noi, Alirianne.

— Nici în Stăpânire nu ne putem întoarce, spuse ea. Duşmanii noştri sunt prea puternici, şi unii au Allomanţi. Ăsta e principalul motiv care ne-a adus aici. Nu putem pleca până nu ne facem rost de bani sau de aliaţi.

— În Luthadel nu sunt bani. Îl cred pe Venture când spune că atiul nu e acolo.

— De acord. Am căutat foarte bine prin palatul ăla, şi n-am găsit nici măcar o fărâmă de aşa ceva. Ceea ce-nseamnă că trebuie să plecăm de-aici cu prieteni, nu cu bani. Întoarce-te, aşteaptă să-nceapă lupta şi ajută pe indiferent cine pare să aibă şanse să-nvingă. O să se simtă îndatoraţi faţă de noi – s-ar putea chiar hotărî să ne lase-n viaţă.

Cett păstră o clipă de tăcere.

— Asta n-o să te-ajute să-l salvezi pe prietenul tău Boare, Alirianne. Facţiunea lui e de departe cea mai slabă – chiar şi aliindu-mă cu tânărul Venture, mă-ndoiesc că i-am putea bate pe Straff sau pe kolosşii ăia. Nu fără să putem ajunge pe zidurile cetăţii şi fără o grămadă de timp pentru pregătiri. Dacă ne-ntoarcem, o s-o facem ca să-i ajutăm pe duşmanii lui Boare.

Ea ridică din umeri. *Dacă nu eşti acolo, nu-l poţi ajuta, tată,* se gândi. *Vor pierde oricum – dacă eşti pe-aproape, există însă şanse s-ajuţi până la urmă Luthadelul.*

Foarte puţine şanse, Boare. E tot ce pot face pentru tine. Îmi pare rău.

În cea de a treia zi după plecarea din Luthadel, Elend Venture se trezi surprins că se simţea atât de odihnit după o noapte petrecută în cort, într-un ţinut sălbatic. Fireşte, asta i s-ar fi putut datora, în parte, celei care îl însoţea.

Vin era încovrigată alături, în aşternut, cu capul pe pieptul lui. Ţinând cont cât de agitată era, s-ar fi aşteptat să aibă somnul mai uşor, dar părea să se simtă foarte bine dormind alături de el. Iar când o lua în braţe, părea chiar mai puţin bântuită de nelinişte ca de obicei.

O privi cu dragoste, admirându-i forma feţei, uşoara ondulare a părului negru. Tăietura de pe obraz aproape că nu se mai

vedea; îşi scosese deja firele. Fludorul ars încet şi continuu îi dădea trupului o remarcabilă putere de refacere. Nici măcar nu-şi mai proteja braţul drept – în ciuda rănii din umăr – iar slăbiciunea de după luptă părea să-i fi dispărut cu totul.

Despre noaptea aceea încă nu-i dăduse prea multe explicaţii. Se luptase cu Zane – care fusese, după toate aparenţele, fratele lui vitreg – iar kandra TenSoon plecase. Însă nimic din toate astea nu părea să fi putut duce la acea istovire a trupului ei simţită atunci de Elend.

El nu ştia dacă avea să primească vreodată răspunsurile pe care şi le dorea. Însă ajunsese să-şi dea seama că o putea iubi chiar dacă nu o înţelegea pe de-a-ntregul. Se aplecă şi o sărută pe creştet.

Ea se încordă imediat şi deschise ochii. Se săltă în capul oaselor, scoţându-şi la vedere pieptul gol, şi îşi roti privirea prin cortul minuscul. Lumina zilei pătrundea prea puţin în interior, în cele din urmă, clătină din cap şi se uită la el.

— Ai o influenţă proastă asupra mea.

— Oh? făcu Elend, zâmbind şi sprijinindu-se într-un cot.

Vin dădu din cap, trecându-şi mâna prin păr.

— Mă faci să mă obişnuiesc să dorm noaptea, spuse. În plus, nu mai dorm îmbrăcată.

— Dacă ai face-o, ar fi oarecum incomod.

— Da, dar dacă suntem atacaţi noaptea? Ar trebui să mă lupt dezbrăcată.

— Nu m-ar deranja să mă uit.

Ea îl privi pieziş şi întinse mâna după o cămaşă.

— Ştii, şi tu ai o influenţă proastă asupra mea, spuse el, urmărind-o în timp ce se îmbrăca.

Ea înălţă dintr-o sprânceană.

— Mă faci să fiu relaxat, o lămuri Elend. Aşa că nu-mi mai fac griji. În ultima vreme, am fost atât de prins de tot ce se petrecea în cetate încât am uitat cum se simte un singuratic necuviincios. Din nefericire, în timpul călătoriei noastre, am avut timp să citesc nu doar unul, ci toate trei volumele din *Arta Erudiţiei,* a lui Troubeld.

Vin pufni, îngenunchind în cortul scund ca să-şi strângă bine centura, apoi se târî peste el.

— Nu ştiu cum poţi citi în timp ce călăreşti, spuse ea.

— Oh, e cât se poate de simplu – dacă nu ţi-e frică de cai.

— Nu mi-e frică de ei, zise Vin. Dar pur şi simplu nu mă plac. Ştiu că pot s-alerg mai repede decât ei şi sunt morocănoşi.

— Oh, asta să fie? zâmbi Elend, trăgând-o ca să încalece deasupra lui.

Ea dădu din cap, apoi se aplecă să-l sărute. Însă se opri o clipă mai târziu, gata să se ridice. Îl plesni peste mână când încercă s-o tragă înapoi, jos.

— După ce m-am chinuit atâta să mă-mbrac? întrebă. În plus, mi-e foame.

Elend oftă, tolănindu-se din nou, pe când ea se grăbi să iasă în lumina roşie a soarelui dimineţii. Rămase o clipă întins, gândindu-se cât de norocos era. Încă nu ştia sigur cum ajunsese legătura lor să fie posibilă, sau măcar de ce-l făcea atât de fericit, dar era mai mult decât dornic s-o savureze.

În cele din urmă, aruncă o privire către propriile haine. Nu luase decât una dintre frumoasele sale uniforme – plus cea pentru călărie – şi nu voia s-o poarte pe niciuna prea des. Nu mai avea servitori, ca să-i cureţe de cenuşă îmbrăcămintea; cenuşă care, de fapt, chiar pătrunsese într-o oarecare măsură înăuntru peste noapte, în ciuda clapei duble a cortului. Acum, când nu se mai aflau în oraş, nu mai existau slujbaşi care s-o măture şi intra peste tot.

Hotărî să se-mbrace cu ceva mult mai simplu: o pereche de pantaloni de călărie, nu prea deosebiţi de cei purtaţi de Vin tot timpul, o cămaşă cenuşie, cu nasturi, şi o haină neagră. Înainte nu mai fusese niciodată nevoit să călărească pe distanţe mari – nobilimea prefera trăsurile – însă înaintau destul de încet. Nu erau nevoiţi să se grăbească. Cercetaşii lui Straff nu-i urmăriseră prea multă vreme, iar la destinaţie nu-i aştepta nimeni. Aveau timp să călărească la pas, cu pauze, şi mergeau din când în când pe jos, ca să nu aibă de suferit de şezutul prea mult în şa.

Afară, o găsi pe Vin făcând focul, în vreme ce Fantomă avea grijă de cai. Tânărul făcuse mai multe călătorii lungi şi ştia să îngrijească animalele – pe când Elend se ruşina fiindcă nu învăţase aşa ceva niciodată.

I se alătură lui Vin. Rămaseră tăcuţi câteva clipe, ea răscolind tăciunii ca să aţâţe focul. Părea dusă pe gânduri.

— Ce e? întrebă Elend.

Privi spre sud.

— Eu… Clătină din cap. Nu e nimic. O s-avem nevoie de mai multe lemne.

Se uită la securea lor, sprijinită de cort. Arma se ridică în aer pornind către ea cu lama înainte. Vin păşi în lateral şi o înşfăcă de mâner când trecea printre ea şi Elend. Pe urmă se apropie de un copac căzut. În lovi de două ori cu securea, apoi o dată cu piciorul, despicându-l în două.

— Are un stil al ei, care ne face pe noi, ceilalţi, să ne simţim de prisos, nu-i aşa? întrebă Fantomă, oprindu-se lângă Elend.

— Uneori, zâmbi fostul rege.

Fantomă clătină din cap.

— Indiferent ce văd sau ce aud eu, ea poate vedea şi auzi mai bine – şi poate lupta cu orice îi cade-n mână. De fiecare dată când mă-ntorc în Luthadel mă simt… inutil.

— Imaginează-ţi cum e pentru un om obişnuit, spuse Elend. Măcar tu eşti Allomant.

— Aşa o fi, zise Fantomă, în zgomotul loviturilor securii lui Vin. Dar pe tine oamenii te respectă, El. Pe mine mă resping.

— Eu nu te resping, Fantomă.

— Oh? Când am făcut eu, ultima oară, ceva important pentru ceată?

— Acum trei zile, răspunse Elend. Când ai acceptat să ne-nsoţeşti, pe Vin şi pe mine. Nu te afli aici doar ca să ai grijă de cai, Fantomă – ne eşti alături datorită talentului tău de iscoadă şi de Cositorian. Încă mai crezi că suntem urmăriţi?

Tânărul şovăi, apoi ridică din umeri.

— Nu pot fi sigur, dar tot zăresc pe cineva în urmă. Însă nu izbutesc niciodată să-l văd destul de bine.

— E spiritul ceţii, spuse Vin, trecând pe lângă ei şi aruncând alături de foc un braţ de lemne. Ne urmăreşte.

Fantomă şi Elend se uitară unul la altul. Pe urmă Elend dădu din cap, refuzând să răspundă în vreun fel la privirea stânjenitoare a celuilalt.

— Ei, atâta vreme cât nu ne stă în cale, nu e o problemă, nu-i aşa?

Vin ridică din umeri.

— Cred că nu. Însă, dacă-l vedeţi, chemaţi-mă. Vorbele din bătrâni spun că poate fi periculos.

— Bine. O vom face, făgădui Elend. Şi acum, să hotărâm ce mâncăm în dimineaţa asta.

Straff se trezi. Era prima surpriză.

Zăcea întins în pat, în cortul lui, având senzaţia că fusese înşfăcat de cineva care-l izbise de mai multe ori de un zid. Gemu şi se săltă în capul oaselor. N-avea vânătăi, dar îl durea tot trupul, iar capul îi zvâcnea. Unul dintre vindecătorii armatei, un tânăr bărbos, cu ochii bulbucaţi, stătea lângă patul lui. Îl studie pe Straff o clipă.

— Tu, lordul meu, ar fi trebuit să fii mort, îi spuse.

— Dar nu sunt, ripostă Straff. Dă-mi nişte cositor.

Un soldat se apropie, cu un flacon cu metal. Straff îl dădu peste cap, apoi se încruntă când îşi simţi gâtlejul uscat şi dureros. Nu arse cositor decât foarte încet; îi înrăutăţea durerile, dar ajunsese să depindă de uşoara beţie pe care i-o provocau simţurile ascuţite.

— Cât timp? întrebă.

— Aproape trei zile, lordul meu, răspunse vindecătorul. Noi… nu ştiam sigur ce mâncaseşi, sau de ce. Ne-am gândit să-ncercăm să te facem să vomiţi, dar se părea că băuseşi licoarea din propria ta voinţă, aşa că…

— Aţi făcut bine, spuse Straff, întinzându-şi mâna în faţă.

Încă îi mai tremura uşor şi nu putea s-o oprească.

— Cine-mi conduce armata?

— Generalul Janarle, răspunse vindecătorul.

Straff dădu din cap.

— De ce n-a pus să fiu ucis?

Vindecătorul clipi, surprins, aruncând o privire spre oşteni.

— Cine-ar cuteza să te trădeze, lordul meu? spuse Grent, străjerul. Oricine-ar încerca ar fi găsit mort, în cortul lui. Generalul Janarle a fost *cel mai* îngrijorat de starea ta.

Fireşte, înţelese brusc Straff, cu un şoc. *Ei nu ştiu c-a plecat Zane. Păi… toată lumea îşi închipuie că, dacă aş muri, Zane fie ar lua conducerea pe de-a-ntregul, fie s-ar răzbuna pe cei pe care i-ar găsi vinovaţi. Râs*e zgomotos, uluindu-i pe cei din jurul său. Zane încercase să-l omoare, dar, întâmplător, îi salvase viaţa, prin simpla forţă a reputaţiei sale.

Te-am înfrânt, înţelese Straff. *Ai plecat, iar eu trăiesc.* Ceea ce nu însemna, fireşte, că Zane n-avea să se-ntoarcă – dar, pe de altă parte, poate că n-avea s-o facă. Poate… doar poate… Straff scăpase de el pentru totdeauna.

— Născuta-din-Ceaţă a lui Elend, spuse apoi, pe neaşteptate.

— Am urmărit-o o vreme, lordul meu. Dar s-au îndepărtat prea tare de armata noastră şi lordul Janarle le-a ordonat cercetaşilor să se-ntoarcă. S-ar părea că se îndreaptă spre Terris.

El se încruntă.

— Cine o însoţea?

— Credem că şi fiul tău Elend a scăpat din cetate, spuse oşteanul. Dar ar fi putut fi o momeală.

Zane a făcut-o, se gândi Straff, uluit. *Chiar m-a scăpat de ea.*

Dacă nu cumva e un soi de şiretlic. Însă, atunci...

— Armata kolosşilor? întrebă.

— În ultima vreme s-au bătut foarte mult între ei, lordul meu, răspunse Grent. Fiarele par mai agitate.

— Ordonaţi-i întregii armate să ridice tabăra, spuse Straff. Imediat. Ne retragem către Stăpânirea Nordică.

— Lordul meu? întrebă Grent, uluit. Cred că lordul Janarle face planuri pentru un atac şi nu mai aşteaptă decât porunca ta. Cetatea e slabă, iar Născuta-din-Ceaţă a plecat

— Ne retragem, repetă Straff, zâmbind. Cel puţin pentru o vreme.

Să vedem dacă acest plan al tău mai e bun de ceva, Zane.

Sazed stătea într-o mică nişă din bucătărie, ţinându-şi mâinile pe masa din faţa lui, cu câte un inel metalic scânteindu-i pe fiecare deget. Pentru nişte metalminţi, erau mici, dar stocarea însuşirilor Feruchimice dura mult. Ar fi fost nevoie de câteva săptămâni şi pentru umplerea totală a metalului dintr-un inel – iar el abia dacă avea câteva zile. De fapt, era surprins că atacul kolosşilor încă nu începuse.

Trei zile. Nu era nicidecum prea mult timp, dar bănuia că, în lupta care urma să-nceapă, avea să-i fie de folos orice avantaj. Deocamdată nu izbutise să stocheze decât o mică parte din fiecare însuşire. Îndeajuns pentru o urgenţă, odată ce i s-ar fi golit celelalte metalminţi.

Ciomege intră în bucătărie şchiopătând. Sazed îl zărea ca prin ceaţă. Chiar şi purtând ochelari – ca să-l ajute în timp ce stoca vedere – desluşea totul cu mare greutate.

— Asta e, spuse Ciomege, cu vocea înăbuşită – o altă metalminte se umplea cu auzul lui Sazed. În cele din urmă, au plecat.

Terrisianul şovăi o clipă, încercând să-i descifreze cuvintele. Gândurile i se mişcau ca printr-o supă groasă, care se umfla, şi avu nevoie de câteva clipe ca să priceapă ce spusese Ciomege.

Au plecat. Oştenii lui Straff. S-au retras. Tuşi încet înainte de a vorbi.

— A răspuns la vreun mesaj de-al lordului Penrod?

— Nu, spuse Ciomege. Dar l-a executat pe ultimul mesager.

Ei, nu e un semn foarte bun, se gândi Sazed, cu încetineală.

Fireşte, în ultimele zile nu fuseseră prea multe semne bune. Cetatea se afla în pragul înfometării, iar scurtul răgaz în care se bucuraseră de căldură se încheiase. Dacă nu se înşela, în seara aceea avea să ningă. Asta îl făcea să se simtă şi mai vinovat fiindcă stătea în nişa din bucătărie, lângă o sobă caldă, luând câte-o sorbitură de supă în timp ce metalminţile lui sugeau forţă, sănătate, simţuri şi putere de gândire. Nu mai încercase prea des să umple atât de multe deodată.

— N-arăţi prea bine, observă Ciomege, aşezându-se.

Sazed clipi, încercând să priceapă comentariul.

— Aurmintea… mea, spuse, lent. Îmi absoarbe sănătatea, o depozitează. Se uită la castronul cu supă. Trebuie să mănânc ca să-mi păstrez puterile, adăugă, pregătindu-se, mental, să ia o înghiţitură de supă.

Era o acţiune stranie. Gândurile i se mişcau atât de încet încât avu nevoie de câteva clipe ca să se hotărască să mănânce. Pentru că trupul îi reacţiona foarte lent, braţul lui începu să i se mişte abia după câteva secunde. Chiar şi aşa, muşchii îi tremurau, puterea fiindu-le suptă şi adunată în fludorminte. În cele din urmă, izbuti să-şi ducă lingura la buze şi să soarbă fără zgomot. N-avea niciun gust: umplea o metalminte şi cu miros şi, fără el, simţul gustului îl slujea mult mai puţin.

Probabil ar fi trebuit să se întindă – dar se temea că ar fi fost posibil să-l fure somnul. Iar dacă dormea nu putea să-şi umple metalminţile – sau, în cel mai bun caz, n-ar fi putut să umple decât una. O bronzminte, din metalul care îi aduna puterea de a rămâne treaz, silindu-l să doarmă mai mult ca să poată sta altă dată mai mult fără să doarmă.

Oftă, lăsându-şi lingura jos cu mare grijă, apoi tuşi. Făcuse tot ce-i stătea în puteri ca s-ajute la evitarea luptei. Cea mai bună dintre ideile sale fusese să-i trimită lui Penrod o scrisoare, îndemnându-l să-l înştiinţeze pe Straff că Vin plecase din cetate. Sperase că Straff avea să fie dornic s-ajungă la o înţelegere. După cum se părea, tactica nu dăduse roade. Nimeni nu mai auzise nimic de Straff de câteva zile.

Pieirea lor se apropia aidoma inevitabilului răsărit al soarelui. Penrod lăsase trei grupuri de oameni – unul alcătuit din nobili – să-ncerce să fugă din Luthadel. Oştenii lui Straff, mai prudenţi după fuga lui Elend, le prinseseră şi le măcelăriseră pe toate trei. Penrod trimisese un mesager chiar şi la lordul Lekal, dar omul nu se mai întorsese din tabăra kolosşilor.

— Ei, spuse Ciomege, măcar i-am mai ţinut la distanţă câteva zile.

Sazed se gândi o clipă.

— Mă tem că n-a fost decât o amânare a inevitabilului.

— Bineînţeles, zise Ciomege. Dar a fost o amânare importantă. Elend şi Vin se află acum la aproape patru zile depărtare. Poţi pune prinsoare că, dacă lupta ar fi început prea repede, mica noastră Născută-din-Ceaţă s-ar fi întors şi ar fi fost ucisă încercând să ne salveze.

— Ah, spuse Sazed, cu aceeaşi încetineală, străduindu-se să-ntindă mâna ca să mai ia o înghiţitură de supă. Între degetele lui amorţite, lingura era o greutate informă; bineînţeles că şi simţul pipăitului îi era aspirat într-o metalminte. Cum merg pregătirile de apărare? întrebă, luptându-se cu lingura.

— Groaznic. Douăzeci de mii de soldaţi ar putea să pară foarte mulţi – dar încearcă să vezi cum e să-i înşiri pe zidurile unui oraş atât de mare.

— Dar kolosşii nu vor avea maşinării de război, sublinie Sazed, concentrându-se asupra lingurii. Nici arcaşi.

— Aşa e, răspunse Ciomege. Dar vom avea de apărat opt porţi ale cetăţii – şi la cinci dintre ele kolosşii pot ajunge imediat. Niciuna n-a fost construită ca să facă faţă unui atac. Şi, aşa cum stau lucrurile, abia dacă am de unde pune câte două mii de străjeri la fiecare poartă, fiindcă de fapt nu ştiu la care vor ajunge kolosşii mai întâi.

— Oh, spuse încet Sazed.

— La ce te aşteptai, terrisianule? întrebă Ciomege. La veşti bune? Kolosşii sunt mai mari, mai puternici şi mult mai violenţi decât noi. Şi mai mulţi.

Sazed închise ochii, cu lingura tremurătoare la jumătatea drumului către buzele sale. Simţi brusc o slăbiciune care n-avea nicio legătură cu metalminţile. *De ce n-a plecat şi ea cu ei? De ce n-a fugit?*

Când redeschise ochii, îl văzu pe Ciomege făcându-i unei servitoare semn că voia ceva de mâncare. Tânăra se întoarse cu un castron cu supă. El îl privi o clipă cu nemulţumire, apoi îşi înălţă mâna noduroasă şi începu să soarbă zgomotos. Îi aruncă o privire lui Sazed.

— Aştepţi vreo scuză de la mine, terrisianule? întrebă, între două linguri duse la gură.

Sazed încremeni o clipă, uluit.

— Nicidecum, lord Cladent, răspunse, în cele din urmă.

— Bun, zise Ciomege. Eşti un om destul de cuviincios. Nu eşti decât năucit.

Sazed îşi înghiţi supa zâmbind.

— E liniştitor să auzi astfel de lucruri. Aşa cred. Căzu o clipă pe gânduri. Am o religie pentru tine, lord Cladent.

Ciomege se încruntă.

— Nu te laşi, nu-i aşa?

Sazed se uită în jos. Avu nevoie de câteva clipe ca să-şi pună cap la cap gândurile de mai înainte.

— Ceea ce-ai spus zilele trecute, lord Cladent. Despre credinţa schimbătoare de la o situaţie la alta. Mi-a adus aminte de o religie numită Dadradah. Practicanţii ei s-au răspândit în multe ţări, în sânul multor popoare; credeau că nu există decât un singur Zeu, care nu putea fi venerat corect decât într-un singur mod.

Ciomege pufni.

— Terrisianule, religiile tale moarte chiar nu mă interesează. Cred că…

— Erau artişti, spuse Sazed, cu voce scăzută.

Ciomege şovăi.

— Credeau că arta te aduce mai aproape de Divinitate, continuă terrisianul. Îi interesau în primul rând culorile, cu toate nuanţele lor, şi le plăcea să scrie poezii în care descriau tot ce-i înconjura.

Ciomege tăcea.

— De ce îmi propovăduieşti mie religia asta? întrebă, în cele din urmă. De ce n-ai ales una searbădă, ca mine? Sau una care venera războiul şi oştenii?

— Pentru că, lord Cladent… începu Sazed. Clipi, adunând cu greutate amintirile din mintea lui tulbure. Ăsta nu eşti tu. Asta trebuie să faci, dar nu eşti tu. Cred că alţii uită că eşti un cioplitor în lemn. Un artist. Când locuiam în atelierul tău, te-am văzut adesea dând ultima tuşă unor obiecte create de ucenicii tăi. Am văzut cu câtă atenţie o făceai. Pentru tine, atelierul nu era o simplă faţadă. Ştiu că-i simţi lipsa.

Ciomege nu răspunse.

— Eşti nevoit să duci o viaţă de soldat, adăugă Sazed, scoţând cu o mână tremurătoare ceva din eşarfa lui. Dar încă mai poţi visa ca un artist. Poftim. Am făcut asta pentru tine. E un simbol al religiei Dadradah. Pentru credincioşi, să fii artist însemna să ai o chemare înaltă, adică să fii preot.

Puse discul de lemn pe masă. Pe urmă, cu un efort, îi zâmbi lui Ciomege. Trecuse multă vreme de când nu mai propovăduise nicio religie şi nu era sigur de ce se hotărâse să i-o ofere pe aceea. Poate ca să-şi dovedească sieşi că religiile aveau valoarea lor. Poate din încăpăţânare, ca o reacţie împotriva spuselor de mai înainte ale generalului. Oricum ar fi fost, privirea cu care fixa Ciomege discul simplu, de lemn, în care era dăltuită imaginea unei pensule, îi aduse mulţumire.

Ultima dată când am propovăduit o religie, se gândi, *mă aflam în acel sat din sud în care m-a găsit Marsh*.

Oricum, ce s-o fi întâmplat cu el? De ce nu s-a întors în cetate?

— Te caută femeia ta, îl înştiinţă Ciomege într-un târziu, ridicându-şi privirea şi lăsând discul pe masă.

— Femeia *mea*? se miră Sazed. Păi, nu suntem…

Vocea i se stinse când îşi întoarse celălalt ochii spre el. Generalul ursuz era un maestru al privirilor grăitoare.

— Bine, oftă terrisianul.

Îşi coborî privirea către propriile degete şi către cele zece inele scânteietoare pe care le purtau. Patru erau de cositor: pentru văz, auz, miros şi pipăit. Pe acestea continuă să le umple: stocarea simţurilor nu-l stânjenea prea mult. Însă se desprinse de fludorminte, ca şi de oţelminte şi de zincminte.

Puterea i se întoarse imediat în trup. Muşchii căzuţi îşi reveniră din vlăguire, deveniseră iar puternici. Ceaţa îi dispăru din minte, îngăduindu-i să-şi limpezească gândurile, iar încetineala mişcărilor, în calea cărora păruseră să stea valuri cleioase, pieri. Se ridică învigorat.

— Fascinant, murmură Ciomege.

Sazed se uită în jos.

— Schimbarea a fost vizibilă, spuse generalul. Trupul ţi-a devenit mai puternic, privirea a căpătat o ţintă. Tremurul braţelor a dispărut. Cred că nu vrei să dai ochii cu femeia aia fără să-ţi recapeţi toate puterile, nu-i aşa? Nu te condamn.

Apoi mormăi ceva pentru sine şi continuă să mănânce.

Sazed îşi luă rămas-bun şi părăsi bucătăria cu paşi mari. Mâinile şi picioarele încă îi mai păreau butuci aproape nesimţitori, însă în el vibra energie. Nimic nu trezea senzaţia de invincibilitate mai bine decât un simplu contrast.

Şi nimic nu o putea face să pălească mai repede decât gândul la întâlnirea cu femeia pe care o iubea. De ce rămăsese Tindwyl? Şi, dacă era hotărâtă să nu se-ntoarcă în Terris, de ce îl ocolise în ultimele zile? Era furioasă fiindcă-l făcuse pe Elend să plece din cetate? Era dezamăgită fiindcă el, unul, insistase să rămână, să dea ajutor?

O găsi în marea sală de bal a Fortăreţei Venture. Se opri o clipă, impresionat – ca întotdeauna – de incontestabila măreţie a încăperii. Îşi desprinse pentru câteva clipe vederea de cositor minte şi îşi scoase ochelarii când îşi plimbă privirea prin spaţiul spectaculos.

Enorme, ferestrele pătrate, cu vitralii, ajungeau până la tavan de-a lungul ambilor pereţi ai sălii uriaşe. Stând pe margine, el părea pitic pe lângă coloanele masive care susţineau micul balcon ce se întindea, sub ferestre, pe toate laturile încăperii. Fiecare bucată de piatră din jur părea să fi fost sculptată – fiecare dală făcea parte dintr-un mozaic sau altul, fiecare fărâmă de sticlă fusese colorată, ca să scânteieze în lumina soarelui din faptul serii.

A trecut atâta timp, se gândi. Văzuse pentru prima oară încăperea aceea când o însoţise pe Vin la primul ei bal. Atunci, când juca rolul lui Valette Renoux, îl întâlnise ea pe Elend. Sazed o mustrase fiindcă dăduse dovadă de neglijenţă atrăgând atenţia unui bărbat atât de puternic.

Iar acum le oficiase el însuşi cununia. Zâmbi, punându-şi din nou ochelarii şi reîncepând să-şi umple cositormintea cu vedere. *Fie ca Zeii Uitaţi să vegheze asupra ta, copilă. Dacă poţi, fă ceva din sacrificiul nostru.*

Tindwyl stătea în picioare, vorbind cu Dockson şi cu un mic grup de slujbaşi, în centrul sălii. Se îngrămădeau în jurul unei mese mari şi, când ajunse mai aproape, văzu ce aveau întins pe ea.

Harta lui Marsh, îşi spuse. Era o reprezentare amănunţită, la scară mare, a Luthadelului, completată cu notaţiile lui Marsh despre activitatea Cultului. Sazed îi avea atât imaginea, cât şi descrierea, într-una dintre cupruminţile sale – şi îi trimisese Sinodului o copie pe hârtie.

Tindwyl şi ceilalţi acoperiseră imensa hartă cu propriile lor notaţii. Sazed înaintă încet către ei şi, imediat ce îl zări, Tindwyl îi făcu semn să se-apropie.

— A, Sazed, spuse Dockson, pe un ton plin de seriozitate şi cu vocea ajungându-i la urechile terrisianului înăbuşită. Bun. Vino aici, te rog.

Sazed coborî în spaţiul unde se dansase cândva şi li se alătură celor din jurul mesei.

— Poziţiile trupelor? întrebă el.

— Penrod a luat comanda oştilor noastre, îl înştiinţă Dockson. Şi a pus nobili în fruntea tuturor celor douăzeci de batalioane. Nu suntem siguri că situaţia asta ne place.

Sazed se uită la bărbaţii din jurul mesei. Un grup de scribi instruiţi chiar de Dockson – skaa cu toţii. *Zei din ceruri!* se gândi terrisianul. *Nu e cu putinţă să pună la cale o răzvrătire tocmai acum, nu-i aşa?*

— Nu te uita atât de speriat, Sazed, spuse Dockson. Nu vrem să facem nimic prea drastic – Penrod îl lasă totuşi pe Ciomege să organizeze apărarea şi pare s-asculte sfaturile comandanţilor cu experienţă. În plus, e mult prea târziu ca să-ncercăm ceva atât de ambiţios.

Părea aproape dezamăgit.

— Oricum, continuă, arătând spre hartă, n-avem încredere în comandanţii pe care i-a numit. Nu ştiu nimic despre război – şi nici măcar despre supravieţuire. Şi-au petrecut vieţile poruncind să li se-aducă de băut şi dând petreceri.

De ce-i urăşte atât de mult? se întrebă Sazed. Ironia era că, din toată ceata, el aducea cel mai mult a nobil. Îmbrăcat în costum, se purta mai firesc decât Boare, mişcările lui erau mai curgătoare decât ale lui Ciomege sau Fantomă. Numai faptul că se încăpăţâna să poarte o foarte nearistocratică jumătate de barbă îl făcea să bată la ochi.

— Poate că nobilii nu se pricep la război, spuse terrisianul, dar ştiu să dea ordine, aşa cred.

— Adevărat, recunoscu Dockson. Dar şi noi ştim. De aceea vreau câte un om de-al nostru la fiecare poartă, pentru cazul că lucrurile merg prost şi e nevoie să ia comanda cineva cu adevărat priceput.

Arătă, pe hartă, către una dintre porţi – Poarta de Oţel. Notiţa de alături vorbea de o mie de oameni în formaţie de apărare.

— Ăsta e batalionul tău, Sazed. Poarta de Oţel e cea mai îndepărtată de kolosşi, acolo e cel mai puţin probabil s-ajungă, aşa că s-ar putea nici măcar să nu vezi vreo luptă. Însă, dacă începe una, vreau să fii acolo, cu un grup de mesageri, care să dea de ştire aici, în Fortăreaţa Venture, că poarta ta e atacată. O s-avem un post de comandă aici, în principala sală de bal – e uşor de pătruns prin uşile astea late şi avem loc de mişcare.

Şi să alegi o încăpere atât de frumoasă drept loc din care să conduci un război era o nu tocmai subtilă palmă pe obrazul lui Elend Venture, şi pe al nobilimii în general. *Nu e de mirare că m-a susţinut când am propus să-i scoatem pe Elend şi Vin din cetate. În lipsa lor, a devenit şeful necontestat al cetei lui Kelsier.*

Ceea ce nu era rău. Dockson era un geniu al organizării şi un maestru al planurilor întocmite cu iuţeală. Însă avea cu adevărat anumite prejudecăţi.

— Ştiu că nu-ţi place să lupţi, Saze, spuse el, aplecându-se către masa de care se sprijini cu ambele mâini. Dar avem nevoie de tine.

— Eu cred că se pregăteşte de luptă, lord Dockson, spuse Tindwyl, cu ochii la Sazed. Inelele de pe degetele lui spun limpede ce are de gând.

Sazed se uită la ea peste masă.

— Iar rolul tău în toate astea care e, Tindwyl?

— Lordul Dockson a venit la mine pentru sfaturi, răspunse ea. El însuşi are puţină experienţă într-ale războiului şi a vrut să afle lucruri pe care le-am studiat despre generalii din vechime.

— Ah, spuse Sazed.

Se întoarse spre Dockson şi se încruntă, lăsându-se pradă gândurilor. În cele din urmă, dădu din cap.

— Foarte bine. Voi lua parte la planul vostru – însă trebuie să vă previn că există pericolul dezbinării. Te rog, spune-le oamenilor tăi să nu rupă lanţul de comandă decât dacă e cu adevărat necesar.

Dockson dădu din cap.

— Acum, lady Tindwyl, spuse Sazed, putem vorbi o clipă între patru ochi?

Ea încuviinţă şi, după ce se scuză în faţa celorlalţi, se retraseră sub cea mai apropiată parte a galeriei suspendate. Acolo, în umbra din spatele unei coloane, Sazed se întoarse spre ea. Părea atât de neprihănită – atât de echilibrată, atât de calmă – în ciuda situaţiei cumplite în care se aflau. Cum izbutea?

— Depozitezi un număr foarte mare de însuşiri, Sazed, remarcă ea, privindu-i din nou degetele. Mai ai, cu siguranţă, şi alte metalminţi gata pregătite, nu-i aşa?

— Mi-am întrebuinţat toată puterea de a rămâne treaz şi toată iuţeala pe drumul spre Luthadel. Iar sănătate nu mai am deloc – pe ultima am folosit-o ca să scap de-o boală când eram învăţător în sud. Însă am depozite mari de putere şi de greutate, precum şi cositorminţi selectate cu grijă. Numai că niciodată nu poţi fi *prea* bine pregătit, aşa cred.

— Poate, răspunse Tindwyl. Aruncă o privire spre grupul din jurul mesei. Dacă asta ne dă de făcut şi altceva în afară de a ne gândi la ceea ce nu se poate evita, atunci cred că pregătirile nu-nseamnă timp irosit.

Pe Sazed îl străbătu un fior rece.

— Tindwyl, spuse el cu voce scăzută, de ce-ai rămas aici? Nu e un loc potrivit pentru tine.

— Nici pentru tine, Sazed.

— Aici sunt prietenii mei, ripostă el. Nu-i părăsesc.

— Atunci de ce le-ai convins conducătorii să plece?

— Ca să scape şi să trăiască, zise el.

— Supravieţuirea e un lux pe care conducătorii nu şi-l îngăduie prea des. Când acceptă devotamentul altora, trebuie s-

accepte şi răspunderea care vine odată cu el. Oamenii ăştia vor muri – dar nu e necesar să moară simţindu-se trădaţi.

— N-au fost…

— Se-aşteaptă să fie salvaţi, Sazed, şuieră Tindwyl, în şoaptă. Chiar şi cei de aici – chiar şi Dockson, care are cel mai mult simţ practic din tot grupul – cred că ei vor supravieţui. Şi ştii de ce? Fiindcă, în adâncul fiinţei lor, cred că-i va salva ceva. Ceva care i-a mai salvat, unica moştenire pe care le-a lăsat-o Supravieţuitorul. Ea reprezintă, acum, speranţa lor. Şi tu ai făcut-o să plece din cetate.

— Ca să trăiască, Tindwyl, repetă Sazed. Moartea lui Vin şi a lui Elend aici ar fi fost o irosire.

Ea îl fulgeră cu privirea.

— Speranţa nu e niciodată irosire. Credeam că, mai presus de oricine altcineva, tu poţi pricepe asta. Crezi că, în toţi anii în care m-am aflat în mâinile Maeştrilor Reproducerii, pe mine m-a ţinut în viaţă încăpăţânarea?

— Iar aici, în oraş, întrebă el, te-a ţinut încăpăţânarea, sau speranţa?

Tindwyl îşi ridică privirea spre el.

— Niciuna, nici alta.

În nişa întunecoasă, Sazed o privi preţ de o clipă îndelungată. Vocile bărbaţilor care făceau planuri stârneau ecouri în sala de bal. Podeaua de marmură reflecta crâmpeiele de lumină pătrunse prin ferestre, aruncând sclipiri pe pereţi. Cu încetineală, stângaci, Sazed o cuprinse pe Tindwyl cu braţele. Ea suspină, lăsându-l s-o îmbrăţişeze.

El se desprinse de cositorminţi, lăsându-se potopit de simţuri.

Moliciunea pielii ei şi căldura trupului se potopiră când, în îmbrăţişare, Tindwyl se lipi mai tare de el, lăsându-şi capul pe pieptul său. Mireasma părului ei – neparfumat, dar curat şi ondulat – îi umplu nările, fiind primul lucru pe care-l simţea după trei zile. Când toate sunetele reîncepură să-i ajungă în urechi, o auzi respirând lângă el.

— Ştii de ce te iubesc, Sazed? îl întrebă ea, încet.

— Nu pot să-nţeleg de ce, răspunse el cu sinceritate.

— Pentru că nu te dai bătut niciodată. Alţi bărbaţi au puterea cărămizilor – sunt duri, neînduplecaţi, dar, dacă loveşti în ei destul de mult, crapă. Tu… tu ai puterea vântului, întotdeauna aici, atât de dornic să te înclini, dar fără să-ţi ceri vreodată

iertare pentru momentele când a trebuit să fii ferm. Nu cred că vreunul dintre prietenii tăi a înţeles ce forţă au avut în tine.

Au avut, se gândi el. Se gândeşte deja la toate astea la timpul trecut. Şi… pentru ea pare corect s-o facă.

— Mă tem că, orice aş avea, nu va fi de-ajuns ca să-i salveze, şopti.

— A fost totuşi de-ajuns ca să-i salveze pe trei dintre ei, spuse Tindwyl. Ai greşit când i-ai trimis de-aici… dar poate că, în acelaşi timp, ai avut dreptate.

În clipa aceea începură să bată tobele de pe înălţimile zidului, dând alarma.

Aşa că mi-am încercat norocul urzind un ultim plan.

51

Lumina roşie ceţoasă a dimineţii era ceva care n-ar fi trebuit să existe. Ceaţa trebuia să moară, înfrântă de lumina zilei. Căldura o făcea să se evapore; chiar dacă era închisă într-o încăpere, o făcea să se condenseze şi să dispară. N-ar fi trebuit să reziste sub razele soarelui care tocmai se înălţa.

Însă rezista. Cu cât se îndepărtau mai mult de Luthadel, cu atât mai mult zăbovea ceaţa în timpul dimineţii. Schimbarea nu sărea în ochi – abia ajunseră la o distanţă de câteva zile călare de Luthadel – însă Vin ştia. Sesiza diferenţa. În dimineaţa aceea, ceaţa părea chiar mai puternică decât se aşteptase – nu se împrăştiase câtuşi de puţin când răsărise soarele. Voala lumina.

Ceaţă, se gândi. *Adâncime.* Era din ce în ce mai convinsă că nu se înşelase, deşi n-avea cum s-o ştie sigur. Adâncimea nu fusese un monstru sau un despot, ci o forţă mult mai firească – şi, de aceea, cu atât mai înspăimântătoare. O creatură putea fi ucisă. Ceaţa… era mult mai înfricoşătoare. Adâncimea nu te putea asupri servindu-se de preoţi, dar se folosea de spaima superstiţioasă a oamenilor. Nu omora recurgând la oaste, ci prin înfometare.

Cum te puteai lupta cu ceva mai mare decât un continent? Cu ceva care nu simţea mânia, durerea, speranţa sau mila?

Însă Vin trebuia s-o facă. Stătea, tăcută, pe un bolovan mare, lângă locul unde făcuseră un foc cu o seară înainte, cu

genunchii la piept. Elend încă mai dormea. Fantomă plecase să cerceteze împrejurimile.

Nu mai punea la îndoială locul care-i fusese hărăzit. Era fie nebună, fie Eroul Evurilor. Avea misiunea să-nfrângă ceaţa. *Totuşi...* se gândi, încruntându-se. *Bufniturile n-ar trebui să devină mai puternice şi nu mai slabe?* Cu cât se apropiau mai mult, cu atât îşi pierdeau din intensitate. Întârziase prea mult? La Fântână se întâmpla ceva care-i micşora puterea? I-o luase deja altcineva?

Trebuie să mergem mai departe.

În locul ei, altcineva s-ar fi întrebat de ce fusese ales. Cunoscuse mai mulţi oameni – atât din ceata lui Camon, cât şi din guvernul lui Elend – care se plângeau ori de câte ori primeau câte o însărcinare.

— De ce eu? întrebau.

Cei nesiguri nu se credeau la înălţimea misiunii. Leneşii voiau să scape de muncă.

Vin nu se considera nici sigură de sine, nici îmboldită de propriile interese. Însă nu i se părea că ar fi avut rost să-ntrebe de ce. Viaţa o învăţase că, uneori, lucrurile se întâmplau pur şi simplu. Reen o bătuse adesea fără să fi avut un motiv anume. Iar motivele ofereau, oricum, o prea firavă alinare. Motivul pentru care fusese necesar să moară Kelsier îi era limpede, dar n-o făcea să-i simtă mai puţin lipsa.

Avea de îndeplinit o misiune. Faptul că nu pricepea de ce n-o împiedica să ştie că era necesar s-o ducă la bun sfârşit. Spera, pur şi simplu, că, la timpul potrivit, avea să ştie ce era de făcut. Deşi din ce în ce mai slabe, bufniturile existau. O îndemnau să meargă mai departe. Către Fântâna Înălţării.

Din spatele ei veneau pulsaţiile mai puţin intense ale spiritului ceţii. Nu se făcea niciodată nevăzut înainte de dispariţia ceţii. Fusese toată dimineaţa acolo, chiar în spatele ei.

— Cunoşti taina tuturor acestora? întrebă, cu voce scăzută, întorcându-se spre spirit în ceaţa roşietică. Ai...?

Pulsaţiile Allomantice ale spiritului ceţii veneau chiar din cortul pe care-l împărţea ea cu Elend.

Vin sări de pe bolovan, ateriză pe pământul acoperit de brumă şi se repezi spre cort. Îi deschise clapele dintr-o smucitură. Elend dormea înăuntru, cu capul abia zărindu-i-se din pături. Ceaţa umplea micul cort, învolburându-se, răsucindu-se –

ceea ce era deja destul de straniu. De obicei, nu pătrundea în corturi.

Iar în mijlocul fuioarelor de ceaţă se afla spiritul. Chiar deasupra lui Elend.

Nici măcar nu era cu adevărat acolo. Nu vedea decât un contur în ceaţă, un model care se repeta, ca urmare a unor mişcări haotice. Şi totuşi părea real. Putea să-l simtă şi să-l vadă – să-l vadă uitându-se în sus, să întâlnească privirea ochilor lui invizibili.

Ochi încărcaţi de ură.

Înălţă un braţ lipsit de substanţă, şi Vin zări o străfulgerare. Reacţionă imediat, scoţându-şi brusc un pumnal, dând buzna în cort şi lovind. Lovitura întâlni ceva palpabil din mâna spiritului ceţii. În aerul liniştit se auzi un sunet metalic şi ea simţi în braţ un fior rece, puternic, însoţit de o amorţeală. I se zbârli tot părul de pe trup.

Şi pe urmă creatura dispăru. Pălind, ca şi sunetul aparent materialei sale arme. Vin clipi, nedumerită, apoi se uită dincolo de clapa cortului, care flutura în vânt. Ceaţa de afară dispăruse; ziua triumfase în sfârşit.

Se părea că nu-i mai rămăseseră prea multe victorii.

— Vin? întrebă Elend, căscând şi foindu-se.

Ea îşi linişti răsuflarea. Spiritul plecase. Lumina zilei însemna siguranţă, deocamdată. *Cândva mi se păreau sigure nopţile,* se gândi. *Kelsier mi le dăruise.*

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Elend.

Cum putea cineva, chiar şi un nobil, să se trezească atât de greu, să nu fie deloc îngrijorat că în timpul somnului ajungea să fie vulnerabil?

Îşi puse pumnalul în teacă. Ce *i-aş putea spune? Cum să-l apăr de ceva pe care abia îl pot zări?* Trebuia să se gândească.

— Nimic, îi răspunse, cu glas scăzut. Doar că… am început să mă sperii din nou prea uşor.

El îşi dădu ochii peste cap, suspinând mulţumit.

— Fantomă a plecat în recunoaştere, ca-n fiecare dimineaţă?

— Da.

— Trezeşte-mă când se-ntoarce.

Ea dădu din cap, deşi probabil că el nu-i văzu gestul. Îngenunche şi îl privi în timp ce în spatele ei se înălţa soarele. I se dăruise lui Elend – nu-i oferise doar trupul ei şi nu doar inima.

Îşi dăduse uitării toate justificările, renunţase la orice reţinere, totul pentru el. Nu se mai putea gândi că nu era demnă de el, nu-şi mai putea oferi o falsă alinare crezând că nu puteau fi niciodată împreună.

Nu mai avusese niciodată atât de multă încredere în cineva. Nici în Kelsier, nici în Sazed, nici în Reen. Elend primise tot. Ideea o umplea de un tremur lăuntric. Dacă-l pierdea pe el, se pierdea pe ea însăşi.

Nu trebuie să mă gândesc la asta! îşi spuse, ridicându-se. Ieşi din cort şi închise clapele în urma ei, fără zgomot. În depărtare, umbrele se mişcau. Fantomă apăru o clipă mai târziu.

— Aici mai e, cu siguranţă, şi altcineva, spuse încet. Nu spirite, Vin. Cinci bărbaţi care şi-au făcut tabără.

Vin se încruntă.

— Ne urmăresc?

— Probabil.

Iscoadele lui Straff, se gândi ea.

— Să-l lăsăm pe Elend să ia o hotărâre în privinţa lor.

Fantomă ridică din umeri, ducându-se să se aşeze pe bolovanul ei.

— Îl trezeşti?

Vin se-ntoarse cu spatele.

— Să-l lăsăm să mai doarmă puţin.

Fantomă ridică din nou din umeri. O urmări cu privirea în timp ce se apropie de foc, scoase lemnele acoperite cu o seară înainte şi începu să facă focul.

— Te-ai schimbat, Vin, spuse el.

Ea nu-şi întrerupse munca.

— Toată lumea se schimbă, răspunse. Nu mai sunt hoaţă şi am prieteni care mă sprijină.

— Nu despre asta vorbeam. Am vrut să spun că te-ai schimbat de curând. În această ultimă săptămână. Eşti altfel de cum erai.

— Cum altfel?

— Nu ştiu. Nu mai pari să te temi de ceva fără-ncetare.

Vin şovăi.

— Am luat nişte decizii. Am hotărât cine sunt şi cine voi fi. Şi ce vreau.

Îşi văzu o vreme de treabă în tăcere şi, în cele din urmă, o scânteie aprinse focul.

— M-am săturat de prostie, spuse apoi. De a altora şi de a mea. M-am hotărât să trec la fapte în loc să-mi fac griji pentru ceea ce s-ar putea întâmpla. Poate e un mod mai imatur de a privi lucrurile. Dar deocamdată pare potrivit.

— Nu e imatur, spuse Fantomă.

Vin zâmbi şi-şi ridică privirea către el. La şaisprezece ani şi cu un trup care încă mai trebuia să crească, avea exact vârsta la care-o recrutase pe ea Kelsier. Se uita în lumină cu ochi înguştaţi, deşi soarele era încă jos.

— Arde cositorul mai încet, îl sfătui ea. Nu e nevoie s-o faci atât de intens.

Băiatul ridică din umeri. Vin îi înţelegea nesiguranţa. Îşi dorea atât de mult să fie folositor. Un sentiment pe care ea îl cunoştea.

— Dar tu, Fantomă? îl întrebă, întorcându-se să ia proviziile pentru micul dejun. Iar supă şi turte din făină de grâu. Ce-ai mai făcut în ultima vreme?

El ridică din nou din umeri.

Aproape c-am uitat cum e când vrei să găseşti ceva de vorbit cu un băiat de vârsta lui, se gândi ea zâmbind.

— Fantomă... spuse, ca şi cum ar fi vrut să vadă cum suna numele. Oricum, ce părere ai de porecla ta? Mi-aduc aminte de vremurile când te striga toată lumea pe numele tău adevărat.

Lestibournes – ea încercase, la un moment dat, să-l spună pe litere. Se oprise după primele cinci.

— Kelsier mi-a găsit porecla, zise el, ca şi cum atât ar fi fost de-ajuns ca să şi-o păstreze.

Şi poate chiar era. Văzuse cu ce privire rostise tânărul numele lui Kelsier. Ciomege i-o fi fost unchi, însă Kelsier fusese cel pe care îl admirase şi respectase.

Bineînţeles că pe Kelsier îl admiraseră şi respectaseră cu toţii.

— Aş vrea să fi fost puternic, Vin, spuse încet Fantomă, stând pe bolovan, cu braţele în jurul genunchilor. Ca tine.

— Ai propriile tale abilităţi.

— Cositorul? întrebă el. Aproape inutil. Dacă aş fi fost Născut-din-Ceaţă, aş fi putut face lucruri măreţe. Aş fi fost un om important.

— Să fii important nu e chiar atât de grozav, Fantomă, zise Vin, ascultând bufniturile care-i răsunau în cap. În cea mai mare parte a timpului, e pur şi simplu sâcâitor.

El clătină din cap.

— Dacă aş fi fost Născut-din-Ceaţă, aş fi putut să salvez oameni – să ajut oamenii care au nevoie. Aş fi putut împiedica oamenii să moară. Dar… nu sunt decât Fantomă. Nevolnic. Un laş.

Vin se uită la el, încruntându-se, dar îşi ţinea capul în jos şi nu putea să-i întâlnească ochii.

Ce-a fost asta? se întrebă.

Sazed folosi un strop de putere ca să urce treptele câte trei deodată. Dădu buzna de pe scară imediat în spatele lui Tindwyl, şi amândoi li se alăturară celorlalţi membri ai cetei pe coama zidului. Tobele continuau să bată; fiecare se auzea în oraş într-un alt ritm. Bătăile lor amestecate reverberau haotic în clădiri şi pe alei.

Spre nord, orizontul părea pustiu fără armata lui Straff. Măcar dacă pustietatea s-ar fi întins şi către nord-est, unde tabăra kolosşilor părea că forfoteşte.

— Îşi poate cineva da seama ce se petrece? întrebă Boare.

Ham clătină din cap.

— E prea departe.

— Unul dintre cercetaşii mei e Cositorian, îi lămuri Ciomege, şchiopătând către ei. El a dat alarma. Spune că, în tabără, kolosşii s-au luat la bătaie.

— Om bun, întrebă Boare, creaturile astea scârboase nu se bat *tot timpul*?

— Acum mai mult decât de obicei, răspunse Ciomege. E o încăierare masivă.

Sazed simţi sclipirea unei speranţe firave.

— S-au încăierat? spuse. Poate se-omoară între ei!

Ciomege îi aruncă o privire tipică lui.

— Citeşte-ţi una dintre cărţi, terrisianule. Ce scrie acolo despre sentimentele kolosşilor?

— N-au decât două, răspunse Sazed. Plictiseală şi furie. Dar…

— Aşa încep întotdeauna o luptă, spuse încet Tindwyl. Se bat mai întâi între ei, îi înfurie astfel pe cât mai mulţi, apoi…

Vocea i se stinse şi Sazed văzu. Pata întunecată dinspre est creştea. Se împrăştia. Se descompunea, fiecare koloss devenea vizibil.

Se năpusteau spre oraş.

— Blestem! înjură Ciomege, şchiopătând grăbit în josul treptelor. Să plece mesagerii! strigă. Arcaşii pe zid! Păziţi grătarele prin care trece fluviul! Batalioanele pe poziţii! Fiţi gata de luptă! Vreţi să intre creaturile alea aici şi s-ajungă la copiii voştri?!

Urmă haosul. Oamenii începură să se repeadă în toate direcţiile. Oştenii alergau în susul treptelor, împânzindu-le şi împiedicând ceata să coboare.

E aievea, se gândi Sazed, amorţit.

— Vreau să vă duceţi toţi la batalioanele voastre, imediat ce se eliberează scările, spuse Dockson, cu voce scăzută. Tindwyl, ai Poarta de Cositor, din nordul Fortăreţei Venture. S-ar putea să am nevoie de sfatul tău, dar, deocamdată, stai cu băieţii ăia. Ţi se vor supune – îi respectă pe terrisieni. Boare, ai câte-un Domolitor de-al tău în fiecare batalion, de la al patrulea până la al doisprezecelea?

Boare dădu din cap.

— Însă nu-nseamnă mare lucru…

— Pune-i doar să-i ţină pe băieţii ăia-n luptă! spuse Dockson. Să nu-i lase pe oamenii noştri s-o ia la fugă!

— O mie de oamenii sunt mult prea mulţi ca să-i poată manipula un singur Domolitor, prietene, îi atrase atenţia Boare.

— Cere-le să facă tot ce le stă în puteri. Tu şi Ham luaţi Poarta de Fludor şi pe cea de Zinc – s-ar părea că acolo vor lovi mai întâi kolossşii. Ciomege ar trebui s-aducă întăriri.

Cei doi bărbaţi dădură din cap; Dockson se întoarse apoi spre Sazed.

— Ştii unde să te duci?

— Da… da, cred că da, răspunse terrisianul, ţinându-se de zid.

Din cer începeau să cadă fulgi de cenuşă.

— Atunci duceţi-vă! ordonă Dockson, când ultimul grup de arcaşi părăsi treptele.

— Lordul meu, lord Venture!

Straff se întoarse. Cu ceva stimulente, îşi putea păstra puterile atât cât era nevoie ca să stea în şa – deşi n-ar fi îndrăznit să intre în luptă. Fireşte, de luptat n-ar fi luptat oricum. Nu era stilul lui. Pentru asta îţi aduceai ostile.

Îşi întoarse calul către mesagerul care se apropia. Omul se opri lângă calul lui gâfâind, cu mâinile pe genunchi, cu fărâme de cenuşă învolburându-se pe pământ, la picioarele sale.

— Lordul meu, armata kolosşilor a atacat Luthadelul!

Aşa cum ai spus, tu, Zane, se gândi Straff, uimit.

— Kolosşi au trecut la atac? întrebă chipeşul lord Janarle, aducându-şi calul lângă al lui Straff. Se încruntă, apoi se uită la regele său. Te aşteptai la asta, lordul meu?

— Bineînţeles, zâmbi Straff.

Janarle părea impresionat.

— Trimite un ordin către toată lumea, îi ceru Straff. Vreau să se-ntoarcă toată coloana înapoi, spre Luthadel.

— Putem fi acolo într-o oră, lordul meu! spuse Janarle.

— Nu. Să nu ne grăbim. Doar nu vrem să-i istovim pe soldaţi, nu-i aşa?

Janarle zâmbi.

— Sigur că nu, lordul meu.

Săgeţile păreau să aibă prea puţin efect asupra kolosşilor.

În vârful turnului de pază al porţii sale, Sazed stătea în picioare, încremenit şi îngrozit. Nu era comandantul oficial al oştenilor, aşa că nu trebuia să dea ordine. Stătea pur şi simplu alături de cercetaşi şi de mesageri, aşteptând să vadă dacă era nevoie de el sau nu.

Ceea ce îi lăsa timp din belşug ca să privească oroarea în plină desfăşurare. Din fericire, kolosşii încă nu atacau partea lui de zid, şi oamenii priveau încordaţi creaturile care se repezeau, în depărtare, către Poarta de Cositor şi către cea de Fludor.

Chiar şi de la o asemenea distanţă – din turn, putea să vadă, dincolo de o porţiune din oraş, Poarta de Cositor – Sazed observa cum alergau kolosşii drept prin ploaia de săgeţi. Câţiva dintre cei mai mici păreau să cadă, morţi sau răniţi, dar cei mai mulţi îşi continuau atacul.

Nu suntem pregătiţi pentru aşa ceva, se gândi. *Chiar şi după luni de urzit planuri şi de anticipări, pentru aşa ceva nu suntem pregătiţi.*

Cu asta ne alegem după ce-am fost conduşi de un zeu vreme de o mie de ani. O mie de ani de pace – pace tiranică, totuşi pace. Nu avem generali, avem oameni care ştiu cum să poruncească să li se pregătească baia. Nu avem tacticieni,

avem slujbaşi care mută hârtia de colo-colo. Nu avem războinici, avem nişte băieţi cu beţe.

Mintea lui de cărturar analiza până şi în timp ce privea moartea cu ochii. Scoţând văz din cositorminte, putea să observe că multe dintre creaturile îndepărtate – mai ales cele mai mari – cărau copaci mici, smulşi din rădăcini. În felul lor, erau pregătite să forţeze intrarea în cetate. Copacii n-aveau să fie la fel de buni ca berbecii – dar, pe de altă parte, în primul rând nici porţile nu fuseseră construite ca să reziste atacului cu berbeci.

Kolosşii sunt mai deştepţi decât i-am crezut, se gândi. *Pot să recunoască valoarea abstractă a unei monede, deşi nu fac negoţ. Îşi dau seama că au nevoie de unelte ca să ne spargă porţile, deşi nu ştiu cum să le construiască.*

Primul val de kolosşi ajunse la zid. Oamenii începură s-arunce în ei cu pietre şi cu orice altceva. Şi în apropierea lui Sazed erau stivuiţi bolovani, un morman se afla chiar lângă poarta alături de care stătea. Dar săgeţile n-avuseseră aproape niciun efect; la ce-ar fi putut ajuta câteva pietre? Kolosşii se îngrămădeau la baza zidului ca apele unui râu în faţa unui stăvilar. Din depărtare se auziră bufnituri înfundate când creaturile începură să izbească în porţi.

— Batalion şaisprezece! strigă de jos un mesager care se apropia călare. Lord Culee!

— Aici! strigă un bărbat aflat pe culmea zidului, lângă poarta lui Sazed.

— Poarta de Fludor are imediat nevoie de întăriri! Lordul Penrod îţi ordonă să iei şase companii şi să mă urmezi!

Lordul Culee începu să-mpartă porunci. *Şase companii...* se *g*ândi Sazed. *Şase sute de oameni din mia noastră.* În minte îi reveniră cuvintele rostite mai devreme de Ciomege: douăzeci de mii de oameni ţi se puteau părea foarte mulţi, până când vedeai în ce şir subţire trebuia să-i distribui.

Cele şase companii plecară, lăsând curtea din faţa porţii lui Sazed îngrijorător de goală. Cei patru sute de oşteni rămaşi – câţiva în curte şi majoritatea pe zid – se foiau în tăcere.

Sazed închise ochii şi scoase auz din rezerve. Auzi... lemn lovind în lemn. Ţipete. Ţipete omeneşti. Se grăbi să se desprindă de cositorminte şi scoase din nou văz, se aplecă şi se uită către acea parte a zidului unde se purta lupta. Kolosşii aruncau înapoi

bolovanii căzuţi – cu mult mai multă precizie decât apărătorii. Terrisianul tresări când văzu faţa unui soldat tânăr zdrobită, iar trupul aruncat pe spate de pe zid de forţa loviturii. Îşi eliberă cositormintea, respirând iute şi scurt.

— Fiţi tari, băieţi! strigă unul dintre soldaţii de pe zid.

Nu era decât un tinerel – un nobil, dar nu putea să aibă mai mult de şaisprezece ani. Bineînţeles că mulţi oşteni aveau aceeaşi vârstă.

— Fiţi tari… repetă tânărul comandant.

Sunetul vocii era nesigur şi i se stinse când zări ceva în depărtare. Sazed se răsuci, urmărindu-i privirea.

Kolosşii se plictisiseră să stea grămadă, înghesuiţi în jurul unei singure porţi. Se puneau în mişcare, erau gata să-nconjoare oraşul, se desprindeau în grupuri mari, care treceau fluviul Channerel prin vad, îndreptându-se spre alte porţi.

Porţi ca a lui Sazed.

Vin ateriză chiar în mijlocul taberei. Aruncă o mână de praf de fludor în foc, apoi împinse, azvârlind tăciuni, funingine şi fum peste doi străjeri luaţi prin surprindere, care pregăteau masa de dimineaţă. Pe urmă se întinse şi trase de ţăruşii celor trei corturi mici.

Toate trei se prăbuşiră. Într-unul nu era nimeni, dar din celelalte două se auziră strigăte. Prin pânză prinseseră formă siluetele unor oameni care se zbăteau, nedumeriţi – una în cortul mai mare şi două în cel mai mic.

Străjerii se retraseră, ridicându-şi braţele ca să-şi apere ochii de funingine şi de scântei în timp ce-şi duceau mâinile la săbii. Vin îşi înălţă pumnul spre ei – şi, când clipiră ca să-şi limpezească vederea, lăsă o singură monedă să cadă pe pământ.

Cei doi încremeniră, apoi îşi luară mâinile de pe săbii. Vin se uită la corturi. Comandantul grupului trebuia să se afle în cel mai mare – şi era cel cu care trebuia să vorbească. Probabil un căpitan din armata lui Straff, deşi străjerii nu purtau însemnele Casei Venture. Poate că…

Jastes Lekal îşi scoase capul din cortul său, înjurând în timp ce se elibera dintre faldurile pânzei. Se schimbase mult în cei doi ani scurşi de când nu-l mai văzuse Vin. Oricum, înfăţişarea lui

sugerase încă de pe atunci ce urma să se-ntâmple. Trupul subţire îi devenise fusiform, iar începutul de chelie îşi intrase în drepturi. Totuşi, cum ajunsese atât de supt la faţă, atât de… îmbătrânit? Era de vârsta lui Elend.

— Jastes, spuse acesta din urmă, ieşind din ascunzătoarea lui din pădure. Intră în luminiş, cu Fantomă alături. Ce-i cu tine aici?

Jastes izbuti să se ridice în picioare în timp ce ceilalţi doi oşteni ieşeau din cort încercând să-l apere. El le făcu semn să stea pe loc.

— El, spuse. N-am… ştiut unde altundeva să mă duc. Iscoadele mele mi-au spus c-ai fugit şi ideea mi s-a părut bună. Oriunde te-ai duce, vreau să vin cu tine. Poate acolo izbutim să ne-ascundem. Putem…

— Jastes! se răsti Elend, înaintând ca să se-oprească lângă Vin. Unde-ţi sunt kolossşii? I-ai trimis înapoi?

Jastes se uită în jos.

— Am încercat. N-au vrut să plece – nu şi după ce au văzut Luthadelul. Şi apoi…

— Ce? întrebă Elend.

— Un foc, răspunse Jastes. La… căruţele noastre cu provizii.

Vin se încruntă.

— Căruţele voastre cu provizii? spuse Elend. Cele în care-ţi cărai monedele de lemn?

— Da.

— Pe Lordul Legiuitor, omule! exclamă Elend, făcând un pas înainte. Şi i-ai lăsat acolo, fără comandant, lângă zidurile oraşului nostru natal?

— M-ar fi ucis, El! Începuseră să se bată atât de aprig între ei, să ceară tot mai mulţi bani, să ceară să atacăm cetatea. Dacă rămâneam, m-ar fi măcelărit! Sunt animale – animale care abia dacă seamănă la înfăţişare cu oamenii.

— Şi ai plecat, zise Elend. Ai abandonat Luthadelul la bunul lor plac.

— Şi tu ai abandonat Luthadelul, ripostă Jastes. Înaintă, împreunându-şi mâinile într-un gest implorator când se apropie de fostul său prieten. Uite, El. Ştiu c-am greşit. Am crezut că-i pot controla. N-am vrut să se-ntâmple asta!

Elend amuţi, şi Vin îi văzu privirea asprindu-se. Nu era o asprime primejdioasă, ca a lui Kelsier. Părea mai degrabă… o atitudine regească. Senzaţia că el însuşi însemna mai mult

decât ar fi vrut să-nsemne. Stătea drept, uitându-se de sus la un om care îl implora.

— Ai ridicat o armată de monştri violenţi şi ai pornit, în fruntea ei, un asalt despotic, Jastes. Ai pricinuit măcelărirea unor săteni nevinovaţi. Pe urmă, ţi-ai părăsit armata, lăsând-o fără comandant şi scăpată de sub orice control în faţa celui mai populat oraş din Ultimul Imperiu.

— Iartă-mă, spuse Jastes.

Elend îl privi în ochi.

— Te iert, îi spuse, încet. Apoi, dintr-o singură mişcare fluidă, îşi scoase sabia şi îi reteză capul de pe umeri. Dar regatul meu nu te poate ierta.

Vin se holbă, uluită, la leşul care cădea la pământ. Oştenii lui Jastes ţipară şi-şi scoaseră armele. Elend se întoarse, cu o privire solemnă, şi-şi ridică vârful săbiei însângerate, îndreptându-l spre ei.

— Credeţi că execuţia asta a fost o greşeală?

Oştenii şovăiră.

— Nu, lordul meu, spuse în cele din urmă unul, cu ochii în jos.

Elend îngenunche şi-şi şterse sabia de mantia lui Jastes.

— Ţinând cont de tot ce-a făcut, a avut parte de-o moarte mai bună decât merita. Elend îşi înfipse sabia la loc, în teacă. Dar mi-a fost prieten. Îngropaţi-l. După ce terminaţi, sunteţi bine-veniţi să mă-nsoţiţi în Terris, sau vă puteţi întoarce la casele voastre. Alegeţi ce vreţi.

Cu asta, se întoarse în pădure.

Vin şovăi, cu ochii la străjeri. Ei se îndreptară spre cadavru cu un aer solemn. Ea dădu din cap către Fantomă, apoi se repezi în pădure, pe urmele lui Elend. Nu avu nevoie să meargă prea mult. Îl găsi la mică distanţă, aşezat pe un bolovan şi fixând pământul cu privirea. Începuse o cădere de cenuşă, dar aproape toţi fulgii rămâneau pe copaci, acoperindu-le frunzele ca un muşchi negru.

— Elend? întrebă ea.

El îşi înălţă fruntea, acum privind pădurea.

— Nu ştiu sigur de ce-am făcut-o, Vin, spuse, cu voce scăzută. De ce-ar trebui să fac eu dreptate? Nici măcar nu sunt rege. Şi totuşi trebuia să se facă. Aşa am simţit. Aşa simt şi-acum.

Ea îi puse o mână pe umăr.

— E primul om pe care l-am ucis vreodată, adăugă Elend. Cândva, ne-am făurit vise împreună: aveam să facem alianţă între două dintre cele mai puternice case imperiale, să unim Luthadelul aşa cum nu se mai întâmplase niciodată. Tratatul nostru n-avea să se facă din lăcomie, ci ca o adevărată alianţă politică, menită să preschimbe oraşul într-un loc mai bun.

Îşi ridică privirea spre ea.

— Vin, cred că acum înţeleg cum e pentru tine. Într-un fel, amândoi suntem cuţite – suntem unelte. Nu unul pentru celălalt, ci pentru regatul ăsta, pentru poporul ăsta.

Ea îl cuprinse cu braţele, îl strânse, îi apăsă capul pe pieptul ei.

— Îmi pare rău, şopti.

— Trebuia să se facă, spuse el. Partea cea mai tristă e că a avut dreptate. Şi eu i-am abandonat. Ar fi trebuit să-mi iau cu sabia asta propria viaţă.

— Ai plecat dintr-un motiv întemeiat. Elend, zise ea. Ai plecat ca să aperi Luthadelul, ca să nu-l atace Straff.

— Şi dacă va fi atacat de kolosşi înainte de a-l ataca el?

— Poate că nu vor ataca oraşul. N-au comandant – poate vor ataca, în schimb, armata lui Straff.

— Nu, se auzi vocea lui Fantomă.

Vin se întoarse şi-l văzu apropiindu-se printre copaci, cu ochii îngustaţi ca să şi-i ferească de lumină.

Băiatul ăsta arde prea mult cositor, se gândi.

— Ce vrei să spui? întrebă Elend, răsucindu-se spre el.

Fantomă se uită în jos.

— Nu vor ataca armata lui Straff, El. Pentru că n-o să mai fie acolo.

— Ce? exclamă Vin.

— Păi…

Fantomă îşi feri privirea, cu ruşinea citindu-i-se pe chip.

Sunt un laş. Cuvintele lui de mai înainte reveniră în mintea lui Vin.

— Ştiai, spuse ea. Ştiai că oraşul va fi atacat de kolosşi!

Fantomă dădu din cap.

— E ridicol, spuse Elend. N-avea de unde să ştie c-o să ne urmărească Jastes.

— Nu ştiam, zise Fantomă, şi un ghemotoc de cenuşă dintr-un copac căzu în spatele lui, se desfăcu în vânt şi se risipi într-o

sută de fulgi ce coborâră plutind. Dar unchiul meu şi-a închipuit că Straff o să-şi retragă oştile şi-o să-i lase pe kolosşi s-atace. De aceea s-a hotărât Sazed să ne trimită pe noi afară din cetate.

Pe Vin o străbătu brusc un fior rece.

Am descoperit unde se află Fântâna Înălţării, spusese Sazed. *În nord. În munţii din Terris.*

— Ţi-a spus Ciomege asta? spunea Elend.

Fantomă dădu din cap.

— Şi tu nu mi-ai spus mie? întrebă Elend, ridicându-se.

Oh, nu...

Fantomă şovăi, apoi clătină din cap.

— Ai fi vrut să ne-ntoarcem! Iar eu nu voiam să mor, El. Îmi pare rău. Sunt un laş.

Strânse din umeri, cu ochii la sabia lui Elend, retrăgându-se.

Elend se opri, ca şi cum tocmai şi-ar fi dat seama că înaintase către băiat.

— Nu-ţi fac niciun rău, Fantomă, spuse. Mi-e doar ruşine cu tine.

Fantomă îşi coborî privirea, apoi se lăsă să cadă pe pământ, unde se aşeză sprijinindu-se de un plop tremurător.

Bufniturile, care se-aud tot mai încet...

— Elend, şopti Vin.

El se întoarse spre ea.

— Sazed a minţit. Fântâna nu e în nord.

— Ce?

— E în Luthadel.

— Vin, e ridicol. Am fi găsit-o.

— N-am găsit-o, spuse ea, hotărâtă, ridicându-se şi privind spre sud.

Dacă se concentra, simţea bufniturile, venind asupra ei. Trăgând de ea.

Spre sud.

— Fântâna nu poate fi în sud, spuse Elend. Toate legendele spun că e în nord, în munţii din Terris.

Ea clătină din cap, năucită.

— E acolo, spuse. Ştiu că e. Nu pot spune de unde ştiu, dar e acolo.

Elend se uită la ea, apoi dădu aprobator din cap, încrezându-se în instinctele ei.

Oh, Sazed, se gândi Vin. *Probabil ai avut intenţii bune, dar e posibil să ne fi condamnat pe toţi la pieire.* Dacă oraşul cădea în mâinile kolosşilor…

— Cât de repede ne putem întoarce? întrebă Elend.

— Depinde, răspunse ea.

— Să ne-ntoarcem? întrebă Fantomă, ridicându-şi privirea. El, sunt morţi cu toţii. Mi-au cerut să vă spun adevărul când o s-ajungem la Tathingdwen, ca să nu vă trudiţi urcând degeaba în munţi, la vreme de iarnă. Dar, când a vorbit cu mine, Ciomege a făcut-o şi ca să-şi ia rămas-bun. I-am citit-o în ochi. Ştia că n-o să mă mai revadă.

Elend şovăi, şi Vin zări în ochii lui o clipă de nesiguranţă. O străfulgerare de durere, de groază. Sentimente cunoscute, pentru că o străpunseră în acelaşi timp.

Sazed, Boare, Ham…

Elend o prinse de braţ.

— Trebuie să te duci, Vin, spuse. Poate sunt supravieţuitori… refugiaţi. Vor avea nevoie de ajutorul tău.

Ea încuviinţă cu o înclinare a capului, simţind că fermitatea cu care-i strângea braţul şi hotărârea din glasul lui îi dădeau putere.

— Eu şi Fantomă te vom urma, adăugă Elend. Călărind cu mare iuţeală, ar trebui s-ajungem în două zile. Dar un Allomant care arde fludor poată să străbată distanţe lungi mai repede decât orice cal.

— Nu vreau să plec de lângă tine, spuse ea.

— Ştiu.

Îi era totuşi greu. Cum ar fi putut să se despartă de el, când abia îl redescoperise? Însă, acum, când ştia unde se afla, Fântâna Înălţării se făcea simţită cu mai multă insistenţă. Iar dacă o parte dintre prietenii ei *chiar* supravieţuiseră atacului…

Scrâşni din dinţi, apoi îşi deschise punga şi scoase tot ce-i mai rămăsese din praful de fludor. Îl înghiţi cu o gură de apă din plosca ei. O zgârie pe gât. *Nu e mult*, se gândi. *N-o să pot face abuz de fludor.*

— Sunt morţi cu toţii, murmură din nou Fantomă.

Vin se răsuci în loc. Pulsaţiile înăbuşite se simţeau poruncitoare. Dinspre sud.

Sosesc.

— Elend, spuse ea. Te rog să faci ceva pentru mine. Nu dormi noaptea, când apare ceaţa. Noaptea călătoreşte, dacă poţi, şi nu te pierde cu firea. Uită-te după spiritul ceţii – cred că s-ar putea să-ţi vrea răul.

El se încruntă, dar dădu din cap.

Vin incendie fludor şi porni la drum.

Rugăminţile, învăţăturile, protestele şi chiar şi trădările mele au fost, toate, în van. Alendi are acum alţi sfetnici, unii care-i spun ceea ce vrea s-audă.

52

Boare se străduia din răsputeri să pretindă că nu se afla în mijlocul unui război. Nu-i reuşea prea bine.

Stătea, călare, la marginea curţii de la Poarta de Zinc. Aliniaţi pe mai multe rânduri în faţa porţii, soldaţii se mutau de pe un picior pe altul şi-şi zăngăneau armele, aşteptând şi privindu-şi camarazii de pe zid.

Ceva izbi în porţi, cu o bufnitură surdă. Boare strânse din umeri, dar îşi continuă Domolirea.

— Fiţi puternici, şopti. Frica, nesiguranţa – pe acestea vi le iau. Moartea poate intra prin poarta aia, dar voi sunteţi în stare să vă luptaţi cu ea. Puteţi învinge. Fiţi puternici…

Alama ardea în stomacul lui ca un foc de tabără. Îşi terminase de mult flacoanele şi înghiţise, cu două guri de apă, doi pumni înăbuşitori de praf de alamă, pe care-l primea fără încetare, mulţumită mesagerilor călare trimişi de Dockson.

Cât poate să dureze? se întrebă, ştergându-şi fruntea şi continuând să Domolească. Din fericire, Allomanţia nu istovea trupul; puterile Allomantice veneau chiar din metale, nu de la cel care le ardea. Însă Domolirea era mult mai complexă decât orice altă abilitate Allomantică şi cerea o concentrare neîntreruptă.

— Frică, teroare, nelinişte… şopti. Dorinţa de a fugi sau de a vă da bătuţi. Pe acestea vi le iau…

Nu era necesar să vorbească, fireşte, dar o făcea dintotdeauna – îl ajuta să se concentreze.

După câteva minute de Domolire, îşi privi ceasul de buzunar, apoi îşi întoarse calul şi se îndreptă spre partea opusă a curţii.

Poarta continua să răsune de lovituri, şi el îşi şterse din nou fruntea. Observă, nemulţumit, că batista i se udase aproape prea tare ca să-i mai fie de vreun folos. Şi mai începuse şi să ningă. Din cauza umezelii, cenuşa i se putea lipi de haine, distrugându-i pe de-a-ntregul costumul.

Costumul o să fie distrus de sângele tău, Boare, îşi spuse. *Nu mai e timp pentru prostii. Acum totul e serios. Mult prea serios. Cum a fost cu putinţă s-o sfârşeşti astfel?*

Îşi dublă din nou eforturile, Domolind un alt grup de oşteni. Era unul dintre cei mai puternici Allomanţi din Ultimul Imperiu – mai ales când era vorba de Allomanţia sentimentelor. Putea să Domolească sute de oameni în acelaşi timp, presupunând că se aflau laolaltă, destul de aproape unul de altul, şi că el se concentra asupra unor sentimente simple. Nici măcar Kelsier nu putea să se descurce cu un număr atât de mare.

Totuşi, întreaga mulţime a soldaţilor îi depăşea puterile, şi trebuia să se ocupe de ei împărţindu-i în grupuri. Când trecu la unul nou, văzu oamenii din cel lăsat în urmă începând să se piardă cu firea, din nou cuprinşi de nelinişte.

În clipa spargerii porţii, oamenii ăştia se vor împrăştia.

Poarta răsună sub o altă lovitură. Oamenii se îngrămădeau pe ziduri, aruncând bolovani, trăgând săgeţi, luptând cu o frenetică lipsă de disciplină. Din când în când, câte un ofiţer se împingea printre ei, zbierând ordine şi încercând să le pună eforturile cap la cap, dar Boare se afla la o distanţă prea mare ca s-audă ce spunea. Nu putea decât să vadă învălmăşeala haotică a oamenilor care se mişcau, strigau, azvârleau.

Şi, fireşte, putea să vadă şi riposta. Bolovanii aruncaţi de jos zburau prin aer, unii lovindu-se de metereze. Boare încerca să nu se gândească la ceea ce se afla de cealaltă parte a zidului, la miile de kolossşi înfuriaţi. Din când în când cădea câte-un oştean. În mai multe locuri, de pe metereze picura în curte sânge.

— Frică, nelinişte, groază... şopti Boare.

Alirianne scăpase. Vin, Elend şi Fantomă erau în siguranţă. Boare continuă să se concentreze asupra acestor victorii. *Îţi mulţumesc, Sazed, că ne-ai făcut să-i trimitem de-aici,* se gândi.

În spatele lui se auzi tropot de copite. Boare îşi continuă Domolirea, dar se întoarse şi-l văzu pe Ciomege apropiindu-se. Generalul călărea aplecat, cu umerii lăsaţi, şi se uita la oşteni cu

un singur ochi larg deschis, pe celălalt îl ţinea aproape închis tot timpul.

— Se descurcă bine, spuse.

— Sunt *îngroziţi,* dragul meu, zise Boare. Chiar şi cei pe care-i Domolesc se uită la poarta aia ca şi cum ar fi un soi de gol înfiorător, dornic să-i absoarbă.

Ciomege îi aruncă o privire.

— Azi suntem înclinaţi spre poezie, nu-i aşa?

— Ameninţarea morţii are efectul ăsta asupra mea, răspunse Boare, în timp ce se cutremura poarta. Oricum, mă-ndoiesc că oamenii se descurcă bine.

Ciomege mârâi.

— Oamenii sunt întotdeauna nervoşi înaintea unei lupte. Însă ăştia sunt flăcăi buni. Vor rezista.

Poarta se zgudui şi se zgâlţâi, şi de pe margini i se desprinseră aşchii.

Balamalele se strâmbă... se gândi Boare.

— N-ai putea domoli kolossşii? îl întrebă Ciomege. Ca să-i faci mai puţin sălbatici?

El clătină din cap.

— Domolirea n-are niciun efect asupra lor. Am încercat.

Amuţiră din nou, ascultând răsunetul loviturilor în poartă.

În cele din urmă, Boare se uită la Ciomege, care stătea în şa netulburat.

— Tu ai mai luat parte la bătălie. Cât de des?

— Când şi când, vreme de douăzeci de ani, când eram mai tânăr, spuse Ciomege. La lupte cu răzvrătiţii din Stăpânirile Îndepărtate, cu nomazii din deşert. Lordul Legiuitor se pricepea foarte bine să ţină toate astea sub tăcere.

— Şi... cum mergea? întrebă Boare. Îi înfrângeaţi de multe ori?

— Întotdeauna, răspunse Ciomege.

Boare zâmbi uşor.

— Fireşte, adăugă Ciomege, aruncându-i o privire, kolossşii erau atunci de partea noastră. Bestiile astea sunt foarte greu de ucis.

Minunat, se gândi Boare.

Vin gonea.

Până atunci nu mai „abuzase” de fludor decât o singură dată – cu Kelsier, cu doi ani în urmă. Incendiindu-l fără încetare, puteai alerga cu o viteză incredibilă – ca un atlet în cea mai rapidă cursă – fără să oboseşti vreodată.

Însă arderea lui avea şi alte urmări. O ţinea în mişcare, dar, în acelaşi timp, nu-i îngăduia să obosească, aşa cum ar fi fost firesc. Suprapunerea celor două efecte îi înceţoşa mintea, făcând-o să intre într-un soi de transă, o stare în care simţea că-şi pierde energia. Sufletul îşi dorea nebuneşte odihna, în timp ce trupul continua s-alerge, s-alerge şi iar s-alerge pe drumul de remorcare de lângă canal, către sud. Către Luthadel.

De data asta se aştepta la efectele abuzului de fludor, aşa că le putea face faţă mult mai bine. Se străduia să nu intre în transă, gândindu-se tot timpul la ţelul ei, nu la mişcările trupului. Însă concentrarea o conducea către gânduri stânjenitoare.

De ce fac asta? se întrebă. *De ce mă forţez atât de tare? Fantomă a spus-o – Luthadelul a căzut deja. Nu mai am de ce să mă grăbesc.*

Şi totuşi alerga.

Vedea, în minte, imagini ale morţii. Ham, Boare, Dockson, Ciomege şi dragul, dragul de Sazed. Erau primii prieteni adevăraţi pe care-i avusese vreodată. Îl iubea pe Elend, şi o parte din ea le era recunoscătoare celorlalţi fiindcă-l trimiseseră departe de pericol. Însă cealaltă parte era furioasă fiindc-o îndepărtaseră pe ea. Furia aceea o călăuzea.

M-au făcut să-i părăsesc. M-au silit *să-i părăsesc.*

Kelsier petrecuse luni de-a rândul învăţând-o să aibă încredere. Ultimele cuvinte pe care i le adresase fuseseră o învinuire, şi ea nu şi le putuse scoate din minte niciodată. *Încă mai ai de învăţat despre prietenie, Vin.*

Ca să-i scoată din primejdie pe Fantomă şi pe OreSeur, el îşi riscase atunci viaţa luptându-se cu un Inchizitor de Oţel – şi, în cele din urmă, îl omorâse. O făcuse cu toate că ea protestase, spunând că riscul era lipsit de sens.

Şi ea fusese cea care se înşelase.

Cum îndrăznesc? se gândi, simţindu-şi obrajii în lacrimi în timp ce traversa canalul pe drumul făcut din parâme. Fludorul îi dădea un simţ neomenesc al echilibrului, iar viteza – primejdioasă pentru oricine altcineva – i se părea firească. Nu se

împiedica, nu se poticnea, dar oricine o privea considera ritmul alergării o nesăbuinţă.

Copacii fulgerau pe lângă ea. Sărea peste surpături şi peste gropi. Alerga cum n-o mai făcuse decât o singură dată în toată viaţa ei, dar se străduia mai mult decât atunci. Fiindcă atunci alergase pur şi simplu ca să ţină pasul cu Kelsier. Acum alerga în ajutorul unor oameni pe care-i iubea.

Cum îndrăznesc? se gândi iarăşi. *Cum îndrăznesc să nu-mi dea aceeaşi şansă pe care-a avut-o Kelsier? Cum îndrăznesc să mă refuze când vreau să-i apăr*; *să refuze să mă lase să-i ajut?*

Cum îndrăznesc să moară...?

Fludorul îi era aproape pe sfârşite, şi nu alerga decât de câteva ore. Era adevărat că, probabil, în acele câteva ore, acoperise distanţa străbătută într-o întreagă zi de mers pe jos. Însă parcă ştia că nu era de-ajuns. Muriseră deja. Avea să sosească prea târziu, exact aşa cum se întâmplase şi când gonise cu timp în urmă. Prea târziu ca să le mai salveze armata. Prea târziu ca să-şi mai salveze prietenii.

Vin continuă să alerge. Şi să plângă.

— Cum am ajuns aici, Ciomege? întrebă încet Boare, încă jos, în curte, în faţa porţii zguduite de lovituri bubuitoare.

Stătea în şa, în mijlocul amestecului noroios de zăpadă şi cenuşă. Simplele şi tăcutele fâlfâiri de alb şi negru păreau să dezmintă existenţa oamenilor care ţipau, a porţii care crăpa, a pietrelor care cădeau.

Ciomege se uită la el încruntându-se. Boare continuă să fixeze cu privirea cenuşa şi ninsoarea. Negru şi alb. Alene.

— Noi nu suntem oameni cu principii, continuă Boare, cu aceeaşi voce scăzută. Suntem hoţi. Cinici. Tu, un bărbat sătul să tot execute ordinele Lordului Legiuitor, un bărbat hotărât să se vadă măcar o singură dată în frunte. Eu, un bărbat cu o morală schimbătoare, căruia îi place să se joace cu alţii, să facă din sentimentele lor distracţia lui. Cum am sfârşit-o aici? În fruntea unei armate, luptând pentru o cauză idealistă? Oamenii ca noi n-ar trebui să conducă.

Ciomege se uită la oştenii din curte.

— Cred că suntem idioţi, spuse, în cele din urmă.

Boare şovăi, apoi zări sticlirea din ochii celuilalt. O scânteie de umor, greu de descoperit dacă nu-l cunoşteai foarte bine pe

Ciomege. Scânteia care spunea adevărul – dovada că generalul avea o nemaivăzută putere de pătrundere.

Boare zâmbi.

— Cred că suntem. Aşa cum am spus mai înainte. E vina lui Kelsier. El ne-a transformat în idioţi gata să se pună în fruntea unei armate condamnate la pieire.

— Ticălosul ăla, spuse Ciomege.

— Într-adevăr, întări Boare.

Cenuşa şi zăpada continuau să cadă. Oştenii ţipară, cuprinşi de panică.

Şi canaturile porţii zburară în lături.

— Poarta din est a fost spartă, maestre terrisian! spuse mesagerul lui Dockson, gâfâind uşor când se ghemui lângă Sazed.

Stăteau amândoi la adăpostul crenelurilor de pe culmea zidului, ascultând loviturile date de kolosşi în poarta lor. Cea care căzuse trebuia să fie Poarta de Zinc, aflată în cel mai estic punct al Luthadelului.

— E poarta cea mai bine apărată, spuse, încet. Vor reuşi să reziste, aşa cred.

Mesagerul dădu din cap. Vântul purta cenuşa de pe culmea zidului, îngrămădind-o în crăpăturile pietrei şi în firide, cu fulgii negri amestecându-se când şi când cu câte un strop de zăpadă albă ca oasele.

— Vrei să-i transmit ceva lordului Dockson? întrebă mesagerul.

Sazed şovăi, cu ochii la fortificaţii. Coborâse din turnul de pază, alăturându-li-se soldaţilor. Apărătorii rămăseseră fără bolovani, însă arcaşii încă mai trăgeau. Se uită peste marginea zidului şi văzu mormanul de kolosşi morţi. Însă văzu şi suprafaţa crăpată a porţii. *E uimitor că pot rămâne atât de furioşi un timp atât de îndelungat*, se gândi, lăsându-se din nou în jos. Creaturile continuau să ţipe şi să urle, ca nişte câini sălbatici.

Se sprijini de piatra udă, tremurând în vântul rece, cu degetele picioarelor amorţite. Îşi deschise alamămintea şi scoase căldura depozitată acolo, care-i inundă brusc trupul, oferindu-i o senzaţie plăcută.

— Spune-i lordului Dockson că mă tem că apărarea acestei porţi n-o să reziste, spuse, cu voce scăzută. Oamenii cei mai buni au fost luaţi s-ajute la apărarea porţilor din est, şi n-am

cine ştie ce încredere în comandantul nostru. Dacă lordul Dockson ar putea trimite pe altcineva care să ia comanda cred eu c-ar fi cel mai bine.

Mesagerul şovăi.

— Ce e? întrebă Sazed.

— Nu de aceea te-a trimis pe tine aici, maestre terrisian?

Sazed se încruntă.

— Te rog să-i spui că am mai multă încredere în comandantul nostru decât în propriul meu talent de conducător... sau de luptător.

Mesagerul dădu din cap şi se îndepărtă, coborând în goană scările către calul său. Sazed se ghemui când o piatră lovi zidul, chiar deasupra lui. Aşchiile zburară peste merlon, împrăştiindu-se pe parapet, în faţa lui. *Pe Zeii Uitaţi...* se gândi, frângându-şi mâinile. *Ce caut eu aici?*

Văzu mişcare pe zid, alături de el, şi se-ntoarse când se apropie tânărul comandant al soldaţilor – căpitanul Bedes – ţinându-şi cu grijă capul aplecat. Înalt, cu păr des care-i cobora în jurul ochilor, era subţire chiar şi cu tot cu armură. Arăta ca şi cum s-ar fi pregătit să danseze la un bal, nu să conducă soldaţii în luptă.

— Ce-a spus mesagerul? întrebă el, nervos.

— Poarta de Zinc a căzut, lordul meu, răspunse Sazed.

Tânărul căpitan păli.

— Ce... ce-ar trebui să facem noi?

— De ce mă-ntrebi pe mine, lordul meu? Tu eşti comandantul.

— Te rog, spuse Bedes, prinzându-l de braţ. Eu nu... eu...

— Lordul meu, spuse Sazed, cu asprime, silindu-se să-şi ţină-n frâu propria nervozitate, eşti nobil, nu-i aşa?

— Da...

— Atunci eşti obişnuit să dai ordine. Dă-le acum.

— Ce ordine?

— N-are importanţă, zise Sazed. Lasă oamenii să simtă că le eşti comandant.

Tânărul şovăi, apoi ţipă şi se lăsă în jos când un bolovan îl nimeri în umăr pe un arcaş din apropiere, aruncându-l în curte. Oamenii de jos se grăbiră să se ferească de cadavrul în cădere, şi Sazed observă ceva straniu. În partea din spate a curţii se adunase un grup de oameni. Civili – skaa – în haine pătate de cenuşă.

— Ce vor? întrebă el. Ar trebui să se-ascundă, nu să stea aici, să-i aţâţe pe kolosşi după ce vor trece de poartă!

— *După ce* vor trece de poartă? întrebă căpitanul Bedes.

Sazed nu-l luă în seamă. Cu civilii putea să se descurce. Era obişnuit să conducă slugile din casa unui nobil.

— Mă duc să vorbesc cu ei, spuse.

— Da… încuviinţă Bedes. Pare o idee bună.

Sazed coborî treptele, alunecoase şi ude din cauza noroiului amestecat cu cenuşă, apoi se îndreptă spre grupul de skaa. Erau mai mulţi decât crezuse; ocupau şi strada din spate, pe o mică distanţă. O sută şi ceva de oameni stăteau îngrămădiţi unii într-alţii, uitându-se spre poartă prin ninsoare şi părând îngheţaţi, iar Sazed se simţi uşor vinovat fiindcă se bucura de căldura din alamăminte.

La apropierea lui, mai mulţi îşi plecară frunţile.

— De ce staţi aici? îi întrebă. Vă rog, trebuie să vă căutaţi un adăpost. Dacă locuiţi în apropierea porţii, duceţi-vă să v-ascundeţi în mijlocul cetăţii. Kolosşii vor începe probabil să jefuiască imediat ce vor termina cu armata, aşa că marginile oraşului sunt cele mai periculoase locuri.

Nimeni nu se clinti.

— Vă rog, insistă Sazed. Dacă rămâneţi aici, o să muriţi!

— N-am venit aici să murim, întâiule Martor Sacru, răspunse bărbatul vârstnic din frunte. Am venit să privim înfrângerea kolosşilor.

— Înfrângerea? întrebă Sazed.

— Doamna Moştenitoare ne va apăra, spuse o femeie.

— Doamna Moştenitoare a plecat din cetate, spuse Sazed.

— Atunci te vom privi pe tine, întâiule Martor Sacru, spuse bărbatul, punându-şi mâna pe umărul unui băiat.

— Întâiul Martor Sacru? făcu Sazed. De ce-mi spuneţi mie aşa?

— Eşti cel care ne-a adus vestea morţii Lordului Legiuitor, veni răspunsul bărbatului. Tu i-ai dat Doamnei Moştenitoare suliţa cu care l-a omorât pe zeul nostru. Ai fost martor la faptele ei.

Sazed clătină din cap.

— O fi fiind astfel, dar nu sunt demn să fiu venerat. Nu sunt un om sfânt, nu sunt decât un…

— Un martor, spuse bătrânul. Dacă Moştenitoarea se va alătura acestei lupte, o să apară lângă tine.

— Îmi… pare rău… zise Sazed, împurpurându-se la faţă. *Am trimis-o de aici. V-am trimis zeiţa într-un loc sigur.* Oamenii îl priveau cu ochi plini de devoţiune. Era o greşeală; n-ar fi trebuit să-l venereze. Nu era decât un simplu observator.

Numai că, de fapt, nu era. Făcuse din el însuşi o parte din toate cele petrecute. Aşa cum îl prevenise Tindwyl, indirect. Fiindcă luase parte la tot ce se întâmplase atunci, devenise el însuşi un obiect al veneraţiei.

— N-ar trebui să mă priviţi astfel, zise.

— Doamna Moştenitoare spune acelaşi lucru, răspunse bătrânul cu zâmbetul pe buze şi răsuflarea aburind în aerul rece.

— Asta e altceva, sublinie Sazed. Ea este…

Se întrerupse şi se întoarse când auzi ţipete în spatele lui. Arcaşii de pe zid gesticulau cuprinşi de panică, iar tânărul căpitan Benes se îndrepta grăbit spre ei. Ce e…?

O creatură albastră brutală se săltă, brusc, pe culmea zidului, cu pielea plină de dâre de sânge stacojiu, care picura. Împinse într-o parte un arcaş surprins, apoi îl înşfăcă pe căpitanul Bedes de gât şi-l azvârli peste umăr. Băiatul dispăru, căzând peste kolossii de dedesubt. Sazed auzi ţipetele de la distanţa la care se afla. Un al doilea koloss se căţără pe zid, apoi un al treilea. Arcaşii se îndepărtară împleticindu-se, şocaţi, lăsându-şi armele să cadă, unii în graba lor împingându-i pe alţii peste metereze.

Kolossii sar până sus, înţelese Sazed. *Probabil că dedesubt s-au stivuit destule leşuri. Totuşi, să sari până la o asemenea înălţime…*

Tot mai multe creaturi se trăgeau deasupra zidului. Erau monştrii cei mai mari, cei de peste trei metri înălţime, ceea ce nu făcea decât să le fie mai uşor să măture arcaşii din drum. Oamenii cădeau în curte, iar loviturile în poartă erau de două ori mai dese.

— Plecaţi! spuse Sazed, fluturându-şi braţele către grupul din spatele lui.

Unii se traseră înapoi. Mulţi stăteau neclintiţi.

Sazed se întoarse disperat către poartă. Suprafaţa de lemn începu să crape, cu aşchiile sărind prin aerul înţesat de fulgi de zăpadă şi cenuşă. Soldaţii se traseră înapoi, în poziţii care le trădau spaima. În cele din urmă, drugul se rupse cu un pocnet şi

canatul din dreapta se deschise brusc. O masă de kolosşi înnebuniţi de furie, plini de sânge şi urlând începu să alerge pe pietrele umede.

Oştenii îşi scăpară armele din mâini şi o rupseră la fugă. Alţii rămaseră, încremeniţi de groază. Sazed stătea în spatele lor, între soldaţii îngroziţi şi grupul de skaa.

Nu sunt luptător, se gândi, cu mâinile tremurându-i şi cu ochii la monştri. Îi fusese destul de greu să-şi păstreze calmul în tabăra lor. Privindu-i cum urlau – cu săbiile masive scoase, cu pielea sfâşiată şi sângerând când se năpusteau asupra apărătorilor oraşului – simţi cum începea să i se şubrezească tot curajul.

Dar, dacă nu fac eu ceva, nimeni n-o să facă.

Deschise fludormintea.

Muşchii începură să-i crească. Trase profund din oţelminte în timp ce se avânta, luând mai multă forţă decât mai scosese vreodată. Îşi petrecuse ani întregi depozitând-o şi găsise rareori ocazia s-o folosească, dar acum îşi deschise rezerva.

Trupul i se modifică, braţele firave, de cărturar, i se transformară în membre masive. Pieptul i se lăţi, bombându-se, fludorul îi întări muşchii. Zilele pe care şi le petrecuse firav şi plăpând se concentrară în acel singur moment. Îşi făcu loc împingându-se printre şirurile de soldaţi, îşi scoase roba, trăgând-o peste cap, când deveni prea strâmtă şi rămase numai cu resturile pânzei care-i acoperise şalele.

Kolossul din frunte se trezi în faţa unei creaturi aproape cât el. În ciuda furiei şi a firii sale neomeneşti, bestia încremeni, uimirea citindu-i-se în ochii săi roşii.

Sazed îi trase un pumn. Nu se pregătise de război făcând instrucţie şi nu ştia nimic despre luptă. Însă, în clipa aceea, lipsa unei asemenea deprinderi n-avea importanţă. Creaturii i se încreţi faţa în jurul pumnului lui şi ţeasta îi crăpă.

Sazed se răsuci pe picioarele de acum groase, uitându-se în urmă, la soldaţii uluiţi. *Spune ceva plin de curaj!* îşi ceru.

— Luptaţi! urlă, surprins de neaşteptata profunzime şi grosime a propriei voci.

Şi, uimitor, oamenii se aruncară în luptă.

Pe drumul plin de noroi îmbibat cu cenuşă, Vin, istovită, căzu în genunchi. Şi-i simţi afundându-se, ca şi degetele, în noroiul

rece, dar nu-i păsa. Se mulţumi să îngenuncheze, gâfâind. Fludorul i se terminase. Plămânii îi ardeau şi picioarele o dureau. Voia să se lase să cadă şi să se strângă ghem, tuşind.

Nu e decât mahmureala fludorului, se gândi cu convingere. Îşi forţase trupul până la limită şi, până atunci, nu plătise pentru asta.

Mai tuşi câteva clipe, gemând, apoi îşi scoase din buzunar unul dintre ultimele două flacoane. Conţineau un amestec al celor opt metale de bază, plus duraluminiu. Fludorul din ele i-ar fi îngăduit să ajungă ceva mai departe…

Dar nu destul de departe. Încă se mai afla la câteva ore distanţă de Luthadel. Chiar şi cu fludor, n-avea cum s-ajungă decât cu mult după lăsarea întunericului. Oftă, îşi puse flacoanele la loc şi se sili să se ridice în picioare.

Ce-o *să fac când ajung?* se întrebă. *De ce mă străduiesc atât? Sunt chiar atât de nerăbdătoare să lupt din nou? Să ucid?*

Ştia că n-avea să sosească la timp ca să ia parte la bătălie. De fapt, colosşii atacaseră, probabil, cu câteva zile în urmă. Totuşi, gândul la luptă o îngrijora. Încă îi mai străfulgerau prin minte imagini înfiorătoare din timpul atacului ei asupra fortăreţei lui Cett. Faptele pe care le săvârşise. Morţile pe care le provocase.

Totuşi, în ea ceva părea acum altfel. Îşi acceptase rolul de cuţit. Însă ce era un cuţit, dacă nu o altă unealtă? Se putea întrebuinţa ca să faci bine sau ca să faci rău; putea să omoare, sau putea să apere.

Dar, simţindu-se atât de slăbită, nici măcar n-avea sens să se gândească la aşa ceva. Îi era greu să-şi stăpânească tremurul picioarelor în timp ce ardea cositor ca să-şi limpezească mintea. Stătea în picioare pe drumul imperial, o fâşie ciupită parcă de vărsat şi îmbibată de apă, care – sub ninsoarea lenevoasă – părea să se răsucească spre eternitate. Se întindea chiar alături de canalul imperial, care părea un şarpe dăltuit în pământ, larg, dar gol.

Înainte, când fusese împreună cu Elend, drumul i se păruse o noutate strălucitoare. Acum era întunecat şi deprimant. Fântâna pulsa, şi pulsaţiile căpătau tot mai multă putere cu fiecare pas făcut înapoi, către Luthadel. Însă asta nu se întâmpla destul de repede. Nu destul de repede ca să-i poată împiedica pe colosşi să cucerească oraşul.

Nu destul de repede pentru prietenii ei.

Îmi pare rău, se gândi, cu dinţii clănţănindu-i în timp ce-şi strângea mantia mai tare în jurul trupului, fiindcă fludorul n-o mai ajuta să îndure frigul. *Îmi pare atât de rău că v-am dezamăgit.*

Zări, în depărtare, o dâră de fum. Se uită spre est, apoi spre vest, dar nu văzu mare lucru. Terenul plat era ascuns de ninsoarea amestecată cu cenuşă.

Un sat, îşi spuse, cu mintea încă amorţită. *Unul din multele de pe-aici.* Luthadelul era, de departe, oraşul dominant din Stăpânire, dar nu singurul. Elend nu izbutise să le apere întru totul de tâlhari, însă le mergea tuturor mult mai bine decât oricăror altora din Ultimul Imperiu.

Vin se îndreptă către sat împleticindu-se şi grăbind pasul prin băltoacele negre, noroioase. După vreun sfert de oră de mers, ieşi de pe drumul principal şi intră pe unul lateral, care o aduse la ţintă. Satul era mic, chiar şi după părerea unui skaa. Doar câteva colibe, alături de câteva clădiri mai frumoase.

Nu e o plantaţie, se gândi. *A fost, cândva, un sat pentru popas* – un loc unde se puteau opri, peste noapte, nobilii care călătoreau. Conacul mic – probabil stăpânit cândva de un proprietar de pământ din mica nobilime – era cufundat în întuneric. Însă prin crăpăturile a două dintre colibele skaa se zărea lumină. Vremea mohorâtă îi convinsese probabil pe oameni să-şi încheie devreme ziua de lucru.

Vin se apropie tremurând de una dintre acele colibe şi urechile ei ajutate de cositor auziră glasuri înăuntru. Se opri şi ascultă. Copiii râdeau, iar oamenii vorbeau cu plăcere. Simţi mirosul a ceea ce trebuia să fie începutul pregătirilor pentru masa de seară – o simplă tocană de legume.

Skaa... râzând, se gândi ea. În zilele Lordului Legiuitor, o astfel de colibă era un loc unde sălăşluiau spaima şi tristeţea. Un skaa fericit era considerat un skaa care muncea de mântuială.

Noi am însemnat ceva. Totul a însemnat ceva.

Dar meritase să-i moară prietenii? Să cadă Luthadelul? Lipsit de protecţia lui Elend, până şi acel sătuc avea s-ajungă în curând sub stăpânirea vreunui despot.

Sorbi sunetele râsului. Kelsier nu se lăsase înfrânt. Îl înfruntase pe însuşi Lordul Legiuitor şi ultimele lui cuvinte fuseseră o sfidare. Chiar în momentele când planurile lui

păruseră lipsite de orice speranţă, când leşul îi zăcuse pe caldarâm, el, în taină, deja învinsese.

Refuz să mă dau bătută, îşi spuse, îndreptându-şi spatele. *Refuz să cred că au murit, atâta vreme cât nu le simt trupurile fără viaţă în braţele mele.*

Ridică o mână şi bătu în uşă. Zgomotele din interior încetară în aceeaşi clipă. Skaa, mai ales cei de la ţară, erau sperioşi. Probabil c-avea să fie nevoită…

— Oh, biata de tine! exclamă femeia, deschizând uşa până la capăt. Vino înăuntru, nu mai sta în ninsoare. Ce-i cu tine afară?!

Vin şovăi. Femeia purta haine simple, dar bine lucrate, ca s-o apere de frigul iernii. Vatra din mijlocul încăperii răspândea lumină şi o căldură plăcută.

— Copilă? întrebă femeia.

În spatele ei, un bărbat scund, îndesat şi bărbos se ridică în picioare ca să-i pună o mână pe umăr şi s-o studieze pe Vin.

— Fludor, spuse ea, încet. Am nevoie de fludor.

Cei doi se uitară unul la altul, încruntându-se. Probabil o credeau nebună. La urma urmelor, cum putea să arate, cu părul leoarcă de zăpadă, cu hainele ude şi pătate de cenuşă? Purta haine simple, de călărie – pantaloni şi o mantie fără nimic distinctiv.

— Ce-ar fi să intri, copilă? sugeră bărbatul. Vino să mănânci ceva. Pe urmă ne poţi povesti de unde vii. Unde-ţi sunt părinţii?

Lordule Legiuitor! se gândi Vin, sâcâită. *Nu par chiar atât de tânără, nu-i aşa?*

Îi Domoli pe cei doi, alungându-le îngrijorarea şi bănuielile. Pe urmă le Aţâţă dorinţa de a da ajutor. Nu era la fel de bună ca Boare, dar nici novice nu era. Bărbatul şi femeia se destinseră imediat.

— N-am prea mult timp, spuse ea. Fludor.

— Lordul avea, în conacul lui, nişte vase, spuse bărbatul, vorbind rar. Dar le-am schimbat, aproape pe toate, pe haine şi pe unelte pentru lucrul câmpului. Cred c-au mai rămas vreo două pocale. Le are jupânul Cled – cel mai bătrân dintre noi – în coliba lui…

— S-ar putea să meargă, spuse Vin.

Deşi metalul probabil că n-a fost amestecat ţinându-se cont de procentele Allomantice. S-ar putea să aibă prea mult argint,

sau prea puţin cositor, şi mi-ar da mult mai puţină putere decât ar trebui.

Cei doi se încruntară, apoi se uitară la ceilalţi skaa din colibă.

Vin simţi disperarea strecurându-i-se înapoi în piept. Ce-şi închipuise? Chiar dacă fludorul ar fi fost exact aliajul care-i trebuia, era nevoie de timp ca să-l răzuiască şi să adune destul de mult ca să-i fie de folos pentru alergare. În comparaţie cu alte metale, fludorul ardea repede. Iar ei îi trebuia o cantitate mare. Cât lua ca să-l pregătească, aproape că putea ajunge la Luthadel mergând ca un om obişnuit.

Se întoarse şi se uită spre sud prin ninsoarea din văzduhul întunecat. De fapt, ar fi avut nevoie de un drum de metal – o cărare alcătuită din piroane de metal înfipte în pământ, în care un Allomant putea să-mpingă, avântându-se iarăşi şi iarăşi în aer. Pe un asemenea drum ajunsese din Luthadel la Fellise – străbătând, în mai puţin de zece minute, o distanţă pe care o trăsură o parcurgea într-o oră.

Însă între satul acela şi Luthadel nu exista niciun drum de metal. Era prea greu de realizat şi prea puţini oameni l-ar fi folosit ca să merite să fie construit pe distanţe lungi…

Se răsuci brusc, şi cei doi skaa tresăriră. Poate că-i văzuseră pumnalele din centură, sau poate de vină era privirea ei, dar nu mai păreau la fel de prietenoşi ca la-nceput.

— Ăla e un grajd? întrebă, arătând către una dintre clădirile întunecate.

— Da, răspunse bărbatul, şovăind. Dar n-avem cai. Doar două capre şi vaci. Cu siguranţă nu vrei să…

— Potcoave, spuse Vin.

Bărbatul se încruntă.

— Am nevoie de potcoave de cai, continuă ea. De foarte multe potcoave de cai.

— Urmează-mă, spuse bărbatul, răspunzând la Domolirea ei.

O conduse prin aerul rece al după-amiezii. Ceilalţi se luară după ei, şi Vin observă doi bărbaţi care purtau cu indiferenţă câte-o bâtă. Poate că nu numai protecţia lui Elend îi ajutase să-şi continue traiul nevătămaţi.

Bărbatul îndesat se propti cu toată greutatea în uşa grajdului şi o împinse într-o parte. Arătă către un butoi din interior.

— Oricum rugineau degeaba aici, spuse.

Vin se apropie de butoi, luă o potcoavă şi o cântări în mână. Pe urmă o aruncă în faţa ei şi o împinse, incendiindu-şi oţelul. Potcoava ţâşni, descrise un arc prin aer şi căzu la vreo sută de paşi distanţă, împroşcând noroiul dintr-o băltoacă.

Perfect, se gândi.

Bărbaţii skaa se uitau cu ochii holbaţi. Vin îşi scoase din buzunar unul dintre flacoane, îl dădu peste cap şi-şi refăcu rezerva de fludor. Nu era destul de mult ca să-l întrebuinţeze intens, dar avea oţel şi fier din belşug. Amândouă ardeau încet. Putea să Tragă de metale şi să Împingă în ele vreme de câteva ore.

— Pregătiţi-vă satul, spuse, arzând fludor, apoi numără zece potcoave. Luthadelul e asediat – s-ar putea să fi căzut deja. Dacă auziţi că s-a-ntâmplat asta, vă sfătuiesc să vă luaţi oamenii şi să plecaţi spre Terris. Mergeţi pe lângă canalul imperial, drept spre nord.

— Cine eşti? întrebă bărbatul.

— Nimeni important.

El şovăi.

— Eşti *ea,* nu-i aşa?

Nu era nevoie să-l întrebe ce voia să spună. Se mulţumi să lase o potcoavă să cadă pe pământ, în spatele său, şi Împinse în ea în timp ce răspundea scurt, cu voce scăzută:

— Da.

Ţâşni imediat în aer, pieziş. Când începu să cadă aruncă altă potcoavă. Însă nu Împinse în ea decât după ce se văzu foarte aproape de pământ; avea nevoie să se mişte mai mult înainte şi mai puţin în sus.

Mai făcuse aşa ceva şi înainte. Nu diferea prea mult de folosirea monedelor pentru salturi. Trucul era să rămână în mişcare tot timpul. Când Împinse în a doua potcoavă, avântându-se iarăşi în văzduhul plin de fulgi de zăpadă – se întinse în spate şi Trase cu putere de prima potcoavă.

Aceasta nu era fixată de nimic, aşa că sări în urma ei, traversând prin aer distanţa care le despărţea în timp ce Vin arunca pe pământ a treia potcoavă. O eliberă pe prima, pe care propriul avânt o purtă prin aer, făcând-o să-i treacă pe deasupra capului. Atinse solul în timp ce Vin Împingea în potcoava a treia şi o Trăgea după ea pe a doua, aflată nu cu mult în urmă.

O să fie greu, se gândi, încruntându-se, concentrată, când trecu peste prima potcoavă şi Împinse în ea. Însă nu se avântă sub unghiul corect şi căzu, ajungând mult prea departe, înainte de a Împinge. Potcoava ţâşni în urma ei şi nu o ajută să se-avânte destul de sus ca să rămână în aer. Vin se izbi de pământ cu putere, dar Trase imediat potcoava spre ea şi încercă din nou.

La primele încercări, totul merse destul de încet. Cel mai greu era s-arunce potcoava sub unghiul corect. Trebuia s-o lovească dibace, trimiţând-o în jos cu o forţă destul de mare ca să rămână pe pământ, ajungând, în acelaşi timp, destul de departe ca s-o ţină pe ea însăşi în mişcare în direcţia dorită. Prima oră se văzu nevoită să aterizeze destul de des, întorcându-se apoi ca să recupereze potcoavele. Oricum, nu avea prea mult timp pentru experimentări, dar era hotărâtă să reuşească.

În cele din urmă, întrebuinţarea celor trei potcoave începu să meargă destul de bine; pământul ud o ajuta şi greutatea ei afunda potcoavele în noroi, făcând din ele ancore mai puternice în clipa când Împingea ca să-nainteze. Izbuti în curând să adauge o a patra potcoavă. Cu cât Împingea mai des – cu cât avea mai multe potcoave în care să Împingă – înainta mai repede.

Când ajunse la o oră distanţă de sat, adăugă a cincea potcoavă. Rezultatul era un zbor continuu al bucăţilor de metal azvârlite în aer. Vin Trăgea, apoi Împingea, apoi Trăgea, fără întrerupere şi cu o hotărâre de nezdruncinat, jonglând cu sine însăşi prin aer.

Pământul alerga sub ea şi potcoavele se avântau prin văzduh, deasupra ei. Vântul deveni vuiet în timp ce se Împingea tot mai repede şi mai repede, îndreptându-se mereu către sud. Era o rafală de metal şi de mişcare – aşa cum fusese Kelsier către sfârşit, când omorâse Inchizitorul.

Numai că metalul ei nu era menit să ucidă, ci să salveze. *Poate n-o să sosesc la timp*, se gândi, cu aerul agitându-i-se în jur. *Dar n-o să mă dau bătută la jumătatea drumului.*

Am un nepot tânăr, pe nume Rashek. Îi urăşte pe toţi oamenii din Khlennium, cu înfocarea unui tânăr invidios. Pe Alendi îl urăşte chiar mai mult – deşi nu s-au întâlnit niciodată – pentru

că s-a simţit trădat când drept Erou al Evurilor a fost ales unul dintre asupritorii noştri.

53

Straff începu de fapt să se simtă foarte bine în timp ce armata sa ajunse pe culmea ultimului deal care domina Luthadelul. Încercase cu toată discreţia câteva droguri din dulapul său şi era aproape sigur că ştia ce-i dăduse Amaranta: Frayn Negru. Un drog într-adevăr primejdios. Trebuia să se dezveţe de el încetul cu încetul – dar, deocamdată, dacă înghiţea câteva frunze devenea mai puternic şi mai vioi ca niciodată. De fapt, se simţea minunat.

Era sigur că despre cei din Luthadel nu se putea spune acelaşi lucru. Kolossii se îngrămădeau în jurul zidului cetăţii, continuând să lovească în mai multe porţi dinspre nord şi est. Din oraş se înălţa fum.

— Lordul meu, după cum spun iscoadele noastre, creaturile au spart patru porţi, îl încunoştiinţă Janarle. Au spart-o mai întâi pe cea din est, unde li s-a opus o rezistenţă serioasă. Pe urmă a căzut cea din nord-est, apoi cea din nord-vest, dar la amândouă soldaţii rezistă. Cea mai importantă spărtură e cea din nord. S-ar părea că acolo kolossii fac ravagii, incendiind şi jefuind.

Straff dădu din cap. *Poarta din nord,* se gândi. *Cea mai apropiată de Fortăreaţa Venture.*

— Atacăm, lordul meu? întrebă Janarle.

— De când a căzut poarta din nord?

— Probabil de vreo oră, lordul meu.

Straff clătină alene din cap.

— Atunci mai aşteptăm. Creaturile s-au străduit din greu să pătrundă în oraş – să le lăsăm măcar să se distreze puţin înainte de a le măcelări.

— Eşti sigur, lordul meu?

Straff zâmbi.

— Peste câteva ore, după ce-şi vor pierde pofta de sânge, kolossii vor fi destul de obosiţi după atâta luptă şi se vor linişti. Atunci va fi cel mai potrivit moment pentru atac. Vor fi împrăştiaţi prin oraş şi slăbiţi după ce li s-a opus atâta rezistenţă. O să-i înfrângem cu uşurinţă.

Sazed îl strânse de gât pe kolossul cu care se lupta, silindu-l să-şi tragă înapoi figura schimonosită într-un mârâit. Pielea creaturii era atât de întinsă încât îi crăpase chiar în mijlocul feţei, dezvelindu-i muşchii de deasupra dinţilor şi din jurul nărilor. Răsufla cu o furie răguşită, împroşcându-l pe Sazed cu salivă şi sânge la fiecare respiraţie.

Putere! se gândi terrisianul, pătrunzând în fludorminte ca să ia mai multă forţă. Trupul îi devenise atât de masiv încât se temea că şi pielea lui urma să crape. Din fericire, metalminţile sale fuseseră construite astfel încât să se întindă, erau brăţări şi inele deschise, puteau să-şi modifice curburile. Însă mărimea propriului său trup era totuşi alarmantă. Având astfel de dimensiuni, probabil că nu putea să meargă, nici să facă mişcări agile – dar n-avea importanţă, căci kolossul îl trântise deja la pământ. N-avea nevoie decât de mai multă putere în mâinile cu care-l strângea. Creatura îi înfipsese ghearele într-un braţ şi-şi ducea mâna cealaltă la spate, să-şi înşface sabia…

Degetele lui Sazed îi striviră în sfârşit gâtul gros. Creatura încercă să mârâie, dar nu mai avea aer, aşa că în schimb se zbătu, înciudată. Sazed se strădui să se ridice în picioare, apoi azvârli kolossul către semenii săi. Având o forţă atât de nefirească, în mâinile lui chiar şi un trup de aproape trei metri şi jumătate înălţime părea uşor. Îl izbi de un grup de kolossi în atac, silindu-i pe toţi să dea înapoi.

Şi rămase în picioare, gâfâind. *Îmi întrebuinţez puterea atât de repede,* se gândi, eliberându-şi fludormintea, şi corpul i se dezumflă ca un burduf golit de vin. Nu putea continua să intre în rezervele sale într-o asemenea măsură. Îşi consumase deja o jumătate din putere – din energia adunată timp de câteva decenii. Încă nu-şi folosise inelele, dar acolo avea numai câteva minute din fiecare însuşire. Le păstra pentru o urgenţă.

Şi tocmai cu aşa ceva s-ar putea să am de-a face acum, se gândi, cu groază. Încă nu pierduseră Curtea Porţii de Oţel. Deşi kolossii deschiseseră poarta, nu puteau intra decât foarte puţini în acelaşi timp – şi numai cei mai mari păreau să fie în stare să sară peste zid.

Însă micul grup de soldaţi al lui Sazed se afla într-o situaţie cumplită. Cadavrele zăceau împrăştiate prin curte. Credincioşii skaa din spate începuseră să tragă răniţii la adăpost. Sazed îi auzea gemând în spatele lui.

În jur erau presărate şi cadavre de kolosşi şi, în ciuda măcelului, terrisianul nu putea să nu se simtă mândru văzând cât de mult le costa pe creaturi încercarea de pătrundere în tunelul porţii. Luthadelul nu cădea cu uşurinţă. Nicidecum.

Pe moment, Kolosşii păreau respinşi, cu toate că în curte mai continuau câteva încăierări, iar un nou grup de monştri se aduna dincolo de poartă.

Dincolo de poartă, se gândi Sazed, aruncând o privire în lateral. Creaturile nu se osteniseră să deschidă decât unul dintre canaturile masive, pe cel din dreapta. În piaţă erau cadavre – zeci, poate chiar sute – dar kolosşii înşişi îndepărtaseră multe din dreptul porţii, ca să poată intra.

Poate…

Sazed n-avea timp de gândire. Se avântă înainte, deschizându-şi din nou fludormintea şi dându-şi puterea a cinci oameni. Înşfăcă leşul unui koloss mai mic şi-l azvârli dincolo de poartă. Creaturile de afară mârâiră, împrăştiindu-se. Mai erau încă vreo câteva sute care aşteptau să li se ivească ocazia să între, dar, grăbindu-se să se ferească din calea proiectilului aruncat de terrisian, se împiedicară de morţi.

Sazed alunecă pe sânge în timp ce lua un al doilea trup, pe care-l aruncă în lateral.

— La mine! strigă, sperând că erau în jur oameni care-l puteau auzi şi care puteau şi să răspundă la chemarea lui.

Kolosşii pricepură prea târziu ce voia să facă. Cu o lovitură de picior, el dădu încă un leş la o parte, apoi se azvârli peste canatul deschis şi-şi trase din fierminte greutatea depozitată. Deveni imediat mult mai greu şi, cu toată acea greutate, se trânti peste canatul porţii, închizându-l.

Kolosşii se năpustiră asupra porţii de dincolo de ea. Sazed se împinse în lemn, dând cadavrele deoparte şi silind canatul masiv să se-nchidă până la capăt. Continuă să scoată din fierminte, secătuindu-şi preţioasa rezervă într-un ritm înfricoşător. Deveni atât de greu, încât îşi simţi propria greutate apăsându-l în jos, gata să-l strivească, şi numai mulţumită puterii sale sporite izbuti să rămână în picioare. Kolosşii înciudaţi băteau în poartă, dar el rezista. Îi ţinea pe loc, cu mâinile şi cu pieptul apăsate pe lemnul aspru, cu degetele picioarelor înţepenite pe pietrele zgrunţuroase ale pavajului. Cu

alamămintea, nici măcar nu le simţea răceala prin mâzga din cenuşă, zăpadă şi sânge de sub tălpile sale.

Oştenii scoaseră un strigăt. Unii mureau. Alţii se proptiră cu toată greutatea lor în poartă, şi Sazed aruncă o privire peste umăr. Soldaţii rămaşi creaseră un perimetru şi apărau poarta de kolosşii pătrunşi în oraş. Oamenii luptau plini de curaj, cu spatele la poarta pe care numai greutatea lui Sazed o împiedica să se deschidă.

Şi totuşi luptau. Sazed scoase un strigăt de sfidare, cu tălpile alunecându-i, blocând poarta în vreme ce soldaţii lui îi omorau pe kolosşii rămaşi în curte. Pe urmă, un grup apăru din lateral, aducând o bucată lungă de lemn. Sazed nu ştia de unde o găsiseră şi nici nu se sinchisea de asta în vreme ce-o împingeau în locul unde se aflase drugul porţii.

Greutatea i se termină, fiermintea i se golise. *Ar fi trebuit să depozitez mai multă, de-a lungul anilor*; se gândi, oftând istovit şi prăbuşindu-se lângă poarta închisă. Înainte de a fi nevoit s-o folosească atât de des ca să-mpingă kolosşii, i se păruse că avea o grămadă.

De obicei o stocam doar ca urmare a faptului că mă făceam mai uşor. Asta mi se părea întotdeauna cea mai bună întrebuinţare a fierului.

Îşi eliberă şi fludorul şi îşi simţi trupul dezumflându-se. Din fericire, mărirea trupului în acest mod nu-i lăsa pielea lăbărţată. Reveni la obişnuitul său sine, singura schimbare fiind o înspăimântătoare senzaţie de istovire şi o uşoară durere. Kolosşii continuau să lovească în poartă. Sazed îşi deschise ochii obosiţi, zăcând, cu pieptul gol, în ninsoare şi în cenuşă. Soldaţii stăteau în jurul lui cu un aer solemn.

Atât de puţini, se gândi. Abia cincizeci, rămaşi din cei patru sute de la început. Piaţa însăşi era înroşită – parcă ar fi vopsit-o cineva – de sângele kolosşilor, strălucitor şi mai deschis la culoare, amestecat cu al oamenilor, de culoare mai închisă. Câte unul sau în mormane, leşurile păreau bulgări scârboşi, albaştri, amestecaţi printre hălci de carne sfâşiată sau răsucită care reprezentau tot ce mai rămăsese din trupurile omeneşti lovite de brutalele săbii ale monştrilor.

De partea cealaltă a porţii, bufniturile continuau, ca nişte bătăi de tobă înfundate. Căpătau un ritm mai frenetic şi poarta se zguduia, pe măsură ce kolosşii deveneau tot mai nervoşi.

— Scândura aia n-o să reziste prea mult, spuse încet unul dintre soldaţi, cu o fărâmă de cenuşă plutindu-i în faţă. Şi balamalele sunt crăpate. Vor pătrunde din nou.

Sazed se ridică împleticindu-se.

— Şi noi vom lupta din nou.

— Lordul meu! spuse o voce.

Sazed se întoarse şi-l văzu pe unul dintre mesagerii lui Dockson ocolind un morman de cadavre.

— Lordul Dockson spune…

Vocea i se stinse când văzu pentru prima oară că poarta lui Sazed era închisă.

— Cum…? începu să întrebe.

— Să-ţi auzim mesajul, tinere, îi ceru Sazed, obosit.

— Lordul Dockson spune că nu veţi primi întăriri, zise mesagerul, strunindu-şi calul. Poarta de Cositor a căzut şi…

— Poarta de Cositor? întrebă Sazed. *Tindwyl!* Când?

— Acum mai bine de o oră, lordul meu.

O *oră?* se gândi, uluit. *Cât timp ne-am luptat?*

— Trebuie să rezistaţi aici, lordul meu! adăugă tânărul, întorcându-şi calul şi plecând pe drumul pe care venise.

Sazed făcu un pas spre est. *Tindwyl…*

Bufniturile din poartă deveniră mai puternice şi scândura începu să crape. Oamenii alergară să caute altceva cu care să blocheze canaturile, dar Sazed vedea că suporturile care fixau scândura-zăvor la locul ei începeau să se desprindă. Şi, odată ce cădeau, poarta nu mai putea fi ţinută închisă în niciun fel.

Închise ochii, simţind povara oboselii şi întinzându-se spre fludorminte. Era aproape secătuită. După ce se golea, mai avea doar un strop de putere într-unul dintre inele.

Însă ce altceva ar fi putut face?

Auzi scândura pocnind şi oamenii ţipând.

— Înapoi! strigă Ciomege. Retragerea în cetate!

Rămăşiţele armatei lor se împrăştiară, îndepărtându-se de Poarta de Zinc. Boare privi cu groază din ce în ce mai numeroşii kolossi care se revărsau în piaţă, copleşindu-i pe cei câţiva oameni prea slăbiţi sau prea răniţi ca să se poată retrage. Creaturile înaintau ca un imens val albastru, un val cu săbii de oţel şi ochi roşii.

Pe cer, soarele – abia vizibil dincolo de norii de furtună – era o rană sângerândă târându-se către orizont.

— Boare, se răsti Ciomege, trăgându-l înapoi. E timpul să plecăm.

Caii fugiseră de mult. Boare se împletici pe urmele generalului, încercând să n-asculte mârâielile care se auzeau în urmă.

— Retrageţi-vă pe poziţiile de hărţuire! strigă Ciomege, către aceia care-l puteau auzi. Detaşamentul unu, rezistaţi în Fortăreaţa Lekal! Lordul Hammond trebuie să fie deja acolo, pregătind apărarea! Detaşamentul doi, cu mine în Fortăreaţa Hasting!

Boare continuă să înainteze, cu mintea tot atât de amorţită cum îi erau picioarele. În timpul luptei, nu fusese, practic, de niciun folos. Încercase să îndepărteze frica soldaţilor, dar strădaniile sale păruseră atât de neîndestulătoare. Ca şi cum… ai fi vrut să te fereşti de soare la umbra unei bucăţi de hârtie.

Ciomege ridică o mână, şi cei două sute de oameni din al doilea detaşament se opriră. Boare se uită în jur. Sub fulgii de zăpadă şi de cenuşă, strada era tăcută. Totul părea… monoton. Cerul era întunecat, conturile oraşului îşi pierdeau vigoarea sub pătura de zăpadă cu pete negre. Era ciudat să fugi de scena oribilă, în stacojiu şi albastru, ca să dai de o alta, atât de lenevoasă.

— Fir-ar să fie! se răsti Ciomege, împingându-l pe Boare la o parte când de pe o stradă laterală dădu buzna un grup de kolosşi înfuriaţi.

Soldaţii se aliniară pe un singur şir, dar un al doilea grup de kolosşi – creaturile care tocmai năvăliseră pe poartă – apăru în spatele lor.

Boare se împletici şi căzu în zăpadă. *Celălalt grup… a venit din nord! Creaturile au pătruns deja atât de adânc în oraş?*

— Ciomege! strigă el, întorcându-se. Suntem…

Îşi privi prietenul exact la timp ca să vadă sabia unui koloss masiv trecându-i prin braţul ridicat şi continuându-şi apoi mişcarea ca să-l izbească în coaste. Generalul gemu, azvârlit în lateral, cu sabia zburându-i odată cu braţul desprins. Se împletici, sprijinindu-se pe piciorul beteag, iar kolossul îşi coborî arma, lovind cu amândouă mâinile.

Zăpada murdară căpătă în sfârşit culoare, împroşcată cu roşu.

Boare se holbă, năucit, la rămăşiţele leşului lui Ciomege. Kolossul se întoarse spre el, mârâind.

Certitudinea că avea să moară îl izbi, dezmeticindu-l aşa cum nu izbutise nici măcar zăpada rece. Alunecă în ea când se grăbi să se retragă şi, din instinct, se întinse să-l Domolească pe koloss. Bineînţeles că nu se întâmplă nimic. Încercă să se ridice, iar kolossul – alături de alte creaturi – se îndreptă spre el. Însă în clipa aceea îşi făcu apariţia un nou grup de soldaţi care fugeau de la poartă, abătând atenţia kolosşilor.

Boare făcu singurul lucru care i se părea firesc. Se târî într-o clădire şi se ascunse.

— Totul e numai din vina lui Kelsier, bombăni Dockson, adăugând o notiţă pe hartă.

După cum spuneau mesagerii, Ham ajunsese în Fortăreaţa Lekal. N-avea să dureze mult.

Marea sală a Fortăreţei Venture era mişcare în rafale şi haos, cu scribi cuprinşi de panică alergând în toate părţile după ce înţeleseseră, în sfârşit, că pentru kolosşi nu conta dacă un om era nobil, cărturar, skaa sau negustor. Creaturilor le plăcea pur şi simplu să ucidă.

— Ar fi trebuit să prevadă că asta va urma, continuă Dockson. Ne-a lăsat cu toată mizeria şi pur şi simplu şi-a închipuit c-o să găsim o cale de îndreptare a lucrurilor. Ei bine, nu pot ascunde un oraş de duşmanii lui – nu aşa cum ascundeam o ceată. Dacă suntem nişte hoţi excelenţi, nu-nseamnă că ne pricepem să conducem un regat!

Nu-l asculta nimeni. Toţi mesagerii fugiseră, iar garda lui lupta, străduindu-se să apere porţile. Fiecare fortăreaţă avea propriile sale fortificaţii, însă Ciomege hotărâse – pe bună dreptate – să le folosească numai ca posibilitate de retragere. Nu erau menite să respingă un atac de mari proporţii şi erau prea depărtate una de alta. Retragerea nu făcea altceva decât să fractureze armata oamenilor în grupuri izolate.

— Adevărata noastră problemă e continuarea, adăugă Dockson, făcând o ultimă notaţie în dreptul Porţii de Cositor, ca să explice ce se întâmplase acolo. Îşi plimbă privirea peste hartă. Nu se aşteptase câtuşi de puţin ca poarta lui Sazed să reziste cel mai mult.

— Continuarea, îşi reluă el bombănelile. Am presupus că suntem în stare să facem treabă mai bună decât nobilii, dar, imediat ce ne-am văzut cu puterea în mâini, i-am pus din nou să conducă. Dacă i-am fi omorât pe toţi, poate c-am fi izbutit s-o luăm altfel de la început. Fireşte, asta ar fi însemnat să cotropim alte Stăpâniri – adică s-o trimitem pe Vin să se ocupe de nobilii cei mai importanţi şi de cei mai problematici. Ar fi fost un măcel cum nu s-a mai văzut niciodată în Ultimul Imperiu. Şi, dacă am fi făcut asta…

Vocea i se stinse şi îşi ridică privirea când una dintre masivele şi maiestuoasele ferestre cu vitralii se făcu ţăndări. Şi celelalte răbufniră în cioburi când le sparseră pietrele azvârlite în ele. Câţiva kolosşi uriaşi săriră prin găuri şi aterizară pe podeaua de marmură presărată cu aşchii de sticlă. Ferestrele erau frumoase chiar şi sparte, cu vârfuri ascuţite scânteind în lumina după-amiezii.

— Dacă am fi făcut asta, spuse încet Dockson, n-am fi fost cu nimic mai buni decât fiarele.

Scribii ţipară, încercând să scape cu fuga când kolossul începu măcelul. Dockson se ridică în tăcere, ascultând zgomotele din spatele lui – mormăieli, răsuflări hârşâite – în vreme ce alţi kolosşi se apropiau pe coridoare. Când oamenii începură să moară, întinse mâna spre sabia de pe masa lui.

Închise ochii. *Ştii, Kell*, se gândi, *aproape-ncepusem să cred că au dreptate*, *că veghezi asupra noastră. Că eşti un soi de zeu.*

Deschise ochii şi se întoarse, trăgându-şi sabia din teacă. Pe urmă încremeni, cu ochii la bestia masivă care venea din spate. *E atât de mare!*

Scrâşni din dinţi, trimise o ultimă înjurătură către Kelsier şi atacă, rotindu-şi sabia.

Creatura i-o prinse într-o mână nepăsătoare, ignorând tăietura cu care se alese. Apoi îşi repezi în jos propria armă, şi urmă întunericul.

— Lordul meu, spuse Janarle, cetatea a căzut. Uite, se vede arzând. Kolosşii au pătruns prin trei din cele patru porţi atacate şi aleargă ca sălbaticii prin oraş. Nu se opresc din jefuit şi omoară tot ce mişcă. N-au mai rămas mulţi soldaţi care să le ţină piept.

Straff păstra tăcerea, uitându-se cum ardea Luthadelul. I se părea… un simbol. Un simbol al dreptăţii. Fugise o dată din oraş, lăsând viermii skaa înăuntru, iar când se întorsese să-l ceară înapoi, oamenii i se împotriviseră.

Fuseseră sfidători. Îşi meritau soarta.

— Lordul meu, insistă Janarle. Armata colosşilor e deja destul de slăbită. Sunt greu de numărat, dar leşurile pe care le-au lăsat în urmă dovedesc că şi-au pierdut cel puţin a treia parte din forţă. Îi putem înfrânge!

— Nu, răspunse Straff, clătinând din cap. Nu încă.

— Lordul meu? întrebă Janarle.

— Lasă colosşii să ia tot oraşul ăsta afurisit, răspunse Straff, cu voce scăzută. Să-l radă de pe faţa pământului, să-l ardă din temelii. Focurile nu pot strica atiul nostru – de fapt, probabil că-l vor face mai uşor de găsit.

— Dar…

Janarle părea uluit. Nu mai obiectă, însă revolta îi umplea ochii.

Mai târziu, va trebui să mă ocup de el, se gândi Straff. *O să se ridice împotriva mea când o să afle c-a plecat Zane.*

Pe moment, n-avea importanţă. Oraşul îl respinsese, aşa că avea să piară. În locul lui avea să construiască unul mai bun.

Unul dedicat lui Straff, nu Lordului Legiuitor.

— Tată! spuse Alirianne, nerăbdătoare.

Cett clătină din cap. Stătea, călare, alături de calul fiicei lui, pe un deal din vestul Luthadelului. Vedea armata lui Straff, adunată în nord şi privind – aşa cum privea şi el – chinurile de moarte ale unui oraş condamnat.

— Trebuie să-i ajutăm! insistă Alirianne.

— Nu, spuse Cett, în şoaptă, scuturându-se de efectele Aţâţării ei asupra sentimentelor lui. Se învăţase de mult cu manipulările fiicei sale. Acum, ajutorul nostru n-ar mai conta.

— Trebuie să facem ceva! strigă Alirianne, trăgându-l de braţ.

— Nu, răspunse el ferm.

— Dar ne-am întors! De ce, dacă nu ca să dăm ajutor?

— O să dăm ajutor, răspunse Cett, cu voce înceată. O să-l ajutăm pe Straff să cucerească oraşul când va dori, apoi o să-i jurăm supunere şi-o să sperăm că n-o să ne omoare.

Alirianne păli.

— Asta e tot? şuieră ea. De-asta ne-am întors, ca să-i poţi da regatul nostru monstrului ăstuia?

— La ce altceva te aşteptai? Mă cunoşti, Alirianne. Ştiai că asta avea să fie hotărârea mea.

— Credeam că te cunosc! se răsti ea. Credeam că, în adâncul sufletului tău, eşti un om bun.

Cett clătină din cap.

— Toţi oamenii buni sunt morţi, Alirianne. Au murit în cetatea aia.

Sazed continua să lupte. Nu era războinic, îi lipseau agilitatea instinctelor şi instrucţia. După calculele sale, ar fi trebuit să moară cu ore în urmă. Şi totuşi izbutise cumva să supravieţuiască.

Poate fiindcă nici kolosşii nu luptau cu pricepere.

Erau grosolani – ca şi uriaşele lor săbii triunghiulare – şi se aruncau pur şi simplu asupra potrivnicilor, fără să aibă vreo tactică.

Ceea ce ar fi trebuit să fie de-ajuns. Însă terrisianul rezista – şi, alături de el, mai rezistau alţi câţiva. Kolosşii aveau de partea lor furia, însă oamenii lui îşi vedeau semenii firavi şi bătrâni stând chiar la marginea pieţei şi privindu-i. Soldaţii ştiau pentru ce luptă. Părea de-ajuns să li se aducă aminte ca să nu se dea bătuţi, deşi kolosşii începeau să-i încercuiască, înaintând către marginile pieţei.

Sazed ştia de-acum că nimic n-avea să uşureze lucrurile. Sperase că, poate, Straff avea să se hotărască să cucerească oraşul, aşa cum bănuise Ciomege. Însă era prea târziu pentru aşa ceva; se apropia noaptea, soarele cobora încet spre orizont.

Sfârşitul e, în cele din urmă, aici, se gândi, când o lovitură îl doborî pe bărbatul de alături. El alunecă pe sânge şi mişcarea îl salvă când kolossul îşi roti braţul pe deasupra capului lui.

Poate că Tindwyl găsise o cale să se salveze. Din fericire, Elend urma să ducă la destinaţie studiile celor doi terrisieni. *Sunt importante,* se gândi Sazed, deşi nu ştia de ce.

Atacă, rotind sabia luată de la un koloss. În timpul mişcării, îşi încordă muşchii cu o ultimă răbufnire, dându-le forţă în clipa întâlnirii dintre sabie şi carnea kolossului.

Lovi. Rezistenţa, sunetul umed al ciocnirii, şocul transmis în susul braţului său – toate îi erau acum familiare. Sângele strălucitor al kolossului îl împroşcă şi un alt monstru se prăbuşi.

Iar forţa lui Sazed dispăru.

Cu fludormintea goală, sabia kolossului îi atârna acum grea în mână. Încercă s-o repeadă spre următoarea creatură din şir, dar arma îi alunecă dintre degetele neputincioase, amorţite şi obosite.

Kolossul era unul dintre cei uriaşi. De vreo trei metri şaptezeci înălţime, era cel mai mare dintre toţi monştrii văzuţi până atunci de Sazed. Terrisianul încercă să se ferească din calea lui, dar se împiedică de trupul unui soldat abia ucis. În timp ce cădea, oamenii lui cedară în cele din urmă şi ultimii rămaşi – o mână de oameni – se împrăştiară. Se descurcaseră bine. Prea bine. Poate, dacă i-ar fi lăsat să se retragă…

Nu, îşi spuse, ridicându-şi privirea către propria moarte. *Am făcut faţă, aşa cred. Mai bine decât ar fi fost în stare orice alt simplu cărturar.*

Gândul îi zbură la inelele sale. Poate i-ar mai fi oferit un mic avantaj, i-ar fi permis să fugă. Să scape. Însă nu izbuti să găsească niciun motiv. De ce să opună rezistenţă? În primul rând, de ce-o făcuse până atunci? Ştiuse că erau condamnaţi la pieire.

Te-ai înşelat în privinţa mea, Tindwyl, se gândi. *Uneori renunţ. La speranţa în salvarea acestui oraş am renunţat de mult.*

Era încă pe jumătate întins în noroiul însângerat când kolossul ameninţător de deasupra lui îşi ridică sabia. Peste unul dintre umerii creaturii, zărea soarele roşu atârnând chiar deasupra zidului. Se concentră asupra lui, mai degrabă decât asupra armei în cădere. Vedea razele de soare ca… pe nişte aşchii de sticlă în văzduh.

Lumina soarelui păru să scânteieze, să vină către el scăpărând. Ca şi cum însuşi soarele i-ar fi ieşit în întâmpinare, întinzându-se în jos, ca să-i primească sufletul.

Şi astfel mor…

Un stop licăritor de lumină sticli într-o rază de soare, apoi îl izbi de koloss drept în ceafă. Creatura mormăi, crispându-se şi scăpând sabia. Căzu pe-o parte şi Sazed mai rămase o clipă întins la pământ, încremenit de uimire. Pe urmă îşi ridică privirea spre creasta zidului.

Lumina soarelui contura o siluetă măruntă. Neagră în faţa luminii roşii, cu mantia fluturându-i uşor în urmă. Sazed clipi uluit. Fărâma de lumină scăpărătoare pe care-o zărise… fusese o monedă. Kolossul din faţa lui era mort.

Vin se întorsese.

Se avântă, sărind cum numai un Allomant o putea face, şi pluti pe deasupra pieţei descriind un arc graţios. Ateriză chiar în mijlocul kolosşilor şi se răsuci. Monedele zburară ca tot atâtea insecte furioase, tăind în carnea albastră. Creaturile nu cădeau cu uşurinţa cu care-ar fi căzut oamenii, însă atacul le abătu atenţia. Se întoarseră cu spatele la soldaţii care fugeau şi la orăşenii fără apărare.

Grupul de skaa din spatele pieţei începu un cântec monoton. Suna bizar în toiul unei lupte. Sazed se săltă în capul oaselor, dându-şi uitării durerile şi oboseala în timp ce Vin sărea. Poarta oraşului se clătină brusc, cu balamalele răsucindu-i-se. Kolosşii îi dăduseră deja atâtea lovituri puternice…

Masiva poartă de lemn se desprinse de zid dintr-o smucitură, Trasă de Vin. *Atâta putere*, se gândi Sazed, amorţit. *Probabil Trage de ceva din spatele ei – dar asta ar însemna că biata fată stă între două forţe egale cu greutatea porţii*, *care-o smucesc.*

Dar Vin izbuti totuşi, ridică poarta, săltând-o brusc, şi o Trase către ea. Imensul obiect din lemn de esenţă tare se izbi de kolosşi, împrăştiindu-le trupurile. Vin se răsuci cu pricepere în aer, Trăgându-se în lateral şi aplecând poarta într-o parte, de parc-ar fi fost legată de ea cu un lanţ.

Kolosşii zburară în aer, cu oasele pocnindu-le, spulberându-se ca nişte aşchii în faţa puternicei arme. Dintr-o singură trecere, Vin curăţă întreaga curte.

Poarta căzu. Vin ateriză în mijlocul unui grup de trupuri stâlcite şi, cu o lovitură de picior, îşi săltă tăcută în mâini bastonul de război al unui soldat căzut. Kolosşii rămaşi dincolo de poartă nu şovăiră decât o clipă înainte de a se năpusti. Vin îi atacă imediat cu lovituri iuţi, dar precise. Ţestele crăpau şi kolosşii care-ncercau să treacă de ea cădeau morţi în noroi. Se răsuci şi mătură câţiva, trântindu-i la pământ şi împroşcându-i pe cei din spatele lor cu nămol roşu, amestecat cu cenuşă.

Trebuie… trebuie să fac ceva, se gândi Sazed, scăpând de uimirea care-l înlemnise. Era tot cu pieptul gol, dar nu simţea frigul fiindcă alamămintea lui era aproape goală. Vin continua să

lupte, doborând un koloss după altul. Nici *măcar puterea ei nu durează la nesfârşit. Nu poate salva oraşul.*

Terrisianul se sili să se ridice în picioare şi o porni către partea din spate a pieţei. Îl înşfăcă pe bătrânul din fruntea grupului de skaa şi îl zgâlţâi, dezmeticindu-l şi făcându-l să-şi înceteze cântecul.

— Aţi avut dreptate, îi spuse. S-a întors.

— Da, întâiule Martor Sacru.

— Va izbuti să ne ofere timp, aşa cred, continuă Sazed. Kolosşii au pătruns în oraş. Trebuie s-adunăm toţi oamenii pe care-i putem găsi şi să fugim.

Bătrânul şovăi şi, pentru o clipă, terrisianul se temu că avea să refuze – să pretindă că Vin putea să-i apere, să înfrângă întreaga armată. Apoi, din fericire, dădu din cap.

— Vom fugi spre poarta dinspre nord, zise grăbit Sazed. Pe-acolo au intrat mai întâi kolosşii, aşa că e posibil să fi părăsit deja locul.

Sper, se gândi, grăbindu-se să plece ca s-avertizeze cât mai mulţi oameni. După retragere, apărătorii ar fi trebuit să rămână pe poziţii în fortăreţele înaltei nobilimi. Poate acolo avea să găsească supravieţuitori.

Aşadar, se gândi Boare, *se dovedeşte că sunt un laş.*

Nu era o surpriză. Spusese întotdeauna că, pentru un om, era important să se cunoască pe sine însuşi, iar el fusese întotdeauna conştient de propriul egoism. Prin urmare, nu era câtuşi de puţin şocat să se vadă ghemuit lângă peretele jupuit al unei case skaa vechi, din cărămidă, închizându-şi urechile la ţipetele de afară.

Unde era acum bărbatul mândru? Diplomatul abil, Domolitorul cu costume imaculate? Dispăruse, lăsând în urmă ceva tremurător şi nefolositor. Încercase de mai multe ori să ardă alamă, să-i Domolească pe oamenii care luptau dincolo de perete, însă nu fusese în stare să ducă la bun sfârşit această acţiune, cea mai simplă dintre toate. Nu putea nici măcar să se mişte.

Dacă nu considerai că tremuratul era o mişcare.

Fascinant, se gândi, parcă privindu-se din exterior, la vederea creaturii jalnice în costumul rupt şi plin de sânge. *Prin urmare, asta mi se-ntâmplă când mă apasă lucruri prea greu de*

suportat? Într-un fel, e o ironie. Mi-am petrecut întreaga viaţă controlând emoţiile şi sentimentele altora. Acum mi-e atât de frică încât nu mai sunt bun de nimic.

Afară, lupta continua. Se prelungea îngrozitor de mult. Soldaţii ăia n-ar fi trebuit să fie morţi?

— Boare?

Nu putea să se mişte ca să vadă cine era. *Vocea pare a lui Ham. Ciudat Şi el ar trebui să fie mort.*

— Lordule Legiuitor! exclamă Ham, apărând în faţa ochilor lui Boare.

Avea un braţ într-o eşarfă însângerată. Veni imediat lângă el.

— Boare, mă auzi?

— L-am văzut ascunzându-se aici, lordul meu, spuse o altă voce.

A unui soldat?

— S-a adăpostit aici când a început lupta. Însă l-am simţit Domolindu-ne. Ne-a făcut să luptăm, chiar şi când ar fi trebuit să renunţăm la luptă. După moartea lordului Cladent…

Sunt un laş…

Apăru o altă siluetă. Sazed, părând îngrijorat.

— Boare, spuse Ham, îngenunchind. Fortăreaţa mea a căzut, iar poarta lui Sazed e la pământ. Nu mai avem nicio veste de la Dockson de mai bine de-o oră şi am găsit cadavrul lui Ciomege. Te rog. Kolosşii distrug oraşul. Trebuie să ştim ce să facem.

Nu mă întreba pe mine, răspunse Boare – sau încercă să răspundă.

— Nu te pot căra, Boare, spuse Ham. Aproape că nu-mi mai pot folosi braţul.

E în ordine, bolborosi Boare. *Vezi tu, dragul meu, nu cred că, de-acum înainte, mai sunt de mare folos. Ar trebui să plecaţi. E cât se poate de bine dacă mă lăsaţi aici.*

Ham se uită la Sazed, neajutorat.

— Grăbeşte-te, lord Hammond, spuse terrisianul. Putem pune soldaţii să care răniţii. O să ne-ndreptăm spre Fortăreaţa Hasting. Poate ne găsim adăpost acolo. Sau… poate că atenţia kolosşilor se va îndrepta spre altceva destul de mult ca să ne putem strecura afară din cetate.

Să se-ndrepte spre altceva? mormăi Boare. *Adică spre alţi oameni pe care să-i ucidă. E cumva liniştitor să ştiu că suntem*

cu toţii *nişte laşi. Acum, dacă mai pot sta încă puţin aici, poate izbutesc s-adorm.*

Şi să uit toate astea.

Alendi va avea nevoie de călăuze prin munţii Terrisului. I-am cerut lui Rashek să se-asigure că, pentru asta, vor fi aleşi el şi prietenii lui de încredere.

54

Bastonul lui Vin se rupse când pocni un koloss de-a latul feţei.

Nu din nou, se gândi, cu ciudă, răsucindu-se şi înfigând bucata ruptă în pieptul altei creaturi. Se întoarse şi ajunse faţă în faţă cu o alta, dintre cele mai mari, cu vreun metru şi jumătate mai înaltă decât ea.

Monstrul îşi repezi sabia spre Vin. Ea sări, şi lama se izbi de pietrele de pavaj sparte pe care stătuse. Se avântă în sus, fără să aibă nevoie de nicio monedă ca s-ajungă la nivelul ochilor de pe faţa schimonosită a kolossului.

Păreau întotdeauna surprinşi. Chiar şi după ce o văzuseră luptându-se cu zeci de semeni de-ai lor, erau uluiţi când se ferea de lovituri. Minţile lor păreau să pună semnul egal între mărime şi putere; un koloss mai mare bătea întotdeauna un koloss mai mic. O fiinţă omenească de un metru cincizeci n-ar fi trebuit să fie o problemă pentru un monstru atât de mare.

Vin incendie fludor şi-şi îndreptă lovitura de pumn spre capul bestiei. Ţeasta crăpă sub încheieturile degetelor ei şi, în timp ce ea recădea pe pământ, creatura se prăbuşi pe spate. Însă, ca de obicei, alta îi luă locul.

Vin începea să obosească. Ba nu, începuse lupta fiind deja obosită. Făcuse abuz de fludor, apoi îşi crease un drum de metal, pe care traversase întreaga Stăpânire. Era istovită. Numai fludorul din ultimul flacon cu metale o mai ţinea în picioare.

Ar fi trebuit să-i cer lui Sazed una dintre fludorminţile lui goale! se gândi. Metalele Feruchimice şi cele Allomantice erau identice. Ar fi putut să ardă aşa ceva – deşi probabil că ar fi fost o apărătoare de braţ sau o brăţară. Prea mare ca s-o înghită.

Se trase într-o parte când o atacă alt koloss. Monedele nu puteau opri creaturile, care cântăreau prea mult ca să le poată

împinge fără o ancoră. În plus, rezervele ei de oţel şi fier erau extrem de mici.

Omorî koloss după koloss, câştigând timp cât Sazed şi ceilalţi oameni să-şi asigure un avans considerabil. De data asta, ceva era altfel – altfel decât atunci când ucisese în palatul lui Cett. Se simţea bine. Şi nu numai pentru că omora monştri.

Era pentru că-şi înţelegea menirea. Şi şi-o aproba. *Putea* să lupte şi *putea* să ucidă dacă asta însemna să-i apere pe cei care nu se puteau apăra singuri. Kelsier o fi fost în stare să ucidă ca să dea o lovitură sau ca să se răzbune, dar numai atât nu era de-ajuns pentru ea.

Şi n-avea să mai fie niciodată.

Această hotărâre îi alimenta atacurile împotriva kolosşilor. Se folosi de o sabie furată ca să taie picioarele unuia, apoi azvârli arma către altul şi o împinse ca să-i străpungă pieptul. După care Trase de sabia unui soldat căzut, aducându-şi-o în mână. Făcu un pas grăbit înapoi şi fu cât pe ce să se-mpiedice când călcă pe un alt cadavru.

Ce *obosită sunt,* se gândi.

În curte erau zeci – poate chiar sute de leşuri. De fapt, un morman creştea chiar sub picioarele ei. I se urcă în vârf, ferindu-se uşor când o înconjurară din nou creaturile. Se târau peste cadavrele semenilor lor căzuţi, cu furia clocotindu-le în ochii injectaţi de sânge. Dac-ar fi fost oameni, ar fi renunţat, ar fi căutat o bătălie mai uşoară. Însă kolosşii păreau să se-nmulţească într-una, căci toţi cei care auzeau zgomotul luptei veneau să i se alăture.

Vin lovi cu putere sporită de fludor şi tăie braţul unui koloss, apoi piciorul altuia, înainte de a ajunge la capul unui al treilea. Se ghemuia şi se ferea, sărea, stătea destul de departe de ei ca să nu poată fi atinsă şi omora cât de mulţi putea.

Dar, oricât de disperată i-ar fi fost hotărârea – şi oricât de puternică nou-descoperita dorinţă de a apăra – ştia că nu era cu putinţă să continue lupta, nu în acel mod. Era numai una. Nu putea salva Luthadelul, nu de una singură.

— Lord Penrod! strigă Sazed, din faţa porţii Fortăreţei Hasting. *Trebuie* să m-asculţi.

Nu primi niciun răspuns. Oştenii de pe culmea zidului scund tăceau, deşi terrisianul le simţea neliniştea. Nu le făcea plăcere

să-l ignore. În depărtare, lupta era încă dezlănţuită. Kolosşii strigau în noapte. Aveau să găsească în curând calea către grupul în creştere condus de Sazed şi Ham, care număra deja câteva mii de oameni îngrămădiţi în tăcere în afara porţii Fortăreţei Hasting.

Un mesager tras la faţă se apropie de Sazed. Era cel trimis de Dockson la Poarta de Oţel. Îl găsiseră în Piaţa Supravieţuitorului, într-un grup de refugiaţi, după ce-şi pierduse undeva calul.

— Lordule terrisian, spuse el, încet, tocmai… m-am întors de la punctul de comandă. Fortăreaţa Venture a căzut…

— Lordul Dockson?

Omul clătină din cap.

— Am găsit câţiva scribi răniţi, ascunşi în afara fortăreţei. L-au văzut murind. Kolosşii sunt încă în clădire, sparg ferestre, caută peste tot…

Sazed se întoarse să privească oraşul. Spre cer se înălţa atâta fum încât aveai impresia că deja se lăsase ceaţa. Începuse să-şi umple cositormintea cu miros, ca să nu simtă duhoarea.

Lupta pentru oraş se încheiase, dar adevărata tragedie abia începea. Kolosşii din oraş terminaseră de omorât soldaţii. Acum aveau să măcelărească locuitorii. Erau sute de mii, şi Sazed ştia cu câtă veselie aveau să continue masacrul. Fără să jefuiască. Nu atunci când aveau pe cine ucide.

În noapte răsunară alte ţipete. Pierduseră. Dăduseră greş. Iar acum urma adevărata cădere a cetăţii.

Ceaţa nu poate fi departe, se gândi, încercând să-şi dea speranţe. *Poate-o să ne ascundă cumva.*

Însă o imagine continua să nu-i dispară din faţa ochilor. Ciomege, mort în zăpadă. Purta la gât discul de lemn pe care i-l dăruise mai devreme, în aceeaşi zi.

Nu-l ajutase.

Sazed se întoarse din nou spre Fortăreaţa Hasting.

— Lord Penrod, spuse, cu voce sonoră. Vom încerca să ne strecurăm afară din oraş. Soldaţii tăi sunt bine-veniţi, ca şi conducerea ta. Dacă rămâi aici, kolosşii vor ataca fortăreaţa asta şi te vor ucide.

Tăcere.

Sazed se întoarse, oftând când i se alătură Ham – cu braţul încă în eşarfă.

— Trebuie să plecăm, Saze, spuse încet Brutalul.

— Eşti plin de sânge, terrisianule.

Sazed se întoarse iarăşi. Ferson Penrod stătea pe zidul său, uitându-se în jos. Încă mai arăta imaculat în hainele lui de nobil. Avea chiar şi o pălărie, ca să-l ferească de zăpadă şi de cenuşă. Sazed îşi privi trupul. Nu purta nimic altceva în afară de pânza din jurul şalelor. N-avusese timp să se gândească la haine, mai ales fiindcă alamămintea îi oferea căldură.

— N-am văzut niciodată un terrisian luptând, spuse Penrod.

— De obicei nu se-ntâmplă, spuse Sazed.

Penrod îşi înălţă fruntea şi cuprinse oraşul cu privirea.

— Cade, terrisianule.

— De aceea trebuie să plecăm, lordul meu.

Penrod clătină din cap. Încă mai purta coroana subţire a lui Elend.

— E oraşul meu, terrisianule. N-o să-l părăsesc.

— Un gest nobil, lordul meu. Dar mă însoţesc supuşii tăi. O să-i abandonezi în fuga lor către nord?

Regele şovăi. Pe urmă se mulţumi să clatine iarăşi din cap.

— N-o să fugă nimeni către nord, terrisianule. Fortăreaţa Hasting e una dintre cele mai înalte clădiri din oraş – de aici văd ce fac kolossşii. Nu vă vor lăsa să fugiţi.

— Ar putea începe să jefuiască, spuse Sazed. Poate izbutim să scăpăm strecurându-ne pe lângă ei.

— Nu, spuse Penrod, cu vocea stârnind ecouri răscolitoare pe străzile înzăpezite. Cositorianul meu spune că i-au atacat deja pe oamenii trimişi de tine să fugă prin poarta de la nord. Acum kolossşii au pornit-o în direcţia asta. Vin după noi.

Când în văzduh se înălţară înaintând către ei ecourile ţipetelor de pe străzile îndepărtate, Sazed ştiu că spusele regelui trebuiau să fie adevărate.

— Deschideţi porţile, Penrod! strigă el. Lăsaţi refugiaţii să intre!

Păstrează-i în viaţă preţ de câteva momente jalnice.

— Nu e loc. Şi nu e nici timp. Suntem condamnaţi cu toţii.

— Trebuie să ne primeşti înăuntru! strigă Sazed.

— E straniu, spuse Penrod, cu vocea îmblânzindu-i-se. Când i-am luat tânărului Venture tronul, i-am salvat viaţa – şi am pus capăt vieţii mele. N-am putut să salvez cetatea, terrisianule. Singura mea consolare e că mă-ndoiesc că el ar fi reuşit.

Se întoarse şi plecă, coborând undeva, dincolo de zid.

— Penrod! strigă Sazed.

Lordul nu se întoarse. Soarele apunea, ceaţa începea să coboare şi kolosşii se apropiau.

Vin seceră încă un koloss, apoi se retrase dintr-un salt, Împingându-se într-o sabie căzută. Ţâşni în aer şi se îndepărtă de haita de creaturi, respirând greu şi sângerând din două tăieturi lipsite de importanţă. Braţul îi amorţea; primise lovitura de pumn a unui koloss. Ea putea să ucidă – o făcea mai bine decât toţi oamenii pe care-i cunoştea. Însă nu putea să lupte la nesfârşit.

Ateriză pe un acoperiş, apoi se împletici şi căzu în genunchi pe un morman de zăpadă. În urma ei, kolosşii strigau şi urlau, şi ştia c-aveau să vină, s-o vâneze, s-o hăituiască. Omorâse câteva sute, dar ce însemna asta în comparaţie cu o oaste de douăzeci de mii?

La ce te aşteptai? se întrebă. *De ce-ai mai continuat să lupţi după ce-ai văzut c-a scăpat Sazed? Credeai că-i poţi opri pe toţi? Că poţi omorî toţi kolosşii dintr-o oştire?*

Cândva, îl oprise pe Kelsier să se năpustească de unul singur asupra unei armate. Fusese un om mare, totuşi numai unul. Nu putea ţine în loc o oaste întreagă – nu mai mult decât putea ea.

Trebuie să găsesc Fântâna, se gândi, cu hotărâre, arzând bronz, şi pulsaţiile – cărora nu le dăduse atenţie în timpul luptei – începură să-i răsune cu putere în urechi.

Însă asta nu-i rezolva problema de mai înainte. Acum ştia că Fântâna se afla în oraş; simţea pulsaţiile în jurul ei, pretutindeni. Însă erau atât de puternice, atât de omniprezente, încât nu putea să-şi dea seama din ce direcţie veneau.

În plus, ce dovadă avea că descoperirea Fântânii i-ar fi oferit ajutor? Dacă Sazed o minţise în privinţa locului unde se afla – mergând atât de departe încât desenase o hartă născocită –, ce alte minciuni îi mai spusese? Puterea Fântânii ar fi oprit poate ceaţa, dar ce-ar fi putut face pentru Luthadelul care ardea, gata să piară?

Îngenunche, plină de furie, bătând cu pumnii în acoperiş. Se dovedise prea slabă. La ce bun se întorsese – la ce bun se hotărâse să ofere apărare – dacă nu putea da niciun ajutor?

Rămase câteva minute îngenuncheată, gâfâind. În cele din urmă, se sili să se ridice în picioare, aruncă o monedă şi se

avântă în aer. Metalele aproape că i se terminaseră. Abia dacă mai avea oţel pentru alte câteva sărituri. În cele din urmă, îşi încetini goana în apropiere de Kredik Shaw, Dealul Celor o Mie de Turle. Se opri pe una dintre turlele din vârful palatului şi se învârti în noapte, plimbându-şi ochii pe deasupra oraşului întunecat.

Ardea.

Kredik Shaw era sub stăpânirea liniştii şi a nemişcării, lăsat în pace de jefuitorii din ambele specii. Totuşi, Vin vedea, jur-împrejur, lumină în întuneric. Ceaţa strălucea, pătrunsă de o lumină tulburătoare.

E ca în… ca în noaptea aceea, cu doi ani în urmă, se gândi. *Ca în noaptea răzvrătirii skaa.* Numai că, atunci, lumina focului venise de la torţele rebelilor în marş către palat. Acum avea loc o revoltă de alt soi. Zgomotele ajungeau până la ea. Îşi ţinea cositorul aprins, şi se sili să-l incendieze, amplificându-şi auzul. Auzi ţipete. Moarte. Kolosşii nu-şi încheiaseră lucrarea ucigaşă după distrugerea armatei. Nici pe departe.

Abia o începuseră.

Kolosşii omoară pe toată lumea, se gândi, cuprinsă de un tremur, cu ochii la focuri. *Poporul lui Elend, oamenii părăsiţi de el din cauza mea. Sunt pe moarte.*

Eu sunt cuţitul lui. Unealta lor. Kelsier mi i-a încredinţat. Ar trebui să fiu în stare să fac ceva…

Se lăsă să cadă către pământ, alunecând pe un acoperiş în pantă, şi ateriză în curtea palatului. Ceaţa i se adună în jur. Aerul era gros. Nu doar de ninsoare şi de cenuşă, Vin simţea moartea în fiecare adiere, auzea ţipetele în fiecare şoaptă a vântului.

Fludorul i se termină.

Căzu grămadă, izbită de un val de oboseală atât de puternic încât orice altceva părea lipsit de substanţă. Ştiu, brusc, că n-ar fi trebuit să se bizuie atât de mult pe fludor. N-ar fi trebuit să se forţeze atât de mult. Însă aceea păruse să fie singura cale.

Simţi că începea să-şi piardă cunoştinţa.

Însă oamenii ţipau. Îi auzea. Îi auzise şi înainte. Oraşul lui Elend… Poporul lui Elend… pe moarte. Prietenii ei erau acolo, undeva. Kelsier se încrezuse în ea ca să-i protejeze.

Scrâşni din dinţi, alungându-şi istovirea pentru încă o vreme şi străduindu-se să se ridice în picioare. Se uită prin ceaţă, în

direcţia strigătelor fantomatice ale oamenilor înspăimântaţi. Începu să alerge într-acolo.

Nu putea să sară; nu mai avea oţel. Nici măcar nu putea s-alerge foarte repede, dar îşi silea trupul să se mişte, şi trupul ei răspundea din ce în ce mai bine, luptându-se cu vaga amorţeală cu care se alesese după o întrebuinţare atât de îndelungată a fludorului.

Dădu buzna pe o alee, alunecând pe zăpadă, şi văzu câţiva oameni fugind de nişte kolosşi porniţi la atac. Erau şase bestii, mici, dar totuşi periculoase. Chiar sub ochii ei, o creatură lovi cu sabia un bătrân, aproape despicându-l în două. Alta înşfăcă o fetiţă şi o izbi de un zid.

Vin se năpusti, trecând pe lângă grupul de skaa şi scoţându-şi pumnalele. Încă se mai simţea istovită, dar adrenalina o ajuta oarecum. Trebuia să rămână în mişcare. Să nu se oprească. Oprirea însemna moarte.

Mai mulţi kolosşi se întoarseră spre ea, nerăbdători să lupte. Unul îşi avântă sabia în direcţia ei, şi Vin se lăsă să alunece prin noroi – ajungând mai aproape – înainte de a-i tăia partea din spate a piciorului. Kolossul urlă de durere când pătrunse pumnalul în pielea lui lăbărţată. Vin izbuti să-l smulgă când o atacă un altul.

Simt că mă mişc aşa de încet! se gândi, cu ciudă, alunecând uşor înainte de a se retrage atât cât trebuia ca să n-o poată atinge creatura. Sabia kolossului o împroşcă brusc cu apă rece, iar ea sări şi-i înfipse un pumnal în ochi.

Dintr-odată, recunoscătoare pentru antrenamentele la care o pusese Ham să lupte fără Allomanţie, se sprijini de zidul unei clădiri ca să-şi ţină echilibrul în noroi. Pe urmă se azvârli înainte, lovindu-l pe koloss cu umărul în ochiul rănit – monstrul trăgea de pumnalul ei şi urla – trântindu-l peste însoţitorii lui. Cel care ţinea fetiţa se întoarse, uluit, când Vin îi înfipse al doilea pumnal în spate. Nu căzu, scăpă copila.

Lordule Legiuitor; *creaturile astea sunt rezistente!* se gândi Vin, cu mantia fluturându-i când înşfăcă fetiţa şi se grăbi să se-ndepărteze. *Mai ales când nu eşti şi tu rezistent. Îmi trebuie nişte metale.*

Fetiţa i se crispă în braţe când se auzi urletul unui koloss, şi ea se răsuci, incendiindu-şi cositorul ca să nu leşine de oboseală, însă creaturile nu le urmăreau – se certau pe câteva

zdrenţe din hainele bărbatului mort. Urletul se auzi din nou şi, de data asta, Vin îşi dădu seama că venea din altă direcţie.

Oamenii începură din nou să ţipe. Vin îşi ridică privirea şi văzu că grupul pe care abia îl salvase întâlnise alţi kolossşi, de data asta mai mulţi.

— Nu! strigă, ridicând o mână.

Numai că oamenii fugiseră cât se luptase ea şi ajunseseră destul de departe. Dacă n-ar fi fost cositorul, nici măcar nu i-ar mai fi zărit. Însă aşa vedea dureros de bine cum începeau creaturile să atace cu săbiile lor cu lame groase.

— Nu! strigă din nou, şi omorurile o înfiorară, o şocară, amintindu-i de toate morţile pe care nu le putuse împiedica.

— Nu. Nu! *Nu!*

Nu mai avea fludor. Nu mai avea oţel. Nu mai avea fier. Nu mai avea nimic.

Sau… mai avea ceva. Nici măcar întrebându-se ce-o îndemna s-o facă, azvârli spre creaturi o Domolire întărită de duraluminiu.

I se păru că mintea i se izbise de Ceva. Şi apoi acel Ceva se spulberă. Se opri, uluită, alunecă uşor, cu fetiţa încă în braţe când înţepeniră kolossşii, încremeniţi în toiul crâncenului măcel.

Ce-am făcut adineauri? se întrebă, căutând prin mintea ei năucită şi încercând să priceapă de ce reacţionase aşa. Din cauză că-i fusese ciudă?

Nu. Ştia că Lordul Legiuitor îi construise pe Inchizitori cu o slăbiciune: le scoteai din spate un anumit piron, şi mureau. Tot cu o slăbiciune îi construise şi pe kandra. Aşa că trebuiau să aibă şi kolossşii una.

TenSoon i-a numit pe kolossşi… verii săi, îşi aminti.

Pe strada întunecată, dintr-odată tăcută, în afara vaietelor câtorva skaa, Vin îşi îndreptă spatele. Kolossşii aşteptau, şi ea simţi cum pătrunde în minţile lor. Ca şi cum ar fi fost prelungiri ale propriului ei trup, exact aşa cum simţise când luase controlul corpului lui TenSoon.

Cu adevărat veri. Lordul Legiuitor construise şi kolossşii cu o slăbiciune – care nu se deosebea de a neamului kandra. Îşi *oferise* sie însuşi puterea de a-i ţine în frâu.

Şi Vin înţelese, brusc, cum îi controlase atât de mulţi ani.

Sazed stătea în fruntea imensului său grup de refugiaţi, cu zăpada şi cenuşa – de nedeosebit pe întuneric – căzându-i în jur.

Ham se afla pe undeva, în lateral, vlăguit. Pierduse prea mult sânge; un om care nu ardea fludor ar fi fost deja mort. Cineva îi dăduse lui Sazed o mantie, dar el o folosise ca să-l înfăşoare pe Boare, căzut într-un soi de letargie. Deşi abia dacă deschidea alamămintea pentru căldură, lui Sazed nu-i era frig.

Poate era pur şi simplu prea amorţit ca să-i mai pese.

Îşi ţinea mâinile în faţă, cu pumnii strânşi, cu cele zece inele scânteindu-i în lumina singurului felinar al grupului. Kolosşii se apropiau de pe aleile întunecate, cu siluetele ca tot atâtea umbre îngrămădite în noapte.

Soldaţii lui Sazed se traseră înapoi. Le mai rămăsese prea puţină speranţă. Singur Sazed, un cărturar slab şi chel, aproape dezbrăcat, stătea drept, în liniştea ninsorii. El, cel care ţinuse predici despre acceptarea sfârşitului. El, care ar fi trebuit să fie cel mai credincios dintre oameni.

Zece inele. Zece minute de putere. Câteva minute de viaţă.

Aşteptă, în timp ce kolosşii se adunau. În noapte, bestiile deveniseră bizar de tăcute. Stăteau neclintite, un şir de siluete întunecate, ca nişte movile.

De ce nu atacă?! se gândi Sazed, iritat.

Un copil scânci. Pe urmă kolosşii reîncepură să se mişte. Sazed se încordă, dar ei nu înaintară. Se despărţiră în două şi prin mijlocul lor trecu o altă siluetă, în tăcere.

— Lady Vin? întrebă Sazed.

De când îl salvase, la poartă, încă nu avusese ocazia să stea de vorbă cu ea. Părea istovită.

— Sazed, spuse ea, cu glas obosit. M-ai minţit în privinţa Fântânii Înălţării.

— Da, lady Vin.

— Dar asta n-are importanţă acum, continuă ea. De ce stai dezbrăcat în afara zidurilor fortăreţei?

— Eu… Se uită în sus, la kolosşi. Lady Vin, eu…

— Penrod! strigă Vin, pe neaşteptate. Tu eşti acolo sus?

Regele apăru. Părea la fel de nedumerit ca şi Sazed.

— Deschideţi porţile! strigă Vin.

— Ai înnebunit? îi răspunse Penrod.

— Nu sunt sigură, răspunse Vin.

Îi întoarse spatele, şi un grup de kolosşi înaintă, mişcându-se în linişte, ca la comandă. Cel mai voinic o săltă pe Vin, ridicând-

o până când ajunse la nivelul crestei zidului scund. Mai mulţi străjeri de pe zid se retraseră, ferindu-se de ea.

— Sunt obosită, Penrod, spuse Vin.

Sazed se văzu nevoit să-şi deschidă cositormintea cu auz ca să desluşească tot ce spunea.

— Cu toţii suntem, copilă, răspunse Penrod.

— Eu sunt obosită într-un fel aparte, continuă ea. M-au obosit jocurile. Am obosit să tot văd oameni murind fiindcă se ceartă conducătorii lor. Am obosit să tot văd cum profită toată lumea de oamenii buni.

Penrod dădu din cap în tăcere.

— Vreau s-aduni oştenii care ţi-au rămas, spuse Vin, întorcându-se să privească oraşul. Câţi ai acolo, înăuntru?

— În jur de două sute.

Vin dădu din cap.

— Oraşul nu e pierdut – kolossşii s-au luptat cu soldaţii, dar încă n-au avut prea mult timp ca s-atace populaţia. Vreau să-ţi trimiţi oştenii să caute toate grupurile de kolossşi care jefuiesc sau ucid. Apăraţi oamenii, dar, dacă e cu putinţă, nu atacaţi kolossşii. Trimiteţi în schimb un mesager la mine.

Aducându-şi aminte de câtă încăpăţânare dăduse dovadă Penrod mai devreme, Sazed se gândi că urma să obiecteze. Dar lordul nu o făcu. Se mulţumi să dea din cap.

— Şi pe urmă? întrebă.

— Eu o să mă ocup de kolossşi, răspunse Vin. Vom recuceri mai întâi Fortăreaţa Venture – o să am nevoie de metale, şi acolo sunt rezerve din belşug. Imediat ce oraşul va fi în siguranţă, vreau ca tu şi soldaţii tăi să stingeţi focurile. N-ar trebui să fie prea greu; n-au mai rămas prea multe clădiri care pot arde.

— Foarte bine, spuse Penrod, şi începu să-mpartă porunci.

Sazed privi, tăcut, cum o cobora kolossul masiv pe Vin înapoi, pe pământ. Creatura rămase în picioare, liniştită, ca şi cum ar fi fost un monstru cioplit în piatră, nu o creatură vie, care răsufla şi sângera.

— Sazed, spuse Vin încet.

El îi simţi oboseala din glas. Şi-i răspunse:

— Lady Vin.

În lateral, Ham îşi reveni în sfârşit din amorţeală şi, după ce-i zări pe Vin şi pe koloss, rămase locului, privind în sus, uluit.

Vin continuă să se uite la terrisian, studiindu-l. Lui îi venea greu să-i întâlnească ochii. Însă ea avea dreptate. Despre trădarea lui puteau vorbi mai târziu. Existau alte lucruri, mai importante, pe care le avea el de făcut.

— Îmi dau seama că, probabil, ai însărcinări pentru mine, rupse el tăcerea. Dar nu s-ar putea, în schimb, să-mi laşi pentru început un răgaz? Vreau să duc ceva la bun sfârşit.

— Desigur, Sazed, încuviinţă ea. Dar mai întâi, spune-mi, ştii dacă dintre ceilalţi a supravieţuit cineva?

— Ciomege şi Dockson sunt morţi, doamna mea, răspunse Sazed. Nu le-am văzut trupurile, dar am primit veştile de la oameni demni de încredere. Poţi să vezi că lordul Hammond e aici, cu noi, deşi foarte greu rănit.

— Boare? întrebă ea.

Sazed dădu din cap către mormanul îngrămădit lângă zid.

— Din fericire, trăieşte. Însă mintea lui nu pare să reacţioneze bine la ororile pe care le-a văzut. Ar putea fi o simplă formă de şoc. Sau... ar putea fi ceva care să dureze mult mai mult.

Ea dădu din cap şi se întoarse spre Brutal.

— Ham, am nevoie de fludor.

Bărbatul dădu din cap fără vlagă şi, cu mâna sănătoasă, scoase un flacon. Îl aruncă. Vin îl dădu peste cap, şi păru imediat mai puţin obosită. Îşi îndreptă mai tare spatele, privirea i se învioră.

Aşa ceva nu poate fi sănătos, se gândi terrisianul, îngrijorându-se. *Oare cât fludor o fi ars?*

Vin se întoarse spre kolossul ei, păşind cu mai multă energie.

— Lady Vin? spuse Sazed, făcându-i să se-ntoarcă iarăşi spre el. Afară încă mai e o armată.

— Oh, ştiu, zise ea, răsucindu-se ca să ia o sabie mare, triunghiulară, de la posesorul său. De fapt, lungimea armei depăşea cu câţiva centimetri înălţimea ei. Ştiu foarte bine care sunt intenţiile lui Straff, adăugă, săltându-şi arma pe umăr.

Pe urmă, sub ninsoare şi în ceaţă, se întoarse către Fortăreaţa Venture şi o porni într-acolo, cu strania sa gardă de kolossi tropăindu-i în urmă.

Sazed avu nevoie de o bună parte a nopţii ca să încheie însărcinarea pe care şi-o dăduse singur. În noaptea rece, găsi cadavru după cadavru, multe cu o crustă de gheaţă. Ninsoarea

încetase, iar vântul se înteţise, întărind noroiul, care îngheţase şi devenise alunecos. Se văzu nevoit să desprindă din el câteva leşuri ca să le poată întoarce şi să le vadă feţele.

Fără alamămintea care-i dădea căldură, n-ar fi izbutit niciodată să-şi îndeplinească misiunea sinistră. Îşi găsise totuşi îmbrăcăminte călduroasă – o robă simplă, cafenie, şi o pereche de cizme. Îşi continuă truda pe durata nopţii, cu vântul învârtejindu-i în jur fulgi de zăpadă şi aşchii de gheaţă. Începuse de la poartă, fireşte. Acolo se aflau cele mai multe cadavre. Însă, în cele din urmă, plecă să caute pe alei, străzi şi pasaje.

Îi găsi trupul spre dimineaţă.

Oraşul nu mai ardea. Sazed n-avea altă lumină în afară de felinarul său, dar era de-ajuns ca să-i dezvăluie fâşia de material care fâlfâia într-un nămete. La început, crezu că nu era decât un alt bandaj însângerat care nu-şi atinsese scopul. Apoi zări o sclipire de portocaliu şi de galben, se apropie – nu mai avea putere să se grăbească – şi întinse mâna în zăpadă.

Trupul lui Tindwyl trosni uşor când îl rostogoli. Sângele de pe faţă îi îngheţase, fireşte, şi gheaţa îi acoperea ochii deschişi. Judecând după poziţia ei, îşi condusese oştenii către Fortăreaţa Venture.

Oh, Tindwyl, se gândi, atingându-i faţa. Încă mai era catifelată, dar cumplit de rece. După anii în care îndurase abuzurile Maeştrilor Reproducerii, după ce supravieţuise atâta timp, întâlnise tocmai asta. Moartea într-un oraş care nu era al ei, lângă un bărbat – ba nu, o *jumătate* de bărbat – care nu o merita.

Şi eliberă alamămintea, lăsându-se cuprins de frigul nopţii. Nu voia să-i fie cald în clipa aceea. Felinarul îi pâlpâia, şovăitor, luminând strada şi aruncând umbre peste cadavrul rece ca gheaţa. Acolo, pe aleea îngheţată din Luthadel, privind trupul fără viaţă al femeii pe care o iubise, Sazed înţelese un lucru.

Nu ştia ce să facă.

Încercă să se gândească la ceva care s-ar fi cuvenit să fie spus – la ceva pe care s-ar fi cuvenit să şi-l aducă în minte – dar tot ce ştia despre religii i se păru dintr-odată găunos. Ce rost avea să-i ofere o ceremonie de înmormântare? Ce rost avea să-nalţe rugăciuni către un zeu mort de multă vreme? La ce bun? Credinţa în Dadradah nu-l ajutase pe Ciomege; Supravieţuitorul

nu venise să salveze miile de soldaţi care muriseră. Ce rost avea?

Nimic din tot ceea ce ştia nu-i aducea alinare. Acceptase religiile pe care le cunoştea – le crezuse valoroase – dar niciuna nu-i oferise ceea ce-i trebuia. Nu-l asigurau că sufletul lui Tindwyl continua să trăiască. În schimb, îl făceau să-şi pună întrebări. Dacă atât de mulţi oameni credeau în atât de multe lucruri diferite, cum putea oricare dintre acestea – sau, măcar unul dintre ele – să fie în realitate adevărat?

Skaa îl numeau pe Sazed sacru, însă, în clipa aceea, el înţelese că era cel mai păgân dintre oameni. O fiinţă care cunoştea trei sute de religii, dar nu credea în niciuna dintre ele.

Astfel, când ochii i se umeziră – şi aproape că-ncepură să-i îngheţe lacrimile pe obraji –, plânsetul nu-i adusese mai multă alinare decât religia. Gemu, aplecându-se asupra leşului îngheţat.

Viaţa mea, îşi spuse, *a fost o farsă.*

Rashek trebuie să se străduiască să-l conducă pe Alendi într-o direcţie greşită, să-l descurajeze sau să-i împiedice toate căutările. Alendi nu ştie c-a fost amăgit, că am fost amăgiţi cu toţii, şi acum n-o să-mi dea ascultare.

55

Straff se trezi în frigul dimineţii şi întinse imediat mâna după o frunză de Frayn Negru. Începea să descopere foloasele dependenţei sale. Îl trezea repede şi cu uşurinţă, dându-i o senzaţie de căldură plăcută, deşi era atât de devreme. Cândva avusese nevoie de o întreagă oră ca să se pregătească, dar acum era în picioare după câteva minute, îmbrăcat, gata să-şi înceapă ziua.

Şi ce zi plină de glorie avea să fie!

Janarle îl aştepta în faţa cortului şi străbătură împreună tabăra în plin freamăt. Pe jumătate îngheţat şi pe jumătate acoperit cu zăpadă, pământul trosnea sub cizmele lui Straff în timp ce se îndrepta spre calul său.

— Focurile s-au stins, lordul meu, îi explică Janarle. Probabil din pricina zăpezii. Iar colosşii şi-au încheiat pesemne jaful şi şi-au căutat culcuş să se-adăpostească de frig. Cercetaşii noştri se

tem să se-apropie prea mult, dar spun că oraşul e ca un cimitir. Tăcut şi pustiu, plin doar de leşuri.

— Poate chiar s-au ucis unii pe alţii, spuse vesel Straff, urcând în şa, cu răsuflarea vizibilă, ca un nor minuscul în aerul rece al dimineţii.

În jurul lui, armata intra în formaţie. Cincizeci de mii de soldaţi, gândindu-se cu nerăbdare la cucerirea oraşului. Nu era vorba numai de jaf, mutarea în Luthadel însemna acoperişuri şi ziduri pentru ei toţi.

— Poate, spuse Janarle, încălecând la rândul său.

Convenabil, nu? se gândi Straff, zâmbind. *Toţi duşmanii mei morţi, cetatea a mea, cu toate bogăţiile ei, şi niciun skaa pentru care să-mi fac griji.*

— Lordul meu! strigă cineva.

Straff îşi ridică privirea. Câmpul dintre tabăra lui şi Luthadel era cenuşiu cu alb, zăpadă pătată de cenuşă. Iar în cealaltă parte a câmpului erau kolossşii.

— S-ar părea că, la urma urmelor, n-au murit, lordul meu, zise Janarle.

— Într-adevăr, răspunse Straff, încruntându-se.

Creaturile erau încă numeroase. Se îngrămădeau în faţa porţii de vest, fără să se grăbească s-atace, dar adunându-se în schimb în număr mare.

— După numărătoarea făcută de cercetaşii noştri, sunt mai puţini decât înainte, spuse Janarle, nu după mult timp. Poate două treimi din câţi au fost la început, sau poate nici măcar atât. Însă *sunt* kolossşi…

— Dar şi-au părăsit fortificaţiile, zâmbi Straff. Fraynul Negru îi încălzea sângele, făcându-l să se simtă ca şi cum ar fi ars metale. Şi vin la noi. Lăsaţi-i s-atace. Ar trebui să se termine repede.

— Da, lordul meu, zise Janarle, părând mai puţin convins. Pe urmă se încruntă şi arătă către partea de sud a oraşului. Lordul… meu?

— Acum ce mai e?

— Oşteni, lordul meu, răspunse Janarle. Oameni. Par să fie câteva mii.

Straff se încruntă.

— Ar trebui să fie morţi cu toţii!

Kolosşii se năpustiră. Calul lui Straff se foi uşor în timp ce monştrii albaştri traversau în fugă câmpul cenuşiu, urmaţi de soldaţi, în şiruri mult mai ordonate.

— Arcaşi! strigă Janarle. Pregătiţi prima rafală!

Poate n-ar trebui să rămân în prima linie, se gândi brusc Straff. Îşi întoarse calul, apoi observă ceva. O săgeată pornită pe neaşteptate din mijlocul kolosşilor în atac.

Însă kolosşii nu foloseau arcuri. În plus, erau încă departe, iar obiectul în zbor era mult prea mare pentru o săgeată. Poate o piatră? Părea mai mare decât…

Începu să cadă peste oastea lui. El rămase cu ochii la cer, ţintuiţi de obiectul straniu. Pe măsură ce cădea, căpăta contururi mai clare. Nu era nici săgeată, nici piatră.

Era o fiinţă omenească – cu mantia-de-ceaţă fluturându-i.

— Nu! strigă Straff.

N-ar fi trebuit să se afle aici!

Vin îşi încheie oţel-saltul alimentat de duraluminiu cu un strigăt, cu masiva sabie de koloss uşoară în mâinile ei. Îl lovi pe Straff chiar în creştetul capului şi continuă mişcarea de coborâre a lamei, izbind apoi solul cu o forţă care azvârli în aer zăpadă şi ţărână îngheţată.

Calul căzu la pământ din două bucăţi, cea din faţă şi cea din spate. Ceea ce mai rămăsese din fostul rege alunecă alături de leşul animalului. Vin privi rămăşiţele cu un zâmbet sinistru şi îi spuse adio lui Straff.

La urma urmelor, Elend îi explicase ce-avea să păţească dacă ataca oraşul.

Generalii şi slujitorii lui Straff stăteau în jurul ei, într-un cerc împietrit de uimire. În spate, armata kolosşilor se apropia cu iuţeală, întâmpinată de săgeţile răzleţe şi prea puţin eficiente trase de oşteni năuciţi.

Vin se prinse bine de sabie, apoi Oţel-Împinse în afară, arzând duraluminiu. Călăreţii se treziră aruncaţi din şa când li se împiedicară animalele în propriile potcoave, iar pedestraşii zburară cu spatele înainte, îndepărtându-se de ea şi împrăştiindu-se pe un cerc de mai multe zeci de metri. Oamenii urlau.

Vin dădu peste cap un alt flacon, refăcându-şi rezerva de oţel şi fludor. Apoi se avântă într-un salt, căutând generali şi ofiţeri.

În aceeaşi clipă, kolosşii se izbiră de primele rânduri ale armatei lui Straff şi începu adevăratul masacru.

— Ce fac? întrebă Cett, aruncându-şi mantia pe umeri în timp ce era urcat în şa şi legat de ea.

— S-ar părea că atacă, răspunse Bahmen, unul dintre aghiotanţii lui. Uite! Merg la luptă alături de kolosşi.

Cett se încruntă, strângându-şi catarama mantiei.

— Un tratat?

— Cu kolosşii? întrebă Bahmen.

Cett ridică din umeri.

— Cine-o să-nvingă?

— Greu de spus, lordul meu, răspunse aghiotantul. Kolosşii sunt…

— Ce se-ntâmplă aici? întrebă Alirianne, mânându-şi calul în susul pantei înzăpezite, urmată de garda ei de corp, doi străjeri timizi.

Cett le ordonase, bineînţeles, să n-o lase să iasă din tabără – dar fireşte că se aşteptase din partea ei să fie în stare să treacă de cei doi.

Cel puţin mă pot bizui pe ea când vreau să mă-ntârzie cineva dichisindu-se dimineaţa, se gândi, amuzat. Era îmbrăcată cu una dintre rochiile ei imaculate şi se pieptănase cu grijă. Într-o clădire în flăcări, Alirianne s-ar fi oprit să se fardeze înainte de a scăpa cu fuga.

— Se pare c-a început bătălia, răspunse el, arătând spre câmpul de luptă.

— În afara cetăţii? se miră Alirianne, alăturându-i-se. Pe urmă se însenină. Atacă tabăra lui Straff!

— Da, spuse Cett. Asta lasă cetatea…

— Trebuie să-i ajutăm, tată!

Cett îşi dădu ochii peste cap.

— Ştii că n-am de gând să fac aşa ceva. O să vedem cine-nvinge. Dacă vor fi destul de slăbiţi – şi sper că vor fi – o să-i atacăm. Nu m-am întors aici cu toate forţele, dar…

Vocea i se stinse când văzu privirea Aliriannei. Deschise gura să-i vorbească, dar, înainte de a avea timp s-o facă, ea îşi îmboldi calul, punându-l în mişcare.

Oştenii din garda ei azvârliră blesteme, repezindu-se – prea târziu – să prindă animalul de frâu. Cett o urmărea cu priviri

uluite. Gestul era oarecum nebunesc – chiar şi pentru ea. N-avea să cuteze…

Alirianne galopă în josul dealului, către câmpul de luptă. Pe urmă se opri, aşa cum se aşteptase Cett. Se întoarse şi se uită la el.

— Dacă vrei să mă aperi, tată, strigă, ai face bine s-ataci!

Cu asta îi întoarse spatele şi porni din nou în galop, cu copitele calului azvârlind trâmbe de zăpadă.

Cett nu se clinti.

— Lordul meu, spuse Bahmen. Forţele sunt aproape egale. Cincizeci de mii de oameni împotriva unei armate de douăsprezece mii de kolosşi şi vreo cinci mii de oşteni. Dacă am adăuga puterea noastră oricăreia dintre părţi…

Afurisita asta de fată proastă! se gândi Cett, cu ochii la Alirianne, care continua să galopeze, îndepărtându-se.

— Lordul meu? întrebă Bahmen.

De ce-am venit, în *primul rând, la Luthadel? Fiindc-am crezut cu adevărat că pot cuceri cetatea? Fără Allomanţi, cu o răzmeriţă în regatul meu? Sau ca să caut ceva? O confirmare a istorisirilor. O putere ca aceea pe care-am văzut-o în noaptea când Moştenitoarea aproape că m-a ucis.*

Oricum, în ce fel i-au făcut pe kolosşi să treacă de partea lor?

— Adunaţi toate forţele noastre! porunci. Mergem s-apărăm Luthadelul. Şi să trimită cineva călăreţi după proasta de fiică-mea!

Sazed călărea în tăcere şi calul înainta încet prin zăpadă. În faţa lui se dezlănţuise bătălia, dar el se afla la prea mare distanţă ca să fie în pericol. Lăsase în urmă Luthadelul, cu femeile şi bătrânii care supravieţuiseră privind de pe ziduri. Vin îi salvase de kolosşi. Adevăratul miracol ar fi fost să vadă că îi putea salva şi de celelalte două armate.

Terrisianul nu-şi mână calul ca să intre în luptă. Metalminţile lui erau aproape goale, iar trupul îi era tot atât de obosit ca şi mintea. Se opri, pur şi simplu, cu răsuflarea înălţându-i-se, vizibilă, în aerul rece, în vreme ce stătea, singur, pe câmpia ninsă.

Nu ştia cum să facă faţă morţii lui Tindwyl. Se simţea… pustiit. Ar fi vrut să fie cu putinţă să nu mai aibă niciun sentiment. Îşi dorea să fie posibil să se-ntoarcă în timp, să apere

poarta ei, nu pe a lui. De ce nu plecase s-o caute imediat ce auzise de căderea porţii din nord? Atunci mai era încă în viaţă. Poate-ar fi izbutit s-o apere…

De ce se mai frământa? De ce-şi mai bătea capul?

Însă credincioşii au avut dreptate, se gândi. *Vin s-a-ntors să apere oraşul. Eu nu mai aveam nicio speranţă, dar ei nu şi-au pierdut-o niciodată.*

Dădu pinteni calului. Zgomotul luptei se auzea în depărtare. Încercă să găsească altceva asupra căruia să se concentreze, orice în afară de Tindwyl, dar gândurile i se tot întorceau la lucrurile pe care le studiase împreună cu ea. Faptele şi istorisirile deveneau mult mai preţioase fiindcă aveau o legătură cu ea. O legătură dureroasă, dar la care nu suporta să renunţe.

Eroul Evurilor nu era menit să fie un simplu luptător se gândi, continuând să călărească încet către câmpul de luptă. *Era un om care-i unea pe ceilalţi, îi aducea laolaltă. Un conducător.*

Ştia că Vin se gândea că ea însăşi era Eroul. Însă Tindwyl avusese dreptate: se potriveau prea multe ca să fie doar o coincidenţă. Iar el nici măcar nu mai era sigur că mai credea în adevărul legendei. Dacă mai credea în ceva.

Eroul Evurilor a fost ales dintre oamenii din Terris, se gândi, cu ochii la atacul kolosşilor. *Nu era de sânge regesc, dar în cele din urmă a ajuns rege.*

Îşi opri calul şi rămase în mijlocul câmpului deschis şi pustiu. Din zăpada din jur ieşeau săgeţi şi urmele de paşi erau pretutindeni. Auzi, în depărtare, bătăi de tobă. Se întoarse şi zări o armată alcătuită din oameni trecând peste un deal din vest. Purtau steagul lui Cett.

Comanda oştile întregii lumi. Regii îi veneau în ajutor.

Forţele lui Cett intrară în luptă, împotriva lui Straff. Atacul se dezlănţui pe un nou front. În sunetul metalului izbit de metal şi al gemetelor omeneşti, Sazed stătea pe câmpul dintre oraş şi armate. Oastea lui Vin încă mai era copleşită numericeşte, dar, sub ochii terrisianului, oamenii lui Straff începură să se retragă, împrăştiindu-se, luptând în debandadă. Mişcările lor trădau groaza.

Vin le omoară generalii, se gândi Sazed.

Cett era un bărbat abil. Se afla, călare, pe câmpul de luptă, dar stătea în spatele soldaţilor săi – fiind schilod, trebuia să rămână legat de şa şi îi era greu să mânuiască armele. Însă,

luând parte la bătălie, se asigura că Vin nu trimitea kolossşii împotriva lui.

Terrisianul ştia, fără nicio îndoială, a cui avea să fie victoria. Într-adevăr, după nicio oră, oştenii lui Straff începură să se predea în grupuri mari. Zgomotele luptei se stinseră, şi el dădu pinteni calului.

Întâiul Martor Sacru, se gândi. *Nu ştiu dacă pot să cred asta. Dar, oricum ar fi, ar trebui să mă aflu acolo, martor la ceea ce se va întâmpla în continuare.*

Kolossşii încetaseră lupta şi stăteau locului, în tăcere. Se despărţiră în două, făcându-i loc să treacă prin mijlocul lor. În cele din urmă o găsi pe Vin, mânjită de sânge, cu sabia ei masivă, de koloss, pe un umăr. Câţiva kolossşi trăgeau un om, silindu-l să înainteze – un lord cu haine bogate şi platoşă argintie. Îl lăsară să cadă în faţa lui Vin.

Din spate se apropie Penrod, cu o gardă de onoare, condusă de un koloss. Nimeni nu vorbea. În cele din urmă, kolossşii se despărţiră iarăşi şi de data asta printre ei înaintă un Cett bănuitor călare, înconjurat de un număr mare de oşteni şi călăuzit de un singur koloss.

Cett se uită la Vin, apoi se scărpină în barbă.

— N-a fost cine ştie ce luptă, spuse.

— Oştenilor lui Straff le-a fost frică, răspunse Vin. Le e frig şi nu sunt dornici să se bată cu kolossşii.

— Şi comandanţii lor? întrebă Cett.

— I-am omorât, zise Vin. În afară de ăsta. Numele tău.

— Lordul Janarle, răspunse omul lui Straff.

Părea să aibă un picior strivit şi kolossşii îl ţineau de ambele braţe, sprijinindu-l.

— Straff e mort, spuse Vin. Tu îi comanzi acum oştile.

Nobilul îşi lăsă capul în jos.

— Nu, nu eu. Tu.

Vin dădu din cap.

— În genunchi, spuse.

Kolossşii îl lăsară pe Janarle să cadă. El gemu de durere, dar îşi plecă fruntea.

— Jur că oştile mele ţi se vor supune, şopti.

— Nu, spuse tăios Vin. Nu mie – moştenitorului de drept al Casei Venture. El e acum lordul tău.

Janarle şovăi.

— Bine, spuse. Oricum doreşti. Îi jur credinţă fiului lui Straff, Elend Venture.

Grupurile stăteau în frig, separate. Sazed se întoarse când se întoarse Vin, îndreptându-şi privirea spre Penrod. Ea arătă către pământ. Lordul descălecă în tăcere şi îngenunche.

— Îi jur şi eu, spuse. Îi jur credinţă lui Elend Venture.

Vin se întoarse spre Cett.

— Te-aştepţi la asta şi din partea mea? zise bărbatul bărbos, amuzat.

— Da, răspunse ea, cu voce scăzută.

— Şi dacă refuz? întrebă Cett.

— Te omor, spuse Vin, tot fără să ridice tonul. Ţi-ai adus oştile ca să-mi ataci cetatea. Mi-ai ameninţat poporul. N-o să-ţi ucid soldaţii, n-o să-i fac să plătească pentru faptele tale, dar ţie o să-ţi scurtez zilele, Cett.

Tăcere. Sazed se întoarse să se uite la şirurile de kolosşi care stăteau, neclintiţi, în zăpada îmbibată de sânge.

— Ştii, asta e o ameninţare, zise Cett. Elend al tău n-ar fi niciodată de acord cu aşa ceva.

— Elend nu e aici, ripostă Vin.

— Şi ce crezi c-ar spune dac-ar fi? întrebă Cett. Mi-ar spune să nu cedez când mi se cere aşa ceva – onorabilul Elend Venture n-ar ceda niciodată doar fiindcă-l ameninţă cineva cu moartea.

— Tu nu eşti omul care e el, zise Vin. Şi o ştii.

Cett şovăi, apoi zâmbi.

— Nu. Nu, nu sunt. Se întoarse către aghiotanţii săi. Ajutaţi-mă să descalec.

Vin se uită în tăcere cum desfăceau oştenii din garda lui Cett legăturile care-l ţineau în şa, pentru a-l coborî apoi pe solul acoperit de zăpadă. El îşi plecă fruntea.

— Foarte bine, atunci. Îi jur credinţă lui Elend Venture. E binevenit în regatul meu… presupunând că-l poate lua de la blestematul ăla de obligator care-l conduce acum.

Vin dădu din cap şi se întoarse spre Sazed.

— Am nevoie de ajutorul tău.

— Orice porunceşti, stăpână, răspunse terrisianul, cu voce scăzută.

Vin şovăi.

— Te rog, nu-mi mai spune aşa.

— Cum doreşti.

— Eşti singurul om de aici în care am încredere, Sazed, zise Vin fără să le mai dea atenţie celor trei bărbaţi îngenuncheaţi. Cu Ham rănit şi Boare…

— O să mă străduiesc din răsputeri, făgădui terrisianul. Ce vrei să fac?

— Ai grijă să fie Luthadelul în siguranţă, îi ceru ea. Asigură-te că oamenii au adăpost şi trimite după provizii din magaziile lui Straff. Ia în primire armatele, astfel încât să nu se omoare între ele şi trimite un detaşament să-l aducă pe Elend. Se îndreaptă spre sud pe drumul de lângă canal.

El dădu din cap şi Vin se întoarse spre cei trei regi îngenuncheaţi.

— Sazed e locţiitorul meu. Vă veţi supune poruncilor lui ca şi cum ar veni de la Elend sau de la mine.

Fiecare dădu din cap, la rândul lui.

— Dar tu unde-o să fi? întrebă Penrod, ridicându-şi privirea.

Ea oftă, simţindu-se brusc cumplit de obosită.

— O să dorm, spuse, şi lăsă Sabia să-i cadă.

Pe urmă Trase de ea şi se avântă în aer cu spatele înainte, îndreptându-se spre Luthadel.

El a lăsat în urmă ruine, dar asta a căzut în uitare, se gândi Sazed, întorcându-se să-i privească plecarea. *A creat regate şi le-a distrus apoi, când a reconstruit lumea.*

Am greşit dintotdeauna genul eroului.

PARTEA A ȘASEA
Cuvinte în oţel

L-am învăţat pe Rashek să-l ucidă pe fostul meu prieten Alendi, dacă nu izbuteşte să-l facă să se rătăcească.

56

Cum poate Vin să suporte aşa ceva? se întrebă Elend. În ceaţă, el abia dacă vedea la trei metri distanţă. Pe măsură ce înainta, copacii îi apăreau în jur ca nişte năluciri, cu crengile curbându-li-se deasupra drumului. Ceaţa părea aproape vie: se mişca, rotindu-se, plutind în aerul rece al nopţii. Îi înşfăca rotocoalele răsuflării, parcă atrăgând în sine ceva din el.

Se cutremură, dar nu se opri. În ultimele câteva zile, zăpada se topise numai în parte, lăsând nămeţi în locurile umbrite. Din fericire, drumul de lângă canal dispăruse aproape în întregime.

Mergea cu o raniţă pe umăr, cărând numai lucrurile strict necesare. Ascultând sfatul lui Fantomă, îşi dăduseră caii la schimb, într-un sat, cu câteva zile în urmă. Călăriseră mult, istovindu-i, şi tânărul socotise că, în ultima parte a călătoriei, strădaniile de a-i hrăni şi de a-i ţine în viaţă nu ofereau foloase pe măsură.

În plus, indiferent ce s-ar fi întâmplat în cetate, probabil se încheiase deja. Aşa că Elend mergea pe jos, singur, prin întuneric. Deşi era sinistru, se ţinea de cuvânt şi călătorea noaptea. Nu numai fiindcă aşa voia Vin, ci şi fiindcă Fantomă pretindea că noaptea drumul era mai sigur. Prea puţini călători înfruntau ceaţa. Prin urmare, tâlharii nu se osteneau să stea la pândă.

Fantomă cerceta împrejurimile mergând în faţa lui, fiindcă simţurile sale ascuţite îi îngăduiau să descopere pericolele înainte de a avea Elend ghinionul să dea peste vreunul. *Totuşi, cum e cu putinţă?* cugetă acesta, din mers. *Cositorul trebuie să te facă să vezi mai bine. Dar ce importanţă are cât de departe vezi, când ceaţa ascunde totul?*

Cărţile susţineau că Allomanţia te putea ajuta să străpungi cumva ceaţa. Elend se întrebase întotdeauna cum o fi fost.

Fireşte, se întreba şi cum era să simţi puterea fludorului sau să lupţi arzând atiu. Allomanţii nu reprezentau ceva obişnuit nici măcar în Marile Case. Însă, din cauza modului în care-l tratase Straff, se simţise întotdeauna vinovat fiindcă nu se număra printre ei.

Dar, până la urmă, am ajuns rege, chiar şi fără Allomanţie, se gândi, zâmbind în sinea lui. Era adevărat că pierduse tronul. Dar, pe când coroana puteau să i-o ia, nu-i puteau lua ceea ce înfăptuise. Demonstrase că o Adunare îşi putea îndeplini menirea. Protejase populaţia skaa, îi oferise drepturi şi un gust al libertăţii pe care n-avea să-l uite niciodată. Făcuse mai mult decât ar fi aşteptat oricine din partea lui.

Ceva foşni în ceaţă.

Elend înlemni, fixând întunericul cu privirea. *Parcă s-ar fi mişcat nişte frunze,* se gândi, nervos. *A trecut ceva, atingându-le? Sau le-a suflat pur şi simplu vântul?*

În clipa aceea, hotărî că nu exista nimic mai descurajant decât să te holbezi la întunericul ceţos, desluşind siluete într-o necontenită schimbare. O parte din el ar fi preferat mai degrabă să-nfrunte o armată de kolosşi decât să stea, noaptea, singur, într-o pădure necunoscută.

— Elend? şopti cineva.

El se întoarse. Îşi duse o mână la piept când îl văzu pe Fantomă apropiindu-se. Se gândi să-l dojenească pe băiat fiindcă apărea pe neaşteptate – dar pe ceaţă nici n-aveai cum altfel să-ţi faci apariţia.

— Ai văzut ceva? întrebă Fantomă, cu voce scăzută.

Elend negă cu un gest.

— Dar am auzit ceva.

Fantomă dădu din cap, apoi se repezi din nou în ceaţă. Elend rămase locului, neştiind dacă trebuia să-şi continue drumul sau să aştepte. N-avu prea mult timp de gândire. Fantomă reveni după câteva clipe.

— Nimic îngrijorător, spuse. Doar o nălucă-de-ceaţă.

— Ce?

— Nălucă-de-ceaţă. Ştii. Chestiile alea mari, vâscoase? Înrudite cu kandra? Nu-mi spune că n-ai citit despre ele.

— Am citit, zise Elend, scrutând întunericul cu priviri nervoase. Dar nu m-am gândit niciodată c-o să fiu afară, în ceaţă, alături de una dintre ele.

Fantomă ridică din umeri.

— Probabil ne urmăreşte mirosul, sperând c-o să-i aruncăm ceva resturi de mâncare. Creaturile sunt cele mai adesea inofensive.

— Cel mai adesea? întrebă Elend.

— Probabil ştii mai multe decât mine despre ele. Uite ce e, nu m-am întors ca să vorbim despre mâncătorii de leşuri. În faţa noastră e lumină.

— Un sat? zise Elend, încercând să-şi aducă aminte cum arătase drumul mai înainte, când mai trecuseră pe-acolo.

Fantomă clătină din cap.

— Par să fie focuri de tabără.

— O armată?

— Posibil. Mă gândesc că, poate, ar trebui s-aştepţi puţin în urma mea. Ar fi neplăcut să nimereşti în postul de pândă al unor cercetaşi.

— De acord, spuse Elend.

Fantomă dădu din cap şi dispăru în ceaţă.

Şi Elend se trezi din nou singur în întuneric. Străbătut de un tremur, îşi strânse mantia mai bine în jurul trupului şi se uită în direcţia din care se auzise năluca-de-ceaţă. Da, citise despre ele. Ştia că erau considerate inofensive. Dar ideea că în apropiere se târa ceva – cu scheletul alcătuit din oase alăturate la întâmplare –, privindu-l…

Nu te gândi la asta, îşi spuse.

Îşi îndreptă în schimb atenţia asupra ceţii. Vin avusese dreptate cel puţin într-o singură privinţă. Zăbovea din ce în ce mai mult, în ciuda apariţiei soarelui. În unele dimineţi, continua să acopere pământul preţ de o oră întreagă după răsărit. Îşi putea imagina cu uşurinţă dezastrul abătut asupra lumii dacă ar fi fost ceaţă pe toată durata zilei. Recoltele nu s-ar fi pârguit, animalele ar fi murit de foame, iar de civilizaţie s-ar fi ales praful.

Adâncimea putea oare fi ceva atât de simplu? În privinţa asta, propriile sale impresii aveau rădăcini în părerile conservatoare ale cărturarilor. Unii autori considerau totul o simplă legendă – un zvon răspândit de obligatori, ca să-ntărească aura divină a zeului lor. Însă cei mai mulţi acceptau definiţia istorică a Adâncimii – un monstru întunecat, ucis de Lordul Legiuitor.

Şi totuşi, să se gândească astfel la ceaţă avea un oarecare sens. Cum ar fi putut o fiară, indiferent cât de periculoasă, să ameninţe o lume întreagă? Însă ceaţa... putea fi distrugătoare. Omora plantele. Poate omorî chiar şi... oameni, aşa cum dăduse de înţeles Sazed?

O privi agitându-i-se în jur, jucăuşă, amăgitoare. Da, putea s-o vadă sub chipul Adâncimii. Şi-ar fi meritat reputaţia – mai înspăimântătoare decât un monstru, mai primejdioasă decât o armată. De fapt, privind-o, vedea că încerca să se joace cu mintea lui. De pildă, în vălătucul din faţa sa păreau să se contureze nişte forme. Elend zâmbi în timp ce avea senzaţia că descoperea imagini în ceaţă. Una semăna aproape perfect cu un om care-i stătea înaintea ochilor, în picioare.

Omul făcu un pas înainte.

Elend tresări şi se trase uşor înapoi, strivind sub talpă, cu un scrâşnet, crusta de gheaţă de pe un petic de zăpadă. *Nu fi prost,* îşi spuse. *Mintea îţi joacă feste. Nu e nimic...*

Silueta de ceaţă înaintă cu încă un pas. Era neclară, aproape fără formă, şi totuşi părea reală. Mişcările întâmplătoare ale ceţii îi conturau faţa, trupul, picioarele.

— Lordule Legiuitor! strigă Elend, făcând un salt înapoi.

Creatura continuă să-l privească.

Înnebunesc, se gândi, cu mâinile începând să-i tremure. Silueta de ceaţă se opri la câţiva paşi distanţă de el, apoi ridică un braţ, arătând ceva cu degetul.

Spre nord. În partea opusă Luthadelului.

Elend se încruntă, uitându-se în direcţia arătată. Nu se zărea nimic altceva decât ceaţa pustie. Se întoarse din nou spre siluetă, care stătea liniştită, cu braţul ridicat.

Vin mi-a vorbit despre creatura asta, îşi aminti el, străduindu-se să-şi alunge spaima. *A-ncercat să-mi povestească despre ea. Iar eu am crezut că erau născociri!* Avusese dreptate, ca şi atunci când spusese că deja ceaţa nu mai dispărea imediat după venirea zorilor şi că ea, ceaţa, ar fi putut fi Adâncimea. Începea să se-ntrebe care dintre ei era eruditul.

Silueta din ceaţă continua s-arate cu degetul.

— Ce e? întrebă Elend, şi propria lui voce sună fantomatic în tăcerea din aer.

Silueta făcu încă un pas, cu braţul încă ridicat. Elend îşi duse, inutil, mâna la sabie, dar nu se mai trase înapoi.

— Spune-mi ce vrei de la mine! zise, cu glas ferm.

Creatura arătă din nou cu degetul. Elend îşi lăsă capul pe-o parte. Silueta de ceaţă nu era nicidecum ameninţătoare. De fapt, simţea venind dinspre ea o nefirească senzaţie de pace.

Allomanţie? se gândi. *Trage de sentimentele mele!*

— Elend? se auzi, din ceaţă, vocea lui Fantomă.

Silueta se dizolvă brusc, parcă topindu-se. Fantomă se apropie, cu faţa posomorâtă şi umbrită în noapte.

— Elend? Ce spuneai?

El îşi luă mâna de pe sabie şi îşi îndreptă spatele. Privi ceaţa, încă nu pe de-a-ntregul convins că nu avusese vedenii.

— Nimic, răspunse.

Fantomă se uită peste umăr, în direcţia din care venise.

— Ar trebui să vii să vezi asta.

— Armata? se încruntă Elend.

Fantomă clătină din cap.

— Nu. Refugiaţii.

— Păstrătorii sunt morţi, lordul meu, spuse bătrânul, aşezat în faţa lui Elend. N-avea cort, doar o pătură întinsă între nişte ţăruşi. Morţi sau prizonieri.

Un alt bărbat, cu un aer servil, îi aduse lui Elend o cană cu ceai fierbinte. Amândoi bărbaţii purtau robe de majordomi, curate, ca şi mâinile lor, deşi ochii le trădau istovirea.

Obiceiuri vechi, se gândi Elend, dând din cap în semn de mulţumire şi sorbind din ceai. *Terrisienii s-au declarat independenţi, dar de urmările unei mii de ani de servitute nu te poţi descotorosi cu uşurinţă.*

Tabăra era un loc straniu. Fantomă spunea că numărase, în ea, cam o mie de oameni – un număr de coşmar dacă te gândeai să le porţi de grijă, să-i hrăneşti şi să-i organizezi ca să poată supravieţui în iarna friguroasă. Cei mai mulţi erau bătrâni, iar bărbaţii erau mai ales majordomi; eunuci crescuţi ca să slujească într-o lume rafinată, fără experienţă de vânători.

— Povesteşte-mi ce s-a-ntâmplat, îi ceru Elend.

Bătrânul dădu din capul care-i tremura. Nu părea deosebit de firav – de fapt, avea aerul demn şi rezervat comun tuturor majordomilor – însă trupul părea să-i fie stăpânit de un tremur lent, cronic.

— Odată ce-a căzut Imperiul, lordul meu, Sinodul a ieşit la lumină.

Primi şi el o cană cu ceai, dar Elend văzu că nu fusese umplută decât pe jumătate – o precauţie care se dovedi utilă când tremurul lui aproape că îi vărsă lichidul.

— Membrii săi au devenit conducătorii noştri. Poate că n-a fost înţelept să se dea pe faţă atât de curând.

Nu toţi terrisienii erau Feruchimişti; de fapt, numărul Feruchimiştilor era foarte mic. Păstrătorii – oameni ca Sazed şi Tindwyl – fuseseră siliţi cu mult timp în urmă să se-ascundă de Lordul Legiuitor. Obsedat de spaima că harurile moştenite de Feruchimişti şi de Allomanţi s-ar fi putut contopi într-un singur om – care-ar fi avut puteri similare cu ale sale – se străduise să-i nimicească pe Feruchimişti până la ultimul.

— Am cunoscut Păstrători, prietene, spuse Elend, cu blândeţe. Mi se pare greu de crezut că au fost înfrânţi cu uşurinţă. Cine a făcut-o?

— Inchizitorii de Oţel, lordul meu, răspunse bătrânul.

Elend se cutremură. *Aşadar, acolo au fost.*

— Au venit cu zecile, lordul meu, continuă terrisianul. Au atacat Thathingdwenul cu o oaste de kolossşi. Dar asta a fost numai ca s-abată atenţia, aşa cred. Adevărata lor ţintă era Sinodul, erau însăşi Păstrătorii. În timp ce oastea noastră, aşa cum era ea, se lupta cu bestiile, Inchizitorii i-au atacat pe Păstrători.

Lordule Legiuitor, se gândi Elend, cu stomacul înnodându-i-se. *Atunci ce facem cu cartea pe care ne-a cerut Sazed să i-o ducem Sinodului? Le-o dăm acestor oameni, sau o păstrăm?*

— Le-au luat leşurile cu ei, lordul meu, adăugă bătrânul. Terrisul e în ruine, de aceea ne îndreptăm spre sud. Spuneai că-l cunoşti pe Regele Venture?

— L-am... întâlnit, răspunse Elend. A condus Luthadelul, oraşul din care sunt.

— Crezi c-o să ne primească în cetate? Ne-au rămas prea puţine speranţe. Tathingdwen era capitala Terrisului, dar nici măcar el nu era un oraş mare. În ziua de azi, suntem puţini – a avut Lordul Legiuitor grijă de asta.

— Nu ştiu dacă Luthadelul vă poate ajuta, prietene.

— Îl putem sluji cu pricepere, făgădui bătrânul. Am dat dovadă de trufie când ne-am declarat liberi, aşa cred. Am făcut

mari eforturi ca să supravieţuim, chiar şi înainte de atacul Inchizitorilor. Poate că ne-au făcut un serviciu alungându-ne.

Elend clătină din cap.

— Kolosşii au atacat Luthadelul acum mai bine de o săptămână, spuse cu voce scăzută. Şi eu sunt tot un refugiat, maestre majordom. Din câte ştiu, cetatea a căzut.

Bătrânul amuţi.

— Ah, înţeleg, spuse în cele din urmă.

— Îmi pare rău, zise Elend. Acum mă-ntorc, să văd ce s-a-ntâmplat. Spune-mi – am mai călătorit pe drumul ăsta cu puţin timp în urmă. Cum de nu v-am întâlnit când mergeam spre nord?

— Noi n-am venit pe drumul de lângă canal, lordul meu. Am traversat ţinutul mergând în linie dreaptă, ca să putem lua provizii din Suringshath. Atunci… nu mai ai alte veşti din Luthadel? Acolo locuia o Păstrătoare din Sinod. Speram că i-am fi putut cere sfatul.

— Lady Tindwyl? întrebă Elend.

Bătrânul îl privi cu interes.

— O cunoşti?

— Era mereu la curtea regală.

— Păstrătoarea Tindwyl ar putea fi considerată acum conducătoarea noastră. Nu ştim sigur câţi Păstrători călători există, dar ea e singura membră a Sinodului care lipsea din oraş când am fost atacaţi.

— Când am plecat, era încă în Luthadel, spuse Elend.

— Atunci ar putea fi încă în viaţă. Putem spera, aşa cred. Îţi mulţumesc, călătorule, pentru veşti. Te rog simte-te în tabăra noastră ca acasă.

Elend dădu din cap şi se ridică. Fantomă se afla la mică distanţă, în ceaţă, lângă doi copaci. Elend i se alătură.

Focurile mari ale terrisienilor ardeau în noapte, parcă sfidând ceaţa. Lumina făcea un oarecare bine, împuţinându-i puterea – dar, pe de altă parte, părea s-o accentueze, dând naştere unor umbre tridimensionale, care-ţi năuceau privirea. Fantomă stătea sprijinit de trunchiul subţire şi aspru al unuia dintre copaci, uitându-se la lucruri pe care Elend nu putea să le vadă. Dar putea însă să audă o parte din ceea ce cerceta Fantomă. Copii plângând. Oameni tuşind. Vite mugind.

— N-arată bine, nu-i aşa? spuse el, încet.

Fantomă clătină din cap.

— Aş vrea să stingă toate focurile astea, bombăni el. Lumina lor îmi face rău la ochi.

Elend se uită într-o parte.

— Nu sunt chiar atât de strălucitoare.

Fantomă ridică din umeri.

— Irosesc pur şi simplu lemnul.

— Iartă-i, deocamdată, fiindcă-şi îngăduie să se simtă bine. În săptămânile care vor urma, vor avea prea puţin parte de asta.

Elend tăcu, cu ochii la un detaşament de „soldaţi” în trecere – un grup de bărbaţi care erau evident majordomi. Ţinuta lor era excelentă şi mergeau cu o graţie lină, dar el se îndoia că ştiau să folosească alte arme în afară de cuţitul de bucătărie.

Nu, în Terris nu există nicio armată care să-mi ajute poporul.

— Ai trimis-o pe Vin înapoi, să-i adune pe toţi aliaţii noştri, spuse Fantomă, cu voce scăzută. Să-i aducă spre noi, să ne-ntâlnim şi poate să ne refugiem în Terris.

— Ştiu.

— Însă în Terris nu ne mai putem aduna. Nu cu Inchizitorii acolo.

— Ştiu, repetă Elend.

Fantomă amuţi pentru câteva clipe.

— Întreaga lume se destramă, El, spuse în cele din urmă. Terrisul, Luthadelul…

— Luthadelul n-a fost distrus, zise Elend, aruncându-i o privire tăioasă.

— Kolosşii…

— Vin trebuie să fi găsit cum să-i oprească. Din câte ştim acum, e posibil şi să fi luat puterea din Fântâna Înălţării. Trebuie să ne continuăm drumul. Putem reconstrui orice a fost distrus, şi o vom face. Pe urmă ne vom gândi cum putem ajuta Terrisul.

Fantomă şovăi, apoi dădu din cap şi zâmbi. Pe Elend îl surprinse măsura în care păreau cuvintele lui pline de încredere să fi alungat temerile băiatului. Acesta se lăsă pe spate, cu ochii la cana cu ceai încă aburind, şi Elend i-o întinse, murmurând că lui nu-i plăcea ceaiul de rădăcina inimii. Fantomă îl bău încântat.

Însă Elend găsea mai multe motive de îngrijorare decât recunoscuse. *Întoarcerea Adâncimii, duhuri în ceaţă şi Inchizitori urzind planuri împotriva Stăpânirii Terris. Ce altceva mi-a mai scăpat din vedere.*

E o speranţă firavă. Alendi a scăpat cu viaţă de asasini, din războaie şi din catastrofe. Sper totuşi că, pe munţii îngheţaţi din Terris, va fi în sfârşit vulnerabil. Sper într-un miracol.

57

— Uitaţi cum stau lucrurile, ştim cu toţii ce-avem de făcut, spuse Cett. Armatele noastre sunt aici, pregătite şi dornice de luptă. Acum să recucerim blestemăţia mea de regat!

— Împărăteasa nu ne-a dat o astfel de poruncă, se opuse Janarle, sorbind din ceai, câtuşi de puţin afectat de lipsa bunei-cuviinţe din purtările lui Cett. Eu, unul, cred c-ar trebui cel puţin s-aşteptăm până la întoarcerea ei.

Penrod, cel mai vârstnic dintre bărbaţii din încăpere, avea destul tact ca să pară înţelegător.

— Îmi dau seama că-ţi faci griji pentru oamenii tăi, lord Cett. Dar încă n-a trecut nici măcar o săptămână de când am început să reconstruim Luthadelul. E mult prea devreme ca să ne gândim la o extindere a influenţei. Nu putem aproba astfel de pregătiri.

— Oh, termină, Penrod, se răsti Cett. Nu eşti mai-marele nostru.

Se întoarseră toţi trei spre Sazed. Aflat în capul mesei din sala adunărilor din Fortăreaţa Venture, el se simţea stânjenit. Aghiotanţii şi slujitorii, printre care şi câţiva slujbaşi instruiţi de Dockson, stăteau pe marginile încăperii mobilate cu zgârcenie, dar numai cei trei conducători – acum regi supuşi împăratului Elend – erau aşezaţi la masă alături de terrisian.

— Cred că n-ar trebui să ne grăbim, lord Cett, spuse el.

— Asta nu e grabă, ripostă Cett, bătând din nou cu pumnul în masă. Nu vreau decât să le cer cercetaşilor şi spionilor să ne-aducă veşti, ca să ştim tot ce e necesar pentru o invazie!

— Dacă va fi într-adevăr o invazie, zise Janarle. Dacă împăratul se hotărăşte să recucerească oraşul Fadrex, cred că asta se va întâmpla, cel mai devreme, la vară. Acum ne facem griji pentru lucruri mult mai urgente. Oştile mele au lipsit mult prea mult din Stăpânirea Nordică. Una dintre teoriile politice de bază spune că trebuie să consolidăm ceea ce avem înainte de a trece la cucerirea unor teritorii noi.

— Pfui! făcu Cett, fluturându-şi mâna cu indiferenţă.

— Poţi trimite cercetaşi, lord Cett, spuse Sazed. Dar nu vor face nimic altceva decât s-adune informaţii. Nu vor face incursiuni, indiferent cât de ispititoare vor fi prilejurile ivite.

Cett clătină iarăşi din capul său bărbos.

— De-asta nu m-am ostenit niciodată să intru în jocuri politice cu restul Ultimului Imperiu. Nu se înfăptuieşte nimic, fiindcă toată lumea e prea ocupată să urzească planuri!

— În favoarea subtilităţii se pot spune multe, lord Cett, interveni Penrod. Răbdarea aduce cele mai mari recompense.

— Recompense mai mari? întrebă Cett. Ce-a câştigat Stăpânirea Centrală aşteptând? Aţi aşteptat până când v-a căzut cetatea! Dacă n-aţi fi avut-o voi pe cea mai bună dintre Născuţi-din-Ceaţă…

— Cea mai bună, lordul meu? întrebă Sazed, cu voce scăzută. N-ai văzut-o luând comanda kolosşilor? N-ai văzut-o străbătând văzduhul ca o săgeată în zbor? Lady Vin nu e doar, pur şi simplu, cea mai bună dintre Născuţii-din-Ceaţă.

Grupul amuţi. *Trebuie s-o ţin în centrul atenţiei lor,* se gândi Sazed. *Fără să se afle sub conducerea ei – fără ameninţarea pe care o reprezintă puterea ei – de coaliţia asta s-ar alege praful cât ai clipi.*

Se simţea atât de nepotrivit pentru rolul său. Nu era în stare să-i împiedice pe ceilalţi să se abată de la subiect şi nu-i putea ajuta să scape de nenumăratele necazuri. Nu putea decât să le tot aducă aminte cât de puternică era Vin.

Necazul era că nu voia cu adevărat s-o facă. Simţea în el însuşi ceva foarte straniu, sentimente care-i lipseau de obicei. Nepăsare. Apatie. De ce avea vreo importanţă ceva din tot ce vorbeau cei trei? De ce avea importanţă orice altceva, acum, când Tindwyl murise?

Strânse din dinţi, străduindu-se să se concentreze.

— Foarte bine, spuse Cett, fluturând din mână. O să trimit cercetaşi. Au sosit proviziile alea din Urteau, Janarle?

Nobilul mai tânăr începu să se simtă stânjenit.

— Avem… ceva necazuri în privinţa asta, lordul meu. S-ar părea că un element nesănătos a aţâţat o răzmeriţă în oraş.

— Nu e de mirare că vrei să trimiţi trupe înapoi, în Stăpânirea Nordică! îl învinovăţi Cett. Plănuieşti să-ţi recucereşti regatul şi să-l laşi pe-al meu să se destrame!

— Urteau e *mult* mai aproape decât capitala ta, Cett, spuse Janarle, întorcându-se la ceaiul lui. Pur şi simplu are sens să fiu trimis acolo înainte de a ne îndrepta atenţia către vest.

— O vom lăsa pe împărăteasă să ia hotărârea asta, spuse Penrod.

Îi plăcea să intre în rolul de mijlocitor – şi, făcând-o, crea impresia că era mai presus de orice problemă. În esenţă, controla lucrurile plasându-se între ceilalţi doi.

Nu diferă nicidecum de ceea ce a-ncercat să facă Elend cu armatele noastre, se gândi Sazed. *Băiatul are mai mult simţ al strategiei politice decât a considerat vreodată Tindwyl.*

N-ar trebui să mă gândesc la ea, îşi spuse, închizând ochii, însă era greu să nu se gândească. Indiferent ce-ar fi făcut sau ce i-ar fi trecut prin minte părea greşit fiindcă ea nu mai era. Luminile păreau mai palide. Motivele însufleţitoare erau mult mai greu de găsit. Descoperea că-i venea greu chiar şi să *vrea* să le dea atenţie celor trei regi, şi cu atât mai mult să le ofere îndrumare.

Era o prostie, ştia. De cât timp reintrase Tindwyl în viaţa lui? De numai câteva luni. Cu mult timp în urmă, se resemnase s-accepte că n-avea să fie iubit niciodată – în general – şi că *pe ea* cu siguranţă n-avea s-o facă să-l iubească. Nu numai fiindcă fusese lipsit de bărbăţie, ci şi fiindcă era un rebel şi nu împărtăşea părerile majorităţii – se îndepărta cu mult de ceea ce reprezenta în Terris dreapta credinţă.

Bineînţeles că dragostea ei pentru el fusese un miracol, însă cui îi mulţumea pentru această binecuvântare şi pe cine blestema pentru că i-o răpise pe Tindwyl? Ştia sute de zei. I-ar fi urât pe toţi, dacă i-ar fi folosit la ceva.

De dragul sănătăţii propriei sale minţi se strădui să-i lase din nou pe regi să-i abată atenţia.

— Ascultaţi-mă, spunea Penrod, aplecat către masă, cu braţele sprijinite de ea. Privim toate acestea sub un unghi greşit, lorzii mei. N-ar trebui să ne sfădim, ar trebui să fim încântaţi. Ocupăm o poziţie unică. De când a căzut imperiul Lordului Legiuitor, zeci – sau poate chiar sute – de oameni au încercat, pe diverse căi, să ajungă regi. Însă cu toţii au avut în comun lipsa stabilităţii. Ei, s-ar părea că *noi* suntem siliţi să ne unim strădaniile. Încep să văd asta într-o lumină favorabilă. Le voi fi loial soţilor Venture – voi suporta chiar şi părerile lui Elend

despre guvernare, oricât de bizare ar fi – dacă asta înseamnă că-mi voi păstra puterea încă zece ani de-acum înainte.

Cett se scărpină o clipă în barbă, apoi dădu din cap.

— E un punct de vedere corect, Penrod. E, poate, primul pe care te aud înfăţişându-ni-l.

— Dar nu putem continua să presupunem că ştim ce-avem de făcut, zise Janarle. Avem nevoie de îndrumări. Bănuiesc că, în următorii zece ani, supravieţuirea mea va însemna, într-o măsură copleşitoare, să nu fiu ucis de pumnalul acestei tinere Născute-din-Ceaţă.

— Într-adevăr, spuse Penrod, dând scurt din cap. Maestre terrisian, când ne putem aştepta să primim din nou porunci din gura împărătesei?

Încă o dată, toţi ochii se întoarseră spre Sazed.

De fapt, puţin îmi pasă, se gândi el şi, o clipă mai târziu, se simţi vinovat. Vin îi era prietenă. Îi păsa. Cu toate că îi venea greu să se mai sinchisească de ceva. Se uită în jos, ruşinat.

— Lady Vin suferă din pricina întrebuinţării îndelungate a fludorului, răspunse. În acest ultim an, şi-a impus eforturi foarte mari şi a încheiat străbătând, în fugă, tot drumul de întoarcere în Luthadel. Are mare nevoie de odihnă. Cred că trebuie s-o mai lăsăm să stea o vreme liniştită.

Ceilalţi dădură din capete şi îşi reluară discuţia. Însă toate gândurile lui Sazed se îndreptară spre Vin. Îi înţelesese boala şi începuse să-şi facă griji. Abuzul de fludor secătuia trupul şi bănuia că ea se silise luni de-a rândul să stea trează cu ajutorul metalului.

Când voia să-şi stocheze starea de trezie, un Păstrător dormea o vreme ca şi cum ar fi fost în comă. Nu putea decât să spere că urmările unui abuz atât de îndelungat erau similare, pentru că, în săptămâna care trecuse de la întoarcerea ei, Vin nu se trezise nici măcar o singură dată. Poate c-avea s-o facă în curând, aidoma unui Păstrător care ieşea din starea de somn.

Poate c-avea să dureze mai mult. Oastea ei de kolossşi aştepta în afara oraşului, ţinută – după toate aparenţele – sub control, deşi Vin nu era conştientă. Dar pentru cât timp? Abuzul de fludor putea ucide dacă-ţi forţai trupul prea mult.

Ce-avea să se-ntâmple cu oraşul dacă ea nu se mai trezea niciodată?

Cădea cenuşă. *În ultima vreme*, *cade foarte des,* se gândi Elend, când el şi Fantomă ieşiră dintre copaci şi aruncară o primă privire asupra câmpiei din jurul Luthadelului.

— Uite, spuse Fantomă, arătând cu degetul. Porţile cetăţii sunt sparte.

Elend se încruntă.

— Dar kolosşii îşi au tabăra *în afara* oraşului.

Într-adevăr, şi tabăra lui Straff era încă acolo, exact unde se aflase înainte.

— Sunt echipe de lucrători, spuse Fantomă, umbrindu-şi faţa, ca să-şi apere de lumina soarelui ochii sensibili, de Allomant. S-ar părea că-ngroapă cadavre în afara zidurilor.

Elend se încruntă mai tare. *Vin. Ce s-a-ntâmplat cu ea? E teafără?*

Urmând exemplul terrisienilor, el şi Fantomă traversaseră ţinutul, ca să fie siguri că nu erau descoperiţi de patrulele trimise din cetate. Iar în ziua aceea nu-şi mai respectaseră obiceiul, călătoriseră şi pe lumină, ca să poată intra în Luthadel înainte de căderea nopţii. Ceaţa avea să se lase în curând, iar Elend era obosit – şi fiindcă se trezise devreme, şi fiindcă mersese atât de mult.

În plus, obosise să se tot întrebe ce se petrecuse în Luthadel.

— Poţi să vezi al cui e steagul de deasupra porţilor? întrebă.

Fantomă nu se grăbi să răspundă, părea să-şi incendieze metalul.

— Al tău, răspunse în cele din urmă uluit.

Elend zâmbi. *Ei, fie au izbutit cumva să salveze oraşul, fie mi s-a pregătit o capcană pusă la punct cu migală.*

— Haide, spuse, arătând către şirul de refugiaţi cărora li se îngăduia să pătrundă în oraş – erau, probabil, cei fugiţi înainte de atac, care, pericolul odată înlăturat, se reîntorceau după hrană. Ne amestecăm printre oamenii ăia şi intrăm.

Sazed oftă încet, închizând uşa camerei sale. Regii îşi încheiaseră discuţiile din ziua aceea. De fapt, ţinând cont că, abia cu vreo câteva săptămâni înainte, se străduiseră să se-nfrângă unii pe alţii în luptă, începeau să se-nţeleagă chiar foarte bine.

Însă terrisianul ştia că n-avea niciun merit pentru nou-descoperita lor prietenie. Pe el îl preocupa altceva.

În viaţa mea, am văzut mulţi oameni murind, se gândi, intrând în încăpere. *Kelsier. Jadendwyl. Crenda. Oameni pe care i-am respectat. Nu m-am întrebat niciodată ce s-a-ntâmplat cu sufletele lor.*

Îşi puse lumânarea pe masă, şi lumina firavă căzu pe câteva pagini împrăştiate, peste un morman de cuie metalice stranii, luate din leşurile kolosşilor, şi peste un manuscris. Sazed se aşeză şi răsfoi paginile, cu gândul la zilele în care studiase împreună cu Tindwyl.

Poate că de-aceea m-a făcut Vin comandant, îşi spuse. *Ştia că am nevoie de ceva care să-mi abată gândurile de la Tindwyl.*

Totuşi, îşi dădea din ce în ce mai bine seama că nu *voia* să şi-o scoată din gând. Ce avea mai multă putere? Amintirile dureroase, sau dureroasa uitare? Era Păstrător – munca lui de-o viaţă era păstrarea amintirilor. Uitarea nu-l atrăgea, nici măcar dacă era menită să-i aducă lui însuşi pacea.

Răsfoi manuscrisul, zâmbind cu drag în camera întunecoasă. Trimisese în nord, cu Vin şi Elend, o versiune curată, rescrisă. Însă acela era originalul. Scris cu frenezie – aproape cu disperare – de doi cărturari înspăimântaţi.

În timp ce întorcea paginile, lumina tremurătoare a lumânării îi dezvăluia trăsăturile ferme, dar frumoase, ale scrisului lui Tindwyl. Era amestecat printre paragrafe scrise de mâna lui, mai reţinută. Uneori, cele două scrisuri alternau, pe aceeaşi pagină, de mai bine de zece ori.

Nu-şi dădu seama că plângea decât după ce clipi şi o lacrimă se desprinse, ajungând pe hârtie. Se uită în jos, uluit de stropul de apă căzut peste cerneală, ca să dea naştere unui mic vârtej.

— Şi acum, Tindwyl? şopti. De ce-am făcut noi asta? Tu n-ai crezut niciodată în Eroul Evurilor, iar eu, după cum s-ar părea, n-am crezut niciodată în nimic.

Se întinse şi şterse lacrima cu mâneca, protejând pagina cât de bine putea. Deşi era obosit, începu să citească, alegând un paragraf la întâmplare. Citea ca să-şi amintească. Ca să se gândească la zilele când nu se întrebase de ce studiau. Fusese pur şi simplu mulţumit fiindcă făcea ceea ce-i plăcea cel mai mult, alături de persoana pe care-o iubea cel mai mult.

Am adunat tot ce-am putut găsi despre Eroul Evurilor şi despre Adâncime, se gândi, citind. *Dar apar atât de multe contradicţii.*

Răsfoi o anumită parte, inclusă la insistenţele lui Tindwyl. Conţinea, după părerea ei, multe dintre contradicţiile cele mai bătătoare la ochi. Le citi, dându-le pentru prima dată toată atenţia pe care o meritau. Aceea era erudita Tindwyl – o sceptică prevăzătoare. Răsfoi, citind ce scrisese ea într-un pasaj sau altul.

Eroul Evurilor va fi înalt de statură, se sublinia într-unul dintre ele. *Un om pe care nimeni nu-l poate trece cu vederea.*

Puterea nu trebuie luată, scria într-altul. *De asta suntem siguri. Trebuie să fie păstrată, dar nu şi întrebuinţată. Trebuie să fie eliberată.* Tindwyl considerase o asemenea condiţie prostească, fiindcă în alte fragmente se vorbea despre Eroul care folosea puterea pentru înfrângerea Adâncimii.

Toţi oamenii sunt egoişti, citi în alt paragraf. *Eroul e un om în stare să vadă de ce au nevoie toţi ceilalţi, dincolo de propriile sale dorinţe.*

— Dacă toţi oamenii sunt egoişti, întrebase Tindwyl, cum e cu putinţă să fie Eroul lipsit de egoism, aşa cum se spune în alte pasaje? Şi, de fapt, cum te-ai putea aştepta din partea unui bărbat umil să cucerească lumea?

Sazed clătină din cap zâmbind. Obiecţiile ei fuseseră uneori foarte bine justificate, însă alteori se străduise pur şi simplu să ofere o altă părere, indiferent cât de mult ar fi exagerat. Îşi trecu din nou degetele peste pagină, dar se opri la primul paragraf. *Înalt de statură,* aşa scria. Nu i se potrivea lui Vin. Paragraful nu era din copia haşurată, ci dintr-o carte. Tindwyl îl inclusese deoarece copia, o sursă mult mai demnă de încredere, spunea că fusese scund. Sazed răsfoi cartea până ce ajunse la transcrierea completă a mărturiei lui Kwaan de pe placa de oţel şi căută pasajul.

Înălţimea lui Alendi m-a izbit la prima vedere. Era un bărbat mic de statură, dar care părea să-i domine pe ceilalţi, un bărbat care – în ciuda tinereţii sale şi a hainelor simple – impunea respect.

Sazed se încruntă. Înainte, susţinuse că nu exista nicio contradicţie fiindcă unul dintre pasaje putea fi interpretat ca o referire la prestanţa sau la caracterul Eroului, mai degrabă decât la înălţimea lui. Însă acum nu ştia ce să creadă, văzând pentru prima oară cu adevărat de ce obiectase Tindwyl.

Şi mai era ceva care i se părea nepotrivit. Se uită din nou la carte, plimbându-şi privirea peste pagină.

În tot ce spunea Prorocirea, exista un loc pentru mine – m-am gândit că eram întâiul Martor Sacru, profetul despre care se prevestise că avea să-l descopere pe Eroul Evurilor. Să mă lepăd de Alendi ar fi însemnat să mă lepăd de noua mea poziţie, de meritele recunoscute de ceilalţi.

Terrisianul se încruntă mai tare. Urmări paragraful cu degetul. Afară se întuneca şi câteva fuioare de ceaţă se ondulau în jurul obloanelor, strecurându-se în încăpere înainte de a dispărea.

Întâiul Martor Sacru, citi el iarăşi. *Cum de mi-a scăpat asta? Aşa mi-au spus oamenii mie la poartă. N-am recunoscut numele.*

— Sazed.

El tresări, fiind cât pe ce să scape cartea pe podea când se întoarse. Vin stătea în spatele lui, o umbră neagră în camera sărăcăcios luminată.

— Lady Vin! Te-ai trezit!

— N-ar fi trebuit să mă lăsaţi să dorm atât de mult.

— Am încercat să te trezim, spuse el, cu blândeţe. Ai fost într-un soi de comă.

Ea şovăi.

— Poate c-a fost mai bine aşa, lady Vin, adăugă Sazed. Lupta s-a încheiat, iar tu te-ai istovit prea tare în ultimele luni. E bine să te-odihneşti, acum, când s-a terminat.

Ea făcu un pas înainte, clătinând din cap, şi terrisianul văzu că, în ciuda zilelor în care dormise, era trasă la faţă.

— Nu, Sazed. Nu s-a terminat. Nici pe departe.

— Ce vrei să spui? întrebă el, îngrijorându-se.

— Încă o aud, în cap, răspunse ea, ducându-şi mâna la frunte. E aici. În oraş.

— Fântâna Înălţării? întrebă Sazed. Dar, lady Vin, te-am minţit în privinţa ei. Cu toată sinceritatea şi cerându-mi iertare, nu ştiu dacă aşa ceva *există.*

— Crezi că eu sunt Eroul Evurilor?

Terrisianul îşi feri privirea.

— Acum câteva zile, pe câmpul din afara cetăţii, am fost sigur. Însă… în ultima vreme… s-ar părea că nu ştiu ce să mai cred. Prorocirile şi istorisirile sunt o amestecătură de contradicţii.

— Nu e vorba despre prorociri, spuse Vin, apropiindu-se de masă şi uitându-se în cartea lui. E vorba despre ceea ce trebuie să fie făcut. Pot s-o simt… trăgând de mine.

Se uită la fereastra închisă, cu ceaţa curbându-i-se pe margini. Pe urmă se îndreptă spre ea şi deschise brusc obloanele, lăsând să intre aerul rece al iernii. Şi rămase în picioare, cu ochii închişi şi cu ceaţa revărsându-se asupra ei. Nu purta decât o cămaşă simplă şi pantaloni.

— Am tras-o o dată în mine, Sazed. Ştii? Ţi-am povestit? Când m-am luptat cu Lordul Legiuitor. Am luat putere din ceaţă. Aşa l-am înfrânt.

Pe Sazed îl străbătu un tremur, nu numai de frig. Fusese tonul vocii ei, sunetul cuvintelor.

— Lady Vin… începu el, dar nu ştiu cum să continue.

Trăsese ceaţa în ea? Cum adică?

— Fântâna e aici, repetă Vin, uitându-se pe fereastră, cu fuioarele de ceaţă ondulându-se în încăpere.

— Nu e cu putinţă, lady Vin. Toate istorisirile spun acelaşi lucru. Fântâna Înălţării a fost găsită în munţii din Terris.

Ea clătină din cap.

— A schimbat lumea, Sazed.

El şovăi, încruntându-se.

— Ce?

— Lordul Legiuitor, şopti ea. A creat Munţii de Cenuşă. Poveştile spun că a înconjurat imperiul cu un deşert întins, că a despicat pământul ca să-l păstreze. De ce-ar trebui să presupunem că totul arată la fel ca atunci când a urcat el la Fântână? A făurit munţi. De ce n-ar fi putut şi să-i turtească?

Sazed simţi un fior rece.

— Eu asta aş face, continuă Vin. Dacă aş şti că puterea se va-ntoarce, dacă aş vrea s-o păstrez. Aş ascunde Fântâna. Aş lăsa legendele să dăinuie, să vorbească despre munţii din nord. Pe urmă mi-aş construi oraşul în jurul Fântânii, ca să stau cu ochii pe ea.

Se întoarse şi se uită la terrisian.

— E aici. Puterea aşteaptă.

Sazed deschise gura s-o contrazică, dar nu găsi nimic de spus. N-avea nicio credinţă. Cine era el ca să-şi spună părerea despre astfel de lucruri? În timp ce şovăia, auzi voci jos, afară.

Voci? se gândi. *Noaptea? În ceaţă?* Curios, se încordă ca s-audă ce spuneau, însă erau prea departe. Întinse mâna către raniţa de lângă masă. Aproape toate metalminţile lui erau goale; şi le purta doar pe cele de cupru, pline de cunoştinţe. În raniţă, găsi o pungă mică. Conţinea cele zece inele pregătite pentru asediu, dar neîntrebuinţate. O deschise, luă unul dintre inele şi-şi îndesă punga în eşarfă.

Din inelul acela – o cositorminte – putu scoate auz. Pentru el, cuvintele de afară deveniră clare.

— Regele! S-a-ntors regele!

Vin sări pe fereastră.

— Nici eu nu pricep pe de-a-ntregul cum o face, El, spuse Ham, mergând cu braţul într-o eşarfă.

Elend înainta pe străzile cetăţii, cu oamenii ce i se-nşirau în urmă vorbind entuziasmaţi. Mulţimea creştea pe măsură ce se răspândea vestea întoarcerii lui. Fantomă o privea cu îndoială, dar atenţia ei părea să-l încânte.

— În ultima parte a luptei am fost leşinat, spunea Ham. Numai fludorul m-a ţinut în viaţă – colosşii mi-au măcelărit oamenii, au spart zidurile fortăreţei pe care-o apăram. Am ieşit, l-am găsit pe Sazed, dar mintea mea era deja înceţoşată. Mi-aduc aminte că mi-am pierdut cunoştinţa în faţa Fortăreţei Hasting. Când mi-am revenit, Vin recucerise deja cetatea. Eu…

Tăcu. Vin stătea în faţa lor, pe stradă. Tăcută, întunecată. În ceaţă, aproape că semăna cu spiritul pe care-l văzuse Elend.

— Vin? răsună întrebarea lui în văzduhul fantomatic.

— Elend, spuse ea, năpustindu-i-se în braţe, şi aerul de mister dispăru. Îl îmbrăţişă tremurând. Îmi cer iertare. Cred c-am făcut ceva rău.

— Oh? Ce anume? întrebă el.

— Te-am făcut împărat.

Elend zâmbi.

— Am observat şi accept.

— După cât te-ai străduit ca să aibă anumiţi oameni de ales?

El clătină din cap.

— Încep să cred că părerile mele erau simpliste. Onorabile, dar… incomplete. O să ne ocupăm de asta. Acum mă bucur pur şi simplu pentru că mi-am găsit oraşul încă în picioare.

Ea zâmbi. Părea obosită.

— Vin? întrebă el. Încă mai eşti mahmură după fludor?

— Nu, răspunse ea. Asta e altceva. Se uită într-o parte, gânditoare, ca şi cum ar fi luat o hotărâre. Vino, adăugă.

Sazed se uita pe fereastră, cu vederea ascuţită de a doua cositorminte. Afară era într-adevăr Elend. Zâmbi, aproape uşurat. Se întoarse spre uşă, cu gândul să plece să-l întâlnească pe rege.

Şi atunci văzu ceva fluturând pe podea, în faţa lui. O bucată de hârtie. Îngenunche, o ridică şi-şi văzu pe ea propriul scris. Marginile i se zdrenţuiseră când fusese ruptă. Sazed se încruntă, se apropie de masă şi deschise cartea la pagina cu istorisirea lui Kwaan. O bucată lipsea. Aceeaşi ca mai înainte, ruptă când studia cu Tindwyl. Aproape că uitase strania întâmplare cu paginile din care lipsea aceeaşi frază.

După ce găsiseră foile rupte, rescrisese pagina cu ajutorul metalminţii. Iar acum fusese ruptă aceeaşi bucată, cea cu ultima frază. Ca să fie sigur, o puse alături de carte. Se potrivea perfect.

Alendi nu trebuie s-ajungă la Fântâna Înălţării, scria pe bucata ruptă, *pentru că nu trebuie să i se-ngăduie să ia puterea pentru sine însuşi.* Fraza suna exact aşa cum şi-o amintea Sazed, exact aşa cum apărea în copia haşurată.

De ce să-şi fi făcut Kwaan griji pentru aşa ceva? se întrebă, aşezându-se. *Spune că-l cunoştea pe Alendi mai bine decât oricine altcineva. De fapt, repetă de mai multe ori că era un om onorabil.*

De ce se temea Kwaan atât de tare că Alendi avea să ia puterea pentru sine însuşi?

Vin păşea prin ceaţă. Elend, Ham şi Fantomă o urmau, iar mulţimea se împrăştiase la porunca lui Elend – deşi câţiva soldaţi rămăseseră în apropierea lui, ca să-l apere.

Vin înainta, simţind pulsaţiile, bufniturile, puterea care-i vibra chiar în suflet. De ce nu puteau s-o simtă şi ceilalţi?

— Vin? întrebă Elend. Unde mergem?

— La Kredik Shaw, răspunse ea, încet.

— Dar… de ce?

Ea se mulţumi să clatine din cap. Acum ştia adevărul. Fântâna se afla în oraş. Fiindcă pulsaţiile deveniseră atât de puternice, ar

fi putut crede că n-avea să-şi dea seama cu uşurinţă de unde veneau. Însă nu se întâmplase nicidecum aşa. Acum, când erau puternice, pline, o găsiseră fără greutate.

Elend se uită în urmă, la ceilalţi, şi ea îi simţi îngrijorarea. În faţa lor, Kredik Shaw se contura neclar în noapte. Ca nişte ţepuşe masive, ieşite din pământ spre a forma un model lipsit de orice simetrie, turlele se înălţau, acuzatoare, către stele.

— Vin, spuse Elend, ceaţa se poartă… bizar.

— Ştiu, răspunse ea. Mă călăuzeşte.

— Nu, de fapt, zise el, pare să se îndepărteze de tine.

Vin clătină din cap. Avea senzaţia că aşa era *bine*. Cum ar fi putut să explice? Intrară împreună în ceea ce mai rămăsese din palatul Lordului Legiuitor.

Fântâna a fost aici tot timpul, se gândi, amuzată. Îi simţea pulsaţiile vibrând prin clădire. De ce nu-şi dăduse seama mai înainte?

Pentru că înainte pulsaţiile erau firave, înţelese ea*. Fântâna nu era încă plină. Acum este.* Şi o cheamă.

Urmă aceeaşi cale pe care o mai străbătuse. O străbătuse alături de Kelsier, când dăduseră buzna în Kredik Shaw în fatidica noapte în care fusese la un pas de moarte. O străbătuse de una singură, în noaptea când venise să-l ucidă pe Lordul Legiuitor. Coridoarele înguste, de piatră, se deschideau într-o încăpere de forma unui castron cu gura în jos. Lumina felinarului lui Elend lucea pe piatra sculptată cu măiestrie şi pe picturile murale, mai ales în negru şi nuanţe de gri. În mijlocul încăperii stătea clădirea mică, din piatră, părăsită, închisă.

— Cred că vom găsi în sfârşit atiul tău, Elend, zâmbi Vin.

— Ce? întrebă el, cu vocea stârnind ecouri. Vin, am căutat aici. Am încercat totul.

— S-ar părea că nu îndeajuns, zise ea, cu ochii la mărunta clădire-în-clădire, de care însă nu se apropie.

Eu aici aş fi pus-o, se gândi. *Are sens. Lordul Legiuitor trebuie să fi dorit să aibă Fântâna aproape, ca să-i poată lua puterea, când avea să reapară.*

Însă l-am ucis înainte de a se-ntâmpla asta.

Bufniturile veneau de dedesubt. Smulseseră părţi din podea, dar se opriseră când duseră de stânca masivă. Trebuia să existe o cale de coborâre. Vin se apropie, căută în clădirea-în-clădire,

dar nu găsi nimic. Ieşi, trecând furioasă pe lângă prietenii ei năuciţi.

Încercă să-şi ardă metalele. Ca întotdeauna, liniile albastre ţâşniră în jurul ei, arătându-i toate sursele. Elend purta câteva, ca şi Fantomă, însă la Ham lipseau. O parte dintre sculpturi aveau inserţii metalice şi liniile se îndreptau şi către ele.

Totul era aşa cum se aşteptase. Nu exista nimic…

Vin se încruntă, păşind într-o parte. Spre una dintre incrustaţii pornea o linie deosebit de groasă. De fapt, prea groasă. Se încruntă mai tare, inspectând linia, care – aidoma celorlalte – pornea din pieptul ei, mergând drept către zidul de piatră. Numai că părea să se-ndrepte către ceva de dincolo de zid.

Ce?

Vin Trase de ea. Nu se întâmplă nimic. Trase mai tare, gemând când se simţi smucită către zid. Eliberă linia şi se uită în jur. Pe podea erau inserţii. Foarte adânci. Curioasă, se ancoră Trăgând de ele, apoi Trase din nou de perete. Ceva se clinti.

Arse duraluminiu şi Trase din toate puterile. Răbufnirea de putere aproape că o sfâşie, dar ancora rezistă, iar fludorul ars cu duraluminiu o ţinu în viaţă. O porţiune din perete se deschise alunecând, cu piatra scrâşnind pe piatră în liniştea încăperii. Cu răsuflarea tăiată, Vin îi dădu drumul când i se terminară metalele.

— Lordule Legiuitor! exclamă Fantomă.

Însă, mişcându-se cu viteza fludorului, Ham se dovedi mai iute şi ajunse primul să se uite prin deschidere. Elend rămase lângă Vin şi o prinse de braţ când văzu că era gata să cadă.

— N-am păţit nimic, spuse ea, şi dădu peste cap un flacon ca să-şi refacă rezerva de metale.

Puterea Fântânii îi pulsa în jur cu zgomot surd. Aproape că părea să zgâlţâie încăperea.

— Aici, înăuntru, sunt scări, spuse Ham, scoţându-şi capul afară.

Vin îşi recăpătă echilibrul, îi făcu semn lui Elend şi amândoi îi urmară pe Ham şi Fantomă dincolo de peretele fals.

Dar trebuie să continui fără să intru în amănunte, scrisese Kwaan.

Spaţiul e limitat. Ceilalţi Lume-Aducători s-au crezut probabil plini de umilinţă când au venit la mine şi au

recunoscut că se înşelaseră. Încă pe de atunci, eu, unul, începusem să mă îndoiesc de adevărul primei mele declaraţii.

Însă eram mândru.

În cele din urmă, probabil că mândria mea ne-a condamnat pe toţi. Confraţii mei nu mi-au dat niciodată prea multă atenţie; considerau munca mea şi preocupările mele nepotrivite pentru un Lume-Aducător.

Nu vedeau cum ar fi putut să le fie de folos oamenilor din cele paisprezece ţinuturi truda mea, dedicată studiului naturii, nu studiului religiei.

Totuşi, fiind cel care-l descoperise pe Alendi, am căpătat importanţă. Am ajuns cel dintâi dintre Lume-Aducători.

În tot ce spunea Prorocirea, exista un loc pentru mine – m-am gândit că eram întâiul Martor Sacru, profetul despre care se prevestise că avea să-l descopere pe Eroul Evurilor. Să mă lepăd de Alendi ar fi însemnat să mă lepăd de noua mea poziţie, de meritele recunoscute de ceilalţi.

Aşa că n-am făcut-o. Dar o fac acum.

Să se ştie că eu, Kwaan, Lume-Aducător din Terris, sunt un şarlatan.

Alendi n-a fost niciodată Eroul Evurilor. În cel mai bun caz, eu i-am preamărit virtuţile, dând naştere unui erou acolo unde nu exista niciunul. Mai rău, mă tem că am pervertit întreaga noastră credinţă.

Sazed era aşezat la masa lui şi citea din carte.

Ceva nu e în corect aici, se gândi. Se întoarse la masa lui şi citi din nou cuvintele „întâiul Martor Sacru”. De ce continuau să-l intrige?

Se lăsă pe spătarul scaunului oftând. Chiar dacă vorbeau despre viitor, prorocirile nu puteau fi călăuze sau semne călăuzitoare. În privinţa asta, Tindwyl avusese dreptate. Propriul lui studiu dovedise că nu erau demne de încredere şi nu erau clare.

Prin urmare, care era problema?

Pur şi simplu n-are sens.

Dar, pe de altă parte, religiile n-aveau un sens textual. Care era motivul, sau ce-l influenţa pe el însuşi? Nemulţumirea crescândă cu care se gândea că învăţăturile pe care le

memorase şi le predase o viaţă întreagă îl trădaseră în cele din urmă?

Se aplecă spre bucata de hârtie de pe masă. Cea ruptă din volum. *Alendi nu trebuie s-ajungă la Fântâna Înălţării...*

Lângă masa lui stătea cineva.

Cu respiraţia tăiată, Sazed se trase înapoi, fiind cât pe ce să se răstoarne cu scaunul. De fapt, nu vedea un om. Era o umbră – şi părea alcătuită din fuioare de ceaţă. Deşi foarte firave, continuau să pătrundă prin fereastra lăsată deschisă de Vin şi alcătuiau o siluetă omenească. Care părea să-şi ţină capul întors spre masă, spre carte. Sau... poate spre bucata de hârtie.

Sazed simţi nevoia să fugă, să se lase călăuzit de spaimă, dar mintea lui de cărturar scoase la lumină ceva cu care s-o înfrunte. *Alendi,* se gândi el. *Cel pe care l-a crezut toată lumea Eroul Evurilor. A spus c-a văzut o creatură de ceaţă urmărindu-l.*

Şi Vin a pretins c-a văzut-o.

— Ce vrei? întrebă, încercând să-şi păstreze calmul.

Spiritul nu se clinti.

Ar putea fi... ea? se gândi, şocat. Multe religii pretindeau că morţii continuau să umble prin lume, fără să poată fi văzuţi de ochii muritorilor. Însă creatura era prea scundă ca să fie Tindwyl. Sazed era sigur că ar fi recunoscut-o, chiar şi sub o înfăţişare atât de lipsită de formă.

Încercă să-şi dea seama la ce se uita făptura de ceaţă, întinse mâna şovăind şi luă bucata de hârtie.

Spiritul îşi înălţă braţul şi arătă spre centrul oraşului. Terrisianul se încruntă.

— Nu înţeleg, spuse.

Spiritul arătă în aceeaşi direcţie, cu mai multă insistenţă.

— Scrie ce vrei să fac.

Spiritul se mulţumea s-arate cu degetul.

În camera cu o singură lumânare, Sazed rămase nemişcat preţ de o clipă nesfârşită, apoi se uită la carte. Vântul îi răsfoia paginile, dezvăluind mai întâi scrisul lui, apoi pe al lui Tindwyl. Apoi din nou pe al lui.

Alendi nu trebuie s-ajungă la Fântâna Înălţării. Nu trebuie să i se-ngăduie să ia puterea pentru sine însuşi.

Poate Kwaan ştiuse ceva, ceva care nu-i mai fusese cunoscut nimănui. Oare puterea îl putea corupe chiar şi pe cel mai bun

dintre oameni? Oare de aceea se întorsese împotriva lui Alendi, de aceea se străduise să-l oprească?

Spiritul arătă din nou în aceeaşi direcţie.

Dacă el a rupt fraza aia, poate că-ncearcă să-mi spună ceva. Dar… Vin n-ar lua puterea pentru sine. N-ar aduce prăpădul cum a făcut Lordul Legiuitor; nu-i aşa?

Şi dacă n-ar fi avut de ales?

Afară ţipă cineva. Un ţipăt în care groaza se simţea pură, şi căruia i se alăturară curând şi altele. Un cor de sunete oribile răsunând în întunericul nopţii.

Nu era timp să stea pe gânduri. Sazed înşfăcă lumânarea, cu ceara prelingându-se, în graba lui, pe masă, şi ieşi din încăpere.

Scara şerpuitoare îi conducea în jos de ceva vreme. Vin cobora cu Elend alături, iar pulsaţiile înfundate îi răsunau în urechi cu putere. La bază, scara se deschidea într-o…

Încăpere imensă. Elend îşi înălţă felinarul şi se uită în jos, într-o peşteră uriaşă. Fantomă ajunsese deja la jumătatea treptelor ce coborau spre podea. Ham îl urma.

— Lordule Legiuitor… şopti Elend, oprit lângă Vin. N-am fi găsit niciodată locul ăsta fără să dărâmăm toată clădirea!

— Probabil că tocmai asta a fost ideea, zise ea. Kredik Shaw nu e un simplu palat, ci o cheie de boltă. Construit ca s-ascundă ceva. Asta. Deasupra, inserţiile din pereţi ascund crăpăturile care marchează uşa, iar metalul lor ascunde de Allomanţi mecanismul de deschidere. Dacă n-aş fi avut un indiciu…

— Un indiciu? întrebă Elend, întorcându-se spre ea.

Vin clătină din cap, arătând către trepte. Reîncepură să coboare. De jos se auzi răsunând vocea lui Fantomă.

— Aici e mâncare! strigă el. Cutii peste cutii de tablă cu mâncare!

Într-adevăr, găsiră şiruri peste şiruri de rafturi, pline de cutii meticulos aranjate, părând să fi fost pregătite pentru ceva important. Vin şi Elend ajunseră jos când Ham o luă la fugă după Fantomă, strigându-i să nu se mai grăbească atât. Elend dădu să-l urmeze, dar Vin îl prinse de braţ. Ardea fier.

— Sursă puternică de metal în partea aia, spuse ea, tot mai nerăbdătoare.

Elend dădu din cap, şi traversară peştera în fugă, trecând pe lângă un raft după altul. *Probabil că Lordul Legiuitor a pregătit proviziile astea,* se gândi ea. *Dar pentru ce?*

Pe moment, nu o interesa. De fapt, nu o interesa nici atiul, dar nu putea nesocoti nerăbdarea cu care-şi dorea Elend să-l descopere. Se grăbi spre fundul peşterii, unde descoperi sursa de metal.

De perete atârna o placă imensă, semănând cu cea din Abaţia din Seran, pe care le-o descrisese Sazed. La vederea ei, Elend păru fără îndoială dezamăgit. Însă Vin se apropie, o studie cu ochi ajutaţi de cositor.

— O hartă? întrebă Elend. Ăsta e Ultimul Imperiu.

În metal era într-adevăr sculptată harta imperiului. Un cerc mic însemna un oraş din apropiere.

— De ce e încercuită cetatea Statlin? puse el o a doua întrebare, încruntându-se.

Vin clătină din cap.

— Nu pentru asta am venit, spuse. Acolo.

Din peştera principală pornea un tunel.

— Haide.

Sazed alerga pe străzi, fără să ştie de fapt ce făcea. Cu lumânarea de mult stinsă, îl urmărea pe spiritul ceţii, greu de desluşit în întuneric.

Oamenii ţipau. Panica din strigătele lor îi dădea fiori şi îl mistuia dorinţa de a merge să vadă ce se întâmpla. Însă spiritul era poruncitor; dacă terrisianul îl pierdea, se oprea să-i atragă atenţia. L-ar fi putut conduce pur şi simplu la moarte. Şi totuşi… simţea o încredere pe care nu şi-o putea explica.

Allomanţie? se întrebă. *Trage de sentimentele mele?*

Înainte de a avea timp să-şi continue gândurile, se împiedică de primul cadavru. Un bărbat skaa în haine simple, cu pielea pătată de cenuşă. Avea faţa schimonosită de durere, iar zvârcolirile lui neteziseră cenuşa pe care zăcea.

Sazed se opri, cu răsuflarea tăiată. Îngenunche şi studie trupul în lumina slabă care venea dinspre o fereastră deschisă în apropiere. Bărbatul acela nu avusese o moarte uşoară.

E ca… omorurile pe care le-am studiat, se gândi. *Cu luni în urmă, în satul din sud. Acolo, un bărbat mi-a spus că prietenul*

lui fusese ucis de ceaţă. Îl făcuse să cadă la pământ şi să se zvârcolească.

Spiritul îi apăru în faţă, insistent prin însăşi postura sa. Sazed îşi ridică privirea, încruntându-se.

— Tu ai făcut asta?

Creatura clătină din cap cu violenţă, arătând spre Kredik Shaw, care era chiar în faţa lui Sazed. Într-acolo plecaseră mai devreme Vin şi Elend.

Terrisianul se ridică în picioare. *Vin crede că Fântâna e totuşi aici, în oraş,* se gândi. *Adâncimea a venit asupra noastră, aşa cum au făcut-o lujerii ei, de ceva vreme, în părţile îndepărtate ale imperiului: ucigând.*

Se petrece ceva important, mai presus de puterea noastră de înţelegere.

Încă nu putea să creadă că, odată ajunsă la fântână, Vin ar fi reprezentat vreun pericol. Citise; cunoştea povestea lui Rashek. N-avea să ia puterea pentru sine. Sazed se simţea încrezător. Dar nu cu desăvârşire convins. De fapt, nu mai ştia sigur *ce* aveau de făcut cu Fântâna.

Trebuie s-ajung la ea. S-o opresc, să-i vorbesc, s-o pregătesc. Când e vorba de aşa ceva, nu ne putem grăbi. Dacă urmau să ia într-adevăr puterea Fântânii, era nevoie să se gândească mai întâi, să hotărască un curs al lucrurilor.

Spiritul ceţii continua s-arate cu degetul. Sazed se ridică şi-şi urmă drumul alergând, neluând în seamă ţipetele cumplite din noapte. Se apropie de uşile imensului palat, cu turnurile şi turlele sale.

Spiritul rămase locului, în ceaţa care îl zămislise. Sazed îşi aprinse din nou lumânarea cu un amnar şi aşteptă. Spiritul nu se clinti. Încă simţind că trebuia să se grăbească, Sazed îl lăsă în urmă şi pătrunse în adâncurile fostului cămin al Lordului Legiuitor. Pereţii de piatră erau reci şi neguroşi, iar lumânarea o licărire palidă.

Fântâna nu e aici, se gândi. *Ar trebui să se afle-n munţi.*

Însă o mare parte din tot ce se ştia despre vremurile de-atunci era neclar. Începea să se-ntrebe dacă înţelesese vreodată ceea ce studiase.

Cu lumânarea tremurându-i în mână, grăbi paşii, ştiind unde trebuia să meargă. Vizitase clădirea-din-clădire, locul unde obişnuia cândva Lordul Legiuitor să-şi petreacă timpul. O

studiase după căderea imperiului, luând notiţe, stocându-le şi indexându-le. Intră în încăperea exterioară şi ajunse la jumătatea ei înainte de a observa noua deschidere din perete.

În cadrul ei stătea un om, cu capul plecat. Lumina lumânării se reflecta în pereţii de marmură lucioasă, în inserţiile argintii din tablourile murale şi în piroanele din ochii bărbatului.

— Marsh? întrebă el, uluit. Unde-ai fost până acum?

— Ce faci, Sazed? întrebă Marsh.

— Mă duc la Vin, răspunse el, nedumerit. A găsit Fântâna, Marsh. Trebuie să mergem la ea, să n-o lăsăm să facă nimic înainte de a şti sigur ce face.

Marsh păstră o scurtă vreme tăcerea.

— N-ar fi trebuit să vii aici, terrisianule, spuse, în cele din urmă, cu capul încă plecat.

— Marsh? Ce se petrece?

Sazed înaintă cu un pas, nerăbdător.

— Aş vrea să ştiu. Aş vrea... Aş vrea să-nţeleg.

— Ce să-nţelegi? întrebă Sazed, stârnind ecouri în încăperea boltită.

Marsh rămase din nou tăcut câteva clipe. Pe urmă îşi ridică fruntea, fixându-l pe terrisian cu capetele oarbe ale piroanelor.

— Aş vrea să-nţeleg de ce trebuie să te ucid, spuse, apoi ridică o mână.

O Împingere Allomantică lovi brăţările metalice de pe braţele lui Sazed, azvârlindu-l cu spatele înainte şi izbindu-l de peretele tare, de piatră.

— Îmi pare rău, şopti Marsh.

Alendi nu trebuie s-ajungă la Fântâna Înălţării...

58

— Lordule Legiuitor! şopti Elend, oprindu-se la intrarea în cea de-a doua peşteră.

Vin i se alătură. Merseseră prin pasaj o bună bucată de vreme, lăsând cu mult în urma lor încăperea cu provizii pe măsură ce înaintaseră prin tunelul de piatră făurit de natură. Se termina acolo, într-o a doua peşteră, doar cu puţin mai mică decât prima şi cu aerul îmbâcsit de un fum gros şi negru. Nu

ieşea în tunel, aşa cum ar fi fost firesc, ci se vălurea şi se învolbura în chiar el.

Vin înaintă. Fumul nu o sufocă, aşa cum se aşteptase. Avea ceva bizar de primitor.

— Haide, spuse ea, traversând peştera prin fum. Văd o lumină drept înainte.

Elend i se alătură nervos.

Buf. Buf Buf

Sazed se izbi de perete. El nu era Allomant, nu avea fludor cu care să-şi întărească trupul. În clipa căderii pe podea, simţi o durere ascuţită în coaste şi ştiu că una îi plesnise. Sau mai rău.

Marsh se apropie cu paşi mari, vag luminat de flacăra pâlpâitoare a lumânării lui Sazed, care ardea acolo unde îi scăpase dintre degete.

— De ce-ai venit? întrebă Marsh, în timp ce el se străduia să se ridice în genunchi. Totul mergea atât de bine.

Ochii lui de fier îl urmăriră pe terrisianul care se îndepărta târându-se încet. Pe urmă Împinse din nou, aruncându-l într-o parte.

Sazed alunecă pe frumoasa podea albă, izbindu-se de alt perete. Braţul îi pocni, rupându-se, şi încăperea îi vibră în faţa ochilor.

Chinuit de durere, îl văzu pe Marsh apropiindu-se şi ridicând ceva. O pungă mică. Căzuse din eşarfa lui Sazed. Era plină cu bucăţele de metal; Marsh crezu, evident, că era plină cu monede.

— Îmi pare rău, repetă, apoi ridică mâna şi Împinse punga spre terrisian.

Obiectul traversă încăperea şi îl lovi, bucăţile de metal pătrunzând în carnea sfâşiată. Sazed nu trebuia să se uite ca să ştie cât de grav fusese rănit. Dar, ciudat, nu mai simţea durerea – însă îşi simţea sângele, cald, pe burtă şi pe picioare.

Şi mie-mi pare rău, se gândi, în timp ce încăperea se întuneca, şi căzu în genunchi. *Am dat greş… deşi nu ştiu ce nu mi-a izbutit. Nu pot nici măcar să răspund la întrebarea lui Marsh. Nu ştiu de ce-am venit aici.*

Simţea cum viaţa îl părăsea. Era o experienţă stranie. Mintea refuza să mai gândească, mintea lui năucită, furioasă, începea, încet-încet… să-l abandoneze.

Alea n-au fost monede, păru să-i şoptească o voce.

Gândul îi hurui în mintea muribundă.

Punga pe care-a aruncat-o Marsh în tine. În ea nu erau monede. Erau inele, *Sazed. Opt inele. Ai luat două – vedere şi auz. Pe celelalte le-ai lăsat la locul lor.*

În punga pe care ţi-ai îndesat-o în eşarfă.

Terrisianul se prăbuşi, cu moartea coborând asupra lui ca o umbră rece. Totuşi, gândul suna convingător. Zece inele, împlântate în carnea lui. Atingându-l. Vedere. Auz. Pipăit. Miros. Forţă. Iuţeală a gândurilor. Puterea de a rămâne treaz.

Şi sănătate.

Deschise aurul. Nu era nevoie să poarte metalmintea ca s-o poată folosi – nu trebuia decât s-o atingă. Arsura din piept îi dispăru şi vederea i se limpezi. Braţul i se îndreptă, oasele i se lipiră la loc când trase, într-o străfulgerare, sănătatea adunată timp de mai multe zile. Icni, cu mintea reîntorcându-i-se încet din pragul morţii, dar cu aurmintea redându-i o claritate de cristal a gândurilor.

Carnea i se lecui în jurul metalelor. Se ridică în picioare, trăgând punga goală din locul unde îi lovise pielea şi lăsându-şi inelele în trup. O lăsă să cadă la pământ şi rana i se închise, trăgând ultimul strop de sănătate din aurminte. Marsh se opri în cadrul uşii şi se întoarse, surprins. Braţul lui Sazed zvâcnea, probabil rupt, şi avea zona coastelor învineţită. Scurta răbufnire de sănătate nu putea face mai mult.

Dar trăia.

— Ne-ai trădat, Marsh, spuse. Nu-mi dădusem seama că piroanele astea nu fură doar ochii unui om, ci şi sufletul.

— Nu poţi să te baţi cu mine, ripostă Inchizitorul, calm, cu vocea stârnind ecouri în încăperea întunecată. Nu eşti un luptător.

Sazed zâmbi, cu metalminţile pe care le simţea în el dându-i putere.

— Aşa cum cred că nu eşti nici tu.

Am intrat în ceva care mă depăşeşte cu mult, se gândi Elend, în vreme ce străbăteau peştera stranie, plină cu fum. Podeaua era grosolană, denivelată, iar lumina felinarului său părea împuţinată – parcă suptă de filmul negru, învârtejit.

Vin înainta cu încredere. Nu, cu hotărâre. Exista o diferenţă. Voia să afle ce se afla în celălalt capăt al încăperii, indiferent ce-ar fi fost.

Şi... ce-ar putea fi? se întrebă Elend. Fântâna Înălţării*?*

Fântâna era ceva care ţinea de legendă – ceva despre care vorbeau obligatorii în timpul lecţiilor despre Lordul Legiuitor. Şi totuşi... el o urmase pe Vin pe drumul către nord, aşteptându-se s-o găsească, nu? De ce era acum atât de nesigur?

Poate fiindcă începea în sfârşit s-accepte ceea ce se petrecea. Şi era îngrijorat. Nu fiindcă se temea pentru viaţa lui, ci fiindcă, dintr-odată, nu mai înţelegea lumea. Oştile fuseseră pe înţelesul lui, chiar dacă nu ştiuse cum să le înfrângă. Însă ceva cum era Fântâna? Un obiect divin, mai presus de raţiunea erudiţilor şi a filosofilor?

Asta îl îngrozea.

Ajunseră în sfârşit în apropierea celuilalt capăt al peşterii. Acolo părea să se afle o ultimă încăpere, mai mică decât celelalte două. Elend observă ceva imediat ce intrară: era făurită de mâna omului. Sau cel puţin el avea senzaţia că era o lucrare omenească. În încăperea scundă, stalactitele deveneau coloane, plasate la distanţe prea egale ca să fi apărut întâmplător. Şi, în acelaşi timp, arătau ca şi cum s-ar fi format de la sine, fără nimic care să sugereze că muncise cineva la ele.

Înăuntru, aerul părea mai cald – şi, din fericire, intrând acolo ieşiseră din fum. Ceva din partea opusă a încăperii răspândea o lumină sărăcăcioasă, dar nu-i putea desluşi izvorul. Nu părea să fie o torţă. N-avea culoarea potrivită şi mai degrabă licărea decât pâlpâia.

Vin îl cuprinse cu braţul, fixând cu privirea partea din spate a peşterii şi părând dintr-odată neliniştită.

— De unde vine lumina asta? întrebă el, încruntându-se.

— E un bazin, răspunse ea încet, căci avea vederea mult mai bună decât a lui. Cu apă albă, strălucitoare.

El se încruntă mai tare. Însă niciunul dintre ei nu se clinti. Vin părea să şovăie.

— Ce e? întrebă Elend.

Ea se trase mai aproape, lipindu-se de el.

— E Fântâna Înălţării. O *simt* în cap. Pulsează.

Elend se sili să schiţeze un zâmbet, profund contrariat.

— Atunci pentru asta am venit aici.

— Dacă n-o să ştiu ce să fac? întrebă ea, continuând să vorbească încet. Dacă iau puterea, dar nu ştiu cum s-o întrebuinţez? Dacă… devin Lordul Legiuitor?

Elend îşi coborî privirea spre ea, spre braţele cu care îl cuprinsese, şi spaima i se potoli puţin. O iubea. Înfrunta ceva care nu-şi găsea cu uşurinţă locul în lumea lui logică. Însă, pentru Vin, logica nu fusese niciodată necesară. Şi nu-i era nici lui, dacă avea încredere în ea.

Îi luă capul în mâini, făcând-o să-şi ridice fruntea către el.

— Ai nişte ochi superbi.

Ea se încruntă.

— Ce…?

— Şi, continuă el, o parte din splendoarea lor e dată de sinceritatea ta. N-o să devii Lordul Legiuitor, Vin. O să ştii ce să faci cu puterea. Am încredere în tine.

Ea surâse, şovăitoare, apoi încuviinţă. Însă nu-şi continuă drumul prin peşteră. În schimb, arătă către ceva de dincolo de umărul lui.

— Ce e aia?

Elend se întoarse şi văzu o ieşitură din peretele pe care abia îl lăsaseră în urmă. Vin se apropie de ea, iar el o urmă şi văzu, deasupra, mai multe cioburi.

— Pare o oală spartă, spuse el.

Pe acea parte ieşită în afară se aflau mai multe bucăţi dintr-un vas, iar altele erau împrăştiate pe jos, dedesubt.

Vin ridică una, dar nu părea să aibă nimic ieşit din comun. Aruncă o privire spre Elend, care căuta printre cioburi.

— Uită-te la asta, spuse el, ridicând una care nu era spartă, aidoma celorlalte.

Era un obiect din argilă arsă asemănător unui disc, cu o singură boabă dintr-un metal în mijloc.

— Atiu? întrebă ea.

— Nu pare să se potrivească la culoare, răspunse el, încruntându-se.

— Atunci ce e?

— Poate vom afla răspunsurile acolo, spuse Elend, întorcându-se şi privind către lumină printre şirurile de coloane.

Vin dădu din cap şi îşi continuară drumul.

Marsh încercă imediat să-l Împingă pe Sazed în brăţările de pe braţe. Însă terrisianul era pregătit, şi-şi deschise inelul fierminte – trăgând greutatea pe care o stocase. Trupul îi deveni mai dens şi se simţi tras în jos de greutatea aceea, cu pumnii ca nişte bile de fier la capetele unor braţe de plumb.

Marsh se îndepărtă brusc, azvârlit cu violenţă de propria sa Împingere. Se izbi de peretele din spate şi dintre buze îi scăpă un strigăt de surpriză. Ecoul răsună sub bolta încăperii.

Dansul umbrelor se înteţea pe măsură ce se mistuia lumânarea. Sazed îşi ajută ochii scoţând vedere şi se desprinse de fierminte când se repezi spre Inchizitorul năucit. Însă Marsh îşi reveni repede. Se întinse şi Trase o lampă stinsă de pe perete. Obiectul şuieră prin aer, zburând spre el.

Sazed deschise zincul. Se simţea ca un soi de hibrid bizar între un Allomant şi un Feruchimist, cu sursele de metal îngropate în trup. Aurul îi lecuise vătămările din interior, întregindu-l, însă inelele îi rămăseseră în carne. Asta făcuse Lordul Legiuitor, îşi ţinuse metalminţile în el, străpungându-i carnea, ca să fie greu de furat.

Pentru Sazed, aşa ceva păruse întotdeauna morbid. Însă acum îşi dădea seama cât de util putea fi. Gândea cu tot mai multă iuţeală, aşa că văzu imediat încotro se îndrepta lampa. Marsh ar fi putut s-o folosească drept armă împotriva lui. Ca ripostă, îşi deschise oţelul. Între Allomanţie şi Feruchimie exista o deosebire fundamentală: cea dintâi îşi trăgea puterile chiar din metale, de aceea putea obţine forţă într-o cantitate limitată; în Feruchimie, îţi puteai stoca o însuşire în repetate rânduri, scoţând apoi tot ceea ce adunaseşi vreme de câteva luni în numai câteva minute.

Sazed îşi depozitase viteza trupului. Străbătu încăperea în goană, repezindu-se spre uşa deschisă cu aerul şuierându-i pe lângă urechi. Înşfăcă lampa din zbor, apoi îşi scoase din abundenţă rezervele din fier – mărindu-şi greutatea de numeroase ori – şi-şi deschise fludormintea ca să ia forţă din belşug.

Marsh n-avu timp să reacţioneze. Acum Trăgea de o lampă ţinută de terrisian cu o putere cu mult mai presus decât cea omenească, într-o mână mult mai grea decât a unui om. Propria Allomanţie îl smuci din nou pe Inchizitor. Tragerea îl azvârli prin încăpere, direct către Sazed.

Terrisianul se răsuci şi-l pocni cu lampa peste faţă. Metalul i se îndoi în mână, iar forţa loviturii îl aruncă pe Marsh pe spate. Inchizitorul se izbi de peretele de marmură şi o rafală de stropi de sânge înceţoşă aerul. Când Marsh se prăbuşi la pământ, Sazed văzu că-i împinsese unul dintre piroanele din ochi mai tare în ţeastă, spărgându-i osul din jurul orbitei.

Sazed reveni la greutatea sa normală, apoi făcu un salt înainte, ridicându-şi din nou arma improvizată. Însă Marsh îşi înălţă o mână şi Împinse. Sazed alunecă înapoi pe o distanţă de câţiva paşi înainte de a putea să-şi redeschidă fiermintea, mărindu-şi greutatea.

Marsh gemu când propria Împingere îl strivi de perete, însă, în acelaşi timp, îl ţinea pe Sazed la distanţă. Terrisianul se strădui să păşească într-o parte, dar forţa Împingerii lui Marsh – împreună cu trupul său masiv, tras în jos chiar de greutatea sa – îl împiedica să se mişte. Cei doi se încordară preţ de câteva clipe, Împingând unul împotriva altuia sub lumina din ce în ce mai slabă. Inserţiile din încăpere scânteiau, picturile murale îi priveau tăcute, iar uşa deschisă către treptele ce coborau spre Fântână se afla chiar alături, în lateral.

— De ce, Marsh? şopti Sazed.

— Nu ştiu, răspunse Inchizitorul, cu vocea hârâindu-i.

Cu o răbufnire de forţă, Sazed îşi eliberă fiermintea şi o deschise în schimb pe cea din oţel, mărindu-şi din nou viteza. Dădu drumul lămpii şi se aruncă într-o parte, mişcându-se mai repede decât îl putea urmări Marsh cu privirea. Lampa zbură, îndepărtându-se de Marsh, dar căzu când îşi încetă şi el Împingerea, cu un salt în lateral, într-o evidentă încercare de a nu se lăsa încolţit, ţintuit de perete.

Însă Sazed era mai iute. Se răsuci şi întinse o mână, vrând să tragă de principalul piron al lui Marsh, cel dintre omoplaţi, înfipt astfel încât să coboare de-a lungul spatelui. Prin simpla lui smulgere, puteai omorî un Inchizitor; era slăbiciunea strecurată de Lordul Legiuitor în trupurile lor.

Terrisianul alunecă în jurul lui Marsh, pregătindu-se să-l atace din spate. Pironul din ochiul drept al Inchizitorului ieşea în afara capului cu câţiva centimetri mai mult decât ar fi trebuit şi de pe el picura sânge.

Oţelmintea lui Sazed se goli. Inelele nu fuseseră menite să-l ajute timp îndelungat, iar cele două răbufniri puternice îl

secătuiseră pe acela în câteva secunde. Încetini, clătinându-se înspăimântător de tare, dar braţul îi era încă ridicat, încă mai avea putere cât zece bărbaţi laolaltă. Vedea capătul pironului principal sub roba lui Marsh. Dacă ar fi izbutit să…

Inchizitorul se răsuci şi-l pocni peste mână, îndepărtându-i-o cu dexteritate. Îşi înfipse cotul în stomacul lui Sazed, apoi îl plesni cu dosul palmei peste faţă.

Sazed căzu pe spate, iar puterea îi dispăru, fiindcă i se golise fludormintea. Se izbi cu forţă de podeaua de oţel, gemând, şi se rostogoli.

Silueta lui Marsh se contura, ameninţătoare, în camera întunecată. Lumânarea pâlpâia.

— Te-ai înşelat, Sazed, spuse încet Inchizitorul. Cândva nu eram luptător, dar lucrurile s-au schimbat. Tu ţi-ai petrecut ultimii doi ani ca învăţător, eu mi i-am petrecut ucigând. Am ucis atât de mulţi oameni…

Înaintă cu un pas, şi Sazed tuşi, încercând să-şi facă trupul învineţit să se mişte. Se temea că-şi rupsese din nou braţul. Îşi redeschise zincmintea, grăbindu-şi gândurile, dar asta nu-i ajută trupul să se clintească. Nu putea decât să se uite – cu mult mai conştient de primejdia în care se afla şi neputând face absolut nimic ca s-o înlăture – cum ridica Marsh lampa căzută.

Lumânarea se stinse.

Însă el încă mai putea să vadă chipul lui Marsh. Din cauza sângelui care-i picura din orbita zdrobită, era mai greu ca oricând să-i citeşti expresia. Inchizitorul părea… că se căieşte când ridică lampa, parcă ţinând-o în strânsoarea unor gheare, gata să lovească, strivind faţa lui Sazed.

Stai, se gândi terrisianul. *De unde vine lumina asta?*

Un baston de duel îl pocni pe Marsh în ceafă, frângându-se într-o ploaie de aşchii.

Vin şi Elend ajunseseră lângă bazin. El îngenunche tăcut alături, însă Vin rămase în picioare. Fixând cu privirea scânteierile apei.

Era adunată într-o mică adâncitură a pietrei, şi părea vâscoasă – ca un metal. Un metal lichid, de un alb-argintiu strălucitor. Diametrul fântânii era de numai câţiva metri, dar puterea i se contura în mintea lui Vin.

De fapt, era atât de vrăjită de frumuseţea fântânii încât nu-l zări pe spiritul ceţii decât după ce simţi că Elend o strângea de braţ tot mai tare. Atunci îşi ridică privirea şi îl văzu stând în faţa lor. Părea să-şi ţină capul plecat, dar, în timp ce ea se întorcea, căpătă o înfăţişare mai semeaţă.

Până atunci nu mai văzuse creatura în afara ceţii. Se păstra cu desăvârşire… întreagă. Ceaţa se desprindea din ea, plutind către podea şi creându-i silueta fără contur ferm. O siluetă rigidă.

Vin şuieră încet şi scoase un pumnal.

— Aşteaptă! exclamă Elend, ridicându-se.

Ea îi aruncă o privire încruntată.

— Nu cred că e periculos, Vin, spuse el, făcând un pas care-l îndepărta de ea şi-l apropia de spirit.

— Elend, nu! strigă Vin, dar el i se desprinse din strânsoare cu blândeţe.

— M-a vizitat cât ai lipsit, Vin, explică. Nu mi-a făcut niciun rău. Părea doar… că vrea să-mi spună ceva. Zâmbi, încă purtându-şi mantia fără nimic distinctiv şi hainele de călătorie. Ce vrei?

Spiritul ceţii rămase o clipă nemişcat, apoi îşi ridică braţul. Ceva fulgeră, reflectând lumina Fântânii.

— Nu! urlă Vin, năpustindu-se spre spiritul care-l spinteca pe Elend.

Elend gemu de durere, apoi se retrase împleticindu-se.

— Elend! strigă Vin, repezindu-se să i se alăture în timp ce el aluneca şi cădea.

Spiritul se îndepărtă, cu sânge picurând de undeva, din fiinţa lui amăgitor de lipsită de trup. Era sângele lui Elend.

Care zăcea, uluit, cu ochii larg deschişi. Vin incendie fludor şi îi rupse partea din faţă a hainei, scoţându-i la vedere rana. Arma spiritului pătrunsese adânc, deschizându-i stomacul.

— Nu… nu… nu… spuse ea, cu mintea amorţindu-i, cu sângele lui Elend pe mâini.

Rana era foarte gravă. Mortală.

Cu un braţ încă în eşarfă, Ham lăsă bastonul frânt să cadă. Brutalul vânjos părea incredibil de încântat de sine însuşi când păşi peste trupul lui Marsh şi-i întinse lui Sazed mâna teafără.

— Nu m-aşteptam să te găsesc aici, Saze, spuse.

Buimac, terrisianul îi luă mâna şi se ridică în picioare. Trecu peste Marsh împleticindu-se, ştiind cumva că o simplă lovitură de bâtă în cap nu era de-ajuns ca să ucidă creatura. Însă era prea năucit ca să-i pese. Îşi ridică lumânarea, o aprinse de la felinarul lui Ham şi se îndreptă spre scări, silindu-se să înainteze.

Trebuia să-şi continue drumul. Trebuia s-ajungă la Vin.

Vin îl legăna pe Elend în braţe. Îl bandajase cu mantia ei – cât se poate de nepotrivit – înfăşurându-i-o în jurul trupului.

— Te iubesc, şopti, cu lacrimi calde pe obrajii ei reci.

Iubirea nu putea fi de-ajuns. El tremura, uitându-se în sus cu ochi în care lumea devenea neclară. Icni, cu sânge în bulele de salivă.

Vin îşi întoarse privirea într-o parte, dându-şi amorţită seama unde îngenunchease. Fântâna îi strălucea alături, la numai câţiva centimetri de locul unde căzuse Elend. O parte din sângele lui picura în bazin, fără să se-amestece cu metalul lichid.

Îl pot salva, înţelese Vin. *Puterea creaţiei e la o palmă de degetele mele.* Acela era locul de unde se înălţase Rashek către puterea divină. Fântâna Înălţării.

Se uită la Elend, la ochii lui care se stingeau. Încerca să-şi îndrepte privirea spre ea, dar părea să nu-şi mai poată controla muşchii. Părea să… să-ncerce să zâmbească.

Vin îşi rulă mantia şi i-o puse sub cap. Pe urmă, numai în pantaloni şi cămaşă, se apropie de Fântână. O auzea pulsând, cu bufnituri surde. Ca şi cum… ar fi chemat-o. Pentru a se uni cu ea.

Păşi pe suprafaţa bazinului. Lichidul opuse rezistenţă la atingere, apoi piciorul începu să i se afunde încetul cu încetul. Făcu încă un pas, ajungând în mijlocul fântânii, şi aşteptă să se scufunde. În câteva clipe, era în bazin până la piept, cu lichidul strălucitor pretutindeni în jur.

Trase aer în piept, apoi îşi lăsă capul pe spate, privind în sus în timp ce Fântâna o absorbea, acoperindu-i faţa.

Sazed cobora scara împleticindu-se, cu lumânarea între degetele tremurătoare. Ham striga în urma lui. Cu un palier mai

jos, trecu pe lângă un Fantomă nedumerit, fără să-i ia în seamă întrebările.

Însă, când îşi continuă coborârea către podeaua peşterii, îşi încetini paşii. Prin stâncă trecu, uşor, un tremur.

Cumva, ştia că avea s-ajungă prea târziu.

Puterea se pogorî asupra ei pe neaşteptate.

Simţea lichidul apăsând-o, furişându-i-se în trup, croindu-şi drum cu forţa prin porii pielii şi prin orice alte deschideri. Când căscă gura, vrând să ţipe, năvăli şi pe acolo, punându-i căluş, sufocând-o.

Cu o pâlpâire bruscă, lobul urechii începu s-o doară. Ţipă şi-şi scoase cercelul, aruncându-l în adânc. Îşi smulse centura şi o lăsă să cadă – cu tot cu flacoanele ei Allomantice, îndepărtând astfel toate metalele aflate asupra sa.

Pe urmă începu să ardă. Recunoscu senzaţia: era exact ca atunci când îşi ardea metalele în stomac, numai că se întâmpla în întregul ei trup. Pielea îi era incendiată, muşchii îi răbufneau în flăcări, oasele păreau să-i fi luat foc. Icni şi-şi dădu seama că nu mai avea metal în gât.

Strălucea. Simţea puterea în ea, parcă încercând să răbufnească, reîntorcându-se afară. Era ca puterea pe care o dobândea arzând fludor, dar amplificată uimitor de mult. Era o forţă cu posibilităţi incredibile. Ar fi fost mai presus de puterea ei de înţelegere, dar îi lărgea mintea, silind-o să se maturizeze şi să priceapă tot ce stăpânea acum.

Putea să refăurească lumea. Putea să-mpingă ceaţa, alungând-o. Putea să hrănească milioane de oameni cu o singură fluturare a mâinii, putea să-i pedepsească pe cei răi, putea să-i apere pe cei slabi. Se privea pe sine însăşi cu admiraţie şi uimire. Pentru ea, grota era translucidă şi vedea întreaga lume răsfirându-se, o magnifică sferă, unde viaţa nu putea să existe decât într-o zonă restrânsă, la poli. Putea să rezolve asta. Putea să îmbunătăţească lucrurile. Putea…

Putea să-l salveze pe Elend.

Se uită în jos şi îl văzu murind. Înţelese imediat ce i se întâmplase. Putea să-i vindece pielea vătămată şi viscerele spintecate.

Nu trebuie s-o faci, copilă.

Vin îşi ridică privirea, uluită.

Ştii ce trebuie să faci, continuă vocea, în şoaptă.

Părea bătrână. Binevoitoare.

— Trebuie să-l salvez! strigă ea.

Ştii ce trebuie să faci.

Şi chiar ştia. Văzu totul întâmplându-se – ca într-o viziune, urmări tot ce se petrecuse când luase Rashek Puterea. Văzu dezastrul pe care-l crease.

Era totul sau nimic – cumva, la fel ca Allomanţia. Dacă lua puterea, trebuia s-o ardă în câteva clipe. Să refacă lucrurile după bunul ei plac, dar numai pentru scurt timp.

Sau… putea să renunţe.

Trebuie să-nfrângi Adâncimea, spuse vocea.

Vin văzu şi asta. În afara palatului, în oraş, în întregul ţinut. Oameni în ceaţă, tremurând, prăbuşindu-se. Din fericire, mulţi rămâneau în case. Pentru skaa, tradiţia era încă puternică.

Însă unii ieşiseră. Avuseseră încredere în cuvintele lui Kelsier, care le spusese că în ceaţă nu li se putea întâmpla nimic rău. Dar acum se putea. Ceaţa se schimbase, aducea moarte.

Asta era Adâncimea. Ceaţa ucigaşă. Ceaţa care acoperea încet tot pământul. Moartea lovea rar; Vin îi văzu pe mulţi murind, dar îi văzu pe alţii doar îmbolnăvindu-se, iar pe alţii umblând prin ceaţă ca şi cum n-ar fi existat niciun pericol.

Va fi mai rău, spuse încet vocea. *Va omorî şi va distruge. Iar dac-o să-ncerci s-o opreşti tu însăţi, o să distrugi lumea, aşa cum a făcut Rashek înaintea ta.*

— Elend, şopti ea.

Se întoarse spre el, îl văzu sângerând pe podea.

În clipa aceea, îşi aminti ceva. Ceva spus de Sazed: *Trebuie să-l iubeşti destul de mult ca să ai încredere în dorinţele lui. Dragostea nu există dacă nu-nveţi să-l respecţi – să nu-i oferi ceea ce presupui tu că e mai bine, ci ceea ce-şi doreşte el de fapt…*

Îl văzu pe Elend plângând. Îl văzu concentrându-se asupra ei şi ştiu ce voia el. Voia ca poporul lui să trăiască. Voia să cunoască întreaga lume pacea şi skaa să fie liberi.

Voia să fie înfrântă Adâncimea. Pentru el, siguranţa poporului său preţuia mai mult decât propria viaţă. Cu mult mai mult.

O să ştii ce să faci, îi spusese, cu puţin înainte. *Am încredere în tine…*

Vin închise ochii şi lacrimile i se rostogoliră pe obraji. După cum se părea, zeii puteau să plângă.

— Te iubesc, şopti.

Lăsă puterea să plece. Ţinea în mâini putinţa de a deveni zeiţă şi renunţă la ea, eliberând-o în golul dosnic. Renunţă la Elend.

Pentru că ştia că asta voia el.

Peştera începu imediat să se cutremure. Vin ţipă când puterea arzătoare se smulse din ea, suptă de gol cu lăcomie. Ţipă, strălucirea ei păli şi căzu în bazinul acum secat, izbindu-se cu capul de stâncă.

Peştera continuă să se zdruncine, cu praf şi aşchii de piatră căzând din plafon. Şi apoi, într-o clipă de ireală limpezime, auzi o singură propoziţie distinctă răsunându-i în minte.

Sunt LIBER!

… *pentru că nu trebuie să i se-ngăduie să elibereze creatura întemniţată acolo.*

59

Vin plângea încet.

Peştera încremenise, furtuna se încheiase. Creatura plecase, iar bufniturile din mintea ei amuţiseră în sfârşit. Plângea, cu braţele în jurul lui Elend, strângându-l la piept în timp ce gâfâia, luând ultimele guri de aer. Ţipă după ajutor, strigându-i pe Ham şi pe Fantomă, dar nu primi niciun răspuns. Erau prea departe.

Se simţea împietrită. Pustiită. După ce ţinuse în ea atâta putere, după ce îi fusese smulsă, avea senzaţia că ea însăşi nu mai era nimic. Şi, odată ce murea Elend, ea n-avea să mai fie nimic.

Ce rost ar avea? se gândi. *Viaţa nu înseamnă nimic. L-am trădat pe Elend. Am trădat lumea.*

Nu ştia sigur ce se întâmplase, dar, cumva, făcuse o greşeală oribilă, cumplită. Şi cea mai groaznică parte era că se străduise atât de mult să facă numai ce trebuia, chiar dacă asta însemna să sufere.

Ceva se întrevedea deasupra ei. Îşi ridică privirea către spiritul ceţii, dar nu putu nici măcar să se-nfurie. În clipa aceea, nu putea să simtă nimic.

Spiritul ceţii ridică un braţ, arătând ceva.

— S-a terminat, şopti ea.

Gestul lui deveni mai poruncitor.

— N-o s-ajung la ei la timp, spuse Vin. În plus, am văzut ce urâtă e rana. Am văzut-o cu puterea. Niciunul dintre ei nu poate face nimic, nici măcar Sazed. Aşa c-ar trebui să fii încântat. Ai obţinut ce-ai vrut…

Vocea i se stinse. De ce-l înjunghiase spiritul pe Elend?

Ca să mă facă să-l lecuiesc, se gândi. *Ca să mă-mpiedice… să eliberez puterea.*

Clipi, năucită. Spiritul îşi flutură braţul.

Ea se ridică în picioare, încet, amorţită. Privi, ca în transă, spiritul care plutea la câţiva paşi distanţă şi-i arăta ceva căzut pe podea. Acum, după ce bazinul se golise şi felinarul lui Elend rămăsese singura lumină, încăperea era cufundată în penumbre. Vin incendie cositor ca să vadă ce-i arăta spiritul.

Un obiect din lut ars. Discul luat de Elend, de pe raftul din spate al încăperii, pe care-l ţinuse în mână. Se spărsese când căzuse el.

Spiritul i-l arătă cu mai multă insistenţă. Vin se apropie şi se aplecă, şi degetele ei descoperiră micul bob de metal pe care-l avusese în centru.

— Ce e asta? şopti.

Spiritul îi întoarse spatele şi pluti înapoi, către Elend. Vin îl urmă în tăcere.

Elend trăia încă. Părea tot mai slăbit şi tremura mai puţin. În mod ciudat, nefiresc, pe măsură ce se apropia de moarte părea să-şi recapete tot mai mult controlul. O urmări cu privirea când îi îngenunche alături şi ea îi văzu buzele mişcându-se.

— Vin… şopti el.

Îngenuncheată lângă el, se uită la bobul de metal, apoi în sus, la spirit. Care nu se clinti. Ea roti bobul între degete, apoi se pregăti să-l înghită.

Spiritul se mişcă, disperat, agitându-şi mâinile. Vin se opri şi creatura de ceaţă arătă spre Elend.

Ce? se miră ea. Însă nu era cu adevărat în stare să gândească. Duse bobul la buzele bărbatului.

— Elend, şopti, aplecându-se spre el, trebuie să-nghiţi asta.

Nu era sigură că el o înţelesese sau nu, dar i se păru că dădea din cap. Îi puse fărâma de metal în gură. Buzele lui se mişcară, dar începu să se sufoce.

Trebuie să-i dau ceva care să i-o împingă pe gât, se gândi. Nu avea la-ndemână nimic, în afară de flacoanele ei cu metale. Întinse mâna în fântâna goală, unde-şi regăsi cercelul şi centura. Desprinse o sticluţă şi turnă lichidul în gura lui Elend.

El continuă să tuşească uşor, dar lichidul îşi făcu bine datoria, împingându-i bobul de metal în josul gâtului. Vin rămase îngenuncheată, simţindu-se atât de neputincioasă, într-un contrast deprimant cu senzaţia pe care-o avusese cu numai câteva minute înainte. Elend închise ochii.

Apoi, ciudat, culoarea păru să-i revină în obraji. Ea îngenunche, nedumerită, privindu-l. Expresia feţei lui, felul în care zăcea, culoarea pielii…

Vin arse bronz şi apoi şocată simţi pulsaţii venind dinspre Elend.

El ardea fludor.

EPILOG

Două săptămâni mai târziu, un călător singuratic sosea la Abaţia din Seran.

Sazed plecase din Luthadel pe tăcute, tulburat de propriile gânduri şi de pierderea lui Tindwyl. Lăsase un bilet. Nu putea să stea în cetate. Nu în momentele acelea.

Ceaţa continua să ucidă. Îi lovea la întâmplare pe cei care ieşeau noaptea, fără să existe la prima vedere niciun tipar. Mulţi nu mureau, se îmbolnăveau doar. Pe alţii, ceaţa îi omora. Sazed nu ştia ce să-nţeleagă din acele morţi. Nici măcar nu era sigur că-i păsa. Vin vorbea despre ceva cumplit, pe care-l eliberase la Fântâna Înălţării. Se aşteptase ca Sazed să vrea să studieze şi să memoreze cele petrecute.

În schimb, el plecase.

Îşi croi drum prin încăperile maiestuoase, placate cu oţel. Se aşteptase, în mare măsură, să fie nevoit să-nfrunte un Inchizitor sau altul. Poate că Marsh avea să-ncerce din nou să-l omoare. Până când se întorseseră el şi Ham din depozitul din grota de sub Luthadel, Marsh dispăruse iarăşi. După toate aparenţele, îşi făcuse treaba. Îl făcuse pe Sazed să-ntârzie destul de mult ca să n-o poată opri pe Vin.

Terrisianul coborî treptele, trecu prin camera de tortură şi pătrunse în sfârşit în mica încăpere de piatră, unde ajunsese şi în timpul primei lui incursiuni în abaţie, cu atât de multe săptămâni în urmă. Îşi lăsă jos raniţa, o deschise cu degete obosite şi se uită în sus, la imensa placă de oţel.

Ultimele cuvinte ale lui Kwaan îl făceau să privească atent. El îngenunche şi luă din raniţă o mapă legată cu grijă. Dezlegă şnurul, apoi scoase copia haşurată pe care o făcuse chiar în locul acela, cu luni înainte. Îşi recunoscu urmele degetelor pe hârtia subţire, ştia că tuşele de cărbune erau ale lui. Recunoscu şi petele pe care le făcuse.

Cu o nervozitate crescândă, ridică în mâini copia şi o puse peste placa de oţel din perete.

Cele două nu se potriveau.

Sazed se retrase cu un pas, neştiind ce să creadă acum, după ce i se confirmaseră bănuielile. Copia îi alunecă moale dintre degete şi ochii lui găsiră fraza de la sfârşitul plăcii. Ultima frază,

cea ruptă iarăşi şi iarăşi de spiritul ceţii. Originalul de pe placa de oţel nu era la fel cu ceea ce scrisese şi studiase terrisianul.

Alendi nu trebuie s-ajungă la Fântâna Înălţării, spuneau străvechile cuvintele ale lui Kwaan, *pentru că nu trebuie să i se-ngăduie să elibereze creatura întemniţată acolo.*

Sazed se aşeză în tăcere. *Era o minciună,* se gândi, amorţit. *Religia poporului din Terris… religia căutată de Păstrători milenii de-a rândul, încercând s-o înţeleagă, era o minciună. Aşa-numitele prorociri, Eroul Evurilor… o născocire.*

O şarlatanie.

Ce alt mod de a-şi câştiga libertatea ar fi fost mai bun pentru o asemenea creatură? Oamenii aveau să moară pentru îndeplinirea prorocirilor. Voiau să creadă, să spere. Ce lucruri uimitoare s-ar fi putut înfăptui dacă izbutea cineva – ceva – să strunească o asemenea energie, s-o modeleze…

Sazed se uită în sus şi citi cuvintele de pe perete, apoi reciti a doua jumătate. Conţineau paragrafe care nu se potriveau cu copia lui.

Sau, mai degrabă, copia lui fusese cumva modificată. Modificată astfel încât să redea ceea ce voise creatura să citească Sazed. *Scriu aceste cuvinte în oţel,* sublinia Kwaan la începutul mesajului său, *pentru că în nimic din ceea ce nu este gravat în metal nu se poate avea încredere.*

Terrisianul clătină din cap. Ar fi trebuit să dea atenţie acelei prime fraze. Tot ce studiase după aceea fusese, după toate aparenţele, o minciună. Se uită în sus, la placă, plimbându-şi privirea pe suprafaţa ei, până ce ajunse la ultima parte.

Şi astfel ajung la esenţa relatării mele, citi el. *Îmi cer scuze. Chiar şi imprimându-mi cuvintele în oţel, în peştera asta îngheţată, sunt tentat să mă îndepărtez de subiect.*

> *Ăsta e necazul. Deşi la început am crezut în Alendi, mai târziu am devenit bănuitor. Era potrivit cu toate semnele, e adevărat. Dar, ei bine, cum aş putea să explic?*
>
> *Să fi fost din cauză că se potrivea cu desăvârşire?*
>
> *Raţionamentul tău mi-e cunoscut. Vorbim despre Prorocire, despre fapte prevestite, despre făgăduielile prorocilor noştri din vechime. Fireşte că Eroul Evurilor trebuie să fie pe potriva prevestirilor. Trebuie să li se potrivească întru totul. Asta e ideea.*

Şi totuşi... ceva din toate acestea părea atât de avantajos. Era aproape ca şi cum ne-am fi construit un erou aidoma celui din prorocire în loc s-aşteptăm s-apară de la sine. Asta mă îngrijora, asta ar fi trebuit să-mi taie elanul când au venit confraţii mei la mine, în sfârşit dornici să-mi dea crezare.

Pe urmă am început să descopăr alte ciudăţenii.

Unii au auzit, probabil, de memoria mea legendară. Totul e adevărat; pot reţine cât ai clipi cuvintele de pe o coală întreagă, fără să am nevoie de o metalminte Feruchimică. Şi, numiţi-mă ţicnit, dar eu vă spun că vorbele profeţiilor se schimbă.

Modificările sunt puţine. Şi de-a dreptul ingenioase. Un cuvânt aici, o uşoară răsucire a frazei dincolo. Dar cuvintele de pe pagini sunt diferite de cele din memoria mea. Ceilalţi Lume-Aducători mă iau în râs, fiindcă ei au metalminţi care dovedesc că nu s-au schimbat nici cărţile, nici prorocirile.

Şi, astfel, iată ce e important să dau de ştire: există ceva – o forţă – care vrea să credem că trebuie să vină Eroul Evurilor, care trebuie să meargă la Fântâna Înălţării. Ceva care face profeţiile să se schimbe, ca să-l descrie mult mai bine pe Alendi.

Şi, indiferent ce-ar fi, această forţă poate schimba cuvintele înscrise într-o metalminte Feruchimică.

Ceilalţi zic că sunt nebun. Şi, aşa cum am mai spus-o, s-ar putea să aibă dreptate. Dar oare n-ar trebui ca până şi un nebun să se bizuie pe propria minte şi pe propriile experienţe mai degrabă decât pe ale altora? Eu ştiu ce-am memorat. Ştiu ce repetă acum ceilalţi Lume-Aducători. Sunt două lucruri diferite.

În spatele acestor schimbări se simte un şiretlic, o manipulare subtilă, sclipitoare. Mi-am petrecut ultimii doi ani în surghiun, încercând să descifrez raţiunea modificărilor. Am ajuns la o singură concluzie. Ceva a luat religia noastră sub control, ceva infam, ceva în care nu se poate avea încredere. Călăuzeşte pe căi greşite, ascunde. Îl foloseşte pe Alendi ca să distrugă, îl poartă pe un drum al morţii şi al amărăciunii. Îl împinge către Fântâna Înălţării, unde se adună puterea milenară. Nu pot decât să ghicesc că a trimis Adâncimea ca să împingă omenirea într-o disperare mai adâncă, ca s-o îmboldească să-i facă pe plac.

Prorocirile s-au schimbat. Acum îi spun lui Alendi că trebuie să cedeze puterea după ce-o va lua. Nu asta sugerau înainte textele – erau mai vagi. Totuşi, noua versiune pare să facă din asta ceva neapărat necesar. Vorbeşte despre urmări cumplite, dacă Eroul Evurilor va lua puterea pentru sine.

Alendi crede ceea ce cred şi ei. E un om bun – în ciuda tuturor celor întâmplate, e un om bun. Un om plin de abnegaţie. De fapt, toate acţiunile lui – toate morţile, toate distrugerile şi toate suferinţele pe care le-a pricinuit – l-au îndurerat adânc. În realitate, toate acestea au fost, pentru el, un soi de sacrificiu. E obişnuit să renunţe la propria sa voinţă de dragul mai binelui, aşa cum îl vede el

Nu mă îndoiesc că, dacă va ajunge la Fântâna Înălţării, Alendi va lua puterea şi apoi – în numele unui presupus mai bine – o va ceda. I-o va ceda aceleiaşi forţe care-a schimbat textele. I-o va ceda aceleiaşi forţe a distrugerii care l-a dus la război, l-a ispitit să ucidă şi l-a condus cu viclenie către nord.

Creatura asta vrea puterea din Fântână şi, ca să o capete, a pângărit cele mai sacre principii ale religiei noastre.

Aşa că mi-am încercat norocul urzind un ultim plan. Rugăminţile, învăţăturile, protestele şi chiar şi trădările mele au, fost, toate, în van. Alendi are acum alţi sfetnici, unii care-i spun ceea ce vrea s-audă.

Am un nepot tânăr, pe nume Rashek. Îi urăşte pe toţi oamenii din Khlennium, cu înfocarea unui tânăr invidios. Pe Alendi îl urăşte chiar mai mult – deşi nu s-au întâlnit niciodată – pentru că s-a simţit trădat când drept Erou al Evurilor a fost ales unul dintre asupritorii noştri.

Alendi va avea nevoie de călăuze prin munţii Terrisului. I-am cerut lui Rashek să se-asigure că, pentru asta, vor fi aleşi el şi prietenii lui de încredere. Trebuie să-şi dea silinţa să-l conducă pe Alendi într-o direcţie greşită, să-l descurajeze sau să-i împiedice toate căutările. Alendi nu ştie c-a fost amăgit, că am fost amăgiţi cu toţii, şi acum n-o să-mi dea ascultare.

L-am învăţat pe Rashek să-l ucidă pe fostul meu prieten Alendi, dacă nu izbuteşte să-l facă să se rătăcească. E o speranţă firavă. Alendi a scăpat cu viaţă de asasini, din războaie şi din catastrofe. Sper totuşi că, pe munţii îngheţaţi din Terris, va fi în sfârşit vulnerabil. Sper într-un miracol.

Alendi nu trebuie s-ajungă la Fântâna Înălţării, pentru că nu trebuie să i se îngăduie să elibereze creatura întemniţată acolo.

Sazed se trase înapoi. Era lovitura finală, lovitura care nimicea tot ce mai rămăsese din credinţa lui.

În momentul acela, ştiu că n-avea să mai creadă niciodată.

Vin îl găsi pe Elend pe zidul cetăţii Luthadel. Purta o uniformă albă, una dintre cele făcute pentru el la porunca lui Tindwyl. Avea… o expresie mai aspră decât cu numai câteva săptămâni în urmă.

— Te-ai trezit, spuse Vin, venind lângă el.

Elend dădu din cap. Nu se uită la ea, ci continuă să privească oraşul, forfota oamenilor. Îşi petrecuse destul de mult timp în pat, delirând, în ciuda puterii vindecătoare a nou-descoperitei sale Allomanţii. Chiar şi cu fludor, chirurgii nu fuseseră siguri c-avea să supravieţuiască.

Supravieţuise. Şi, ca un adevărat Allomant, era pe picioare, pe deplin sănătos, din prima zi în care-şi recăpătase cunoştinţa.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă.

Ea clătină din cap, sprijinindu-se de parapet. Încă mai auzea vocea aceea cumplită, tunătoare. Sunt LIBER…

— Sunt Allomant, spuse Elend.

Ea dădu din cap.

— Născut-din-Ceaţă, după cum s-ar părea, continuă el.

— Cred… că acum ştim de unde-au apărut, zise Vin. Primii Allomanţi.

— Ce s-a-ntâmplat cu puterea? Ham nu mi-a dat un răspuns direct, iar toţi ceilalţi n-au auzit decât zvonuri.

— Am eliberat ceva, şopti Vin. Ceva care n-ar fi trebuit să scape, ceva care m-a condus la Fântână. N-ar fi trebuit să plec nicidecum în căutarea ei, Elend.

El rămase tăcut, încă privind oraşul.

Ea se întoarse şi-şi îngropă capul în pieptul lui.

— Era o creatură înfiorătoare, spuse. Am simţit-o. Şi am eliberat-o.

Elend o cuprinse în sfârşit în braţe.

— Ai făcut tot ce ţi-a stat în puteri, Vin. De fapt, ai făcut ce trebuia. De unde-ai fi putut şti că tot ce ţi s-a spus, tot ce-ai fost instruită şi pregătită să faci era greşit?

Ea clătină din cap.

— Sunt mai rea decât Lordul Legiuitor. Probabil că, la sfârşit, el şi-a dat seama că era înşelat şi a păstrat puterea pentru sine în loc s-o elibereze.

— Vin, dacă ar fi fost un om bun, nu i-ar fi făcut acestui pământ ceea ce i-a făcut.

— S-ar putea să fi făcut eu ceva mult mai rău, spuse ea. Creatura pe care-am eliberat-o… ceaţa omoară oameni şi vine în timpul zilei… Elend, ce-o să ne facem?

El o privi o clipă, apoi se-ntoarse iarăşi către cetate şi către poporul ei.

— O să facem ceea ce ne-a învăţat Kelsier, Vin. O să supravieţuim.

Sfârşitul cărţii a doua